

EDITORI:

**Magdalena Mărculescu Vasile Dem. Zamfirescu
Silviu Dragomir**

FONDATOR:

Ion Mărculescu, 1994

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

DESIGN:

Radu Manelici

REDACTOR:

Valentin Protopopescu

Corina Rezai

CORECTURA:

Sânziana Doman Rodica Petcu

Grits, Niall Griffiths

Copyright © Niall Griffiths, 2000

© Editura Pandora M, 2010 pentru prezenta ediție

C.P. 27 - 0490, București

Tel. /Fax: + 40 21 300 60 90

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRIFFITHS, NIALL

Sfârtecări / Niall Griffiths; trad.: Ciprian Șiulea -
București: Pandora M, 2010 ISBN 978 - 973 - 88901 - 2 -
1

I. Șiulea, Ciprian (trad.)

821.111 - 31 = 135.1

Education and Culture DG

This book was published with the support of the
Culture Programme (2007 - 2013) of the European Union

Această carte a fost publicată cu ajutorul
programului

Cultura (2007 - 2013) al Uniunii Europene

Bunicilor mei

Mulțumiri

*Le mulțumesc lui: mama și tata; Nickie, pentru o
grămadă de chestii; Linseyy Alex; Tony și Karen, în special*

pentru împrumuturi; Ian Woodhurst și Richard Calvert; David Snelson, în primul rând pentru că m-a ajutat să mă întorc în Țara Galilor.

Pentru inspirație, bani, sprijin, companie etc., le mulțumesc, nu neapărat într-o ordine anumită, lui: Matt Loader, Rich O'Regan și Ffion, Catrin Rhys, Deborah Jones, Jennie Wood, Harry și Claire și micuței Ferdia, Griff, Gray Bass, Ken, Hilly și Jan, Clive Meachen, Paul Wain, Stevie Smythe, Chris Milton și tuturor celor cu care am băut, râs și dansat vreodată. Mulțumiri speciale lui Catrin pentru că m-a ajutat cu limba galeză; lui Jennie, mai ales pentru bani, și lui Deborah, pentru prea multe lucruri pentru a le enumera aici.

Noroc, vouă tuturor. Nietzsche a spus odată: „N-aș putea crede decât într-un zeu care știe să danseze Ar fi o tâmpenie să nu-i dai dreptate.

CONGLOMERAT⁵: termen larg și vag pentru orice rocă sedimentară cu aspect și textură rugoasă... [C]onglomeratele pot fi întâlnite printre „gresiile argiloase” din paleozoicul timpuriu și sunt roci cu granulație fină, în ansamblu, dar care conțin fragmente mai mari, oarecum angulare (precum cele din formațiunile de conglomerate din Aberystwyth...). Uneori termenul este folosit pentru orice strat de gresie dură, pentru a o distinge, printr-un termen convențional, de alte tipuri de straturi adiacente.

Wyatt Antony, *Dicționarul de geologie Challinor, ediția a șasea, University of Wales Press, Cardiff, 1986*

CONGLOMERAT: roci compuse din cuarț angular amestecat și alte granule minerale; multe roci sunt denumite „conglomerate” dacă sunt dure și au granulație mai mare.

Nelson A. și Nelson K.D., *Dicționar de geologie aplicată, George Newnes Ltd., Londra, 1967*

— Titlul original, în engleză, al cărții este „Grits”, în traducere literală „conglomerate”. Am optat - cu acordul autorului - pentru titlul în limba română „Sfârtecări”, datorită valențelor lui metaforice. Acest titlu

caracterizează foarte bine atmosfera romanului, axat pe portretizarea unor personaje care trăiesc la limita unei existențe sinonime cu autodistrugerea.

Din *Ghid personal al Țării Galilor de Vest*, autor anonim, ediție privată, p. 3.

Fosiliferă, problematică și variată: geografic vorbind, zona văii Ystwyth din vestul Țării Galilor este bogată și diversă, cu atât mai mult cu cât în aceste insule nu există mostre mai bune decât conglomeratele ei, magma ei intruzivă, alternanța ei dintre argile, marne și gresiile dure, pastelate. Orașul Aberystwyth însuși este întemeiat pe astfel de fenomene străvechi, subpământene; bombardat de râuri subterane osificate de noroi. Orașul stă martor bătăliei perene dintre apă și stâncă, un război nesfârșit ale cărui cicatrici de pe falezele golașe sunt lamele strălucitoare de microgranit. Balega pietrificată a planetei, răbdarea cosmică a marnei care se furișează în granit, cu o încăpățănare complet incomprehensibilă oricărui demers, operând la o scară a timpului umană. Și totuși în ea, tatuat în pielea ei, poate fi discernut opusul său diametral: mici scânteieri rapide ale vieții și-au lăsat urmele acolo, câteva fragmente ale unui trilobit aici, spirala unui melc dincolo. Este o zonă bogată în fosile, priviri tentante înspre mistere moarte de mult, de vreme ce aceste roci datează din perioada sileziană, când întreg regnul nevertebratelor, și numai el, evoluase până la pragul maxim la care avea să ajungă vreodată, această diversitate este, în mod necesar și, ar putea spune unii, dezamăgitor, una limitată.

Și totuși: sunt aici. Sunt aici. Aros Mae.1

1 „Dăinuire”, în limba galeză, în același timp titlul unui poem al bardului galez din secolul al XIX-lea Ceinog (n.t.).

MERG

Merg printre dealurile verzi și dezolante, împiedicându-se epuizați într-un peisaj mâzgălit de ploaie, călcând peste pământul plin de căcăreze de oaie, pe deasupra oaselor armatelor zdrențuite care au stat odată

aici, hotărâte și liniștite, îmbrăcate în kilturi. Marginea unei stânci nu e singura pe care ezită. Ca și cum le-ar fi frică de o alunecare lentă a grohotișului; acum singura himeră pe care o urmăresc este inhalată de pe un staniol ținut cu mâini tremurătoare, protejat de vânt și de ploaie, însă doar burnițează, picuri de apă și vânt; uneori, pe timp de noapte, munții aceștia se cutremură sub tunete, furtuna urlă, aburii ploii se reped ca niște sulite și fulgerele dansează deasupra lacului, pe picioroange rupte – dar nu astăzi.

La adăpostul unui dâmb modelat de vântul tăios, băiatul pe nume Roger, ai cărui strămoși pândeau pe vremuri mistreți, cu arcuri de os, în conurile acestor vulcani, mârâie la palele de vânt, se strânge și mai mult în el însuși și aprinde încă un chibrit care, ca și cele cinci predecesoare ale lui, este stins imediat. Îi cere lui Colm bricheta Zippo, care îi este întinsă cu degete înghețate, în timp ce mintea lui foarte atent concentrată îi îngustează câmpul vizual la doar atât: staniolul, praful maro, bancnota de cinci lire rulată în formă de sul și flacăra slabă, ezitantă. Mâna lui Colm intervine din nou, ia bricheta înapoi și o ține nemișcată, eficient, sub staniol, permițându-i lui Roger să-și folosească ambele mâini ca paravan împotriva vântului, astfel încât să nu se piardă nicio granulă din prețiosul praf. Acesta aude niște pocnete ușoare și inhalează adânc vaporii prin tubul bancnotei, atât de adânc, încât își împinge capul pe spate, în peretele de noroi și iarbă al dealului, suficient de tare încât să lase o urmă de forma și mărimea unui bol.

— Cum e chestia asta? E mișto, nu?

Roger dă din cap și expiră/oftează.

— Păi atunci trag și io un fum, nu?

Roger dă iar din cap, zâmbind, și îi întinde lui Colm sculele. Leneș și languros; membrele lui au devenit deja lichide.

— Heroină adevărată, hmm? Nu e tăiată prea tare, nu?

— Marfa adevărată. Crezi că Iain mi-ar vinde altceva,

după data trecută, ca să zic? I-am zis, pe bune, i-am zis că dacă-mi mai dă... mm... *Nesquick* de-ăla împuțit, să mor io...

Roger își pierde șirul vorbelor și privește clipind spre prietenul său, două siluete ciufulite în acest tărâm al fantomelor, cu părul și hainele fluturând în vânt. Pielea lor palidă strălucește în lumina diluată a soarelui.

Colm se lasă pe vine lângă prietenul lui, al cărui trup, acum cuprins de furnicături, îl folosește ca adăpost de intemperii, cu membrele și capul adunate strâns înspre buricul său, ca un miriapod, arici sau alt animal mic în atitudine defensivă, în timp ce încearcă să transforme heroina în fum inhalabil. Aici, în acești munți aspri și imenși, sub soarele argintiu și vântos, cel mai luminos loc este cel care pulsează, strălucitor, în țestele lor. Dacă viața ar fi pusă sub lupă, ei ar fi punctul său focal; în ei putem vedea și auzi, probabil, cum țări întregi se prăbușesc.

Atent să nu-l distragă pe Colm de la delicata lui operațiune (încă nu e atât de luat încât să se simtă perfect confortabil refuzând acea atenție pe care o așteaptă și el din partea celorlalți), Roger își ridică încet capul lui greu și zumzăitor și privește fix, aproape cu o expresie nostalgică, spre Paul, care s-a urcat pe un turn celtic de pietre și, cu părul fluturând în vânt și pieptul bombat, prezintă lumii întregi imaginea unei căpetenii tribale moarte, un spirit neliniștit care vine să judece bufoneriile acestor progenituri ale lui. Roger își mijeste ochii, încercând să distingă expresia de pe fața lui Paul, dar nu știe nici măcar unde se uită acesta, spre pământ, spre cer, spre lacul vălurit și sărat sau spre cei doi oameni care tremură înghesuți; nici Paul, cu pieptul lui bombat și părul fluturând în vânt, nu știe.

PAUL

Mai are nevoie de vin amestecul ăsta, așa că mai torn niște vin roșu și apoi îl amestec cu carnea tocată, morcovii, ceapa, usturoiul și roșiile. Dar când pun pe limbă încă se mai simte gustul de grăsime și de carne ieftină și, mai rău, gustul ăla împuțit de mucegai pe care îl simți tot timpul în

bucătăria asta, din cauza pereților plini de igrasie, așa că mai pun vin și condimente. Acum nu mai e așa de rău. Mucegaiul ăla negru a ajuns acum până deasupra aragazului și infectează orice se gătește aici cu mirosul ăla oribil, ca de pește; asta nu e bine deloc. Dar nu cred c-o să se supere cineva; probabil sunt deja morți de foame. Încă niște vin cred c-ar trebui, de data asta în paharul meu; iar *asta* e o surpriză enormă, că a mai rămas ceva vin după ce sticla a stat desfăcută în bucătărie toată după-amiaza. Dau paharul pe gât și îmi mai pun unul, în timp ce cu mâna liberă amestec chestia din tigaie.

— Uite cine-i aici: Paul Pot. Unde e pălăria ta mare și albă?

Colm intră ținând în bucătărie și scoate o sticlă de cidru plină din frigider. Pare destul de fericit.

— Dumnezeu! Ce dracu' e asta?

Ia de pe pervaz craniul de berbec, îl miroase și se uită înăuntru prin orbite.

— Malcolm l-a găsit azi, îi zic io. Undeva pe un câmp, era5 că pe lângă Cwm Rheidol. Se pare că era plin de oi moarte, ca un cimitir al elefanților sau ceva. Malcolm s-a căcat pe el de frică; crede că acum e blestemat.

Colm mângâie coarnele, ridate ca un cocotier sau ceva în genul ăsta.

— Da, acum își face griji că a băgat în casă un spirit malefic sau ceva la fel de stupid.

— Ce bou, spune Colm rânjind.

— Da, știu, zâmbesc și io. Da' hai să-ți zic o chestie; dacă se întâmplă ceva rău, acum știu pe cine cade vina.

— Da. Putem să-l ardem pe rug.

Din spatele lui Colm apare Mairead. În ăstea câteva ultime zile a arătat mult mai bine decât de obicei; încă e puțin palidă, ca să zic, și tăcută, da' n-am mai văzut-o de o săptămână sau două atât de beată încât să nici nu se poată mișca. Ca la cheful lui Iestyn de luna trecută, din port; Mairead aproape că s-a înecat cu propria ei vomă. Nimeni nu voia să-i facă respirație gură la gură, pentru că avea buzele pline de borătură; da' până la urmă n-a mai avut

nevoie, s-a trezit singură și a băut mai departe.

— uuu, uuu! face Colm ca o fantomă.

Bagă țeasta de berbec în fața lui Mairead. Mă rog, nu m, ca să zic, da' destul de aproape. Ei îi plac chestiile ăstea - oase și așa mai departe.

— Uau! De unde a apărut asta?

Îl ia în mână și îl mângâie, cu o expresie fascinată.

— Mal l-a găsit, zice Colm. E beton, nu? Uită-te ce coarne are.

Se agită o vreme în jurul craniului. Io fac sosul de brânză. Aleg metoda rapidă; doar deschid pachetul, mai pun niște brânză și lapte și îl încălzesc. Mă piș pe toate tâmpeniile cu făină, unt și lapte, viața e prea scurtă ca să stai acolo și să amesteci o oră întreagă. Prea plictisitor. Las sosul să clocotească până se îngroașă, în timp ce mai beau niște vin. Pun o farfurie pe tigaie, ca să nu intre aroma de mucegai. Să mor io, o să facem toți bronșită sau ceva așa; i-am zis agentului imobiliar de enșpe ori de chestia asta, da' a făcut un căcat. Cât timp își iau banii nici nu-i mai interesează altceva.

— Să-nnebunesc!

Mairead a observat că gardul care acoperea înainte fereastra a dispărut. Privește fix înspre vale.

— Habar n-aveam că e o priveliște așa de frumoasă. Cine l-a tăiat?

— Io, îi spun, azi-dimineață. L-am hăcuit cu o macetă. Mi-a luat ore întregi. A fost distractiv.

— Acu' poți să vezi până l-a convins Coch. E incredibil.

Colm pune la loc țeasta și se întoarce în sufragerie, bând cidru din sticlă.

— Malcolm! De unde ai luat țeasta aia?

Mairead își pune vin într-un pahar și se duce după el, lăsând sticla în bucătărie, ceea ce e neobișnuit și mă bucură să văd; îi place să bea și, în mod normal, până acum ar fi deja prea beată ca să se țină pe picioare sau aproape așa, stând într-un colț înconjurată de sticle, sudând țigările și chicotind fără nicio legătură cu nimic.

De fapt, toată lumea părea s-o fi lăsat deocamdată mai moale cu băutul și drogurile, chiar și Colm, căcat, chiar și Roger; de aia m-am apucat să gătesc pentru ei, doar o lasagna, ca să zic, da' din câte știu unii dintre ei n-au mai mâncat probabil de săptămâni, cu siguranță de zile. Ultima chestie pe care am văzut s-o fi mâncat Colm, în afară de cocoloașe de speed, a fost un pateu cu brânză unsuros luna trecută, da' de atunci încoace nici nu l-am mai văzut, așa că presupun că e posibil să fi mâncat ceva.

Dar probabil că nu. Toți par flămânzi; pe lângă plase de băutură, au adus chipsuri și chestii de-ăstea, iar Roger adusese ceva ce credea el că e prăjitură halucinogenă (o ruladă cu gem luată de la Spar, tăiată pe mijloc și presărată cu canabis); și toți și-au făcut poftă de mâncare în sufragerie, cu jointuri și casete video – fusese *Taxi Driver*, acum era căcatu' ăla de *Beavis și Butthead*. Râsul lui Roger e exact la fel: hâhâă, hâhâă. Io azi ca să-mi fac poftă de mâncare am tăiat gardu' apoi m-am dus la cumpărături, da' dup-aia a trebuit să mă liniștesc cu câteva Guinness și niște pipe. Nu fusese rău deloc; în oraș dădusem și de Phil, care îmi oferise niște acid ieftin, da' am zis nu. Spuneți nu, copii, spuneți nu pur și simplu. Oricum, făcusem o tonă de mâncare pentru toată lumea; sper doar ca organismele lor să o poată primi. Știu din experiență ce dezastre se pot întâmpla atunci când drogurile sunt înlocuite brusc cu mâncare; e mai rău decât invers, asta e clar. În circumstanțe nepotrivite, mâncarea poate să te fută rău de tot.

Îl aud pe Malcolm povestindu-le despre câmpul cu oi moarte, echivalentul galez al cimitirelor de elefanți din Africa sau India sau pe unde sunt ele. Roger încă face „Hâhâă, hâhâă”, dar nu știu dacă la Malcolm sau la televizor. Amestec iar în sosul de brânză și în mâncare și testez un pahar din whiskyul adus de Liam din Donegal; îl dau peste cap dintr-o înghițitură și aproape îmi ard gâtul. Dumnezeu! După ce termin de tușit îmi pun un pahar de bere rece și o dau pe gât ca să mă răcoresc, apoi întorc țeasta de berbec în cealaltă parte, ca să privească pe

fereastră, spre vale. Așa, prietene. Acu' vezi mai bine, după ce am dat jos gardurile ălea. Îi vezi pe frații și surorile tale pe dealul ăla? Dacă ai avea ochi, i-ai vedea.

Observ în colțu' tavanului un păianjen stând pe plasa lui, unul din ăia cu corp foarte mic și picioare lungi și subțiri pe care îi urăște Colm. El nu-i observă niciodată; l-am văzut de câteva ori albindu-se la față ca hârtia și aproape borând când s-a trezit că e unu' lângă el, pe perete sau așa ceva. Chestia e că nu-l deranjează ăia mari, grași și păroși; l-am văzut chiar cum îi ia în mână. Ciudat. Și uite, e și un miriapod sau pui de tatu, cum le zice Mairead. Ca un mic trenuleț. Domnul Păianjen o să-l prindă dacă nu are grijă.

Dumnezeule! Casa asta se transformă într-o cocină.

Mai beau niște bere (Doamne, ce whisky!), aranjez lasagna în tigaie și dau drumu' la cuptor. Conversația din sufragerie a ajuns acum la filmele porno; simt că îngheț, pentru o clipă, gândindu-mă că au găsit colecția mea secretă din spatele dulapului, dar apoi îmi dau seama că Malcolm vorbește despre un film pe care l-a văzut acu' o mie de ani. Uuf!

— Da, pe bune, nu glumesc, i-o trăgea unei oi. Își dăduse jos salopeta și i-o înfipsea pe la spate.

— Pe la spate!

— Nu, spune Mairead. Nu era berbec, era oaie. Tipu' nu era poponar.

— Și oaia ce făcea în timp ce el i-o trăgea?

— Nimic, păștea. N-o interesa.

— Doamne! Și tipu' nu și-a scos paiu > din gură?

Mă aplec să bag lasagna în cuptor și cineva mă pișcă de cur. Aproape că-mi sparg capu' de margine.

— Salut, micuțule. Ce mai faci, scumpule?

E Sioned, bineînțeles, care arată absolut superb, cu obrazii puțin înroșiți de la alcool. Poartă colierul ăla beton de la bunică-sa, cel cu pietre mari și colțuroase, care o face să arate îngrozitor de sexi. Uau. O îmbrățișez și mă aplec să-mi bag fața în păru' ei și tre' să mă aplec destul de mult, pentru că io sunt înalt și ea e scundă. Miroase

minunat, chiar și cu berea și fumul din haine și păr. Mă simt vinovat în timp ce o îmbrățișez, probabil din cauza atingerii ei, a trupului ei, a mirosului ei special și a modului cum sună vocea ei, toate atât de diferite de Banon și prietena lui Colm din Liverpool, Sarah, care a venit aici să stea o vreme când Sioned s-a dus să lucreze în Caiernarvon sau poate era Camarthen, totdeauna le confund pe ăstea două. Mă rog, toate femeile sunt diferite, bineînțeles, da' Sioned e cea cu care stau, ea e, cum ar veni, prietena mea „oficială”... M-ar omorî dacă ar afla, ar înnebuni. I-ar frânge inima.

Da' nu pot să neg că Banon și Sarah au fost distractive amândouă. Și oricum, căcat, de unde să știu io ce-a făcut Sioned în Caiernarvon? Sau Camarthen? Nu am cum, nu-i așa? Din câte știu eu, putea să și-o tragă cu un alt tip în fiecare noapte.

— Ai văzut ce-a găsit Malcolm?

Îi arăt țeasta și iau un joint de la Liam, care a venit după un pahar de whisky.

— Ai băut din chestia asta, Paulie?

— Da. Era să-mi explodeze capu'!

— Da, e tare ca dracu' \ Unchiu-meu se pricepe.

Iese din bucătărie cu un pahar mare plin de whisky, în care sedimentele ca mătreața se depun pe fund. Sioned pune țeasta pe masă, se așază pe genunchiul meu și fumăm împreună jointul. Senzația fundului ei așezat pe picioarele mele e beton și simt cum scula mi se întărește în blugi.

Din sufragerie aud vocea lui Colm:

— Chestia e că, vreau să zic că întotdeauna m-am întrebat, cu cheștiile ăstea, vreau să zic cum te simți după ce ai făcut așa ceva? Mie mi se pare că sunt două variante, două reacții posibile sau ceva de genu': sunt un jeg, ultima scursură a umanității, ultimul căcat pentru că m-am lăsat filmat în timp ce făceam sex cu oaia; sau ceva de genu': am făcut cel mai rău lucru la care m-aș putea gândi vreodată, m-am lăsat filmat trăgându-i-o unei oi, nu mai am unde să decad, prin urmare sunt liber de orice convenție morală,

sunt eliberat. Acum pot să fac orice am chef. Înțelegeți? Adică, te-ai simți copleșit de dispreț de sine sau te-ai simți eliberat?

Dau din șolduri în fundul lui Sioned și ea sare în picioare.

— Hei! N-am chef să te văd cum servești lasagna în erecție. Calmează-te, băiete.

Dau să îi pun mâna pe sân, în timp ce capu' îmi vâjâie de la cocaină, dar ea fuge râzând în sufragerie. Mă iau după ea, printr-un nor de fum.

— Uau! Dumnezeuule! Poți tăia fumu' de-aici cu cuțitu'!

— Ia uite, bucătaru' nostru. Stai jos, tocmai puneam filmu'.

Mă așez pe jos lângă Sion, cu spatele sprijinit de unu' din pereții mai puțin mucegăiți. Degetele mele se strecoară pe sub blugii ei, pe la spate, încă înainte ca ea să apuce să se așeze ca lumea. Simt cu vârfurile degetelor pielea catifelată de pe noada ei. Dumnezeuule... nu mai vreau să gătesc, nici măcar să mănânc; vreau doar să fiu în pat cu Sion, s-o mângâi, s-o pipăi... Ea râde încet și îmi dă mâna la o parte, dar asta nu ajută la nimic; pantalonii mei sunt ca un cort.

Roger bagă caseta în video, cu un joint de mărimea unui tac de biliard în gură. În timp ce face asta mânecile tricoului lui gri se suflecă puțin, lăsând să se vadă urmele de ace, și îmi dau seama că niciuna dintre ele nu e nouă, ceea ce e bine, asta bineînțeles dacă nu cumva se înțeapă altundeva, mai nou, ceea ce nu m-ar surprinde deloc; Roger ar fi în stare să-și sfâșie pieptu' și să și-o tragă direct în inimă, dacă l-ar lăsa venele. Serios, mă sperie ca dracu' modu' în care bagă droguri Roger, mai rău decât Colm sau Malcolm, sau Mairead cu pileala – dar, pe de altă parte, Roger mă sperie oricum; uneori e complet dement. Când bagă heroină nu e așa de rău, că atunci cel puțin știi sigur că n-o s-o ia razna dintr-odată sau așa ceva – stă doar într-un colț și dă din cap, tăcut. Da' când are nevoie de o doză sau de bani ca să-și ia una, Dumnezeuule, atunci e

pericol public; ai mai multe șanse să supraviețuiești în nenorocitu’* ăla de Sarajevo.

— A, nu! Nu *Mica sirenă*! strigă Margaret dintr-un colț.

Uitasem că e acolo; poate că adormise după ziua aia grea, în care umblase prin oraș încercând să vândă aparate electrocasnice, pentru că e falită – fiare de călcat, uscătoare de păr și așa mai departe. Până la urmă a scos un preț destul de bun pe ele, sau cel puțin așa zice ea.

Liam și Laura urlă că nu sunt de acord, dar Roger se lasă pe spate, cu un rânjel mare pe față, iar Colm zâmbește fericit. Malcolm umple din nou bolul pipei și zice:

— *Taxi Driver, Beavis și Butthead* și acum *Mica sirenă*, toate într-o singură dup-amiază. Dumnezeu, suntem copiii secolului XX... și ai mileniului, amatori de cultură postmoderni, clar...

Mi se pare că l-a luat iarba. Mairead începe să cânte „Under the Sea” tare, puțin beată, și Colm se răstește la ea:

— Fir-ar a dracu’! Taci dracu’ din gură, ca să ne putem uita dracului la film! Cel puțin așteaptă până *începe* cântecul, Dumnezeu.

Îi zâmbesc lui Mairead și ea mârâie spre ceafa lui Colm, apoi mă întreabă cât mai durează mâncarea.

— Nu mai e mult, îi zic. Cam zece minute sau așa ceva.

— Sunt moartă de foame, zice ea deschizând o pungă de chipsuri cu gust de ceapă Monster Munch.

Bun, mă gândesc eu, și îi iau un chips.

Sunt destul de luat deja și nu înțeleg ce se vorbește. Malcolm și Margaret discută despre castele sau așa ceva:

— ...poate că noi atragem asta asupra noastră, spune Malcolm. Știi, ca o profeție auto-împlinită? Dacă zicem că ne jucăm cu ruinele, atunci așa e, chiar dacă nu ne jucăm sau nu ne jucaserăm înainte... înțelegi ce vreau să spun? Adică, *nu* e sfârșitu’ lumii, da’ dacă noi *credem* că e, atunci o să fie...

Liam se uită la Colm și zice:

— Cre' că te-ai simți eliberat. Adică ai scăpa de toate lanțurile ălea care te leagă pentru totdeauna, sau cel puțin pentru o vreme. Și până la urmă n-ar mai conta cum ai scăpat de ele, te-ai bucura doar că au dispărut. Așa cred *io*.

— Nu, nu...

Apoi Malcolm se ia de Liam că e idealist, dar blând, fără pic de răutate, Laura îl susține pe Liam și toată lumea începe să strige și să sufle fum în aer. La televizor cântă și dansează crabi și pești de desene animate. Îmi dau seama că Margaret îi ignoră pe toți și se concentrează la ecranul televizorului, ceea ce poate fi rău, pentru că uneori se supără foarte tare când vede filme pentru copii, da' asta bineînțeles că depinde de dispoziția în care e sau de ce droguri a luat. Aud un răpăit la fereastra din spatele meu; e ploaia, ploaia galeză aspră, căzând ca niște drugi de fier. Mă întorc să mă uit și văd cum apa se prelinge pe geam, văd cele câteva lumini din Convins Coch, în vale. Doamne, ce repede se întunecă acum! Probabil e din cauza țestei lu' Malcolm, ea aduce întunericul asupra noastră. Sau poate că e din cauza mea, nu-mi mai dau seama de trecerea timpului. Am senzația că gătesc de ore întregi. Și mai e și jointu' ăla.

Mă ridic să văd ce e cu mâncarea. Mairead zice:

— Vrei să te ajut, dragule?

— Nu, e în regulă. Prea mulți bucătari, zic *io*. Prea mulți bețivi strică lasagna. Da' dacă vrei, poți să pui masa.

Ea și Sioned se apucă să pună masa. În timp ce trec pe lângă Mags, o aud cum spune încet, pentru ea:

— Și *io* aș vrea să trăiesc în mare. Se simt atât de bine acolo.

Spune chestii de genu' ăsta de când a fost cu Malcolm la scufundări, săptămâna trecută, bate câmpii despre ce frumos ar fi să trăiască pe fundul mării într-o cupolă și așa. Cre' că o ia razna. Poate că poluarea a futut-o de cap; poate că a provocat mai multe daune și a ucis mai mulți neuroni decât ar putea s-o facă orice cantitate de

alcool sau droguri.

În bucătărie mai dau un pahar de vin pe gât și mă spăl pe față cu apă rece. Degetele îmi miros a usturoi și ceapă.

I, asagna a ieșit excelent, cu o crustă maro, crocantă și plină de bule. Miroase delicios, pâinea cu usturoi la fel, Malcolm a făcut o grămadă. Iar Laura a adus o salată de avocado enormă – asta e exact stilul ei, avocadoul ăla nenorocit – și mai sunt prăjiturile lu' Roger, așa că ar trebui să ne ajungă la toți, sper, poate mai și rămâne. Sper că stomacurile lor slăbite vor fi suficient de rezistente să accepte solide. Sunt ca niște bebeluși.

Mă așez în capul mesei, lângă frigider, în timp ce Mairead și Sioned aduc mâncarea. Mairead e un pic amețită, sper să nu scape nimic din mână. Colm stă în stânga mea, între frigider și peretele vărui (din cine știe ce motiv, în camera asta nu intră mucegaiul); mi-l imaginez ghemuit într-un morman de zăpadă, adormind. Discută cu Margaret despre proverbe sau așa ceva, nu știu exact ce, e într-una dintre dispozițiile lui arțăgoase:

— Poți da oricărei propoziții un sens pe care nu-l are. Da, sigur, e ceva de bun-simț! Un căcat. Toți melcii poartă pălării pe păstârnac, poftim, asta e un exemplu. Spune asta încontinuu și, mai devreme sau mai târziu, o să înceapă să însemne ceva.

Toți se reped la mâncare de parcă ar fi fost hămesiți morți, ceea ce bănuiesc că e adevărat, numai că în mod voluntar. Colm rupe pâinea cu usturoi cu niște degete atât de roase, că trebuie să-l doară ca lumea. Îi dă și lui Roger o bucată. Observ că unu' dintre degetele mari ale lu' Colm aproape că atârână, cu unghia acoperită de o crustă neagră de sânge. Mă întreb ce o fi pățit. Observ, de asemenea, că Roger și-a mai făcut un tatuaj, o reprezentare grosieră a unei ciuperci halucinogene pe antebraț, sub o trupă de muzică celtică ștearsă, același model pe care îl văzusem desenat cu spray pe zidul berăriei din oraș, cu câteva zile în urmă. Pare să fi fost făcut cu o mistrie și smoală, ceea ce, cunoscându-l pe Roger, probabil că e adevărat.

Capacitatea lui Roger de distrugere... a lui și a altora... nu știu...

— Cu o căciuliță de lână.

— Nu, tre' să fie o pălărie de fetru, o pălărie de fetru cu găuri pentru telescoape. Ca un gangster mic și lipicios, târându-se pe păstârnac spre iarba grasă.

Malcolm se întoarce spre Liam, cu obraji umflați de mâncare ca o veveriță.

— Chiar crezi că așa te-ai simți eliberat? Dumnezeu, tre' să ai o părere foarte bună despre tine ca să gândești așa.

Colm intră și el în joc, în timp ce pe bărbie i se scurge sos de brânză:

— Exact dimpotrivă, omule! Părerea lui despre sine e atât de bună, că nici nu se gândește la ce efecte ar putea avea acțiunile lui asupra celorlalți.

— Ce dracu'

— Și oaia? Hm? Sărmana oaie, nevinovată ca un copil...

— Știți ce, acu5 nu începeți *voii*

Colm se uită la Liam și zice:

— Hei! Nu-ți bosumfla la mine felia aia moale de salam pe care ai tupeu' s-o numești buză superioară!

Încep să râd. Uneori mi se pare amuzant felul în care folosește Colm cuvintele. Ce spusese mai devreme... Da: azi-dimineață, când stăteam toți și ascultam radioul, a început „Word up, de Cameo, apoi un alt cântec care avea versuri de genu' „ridică mâinile în sus, ca și cum nu ți-ar păsa de nimic”, iar Colm și-a ridicat privirea de la jointul pe care îl prepara și a zis: „Nu pot să înțeleg cum simpla ridicare a membrelor anterioare ale cuiva poate să denote o atitudine pozitivă și nepăsătoare față de viață”.

Întotdeauna vine cu chestii de-ăstea. E dus.

Oricum, continuă să se certe și pentru o clipă mi-e frică să nu treacă la violență, pentru că așa sună, dar expresiile de pe fețele lor spun altceva. Îmi dau seama că toți se distrează, îi știu suficient de bine ca să înțeleg asta. E OK, totu' o să fie în regulă. Sioned, Laura, Maggie și

Mairead râd și șoptesc împreună despre ceva: din când în când Mairead își înalță ochii, mestecând încet, și privește fix spre centrul mesei.

— Să mor io, Colm, omule! strigă Roger. Câtă sare îți trebe, măi băiatule?

Colm rânjește și continuă să-și pună. Pe farfuria lui e ca o furtună de zăpadă, poate că îi place să-și imagineze că sunt amfetamine. Însă tre' să spun că toată lumea părea să se descurce bine, erau destul de fericiți cu pileala, iarba și mâncarea, chiar dacă beau cantități enorme din whiskyul lui Liam. Cred că de fapt de asta au nevoie, până la urmă, de compania celorlalți, ca o chestie de sprijin, cum ar veni un fel de ajutor nesolicitat prin care să se asiste reciproc în a da pe gât chestia aia tare, pentru o vreme. Ajunseseră destul de rău la un moment dat, Malcolm, Colm și Margaret băgau speed șase zile neîntrerupt, apoi înghițeau calmante care îi linișteau pentru câteva zile, după aia se trezeau și o luau de la capăt. Niciunu5 dintre ei nu are crampe și nu se plânge de nimic și mie mi-e clar că nu au tras pe nas sau în venă pe ascuns, la budă sau mai știu io unde, din cauza modului în care se reped la mâncare și bere. În ce mă privește, luna trecută am băgat suficient acid pentru toată viața, și acum de fiecare dată când iau speed și E¹ dup-aia sunt terminat zile întregi, ceea ce nu e bine dacă vrei să rămâi cu mintea limpede ca să poți fraudă cu succes Serviciile sociale. Pot să te cheme oricând la interviu și dacă ești prea varză ca să te duci, îți taie ajutoru5 social. Și ce câștig io nu-mi ajunge. Oricum, pe lângă chestia asta, acum mă simt destul de bine fără droguri; moștenirea acidului e că simți iarba mai tare, da' eu mă descurc fără probleme. Mie mi se pare că așa e mai ușor, chestiile ăstea ne unesc pe toți; când băgăm droguri asta ne unește și când ne oprim ne unește și asta. Și dacă aș fi puțin beat, aș zice că ne unește și suferința sau ceva de genu5 ăsta, da' pe moment5 nu mă gândesc la asta. Fără droguri îmi e ușor să izolez aceste gânduri într-un colț al minții mele, și în clipa asta acolo vrea să rămână. Și,

1 Simbolul pastilei de ecstasy, drog artificial extrem de nociv (n. red.).

oricum, de fapt cine suferă? Uită-te la ei... poate ceva arsuri pe organele interne, poate o nuanță gălbuie a pielii, însă doar atât. Suferință: pfui, să fim serioși.

Prăjitura halucinogenă dispare în câteva minute, înghițită împreună cu sticla de coniac pe care Malcolm a șterpelit-o din Spar. Și minunile nu se opresc aici, unii beau cafea. Ar trebui să fac o poză. Mă rog, cafea stropită cu alcool, da chiar și-așa. Însă Liam toarnă în el whisky, Malcolm dă peste cap halbe de bere, Margaret dă pe gât votcă și ce e aia din paharu' lui Colm? Dumnezeu, parcă e sânge.

— ...egal cu Olanda.

— Olanda! Căcat. Atunci asta e, plecăm acasă.

— Nu neapărat. Unu-zero cu Italia, ți-amintești, favoriții lu' pește.

— Da, da' unu-doi cu Mexic! Mexic, să mor io!

— Și egal, zero-zero, cu Norvegia. Ța meci plictisitor, nu?

— No probleemo por Mee-hii-co.

Șansele Irlandei la următorul campionat mondial.

Ploaia de la fereastră. Toți stau rezemați de spătar și fumează, cu mâinile pe stomacurile pline. Nu i-am văzut atât de calmi de când mă știu, niciunul dintre ei nu țipă și nici nu se scarpină de parcă ar avea purici, niciunul dintre ei nu prepară sau mărunțește prafuri pe masă. Iar Colm chiar îi pune mâna pe picior și îi zâmbește lui Mairead, atunci când ea privește spre el. Mă gândesc la Banon și Sarah, dar apoi Sioned îmi spune „scumpule” și mă mângâie pe păr, iar io o sărut pe obraz. E plăcut.

Apoi urmează iadul.

Tocmai sunt pe cale să observ că toți par să facă față bine mâncării, când erupe haosul. Începe cu înverzirea fețelor tuturor; ochii încep să le lăcrimeze, mâinile se agită prin fum și toți o iau razna. Liam se lansează brusc într-un monolog despre roci sau așa ceva (a făcut puțină geologie la cursul lui de studii ale pământului de la universitate, înainte să abandoneze), niște bolboroseli fără sens; Colm își ridică o bucă și trage o bășină tare, care se transformă

într-un gălgâit, pare îngrozit pentru o clipă, apoi sare în picioare și sprintează spre budă cu picioarele îndoite, strigând: „Căcat! M-am scăpat pe mine!”; Roger se apleacă brusc în față și borăște în bolul cu salată, picături de bilă galbenă și fierbinte și bucățele nedigerate o pătează pe Laura, care țipă și o ia la fugă, urmată de Liam, care acum bate câmpii despre granit; Margaret își ține capul în mâini și începe să plângă; Malcolm zboară pe spate de pe scaun, ca și cum ar fi fost smuls de o mână invizibilă, se izbește cu capul de perete și se prăbușește morman la podea. Până și masa pare să se unduiască și să tremure ca un jeleu și, Dumnezeule mare, putoarea asta – borătura lu’ Roger și bășinile lu’ Colm! Dumnezeueeeule!

Nu mă pot abține; izbucnesc în râs și nu mă mai pot opri. Roger începe să râdă și el, în timp ce voma i se scurge pe bărbia murdară. Îi spun ceva lu’ Sioned și ea aruncă spre mine un pahar de vin, dar asta mă face să râd și mai tare, pur și simplu nu mă pot opri, toată chestia mi se pare atât de comică, toți par niște marionete care flutură și se smucesc, toți futuți de mâncare; dinspre buda din spatele bucătăriei se aude mugind curu5 lul Colm, apoi gura lui:

Pppppprrrrrrrrrrr!

— Tâmpitu’ dracului! Am diaree!

Asta mă face iar să râd de mă dor plămânii, dar printre lacrimile de râs văd și aspectul negativ al situației:

Mairead, cu capul plecat și fața ascunsă după o perdeă de păr lung și negru atârându-i în farfurie. Bucățele de ceapă, brânză și alte chestii încearcă să i se strecoare prin păr înspre față, da’ asta s-ar putea să fie doar efectu’ prăjiturii cu haș. O aud cum vorbește singură în șoaptă, dar nu disting nimic din ce spune și văd cum îi tremură umerii. Sper că râde și ea.

Roger se ridică ezitant și iese din cameră clătinându-se. Mă uit la Mairead, la Mags și la Malcolm, prăbușit inconștient pe podea, apoi la masă, care arată ca după bombă. Ce dezastru o să avem de curățat. Râsul meu se oprește la fel de brusc cum începuse.

Curs rapid de istorie: am fost aruncat la mal aici, pe plaja din Aberystwyth, după ce am căzut de la bordul feribotului Holyhead-Dun Laoghaire, cam acum trei ani, și m-am hotărât pur și simplu să rămân aici. Mă rog, de fapt am *sărit* peste bord; voiam să văd dacă *chiar* o să strige cineva „Om la apă! u, cum se întâmplă în filme.

Nu, era doar o glumă. Adevăru' e că de fapt nu-mi mai aduc aminte de ce am venit aici; pur și simplu aveam chef să plec din Londra, unde m-am născut din părinți irlandezi catolici originari din Limerick (și am decăzut din ambele condiții; nu mai sunt nici irlandez, nici catolic). Locuiesc în casa de pe Cwmpadarn Lane deja de câțiva ani; Malcolm era deja aici când m-am mutat eu, Mags a venit mai târziu, despre ceilalți nu-mi mai amintesc. Am cunoscut-o pe Sioned prin unul dintre foștii ei prieteni, care era prieten cu mine (de fapt chiar el m-a invitat aici, dacă mi-amintesc bine), dar despre care mi-am dat seama între timp că e un mare dobitoc. Pe Liam și Laura îi știu de mult timp, și pe Colm, Mairead etc. i-am cunoscut prin Malcolm. Aici, la Llys Wen, locuia înainte Geraint, după care a avut suficient noroc s-o poată tăia în Florida. Iar Roger se pare că e prin zonă de când sunt și munții.

„Cwm” înseamnă vale și Padarn a fost un sfânt (așa mi-a zis Sioned), așa că presupun că asta e Valea Sfântului Padarn sau așa ceva. „Llys Wen” înseamnă „curte albă”.

Ca și cum ar avea vreo importanță; e doar casa în care stau.

Istoria, să mor io, n-am fost niciodată prea bun la asta. Nu era ceva cu William de Orania*?

Orașul e plin de evrei hasidici. Vin aici într-o anumită perioadă a anului, nu știu de ce: poate că are vreo legătură cu vreun festival. Cât pe ce să-l calc pe unul dintre ei în timp ce cotesc în capăt la Penglais Hill; el sare în spate, pe trotuar, și pare îngrozit, în timp ce eu strig: „Scuze, prietene!”, da' nu cred că m-a auzit.

Parchez în fața centrului de șomaj, unde m-am înțeles să mă întâlnesc cu Roger (sau, mai exact, unde mi-a spus el să-l aștept). Ziua e frumoasă și însorită, dar cu o notă

ascuțită de răceală în aer; iarna nu e prea departe. Roger iese clătînându-se din crâșma Vale of Rheidol împreună cu cineva, depistează mașina când îi fac semn cu farurile și se

— Wilhelm de Orania, noul cap încoronat din perioada Restaurației monarhice de după teroarea puritană condusă de Oliver Cromwell (n. red.).

apropie. Ceasul gării arată doispe fără un sfert. Cine o fi ăla care e cu el...

Ah, căcat. E Ikey Pritchard. Simt cum mi se oprește inima. Nu pot să mă duc în munți să-l văd pe Bill cu Roger și Ikey... n-aș putea suporta asta. Și cu Roger era destul de rău, dar *Ikey*, Dumnezeuule...

Despre Ikey Pritchard circulă o poveste. E un dement, un nebun, un țărănoi dus cu pluta de prima mână; stă pe drumul spre Tregaron, pe undeva, da' e tot timpu' prin oraș. Probabil părinții lui erau rude și-au pus-o de o consangvinitate. Oricum, povestea spune că Ikey avea de încasat o datorie, cam cinci mii mi se pare, de la un tip căruia nu-i ieșise un *deal* cu droguri sau așa ceva, și ăsta nu voia deloc să plătească. Ikey i-a dat foc la mașină, i-a rupt degetele, i-a împușcat câinele, dar individuu' pur și simplu nu voia să plătească. Așa că Ikey și cu un tovarăș de-al lui vin în oraș, găsesc un vagabond și îi fac o ofertă: „Dacă ne lași să te îngropăm până la gât în pădure vreo câteva ore, îți dăm o sută de lire” Vagabondu' e de acord, așa că îl duc în pădure și îl îngroapă; doar capu' îi mai ieșea din pământ, hmm, printre copaci. Ikey stă cu el ca să-i țină companie, în timp ce tovarășu' lui se duce să-l caute pe celălalt tip, datornicu, și să-l aducă în pădure. Îl găsește, îl aduce acolo (Ikey dispăruse), îi arată capu' care ieșea din pământ și spune: „Uite, tipu' ăsta îi datorează bani lu' Ikey, și stă îngropat aici așa deja de vreo două săptămâni. Vrei să pățești și tu la fel?” Datornicu' dă din umeri și zice: „N-am cinci mii de lire. N-aveți decât să mă îngropați”.

Când aude asta, Ikey iese de după un copac cu o seceră și-i taie capu5 vagabondului. Dintr-o singură mișcare.

Tipu' i-a plătit în după-amiaza aia.

Roger se suie în mașină, iar Ikey își bagă capu' prin geam și face:

— He-he-hei, Paulie băiete!

Eu doar îi zâmbesc, iar el râde. Pute a alcool. Și nu e nici măcar doișpe.

— Să nu cumva să uiți că i-am dat lu' Billy ăla o pungă de iarbă, auzi ce-ți spun?

Asta a spus către Roger, care răspunde:

— Da, da, stai calm. Nu-ți fă griji.

— Păi da, numa' că vă știu io. E-n stare s-o fumeze el, nu-i adevărat ce zic, Paul?

Ikey îmi face cu ochiu', apoi spune, foarte serios:

— Pa. Diseară, la șase.

Roger dă din cap:

— Da. Ia-le banii și vino cu ei.

Ikey bate de două ori cu palma în capotă și o întinde, îndepărtându-se în timp ce arată spre mine cu un *Daily Mirror* făcut sul. Slavă Domnului că a plecat. Demarez și intru în trafic. Roger zâmbeste pe sub mustață și scutură din cap.

— Ikey ăsta, să mor io, zice el. Ikey Pritchard... e dat dracu' băiatu5 ăsta.

Arată spre un grup de lângă service-ul nonstop.

— Cine sunt fraierii ăștia? îi văd în fiecare an în perioada asta. De ce poartă toți hainele ălea tâmpite?

Eu dau din umeri.

— Sunt evreii Hassidului. Nu prea știu multe despre ei.

Roger se uită spre mine, uluit.

— Ce? Sunt un cult al *drogurilor*?

Acum *io* sunt uluit.

— Ce?

— Păi ai zis că sunt evreii acidului. Ceva de genu'

1 abagiilor ăia hippy din anii '60?

— Nu, nu ai acidului, ai *Hassidului*. Ha, ha, *Hassidul* Habar n-am ce înseamnă asta.

Roger începe să privească pe geam.

Trec de Penparcau, intru pe strada Devi Ps Bridge și o țin tot în sus, spre munte. Cu cât urcăm, se face tot mai frig; atât de frig, că pe marginea drumului sunt, din loc în loc, petice de zăpadă. Încep să mă simt deprimat. De fiecare dată când merg să mă văd cu Bill mă simt așa.

Parchez acolo unde drumul se oprește brusc, la jumătatea unui deal, ne dăm jos și scoatem din portbagaj cutiile și celelalte chestii. Casa lui Bill e în vârful dealului; mă rog, nu prea e cine știe ce casă – patru ziduri șubrede și juma' de acoperiș. Cealaltă jumate e făcută din tablă ondulată, pe care Roger a pus-o acu' vreo mie de ani. Bill nu putea să facă asta, pentru că n-are decât o mână; cealaltă i-a fost smulsă în războiul din Falkland².

— BILLY! strigă Roger.

Sunt uimit că a reușit să urce până aici. Probabil că n-a reînceput să ia heroină.

— Billy, prietene!

Panorama de aici e absolut incredibilă. Vezi la distanță de mile întregi, munți și văi și, în depărtare, Cader Idris cu vârful învăluit în ceață, ca o pălărie pufoasă. Văd vulturii care planează în spirală, în valea de sub mine, de aici de mărimea unor pitulici. Întotdeauna m-a fascinat să privesc de sus la zborul păsărilor.

Billy scoate capu' pe ușa colibei. Barba îi atârna până la burtă, sau acolo unde ar fi burta lui dacă ar avea așa ceva, iar părul lui e ca un halou roșu, încâlcit din jurul capului. Zâmbește fericit, dar nu se vede niciun dinte.

— Ei, băieți, băieți, zice el. A venit cavaleria. Doamne, aș fi în stare să vă pup pe amândoi.

Intrăm în colibă. Am mai fost aici, de mai multe ori, dar de fiecare dată e un șoc; ciuperca – vreau să zic ciuperca adevărate, bureți șerpești și așa mai departe care arată ca niște gogoși, nu doar mucegai ca în Llys Wen – până sus pe pereți, un adevărat torent care se prelinge pe un perete, scânduri mișcătoare pe post de podea, mobilă

² Posesiunea asupra Insulelor Falkland sau Malvine a făcut obiectul unui conflict armat de scurtă durată între Marea Britanie și Argentina în anii '80 ai veacului trecut. Englezii și-au păstrat colonia (n. red.).

făcută din lăzi și cutii, teancuri de cărți și reviste umflate și ferfeniți te din cauza umezelii. E întuneric și pute.

— Ce mi-ați adus?

Bill se așază pe un fotoliu rupt. În spatele lui e un dulap galez vechi, plin de mucegai alb, prăfos, cu fotografii șterse și neclare pe el. Oamenii din fotografii arată ca niște fantome. De fiecare dată când vin aici trebuie să-mi repet mie însumi că Bill nu are nici patruzeci de ani, e doar cu zece ani mai mare ca mine; însă arată decrepit ca dracu'!

Pun la picioarele lui cutia pe care o adusesem.

— Uite, Bill. Pâine, ceai, zahăr... tot ce ai cerut.

El dă din cap, apoi privește spre Roger.

— Și mai e ceva, nu-i așa? Ceva prafuri?

Roger dă din cap și se caută prin buzunare.

— Vrei o doză chiar acum?

Bill zâmbește larg.

— Mănânci calule ovăz?

Roger desigilează o seringă de unică folosință nouă, scoate bricheta, lingura, tamponul de vată și pliculețul cu heroină. Deci încă mai bagă, dacă umblă cu sculele la el, asta, bineînțeles, dacă nu cumva le-a adus special pentru Bill. Pregătește o doză, în timp ce Bill salivează și se frământă pe fotoliul lui, urmărind mișcările lui Roger cu ochii plini de o nevoie intensă.

Mă uit în jurul meu prin colibă. E înspăimântător cum cineva poate locui în condițiile ăstea; nu are curent electric, singura sursă de căldură e un foc făcut pe o tablă dintr-un colț și nu are apă, în afară de aia care se scurge pe pereți... nu sunt oameni, niciun fel de companie, nu e televizor, nici radio, nimic. Vid. Dumnezeuule.

— Ah, Paul, zice Bill, făcându-mă să tresar. Văd că ordinea și curățenia decorului te-au amuțit.

Rânjește. Pe față are un ocean de transpirație, probabil declanșată de iminența dozei. Roger leagă bicepsul lui Bill cu cureaua lui, o strânge tare și îi bagă capătul între dinții lui Bill, care mușcă tare și își dă capul pe spate, întinzând-o. Roger termină fierberea și se lasă pe vine lângă Bill, ca să-i facă injecția. Nu văd nimic, pentru

că Roger stă cu spatele la mine, ceea ce îmi convine de minune, pentru că singurele ace pe care le-am avut vreodată în mine au fost băgate de doctori, iar când văd oameni trăgându-și-o în venă mi se face rău. Însă îmi dau seama când drogul a pătruns, pentru că ciotul lui Bill încetează să se mai agite frenetic și îl aud cum face:

— Aaahhhhhhhh...

Se lasă pe spate, în fotoliul distrus. Undeva prin barba aia dementă e un zâmbet enorm. Ține ochii închiși, în extaz.

— Aaahhh... perfect, băieți... perfect... asta da marfa...

Șoptește și mormăie de unul singur. Ceva despre insecte și păsări.

Roger își bagă sculele într-o pungă de plastic, una din ălea care se închid ermetic, și o pune pe dulap. Îl bate foarte ușor pe cap pe Bill, care deschide ochii, visători și îndepărtați.

— Ai marfa acolo, zice Roger. Ascultă-mă puțin. Mă asculți?

Bill dă din cap, mormăind.

— Ți-o bagi în picior sau în laba piciorului, nu în ciotu' ăla nenorocit al tău. Mă auzi, băiatule? Unde ți-o bagi?

— În picior... în laba piciorului...

— Da. Nu în ciotu' ăla al tău. Dacă ți-o bagi acolo, s-a terminat, heroinomanule. Și dacă se întâmplă asta cumva, o să vin io și-o să-ți presar oasele pe munții ăștia, băiete.

Bill rânjește și dă din cap.

— Ești bine?

— Da.

— Bun.

Roger dă din cap spre mine și ne ridicăm să plecăm. El se întoarce iar spre Bill.

— Vin iar peste vreo lună sau așa ceva, așa că fii econom.

Bill își ridică încet singura lui mână, apoi o lasă să cadă din nou pe picior. Pare fericit, al dracu' de fericit.

După ce am ieșit, în timp ce mergem spre mașină, îl aud strigând:

— Mersi, băieți, și data viitoare veniți cu prietenii! Aduceți și niște fete drăguțe! Spuneți-le să nu-și facă probleme, că o să fie în siguranță cu mine, spuneți-le că n-am decât o mână! N-am decât o mână!

Râde în hohote.

Ne suim în mașină. Roger e liniștit și tăcut, ceea ce e neobișnuit pentru el. Uneori e așa, când venim să-l vedem pe Bill. Se pare că se știe cu Bill de foarte mult timp, există o legătură puternică între ei, pentru că și Roger a fost în armată, deși nu prea știu prea multe despre asta. Nu vorbește niciodată despre asta, sau aproape niciodată.

Mă deprimă ca dracu' să-l duc pe Roger la Bill. Nu mai fac asta niciodată. Data viitoare când o să mă roage Roger o să inventez un pretext; o să zic că s-a futut mașina sau că mă duc să mă văd cu Sioned sau ceva. Nu mai vin aici niciodată.

Pornesc motorul și Roger își aprinde o țigară.

— O să fie bine de unu' singur, Rog, vreau să zic cu acu' și așa mai departe? N-o să facă cangrenă sau așa ceva?

Roger se răstește:

— Bineînțeles că n-o să facă, băiete, a fost doctor militar, în mă-sa, nu-i așa? Știe ce face, fir-ar a dracu'.

— Aha.

Coborâm dealul. Roger mormăie încet, mai mult pentru el:

— Fir-ar a dracu' \ Lașu' dracului. Dacă ajung ca băiatu' ăla, mă sinucid dracului. M-aș scuti și pe mine și pe toți ceilalți fraieri de suferință.

Intrăm în oraș, mai mult sau mai puțin în tăcere. Îl las pe Roger la o crâșmă și mă întorc la Llys Wen, dorindu-mi să se strice ceva la mașină, ca să-mi pot petrece toată după-miaza reparând-o. Intru într-o groapă de pe Cwmpadarn Lane și aud cum ceva începe să scrâșnească la motor: nnnn. Beton.

E groaznic de enervant că poșta vine devreme

dimineța. Adică, dacă sunt vești bune, atunci e în regulă, da' dacă sunt rele (și de obicei sunt), atunci îți strică toată ziua, pentru că-ți faci griji din cauza asta. De ce nu pot s-o aducă seara sau măcar dup-amiaza, în mă-sa? Ai avea o noapte ca să lași veștile rele să se așeze. Malcolm a spus o dată că e încă o modalitate de a-ți submina mecanismele de apărare, de a-ți slăbi armura; și înclin tot mai mult să fiu de acord cu nemernicu' ăla cinic.

Scrisoare de la Serviciile sociale: Dragă domnule O'Riordain, ni s-a adus la cunoștință că vă comportați ca un idiot și lucrați la negru, în timp ce continuați să încasați ajutorul de șomaj. Vă rugăm să ne sunați pentru a stabili o întrevvedere, la, în pe Ce căcat. M-a turnat vreun dobitoc și ere că știu cine - dementa aia de Annie -, așa că am o poveste, un alibi. Mai întâi trebuie s-o *demonstreze*.

La oficiu' de șomaj tre' să aștept aproape juma de oră.

O fac intenționat; încercă să te sperie, ca să-ți uiți povestea sau s-o încurci, sau ceva de genu' ăsta. Însă eu sunt calm, nu-mi pasă deloc; singura problemă e că a trebuit să-mi iau o zi liberă de la muncă. Și am nevoie de banii ăia ca să mă duc s-o văd pe Sioned în Camarthen sau Caiernarvon, sau unde e ea. Totuși ere că de fapt o să-mi prindă bine o zi de odihnă, să beau niște beri sau așa ceva.

— Domnul O'Riordain? Pe aici, vă rog.

Un labagiu transpirat cu ochelari, o moacă nemulțumită ca un cur de pisică și pantaloni prea mici pentru el. Intru după el pe o ușă pe care scrie „ACCES INTERZIS” sau „PREIFAT YN UNIG” și toți ceilalți fraieri se uită la mine, întrebându-se ce-am făcut. În materie de oficii de șomaj, ăsta nu e rău deloc; față de ăla din Londra e un adevărat palat, nu îl depășesc decât ălea de la dracu-n praznic, din munții Scoției, de pe vremea când umblam pe-acolo cu ani în urmă, niște căbănuțe mici și plăcute de la munte, cu pisici adormite și sobe cu gaz. Însă probabil că majoritatea lor au dispărut acum, ca și aici; prin satele ălea de munte poți să te consideri fericit dacă găsești o crâșmă, nici nu mai vorbim de magazin sau poștă. Nimic

altceva decât niște căsuțe mici și amărâte.

— Luați loc, domnule O'Riordain, vă rog.

— Bună. Spune-mi Paul.

Căcat. De ce-oi fi zis asta? Ochelaristu' roșcat se uită la mine ca și cum ar vrea să zică: faci mișto de mine, prietene? Zâmbesc cât pot io de frumos.

— V-am rugat să veniți aici în legătură cu o problemă foarte serioasă, domnule O'Riordain. Știți despre ce e vorba?

— Păi, am citit scrisoarea pe care mi-ați trimis-o.

— Mmm. Situația e precum urmează: solicitați indemnizație de venit de aproape doi ani deja, însă ieri-dimineață am primit un telefon prin care eram informați că, în ciuda statutului dumneavoastră de asistat social, lucrați ca muncitor necalificat cu normă întreagă. Dacă este adevărat, domnule O'Riordain, această infracțiune poate fi sancționată cu închisoarea.

„Indemnizație de venit”: asta e o expresie foarte interesantă. Sugerează că io am un venit care trebe suplimentat, așa că e perfect în regulă să lucrez, pentru că așa am un venit pe care să mi-l suplimentez apoi Serviciile sociale.

— Domnule O'Riordain?

Tipu' își ridică sprâncenele roșcate pe deasupra ramei ochelarilor. Eu oftez și mă aplec în față (știți cum e, intimitate, încredere); o să fie floare la ureche. Tipu5 ăsta n-are nimic de dur în el, am suficientă experiență cu chestii de genu' ăsta ca să-mi pot da seama de asta; e cam de vârsta mea și, la prima vedere, nu pare deloc prost; adică chiar și io port ochelari și am barbă roșcată, ca și Colm. Tre' să mă rad de două ori pe zi, în mă-sa.

— Păi, spun eu dregându-mi vocea, în ultimu' timp mi se întâmplă destul de des lucruri de genu' ăsta. Vedeți, m-am despărțit recent de o femeie care a reacționat foarte urât și s-a hotărât să-mi creeze cât mai multe necazuri posibile. Îmi vin acasă oameni de la cablu să verifice și io nici măcar nu am televizor; primesc scrisori de amenințare; polițiștii primesc ponturi că ascund marfa

furată și vând droguri: am primit o comandă de douăzeci de pizza mari cu salam picant. Io detest salamu' picant; dacă ar fi fost cu fructe de mare, nu m-ar fi deranjat, ca să zic astfel, da' așa...

Zâmbește.

— Am chiar impresia că mi-a sabotat mașina.

Tipu' începe să se mai dezumfle puțin și atitudinea lui de „n-am nevoie de aburelile tale, băiete” (care oricum era ridicolă) începe să dispară. Apropo, povestea mea e adevărată; nenorocita aia de Annie - e o curvă dementă, credeți-mă pe mine. Acum câteva seri m-a amenințat că o să-i sfâșie fața lu' Sioned.

— Dacă și-a dat numele, zic io, pot să vă spun, ca dovadă, că numele ei mic e Anne. Și ăla de familie Evans.

Tipu' dă din cap și îmi dau seama că mă crede.

Probabil că a răspuns chiar el la telefon și a început să țipe la el o scorpie. Și oricum, dacă chiar ar fi crezut cât de cât povestea lu' Annie, nu s-ar mai fi deranjat să mă cheme acolo, m-ar fi pândit și ar fi obținut imediat dovada. Îmi trece prin cap ideea că poate aș putea să întorc această situație în favoarea mea, să scot cumva din ea mai mulți bani; da' nu, asta i-ar putea face bănuitori. Serviciile sociale de aici au tendința de a fi destul de îngăduitoare; îi întrebă pe mulți de ce s-au mutat în Aberystwyth și ei zic ceva de genul: „Păi, ca să intru în armată”. Numai că acum au început să schimbe macazu'. Sunt din ce în ce mai stricți.

— Păi, în absența oricărei dovezi care să susțină contrariul, nu pot decât să vă cred pe cuvânt, domnule O'Riordain. Sper că înțelegeți că orice acuzație de felul acesta...

Bla-bla. Zâmbesc ușor și dau din cap în timp ce el continuă să bată câmpii, întrebându-mă ce ar face dacă m-aș ridica dintr-odată în picioare, mi-aș da jos pantalonii, m-aș întoarce cu spatele la el, m-aș apleca și mi-aș depărta buclele cu mâinile și aș trage o bășină colosală, umedă și prelungă. Ceea ce chiar am chef să fac; ardeii ăștia iuți de aseară, aoleu. Tipu' continuă să bată câmpii, în timp ce eu

îmi planific în cap restul zilei; la poștă, ca să iau mălaiu' pe ultima săptămână. Să-mi caut o salopetă ieftină pentru muncă, din cauză că a început iar să fie frig, ceva de mâncare, câteva halbe, poate câteva partide de biliard... să-l sun pe Liam sau pe altcineva. S-o sun pe Sioned. Da' de ce să nu mă bucur de neașteptata mea zi liberă; a trecut un secol de când n-am mai avut bani de spart. Și iată încă o idee: să mă sparg. Cocaină.

Tipu' termină de vorbit cu o tuse prin care parcă vrea să-și ceară scuze și io zic ceva ce sună a regrete pentru deranjul produs. În timp ce mă ridic să plec, el își scoate ochelarii, se freacă obosit la ochi și privește spre mine cu un soi de zâmbet:

— Între noi fie vorba... uau. Nu te invidiez deloc, prietene.

Deci am avut dreptate; el a răspuns la telefon.

— Da, e nasol, spun io. Da' ce poți să faci?

Dau din umeri și îi zâmbesc, știi, genu' „suntem amândoi oameni de lume”, apoi mă car dracu' de-acolo și ies din nou la aer proaspăt. A mers bine, da' urăsc locurile ăstea; e foarte greu să respiri înăuntru. Imaginați-vă cum ar fi să *lucrezi* acolo, Dumnezeuule! Și când sunt în locuri de-ăstea mă deranjează puțin că fac ceva ilegal, deși, în căzu' meu, asta și drogurile ușoare sunt cam maximul. Căcat, alții trăiesc din furat, da' io devin prea agitat, încep să transpir și să mă bâlbâi și m-ar prinde. Dementa asta de Annie, omule, m-aș bucura să dispară în pizda mă-sii odată din viața mea și să mă lase să-mi văd de ea. Viața e și așa destul de grea. Acu' îmi pare rău că am cunoscut-o. Întotdeauna e ceva, nu-i așa? Un căcat cu care tre' să te descurci, o porcărie pe care tre' s-o asimilezi cumva în viața ta. Știu că în parte e vina mea - Banon și Sarah, să zicem, și chestia asta cu munca la negru, da' în mă-sa, cine poate să trăiască doar din ajutoru' de șomaj, chiar și într-un orașel prăpădit ca Aberystwyth? Accept consecințele care decurg de aici; da' căcaturile găsesc întotdeauna o cale de a pătrunde în viața ta, reușesc întotdeauna să se strecoare printre crăpături și să fută tot. Fir-ar a dracu',

Annie! Ce aş putea să fac? într-un oraş de mărimea asta lucrurile o să revină mereu pe capu' tău, n-ai cum să scapi şi n-ai unde să fugi altundeva, ăsta e capătu' liniei.

Dar situaţia se ameliorează, cel puţin pentru moment, îmi încasez banii, cumpăr o salopetă galbenă de la Salvaţi Copiii şi mă întâlnesc pe stradă cu Phil bâlbăitu, de la care iau nişte marijuana bună. Mişto; nici măcar n-a trebuit să caut, am dat colţu' şi uite. Trec podul spre Trefechan şi intru în Fountain să mănânc un sandviş şi să beau o bere. Cum închid uşa aud:

— Hei! Paul!

— Paulie, fraiere!

Colm, Malcolm şi Margaret stau lângă acvariu, zâmbind, cu masa plină de pahare, sticle goale şi scrumiere pline ochi. Scrâşnesc toţi din dinţi şi bat darabana pe picioare, luaţi ca dracu' de speed, după cum s-ar părea. La tonomat cântă „Sympathy for the Devil”, probabil pusă de Malcolm.

Le fac cu mâna şi mă duc la bar să iau un rând. Până la urmă s-ar putea să fie o zi mişto.

Lucrez la acoperişul unei capele vechi din Ystym Tuen. Panorama spre vale e absolut uluitoare, pot să stau şi să mă uit la ea la infinit; uneori peisajul de aici mi se pare ceva normal, alteleori...

Şi ce văd eu toată ziua? Ardezie şi căpriori sub mine, mâna care ţine ciocanul; plictisitor ca dracu'... Dar într-un fel prefer asta. Dacă te holbezi prea mult la peisaj, la munţi şi aşa mai departe, e ca şi cum ţi-ai privi faţa în oglindă, devine nefamiliar, ciudat, dificil de înţeles, chiar înspăimântător. Mult mai uşor să baţi cuie în lemn şi să aşezi plăcile de ardezie.

Să vă spun însă ce nu suport; avioanele ălea împutite, aeroplanelle ălea care îmi urlă deasupra capului, aproape suficient de jos cât să simt că-mi rad creasta. Foarte periculos. Cretinii dracului!

Viaţa nu e niciodată plictisitoare. Uneori e îngrozitoare, alteleori e neplăcută, da' io foarte rar mă plictisesc. Nu înţeleg mare parte din ea şi am o bănuială că

nici nu vreau să înțeleg, da' întotdeauna îți face surprize, când te aștepți mai puțin. Crezi că totu' e clar, că planurile tale sunt stabilite și apoi... Viața nu e niciodată plictisitoare.

Sioned a plecat în Camarthen (sau Caiernarvon?) și, oricum, chiar dac-ar fi aici, nu cred c-aș vrea să stau doar cu ea azi, da' asta nu înseamnă că n-aș face-o; a început să se priceapă foarte bine să mă facă să mă simt vinovat, deși în ultimul timp emoțiile mele au început să joace un rol tot mai scăzut în relația noastră. Fizic încă e la fel de bine – slavă Domnului –, da' asta nu înseamnă prea mult dacă suntem de doi ani împreună și oricum fizic sunt atras de aproape orice gagică sub cincizeci de ani pe care o văd pe stradă, chiar și de Sharon, în mă-sa, parașuta aia de pe Wigan care enervează pe toată lumea și cu care cred că și-a tras-o Colm acu' o mie de ani. Oricum, nimic din toate astea nu prea contează, pentru că Sioned e plecată și se pare că și ceilalți la fel; singura care mi-a răspuns la telefon a fost Mairead, care mi-a spus că habar n-are unde e Colm, s-a cărat undeva cu cardu' ei de credit și, chiar dacă-mi place Mairead și compania ei, nu prea am chef să mă uit la ea cum se îmbată până nu mai poate vorbi. Trage iar la măsea, în disperare; la petrecerea de acu' câteva zile s-a prăbușit în mijlocul camerei și când s-a trezit, câteva ore mai târziu, nu găsea nimic de băut, așa că a făcut turul casei, scurgând resturile din doze și sticle într-un pahar mare, bere caldă și trezită, cidru, scrum și mucuri, bleah. L-a băut dintr-o înghițitură, în loc de mic dejun. îââîn.

Săraca Mairead. Cre' că are o problemă.

Așa că mă duc într-o plimbare până la castel. E o zi frumoasă și însorită, puțin cam rece, dar frumoasă. Pe drum dau de vorbești de lup, Sharon, care mă ignoră, mai mult sau mai puțin, pentru că acum și-a găsit alt grup de oameni cu care să umble și să bea, câțiva homosexuali care lucrează la Centrul pentru arte, și ea e genu' de snoabă căreia îi plac homosexualii. Sharon se uită la mine și face: „Hellooo”, cu vocea ei oribilă, plângăcioasă, apoi râde cumva disprețuitor la mine, probabil din cauză că io

sunt singur și ea e cu un grup. O tipă nașpa de tot; îmi amintesc când Mairead și-a primit moștenirea și Sharon a venit imediat s-o tapeze, știind foarte bine că Mairead e prea drăguță ca s-o refuze. Încă îi datorează aproape o mie, și asta a fost acu' mai bine de un an. E vina lu' Mairead, presupun, că i-a împrumutat banii, dar cum poți să învinovățești pe cineva pentru că e drăguț? Întotdeauna o să existe idioti care să profite. Idioti ca Sharon.

Unu5 dintre homosexuali, Gwion, se oprește să vorbim, dar nu reușim să schimbăm decât câteva propoziții, după care Sharon îl târăște după ea, așa că io mă duc și mă sprijin de un perete al castelului și privesc marea. Îmi aprind un joint slab. Un avion trece urlând, făcându-mă să-mi aplec capu'; urăsc ca dracu' chestiile ăstea și zgomotu' ăla împruțit al lor, presupun că sunt o chestie extraordinară, dar când trec așa în zbor mă scot din minți; scrâșnesc din dinți, îmi încleștez pumnii și inima începe să-mi bată tare. Zboară mult prea jos, în mă-sa. Totuși sunt niște lucruri extraordinare; ce viteză pot să aibă. Mi-ar plăcea la nebunie să mă uit la motoru' unuia dintre ele.

— Paulie.

Mă uit și îl văd pe Roger, care arată groaznic; are ochi de panda, pielea verde și o haină de doc pe care pot s-o miros, în ce hal e omu' ăsta. Un dezastru.

— Ai fost la un squat azi, nu-i așa?

Dinții lui sunt galbeni și par pătați de sânge. La squat? De ce dracu' aș vrea să mă duc acolo? Mai bine mă duc în iad.

— Nu, zic io, mijindu-mi ochii.

Soarele e exact în spatele capului său, așa că pare că îi strălucește capul, dar restul corpului lui e complet întunecat.

— Doar aici am fost.

— Atunci împrumută-mi zece lire, omule. Știu o maimuță care are nevoie de hrană.

Dau din umeri.

— Sunt lefter, prietene. Dacă aș avea, ți-aș da. Da'

măine o să fac rost de niște bani.

— Măine nu mă încălzește cu nimic, omule! Am nevoie acum, înțelegi?

Pleacă de lângă castel, într-un mod oarecum smuls, spasmodic, ca și cum el ar vrea să meargă repede, da' oasele și mușchii lui ar fi de altă părere. Mă uit la el cum se îndepărtează. E din ce în ce mai rău. E o reclamă zdrențuită la disperare. Colm riscă și el s-o ia pe calea asta, și de el îmi pare mai rău decât de Roger. Roger, mă rog... nu-mi place deloc să mă gândesc la Roger. E un tip nasol, nasol de tot. Simt cum mi se învâрте capu'!

Presiunile pe care le exercită prietenii asupra ta pot fi insuportabile. Și care e definiția unui prieten? Oamenii spun adesea că prietenii ți-i alegi, da' io nu sunt foarte sigur de asta; uneori e ca și cum te trezești pur și simplu unu' lângă celălalt, ca lucrurile care sunt aruncate de valuri pe plajă. Ce vă leagă unul de altul? Naționaliștii de aici ar spune că naționalitatea, unitatea culturală, chestii de genu' asta; io nu prea înțeleg ce vor să zică, da' placa de aici de la castel îți spune că a fost atacat și distrus de o armată alcătuită parțial din mercenari galezi. Ceea ce înseamnă... nu știu. Da' cred că chestia care te leagă unul de celălalt are probabil mai mult de-a face cu, hmm, nu știu, că recunoști în celălalt ceva ce fie vrei să vezi în tine, fie ești prea speriat ca să vezi în tine; dacă cealaltă persoană prezintă această calitate, atunci nu mai trebuie s-o analizezi la tine. Poate. Ah, nu știu; oricum sunt doar tâmpenii. Uneori ere că Roger a ales soluția cea mai bună; amortește-ți creieru' până nu mai poate să funcționeze. E mai ușor așa.

Ce e interesant e că toți venim din diferite părți ale țării, în afară de Sioned, care s-a născut aici; Roger e din sudul Țării Galilor, undeva, ere că Merthyr, Colm e din Liverpool, Malcolm din Essex și Mairead e de pe undeva din Yorkshire... a întreba de ce suntem toți aici, în orașu' ăsta, ca să zic, e ca și cum ai întreba de ce suntem pe această planetă. N-am nici cea mai vagă idee, în ambele cazuri.

Încep să mă plictisesc, așa că plec de la castel și mă întorc cu mașina la Llys Wen, oprindu-mă la Spar să iau o sticlă de votcă și niște bere (l-am aburit pe Roger că n-am niciun ban; i-aș fi dat ceva totuși dacă aș fi avut mai mulți – numai că până când iau șomaju’ mai sunt patru zile și nu știu când o să mai lucrez). Cre’ că și numai berile o să mi-ajungă; nu prea rezist la bere. Ca acu’ câteva zile în Fountain; Colm, Mal și Mags erau acolo de ore în șir înainte să vin io, da’ tot m-am făcut muci înaintea lor, chiar și înaintea lu’ Maggie, care e fată și e mică. Da’ bănuiesc că nu e chiar așa de rău; economisești bani.

Intru în casă, în putoarea de mucegai și-mi dau seama imediat că nu e nimeni. Casele pustii îți dau o anumită senzație, au un fel de aură a singurătății. În chiuvetă e un morman de farfurii cu resturi de mâncare și sufrageria e plină de scrumiere care dau pe-afară, farfurii murdare, cutii și sticle goale. Ce mizerie. Camera miroase a picioarele lu’ Malcolm și Allen; au cele mai puturoase picioare de pe planetă. Gorgonzola, nu altceva, serios.

Sună telefonul.

— Alo?

— Sunteți domnul Paul O’Riordain?

— Da. Cine sunteți?

Tipu’ care mă sună se dovedește a fi un preot; se pare că e un dement pe care îl cunosc, pe nume Richard, e în una dintre bisericile din oraș și nu vrea să plece decât dacă mă duc eu să-l „salvez” (expresia lui). Tipu’ ăsta chiar e dus; nu violent, ca să zic așa, deși n-aș vrea să fiu singur cu el dacă aș fi femeie – el crede că toate femeile fac parte din oastea Satanei. I-am dat un loc unde să doarmă, cu ani în urmă, după ce îl găsisem pe stradă plângând, îmbrăcat doar pe jumate, și acum o dată la fiecare săptămână sau așa se întâmplă ceva de genu’ ăsta. Mi-a acordat statut de salvator sau așa ceva. Sărmanu’ fraier.

Mă întorc cu mașina în oraș și mă duc la biserică, una din ălea mari și întunecoase, cu aspect gotic, din cartiere. E catolică; Fecioara Chinului Etern sau așa ceva. Preotul – un bătrânel nervos cu chelie lucioasă – se uită la

mine de parcă aş fi a Doua Venire şi mi-l arată cu degetul pe Richard, care stă în genunchi în faţa statuii lui Iisus; aproape că izbucnesc în râs, pentru că seamănă atât de bine cu Stan Laurel (Richard, vreau să zic, nu Iisus). Observ că peste tot pe podea sunt împrăştiate cărţi de rugăciune şi broşuri, ca şi cum ar fi plouat cu ele din acoperiş; probabil că Richard o luase razna. Vreau să-l scot cât mai repede de-acolo, pentru că bisericile mă cam sperie puţin, am tot timpu' senzaţia că sunt privit ca şi cum aş fi judecat. Nu ştiu, am senzaţia că sunt urmărit, pentru că am abandonat catolicismul cu mulţi ani în urmă. Poate că de aia mă simt nervos şi agitat în general, pentru că Aberystwyth e plin de bisericile ăstea nenorocite.

— Richard. Sunt eu, Paul.

Dinspre pereţii întunecaţi se aude ecoul vocii mele, iar Richard sare în picioare, se repede spre mine şi se ghemuieşte la pieptul meu; plânge şi bate câmpii despre ceva ce nu înţeleg. Sărmanu' nenorocit. Are nevoie de ajutor; n-ar trebui să umble pe străzi aşa, are nevoie de cineva care să aibă grijă de el, e un om afectat, una dintre numeroasele victime ale vieţii. Asistenţa comunitară, un căcat. Îl scot afară, îl duc la maşină şi îl liniştesc, îl fac să nu mai plângă, apoi îi iau nişte cartofi prăjiţi cu peşte, îl duc acasă, la Llys Wen, şi îi dau votcă suficientă ca să-l adoarmă. După ce trece în lumea somnului, îl pun pe canapeaua din camera liberă. Canapeaua e plină de mucegai, da' e mai bine decât să doarmă în azilurile publice, cu drogaţi şi alcoolici. Şi mă bucur că Sioned nu e aici; l-ar da pe Richard afară, lăsându-l să se descurce singur. Îl urăşte. Richard se trezeşte pentru o clipă şi mormăie ceva despre raze de lumină, apoi adoarme iar. Sărmanu' nenorocit. Da' cel puţin mi-a dat ceva de făcut în seara asta. Pentru că acum nu pot să-l las pur şi simplu acolo, nu-i aşa?

E-ul începe să mă ia, în timp ce privesc spre oraş pe ferestrele imense ale Centrului pentru arte. Toate luminile par să înceapă brusc să se mişte şi să curgă împreună, devenind un foc imens de artificii care îmi explodează în

cap, apoi îmi străbate întreg corpul ca un curent electric, învârtindu-mă și făcându-mă să mă mișc pe muzică. Malcolm spusese că E-ul ăsta nu era o marfă prea bună, da' să mor io, senzația asta de la început e absolut incredibilă. *Zbor*, mă *înalt* deasupra oamenilor înghesuiți și transpirați de la bar... Dumnezeu! oh-hooo! Uite cum decolez!

Încep să circul prin mulțime, mișcându-mă lateral, ca un crab, ca să mă pot strecura printre oameni... e groaznic de aglomerat... pe scena din Sala Mare sunt Gorky's Zygotic Mynci și ere5 că acolo o să se ducă toți... nu mă opri din drum, tâmpitul! Fețele oamenilor sunt transpirate, sclipitoare și zâmbitoare, îl văd pe Black Jerry, care ne-a vândut E mai devreme, mângâind burta proeminentă a prietenei lui însărcinate. Ah... ce drăguț... ce priveliște minunată... Și iat-o pe Mags, care zboară și ea, încearcă să danseze, dar Nigel No-Shoes încearcă încontinuu să îi vorbească, târându-și pe parchet picioarele murdare, pline de noroi...

DUMNEZEULE! Un val deosebit de puternic mă izbește de perete; mă sprijin de el, zâmbesc, râd, mă simt minunat, simt cum îmi tremură mâinile. Nu iau des E, da5 când iau îmi *place la nebunie*... Malcolm are dreptate; e cel mai potrivit nume al unui *drog din lume*... uuf, sunt luat complet... e absolut incredibil...

Cineva discută cu Catrin și Richard la bar (nu Richard nebunu', altul); Richard poartă o căciulă de lână, dansează cu un baston și arată ca babuinul din *The Lion King*... Sioned arată absolut minunaaat, minunaaat... ce sunet superb: minunaaat... văd alte fețe pe care le recunosc, multe fețe râzând: Harry irlandezu, Clare, Neil din Liverpool și gagica lui, Jennie, Deborah care dansează, Matt cel înalt care dansează ca slăbănogii...

Colm iese legănându-se din mulțime.

— Te duci și tu, Paulie?

— O, sunt ca și dus, *dus de tot*...

— Bună asta.

Râde, mă bate pe burtă și se duce spre bar. Mă

împing în perete și îmi las picioarele să mă ducă împleticindu-se până la intrarea în Sala Mare... pe drum trec pe lângă Sponge.

— Ești în regulă, Sponge? Cum mai merge cu spălatul geamurilor?

— Căcat, spune el.

Zâmbește și își arată dinții. Dumnezeu, dacă ar avea și unu' alb, ar fi un set complet de snooker.

Încep iar să râd, râd de ce a zis Sponge, dintr-un loc din pieptul meu vine un sunet deschis, clar și OK... simt furnicături pe tot corpul, valuri de splendoare care se sparg deasupra mea... merg pe coridorul micuț către Sala Mare, sunt ca o vedetă rock care urcă pe scenă sau ca un fotbalist celebru care merge prin tunelul de pe Wembley... aud oamenii mugind...

— Paulieeee!

Dumnezeule, urechile mele! Susie Chițăita dansează în juru' meu, pălăvrăgind cu vocea ei ascuțită. Mă mir că oamenilor nu le plesnesc paharele de bere din mână. E atât de slabă, că ciorapii ei mulați par, nu știu, niște ciorapi plini cu legume sau ceva... oasele ălea proeminente...

— Ce mai face băiatu', ești bine, dragule?

O iau pe Susie de umeri și ne învărtim împreună, dansăm puțin. Cântărește cam... mă rog, aproape nimic; trăiește doar cu cafea, speed și vitamine pastile. Din cauza regimului hormonii ei sunt puțin dați peste cap, se pare că din cauza asta vocea ei e atât de chițăită... da' tipa e în regulă. La dracu' *toți* sunt în regulă... inclusiv io... sunt luat, fericit și mă distrez pe cinste... oo-hoo, oo-hoo... picioarele îmi fac tot felul de figuri... dacă vrei să dansezi pe o stea... tu-tu-tu și să aduci raze de lună în casa mea...

Îmi place la nebunie cum îmi aduc aminte de melodiile de căcat din adolescență când sunt pe E... îmi revin în memorie... taică-meu cântându-mi o melodie, legănându-mă prin grădina din Kilburn...

Era mai bine atunci... sau ai prefera mai degrabă să fii un...

Niște brațe se încolăcesc pe talia mea și în fața mea apare Mairead, cu fața tăiată de un zâmbet enorm și minunat. Poartă o rochie minunată, mică și strâmtă până la țâțe și pare în culmea fericirii. Îmi spune ceva ce nu aud, așa că mă aplec spre ea și îi simt mirosul, care e minunat.

— CE?!

— Dansezi! Cu! Mine!

— A, clar, zic io.

Apoi intrăm în mulțime, dezlănțuiți, și io dansez până nu mai pot. Dumnezeu, cât de mișto poate fi... asta contează în viață, nu-i așa, sau cel puțin ar trebui să conteze... yippie-a-ee, yippie-a-oo...

Colm apare furtunos, o pupă pe Mairead pe obraz de vreo treizeci de ori, una după alta, apoi îmi mai strecoară o pastilă.

— Aceeași chestie! țipă el. Am mai băgat fiecare câte una, așa că tre' să ne ajungi din urmă.

— Și io? țipă Mairead.

Colm își suge buzele.

— Împărțiți-o pe asta!

— Bine.

Colm pleacă iar undeva și io studiez pastila din mâna mea. Nu văd prea bine în lumina pâlpâitoare, da' nu e la fel ca aia pe care am băgat-o mai devreme: aia era mare și roz, asta e mică și albă. O rup în jumate, îi dau jumate lui Mairead și le luăm fără apă. Ea se strâmbă și o înghite.

Ah, ce chestie beton... ce pereche suntem... tu cu picioarele pe podea... io cu ale mele în aer...

Mai târziu, după vreo câteva ore pe care le petrecusem într-un vârtej vesel, uluitor, încep să-mi revin, în timp ce stau sprijinit de bar, lângă Colm. Mă rog, nu să-mi *revin* ca atare, ci doar, cum ar veni... dispare euforia inițială, nu-i așa... da' încă plutesc, o, da, încă dau din aripi... nu m-ar putea opri nimeni...

Mags și Mairead încă își dau drumu' pe ringu' de dans, dansează față în față. Colm se uită la ele. Mags dansează foarte energic, ca să zic, sare în toate părțile, ceea ce mi-a spus că nu-i place prea mult, pentru că are

sâni mari și se simte stânjenită, da' acum, mă rog, au dispărut toate inhibițiile... ceea ce n-ar fi trebuit să facă; arată ca un poponar, cu părul ei scurt și bluza de mătase lipite pe ea de transpirație... Mairead e dusă în lumea ei, cu un zâmbet lipit pe față. Colm dă din cap în ritmul muzicii lângă mine și le privește pe amândouă, ceea ce face de o mie de ani.

Ah... oamenii sunt în regulă. Sunt ei înșiși, înțelegi ce vreau să spun? Sunt ei înșiși, și toate interacțiunile lor au un anumit sens și o valoare. Există întotdeauna motive pentru ca oamenii să facă ceea ce fac. Întotdeauna. Nimeni nu trăiește în vid.

...și Solitaire-ul e singurul joc din oraș... dada-di-dum de daroo-doo, dudu-do...

Țâșnesc de la bar și mă apuc iar să dansez, înainte să plece DJ-ul. Și înainte să treacă de tot efectul E-ului, bineînțeles. O seară dementțială. Nu-mi amintesc mare parte din ea, da' știu pur și simplu că a fost dementțial.

— Și cine zici că e tipa?

— Din noua familie de la Close. E fiica lor.

— Și-o trage cu frate-su. Ăla de acolo.

— Cu propriu' ei frate?

— Păi, să mor io, dac-aș avea și io așa o soră, i-aș trage-o și io, ca să zic așa.

— Ce dezgustător. Și în *primetime* la televizor.

— A, da, e în Liverpool. Droguri, boli, incendii, morți bizare și acum incest.

— Uite! Se sărută!

— Frate și soră. Oribil.

— De fapt, mie mi se pare cam nașpetă.

— Și el la fel.

— Mie îmi place Sammy.

— Aia? Vaca aia cu față acră?

Toată lumea se uită la *Brookside*.

Sioned, Banon, Sarah.

Sionedbanonăarah: trei femei în doar puțin mai mult de o lună. Nu e rău deloc, nu?

Mmm.

Dar sexu' e... mă rog... sexu' e straniu. Există tipuri diferite de sex; uneori e doar frecare, înțelegi. Atracția nu intervine deloc aici – adică, i-o m-am frecat de multe ori cu perna, și nu mă simt atras sexual de ea. Poate de saltea; uau, ia uite ce nervoasă e chestia *asta*... Și apoi mai e, ca să zic așa, atracția *corporală* „atunci când îți place cineva, fața, corpul și așa, apoi când îți place personalitatea cuiva, modul în care vorbește, merge și râde, chestiile pe care le spune, glumele pe care le face, ce îi place, ce nu îi place, toate chestiile ăstea. Și apoi mai e, bineînțeles, cealaltă chestie, aia care trece dincolo de toate astea; iubirea, presupun că așa ar trebui să-i spunem, deși io personal nu sunt foarte sigur că am simțit vreodată așa ceva. Da' sexul în sine, actul, futaiul, mișcările, ca să zic așa, să bagi unele chestii în anumite găuri... nu știu. E straniu. Ciudat.

Sioned doarme cu capul pe pieptul meu; simt lipiciul transpirației noastre pe pielea mea și mirosul spermei mele și al secrețiilor ei. Mirosuri mișto; cărnoase și tari. O chestie mișto la Sioned e că nu fumează după; însă Sarah stă întinsă pe pat, cu scrumiera pe burtă și sudează țigările până nici nu se mai vede tavanu' ăla nenorocit, până mă face să lăcrimez și să tușesc. *Foarte* romantic. Nu îmi doresc niciodată s-o fac cu ea a doua oară, pentru că după primul număr pute a nicotină și scrum și io gâfâi ca un tip care bagă două pachete pe zi. Lui Banon, în schimb, îi place să vorbească și să cânte; sexul îi dă energie. Ultima oară (când a fost? Săptămâna trecută? Cu o săptămână înainte?) dansa cu degetele pe pieptul meu și cânta „The Raggle Taggle Gypsies O”, apoi am devenit puțin gelos, pentru că m-a întrebat dacă Colm e țigan și io m-am gândit că îi place de el (apropo, nu-i place și întâmplător el chiar e țigan, cel puțin parțial; taică-său, mi se pare, e rrom. Sau bunică-său. Colm s-a născut, se pare, cu căiță pe cap, ceea ce îi poartă noroc sau îl ferește de înec sau așa ceva). Sioned însă nu vrea decât să doarmă; sexul o epuizează. La fel și naveta la Caiernarvon sau Camarthen sau unde dracu' merge ea.

Sexul... un lucru foarte, foarte ciudat. Adică, mă rog,

io nu sunt gay, bineînțeles, da' o dată - și n-am mai spus asta nimănui până acum -, a existat o singură dată când m-am culcat cu un tip. A fost acu' foarte mult timp, când lucram la Londra; plecasem de la slujba mea dintr-un depozit, o chestie nașpa unde trebuia să aranjezi marfa în rafturi, și ne-am dus toți în seara aia să ne îmbătăm, și la ora închiderii, când am plecat, mai eram doar io și cu un tip Andy. M-am dus la el acasă, undeva în Islington, pentru că pierdusem ultimul metrou, și, mă rog, ca să n-o mai lungesc, eram beți și el s-a băgat lângă mine în pat. Mă rog, pe canapea, cum ar veni; io dormeam pe canapea. Nu l-am împins sau ceva, îmi amintesc doar că mă uitam la el, în timp ce și-a pus genunchii pe șoldurile mele, a luat amândouă pulele noastre în mână și ne-a făcut laba la amândoi, în același timp (un lucru mi-amintesc foarte clar - a mea era cel puțin cu un cap mai mare). Nu pot să neg că mi-a plăcut; de fapt, am ejaculat o grămadă (pur și simplu nu mă mai puteam opri). Da' asta e chestia, înțelegi; io nu sunt gay, asta a fost doar de dragul experimentării, am fost *sedus*, și chiar dacă *aș fi gay*, ceea ce nu sunt, Andy ăsta nu ar fi deloc genu' care să-mi placă mie. Înțelegi ce vreau să spun? Nu-mi plac bărbații și în mod clar nu-mi place Andy, și totuși...

Sau când am futut-o pe nevastă-sa lu' Derwen Browntrée. Nici de ea nu-mi plăcea - nici într-un caz, vrăjitoarea aia sfrijită și acră -, era mai mult o răzbunare pe Browntrée, ca să zic așa, pentru că e un dobitoc. Are câteva crâșme în Aber și se crede Al Capone... Dai Capone... Odată am lucrat în una dintre crâșmele lui, la tejghea, și era *atât de* nesimțit... extraordinar de cretin. Așa că am futut-o pe nevastă-sa, el a aflat și m-a dat afară, de fapt am avut noroc că am scăpat nebătut. Dar am *putut* s-o fut pe nevastă-sa, asta e ideea; dorința de răzbunare, nu sexul m-a făcut să am erecție și să-mi fac treaba. Vreau să zic... cum vine asta?

Hmm.

Totul e derutant. Mă ametește.

Poate în afară de asta; cum doarme Sioned pe pieptul

meu, sforăind încet, în timp ce ceasul ticăie și afară behăie oile. Frumos.

Da5 e o chestie care mă deranjează; încerc să mi-o amintesc de o grămadă de timp... cum îl chema pe iepurele ăla din *Watership Downy* ăla mai arian, secundul nemernicului ăla nasol, Generalul Woundwort? Nu pot nicicum să-mi amintesc. Mă enervează urât de tot.

Hâââaaa, să mor io.

Mamă ce mahnureală o să fie asta... aah... ce porcărie... deschid ochii, cu un sunet hârșăit, și văd că sunt pe canapeaua din casa lu' Colm și Mairead. Sioned nu e aici. Măsuța joasă de lângă canapea e plină de sticle, cutii (ceea ce nu e neobișnuit) și scrumiere pline care put și mă fac să-mi vină să vomit. Ecranu' televizorului e pătat cu niște cruste albe, care ar putea fi lapte, casetofonu > încă se învâрте în gol și îmi bâzâie în urechi, încă sunt încălțat cu ghetete și pe cămașă am o pată rece și întărită de vomă. Căcat; era cea mai bună cămașă albă a mea, ca să zic așa. Parcă am capu' plin de diaree. Mă așteaptă multe ore lungi și oribile de suferință. Căcat.

Mă ridic dureros și o iau șchiopătând înspre bucătărie, amintindu-mi vag că s-a întâmplat ceva rău. Ca să ajung în bucătărie tre' să trec prin dormitor și observ că patu5 e gol, dar cearșafurile sunt mototolite și se simte un miros ușor de borâtură, deși asta ar putea veni, și probabil chiar așa e, de la mine. Îmi pun un pahar cu apă și ies în curte; soarele și iarba de pe Dealul Constituției, de dincolo de zidul grădinii, sunt prea strălucitoare și îmi rănesc ochii.

— Paul.

Mairead stă pe jos, într-o zonă însorită, cu spatele sprijinit de zidul vărui și o cutie de bere la picioare. Totul e prea strălucitor, mult prea strălucitor... strălucirea pare să scoată un fel de sunet, ca un *muget* sau așa ceva.

Mairead nu arată prea bine; are păru' despletit și unsuros, sclipind în lumina soarelui, iar buzele îi sunt umflate și crăpate. Întinde o mână nesigură și îmi arată ceva încolăcit pe un deget; e un pui de șopârlă.

— Spune bună dimineața micului dinozaur.

E uluitoare, extrem de mică și perfectă până la fiecare detaliu. Scoate fulgerător limba ei micuță, ca să guste aerul.

Mairead o așază încet pe jos și șopârla fuge într-o crăpătură din zid. Ia un gât lung din cutie și mi-o întinde, dar eu scutur din cap și mă așez lângă ea. Ah, țeasta mea. Bang bang bang.

— Cum te simți?

— Ca un căcat. Unde e Col?

Ea dă din umeri.

— Nu știu. Nu s-a mai întors noaptea trecută. Nu-ți mai amintești că l-am pierdut în centru?

Asta pare ciudat; nu că l-am pierdut, întotdeauna o întinde de unu' singur, dar că era și el în crâșmele din centru. De regulă nu intră niciodată acolo, zice că sunt prea pline de studenți și copii de bani gata. Ceea ce e adevărat, ca să zic, da5 când e vreme frumoasă e mișto să stai afară, la mese și să privești marea. Și nu-mi amintesc deloc să fi fost în centru. Nu-mi mai aduc aminte nimic.

— De ce ai lovit-o pe Sioned?

Ah, căcat. Îmi stă inima-n loc.

— Asta am făcut?

Mairead dă din cap și bea din cutie.

— Tare?

— Păi, nu știu. Vă auzeam cum țipați unu' la celălalt din capu' străzii, când mă întorceam acasă. V-am dat cheile, ți-aduci aminte? Am bătut la ușă, Sioned a deschis și a luat-o la fugă pe stradă. Zicea că ai lovit-o.

Acum încep să-mi amintesc, deși ca prin ceață. Nu a fost cu pumnu' strâns, asta îmi amintesc clar, doar un fel de palmă ca să o dau de lângă mine și s-o fac să tacă, să nu mă mai calce pe nervi. O rugasem să facă ceva și ea a refuzat, apoi a început să se ia de mine, cum face ea, și apoi a început să mă fută la cap, nimeni nu face mai urât ca Sioned, mai ales când e beată; te cicălește la infinit. Totuși... probabil că n-ar fi trebuit s-o pocnesc. Pot fi destul de dobitoc când sunt băut.

— Ar trebui să încetezi, Paul, spune Mairead.

Dumnezeule; urmează o predică. Oare de ce trebuie femeile să vorbească încontinuu?

— Controlează-te. Știu că Sioned poate să fie enervantă uneori, da' e complet aiurea s-o lovești așa. Tu ești bărbat, n-o să înțelegi niciodată cum e, toată frica, durerea și furia aia. E mai rea decât durerea, toată furia aia din tine, când știi că n-ai nicio putere să faci ceva. Am cunoscut atâția labagii care n-aveau nicio problemă să-și folosească pumnii, n-o să înțelegi niciodată cum poate fi. Asta pot să zic despre Colm; încă nu m-a lovit niciodată propriu-zis. M-a amenințat că mă lovește, ca să zic, m-a împins și așa mai departe, dar nu m-a pocnit niciodată așa, știi, în față... da' asta nu înseamnă că n-o s-o facă în viitor, bineînțeles. Probabil că da. Bărbații sunt toți la fel.

Cu cât îi dă înainte Mairead, cu atât încep să mă simt mai de căcat. Adică Sioned, Dumnezeule, e cu juma' de metru mai mică decât mine, e minusculă, Dumnezeule, mâna mea e cât capu' ei... Ah, căcat... și ea chiar are centura neagră la karate. Sunt un căcat și n-ar fi trebuit să fac asta niciodată.

Mairead își termină berea și râgâie.

— Vrei și tu una?

— Da, sigur.

— Păi, adu-mi și mie una dacă tot te duci. Sunt în frigider.

Mă duc să aduc două cutii de bere ieftină de la Spar din frigider, care e gol, în afară de juma de sticlă de Martini, o lămâie ofilită și o cutie de lapte. Îi dau o cutie lu' Mairead și mă așez la loc lângă ea. Soarele e chiar fierbinte; o să fie încă o zi frumoasă.

— Deci. Ce faci azi? Te duci să-l cauți pe Colm?

— Nu. Se întoarce el în genunchi mai încolo, când o să rămână fără bani. Așa face de fiecare dată. Și tu? Te duci să vorbești cu Sioned?

— Ah, probabil că s-a întors la Llys Wen. Mă duc mai târziu, o las să se calmeze întâi, ca să zic. Îi iau niște flori sau ceva.

— Asta ar fi frumos.

Beau din cutia mea, apoi aștept puțin să văd dacă îmi vine înapoi. Nu îmi vine, așa că o beau pe toată, îmi spăl voma de pe cămașă și terminăm sticla de Martini, în timp ce cămașa se usucă pe sfoara de rufe. Mergem amândoi în oraș, la oficiu. Centrul e plin de turiști și evreii ăia hasidici sunt încă prin zonă și așa mai departe. Cumpăr hamburgeri pentru amândoi de la un chioșc și mergem să bem o bere în față la Glengower, apoi Mairead își ia ceva de mâncare și se duce acasă să se îmbete, iar io rămân acolo singur, cu un ziar și încă o halbă. Gladys Trevithick, care e pe ceva și e luată rău, încearcă să se așeze la masa mea, da' îi spun să se ducă dracului și ea pleacă. Ar fi plăcut să am ceva companie, da' nu ea, Dumnezeuule... vrăjitoare bătrână și sinistră. Săracii copiii ăia! Însă e groaznic să bei de unu' singur când ești mahmur, mai ales când ai ceva de care îți e rușine. Îmi amintesc cum spunea Colm odată că un tip care lovește o lată e ultimul om, un jeg absolut și în acest moment mă gândesc că probabil are dreptate. Mă simt ca un căcat.

Îmi beau berea și apoi încă una. După asta sunt puțin prea amețit ca să conduc, da' e doar ora trei, ca să zic, și n-aș suporta să mă duc acasă așa de devreme. Ceea ce mi-ar plăcea cu adevărat să fac ar fi să mă duc cu mașina în munți, cu o sticlă sau două; simt nevoia să fiu într-un loc în care să văd ceva cu ochiu' liber, ceea ce mi-ar lua câteva zile de mers pe jos. Nu știu de ce, pur și simplu așa simt.

Asta e greu de crezut. Nu, e *imposibil* de crezut. Simt că mi-e rău pe dinăuntru, ca și cum îmi vine să vomit, și în gât am un gust oribil... în cap îmi plutesc imagini la care nu mă uit, la care nu mă *pot* uita.

În mă-sa. Cum a putut ea să facă așa ceva? Și *el*? Prietenul meu.

Viața asta e plină de șocuri. Șocuri mari, urâte, nasoale, lucruri care apar dintr-odată ca să te pocnească în față înainte ca tu să apuci să te *gândești* la apărare. Ești neputincios, ești inutil în fața acestor lucruri... nu poți să faci nimic. În afară de a te îndopa cu suficiente chimicale

pentru a neutraliza aceste șocuri. Dumnezeu, ce viață! Ce viață împuțită.

Șocul unu e când aflu că n-o să-l mai văd niciodată pe Roger. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult tipu' ăsta, dar, Dumnezeu... nu i-aș dori nici celui mai mare dușman al meu ce i s-a întâmplat lui. Sau poate că da. I-aș dori asta dobitocului de Malcolm.

Șocul doi e când Sioned îmi spune că și-o trage cu Malcolm. *Malcolm!* Adică... de ce? N-a suflat un cuvânt în mașină, pe drumul de la gară acasă, n-a spus nimic nici când am mâncat pasteale gătite de mine, nici când am făcut dragoste, nici când eram la duș... și acum îmi spune că s-a cuplat cu Malcolm. Malcolm. Dumnezeii și Cristoșii morților mă-sii!

Stau pur și simplu pe marginea patului, scuturând din cap și privind în gol pe fereastră. Văd oile, niște picături albe de pe deal îndreptându-se spre Convins Coch, văd acoperișurile caselor, câțiva nori, o pasăre mare plutind pe cer, probabil un vultur... îmi aud bătaile inimii, care acoperă lamentațiile lui Sioned:

— Uneori ai nevoie de *reconfortare*, Paul, nu poți să înțelegi asta? Eram beată, ce dracu', sufeream, mă simțeam complet singură după ce ai făcut tu... adică, *serios*, la ce dracu' te *așteptai*? Nu poți s-o ții așa la nesfârșit, adică mai devreme sau mai târziu...

Îi aud cuvintele, dar nu o văd cum le spune; ține capul aplecat și părul îi acoperă fața. Îmi amintesc pentru o clipă de Cousin It din *Familia Adams*, apoi parcă ies rapid din mine însumi, din mintea mea, parcă plutesc în afara mea și devin un fel de observator, nu un participant la ceea ce se întâmplă, și o parte din mine vede o pată de dincolo de acea cortină de păr, unde cred că ar trebui să fie pometele ei, apoi pumnul meu drept îl izbește cu putere. Simt cum un os tare se strivește de monturile mele, iar ea zboară pe spate în pat, țipând, dând din picioare și cu capul în mâini. Apoi mă ridic și încep s-o lovesc cu picioarele, nu mă uit unde, doar lovesc, apoi sunt în hol și dau de perete ușa de la camera lui Malcolm, fără

să știu ce o să fac, n-am nici cea mai vagă idee. Corpul meu e ca un aparat pe care îl controlez prin telecomandă; sunt descompus, sunt făcut praf. Nu sunt deloc acolo.

Și apoi: șocul trei. Camera lui Malcolm e goală. Toate lucrurile lui au dispărut, a plecat, a întins-o; toate cărțile, toate casetele, toate hainele, toate afișele de pe pereți, n-a mai rămas decât salteaua de pe pat și un perete pătat, în care arunca el cu o minge de baseball, dobitocu'. A plecat. Camera asta nu mai e locuită. E goală.

În mă-sa.

Stau o vreme și mă holbez, apoi ies iar pe hol, închizând încet ușa după mine, ca și cum înăuntru ar dormi cineva. Nu știu de ce fac asta. Ușa face „clic” atunci când se închide. Rămân acolo, complet derutat, zguduit serios, ca să zic, în timp ce aud trei lucruri; unu' e Sioned care plânge și bolborosește în dormitor, strigând ceva despre un știu ce, nu-mi dau seama ce zice; al doilea e Mags, care borăște în baie și al treilea e Allen, care râde în hohote la parter la ceva de la televizor. Și apoi aud al patrulea sunet, un avion care trece urlând pe deasupra casei, suficient de jos ca să zgâlțâie geamurile ălea nenorocite.

În mă-sa. Rămân acolo, ascultând și frecându-mi monturile. Ce dracu' fac acum?

Mă folosesc de panoul cu informații al Castelului Abergynolwyn ca de un amortizor și mă opresc din alergare în el; simt cum marginea lui de jos îmi apasă ușor stomacul. Pe deasupra lui, departe în ceață, văd Bird Rock înălțându-se deasupra peisajului ca un deget mare uriaș, plin de negi. Plouă încet. Mă întorc și mă uit la ei cum ies încet pe poarta castelului; Laura și Mairead zâmbind în timp ce urcă dâmburile, Malcolm și Colm ciopârțindu-se cu topoare invizibile sau poate cu săbii, nu-mi dau seama, Liam scuturând licheni de pe geaca lui de piele și reproșându-le că nu l-a ajutat nimeni să se dea jos de pe zidu' ăla.

— Unde dracu' erați, tâmpiților? M-ați lăsat blocat acolo...

— De ce te-ai urcat acolo, în primu’* rând, idiotule?

Stăm acolo în ploaie. Colm, care începe să zvâcnească, în timp ce speed-ul pe care l-a băgat mai înainte începe să-și facă efectul\ întinde o mână să vadă dacă chiar plouă, ca și cum toată apa care îi cade în cap nu ar fi suficientă.

— Căcat. Plouă.

— Zău? face Mairead foarte sarcastică.

Colm pur și simplu o ignoră.

Raze de soare strălucitoare străpung pătura mișcătoare de nori și una dintre ele cade exact pe Bird Rock, iluminându-l. Se înalță ca un far luminos, în timp ce peste tot în jur e întunecos, ca și cum pe el n-ar ploua, ca și cum ar fi un mic colț de Caraibe smuls și replantat aici, în Țara

Galilor, cu climă cu tot și așa mai departe. Arată extraordinar.

— Uitați-vă la aia, spune Mairead.

Ca la un semnal, o luăm toți spre el, strigând și țopăind, alergând și urlând peste pământul noroios și murdărindu-ne ca dracu’, încercând să ajungem la raza de soare și la adăpost înainte ca norii să alunece și să o astupe din nou.

Înțelegi, chestia cu Sioned e că se simte atât de împăcată cu ea însăși. Adică știe cine e, de unde vine și încotro se îndreaptă, sau cel puțin *pare* să știe. Pe de altă parte, eu (și cei mai mulți oameni pe care îi cunosc) nu am nici cea mai vagă idee despre chestiile ăstea, și cred că asta o deranjează la mine și o înfurie. Cred că înțeleg de ce; ea e solidă, eu sunt lichid, după cum nu obosește niciodată să-mi explice, și bănuiesc că de-aia mă cicălește încontinuu. Dar în pizda mă-sii, are suficientă soliditate să mai dea și la alții, de ce nu folosește o parte din ea ca să mă sprijine sau cel puțin să-mi ofere un fel de temelie? Să nu mă înțelegi greșit, sunt în stare să mă descurc singur; dar... mă rog, ca să luăm un exemplu, pe Sioned n-o deranjează absolut deloc închiderea, îngustimea de a locui într-un oraș atât de mic ca Aberystwyth, în timp ce pe mine

uneori mă scoate din minți; însă în loc să îmi vorbească despre asta, în loc să mă rog, să-mi explice care sunt aspectele pozitive, ea își bate joc de mine, mă face incapabil și mă tratează ca pe un copil mic. La ce poate să ajute asta, hmm? în loc să mă facă să mă simt important și dorit, ea uneori mă face să mă simt încă și mai ignorat și nesemnificativ decât mă simt io în mod normal. E în stare să se folosească și de bariera lingvistică în interesul ei; dacă îi cer să explice mai clar ce vrea să spună, sub forma unui raționament sau așa ceva, ea îmi spune că nici n-are rost să încerce, pentru că nu poate explica clar decât în galeză. Vorbește engleza mai bine decât mine și, în plus, nu apreciază deloc faptul că eu cheltui atâția bani și timp (două seri pe săptămână!) încercând să învăț galeză. Dumnezeuule. Și e atât de sensibilă; dacă îi zic cumva, chiar și în glumă, cum faci cu prietenii, de exemplu: „Ai ars pâinea prăjită, vacă proastă ce ești! w sau așa ceva, stă bosumflată până îmi cer scuze, și nu doar scuze, ci scuze profunde, să-i ling pantofii. Îmi afectează până și relația cu Banon, mă face să mă simt prost și posomorât când sunt cu ea (lu' Sarah i-am dat papucii); știu că e îngrozitor să spui așa ceva... adică, io o înșel pe Sioned cu Banon, nu ea pe mine... da' asta e. Oricum, Banon e mult mai distractivă. Și mult mai bună în pat. Nu că Sioned ar fi făcut vreodată vreun efort să înțeleagă *asta*... asta e problema ei; nu încearcă niciodată să empatizeze cu ceilalți și nu-și schimbă *niciodată* părerea, da' chiar niciodată. Indiferent față de ce. Niciodată. E complet incapabilă să ierte, da' are o capacitate enormă de a se răzbuna.

Așa că, oricum, să mor io dacă în seara asta nu beau. Ne-am dus cu mașina la crâșma din Pontrhydygroes să mâncăm, înțelegerea (agreată doar de Sioned, aș putea spune) fiind că eu nu beau nimic, mă plictisesc și mă enervez ca să ne putem întoarce acasă cu mașina, în timp ce ea toarnă votci pe gât și se distrează de minune. Se simte perfect. Și ca să fie și mai rău, drumu' până acolo trece printr-un peisaj care îmi amintește și de Scoția, și de Snowdonia, și încep să mă gândesc la timpul pe care l-am

petrecut acolo, când eram mai tânăr, mai liber și mai fericit. Acum îmi dau seama cum se simte Colm atunci când bate câmpii la nesfârșit despre Britania. Sau Mairead despre Spania.

— E vreo problemă, băiete? mă întreabă Sioned.

Cu o voce de parcă ar vorbi cu o pisică sau ceva. Eu scutur din cap.

— Nu, e în regulă. Numa' că aş bea ceva, asta e tot.

— Păi atunci bea.

— Da; o halbă mare și una mică. Excelent.

Acest argument ea îl înțelege, normal. Dacă aş încerca să-i spun despre Scoția și Snowdonia sau despre senzația mea de pierdere interioară, s-ar uita la mine de parcă i-aş vorbi în swahili. Da' io mă strădui, chiar mă strădui să fac lucrurile să meargă, dacă ea ar putea doar să înțeleagă asta. Luna viitoare o să fac două nouă de ani, la dracu'. Sioned are două doi.

După ce intrăm în crâșma înțesată, mă duc țintă la bar. Un grup de țărănoi retardați încep să vorbească cu Sioned în galeză; ea roșește și le răspunde, spune ceva care-i face să râdă și arată spre unu' dintre ei, un idiot cu un piept imens și fără gât, ca un bulldog ridicat pe picioarele din spate. Dumnezeuule, ar trebui să-i șteargă cineva ăluia halele de pe bărbie!

Îi iau lui Sioned votca ei mare cu cola. Io îmi iau o halbă de Guinness; prima din multe altele, asta e clar.

— Ce voiau dobitocii ăia? o întreb în timp ce ne îndepărtăm de bar.

— Nu, zice ea, erau în regulă. Ca băieții.

Bate cu degetu' în halba mea și aproape c-o varsă.

— Nu uita: o halbă mare și una mică, ăsta e maximă, scumpule.

Un căcat. O să mă fac muci, chiar dacă dup-aia tre' să mergem acasă pe jos.

Găsim o masă într-un colț, lângă șemineu, alegem mâncarea dintr-un meniu și io mă duc la bar să comand. Cât stau acolo dau pe gât un whisky mare și comand încă o bere neagră și o votcă pentru Sioned. Alcoolul' mi se duce

direct în cap și, ca de obicei când sunt în dispoziția asta, efectul e parțial furie, parțial calmare. Interesant, ca să zic, da' nu prea știu cum să iau chestia asta, ceea ce tinde să mă înfurie și mai tare. Mă gândesc la Colm, care îmi explica despre efectele amfetaminelor luate cu heroină maro Columbiană - nu te opune, zicea el, savurează doar aventura - și mai dau pe gât un whisky mare.

— Ți-ai mai luat o halbă *marel* spune Sioned când mă așez la masă. Nu mai aveai *voie* decât una mică!

Dau din umeri. Habar n-ai. Ea continuă:

— Te știu io, după asta te *îmbeți* și *dup-aia* ce facem? Hmm? Cum *dracu'* ne întoarcem acasă?

Io dau iar din umeri.

— Habar n-am. Luăm un taxi, căcat. Mergem pe jos. Nu știu.

La asta se indignează rău.

— Acum ce mai e? Ce-am mai făcut?

Beau jumate din halbă și încerc să-i explic, dar e foarte dificil, pentru că bănuiesc că n-am cum s-o fac să înțeleagă cum mă simt decât dacă îi spun despre Banon și Sarah, da' asta chiar că ar termina-o și, indiferent cât de rău mă enervează, nu vreau să-i fac așa ceva. Adică, încă nu i-au dispărut de tot vânătăile de pe față, nu vreau s-o rănesc la fel de rău și în interior.

— Uite ce e, băiete, dacă *chiar* vrei să te *îmbeți*, *îmbată-te*, dar *te rog*, nu fi nesuferit. Io am băut doar două votci, pot să conduc io dacă vrei, sau hai să ne *îmbătăm amândoi* și să ne întoarcem cu taxi, ce zici?

— Păi, și să lăsăm mașina aici? Și cine o să fie fraieru' care o să vină s-o ia mâine dimineață? Io, bineînțeles.

— Păi, putem s-o rugăm pe Mairead, dacă noi lucrăm, sau pe Liam sau chiar să luăm iar taxi. Avem bani, nu? Nu e o problemă.

Sosește mâncarea și comand o sticlă de vin alb; mă piș pe nota de plată, azi am luat șomaju' și salariu'. Termin ce-a mai rămas din Guinness și încep să înghit mâncarea, ceva paste, nu mai știu acum ce dracu' am comandat. Cre'

că erau cu creveți. Sioned și-a luat iepure, pe care îl mănâncă cu mâna; între dinți îi rămân bucățele de carne. Din când în când scuipă ca pe niște gloanțe resturi care pocnesc în farfurie. Arată ca o regină celtică sau așa ceva, cu brățara împletită de alamă, părul lung și blond și geaca veche de piele. Observ că țărani își fac semn unu' altuia la bar, holbându-se la ea în timp ce sugă un os; sunt pe punctul de a le spune ceva cretinilor, să le explic unde pot să se ducă, dar Sioned spune, fără să ridice privirea:

— Te rog nu fă asta, băiete.

— Ce?

— Nu le spune nimic. Nu fă scandal. Nu fac nimic rău, se poartă și ei ca *băieții*, cum faci și tu când ești cu Malcolm, Liam și ceilalți.

Asta mă enervează.

— Io nu fac *asa*. Cretini obezi care salivează ca niște câini! Probabil că le place de tine pentru că semeni cu surorile lor!

Îmi dau seama că vorbesc tare; oamenii de la celelalte mese se uită înapoi și își șoptesc. În sfârșit au început să mă bage în seamă, îmi spun în sinea mea, dar furia îmi trece pe măsură ce beau și nu vreau s-o mai supăr pe Sioned. Mă tem ca înțelegerea și calmul ei să nu mă facă să-mi ies din minți dacă mai rămâneam acolo, așa că am conceput un plan. Un plan. Pun vin pentru amândoi și aștept ca ea să se ducă la budă; e o așteptare lungă și chinuitoare, pentru că nu mă cred în stare să vorbesc cu ea și să rămân calm, da' tăcerea pare atât de ciudată...

— Cum e mâncarea ta?

— E OK, îi zic. E bună.

— Ce ziceai că e?

— Paste cu creveți.

În sfârșit se ridică să se ducă la budă și, din fericire pentru mine, știu că e la ciclu, deci o să stea o vreme, așa că mă duc la bar (*țărani ăia au plecat deja, probabil au întâlnire cu niște oi pe undeva*), îmi iau trei ginuri mari, le duc la masă și le torn în halba mea goală de Guinness, completez cu vin alb, respir adânc și beau totu5 dintr-o

înghițitură. Trebuie să-mi pun mâna la gură ca să inhib reflexu' de vomă și printre lacrimi văd cum o babă cu o gură ca un cur de câine și bărbat-său se holbează la mine dezaprobat. Rânjesc spre ei, râgâi și beau restu' vinului. Apoi las o grămadă de bani – mă rog, suficienți pentru nota de plată – sub farfuria lui Sioned și apoi, după încă niște whiskyuri mari rase la bar, ies în noapte. În parcare am senzația că o să vomit, dar mă lupt cu voma și o iau înapoi spre Aberystwyth, făcând semn de autostop și nu știu dacă e din cauză că drumu' era destul de pustiu sau din cauză că s-a întâmplat foarte rapid, da' n-au trecut decât trei mașini pe lângă mine înainte să cad și să-mi pierd cunoștința pe un gard de la marginea drumului. Am strivit un arici sau ceva, o chestie storcită lipsită de noroc, pradă pentru gaele roșii despre care se spune că s-au întors aici să clocească.

Din *Ghid personal al Țării Galilor de Vest*, autor anonim, ediție privată, p. 18.

Aici există o falie de dimensiuni colosale, o falie care se cascadează pe lungimea celor douăzeci de mile ale văii Ystwyth, până la marginea mării, o falie deghezată de atracțiile de suprafață ale clivajelor de ardezie care trag mereu de distanțe: puncte altă dată adiacente sunt acum despărțite de mii de metri. Faldurile și contorsiunile straturilor depun mărturie pentru lenta zvârcolire a rocilor, pentru o neliniște care nu îngăduie permanența; aceste modele de aici nu vor fi niciodată statice, nici complete, nici perfecte, ci vor rămâne pentru totdeauna într-un proces de formare, atâta timp cât roca slăbită se supune atracției părintelui ei, planeta, adică pentru totdeauna. Pământul se mișcă, mutabilitatea lui caracteristică și scara temporală imposibilă a amprente sale fiind simultane cu impenetrabilitatea inimii lui tari de granit.

Aici continuă să existe întrebări, întrebări legate de temperatură, reacție, diacronicitate, întrebări condamnate să rămână veșnic fără răspuns. Imense refugii în calea prezenței și recunoașterii ulterioare a unei forțe infinit mai mari, mai puternice și mai crude. Tortură.

AU RĂMAS

Au rămas după ora închiderii într-o crâșmă în care au băut câteva ore și se simt bine în felul lor obișnuit, distrugător, sălbatic și rătăcit. Iată dragonul care se târăște pe podea; rage acoperind scandalul, pășește de parcă ar fi tras în față de pelvisul lui, are ochii bulbucăți și injectați ai cuiva plin de amfetamine și alcool, dorință și furie. Un anumit tip de energie intensă răzbate din cuvintele lui și se înalță precum nicotină, pârjolind tavanul îngălbenit. O față familiară plutește înspre el, iar ochii lui se înceteșează, roșii ca focul.

Malcolm îi face semn din cap lui Paul.

— L-ai văzut pe Roger? E luat de nu mai știe de el.

— Văd. Pe ce e?

— Dumnezeu, a băgat ieri cam un gram de gheață, o să fie dus vreo câteva zile. Colm, unde naiba o fi și *ăsta*?

— Nu era cu noi mai devreme, acasă?

— Fizic, da. Și nu mi-au oferit și mie un pic, nesimțitii. Și oricum, de unde dracu' au *ăștia* gheață? Ultimele amfetamine pe care le-am luat io erau un sulfat de tot căcatu'.

— N-o să mai fie în stare să-și găsească pulele săptămâni de zile.

— Păi lu' Roger o să-i placă, că el oricum nu și-o poate găsi niciodată.

Malcolm se resemnează doar cu alcoolul și își termină halba dintr-o înghițitură. O stinge cu votcă și se împleticește spre bar.

Roger ratează conversația asta, pentru că e ocupat să calce cu ghetele pe mâinile cuiva cu mustață și burtă de bere pe o alee îngustă din spatele crâșmei, cineva cu care avea o vrajbă îndelungată și brutală, pentru motive uitate de mult. Mâinile continuă să zvâcnească, bâjbâind dezarticulate pe pietrele pline de sânge și scuipat, așa că Roger calcă din nou pe ele, de data asta mai tare, sprijinindu-se de zidul de cărămidă plin de mușchi, izbind cu călcâiele ghetelor până când mâinile încetează să mai miște și el se poate întoarce din nou în crâșmă, pe furiș,

printr-o uşă laterală.

— Liam! ȋpă o voce din mulţime. Cântă-ne şi nouă ceva, fraiere!

Liam refuză, fără tragere de inimă şi totuşi neaşteptat; de obicei nu e nevoie să fie rugat ca să cânte. Îşi ascunde faţa în spatele unui gât de Guinness.

— A, nu, nu... proprietarului nu i-ar plăcea chestia asta.

— Căcat, omule, de asta face sesiunile ăstea cu uşile închise!

Zâmbind dulceag şi legănându-se uşor în scaun, Liam începe să cânte „Mary McCreă”, iar deasupra celor din jurul lui se aşterne tăcerea. Roger, care stă la bar cu o halbă proaspătă de Wrexham, simte cum furia începe să-i scadă şi îl priveşte pe Liam cu ochii mijiţi, maxilarele active şi dinţii scrâşnind. O senzaţie de relaxare începe să acţioneze împreună cu sulfatul, zumzăind în capul lui, în pieptul lui palpitând, şi el se gândeşte că îl iubeşte pe Liam pentru vocea lui irlandeză caldă şi versurile cântecului ales de el, care par să rezume perfect toată senzaţia de pierdere şi durere şi furia produsă de ea. Gânduri mov fulgeră prin creierul lui ameţit, apar şi dispar, fiind imediat înlocuite de altele asemănătoare; mama alcoolică a lui Liam şi viaţa lui de exil, copilăria petrecută în vecinătatea unei zone de război, propriile amintiri ale lui Roger din timpul unei misiuni în Ulster, înainte de a fi degradat şi trecut în rezervă, sânge, explozii, furturi, lucruri care se prăbuşesc, se prăbuşesc încontinuu. Ovaţiile care însoţesc sfârşitul cântecului lui Liam declanşează încă un val chimic în corpul lui Roger, iar el se întoarce spre o fată care stă lângă cotul său drept şi pe care o evaluase în tăcere mai devreme şi încearcă în zadar să se abţină să-i murmure ceva la ureche.

Dinspre Paul se aude un strigăt:

— Sioned! Acum e rându' tău!

Henfenywfach Cydweli Yn Gwerthu losin du

Nefiind respins, speranţele lui Paul renasc, iar el se opreşte cu dificultate din vorbit ca s-o asculte pe Sioned

cum cântă, în timp ce mintea lui îi oferă imagini personalizate de stânci, văi, dealuri, pietre. Sioned e superbă, se gândește el, iar șoldurile lui zvâcnesc involuntar și degetele i se încovoae ca niște gheare în contact cu carnea fantomatică, iar când cântecul lui Sioned se termină și toți se lansează într-o versiune răcnită a lui „Dicey Riley, Roger urlă și el tare, în timp ce fata de lângă el îl acompaniază ascuțit și entuziast:

Sărmana Dicey Ri-hi-ley Trage la măslea!

Și sărmana Dicey Riley Nici nu se va lăsa!

*La crăsmă dis-de-dimineată Apoi mai vrea un păhărel
Pentru că Dicey Riley e sufletul petrecerii!*

Merge pe Fitzgibbon Street cu un aer disprețuitor!

*Apoi coboară pe Summerhill Unde oamenii o privesc
neîncrezător! Și-o să intru să mai beau una mică Pentru că
e deja unu jumate și Dicey Riley e sufletul petrecerii!*

În timp ce repetă cu toții primul vers, fata li se alătură cu enormă însuflețire și Roger se uită la ea pe furiș, la obraji roșii și dinții albi, la părul cenușiu prins în coadă de cal. Puțin machiaj. În seara asta o să plece împreună, se gândește el; o să se ducă în camera ei sau o să vină ea în a lui și o s-o fută de-o să-i sară capacele, se gândește el, o s-o fută până nu mai poate și în timp ce Colm, care a reapărut, începe să cânte despre cum e să fii un bărbat cum nu sunt prea mulți („slavă Domnului că e așa\ șoptește Mairead) și sângele îngheață pe pietrele murdare, și șobolanii privesc cum un bărbat se ridică distrus, sprijinindu-se cu mâinile sfărâmate de un zid plin de mușchi, Roger apucă transpirând mâna fetei, sperând că ea nu va observa tremurul ușor al degetelor lui care, oricum, nu e din cauza nervozității, ci nerăbdării sale fierbinți și neobișnuitei tării a amfetaminelor pe care le-a consumat, și mai ales ultimelor reziduuri ale furiei care îl părăsește, larâmițându-se încontinuu, pentru a fi înlocuită cu focuri diferite, însă de aceeași natură.

ROGER

Graffiti pe un zid din New Gurnos, mare cartier dintr-o budă a Europei, un loc de tot căcatu', cum vă zic, un loc

galez *adevărat*, fără munții și lacurile ălea tâmpite, doar canale de scurgere, gropi de gunoi și maghernițe în care să stai, un loc *adevărat* din Țara Galilor, de unde *sunt* io, un fel de rezervație de indieni în mijlocu' jegului ăsta de Marea Britanie (și tâmpitu' de Geraint stă acum într-o rezervație *adevărată*, în State, ca să zic, cu pene, lănci și cactuși de mescal), un loc plin de gunoaie și sărântoci, băiete, exact așa, un loc plin de deșeuri, gunoaie, ca să zic, resturi, căcat, și graffitiul de pe un zid din New Gurnos: *Croeso i uffem*.³ Tâmpitu' dracului.

LUNI

Săptămâna asta nu bagi nimic, băiete. Absolut nimic, începuse să-mi fie destul de rău, băgăm heroină ca și cum m-aș fi dus să mă piș, așa mergea treaba, așa că acu' tre' să mă abțin, cel puțin o vreme, ca să zic, fără heroină, fără speed, nici nu mai beau nimic și așa mai departe - știu ce se întâmplă când nu mă pot abține, e haos, omule, un coșmar împuțit, ca să zic, colapsez și mă trezesc plin de sânge la bulău sau în spital. Pot să bag skag cu alcool, cei mai mulți nu pot... da' *io* pot, în mă-sa. Te cred și io. Sunt un supraviețuitor, băiete. Dar nu știu ce e mai rău, aia sau asta, e *plictisitor* ca dracu' omule, e monoton; cât timp îți trebe ca să-ți revii dintr-o orgie? Poate fi și tot restu' vieții, oricum asta e senzația, știi, am nevoie de droguri așa cum *tu* ai nevoie de aer. Înțelegi ce vreau să spun?

Da' e o plictiseală groaznică, omule... simt că-mi crapă capu' Adică hai să vedem ce-am făcut azi, ca să zic. Păi îți zic: m-am trezit pe la vo doișpe, ca să zic, am mâncat niște pâine prăjită, pe care dup-aia am borât-o imediat, ca să zic, m-am căcat de vo două de ori (ere că e ceva în neregulă cu stomacu' meu, ca să zic), am fumat un joint mare, m-am uitat puțin la televizor. Mi-am făcut șapte labe, acu' am scula roșie și iritată, ca să zic, sunt excitat ca dracu' m-am scobit în nas (nici pe departe la fel de plăcut ca atunci când ești pe heroină), m-am bășit, am scos un fir de păr încâlcit din gaura de la priză (foarte creț și negru, de la pizda aia barbară de jos), am făcut curat în cameră și

³ Bun venit în infern, în lb. galeză în original (n. t.).

găsesc un *căcat* într-un colț omule, printre ciorapi pe care ai putea să-i rupi, ca să zic, și chiloți folosiți de anu' trecut (când ești pe heroină nu poți să ți-o tragi, înțelegi?), mă duc până la colț să-mi iau lapte și tutun, mă uit la televizor, iar mă uit la televizor... nu prea e cine știe ce distracție, nu? E groaznic de plictisitor, omule, plictiseală, plictiseală, plictiseală, și cel mai rău e cu toate chestiile pe care *nu* le faci și *nu* le vezi, ai un stomac ca o cărămidă, totu' are gust de bălegar, ca să zic, și mă mir că nu văd praf portocaliu pe hârtie când mă șterg la cur, ca să zic. Nu l-am sunat nici pe Colm, nici pe Malcolm sau pe alți idioți – Colm probabil e luat rău pe cine știe ce cocktail inventat de el și Paul ăla a fost cam arogant în ultimul timp, e un dobitoc capricios... Nici măcar nu pot să mănânc, ca să zic; tre' să aștept să mi se liniștească stomacu' și doar ca să mă pot *gândi* că mănânc ceva. Așa că de unde dracu' vine tot căcatu' ăla? Ciudată chestia asta, ca să zic... Sper c-o să pot dormi la noapte. Aș putea să încerc să adorm cu o labă, ca să zic, pe caseta aia nouă cu parașuta chinezoaică... aah, da. Îmi amintesc de pizdele chinezoaice când am fost în Hong Kong cu armata, ca să zic, știaiu niște șmecherii date dracu', poți să mă crezi pe mine, omule. Îți îngheață sângele în vine, serios.

Căcat. În viața mea n-am fost atât de excitat ca după ce bag heroină. În viața mea. Aș putea pur și simplu să ies în oraș și să...

Sună telefonu'. Nu răspund. Probabil e vreun dobitoc cu o pungă plină de praf și un rânjel larg pe față. Căcat, omule, dacă Colm vrea să se omoare dracului, atunci asta e problema lui. Și să-ți mai zic ceva, dacă proasta aia de Margaret n-are grijă, o să pățească și ea la fel. Proasta...

— Rooogeeer!

Unu' din studenții ăia idioți de jos. Nu zic nimic.

— Te caută Griff la telefon!

Nu zic nimic și se cară. Îl aud pe idiot cum zice la telefon:

— Nu, îmi pare rău, mă tem că nu e acasă. Să-i transmit ceva?

Asta mă face să râd, să transmită Griff ceva. Probabil ceva de genul: „Poți să-ți bagi receptoru' în cur până îți iese sânge, student cretin și jegos ce ești”. Griff, omule, Dumnezeu mare... s-a adunat ceva gașcă aici, nu, omule? Aberystwyth, să mor io, la gura râului, ca să zic, oraș estival la țărmul mării, veniți să îl vizitați și să vedeți cea mai mare concentrație de drogați golani și demenți pe care ați văzut-o vreodată, omule. Tre' să scapi de toți ăștia, toți... mie mi-a ajuns, omule, serios, cel puțin pentru o vreme; mă rupe complet... sunt și alte lucruri în viață pe care să ți le dorești, căcat, începeam să mă transform într-un zombi. Bănuiesc că aş putea să mă duc să-l văd pe Liam, el e mai normal decât ceilalți, da' și lui îi place să se distreze, să râdă ca lumea... Liam știe cum stă treaba. Chiar dacă uneori e un irlandez arțăgos, ca să zic.

Sunt și alte chestii în viață decât drogurile. Asta e foarte clar, omule.

E ciudat cum tot somnul pierdut într-o lună întreagă te ajunge din urmă. Sunt terminat, omule, muci, brusc mă simt complet terminat. Distrus. Numa' că n-am mai dormit ca lumea fără să mă anesteziez, ca să zic, de când nici nu mi aduc aminte; luni în șir, ca să zic. Sper că mai pot să adorm, omule, chiar sper asta.

MARȚI

Ceva mai bine. Da' a fost o noapte oribilă, ca să zic, de-abia dacă am dormit, îmi făceam laba și mă zvârcoleam, apoi iar îmi făceam laba, da' azi, ca să zic, mi-am scos chiar greutatea, le-am găsit în fundu' dulapului, sub un morman de haine rupte de care n-am reușit să mă descotorosesc. Nici nu mă mir, ca să fiu sincer, sunt niște chestii oribile; velur. Cam ce-ar purta taică-tău. Oricum, am făcut câteva reprize pentru piept, triceps, biceps, niște genuflexiuni, tracțiuni, flotări... acu' am mușchii țepeni ca dracu', ca să zic, da' sunt amețit rău și mi se pare că am o sculă de trei metri (după ce fac forță am totdeauna senzația că e de două ori mai mică, ha-ha). Mi-am făcut o poftă de mâncare ca lumea, așa că m-am dus la un restaurant chinezesc din centru, cei mai buni cartofi

prăjiți din oraș, omule, și mi-am luat cartofi prăjiți, garnitură de legume, pui, o porție de curry cu sos, m-am întors cu ele aici și le-am mâncat cu ce crezi? Cu lapte, cu asta le-am mâncat, fraiere! Haleală ca lumea și juma' de kil de lapte gras și mă simt *beton*> omule, absolut beton, chiar dacă la fiecare cinci minute o tai la budă. Sosul de curry trece prin mine ca trenu, oof. Mă piș pe cur. Luna trecută, căcat, săptămâna trecută chiar mi se părea că să mănânc altceva în afară de bile de speed ar fi ceva oribil și asta m-a făcut să mă las. M-a făcut să-mi dau seama că sunt un gurmand, pe bune, chiar îmi place să mănânc... încep să-mi dau seama, fără droguri, încep să-mi dau seama cine sunt de fapt. Sunt Roger Price, în pizda mă-sii, omule... îmi amintesc cum era cu mâncarea când eram mic, în Gurnos; duminica, omule, uau, toată familia se strângea în juru' mesei, două'trei de oameni, ca să zic, cratițe pline de friptură și tocană și pâini cât o mașină, că erau mai ieftine așa, înțelegi? Fiecare fraier apuca să mănânce, niciunu' nu rămânea flămând. Și taică-meu și mătușile mele puteau să gătească orice, asta bineînțeles dacă el putea să nu se atingă de sticlă suficient de mult timp, ca să zic, și pizda aia de maică-mea îi lăsa în pace. Da' să-ți spun io ce e nasol sau ce poate fi nasol dacă te apuci, ca să zic, să mănânci ca prostu'; tre' să fii atent ca dracu' la mâncare după ce te lași de droguri, am văzut oameni care au devenit obsedați, ca să zic, Dumnezeuule mare, omule, grași după două săptămâni de halit, grețos, omule, tre' să ai mare grijă, ca să zic, să nu pierzi controlu'. Și asta e rău, omule, că întotdeauna îți vin tot felu' de chestii din spate, omule, întotdeauna chestii cu care tre' să lupți... totu' e doar un război, nu-i așa?

În seara asta iar televizor, fumez niște iarbă, mă relaxez, îmi fac ceva poftă de mâncare și mă bag în punga uriașă de chipsuri pe care am șterpelit-o dintr-un Somerfield împruțit. Nu e prea rău, hmm, o pungă de chipsuri cât perna mea și pe care le-am șterpelit. Cum? Dă-te dracu'; secret profesional, băiete. Adrenalina de la șterpelit te ajută să suporti mai ușor abținerea, ca să zic,

da și aici tre' să fiu atent să nu pună mâna pe mine. Asta ar fi oribil, io încerc să mă las și apoi să mă prindă cu o pungă nenorocită de Hula Hoops în salopetă. Și la pârnaie aș fi obligat să mă las, nu? Bulău' e beton pentru hașiș, ca să zic, da pentru orice altceva, poți s-o uiți, băiete.

Să-mi las venele să se odihnească... am nevoie de asta și așa. Nu doar ălea în care băgăm acele, da' și ălea de la picioare și așa, ălea mari pe care le-am plesnit la marșurile cu tot echipamentu' în spate, când eram în armată. Am nevoie de sângele meu, omule, am nevoie de ceva care să curgă dracului, ca să zic... îmi amintesc când, acu' vreo câteva luni ca să zic, am încercat să mă injectez în sculă, gândindu-mă că oricum n-o folosesc pentru altceva decât ca să mă piș... a fost un coșmar, omule; când am băgat acu' într-o venă albastră, știi, una mare dintr-o parte, a fost ca o mică explozie a sângelui; pur și simplu parcă a explodat în juru' acului, așa brusc, o pată, o umflătură rapidă roșie... era să mă cac pe mine, serios. Credeam că ăla micu' o să-mi cadă acolo, pe loc. Mi s-a și sculat, ca să zic, da' a fost de-a dreptu' oribil... nu mai încerc asta în veci. Încă mai am cicatricea. Da' scula e în regulă. Numa' că mă mănâncă și se inflamează când îmi fac laba, ca să zic.

Toate ororile au trecut acum, toate ororile heroinei. Durează doar puțin, ca să zic, apoi dispar. Ororile... oasele care se înmoaie ca gelatina, parcă rupte, cumva, o durere îngrozitoare și... Nu; dă-le în mă-sa de orori. Nu ele au fost oribile. Pot supraviețui la orice, băieți. Da' în Ulster, acolo orori; să ieși de pe heroină e o glumă pe lângă nenorocitu' ăla de Ulster.

Noaptea trecută, în pat, ca să zic, mi-am făcut laba imaginându-mi-o pe Sioned făcând tot felul de porcării cu Colm. Nu știu de ce, a fost prima oară, ca să zic. Poate că sunt puțin cam singur. Oricum, dă-o-n mă-sa. Sioned era nașpa rău, ce chestii putea să spună, omule, oof.

MIERCURI

Ziua de șomaj. Și chestia e că în mod normal nu pot să fac asta fără să iau o doză sau măcar ceva iarbă și

câteva halbe, da' azi am intrat pur și simplu, ca să zic, am semnat pe linia punctată și am plecat dracului. Ușor. Nu, mă rog, de fapt n-a fost chiar așa; a trebuit să stau la o coadă nenorocită și transpiram, ca să zic, m-am panicat ca dracu' aproape că era s-o iau razna, omule. Urăsc locurile ăstea, serios. Sunt oribile.

— Ați mai lucrat, cu plată sau fără, în ultimele două săptămâni de când ați luat ultimul ajutor de șomaj, domnule Price?

Vacă arogantă și împruțită. Pot să văd în nările tale împruțite când îți dai capu' pe spate așa, curvă proastă și arogantă. Și da, bineînțeles că am lucrat, babă cretină ce ești, crezi că pot trăi din ajutoru' de șomaj? Luna trecută am vândut cincizeci de grame de amfetamine pure, direct de pe vaporu' din Fishguard, ca să zic, am alergat prin tot orașu' încercând să plasez marfa, și luna asta, până acu, am încercat să intermediiez o tranzacție cu droguri și asta a fost cea mai grea șmecherie pe care am făcut-o vreodată, omule, cea mai nașpa treabă de care m-am ocupat vreodată și nu mă ajuta deloc faptu' că trebuia să am de-a face cu tipi care miroseau ca niște porci. Înțelegi?

După ce mi-am luat ajutoru' de șomaj, mi-am făcut puțin de cap. Mi-am luat niște tutun vărsat de la tutungerie – era la preț redus, ca să zic, trei lire cincizeci de grame, destul de avantajos săptămâna asta; a fost un noroc că au băgat la reduceri și tutun fin, ca să zic, pentru că uneori reduc o grămadă de tutun mentolat nașpa sau de pipă, căcaturi de genu'* ăsta, da' azi tipii au fost în regulă – apoi m-am dus la un Spar să-mi iau pâine și lapte și am șterpelit o bucată mare de brânză, niște piper, un săpun și un pachet de somon afumat. Dacă tot nu plătești, de ce să nu-ți permiți puțin lux, nu? Așa i-am făcut rost de provizii și lu' Bill, le-am furat, ca să nu mai irosesc bani și pe tâmpitu' ăla, corect, nu? Am economisit o grămadă de bani, ca să zic, și am primit și un bonus suplimentar. L-am văzut pe Malcolm afară, pe stradă, ca să zic, și nu arăta prea rău, se îngărase puțin da5 oricum el fusese întotdeauna un slăbănog; i-am zis să aibă grijă să nu se

îngrășe. El mi-a zis să mergem să bem o halbă sau două, că e ora prânzului și așa, știi, da' io i-am zis că nu, ceea ce mi-a fost foarte greu, poți să mă crezi; două halbe devin trei, patru, douăș'cinci și apoi nu mai știi cum să torni mai repede alcool în tine... nu există două halbe, omule, te amăgești singur dacă crezi că există așa ceva. Așa că i-am zis că nu. Cu Colm însă, dacă m-aș fi întâlnit cu el, probabil că m-aș fi dus; fraieru' > e foarte convingător, tâmpitu' dracului. Zice chestii de genu': două halbe ar fi un foarte bun test de voință, să vezi dacă te poți abține, și zice asta cu un accent de Liverpool, ca să zic, e un test al forței, așa că te duci cu el să bei o halbă și apoi deodată te trezești că el o comandă pe a doispea și pregătește speed pe sub masă. Mă bucuram că nu mă întâlнисem cu el/ E haios cum pregătește Colm bilele de speed; le împachetează în foiță de țigară și apoi rupe banda adezivă, înainte să le înghită. E ceva incredibil. Înghite o grămadă de droguri nocive, da' nu vrea să înghită puțin lipici de pe o foiță de tutun. E un tip ciudat, tâmpitu' ăsta, da' te distrezi bine cu el; râzi de te spargi cu el după ce ai băut ceva, ce chestii e în stare să zică, Dumnezeuule!

Și pentru că vorbeam de lup, cine sună la ora ceaiului? Ku îmi găteam niște supă de praz, adăugând niște faină pentru că arăta exact ca pișatu, când sună telefonu' și unu' dintre cretinii ăia de la parter mă strigă, așa că mă duc să răspund. De-abia îl aud pe Colm, pentru că în fundal e muzică dată tare, da' îmi dau seama imediat că e el din cauza accentului și a stilului său de-a băga zece cuvinte pe secundă:

— Roger, suntem o grămadă, omule, eu, Liam, Mags, mișcă-te încoace, băiete, avem niște gheață, Dumnezeuule, am luat puțin cu degetu' și tripuiesc la greu, omule!

Îi zic că ne vedem cam într-o oră și închid telefonu'. Și mă tentează, omule, Doamne, chiar mă tentează serios, da' în loc să mă duc rămân acasă și mă uit la televizor. Încă îmi miroase transpirația a sulfat și sunt, câte, patru zile, să mor io, de când am băgat ultima oară? Dă-o-n pizda mă-sii. Fumez cam cînșpe țigări rulate pe oră. Probabil îmi fac mai

rău decât drogurile, ca să zic.

Da' plictiseala asta, omule, asta e cea mai nașpa chestie. Durerea și ororile, ăstea trec după o vreme, ca să zic; da' plictiseala, de asta nu scapi. Sunt plictisit de mă cac pe mine. Da' tre' să rezist, să nu bag nimic, măcar încă vreo câteva zile; dacă nu, am pus-o.

Dorm foarte prost în noaptea aia.

Nimic nu e ușor, în mă-sa. Nimic nu e ușor, omule, și asta mă enervează rău de tot, mă scoate din sărite.

Plictisit. Sătul de televizor, sătul de labă. Sunt plictisit de mă cac pe mine.

JOI

Știam io, știam. Știam că azi o să mă sune Jed. Tentația e prea mare, omule.

Jed îmi dă treizeci de grame de amfetamine în fiecare săptămână, dacă poa' să facă rost, ca să zic, io le prepar și le împachetez, în pliculețe de treizeci de grame la zece lire, le vând și îi dau lu' Jed o sută șaizeci pe marfa lui și rămân cu un sutar. Frumos. Profit curat, ca să zic, și în plus rămân cu amfetamine gratis sau le vând și pe ălea. Așa că am două variante: sau iau marfa de la Jed și fac peste o sută de lire pentru o noapte de muncă, sau aștept până mâine și iau nouă de lire șomaj, care să mă țină două săptămâni. Tu ce-ai face? Hmm? Spune-mi tu, fraiere.

Iau marfa de la Jed, o duc în camera mea și o amestec cu făină. Și nu poa' să-mi facă niciun rău dacă gust și eu puțin, pentru energie, ca să zic, pentru că tre' să alerg prin câteva baruri și alte locuri ca s-o plasez, așa că iau de câteva ori cu degetu' și e beton, să mor io, e marfa a-ntâia. De data asta Jed mi-a adus sulfat adevărat, pe cuvânt. Își face efectu' imediat, inima începe să bubuie, îmi mușc obraji și mă simt excelent. Plictiseala dispare dracului, ca să zic, ah, da, vin iar vremurile bune, băiete, asta e clar. Mă văd mai întâi cu Colm și scap imediat de un sfert, plus că el mi-e prieten și pe prieteni îi rezolvi primii. Poftim, Col, ia un sfert cu reducere, băiete. Te-am rezolvat imediat, fraiere. Apoi trag câteva linii și mă duc să-mi fac de cap; am de recuperat, simt nevoia.

Îmi iau haina și am întins-o. Cu treizeci de pliculețe de amfetamine în buzunar.

...IAR LUNI?

Unde dracu' sunt, ca să zic?... Hm?... Aah, capu' meu.

Sunt terminat, omule, terminat complet.

Terminat.

Fraieru' dracului.

E minunat, omule, locu' ăsta în care merg io... absolut minunat. Un iaz cu frunze pe el, soarele care se strecoară printre crengile copacilor, păsărele care cântă, capu' îmi zumzăie... n-aș vrea să se termine niciodată. Deloc. Nimic altceva nu poa' să-ți dea senzația asta, vorbesc serios, omule, nimic altceva nici măcar nu se poate compara... zumzăitu' ăsta... zumzăitu' maro... nu e niciun fraier prin zonă care să te deranjeze, niciun oficiu de șomaj, niciun gabor, nimic, nicio durere, mahnureală sau sevraj... sunt liber, chiar sunt. Liber. Liber ca o pasăre, ca să zic.

Crede-mă, omule... e absolut minunat, absolut splendid, locu' ăsta în care merg io.

tre' să rezolv treaba asta, omule... tre' să rezolv treaba asta... o idee foarte proastă asta, ere că se va dovedi o idee foarte proastă... nu e ușor, nu e ușor deloc, ca să zic... am atâtea chestii de pus la punct, ca să zic, atât de multe chestii...

Sunt după acid și ciuperci; două Purple Ohms nenorocite și două mâini sănătoase de ciuperci... și *tari* au fost ăstea, pe bune, parcă iau *foc* și capu' e pe cale să-mi explodeze... simt o presiune enormă înăuntru' capului, omule... groaznic... o idee foarte proastă, ca să zic... e clar... ere că am luat prea mult, omule, îmi dau seama că am luat prea mult, în mă-sa... skagul e mai bun... e clar...

Munții ăștia sunt așa de *mari* și io sunt singur printre ei, micuț de tot, sunt cât o muscă, ca să zic... Ieri părea o idee foarte bună, ca să zic; să bag niște acid, să mă duc pe dealuri, să călătoresc spre interior, ca să zic, să rezolv lucrurile... însă acu, căcat. Am o grămadă de lucruri de

rezolvat, omule, și sunt varză în interior, ca să zic... Llyr crede că mă poate ajuta, ca să zic, să-mi împrumute cabana lui cât stă el la Londra, da' cabana asta a lui e la kilometri întregi de orice, ca să zic, aici nu e New Gurnos, nu e nici măcar Aberystwyth, e ca pe lună... habar n-am unde dracu' sunt... undeva prin Țara Galilor, ca să zic... tăramu' muzicii, în mă-sa... tăramu' urletelor, mai degrabă... Llyr m-a adus aici noaptea, ca să zic, adică io l-am bătut la cap să mă ia cu el, ca să zic, apoi el s-a cărat și m-a lăsat de unu' singur aici, unde dracu' mai e și asta... Doamne, omule, capu' meu...

Stau pe o stâncă și privesc spre o vale, se vede până la kilometri depărtare. Iarba și copacii *se mișcă*, ca să zic, se leagănă și zumzăie, și aproape că văd cum emană scânteii de energie, ca să zic, fulgere mov, pâlpâitoare, care explodează și pocnesc... și toate plantele o duc bine aici, dacă ascuți, poți auzi cum iarba soarbe sânge din sol, sunt mii de schelete în pământ aici, omule, toți omorâți, măcelăriți, îmi imaginez un masacru aici, țiți în kilturi, cu săbii și topoare, ținând în mâini capete tăiate, hăcuind trupuri însângerate și spasmodice căzute la pământ, o vale întreagă inundată de sânge, o cascadă roșie curgând pe aici... aud plescăitul pe care îl fac când calcă peste intestine, omule, căcat, durere, țițete, sânge, agonie și implorări, rugăminți către cine știe ce cretin să aibă milă de tine, da' el nu are nicio milă, un diavol care o să te ucidă pe îndelete, în timp ce tu îi vezi expresia de pe față și din ochi...

...cum arătam probabil și io. Când am...

Am niște chestii nasoale de rezolvat aici, ascultă-mă puțin, omule... Nasoale rău de tot... Rău de tot...

Soarele intră după nori în timp ce eu îl privesc, și umbra acoperă încet toată valea. Ca o maree de smoală sau așa ceva.

Sunt un criminal. Sunt un adevărat *ucigaș*, omule, un criminal dement care trăiește liber printre voi, imaginează-ți doar că într-o noapte trec pe lângă tine într-o crâșmă și tu te atingi de un criminal, poate că ceva din spiritu' meu

malefic se ia pe tine și devii și tu un criminal, oooo... am omorât un om, crede-mă, am luat viața unui fraier, ca să zic, și nu a fost nici rapid, nici amabil, a, căcat, nu, nu cu pistolu, a, nu...

Să mor io, omule, deja e mult prea rău...

...mult prea rău...

S-a întâmplat când eram în armată, eram pușcaș, ca să zic, și făceam ronduri prin provincie, îi hărțuiam și îi stâlceam în bătaie pe irlandezi... de-aia am dezertat, omule, nu fac pe cowboy-ul pentru nimeni, galezii împotriva irlandezilor, ca să zic, mă piș pe schem asta... Nu m-am cărat pentru că trebuia să ucid, ca să zic, nici vorbă, ăsta era doar un simptom, nu cauza, adică, în mă-sa, Liam e irlandez și Colm e și el pe jumate irlandez, și mai e și jumate țigan, așa că vezi că nu mă deranjează irlandezii, unii dintre ei sunt niște tipi foarte mișto, nu de asta l-am omorât pe unu' dintre ei, a fost doar o ceartă care a scăpat de sub control și... Eram muci și mă băteam cu un tip în parcare a unei crâșme din Dublin... adică, în mă-sa, dacă vezi că pierzi, atunci ai face orice ca să câștigi, nu-i așa? Tu sau ei, prietene, tu sau ei... în fine, l-am pocnit în cap cu o sticlă pe un idiot. Mă rog, nu doar atât, nu-i așa, i-am spart sticla în cap și dup-aia i-am înfipt un colț al sticlei în față, i l-am băgat de nu știu câte ori... vedeam negru în fața ochilor, ca să zic, cum mi se întâmplă uneori, și am continuat să bag sticla în el până când i-am făcut fața varză... mi-l amintesc, chiar și fără acid mi-l amintesc, cum mă ruga și plângea, îmi amintesc cum urla când i-am scos ochii, îmi amintesc cum s-a pișat pe el și m-a udat și pe mine pe picior... mă rog, nu asta fusesem crescut să fac, omule, nu asta fusesem învățat să fac? Păi da, am fost învățat să ucid pe banii contribuabilului, ca să zic, să ucid fără milă și să mă folosesc de orice îmi pică în mână ca să fac asta, adică să ucid, să ucid, să ucid, fir-ar a dracu' \ nu doar să rănesc, ci să elimin, să-i fac să nu mai existe, ca să zic, să dispară pentru totdeauna, să nu se mai ia de mine... Tipii ăia duri din IRA, băiete, ăia se folosesc de orice le pică în mână, fac bombe din cuie și le pun în mijlocu'

oraşului, cu bucăţi de oţel în ele, te strangulează cu sârmă ghimpată, pun bombe legate la bricheta maşinii, ca să zic... Cam asta e ideea, omule; că Armata de Eliberare a Țării Galilor incendiază case de vacanță și sprayează inscripțiile în engleză de pe semnele de circulație? Inutil. Nu ajută cu nimic. E ca și cum te-ai pișa în ocean, băiete. Ți-i imaginezi pe dobitocii ăia din Westminster? Ah, Doamne, cred că ar trebui să acordăm autonomie Țării Galilor, dragul meu, localnicii au început iar să atace semnele de circulație. Mi se pare că sunt destul de supărați... ce căcaturi. Arată-le puțină putere, băiete.

Dumnezeule, îmi crapă capu'.

Și munții ăștia arată exact ca Irlanda, serios, ca locurile ălea prin care am trecut când am dezertat. Am ajuns până la Wicklow pe picioarele mele; trebuia, nu prea aveam cum să fac autostopu, ca să zic, orice fraier care m-ar fi luat putea să fie sau de la IRA sau din căcatu' ăla de armată britanică. Mâneam fructe de pădure și alte chestii pe care le puteam fura de la ferme, prindeam pești din râuri, eram ca Rambo, să-nnebunesc, și crede-mă când îți spun, a fost cea mai frumoasă perioadă din viața mea, ca să zic, Doamne, da, până și sângele de pe mâinile mele începea să fie în regulă, poți să mă crezi, omule, eram proscris, căutat de poliție, cea mai frumoasă perioadă din viața mea, ah, da, poți să mă crezi pe mine, în Țara Galilor încă mai sunt lupi, fraiere...

Și chiar așa a fost, chiar mi-a plăcut... eram tare ca o stâncă; am îngenuncheat deasupra lui ca un Dumnezeu, cu sticla spartă în mână, ca o sabie a dreptății. Dumnezeule, aș vrea să mă fi putut vedea atunci.

Am stat mult timp printre dealurile și munții ăia... da, io am făcut un lucru frumos și v-am lăsat dracului în pace, și apoi ce se întâmplă? Cum am fost răsplătit? Băgat la închisoare, dat afară din armată, și gândește-te cât de rău ar fi fost dacă ar fi putut *dovedi* că eram un criminal. Gândește-te puțin la asta, băiete. Îmi amintesc povestea lui Bill despre un ofițer tâmpit din Giant's Causeway, un pământău englez idiot care stătea și privea marea, și o

pizdă de-acolo i-a cerut un foc, așa că el se duce la Land Roverul lui, ca să zic, ca să ia bricheta de la mașină, și când apasă pe ea – BUUM! rămâne fără picioare. Smulse. Curva aia legase o bombă la circuitul electric al mașinii în timp ce el stătea acolo și se uita la valuri, ca un pământău fraier ce era, ar fi trebuit să aibă grijă idiotu’; bomba era suficient de mare ca să-i smulgă partea de jos, picioarele, puia, coaiele... Bum. Poate că într-o zi o să existe tehnologia care să adune toate moleculele din puia și coaiele lui, să le refacă și să le lipească la loc, ca să zic, da’ deocamdată tipului nu i-au mai rămas decât amintirile. Sărmanu’ fraier. Da’ a fost greșeala lui; ar fi trebuit să fie atent. Întotdeauna tre’ să fii atent la ce e-n juru’ tău.

...Parcă am o bombă în cap, omule, un fitil care arde încet... da’ nu cred că e una adevărată, nu ere c-o să explodeze, o să sfârșie doar o vreme... Da’ apoi vine încă o umbră imensă deasupra văii de sub mine, ca să zic; mi se taie răsufarea, începe să-mi fie frig, tremur și încep să țip, mi se învârt capu’ și simt cum *acidu* îmi curge prin vene...

Da’ e OK totuși; sunt obișnuit cu asta, acidu’ e lejer, băiete, și când valu’ trece iau un pumn de calmante din geaca mea de camuflaj (am venit *pregătit*, ca să zic, întotdeauna vin pregătit) și le înghit cu o sticlă mică de coniac. Rămân acolo și aștept, ca să zic, până începe să treacă efectu’ acidului, și după ce borăsc mă duc să dorm într-o scobitură din peretele văii, ca să zic, ascunsă de un copac, și când mă trezesc, nu știu după cât timp, poate chiar a doua zi, ca să zic, din câte pot io să-mi dau seama, și ere că încă tripuiesc pentru că mă uit la un dragon care e fix în fața mea, un dragon adevărat care paște iarbă la vreo zece metri în fața mea, deasupra peretelui văii... îi văd silueta, ca să zic, pe ceru’ de sear ... un dragon adevărat, să mor io...

Nu, știu că nu e cu *adevărat* un dragon, ca să zic, da’ ai observat ce chestii ciudate începi să vezi de fiecare dată când tripuiești? Adică nu doar în capu’ tău, ca să zic, adică chiar simt acolo, ca să zic, în lumea reală... Adică, fii atent, n-am văzut decât de două ori căprioare în Țara Galilor, în

toată viața mea, și acu' e un cerb care paște iarbă fix sub ochii mei, omule. Stă pur și simplu acolo și mănâncă. ceva dement, chestia asta, crede-mă, e ceva absolut dement...

În spatele cerbului e un apus roșu, ca și cum din gura lui ar ieși flăcări revărsându-se din cer spre vale și arzând totu', apoi cerbu' se uită în sus când trece un avion cu reacție urlând, foarte jos și urlând, omule „porcăriile ălea scot un zgomot oribil, da' e ca și cum de fapt ar urla cerbu, urlă și scoate flăcări roșii pe gură...

Sunt pe o coastă de munte, înghețată și vântoasă, plin de droguri și încă tripuind ca dracu', și în fața mea, la zece metri, e un dragon care urlă și scoate flăcări pe gură.

Căcat. *Tu* ce-ai face? Io simțeam că nu mă pot mișca.

Continua pur și simplu să pască iarbă. Nici măcar de avionu' cu reacție nu-i păsa... probabil se obișnuise cu porcăriile ăstea, trec tot timpu' pe-aici... Fii atent ce coarne are, omule... întotdeauna am știut că sunt căprioare în munții ăștia, ca să zic, e turma privată a unui englez fișos, se pare că îi înmulțește pentru ca el și cu prietenii lui fișoși să poată veni să-i împuște. Englezi cretini. Da' unii englezi sunt în regulă, adică Malcolm e din Essex, mai englez de-atât nu e decât familia regală, și e un fraier OK (de obicei; dacă e să spunem adevăru, e destul de căcăcios, da' asta e, băiete), da' tâmpitu' care e proprietaru' turmei ăsteia tre' să fie chiar tâmpit... vreau să zic, cum mă-sa poți să cumperi animale sălbatice? Mă bucur că unu' din ele a scăpat... ba nu, nu mă bucur. Uită-te la el; e enorm, omule, absolut enorm, îmi pot imagina cum își bagă coarnele în burta mea, ca să zic, parcă îl văd cum își înalță capu' la cer cu mine tras în țepă în coarnele lui, ca să zic, zbierând și zvârcolindu-mă, mi-l imaginez cum îmi strivește fața cu copitele...

Imediat ce mă pot mișca din nou arunc cu un bolovan spre el și dispare alergând după un vârf de munte, da' acum sunt zguduit ca dracu' omule, sunt speriat de mă cac pe mine, ca să fiu sincer, așa că o iau spre cabana lu' Llyr și beau până când nu mai știu de mine, lângă foc. Focu' e singura lumină din cameră, nu e niciun fel de

electricitate aici, asta e sălbatica Țară a Galilor, băiete... îmi tot imaginez cerbu' ăla defilând prin casă, holbându-se pe fereastră cu ochi roșii... pufnind... dând din cap...

Pe la mijlocu' celei de-a doua sticle de coniac adorm, da' sunt trezit de o voce din capu' meu care îmi spune ce tre' să fac, așa că prepar o bilă de speed de un gram întreg, apoi curăț și încarc pușca veche a lu' Llyr. (Să-i dea permis pentru armă lu' Llyr a fost o perversiune; ăsta ar împușca orice. Serios; vulpi, pisici, oi, câini... într-o bună zi o să-și găsească un loc plăcut și drăguț pe un deal de lângă oraș și o să înceapă să doboare oameni. Sunt sigur. Se vede în ochii lui, băiete.) Simt că încă mai tripuiesc puțin, ca să zic, și trebe neapărat să fiu în formă, așa că torn peste speed o grămadă de suc de portocale și mă duc iar în munți, de data asta cu o geacă groasă pe mine, pe de-o parte ca să-mi ascund sub ea pușca, ca să zic, pe de altă parte ca să-mi țină de frig; ieri aproape că mi-au înghețat coaiele.

Munții ăștia sunt de-a dreptu' uluitori, ar trebui să-i vezi... transmit o energie ciudată, ca să zic, și în unele locuri e mai puternică decât în altele, pulsează și zumzăie, cumva, și când ajung la locu' în care am văzut cerbu' (am ajuns imediat, ca să zic, deja urlă speedu' în mine, ca să zic) parcă simt cum energia asta îmi străbate corpul, crește în mine, ca să zic, ca și cum aș simți cum corpul meu se umflă și se strâmbă din cauza forței și a puterii ăsteia... mă uit în jos și văd că picioarele mele s-au modificat, văd cum și ele, și mâinile mi se îngroașă și devin noduroase... îmi pipăi fața și parcă am un cap de leu sau așa ceva... asta nu e înspăimântător, de fapt adevăru' e că mă face să mă simt grozav... da' e ciudat, totuși mintea mea face niște jocuri ciudate, serios, mai ales pe acid, atâtea porcării s-au perindat prin ea de-a lungu' anilor, ca să zic... Da, căcat, nu m-am simțit în viața mea atât de plin de viață, ca să zic, atât de puternic, omule, atât de sălbatic... Niște idioți de turiști trec pe lângă mine, niște labagii vorbăreți cu rucsacurile și bocancii lor stupizi, și fac niște fețe când mă văd pe mine, ca să zic, eu cu mușchii mei noduroși, un cap

de leu pe umeri și o pușcă imensă în mâini, care acu' arată ca niște banane... Scot limba la ei și mârâi în timp ce trec pe lângă mine și aproape că se cacă pe ei de frică, ca să zic, o iau la fugă peste un deal și io mă piș pe mine de râs când mă gândesc ce fețe aveau, Doamne, ar fi trebuit să-i vezi, omule... Probabil că le-a plăcut. Imaginează-ți cum se întorc cretinii ăia acasă, dincolo de graniță, și le povestesc homalăilor lor de prieteni, la un vin cu brânză, despre vacanța lor la munte, în Țara Galilor:

„Ah, serios, a fost foarte palpitant. Era un țăran galez autentic care vâna ca să aibă ce mânca la cină... Foarte, foarte bizar. Toby voia foarte mult să-l invităm la noi la hotel, da' n-a îndrăznit; adică, îți imaginezi ce-ar fi fost în stare să facă cu roșiile uscate la soare?”

Cretinii dracului.

Mă așez într-un adăpost din stâncă, lângă rămășițele de la masa a ceva; pene, cheaguri de sânge uscat și oase roase. Fâșii de carne. Probabil masa unei vulpi sau a unui bursuc, cel mai probabil vulpe... mie îmi pale vulpile, zău. Sunt mișto, tâmpitele. Sunt animalele cel mai greu de ucis, vulpile. Foarte dure, zău.

Și io sunt și vânător. Sunt ca o vulpe; po să vânez. Știu cum să stau complet nemișcat, cum să aștept... chiar și cu zumzăitu' din cap și cu energia dementă de la munții ăștia sunt un vânător suficient de bun ca să pot sta și să aștept...

aștept... cânți în cap melodii, te gândești, stai complet nemișcat, începi să-ți amintești chestii... lași tot felul de lucruri să-ți treacă prin cap, gândește-te la control, omule, control... devii un leu.

Ai văzut? Poate să dureze ore întregi, da' lucrurile bune li se întâmplă doar ălora care sunt suficient de puternici ca să poată sta, așteptând.

Cerbu' apare de după un deal și începe iar să pască iarbă. Mai aștept câteva minute, ca să înceapă să creadă că lucrurile sunt în regulă, ca să zic, adică să se simtă în siguranță și să înceapă să se relaxeze, și apoi sar în picioare dintr-o mișcare, țintesc și apăs pe trăgaci. Capu'

cerbului zvâcnește pe spate, ca și cum ar fi tras cu o frânghie, și valea răsună de ecou împușcăturii. Se luptă să se ridice din nou în picioare (sau ere c-ar trebui să zic pe copite), da' într-o clipă io sunt deasupra fraierului, cu cuțitu' în mână, cerbu' urlă ca unu' din avioanele ălea împuțite cu reacție, da' geamătu' din gātu' meu e mai tare, dă din copite și încearcă să-și dea capu' pe spate ca să mă împungă cu coarnele lui, da' glonțu' i-a trecut exact prin gât și din cauza asta capu' îi atârână moale, ca o pulă bleagă. Miroase a căcat, transpirație și noroi, și îi pun picioru' pe față ca să-l țin nemișcat în timp ce îi tai gātu'; tai o dată și sângele țâșnește ca un gheizer pe picioarele mele... îmi imaginez că pe locu' ăsta o să crească în viitor mulți copaci, și crengile lor o să semene cu coarnele cerbului...

Sângele continuă să curgă, are sânge în prostie, omule, râuri întregi, apoi răsuflarea lui se transformă într-un șuierat și picioarele i se zbat încet în iarbă. Mă las pe vine lângă fața lui și mă uit cum moare, mângâindu-l pe umăr cu mâna. Are blana aspră, ca o perie de sârmă sau așa ceva; credeam că e mai moale. În țeasta lui se stinge o lumină, se arde un bec. E mort de-a binelea, da' sângele continuă să țâșnească; stau într-o mlaștină roșie. Chestiile moarte sunt ciudate ca dracu' omule; par să aibă un fel de viață a lor, serios. Ca țeasta aia de berbec a lu' Malcolm; se uită în ochii tăi, omule, știe ce e cu tine. Știe ce gândești, să mor io.

Și o țeastă de cerb va fi mult mai impresionantă decât țeasta aia tâmpită de berbec, dar nu reușesc să-i tai capu'; cuțitu' meu nu e suficient de ascuțit ca să-i tai ligamentele, nu mai zic de oase. Nu reușesc decât să fac o gaură mare sub bărbia fraierului, așa că dup-aia încerc să-l jupoi, da' nu-mi iese nici asta, din cine știe ce motiv îmi tremură mâinile, poate pentru că-s pe speed, da' oricum sunt un vânător, nu un tăbăcar împuțit, treaba mea e să ucid, nu să fac veste de piele. Haine de piele și blană de vândut în piața Mach la cretinii care cred că așa intră în contact cu cultura lor celtică, cum erau fraierii ăia de

turiști de mai devreme... Labagiii; asta e cultură celtică, omule, măcelăreala asta de-aici; cerbu' e făcut varză, nici nu mai seamănă a cerb, de fapt nu mai seamănă cu nimic în afară de un abator... peste tot e plin de sânge și mațe... se vede un mușchi sclipitor, de unde am vrut să-i jupoi fundu'\... nici măcar nu mai pare real. Corbii, gaele și vulpile o să aibă o masă pe cinste în noaptea asta, zău. Uite, ăsta e unu* din cerbii tăi, englez cretin ce ești. Nu știai că în Țara Galilor încă mai există lupi, nu-i așa? Habar n-aveai.

Mă spăl într-o baltă de lângă o cascadă și mă întorc la cabana lu' Llyr. Mai rămân acolo o noapte, fierbând o grămadă de cratițe cu apă ca să pot face o baie fierbinte și să curăț tot sângele și toată mizeria de pe mine. Hainele mele sunt futute, pline de pete, da' doar pe ăstea le-am adus cu mine și Llyr și le-a luat pe toate cu el, așa că tre' să le port. Rămân treaz toată noaptea, simțind cum acidu, acreala și alte chestii îmi ies din organism; spre zori adorm câteva ore și când mă trezesc mă simt... cum dracu' mă simt? Ca și cum am scăpat de tot și pot s-o iau iar de la zero. Ceea ce e în regulă... presupun.

Drumu' înapoi spre Aber e groaznic, da' până la urmă mă ia un camion al armatei. Un camion hodorogit de armată. Nu e asta culmea ironiei? Nu mă pot abține să nu râd, omule, nu mă pot abține să nu râd.

Gata, m-am întors în acest loc minunat... stau și mă uit cum cad frunzele din copaci, răsucindu-se încontinuu și aterizând atât de încet pe apa calmă și întunecată... plutesc acolo... ah, da... nimic nu mă supără aici, omule, sunt doar io, frunzele și apa. Nimic altceva. Am senzația că sunt acasă, ca să zic, am senzația că am ajuns acasă, știi.

Aaah... uită-te la fraierii ăia de drogați; ar trebui să poarte o lămâie pe haină, ca la mașini. Au ceea ce pare a fi o heroină în regulă, da' o mărunțesc pe o carcasă de CD și *o trag pe nas*, o trag pe nas, să mor io - păcat de heroina aia, serios. Ce papagali. Tâmpiții dracu'.

Phil stă pe canapea, se uită la ei și zâmbește, cu o față de unchi mândru sau așa ceva. Tâmpiții ăștia sunt

prietenii lui, tocmai au venit din Southampton sau de undeva, și el le arată orașu, squaturile și așa mai departe, sperând că ei o să-l considere cine știe ce dur dacă le face cunoștință cu alți duri, din ăia *adevărați*. Înțelegi ce vreau să spun? Adică ceva de genu': „Ăsta e Roger, unu' dintre cei mai buni prieteni ai mei”. Ce labagiu. Lu' Colm toată chestia asta i se pare foarte amuzantă, ca să zic, da' pe mine mă enervează ca dracu'; e stupid și jenant, să mor io. Nu-mi place Phil, nu mi-a plăcut niciodată; dacă e să fim sinceri, e un labagiu împuțit.

Unu' dintre amatori - un șmecher cu pardesiu nou, frumos și o căciulă de lână moale și stupidă - trage pe nas o linie de skag și apoi se lasă pe spătaru' canapelei.

— Ah, omuleeee, face el. Mișto heroină... marfă adevărată... pun pariu că pe-aici nu găsiți așa ceva, nu?

Colm râde și se uită la mine, ca să zic: Dumnezeuule mare, cine dracu' sunt ratații ăștia? Eu doar scutur din cap. M-am lăsat de heroină de ceva vreme deja, sunt cam două luni de când am băgat ultima oară, da' tâmpiții ăștia de aici au nevoie de puțină îndrumare. Au nevoie să le arate cineva cum se face.

Mă uit la Phil.

— Asta e camera lu' Gail, nu?

El dă din cap.

— AȘA... da.

Oftez. Vezi ce tre' să îndur? Sunt înconjurat de cretini inconștienți. Dumnezeuule.

— Păi și tre' să-ți dau în scris? Unde. Ține. Gail. Acele. Ei?

Atunci Phil începe să mormăie ceva, da' se bâlbâie în asemenea hal că, la momentu' la care el ajunge la al treilea cuvânt, Colm s-a întors deja din baie cu două seringi noi, ambalate în plastic. Ăsta da individ.

— Nnununu prorrprea ștști...

— Ah, Phil, în pizda mă-sii, taci dracu' odată, zice Colm în timp ce-și scoate cureaua. Gail primește chestiile ăștea gratis. Și vrei să spui că nu le folosește niciodată ca să-și bage și ea heroină, pe lângă insulina aia?

Phil se lasă pe spate, zâmbind îmbufnat, ca să zic, cu mâinile lui slabe încrucișate pe pieptu' ăla uscat. Colm scutură din cap și zice:

— Boule.

Apoi își bate o venă de pe mână. Fata care e cu drogații, una din ălea barbare, ca să zic, pregătește un joint și urmărește fiecare mișcare a lu' Colm, absolut fascinată de ce face el. Adică asta e o chestie adevărată, ca să zic; ăsta e doctorat în utilizarea heroinei, ca să zic, să tragi pe nas e doar bacalaureatu'. Pun pariu că n-a mai văzut așa ceva în viața ei. Pare perplexă. Și tre' să zic că țâțele ei nu sunt urâte deloc... m-aș băga instantaneu dacă n-ar fi lucruri mai importante de făcut.

— Hei, îi zic lu' Căciulă Bleagă. Aici, în Țara Galilor, împărțim drogurile cu toată lumea.

Îi arunc o privire gen: sari la înaintare, fraiere, și el se execută imediat. Scot lingura și vata din buzunaru' de la geacă; chiar și când nu bag îmi port sculele cu mine, e mai greu să te lași de ăstea decât de consumat. Adică nu se știe niciodată, nu-i așa? Iau niște apă de la o chiuvetă din colțu' camerei și prepar amestecu'. Parașuta aia barbară stă cu gura căscată.

— Închide gura, scumpo, o să-ți intre musca.

Prietenu' ei, care poartă niște blugi cu patru numere mai mari, se duce la combină și ce crezi că pune fraieru'? „Mr Brownstone”, să mor io, de Guns n' Roses. Fraierii ăștia au nevoie de niște lecții, serios... habar n-au de nimic.

— Scoate dracu' căcatu' ăla!

Blugi Largi se uită în jur.

— Păi atunci ce vreți să pun? Adică...

— Orice, dă Colm din umeri. Da' nu lăbăreala aia. Tipu' schimbă caseta și, exact, aș fi putut ghici, pune

„Herion” de Velvets. O variantă mai bună, da' tot răsufată ca dracu'. Copiii ăștia... niște amatori, nimic altceva. Încă mai cred că pentru orice tre' să existe o melodie. Ei bine, am ceva să vă spun, copii, viața nu e așa... Ei, o să învețe ei. Nu au nevoie decât de un meditator bun.

Da' Velvets este totuși în regulă; când alte trupe o ardeau despre flori și alte lucruri de-astea, Velvets vorbea despre chestiile *adevărate* din viață, droguri, moarte și (utai... știi, lucruri *adevărate*. John Cale, ăla da, un adevărat prinț galez. Te cred și io.

— Câți ani are acu' Reed, cincizeci? Peste cincizeci?

Oricum, nu mai puțin... trebuia să se lase când era încă mișto, trebuia să facă ceea ce zicea, omule. Ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă ar fi murit... și-ar fi păstrat, știi...

— Inintegritatea, spune Phil, dând din cap solemn și serios.

Colm își ridică ochii de la vena mare, umflată pe care a scos-o în relief și zice:

— A, înțeleg. Deci ce vrei să spui e că o viață trăită complet, la maximum, nu poate fi desăvârșită doar de o scurtă necesară a duratei ei? Ce tâmpenie.

Asta mă face să râd. Căciulă Bleagă își studiază genunchii, fără să știe ce dracu' să spună, apoi obiectează când Colm pune ce mai rămăsese din heroina lui într-o lingură, dar e complet ignorat; e ca și cum ar fi o piesă de mobilier. Tipa barbară cascadează gura când Col trage sânge în seringă, apoi zâmbește, îl injectează înapoi și mârâie în timp ce heroina o ia în sus spre creierul său.

— Cum e?

Colm își răsfîrânge buza de sus, da' io îmi dau seama că e congestionat și transpiră, și degetele îi tremură puțin.

— Nu e rea, zice el... E în regulă...

Mă uit la partea de jos a vatei lui; e pătată cu substanța cu care fusese amestecat skagul, așa că o folosesc și io pentru doza mea. Mă uit fix la fata aia barbară și fredonez și io pe „Afterhours”, în timp ce îmi pregătesc doza, și apoi, ah, da, senzația cunoscută - valuri, omule, valuri minunate care îmi curg prin tot corpul, ca să zic, căcat, cum am putut să renunț la așa ceva... Dumnezeuule... heroina asta nu e rea deloc, am băgat și mult mai bună, da' și mult mai rea... ah, da.

Simt că o să borăsc, da' senzația trece. Slavă

Domnului; dacă aş fi borât acolo, ar fi fost stupid, omule. Cât se poate de naşpa...

din nou pe heroină, mi-am tras-o în venă... sunt fericit ca dracu'. Colm stă cu picioarele încrucişate şi se leagănă înainte şi înapoi, râzând încet de unu' singur şi fredonând odată cu „Pale Blue Eyes”. Fata barbară.

Căciulă Bleagă şi Blugi Largi stau pe canapea ca trei maimuţe tâmpite şi se holbează la mine ca la un fel de zeu. Şi exact aşa mă simt. Bâlbăitu' de Phil... mă rog, cui îi pasă ce face ăla?

Da, le-am arătat despre ce e vorba. O lecţie de prima mână în modu' de utilizare a heroinei. Ar trebui să port mantie şi tichie şi să țin în mână un pergament, ca să zic... E absolut beton, omule, poţi să mă crezi. Mai bine decât atât nu se poate.

Colm nu vrea să mişte. Nu vrea să mişte, şi io am cumplită nevoie rău de ceva.

Îi bat încet în cap cu nodurile degetelor.

— Colm... trezeşte-te odată, fraiere...

Nu se clineşte.

— Am nevoie de nişte amfetamine de-ale tale, omule, ca să-mi revin... sunt terminat...

Mă simt de parcă aş fi mort, serios. Mă simt ca un căcat.

Mâna lu' Colm zace într-un con de lumină, cu o crustă mare şi neagră de sânge pe vârful degetului mare. Voisem să-l rog mai devreme, da' se întâmplase ceva, ca să zic, nu-mi mai amintesc acum ce. De la chefu' de jos se aude muzică tehno atât de tare, că podeaua vibrează, făcând mâna lu' Colm să tresară încet. Dacă nu-mi răspunde imediat, să mor io, îl trezesc pe fraier în şuturi. A mai băgat un E acu5 mai puţin de o oră, ce dracu' are tâmpitu'? Ar trebui să danseze deja...

— Colm, omule, ai milă de mine, omule... sunt terminat complet... hai să tragem amândoi ceva şi să mergem la chefu' de jos, hai, omule... Colm, omule, haaai... Colm Colm!... Colm! COLM!

Îi strâng mâna cât de tare pot, da' el nu mă bagă în

seamnă, așa că încep să mă enervez serios. Tăietura de la deget i s-a deschis din nou când l-am strâns de mână și sângerează, da' dacă el vrea să zacă acolo ca un zombi și să rateze chefu, atunci n-are decât, o să mă duc să fac rost de amfetamine de la alt fraier. Dobitocu'! Dobitoc stresat ce e.

Mă târăsc afară din cameră și cobor iar la chefu' de jos. Zgomotu' de tehno galez mă lovește ca un placaj de rugby, îmi sparge capu'. O văd pe Mags în cealaltă parte a camerei, topăind ca o dementă, ca să zic, cu țâțele sărindu-i în toate părțile, și-i fac cu mâna, știind că are de obicei la ea rezerve de iarbă. Mișto. Sunt terminat. Mă simt ca un căcat. Da' cretinu' ăla de Colm, omule, să mor io, e ultima oară când îi mai dau din drogurile mele, pe cuvânt. Dobitocu'!

Gareth - fraieru' roșcat pe care l-am cunoscut la închisoarea din Swansea - e nerușinat rău de tot, serios; când se duce să spargă mașini își ia cu el câteva casete de ale lui. Nici n-ar fi așa de rău dacă nu i-ar plăcea o muzică atât de nașpa; Iron Maiden sau alt căcat care urlă, în timp ce apare de după colțu' de la Central ca să ne ia.

— Ce-i asta? îi zic. Un Mini? Ai decăzut, omule.

Gareth se simte foarte ofensat.

— Ce, tu crezi că asta e o *distracție*, băiete? Asta e *muncă*, omule, *muncă*; dacă ne prind gaborii, ajungem la Mere sau în alt loc de-ăsta. Așa nu batem la ochi, înțelegi?

Da, și apoi demarează scrâșnind cauciucurile și băgând o sută la oră înainte de capătu' lu' Portland Road. Nu batem la ochi un căcat! Ce idiot!

Îmi povestește despre Llangollen, în timp ce o luăm printre dealuri, pe un drum de lângă țarm, trecem de cartieru' Penparcau și ieșim din oraș spre Aberaeron. Gareth tocmai s-a întors din Llangollen. Cu asta se ocupă fraieru' ăsta, se duce într-un oraș din Țara Galilor, fură ce poate și apoi se întoarce în Aber și stă liniștit o vreme, după care face același lucru în altă parte. La un moment dat o să termine toate orașele. Face asta de ani de zile.

— I-am tras-o toți, zice el. Absolut toți, chiar și

fraieru' ăla gras Tomos, îl știi? ăsta e ca un luptător de sumo, băiete, am crezut c-o s-o strivească. N-avea decât șaispe ani tipa, da' avea niște scheme de care nici măcar io nu știam, te ruga să i-o tragi, făcea orice pentru niște calmante și o pungă de heroină, da' absolut *orice*.

Scutură din cap în timp ce-și aduce aminte și zâmbește ușor. Totdeauna e plin de povești când se întoarce din călătoriile lui, ca să zic. Probabil sunt abureli, cele mai multe; adică Gareth e varză; ia ghici pentru ce a intrat la pârnaie? Braconaj, să mor io. Fura păstrăvi. Da' nu spune asta nimănui, tot timpu' o ia cu: „A, da, am stat și io la mititica opt luni, în Swansea, așa ajungi bărbat”. Una peste alta, tipu' e cam de căcat, ca să zic, da' e cel mai bun dacă ai nevoie de cineva cu care să spargi case, poți să mă crezi.

— ...și tipa zăcea pe o canapea, spune Gareth, și începea să se învinețească, și Hywel, ăsta era ăla cărei dăduse prima doză, ca să zic, și ce crezi că face tipu'? Se duce și-i bagă niște speed, ca s-o trezească, ca să zic, adică tipa zăcea goală pe canapea și începea să se învinețească, înțelegi? Cre' că băiatu' ăla s-a uitat prea mult la *Pulp Fiction*. Oricum, tipa începe imediat să borască și să dea din mâini ca o hippioată sau ceva, da' io m-am cărat de-acolo urgent, ca să zic, m-am suit în mașină și m-am întors aici. Am întins-o și i-am lăsat-o lui în brațe. Problema lu' Hywel.

Exact înainte să intrăm în Aberaeron o ia pe un drum care se depărtează de coastă, înspre munți.

— A apărut acu' câteva zile în *Cambrian News*. Moartă, ca să zic. Mare păcat, băiete; a fost cel mai tare futai din viața mea, nu glumesc deloc. Până și târfele ălea din Milford, ți-am povestit vreodată despre ele? Erau...

Fir-ar a dracu'!

— Sper că știi ce vorbești cu casa asta, îi spun cu o voce suficient de tare ca să-l fac pe fraier să tacă.

ăsta e problema lu' Gareth; nu știe niciodată când să-și țină gura.

— Pentru că dacă nu e așa și se întâmplă ceva...

— Ți-am spus, zice el. Nu-ți mai fă griji. E doar un boșorog, de unu' singur, nu are câine, casa e plină de argintărie, săbii, coifuri și alte chestii din război. E veteran. Floare la ureche, băiete.

— Bine, sper să fie așa, doar atât voiam să spun.

Da5 știu că probabil așa e. Cum ziceam; Gareth e cel mai bun individ cu care să spargi case, oricât de plictisitor ar fi fraieru'. Da' tre' să recunosc că dacă îți spune că a studiat o casă, atunci știi că sigur așa e. Cel puțin așa sper, pentru binele lui. Dacă Gareth n-ar fi avut talentu, ăsta i-aș fi spart de mult dinții, omule.

Oprește mașina pe un drum de țară, ascunsă după niște copaci. Dacă n-ai știi unde să te uiți, nu ți-ai da seama c-ai ajuns. Printre copaci se vede o singură lumină. În rest e beznă.

— Văd că e lumină, zic eu în șoaptă.

— E-n regulă. E doar un bec de afară pe care îl lasă aprins. Crede-mă, la ora asta s-a culcat sigur; zece jumate fix.

Coborâm din mașină cu gențile și o luăm înspre lumina aia, printre copaci, pășind de sus ca să nu ne încurcăm în cine știe ce crengi sau rugi de mure. Gareth are o lanternă mică, una din ălea tip stilou, cu care luminează pământu' ca să nu ne împiedicăm. Mă gândesc în sinea mea: îi dau datoria lu' Jed. Îi dau lu' Liam ălea treizeci de lire. Mă duc în Camarthen și îmi fac de cap. Îl plătesc pe proprietar; ha, un pastor care își încasează chiria din profiturile unui hoț. Îmi iau niște ghete noi...

— Pe aici.

Gareth ocolește casa și io mă iau după el, ieșind din lumină. Casa e mică, o cabană de-aia mică și văruiță, cu etaj și pivniță și un șopron pentru cărbuni în spate. Tocurile ferestrelor au putrezit și sunt moi, forțăm una foarte ușor, doar cu un pic de zgomot. E doar o fereastră micuță, da' mă strecor înăuntru ușor pentru că în ultimul timp am slăbit o grămadă, și Gareth, care e un slăbănog, încape fără probleme.

Inima îmi bate nebunește, ca de fiecare dată când

intru înăuntru, și mă taie pișarea. Gareth luminează cu lanterna un perete și, să fiu al dracu', e ca la muzeu; săbii, medalii, platouri mari de argint pe un dulap. Inima îmi bate și mai tare. De-abia disting rânjetu' lu' Gareth în întuneric, îi sclipesc dinții, apoi începem să umplem gențile, încet și cu atenție, ca să nu facem niciun zgomot. Iau imediat o casetă de sticlă plină de medalii și o bag în geantă pe verticală, ca să zic, ca să nu se spargă sticla din cauza chestiilor de deasupra ei. Aud cum respirația mea îmi urlă în urechi. În stomac parcă am șerpi. Întind mâna spre perete, să iau un coif ciudat, plin de forme curbate și așa mai departe. Pare japonez sau ceva de genu' ăsta. Mă uit la pozele de pe perete; un grup de soldați, un soldat singur, o femeie din aia ca în filme, cu bonetă sau așa ceva. Încerc să-mi dau seama după uniformele soldaților ce regiment era, când simt cum ceva ascuțit mă înțeapă în coaste.

— CĂCAT!

Mă întorc, da' nu e decât Gareth, dobitocu' dracului, care se prosteste cu o sabie de samurai, pretinde că e Bruce Lee sau așa ceva, ia poziții de luptă și scoate sunete chinezești:

— Haaaahhaaaiii! Soldat galez, ia-ți adio de la capu' ăla împuțit al tău!

Fandează spre mine. Are ochii mijiți și dinții de sus scoși peste buza de jos. Încep să râd, n-aș vrea, da' nu mă pot abține.

— Ce zici de o sabie de samurai în cap?

Iau și io o sabie de samurai de pe perete și începem să ne prostim, țopăind și făcând „Aaaiaaa! u, luptându-ne unu' cu celălalt. E foarte amuzant, ca să zic, și mă prinde jocu, da' apoi îmi dau seama că cineva ne privește, pentru că pot să văd fața lu' Gareth mai clar, din cauză că vine mai multă lumină de undeva și capu' începe să-mi bubui.

Gareth se întoarce și îl văd pe boșorog, care stă în cadru' ușii în cămașă de noapte, ca în filmu' ăla *Carry On*. Arată ca o sperietoare, slăbănog și uscat ca un păianjen.

Nu îi disting trăsăturile, pentru că în spatele lui, în

hol, e o lumină, da' simt că mi se face rău când îl văd pe Gareth cum ridică sabia deasupra capului moșului, rânjind ca un dement.

Căcat. Văd instantaneu toată scena: sclipirea sabiei. Boșorogu' din cadru' ușii. Gareth rânjind ca un nebun.

Se aude un clipocit pe podea; e moșu' care s-a pișat pe el. Se aude un sunet schelălăit; a început să plângă, stând în genunchi și ținându-se cu mâinile de cap. Cămașa de noapte i s-a suflecat deasupra picioarelor și i se văd scula și coaiele, sfrijite și inutile.

— Nu, nu, te rog, te implor, nu. *Nu!*

Are o voce... nu știu, scrâșnită... e groaznică... e groaznică și aș vrea să înceteze...

— Dumnezeuule mare, vă rog!

Apoi io și Gareth ieșim amândoi pe fereastră și o tăiem printre copaci, râzând isteric și căzând, ca niște oameni ai pădurii. Simt că înnebunesc, simt că mă piș pe mine și că o să borăsc în același timp, apoi ne suim în mașină și o întindem de acolo, cu gențile grele și săbiile ascuțite la mine în brațe.

Gareth conduce ca un dement.

— Ai văzut ce față avea, băiete? Ai văzut? Credea că o să bag sabia-n el!

— Așa credeam și io, îi zic.

— Da, și io!

Râde ca un nebun, trecând de pe o bandă pe alta și punând frâne bruște. Inima îmi bubuie.

Dumnezeule... ce noapte, omule, nu? încă tremur în timp ce intrăm pe drumul de pe lângă țărm și o luăm înapoi spre Aber, și încep să tremur și mai tare când îmi dau seama de greutatea genților de pe genunchii mei. Sunt grele. Grele ca dracu'. Doamne, ce noapte!

Charlie Grăsanu' a murit. I-am auzit pe Griff, Jerry și ceilalți vorbind în dimineața asta la crăsmă, ca să zic: Charlie Grăsanu' a murit. Dup-aia am văzut și în *Cambrian News*, în dup-amiaza asta: Charlie Grăsanu' a murit. Mă rog, nu zicea chiar așa, ca să zic, îi dădea numele lui adevărat, ca să zic... Davies, cred, Charles Davies... da' am

înțeles despre ce e vorba. Charlie Grăsanu': mort. Nu îl știam pe tip prea bine, cum ar veni personal, băusem doar de câteva ori cu el, ca să zic, și o dată i-am bătut împreună pe niște băieți din South Beach de s-au căcat pe ei, da' tot e o lovitură, ca să zic... Charlie Grăsanu' a murit. îl vedeam pe aici încontinuu, ca să zic, era tot timpu' în oraș; și cum să nu-l vezi, că era cât un autobuz! Să mor io, un tip de dimensiunile ălea tre' să fi luat suficiente droguri cât să omoare un taur, ca să zic. Auzisem că murise dintr-o combinație, un amestec de heroină, calmante, alcool și curry, și că până la urmă curry-ul ăla împruțit îl terminase, se înecase cu el în timp ce era varză. Asta da viață, nu? Bagi în tine chimicale cât să falimentezi farmaciile, ca să zic, și până la urmă ce te termină? Un curry împruțit, omule, *mâncare*, să mor io, mâncarea e cea mai rea dependență și mâncarea pakistaneză e încă și mai rea. Vești proaste, omule... Charlie Grăsanu' a murit.

Ascultă ce-ți spun io; nu te atinge de mâncare. Mâncarea te fute complet. Nu te atinge de mâncare, în măsă.

De marți încoace Colm linge și trage pe nas amfetamine și e absolut luat, ca să zic. Uită-te la ochii lui, omule; strălucitori și roșii, mari cât farfuriile, și nu se mai oprește din vorbit. E pe cale să explodeze și dacă tâmpiții ăștia de-aici îl mai provoacă mult, o să-și ia niște pumni în cap, asta e clar.

— Hei, Roger! îmi face el cu mâna. Hai să-ți fac cunoștință cu labagiii ăștia.

Râde la cretinii din fața lui.

— Prințu' de Dyfed, un căcat.

Crâșma e înțesată, omule și văd cum fraierii din juru' lu' Colm încearcă să nu se uite spre el și chiar să pretindă că nu e acolo, ca să zic; unii au expresia aia pe care o vezi pe fețele oamenilor care stau lângă bețivi, drogați sau demenți, știi, cum ar veni că le e frică să n-o ia razna sau așa ceva. Sperând că o să plece. Și au dreptate să fie speriați și așa mai departe; ți-am spus, Colm nu e în toate mințile, omule, și să-ți mai zic o chestie, dacă mă supără

vreun fraier în seara asta, ajunge la spital. În seara asta nu înghit nimic de la nimeni.

Îmi fac loc cu cotu' înspre Col, vărsând halbe de bere în stânga, în dreapta și în fața mea. Hai, spune ceva, fraiere... îi mai văd într-un colț îndepărtat pe câțiva; Liam, care cântă (din nou), Mairead, prăbușită lângă un perete (din nou). Cre' că Liam e beat pentru că, din ce cântă, e clar că se simte curajos:

Vin cu tancuri și artilerii

Ca să ne ia fiii

Cu elicoptere pe cer

Da' până la urmă o să primească ce vor.

Malcolm îmi aruncă o privire îngrijorată, de genu' spune dacă ai nevoie de ajutor, da' fraieru' > ăsta căcăcios e ultimul la care aș apela în caz de bătaie. S-ar evapora imediat, labagiu' dracului, dacă ar fi de bătaie. Dacă nu vrei să te bați, e în regulă; da' nu fă pe tâmpitu' ca s-o eviți, ca să zic. E un truc de căcat.

S-a întors acasă de pe vapor Da' și-a lăsat picioarele în Athlone Ah, n-o să uite niciodată ziua în care A simțit atâta durere.

Da, sigur. Ceva vesel, e clar. Da' pe mine nu mă deranjează. Sunt exact în dispoziția potrivită pentru asta, serios.

— În genunchi, Rog, zice Colm, făcând semn cu mâna spre Gemenii Cretini din fața lui. Te afli în prezența unor altețe regale, cel puțin așa zice mincinosu' ăsta.

Îi știu pe cretinii ăștia. Își spun naționaliști, ca să zic, și se lamentează despre cum o să-i dea ei afară pe englezi, ca să zic, și dup-aia, la primu' semn de scandal, se pișă pe ei de frică. Labagii imbecili; nu sunt o amenințare pentru nimeni, da' ce mult le place să creadă că sunt. Labagii. Ideea lor de eliberare a Țării Galilor e să intoneze cântece folclorice galeze în crâșme englezești. Idioții! Sieffri Lewis a spus odată că suferă de „delir de tip Glyndwr” 3; îmi place asta la nebunie. „Delir de tip Glyndwr”. La fix.

Mă așez lângă Colm și îmi termin whiskyul Bushmills dintr-o înghițitură.

— E adevărat, băieți? O să ne salvați de englezii cei răi, nu-i așa, băieți? Sunteți prinți de Llywellyn, nu?

Un tip într-o cămașă Ponty se uită la mine.

— Nu te știi de undeva? zice el. Ne-am mai întâlnit?

Da, ne-am mai întâlnit, da' nu zic nimic, mă uit doar fix la fraier. Ne cunoscuserăm cu el cu vreo câteva săptămâni în urmă, de fapt chiar la masa lui; era cu un prieten slăbănog de-al lui și încercau aceeași schemă cu Mairead și Sioned, le povesteau cum provin ei din nu știu ce prinți galez sau alte tâmpenii de-ăstea. Cum îmi amintesc asta, încep să fiu sigur că tipii o să și-o ia. Înainte aveau doar mari șanse, da' acu' e o adevărată certitudine, omule.

Același căcat de două ori. Dumnezeu... oare ăștia doi nu se *plictisesc* niciodată?

— Și tu de unde ești? întreabă unu' din ei. Nu ești galez, nu?

3 Glyndwr - baron galez care în 1400 a declanșat o revoltă împotriva englezilor (n.t.).

Și ca și cum asta n-ar fi suficient de rău, celălalt dobitoc îmi zice ceva în galeză, cu un rânjat arogant pe față.

— Nu-mi spune mie căcaturi de-ăstea, băiete, îi zic io. Sunt din New Gurnos și familia mea e în Țara Galilor de secole, dobitoc împuțit ce ești!

Ceea ce, apropo, e chiar adevărat. Strămoșii mei - sau, oricum, unii dintre ei - erau puritani, dacă-ți vine să crezi, familia mea e mai galeză și decât Cader Idris*, și dobitoci ca ăștia cred că au dreptu' să fie aroganți pentru că vin dintre dealuri și vorbesc limba veche. Să mor io, ăștia au senzația că au avut o soartă ingrată din cauza presiunii englezilor, da' n-ar rezista nici două minute amărâte în Gurnos, ca să zic. E clar. Aia e presiune, să trăiești în Gurnos; vrei să vezi opresiune? Pe viu, ca să zic? Uită-te la New Gurnos, băiete, în Merthyr Tydfil.

Aia ar fi pentru tine adevărata Țară a Galilor, fraiere.

Colm le râde în față tâmpiților ăștora și e superb; ăștia doi fraieri, care fac pe eroii și pe nobilii distruși, și

Colm, un țigan vai de capu' lui, le râde în față. Asta chiar e o situație, băiete, o accepți sau nu; acu' nu mai ești erou, omule, o să te sugrum cu eșarfa aia împuțită cu dragoni a ta, cretinu' dracului. Să mor io dacă nu; știu cât de ușor e să omori pe cineva. E ca și cum te-ai lăsa de fumat sau de heroină; trebuie doar să vrei asta cu adevărat.

— Zău, vorbești serios? face Colm. Ooo, mă cac pe mine de frică. Și să-ți mai spun ceva, labagiu cretin ce ești...

— Cader (Cadair) Idris, munte plin de lacuri și ghețari din nord-vestul Țării Galilor; în mitologia velșă, nume al unui gigant civilizator (n. red.).

Colm are în ochi o sclipire care nu e de la alcool sau droguri în timp ce îl pocnește cu halba în față pe ăla cu cămașă Ponty, apoi se întinde ca un fulger deasupra mesei, îl apucă pe fraier de păr și îi zdrobește fața de o scrumieră. Mucurile de țigară și oamenii se împrăstie, iar Colm îl mai izbește o dată, ținându-l de urechi, și să mor io, fraierii ăștia sunt lenți, mult prea lenți ca să facă pe deștepții așa; apucă să-l vadă pe Colm cum îl dă cu capfr de masă a treia oară, după care mă întorc spre celălalt fraier și îl pocnesc cu pumnu' drept în față, îi strivesc nasu' care se și sparge, cred, adică sper. L-am simțit cum a cedat. Mișto. Perfect.

Colm îl ține de păr pe tipu' care e plin de sânge și scrum și vrea să-l mai izbească o dată, da' barfr ăsta e o crâșmă destul de infectă, așa că îl iau de braț și îl trag afară, în timp ce oamenii se dau la o parte din calea noastră, holbându-se la noi. Niște idioți, toți ăștia. Malcolm și Paulie se uită la noi cu gurile căscate, peste capetele mulțimii, în timp ce noi o întindem, trecând prin fața unei trupe care cântă pe scenă (ceva muzică gen Blues Brothers), în timp ce toți se holbează la noi, apoi ieșim în aeru' rece. Am o senzație superbă că pumnu' meu e plin de forță.

— Să mor io, a fost mișto.

Ne sprijinim de un perete, afară, râzând și gâfâind; sper ca tâmpiții ăia să vină afară după noi, ca să le pot trage o bătaie ca lumea. Stau cu ochii pe ușă. Cred că ne-a

văzut proprietaru' barului; sper că nu, ca să zic, da... mă rog; și ce dacă ne-a văzut.

— Haide, zice Colm. Hai să mergem să băgăm niște speed lângă râu. Am provizii. Cretinu' ăla cred că stă acum și scuipă dinți și scrum.

— Stai un pic. Nu-i nicio grabă.

— Nu, haide! Las-o baltă, omule, deja ere că se plâng la proprietar, Dumnezeule.

Io vreau să mai stau un pic, ca să zic, să văd ce se întâmplă, da' Colm mă duce pe malu' râului, unde băgăm din punga lui cu amfetamină roz. Mă uit la luminile de pe râu, la cioburile de sticlă din pietriș și la un papuc de copil din noroi.

— Îi urăsc pe palavragiile de genu' ăsta, îi urăsc rău de tot, zice Colm.

Scrâșnește din dinți, din cauza speedului, ca să zic, da' se aude de parcă ar mârâi ca un câine. Ah, nu, mă gândesc io; presimt că urmează un discurs.

— Adică Tryweryn4! Mă acuză de Tryweryn! Pe mine! Ce legătură am io, consiliul local din Liverpool era de vină și oricum asta a fost înainte să mă nasc io. Idioții. Și, căcat, nu tot consiliu' ăsta i-a luat lu' bunică-mea rulota în anii '60 și a băgat-o într-o locuință socială de lângă o groapă de gunoi din Aintrée? Ce pizda mă-sii, nimeni nu are monopol pe suferință, ce dracu'... imbecilii...

Tace, apoi începe să râdă și îmi dă un cot, în timp efectu' speedului îl prinde. Râd și io, dar încep să mă simt puțin cam rău, nu știu de ce, ca să zic... n-am dormit de câteva nopți, ca să zic și visez treaz, cumva, înțelegi ce vreau să spun? Visez la băiatu' ăla din Down (la cioburile din ochii lui, la sângele care țâșnea, roșu ca tricou' cu Manchester United de pe el – ceea ce era, în sine, un motiv suficient ca să-i sparg sticla-n cap dobitocului), la

4 Râu din Țara Galilor pe care în 1965 s-a construit un baraj, un sat străvechi fiind evacuat cu forța (n.t.).

cerbiei căruia-i atârnavu' pielea și capu' (cu copitele zvâcnind într-o baltă de sânge), la orice altceva... moșu' care se pișase pe el de frică și Gareth care stătea deasupra

lui cu sabia... să nu mă înțelegi greșit, omule, nu îmi pare rău pentru nimic, nu-mi cer scuze de la nimeni, pentru nimic. Da' uneori mi se pare că... nu știu. Sunt ca un animal, cretinii care au puterea în lumea asta împruțită m-au transformat într-un animal... adică nu e vorba de englezi, ca să zic, nici nu merită să te gândești la ei. Sunt doar niște imbecili, niște imbecili lipsiți de importanță; da' ai tăi sunt și mai răi... adică, da, pot să zic că îi urăsc suficient pe englezi ca să mă iau de ei, da' uneori e vorba de galezi între ei, meciuri Țara Galilor împotriva Țării Galilor, e un popor mic de ratați... Nici măcar nu mai poți să joci rugby. Acu' nu mai poți să zici că avem nici măcar asta. Și când au bătut ultima oară Anglia? Hm? Nu mai suntem în anii '70, băiete... vremea aia a trecut de mult. Îmi amintesc o lecție de istorie de la școală, era singura lecție la care mergeam; în rest chiuleam, da' la asta mergeam, la istorie. Știu cum e cu istoria, omule, serios, știu că irlandezii i-au atacat pe galezi și că englezii l-au trădat pe care îl chema pe fraieru' ăla, tipu' după care l-au botezat pe bunică-meu, Caradoc⁴, da, a fost vândut romanilor, ca să zic, da, căcat, la tratatu' din Aberconwy cine a dat foc la castel? Galezii, da, armata galeză, ne-am trădat singuri mai rău decât ar fi putut s-o Facă oricine altcineva. Să nu dăm vina pe... căcat... și oricum, cât timp a trecut de-atunci? Hm? Să lăsăm trecutu' în pace, despre asta bat câmpii încontinuu la istorie, pentru că le e frică de prezent de se cacă pe ei. Labagii.

Da, io știu cum e cu istoria, serios.

— Hei, Roger. Ce-i cu tine, omule? Ce-i cu fața asta?

De la speedul ăsta îmi vine să vreau să fac chestii ciudate, cum ar fi să-i povestesc lu' Colm despre Irlanda de Nord și ce am făcut acolo, da' încerc să mă controlez și în loc să fac asta, fumez câteva țigări și mă bucur de efectul speedului. E destul de bun și așa mai departe.

— E amestecat cu dextedrină, zice Colm. Îți face varză

4 Caradoc Vreichvras (Caradoc Braț Puternic), strămoș semilegendar al regilor velși din Gwent, posibil să fi trăit prin sec. VI-V d. Hr., este amintit în ciclul arthurian (n. red.).

mintea sau ce-a mai rămas din ea!

Mă uit la el, să văd dacă face pe deșteptu', da, spre binele lui, văd că râde. Prieten sau nu, în seara asta sunt cam nervos, pur și simplu sunt cam nervos... Da' Colm e un tip în regulă, nu e genu' obraznic, cum poate fi uneori împruțitu' ăla de Malcolm; presupun că sunt io puțin paranoic, cu tot speedu' ăsta și așa mai departe.

Colm vrea neapărat să ne întoarcem și să-i căutăm pe ceilalți și io sunt deja luat ca dracu', așa că zic bine; urcăm malul râului și ne întoarcem în crâșmă, unde trupa aia de căcat continuă să cânte melodii de Blues Brothers. Să mor io, omule, Dumnezeu mare, mai schimbați placa, serios, mai cântați și altceva.

Urâsc diminețile de genu' ăsta, serios. Niciun ban și singura scrisoare e o somație de la tribunal pentru neplata taxelor locale. Am fața umflată rău de la o bătaie pe care am luat-o aseară, în fața unui club de rugby. Labagiii; a fost nevoie de șase fraieri ca să mă dovedească, niște ratați. Mi-amintesc fețele lor, ca să zic, absolut; o să mă duc după ei cu ciocanu'. Cretinii. Doar pentru că fusesem puțin arțăgos cu unu' dintre bulangiii ăia, care oricum și-o căuta cu lumânarea, jegu'. Fir-ar al dracu' de labagiu arogant...

Mă întorc în pat.

Urâsc diminețile de genu' ăsta, pe bune.

Ikey zice:

— Ah, ce bine e să bei ce-ți place.

Mai deschide o sticlă, de data asta de gin. Bea din ea și se șterge la gură.

— Ahhhhhh... totu' cu moderație, inclusiv moderația!

Se uită la Griff și râde cu râsu' lui de pistol-mitralieră.

Ca Woody Woodpecker, să mor io. Griff e muci de beat, îi curg balele pe bărbie și are ochii pe jumătate închiși. Între picioarele lui, pe covor, e o baltă de vomă și asta e chiar camera lui.

Ultima doză nu mi-a pricinuit nimic, în afară că m-a făcut să mă simt normal, așa că îmi scot sculele și îmi mai pregătesc una, de data asta folosind ceva mai mult din

prafu' ăla de cretă pe care scoțianu' ăla de Iain are tupeu5 să-l numească heroină. Tre' să am o discuție cu dobitocu' ăla, asta e clar. Pe partea interioară a cotului meu, sub piele, e o gălmă albăstruie, acolo unde începe să se adune prafu' de cretă. E țeapănă când o ating.

Ikey se uită la mine, ca să zic, și scutură din cap.

— Ești un băiat dat dracu', Roger, serios... de ce dracu' îți bagi în venă căcatu' ăla? Hm? Nu e mai bine să te îmbeți pur și simplu?

Îmi încrețesc doar nasu' la el și mă concentrez asupra a ceea ce fac. Știu din experiență, ca să zic, cât de inutil e să încerci să explici atracția față de heroină celor care n-au încercat niciodată și nici nu sunt interesați să încerce; pur și simplu imposibil, băiete.

Fierb amestecu' până când prafu' se dizolvă, mult prea încet după părerea mea. Am băgat aproape un pliculeț întreg și ca să fie și mai tare, folosesc un tampon de vată mai vechi de-al meu. Umplu seringă și îmi bat o venă. Cele câteva luni fără skag au fost bune măcar pentru un motiv; au lăsat bieteile mele vene să se odihnească puțin. Acum apar imediat la suprafață.

Griff bolborosește în timp ce io îmi bag acu'.

Sângele din seringă arată... absolut minunat... cum se răspândește și face vâlâtuci. Mi se usucă gura în așteptarea efectului... simt un calm... o minunăță... mm...

Apăs încet pistonu' seringii.

Și să mor io, uite, nu mai pot respira, omule, ce dracu'

Simt că mă topesc acolo, tot corpu' meu se transformă în lichid și acu' respir prea mult, inspir mult prea mult aer, ca să zic și alunec în jos ca ulei, ca sângele mă scurg în jos, încet și lin, spre...

Întuneric.

Întuneric ca în tunel.

ÎNTUNERIC.

unde dracu' sunt, ca să zic? Ce dracu' e asta?... Prima chestie pe care o simt e că sunt atât de *distrus*, că nici nu pot să explic... N-am mai fost atât de distrus *în*

viața mea... Dumnezeu!

Ce e răpăitu' ăsta? Mă mișc cumva?

Da, mă mișc... și aud și niște voci; ce dracu' se întâmplă? Care e faza?

— Nu. Spui. La. Nimeni. La nimeni, ai înțeles? Dacă aud cumva că te-ai apucat să pălăvrăgești...

— Mai taci din gură, Ikey, ce dracu'! Nu scot o vorbă, Dumnezeu!

Ikey și Griff. Suntem într-o mașină, acu' îmi dau seama; dracu' știe a cui e. Văd crengi de copaci deasupra mea, trecând pe la geam. Cre' că e aproape de zori. Mă chinui să mă ridic în capu' oaselor. E plăcut aici, rezemat de banchetă, în timp ce mașina merge, e cald... sunt luat ca dracu' absolut minunat...

— Care e faza, băieți?

Griff și Ikey încep să urle, se uită la mine îngroziți, ca să zic, și Ikey smucește mașina de pe șosea și o bagă într-un gard. Văd oi care o iau la fugă și o magherniță veche la marginea drumului și atunci îmi dau seama unde suntem; lângă rezervor, rezervoru' Nant y Moch.

Pe magherniță e un semn care spune exact atât: NANT Y MOCH, cu o săgeată care arată spre stânga.

— Dumnezeu, Pricey, tâmpitu' dracului!

— Credeam că ești mort, omule!

— Dacă mai faci asta vreodată, mă sinucid, în mă-sa!

E ca un vis... se întâmplă, știu că se întâmplă, da' ca și cum io n-aș fi acolo, omule... n-am mai fost atât de distrus în viața mea...

— Labagiu prost ce ești.

De ce e așa de nervos Ikey? Ikey...

— Era să fac infarct din cauza ta, omule, fir-ar a dracu'! Două ore am tras de tine! Două ore! Credeam că ai dat colțu' băiete...

Îmi caut prin buzunare țigările, mișcându-mă în reluare. Am o dorință nebună să fumez... pe trupu' meu sunt niște umflături; le simt cu mâna, umflături tari... Ce mă-sa? în buzunare n-am nimic, decât cărămizi, cărămizi nenorocite și pietre. Cum mă-sa au ajuns acolo?

Le scot una câte una și le arunc pe podea. Sunt grele și bubuie.

— Ce cauți?

— Țigările. Unde mi-au dispărut țigările?

Griff îmi întinde o Benson & Hedges aprinsă. E bună și asta. Trag adânc în piept și... căcat... sunt complet distrus...

Am impresia că o să borăsc, așa că mă dau jos din mașină, în timp ce idioții ăia doi îmi urmăresc fiecare mișcare. Ce dracu' au dobitocii ăștia? N-au mai văzut un tip luat?

După ce borăsc (doar puțin, n-am nimic în stomac în afară de bilă), mă așez pe marginea drumului și mă uit în jos, la un lac din fața unui munte. De după munte răsare soarele și făcu' pare portocaliu, ca să zic... am senzația că apa lacului se revarsă asupra mea și îmi umple venele, caldă și mișto... absolut minunat, omule... Dumnezeuule... în interiorul meu nu există nimic altceva decât pace.

Grifi se așază lângă mine.

— Ești în regulă?

Dau din cap că da. Doar atât sunt în stare să fac, ca să zic; dau din cap și zâmbesc.

— Uită-te la toate ăstea, zice el, măturând cu mâna priveliștea. E ceva extraordinar, nu? Cui dracu' îi trebuie skag când există lucruri adevărate ca ăsta?

Mă uit la el, zâmbesc și zic mda.

Zâmbesc.

— Mda.

*Hen wladfy nhadau*⁵; păi dacă e așa, atunci ce e pământu' ăsta? Taică-meu era un grăsan cretin care o ținea pe maică-mea ca pe un câine bățut, tot timpu' nervos și pocnindu-ne; când am venit acasă de la școală și i-am vorbit în galeza pe care o învățasem a râs de mine. Odată m-a dus într-o excursie de o zi la t' Porthcawl, apoi a plecat cu mașina și m-a lăsat acolo, m-a lăsat să descopăr singur drumu' către casă, și io n-aveam decât nouă ani. Cică mă învăța să supraviețuiesc, căcat; de fapt mă învăța să mint,

5 Imnul Țării Galilor, tradus de regulă prin „Pământul taților mei” (n. t.).

să escrochez, să fur și să-mi urăsc tatăl. Taică-său fusese și el la fel și probabil că taică-său la fel și așa mai departe, așa că dacă ăsta chiar e pământu' taților mei, atunci e pământul unor dobitoci bătrâni, grași și răi, tot timpu' cu sticla în brațe și sculele scoase din pantaloni. *Mabinogion*⁶ era doar un prilej să ne enervăm profii, pentru că nu o citeam; Dic Penderyn⁷ e subiectu' fiecărui labagiu de folkist din zonă. Să le ia dracii pe toate, omule, pentru mine nu înseamnă nimic. Absolut nimic.

Cachar ar avffycin steddffodau.

Unde dracu' sunt tâmpiții ăștia? La opt jumate a zis Colm, și e deja nouă... Am stat o vreme cu Rhodri ăla, ca să zic, știi, fraieru' din trupa aia, Dom, ca să zic, da' el a întins-o, așa că acu' sunt singur... La opt jumate la crâșma din centru, așa a zis. Și nici măcar nu-mi place aici; e terenu' lu' Browntrée ăla, e pe aici pe undeva; el și tovarășii lui... Colm ăsta. Tâmpitu' ăsta e în stare să întârzie și la propria lui înmormântare, care o să aibă loc mai devreme decât are el impresia, dacă nu-și mișcă mai repede curu' ăla de țigan scoțian.

Crâșma e plină, omule. E sfârșitu' verii și așa mai departe, s-au întors studenții. Niște cretini, cei mai mulți dintre ei, au impresia că le știu pe toate, cu hainele și frezele ălea stupide ale lor, și mașinile pe care li le cumpără tăticii lor bogați... Idiști. Hai să-ți zic io cum e cu prostia: poți să înveți mai multe pe stradă, în fabrică sau la bulău decât o să înveți vreodată în universitățile ălea cretine, ăsta e adevăru'. Adică ascultă puțin, ascultă-i pe tâmpiții ăștia de la o masă alăturată:

— Nu, pentru că ceea ce face Lynch, înțelegi, e să demaște Visul American ca pe un coșmar supraréalist și mutilant pentru cei pe care-i exclude. Gândește-te, de exemplu, la scena din *Twin Peaks* sau chiar din *Catifeaua*, să zicem, în care Leland mângâie personajul lui Hopper...

— Păi, Simon...

⁶ Culegere de povești medievale galeze (n. t.).

⁷ Muncitor galez de la începutul secolului al XIX-lea, executat pentru rolul său într-o revoltă din 1831 (n. t.).

— Nu, nu, ascultă-mă până la capăt...

Adică, ce căcaturi sunt ăstea? Tipii ăștia, cu pălăriile lor și bărbuțele ascuțite... Știu ei ceva despre lumea reală, hmm? Știu? Bineînțeles că nu, omule, n-au nici cel mai mic habar despre cum trăiesc oamenii adevărați... Niște labagii, asta sunt; au cont la bancă, locuință într-o zonă sigură și nu știu nimic... Englezi cretini, asta sunt, îți dai seama după accentu' lor de fițe. Labagii. Uită-te la ei - îți dai seama cine ne conduce? Sub puterea cui suntem? Hmm? Niște poponari labagii care se cacă pe ei dacă te uiți puțin mai urât și care izbucnesc în plâns dacă îți versi halba de Guinness pe pantalonii lor. Niște cretini, băiete, nimic altceva. Cum *mă-sa* am ajuns aici? Hmm? Idioții ăștia să aibă puterea și noi să n-avem nimic? Cum dracu' s-a întâmplat așa ceva?

Mă scoate din minți, omule, serios, mă scoate din minți rău de tot...

Da' tre' să spun că una dintre ele e bună rău, pe cuvânt, are păr lung și negru și poartă o bluză mulată pe țâțe, care lasă să se vadă un stomac plat și bronzat... Exact cum îmi place mie. I-aș smulge-o într-o clipă de pe ea, băiete, ascultă-mă pe mine... Aș rezolva-o pe ștoarfa imediat, asta e clar. Încep să simt ceva mișcare în pantaloni, așa că îmi încrucisez picioarele pe sub masă și mă uit spre mare, dar privirea mi-e atrasă înapoi și slavă Domnului că am ochelari de soare. Și oricum, de ce dracu' nu m-aș holba, ca să zic? E clar că și ea mă vrea, n-ar purta bluza aia dacă n-ar fi așa... Ce țâțe poa' să aibă, Dumnezeule, nici nu vreau să mă gândesc ce chestii aș fi în stare să-i fac. Nu mi-am mai tras-o de săptămâni de zile - chiar luni - de la ștoarfa aia pe care am agățat-o în Ship și dacă e să fim sinceri, arăta ca porar, nu ca această... Nu că ar putea-o interesa un drogat ca mine, asta nu... snoaba dracului... E ca ștoarfele ălea de la televizor; se uită de sus la tine, disprețuitor și râd, pentru că știu că ești excitat de ele... Niște curve nenorocite. Poți să te uiți, da' nu poți să pui mâna; mă piș pe asta - dac-o să vreau să pun mâna atunci așa o să fac, serios, nu glumesc. Nimeni nu se uită

la mine disprețuitor, asta să fie clar.

Dumnezeule mare... aproape o oră întârziere. Ce-o să-și audă de la mine când apar, tâmpiții dracului. Mă fac să aștept.

Să-ți zic cu cine seamănă gagica asta puțin: cu Mairead, parașuta lu' Colm, sau cu Laura, dacă ar fi brunetă... și Laura e o vacă arogantă. Io i-aș trage-o, da... însă Mairead e curvă pe bune; e mișto, da' e cam panaramă. Știu o grămadă de fraieri care i-au tras-o, ca să zic, bea ca o spartă și îl lasă pe orice fraier să i-o pună. Fraieru' ăla chel, ras în cap, ca să zic, Twmi, și el i-a tras-o și mi-a spus că Mairead era atât de muci, ca să zic, că a adormit în timp ce el i-o trăgea. Asta l-a enervat, cum era și normal, așa că într-o noapte, îmi zice el, ca să se răzbune „ca să zic, a așteptat până când ea a adormit, apoi a întors-o pe burtă, ca să zic, și i-a înfipt-o în cur, i-a tras-o în găoază, ca să zic, da' ea era atât de dusă, că nici nu s-a clintit, atâta doar că a doua zi dimineța s-a plâns c-o doare. Beton, nu? Totuși, Twmi ăla e cam labagiu; un mincinos, ca să zic. Un palavrăgiu, cum ar zice Colm; mă întreb dacă el a auzit povestea asta? Ar avea la ce să mediteze, nu?

Da, îmi plac brunetele, serios, cu ochi negri și țâțe exact cât trebe, nici prea mari, nici prea mici, exact cât să-ți încapă în gură... deși, ca să fiu sincer, sunt în stare să fut orice dacă sunt suficient de excitat, mi-aș băga-o și într-o gaură dintr-o scândură dacă ar avea păr în juru' ei... Ca acum; sunt excitat ca dracu', omule, serios, am fumat iarbă toată ziua și asta mă excită totdeauna. De ieri după-amiază nu m-am mai oprit din lins și tras pe nas, ca să zic... bine că am băgat diazepamule ălea înainte, ca să zic, m-au mai calmat puțin, ca să zic... asta se întâmplă când ieși de pe skag; ești excitat și înfometat, înfometat de orice altceva decât mâncare, așa sunt io acum, băiete.

Aud un zgomot puternic de undeva din centru; vocea irlandeză a lu' Liam strigă la cineva de pe plajă. Îi văd pe toți la câteva sute de metri distanță, alergând în toate părțile, traversând strada, sărind balustrade și făcând

echilibristică pe ziduri... era și timpul\ Aproape că am rămas fără băutură, da' acum poate să-mi ia unu' din fraierii ăia.

Vremuri disperate, omule, vremuri disperate... Trei zile mi-am stors tampoanele de vată, să mor io, îmi vine să rod covoru, s-o iau razna... Deci: e timpu' pentru măsuri disperate.

Stau ascuns în grădină, sub fereastra locuinței lu' Iain scoțianu'. Stă deasupra unui magazin, ceea ce e bine, pentru că asta înseamnă că nu e niciun fraier la parter care să mă vadă și să mă întrebe ce fac acolo sau să dea fuga la etaj și să-i spună lu' Iain. Sau chiar să sune la poliție, ca să zic. Asta chiar că ar fi nașpa... De la fereastra de la etaj se aud voci și muzică techno tare, așa că întind un prosop vechi sub ea, pe iarbă, ca să zic, aprind o țigară și aștept.

N-ar trebui să dureze prea mult, ca să zic, dacă subofițerii Dyfed și Powys se suie odată în mașina aia... Acu' câteva zile, nou' șef al poliției bătea câmpii despre cum o să stârpească el amenințarea drogurilor din vestul Țării Galilor o dată pentru totdeauna și toate tâmpeniile ăstea. Abureli, omule. A oferit o recompensă pentru informații care ar conduce la arestarea unor dealeri cunoscuți. Cretinu'. De parcă aş avea io nevoie de recompensa lor; îmi iau io recompensele mele. Păi altfel cum.

Grădina asta e o groapă de gunoi. Peste tot cutii și sticle, chiar și scutece de copii folosite, ca să zic. Tâmpitu' ăla de Iain ar trebui...

BANG! BANG! ZBUFFFF!

Ah, ere că asta a fost ușa. În camera de deasupra e haos:

— Căcat! Aruncă-le!

— Cine e, Iain, spune-mi cine dracu' e!

— Dă-te dracu' din fața mea!

— *ARUNCĂ-LE ODATĂ!*

Da, uite cum încep să vină, o ploaie minunată, de la fereastră încep să curgă pliculețele cu amfetamine și

heroină, pachetele de plastic cu iarbă și pastile... Toate plutesc în jos, ca niște fluturi morți, ca să zic, și se opresc pe prosopu' meu întins. Măsurile disperate, v-am spus. O seringă îmi vârâie la vreo câțiva centimetri de nas și se înfige în pământ, ca o versiune miniaturală a sabiei ăleia de la sfârșitu' filmului ăla cretin *Braveheart*, cu cretinu' ăla de Gibson. Putea să se înfigă în mine fără probleme... putea să iasă nasol faza asta.

— Unde e mandatu'! Arată-mi mandatu, fraiere!

— Ce se întâmplă aici, poate cineva să-mi explice ce se întâmplă aici?

— Ieși afară! N-ai niciun drept, prietene!

Împachetez prosopu' cu grijă, ca să zic, îl bag sub geacă și trag fermoarul până sub gât. Îmi trag pe cap gluga, apoi sar peste zidu' grădinii dintr-o mișcare, sunt un adevărat Superman. Îmi pipăi punga norocoasă de sub geacă și simt cum toate durerile mele dispar. Beton. Alerg până acasă în timp record. Mișto.

N-ai observat niciodată că, atunci când tripuiești, încep să se întâmple chestii ciudate? Adică *chiar* se întâmplă, ca să zic, nu doar în capu5 tău, *chiar* se întâmplă, în lumea reală... Lucruri ciudate. De fiecare dată.

Paulie intră în crâșma în care i-o, Malcolm și Colm am băut toată dimineața și toată dup-amiaza. Malcolm tocmai a făcut o afacere dubioasă cu niște casete video furate sau așa ceva, așa că e plin de bani, ceea ce mie îmi convine, pentru că sunt lefter și Colm la fel, da' asta nu e ceva neobișnuit pentru țiganu' ăla tâmpit care nu știe decât să se milogească.

Paul zice:

— Ce planuri aveți pentru azi? Aveți ceva? Ce ziceți să băgăm niște pastile și să plecăm într-o călătorie undeva?

Sună bine, ca să zic, numa' că io sunt puțin precaut cu tripuitu' de data trecută, când era să-mi fac creieru' varză, da' Paulie a făcut rost de niște pastile de LSD despre care ne asigură că sunt bune și prietenoase, de

parcă io n-aș ști asta, de parcă aș avea nevoie să-mi explice amatorii cum e cu drogurile, așa că băgăm fiecare câte una, ca să zic, și ieșim din oraș cu mașina lui rablagită, în timp ce la boxe cântă Manics, trandafiri la spital și așa mai departe, omule. O luăm printre munți, trecem de cabana lui Bill și intrăm pe strata Florida, ca să zic, și ne întindem pe spate în curtea unei mănăstiri, așteptând ca acidul să intre în acțiune și să-și facă numărul, ca să zic. Stau pur și simplu acolo, întins... Doar ceru' și iarba, omule; asta mi-a plăcut întotdeauna la călătorii, e cea mai bună fază pentru acid, băiete, cum îmi zumzăie în cap ca albinele, cum râdem toți patru, vorbim și mestecăm fire de iarbă ca niște țărani. Sau oi. Pastilele sunt bune, omule, e distracție garantată, chiar și Colm e de acord, și el de obicei nu e cu acidu, iar Malcolm nu se mai poate opri din râs de unu' singur. Paulie dansează, ca și cum ar exista o muzică pe care el o ascultă, da' nu există nimic, în afara păsărilor și a insectelor...

Beton.

Ne ducem să ne uităm la mormântu' lui Dafydd, Dafydd ap Gwilym, ca să zic, poetu' ăla tâmpit, știi, și în timp ce stau acolo încep să simt energia acestui loc, încep să-mi imaginez călugări chelioși, cu rase maro, plimbându-se în cerc pe acolo și cântând imnuri de slavă zeilor... o gașcă de indivizi cu torțe arzând și furci la porțile mănăstirii... da' e ca și cum nu mi-aș imagina deloc, e ca și cum mi-aș *aminti*, înțelegi ce vreau să zic? Ca și cum aș putea să miros efectiv flăcările și să aud vocile, și aproape ca și cum aș simți atingerea oamenilor care trec pe lângă mine, le-aș simți respirația!

Absolut uluitoare chestia asta, omule. E o senzație extraordinară, serios.

— N-a mai rămas cine știe ce din mănăstirea asta, nu-i așa? zice Malcolm, privind în jur. Îți dă o senzație ciudată... e genu' de loc despre care ar putea să bată câmpii Phil, știi, cu fazele lui hippy...

Începe să-l imite pe Phil Bâlbăitu, da' fără să se bâlbăie, ca să zic, și e atât de la fix, că toți ne pișăm pe noi

de răs.

— Am fost azi în strata Florida, am băgat niște pastile și am trecut pe la mormântu> lu' Dafydd. Mi s-a părut ceva foarte psihedelic.

Îl imită perfect, cu vocea lui tremurată și plângăcioasă. Râd de mă sparg, omule.

Mai stăm o vreme pe-acolo, prostindu-ne, ca să zic, și savurând efectu, apoi ne ducem la crâșma aia din Ponty, aia cu un nume lung, unde stăm până se întunecă. Dup-aia Paul ne duce cu mașina la crâșma din Goginan, aia druidă, ca să zic. E o crâșmă mișto asta; în timpu' zilei se vede toată valea, vezi casele mici și albe de pe coastele dealurilor, ca să zic, și aburii care se ridică din pădure, exact ca în *Twin Peaks*... mișto de tot... liniște completă, ca să zic, și plăcut... încă îmi zumzăie în cap, acidu' parcă mă face să plutesc, e absolut minunat, omule, și tocmai sunt pe cale să mă duc la bar și să mai iau un rând cu bani de la Malcolm când se întâmplă ceva ciudat, cum era și căzu5 să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, pentru că așa e întotdeauna: ușa se dă de perete și un moș tâmpit se năpustește în bar aproape înlăcrimat, cu fața roșie, strălucitoare și transpirată, cât pe ce să se cace pe el de emoție:

— Repede, *repedel* Afară! O, Doamne, e acolo! *Trebuie* să veniți să vedeți, repede, înainte să dispară! Repede! E chiar pe cer, acolo, Dumnezeu!

Toată lumea se holbează la el, ca să zic: cine dracu' e ăsta? apoi tipu' aleargă înapoi afară și toți ne luăm după el, Colm, Paulie și Mal cu gurile căscate, ca să zic, și io la fel. Ieșim afară, unde cretinu' ăla bătrân stă în mijlocu' drumului, ca să zic, și arată cu degetu' spre cealaltă parte a văii și bolborosește de unu5 singur, da' e beznă completă, omule, nu se vede absolut nimic în afară de faptu' că e noapte. Doar întuneric. Munții de pe cealaltă parte a văii sunt doar niște pete de întuneric mai negre. Nu e nimic de văzut. Moșu' tropăie din picioare, arată cu degetu' și țipă. Unii încearcă să-l calmeze, ca să zic, da' el nu se lasă deloc:

— Dacă vă spun! Era *acolo*, serios! Am văzut-o cu ochii mei, era o navă spațială pe cer, mare cât o biserică, băiete! Avea lumini care clipeau și scotea tot felu' de bipuri!

Acolo! Se vedea clar ca lumina zilei!

Asta mă face să râd, pentru că nu e niciun fel de zi, omule, e întuneric ca în tunel, de fapt nu se vede cam nimic, în afară de lună, noapte și stele. Îi strig bătrânului fraier:

— Hei, nu cumva Richey James Edwards pilota nava spațială? Poate căzuse în cer, omule.

— Ți se pare ceva amuzant? Ți se pare că e doar o glumă, fiule? Păi ascultă-mă pe mine, că lucrez pe dealurile ăstea de aproape treizeci de ani și n-am văzut în viața mea...

Continuă să bată câmpii. Probabil că tipu' e nebun. Sau asta, sau a luat un mic dejun nocturn alcătuit din ciuperci. Barmanul îl duce înăuntru să-i dea ceva de băut, ca să zic, și io, Col, Paul și Mal rămânem acolo, uitându-ne unii la alții și râzând, da' apoi îmi vine iar un val de la acid și încep să mă gândesc la sateliți de spionaj care ne urmăresc din cer, ca să zic, nouă ni se pare că sunt stele sau nave spațiale, da5 de fapt sunt sateliți, omule, cu camere și telescoape atât de puternice, că sunt în stare să vadă și plombele din măselele tale. Urmăresc fiecare mișcare pe care o faci. Te fotografiază. Înregistrează ce spui.

— Dumnezeuule, spune Malcolm. Ce s-a întâmplat aici? Adică ce dracu' a fost *asta*?

Io dau din umeri.

— Cre' că doar puțină paranoia, ca să zic, zic io.

Malcolm se uită la noi uimit, apoi izbucnim iar toți în râs și intrăm în crâșmă. Colm se duce direct la bar și ia de băut cu bani de la Malcolm. Bătrănu' stă într-un colț, înconjurat de o mulțime de oameni, bea whisky și aproape plânge.

— E adevărat! Ascultați ce vă spun, e *adevărați*

Sărmanu' moș. Nave spațiale pe cer. Da' mi-a plăcut

gluma mea cu Richey Manie, serios. Nu era prima oară când zbura pe cer, nu? Ha.

Și io simt că zbor, sau acidu' mă face să plutesc, un alt val mă ridică în aer deasupra barului, alături de Colm, care plutește și el și așa mai departe. Da, obiecte zburătoare neidentificate, exact asta suntem, băiete. Ascultă-mă pe mine, când tripuiesti se întâmplă chestii ciudate. De fiecare dată. Am dreptate, nu? Păi da. Bineînțeles că am.

Aseară ne-am distrat ca lumea, omule; eram toți acolo, toți băieții, io, Griff, Sieff Lewis, care purta o căciulă mare de lână și arăta ca un Snoop Doggy Dogg celtic, Ikey, Llyr, eram o grămadă. În Angel, cum ar veni. A, da, și grasu' ăla prost cu mustață căruia îi dădusem o lecție în spate la Ship, săptămâna trecută, în seara aia în care aveam gheață și i-o trăseseam parașutei ăleia. Un cretin, asta e clar; acu vreo doi ani, dobitocu' ăsta m-a buzunărit în timp ce dormeam la Iestyn. Mi-a luat toți banii, drogurile... labagiu' dracului. El credea că io uitasem (și sunt sigur că și toți ceilalți credeau la fel), da' io am memorie lungă, băiete, poți să fii sigur de asta. Oricum, aveam chef de bătaie, da' dobitocu' s-a prins că eram cu ochii pe el și a tăiat-o la budă. Eram bucuros să văd că are încă mâinile bandajate, ca să zic. Cretinu'! Tocmai eram pe cale să mă iau după el și să-i mai dau o lecție despre respect când Gareth m-a tras lângă o mașină de jocuri mecanice.

— Roger. A fost vreo arestare în ultima vreme? Cu droguri, ca să zic?

— Da, zic io. Jed, de exemplu. L-a turnat cineva... și dacă aflu cine...

— Păi, ai aflat, omule, zice el. îl vezi pe tâmpitu' ăla de-acolo, ăla în salopetă albastră, ca să zic?

Mă uit spre bar și văd un fraier scund, cu salopetă albastră, care bea o halbă și se uită la toată lumea, ca să zic. Îmi amintesc că a fost acolo toată seara, stătea pur și simplu, studiindu-i pe toți. Mă întrebam cine e; nu vii în Angel și tragi două ore de o halbă decât dacă pui ceva la

cale.

— Păi ăsta e turnătoru, zice Gareth. Îți aduci aminte când eram închis la Pwllheli? Era și tipu' ăsta acolo. Imediat ce a ieșit, oamenii au început să fie arestați pe capete. La fel și în Swansea. Și în Brecon. Ascultă-mă pe mine, băiete, ăla e turnătorii pe care-l cauți, ăla e sifonu'.

H un spion împuțit, dobitocu' dracului!

Așa că începem să umblăm și să le șoptim tuturor la ureche despre spionu' ăsta nenorocit. Și toți se enervează nasol, ca să zic, pentru că de luni de zile piața e pustie, Jed e la bulău, Iain e plecat undeva, toți dealerii stau la cutie, ca să zic, toți am rămas cu ochii-n soare de o grămadă de timp, așa că ne strângem lângă o masă de biliard, ca să nu fim văzuți, ca să zic, aranjăm bilele și începem să jucăm.

Nu după mult timp apare Ikey cu dobitocu' ăsta în salopetă albastră de după colț, ținându-l pe după umeri, ca să zic.

— Niște prieteni buni de-ai mei ar vrea să vă cunoască, domnule. Ah...

Am sărit pe el ca lupii. Ikey îi ținea mâinile la spate, tipând, în timp ce noi ne repezeam unu' în fața celuiilalt ca să apucăm să lovim ca lumea, împiedicându-ne unu' de celălalt; io nu ajungeam pentru că eram blocat în spatele lui Griffiths, ca să zic, și știi cât de mare e ăsta, e cât un munte, așa că mi-am luat tacul, m-am întins peste umăru' lui Griffiths și l-am lovit tare în ochi pe fraieru' în salopetă albastră. Ar fi trebuit să-l vezi pe fraier cum s-a umflat, omule, să mor io; în cinci secunde nici nu mai putea să vadă. Era vânat tot, asortat cu salopeta lui, ca să zic. Beton.

— Asta pătesc aici turnătorii, băiete! îi urla Ikey în ureche.

Tipu' ne implora, ca să zic:

— Nu, vă rog! Nu știu despre ce vorbiți! Lăsați-mă să plec, vă rog, eu...

Ikey i-a răsucit mâna la spate, ceva a trosnit și tipu' a urlat, apoi l-am băgat într-un colț, în spatele mesei de biliard. Ikey stătea să-l păzească. Stătea acolo, în propriu'

lui pișat și căcat, ne ruga, ne implora și plângea ca un copil mic. Era dezgustător ca dracu' să vezi așa ceva, serios.

Am continuat să jucăm biliard, ca să zic, și din când în când ne descărcăm frustrarea din cauza unei lovituri ratate pe dobitocu' ăsta de turnător. Nu că io aş rata prea multe lovituri, ca să zic, sunt un maestru la biliard, da' tot am apucat să-l mai pocnesc de câteva ori ca lumea. Sieffri, știi ce varză e ăsta la biliard, era călare pe tip tot timpul, l-a plesnit peste coaie cu tăcu, l-a pocnit cu bila neagră în cap (după asta a leșinat o vreme, da' l-am trezit cu o halbă aruncată în față, ca să zic), i-a rupt un picior de scaun peste rotule... Și tot timpu' ăsta, în afară de când era leșinat, turnătoru' ăsta nemernic ne implora încontinuu; chiar și când Ikey i-a spart dinții din față cu mâneru' tacului, ținându-l cu o mână de păr, ca să zic, tot continua să ne implore și să plângă, nu că se mai înțelegea ceva din ce zice după toate ăstea, ca să zic... bolborosea doar, omule.

L-am ținut acolo cel puțin două ore, cred. După o vreme nici nu-l mai recunoșteai, capu' lui era ca un fel de frate mai mare al bilei negre. Da' a meritat tot ce își luase, turnătoru' dracului. În cele din urmă a reușit să fugă, când Ikey a spart o sticlă și se îndrepta spre el încet. Nici nu-mi dau seama cum a reușit, ca să zic; ere că doar din cauza groazei. Nici nu mi-am dat seama că a dispărut până nu am văzut urma de sânge, pișat și căcat care ducea spre ușa crâșmei. Ikey voia să se ducă după el cu lama, ca să zic, da'

Griff-l-a oprit; prea mulți martori potențiali afară, înțelegi. Ikey e un băiat rău de tot. Era în stare să-l taie pe fraier în bucăți, vorbesc serios, omule.

Oricum, gaborii au dat de noi în timp ce mâneam toți kebab în față la D'Okays, ceva mai târziu, ca să zic. A fost super:

— Nu l-am văzut pe băiatu' ăla în viața mea, domnule polițist.

Nu aveau ce să facă, ca să zic, pentru că aveam toți

alibi; barmanu' din Angel a rezolvat treaba, a zis că nu ne-a văzut în crâșma lui în seara aia. Așa că am început iar să avem droguri, omule, toți dealerii au ieșit din ascunzătoare și turnătoru' ăla împutit a dispărut. Beton. Aia a fost o seară grozavă, băiete, ar fi trebuit să fii acolo, Dumnezeuule, ți-ar fi plăcut la nebunie.

— AH, LŪA-V-ĂR DRACU' SĂ VĂ IA...

Îmi tremură mâinile atât de tare, că îmi scap sculele a doua oară, îți vine să crezi una ca asta, băiete, sculele mele frumoase și curate împrăștiate pe podeaua soioasă a bucătăriei ăsteia. În squatul ăsta sunt niște oameni, serios... trăiesc ca niște porci, omule. Câțiva dintre ei stau îngrămădiți în ușă, ca să zic, cu gurile căscate; sunt niște țigani împruțiți care trăiesc aici, dacă poți numi asta viață.

— Și voi la ce dracu' vă holbați? HMM?

Se dau înapoi.

— TĂIATI-ŢE DE-AICI PÂNĂ NU VĂ POCNESC!

Pleacă.

— DOBITOCILOR!

Adolescenți, ca să zic... ăia mai bătrâni sunt toți la etaj, luați pe heroină. Aș vrea și io să fiu la fel.

Îmi adun sculele de pe jos, prea nervos ca să le curăț, ca să zic, și îmi mai pregătesc o doză. Scrâșnesc din dinți; aproape un pliculeț întreg vărsat pe podeaua bucătăriei. Căcat. Exact când aveam mai multă nevoie, ca să zic... De data asta reușesc, păi cum altfel, trag sânge din venă două secunde și îl injectez imediat la loc, nici măcar nu mai aștept. Venele mele încep să dispară deja de ceva timp, da' încă nu sunt complet inutile, băiete... a, nu... sunt un supraviețuitor dat dracu' asta sunt io. Nici măcar nu m-am uitat să văd dacă e sânge... aș fi putut să ratez vena...

Mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm.

Mă scurg pe podea, printre gunoaie, mucagai, borătură uscată și dozele vărsate pe jos. Fraierii ăștia o să mănânce cel mai drogat pește din Țara Galilor, omule. Poți să mă crezi... Mm.

Corrrrrrect! Tre' să plec, băiete, nu pot să mai rămân acolo aiurea. Cu o mână țin un sac de plastic pentru gunoi

și cu cealaltă îmi arunc înăuntru toate hainele mele vechi. Casetele și alte chestii într-o geantă sport, halterele și altele direct într-un cărucior de supermarket din fața intrării.

Nu mai am de ce să pierd vremea pe-aici, omule.

Mă uit în stânga și-n dreapta pe drum, ca să zic, sperând să nu-l văd pe tâmpitu' meu de proprietar pe-afară, milogindu-se după chiria lui împruțită. Am să-i dau aproape trei sute de lire; i-a luat o grămadă până să-mi dea preavizu' de evacuare, cretinu' dracului. Așa sunt oamenii sutanei. Dacăș fi io în locu' lui, te-aș arunca în stradă după o săptămână, nu, după o zi, să mor io; așa tre' să fii în afaceri, băiete, nemilos, ca să zic. Niciun fel de îndurare.

— Ah... ne părăsești?

Unu' dintre studenții ăia englezi tâmpiți de la parter, ca să zic, ăla cu ochelari. Stătea exact sub mine; uneori îl auzeam cum își face laba noaptea. Îl ignor pe fraier și urc iar la etaj ca să-mi iau restu' lucrurilor, ultimele chestii, ca să zic, bongul, cântaru' și singura mea carte (*Cronica istoriei galeze*, asta e tot ce-ți trebe, băiete, da, în asta e totu'). Cobor iar.

— Și unde te muți?

— Nu te privește pe tine, băiete, nu tre' să știi tu asta. Bine?

— Păi nu lași o adresă la care să-ți trimitem scrisorile și așa mai departe? Unde să...

Dumnezeule. Unii fraieri habar n-au de nimic. Îi trântesc ușa în nas, ultima oară când închid ușa asta... n-o să mai intru în casa asta în viața mea, ca să zic. Asta, bineînțeles, dacă nu cumva rămân fără bani; studenții ăia» în ceva marfa valabilă – CD-uri, casete video, televizoare, tot tacâmu5, omule. Nici nu-ți vine să crezi.

Mă mai uit o dată la fereastra fostei mele camere și o întind, cu cărucioru' plin de lucruri.

Doar fraierii care se amăgesc singuri sau amatorii vorbesc despre senzațiile lor de nemurire. Skagul sau orice drog nu te face să crezi că poți să trăiești la infinit, nici într-un caz, omule; ce fac ele e să-ți arate propria ta

moarte și să-ți arate că nu merită să-ți faci griji din cauza ei. Asta e tot. Când îți vezi moartea, când ți-ai *provocat-o*, atunci știi că n-ai de ce să te temi. E ușor. Heroina te rezolvă, băiete.

Înțelegi, io știu că o să mor tânăr. Știu că nu mi-a mai rămas mult pe planeta asta, ca să zic, și heroina îmi spune că asta e în regulă, să nu-mi fac griji... Nu merită, întotdeauna am știut, ca să zic, de când eram copil, că o să mor tânăr. Și e ușor, e chiar ușor. Da' ceea ce n-o să fac niciodată e să mor ca tipu' ăla din Down, pișându-mă pe mine cu o sticlă în față. Înfiptă, ca să zic. Nici nu se pune problema, băiete. O să mor ca un erou, asta e clar, luându-vă pe mulți dintre voi, nenorociților, cu mine. Absolut.

Din *Ghid personal al Țării Galilor de Vest*, autor anonim, ediție privată, p. 24.

Deși într-o stare diferită, gheața persistă aici, ca și morena ei: priviți cum munții încearcă să împingă micul oraș în mare, care arde și revine ca amintire. Diversiunea glaciară, meandrele precis incizate sugerează arbitrarul sau o deviere de la un plan și un scop, ca și cum locul de întâlnire etern de la Aberarth dintre gheața Mării Irlandei și gheața de origine locală ar fi o simplă întâmplare, hazard. Poate că așa a fost; dar aspectul stratificat al falezei de aici se datorează unui flux brusc de particule de roci de toate formele și mărimile, unele dintre ele menținându-și cu încăpățănare dimensiunile inițiale, iar altele transformându-se în pulbere sub teribila presiune a contactului permanent. Grohotișurile mai mari și avalanșele înghețate, masele sfărâmate de resturi de rocă se asigură că niciodată nu vor fi uitate condițiile periglaciare ale acestei zone, acele condiții care caracterizează secolele lente de furie și distrugere, condiții ce au câștig de cauză după ce gheața preferă să treacă în altă stare și tot ce mai rămâne sunt urmele înghețate, cristaline și bizare ale frigului.

SĂRBĂTORESC

Sărbătoresc Noaptea Sfântului Patrick, întreținuți de o tocană cu cârnați pe care Colm, într-un rar și

surprinzător moment de foame alimentară, a gătit-o mai devreme pentru ei și pe care au însoțit-o cu mari cantități de bere neagră, Bushmills, Jameson's și whisky de casă. O sticlă plină cu acesta a fost strecurată în crâșmă, în buzunarul lui Liam, și este acum folosită pentru a completa halbele cu bere pe sub masă, cu mișcări furișate care, de fapt, nu sunt necesare; barmanul a acceptat deja câteva pahare din băutura ilegală și acum strigă la Liam să cânte „Mary McCreă”, deși Liam nu-l poate auzi din cauza zgomotelor combinate ale cântărețului la vioară, comenzilor pentru băutură urlate și tumultului tare din capul său. Obişnuita zarvă din crâșmă.

— Hei, Liam ce-i cu tine? îl întreabă Colm, tulburat de expresia amară a prietenului său.

E hotărât să-i facă pe toți să se distreze la fel de bine ca el.

— Hai, fii vesel, fraiere! *Sona La Fheile* Pădraigce dracu' omule.

— Mda, și ție la fel și tot așa.

— Of, dobitoc țăfnos ce ești.

Colm privește în jur, căutând o față mai fericită, și îl găsește pe Paul.

Pentru Liam, seara aceasta este, ca aproape toate ocaziile de genul acesta, o coincidență nefericită de senzații: frazele întâmplătoare în galeză, accentele, vioara și toba din piele de capră la care se cântă, goana năvalnică înspre beție, în crâșma înăbușitoare, gustul de whisky îmbuteliat sau de casă, toate aceste lucruri amenință să îl târască înapoi spre amintirile despre reuniunile tensionate și stânjenitoare de familie din crâșmele de pe dealurile din Donegal, în vecinătatea tumultului războiului, despre respirația sacadată, şuierată și urât mirositoare a mamei lui. Își amintește fără tragere de inimă de știrile și zvonurile șoptite cu colțul gurii de necunoscuți, plesnetul unei palme pe fața lui, ochii surorii lui care fie vedeau tot, fie nimic și gura ei moale, din care îi curgea salivă. Chiar și spuma berii Guinness îi aduce aminte de crustele de sare marină din tivul pantalonilor tatălui său și de pe vârful

uzat al pălăriei lui, așa că o bea dintr-o înghițitură și ridică în sus halba goală, astfel încât Laura, care se chinuie să ia de băut de la bar, să-l vadă. Ea zâmbește și dă din cap, apoi se pierde în îmbulzeală. Liam simte cum o mână îl atinge încet pe coaste.

— Zâmbește puțin, scumpule. Pari cam nefericit.⁸

Se întoarce și o vede pe Mairead, a cărei expresie neobișnuit de fericită îl înveselește; rareori pare atât de mulțumită, iar Liam e încântat s-o vadă astfel. Zâmbește și vede, peste umărul ei, cum Colm îi explică lui Paul rețeta de tocană a bunicii lui, cu voce tare și încleiată și mișcări extravagante ale mâinii.

— Era deosebită, înțelegi, o făcea altfel, n-am mai mâncat *niciodată* o tocană nici pe departe la fel de bună ca a lu' bunică-mea, să mor io, era beton, uneori *prăjea* ceapa verde, înțelegi, și varza și celelalte cu unt, și dup-aia puneă smântână... doar puțină, ca să zic, nu prea multă smântână... îmi plăcea la nebunie să mă învârt pe lângă bunică-mea când eram mic... și uneori mă băseam de la tocană, așa că bunică-mea îi zicea tocana lu' Colm, în loc de tocană⁹.

Paul râde și Liam zâmbește larg. Observă o tăietură adâncă și întunecată pe vârful degetului mare al lui Colm și se întreabă de unde o are, după care se întoarce spre Mairead, care zâmbește spre scrumiera plină din centrul mesei.

— Mă bucur că te văd zâmbind, Mair, serios. Nu ere că te-am mai văzut așa de fericită de la... de o mie de ani. Acu' îți merge mai bine, nu?

Ea dă din umeri și își golește paharul de Jack Daniel's cu cola.

— Nu. Numa' că sunt mucii de beată.

— Aha, atunci să-ți mai aduc unu'?

— Mersi, ești un scump.

Liam se ridică în picioare și cade imediat înapoi pe

⁸ Sfântul Patrick fericit! — în limba galeză în original (n. t.).

⁹ Joc de cuvinte: „Colm's cannon” și „colcannon” (tocană irlandeză) se pronunță asemănător (n. t.).

Mairead, care râde și îl prinde. Uitase cât de tare e whiskyul de casă al unchiului său, iar în decursul serii băuse o cantitate considerabilă din acesta, împreună cu numeroase halbe de bere neagră tare și pahare de whisky industrial. Beția nu l-a cuprins cu mișcări lente, ci cu un avânt brusc și tulburător.

— Doamne... sunt beat, să mor io. Sunt mucii de beat.

Mairead îl ține în brațe și îl leagă, râzând. Cotul lui îi înțeapă tare sânul, dar ei nu-i pasă.

— Hei! Tu! încerci să-mi furi gagică?

— Poți să fii sigur. E prea bună pentru tine, Col, asta e clar. Nu-i așa, Mair?

— Îi spun asta din ziua în care ne-am cunoscut.

— Unde dracu' s-a dus Laura după halba aia de bere? în Dublin? Aha...

Laura, transpirată și congestionată la față, îi întinde lui Liam o halbă plină. Neagră ca noaptea, tare și vâscoasă, cu un model de trifoi imprimat în spumă. Paul ia un gât lung și se mută lângă Laura, care îl ia în brațe.

— Dumnezeu, Liam, cât de beat ești... ești varză...

Îl sărută pe creștetul capului său înfierbântat și se joacă cu coada lui de cal. Paul sare din nou în picioare, izbește cu palma în masă, urlă și încearcă să-și ruleze o țigară. Tutunul îi cade pe podea.

— „Mary McCreă”! „Mary McCreă”, în mă-sa!

— Dumnezeu, Liam, te rog cântă-i, ca să tacă. Asta a strigat toată seara, „Mary McCreă”. Începe să mă calce pe nervi.

La cererea barmanului, Liam începe să cânte, acompaniat de trupă la chitară, și mulți dintre cei din crâșmă tac, ca să-l asculte. Cântă emoționant, a jelanie, ezitant și lipsit de speranță. În liniștea relativă care urmează, Liam îi face semn cu capul lui Colm, care își drege vocea, se ridică în picioare și începe:

Dumneeezeu s-o ocroteaaaască pe reginăăăă...

Apoi, înainte ca tumultul să ajungă de necontrolat, începe să zâmbească ștângărește și dă din mâini râzând, după care spune:

— Nu, nu, glumeam doar.

Apoi începe să cânte răgușit „Liverpool Lou”.

De cealaltă parte a mesei, Malcolm se apleacă înspre Sioned.

— De întâi martie nu e la fel, nu-i așa, Sioned? De ce galezii nu o iau razna de Sfântul David, ca irlandezii de Sfântul Patrick?

Sioned dă din umeri și își răsfrânge buza de sus. Are obraji roz și în lumina slabă din crâșmă părul ei blond pare strălucitor, moale și plin de viață.

— Păi, unii o iau razna, unii da... nu știu... e biserică, înțelegi. N-ai cum să-ți dai seama de influența bisericii de aici dacă nu ești galez. Serios. Gândește-te puțin la „Wearin uv the Grreen”, în comparație cu „Siospan bloody Fach”¹⁰.

— Păi, da, e de acord Malcolm. Pare cumva ciudat că un cântec despre o ustensilă de bucătărie minusculă a fost aleasă pentru celebrarea zilei naționale.

— Căcat. Păi ar putea să fie și o sărbătoare galeză, pentru că Sfântul Patrick era galez. S-a născut aici.

Malcolm se uită la Liam.

— Dar, Liam, nu-mi dau seama ce are de-a face Sfântul Patrick cu purtaUT de muștar și creson la butonieră.

— E trifoi, tâmpitule!

— Dup-aia poți să-ți faci salată din ele.

Din cealaltă parte a barului se aud răgete exuberante.

— De ce dracu’ sunt atât de fericiți?

— Dracu’ știe. Du-te și întreabă-i.

Cântărețul la toba din piele de capră începe să cânte un ritm puternic, prelung. Paul îl acompaniază, bătând în tăblia mesei și improșcându-i pe cei din preajmă cu stropi de bere caldă și trezită.

— Hei! Ce dracu’!

Malcolm scoate din pachetul lui de țigări un pliculeț cu amfetamine, varsă jumătate din el în berea lui blondă și

10 Cântece tradiționale, irlandez și respectiv, scoțian (n. t.).

i-l întinde lui Colm.

— Bun așa. Frumos din partea ta.

— Tu o mai ai pe-a ta, nu?

Colm aprobă din cap.

— Păi, ține-o pentru mai târziu, când o să ne pleoștim. Ca să ne mențină în funcțiune.

— Bine. Asta va fi probabil mai devreme decât te-ai aștepta, cu porcăria asta. Sulfat un căcat; e aproape drojdie pură, după părerea mea.

Toba continuă să răpăie. Liam o sărută pe Laura cu limba, apoi se întoarce spre Mairead, care se leagănă visător și languros pe locul ei. Nu a protestat deloc când Colm și-a frecat speed pe gingii în spatele lui Paul și Liam se gândește că ăsta poate fi un semn bun; Mairead dezaprobă obiceiul lui Colm de a lua amfetamine doar pentru că drogul îl face insuportabil pentru ea, deoarece exagerează exponențial entuziasmul și energia lui naturale. Liam se gândește că trebuie să fie groaznic să trăiești cu Colm și admiră în tăcere tenacitatea lui Mairead – rămâne uimit de devotamentul ei.

— Încearcă să rămâi veselă, Mairead. N-are niciun rost prostia asta, să stai toată ziua pe gânduri. Dă-o dracu' \ Nu te ajută cu nimic.

Mairead se apleacă în față.

— A, păi sunt fericită, sunt fericită, spune ea. Și nu mai am de băut; fă-mi loc, tre' să merg la bar.

Liam își trage genunchii, pentru ca Mairead să poată trece pe lângă el. Toba continuă să răpăie.

LIAM

Ah...

Briza, pescărușii și valurile.

Îmi place să lucrez pe plaja asta, Tan y Bwich, e mai bine decât pe cealaltă, de lângă Consti, de la picioarele lui Cliff Terrace. Aia e puțin plictisitoare – pietricelele. Îmi plac stâncile și chestiile de aici, zimțate, negre și vulcanice, îmi amintesc de un film de Ingmar Bergman, ăla în care tipu' joacă șah cu Domnul Moarte, nu-mi amintesc acum cum îi zice, l-am văzut acu' nu știu câți ani. Da' mă

rog, mie îmi plac stâncile oricum, *toate* stâncile, toată viața provine din roci, cel puțin atât am învățat din cursu' ăla de geologie din anu' în care am stat la universitate. Da' n-a durat mult, bineînțeles; cu banii și toate căcaturile ăstea, știi cum e. În ziua de azi nu mai poți să fii student, pur și simplu nu supraviețuiești, asta dacă nu cumva ești bogat, bineînțeles... Și oricum, ca să fiu sincer, nu cred că în amfiteatre și săli de curs poți să înveți ceva ce nu poți învăța afară, în lumea largă, ca să zic, dacă înțelegi ce vreau să spun. N-ai nevoie decât de o perspectivă și atitudine potrivită, de puțină imaginație și cunoștințe, și pe ăstea le poți găsi aici. Asta e clar. Pe vremuri nu existau universități, nu-i așa?

Fac asta des, vin să mă plimb pe plajă de unu' singur. E minunat, chiar e; o sticlă de Jameson's și un joint sau două și am plecat. Superb. Avioanele ălea nenorocite cu reacție care urlă pe deasupra capului tău sunt o porcărie, da' te poți obișnui cu orice, întotdeauna am spus asta, și chiar am dreptate; te poți obișnui cu orice lucru dacă stai suficient de mult pe lângă el. Adică, uite ce am învățat io să suport în Irlanda; eram vecin cu o zonă de război, trebuia să fii tot timpul foarte atent cum te miști, pentru că următorul tău pas putea să fie și ultimul, maică-mea bea ca un diavol, taică-meu nu pescuia nimic, mâneam cartofi în fiecare seară și mâneam o singură dată pe zi... înveți să suporti orice. Îi spun asta lui Colm atunci când începe să fie deprimat, cum face el uneori, și lui tîmpitu' ăla de Malcolm la fel; ei nu sunt de acord, da, în mă-sa, încă trăiesc, nu-i așa? Vezi.

Găsesc o stîncă mare în spatele căreia să mă așez, să nu mă bată vîntu' îmi scot sticla și aprind un joint. E o iarbă bună asta... poți să spui ce vrei despre Phil Bîlbîitu' - da5 are marfa bună. Un ghem de alge putrezite din fața mea miroase ca un căcat, așa că mă duc la altă stîncă și îmi ridic guleru' hainei în juru' feței. E cald și plăcut. Whiskyul are un efect minunat, mă încălzește, și sunt calm și relaxat de la iarbă. Griff vindea și el niște iarbă amestecată bună, da' dup-aia l-au prins niște gabori cu

câteva sute de pastile de E în torpedou' de la mașină. Ce idiot! A fost vina lui; închiriază o mașină în Ponterwyd, se duce la Birmingham să facă rost de marfa, se face muci testând-o, ca să zic, și își lasă propria lui mașină în Ponterwyd trei zile în plus față de cât spusese. Așa că omu' devine suspicios și sună la poliție, care îi supraveghează mașina și îl saltă când vine s-o ia, da' el are torpedou' plin de E (sunt sigur că Paul Daniels n-ar fi în stare să facă așa ceva). Mare idiot; e un tip mișto, da5 la ce dracu' îi stătea mintea în ziua aia? Sigur, toți o mai dăm în bară uneori, da' e suficient s-o dai în bară o dată ca să-ți distrugi viața. Săracu' de el. Acu' își frânge mâinile și se întreabă ce s-a întâmplat în închisoarea de la Swansea și se face singur albie de porci.

Stânca mare mă ferește de vânt. Îl ascult cum scâncește, țipetele pescărușilor și valurile care se sparg murmurând pe plajă... e absolut superb. Și să-ți mai spun ceva; nu în biserică îl găsești pe Dumnezeu, ci în locuri ca ăsta, locuri sălbatice, plaje, păduri, munți și lacuri... Cre' că ăla a fost momentu' când lucrurile au luat-o razna, când au început să se construiască locuri în care se presupune că ar trebui să-l întâlnești pe Dumnezeu, ignorându-le pe cele în care el e de fapt. ăsta e unu' dintre motivele pentru care am încetat să mai fiu catolic, ca să zic, pentru că niciunu' dintre ei n-ar putea vreodată să înțeleagă genu' ăsta de idei. Asta e un fel de deviație de la ceea ce ei numesc mersul firesc al lucrurilor și pentru așa ceva te trezești proscris. Înțelegi ce vreau să spun? Și, căcat, cine are dreptu' să spună care e mersu' normal al lucrurilor, hmm?... Ei bine, io n-am chef de așa ceva. Nicidecum. Nici acum și nici altă dată. Știi că am dreptate.

La orizont văd un val de pământ sau ceea ce pare a fi un val de pământ... Probabil e doar un nor, ceață sau așa ceva. De aici poți să vezi Irlanda. E la o sută de kilometri distanță și orizontu' e la cât, douăzeci sau pe-acolo, așa că în mod clar ar putea fi pământ. Poate că asta îmi doresc să cred, presupun, da' dracu5 știe ce îmi mai doresc și io...

Mai merg puțin pe plajă, ascultând pietrele care

scrâșnesc sub ghetele mele. Asta îmi amintește de partea aia din *Ulysee*, cartea aia pe care am încercat s-o citesc pentru că nu ne lăsa la școală, crezusem că e ceva porcos sau așa ceva, singura parte din ea pe care am fost în stare s-o citesc, ca să fiu sincer... Adică, poate că e o capodoperă, da' e plină de căcaturi, ca și cum ar fi într-un alt dialect...

Cum era expresia aia pe care nu pot niciodată să mi-o amintesc exact: „ceva ineluctabil al vizibilului” sau altă tâmpenie de genu' ăsta, și dup-aia ceva despre lumina din ochii lui. Ce sens poa' să aibă asta, hmm? Păi, bănuiesc că la fel de mult sens ca aberațiile pe care le debita maică-mea ultima oară când ne-am întâlnit, când și-a făcut praf vesela. Bucăți. A făcut-o cioburi. Din tot ce zicea ea nu înțelegeam decât „du-te dracului”, „dobitocule” și căcaturi despre cum mi-am abandonat io propria mamă, lăsând-o să aibă grijă de soră-mea de una singură, soră-mea fiind distrusă după explozia aia din Derry... sărmana fată, sărmana Roism... douăj'trei de ani... acum e în cărucior, nu poate să meargă sau să vorbească, de fapt nu prea poate să facă nimic.

Dumnezeu s-o aibă în pază... săraca Rosh, sora mea... Fusesse o bombă a protestanților irlandezi și așa mai departe. UVF și-a asumat public responsabilitatea, la știri. Dobitocii. A fost cât pe ce să mă înscriu în IRA după asta, pe cuvânt. Da\ în mă-sa, e război; la ce te poți aștepta? Și maică-mea la ce se aștepta, să stau acolo și să nu am niciun fel de viață, ca să mă poată trage ea cum vrea de păr, cum face când e beată? Adică, Dumnezeule, rabzi cât rabzi, da' dup-aia tre' să faci ceva. Evident. Toți avem o limită până la care suportăm, și io mi-am atins-o pe a mea în ziua aia, chiar așa. Acum stă acolo, așteptând ca taică-meu să plece cu marea ca să pescuiască, ca să aducă mâncare în casă, și cum a ieșit el pe ușă ea se duce la rezervor, să scoată sticla de whisky. Când el se întoarce acasă ea zace în propria ei vomă pe treptele din fața casei, ca atunci când m-am întors io acasă cu rezultatele la bacalaureat, picasem la irlandeză, asta zic și io moștenire

culturală, nu? Mă rog, nu că aş fi avut condiții prea bune în care să-mi fac temele; adică, încearcă tu să înveți conjugările verbelor irlandeze în timp ce maică-ta face totu' țândări în bucătărie și soră-ta așteaptă să-i fie schimbat sacu' de colostomie, scoțând sunetu' ăla plângăreț oribil, așa cum face când are nevoie de ceva... Ah, Dumnezeuule. Trebuia să plec. Sigur, trăiască Irlanda, da' nu cu o soră care e un fel de legumă, Dumnezeu s-o aibă în pază, și nu cu o mamă ca a mea...

Ah, dă-o dracului. Acu' s-a terminat.

Jointu' și whiskyul mă înviiorează, mă fac să mă simt ușor și plin de energie, așa că mă cațăr pe Pen Dinas, fortăreața aia de pe deal care are în vârf un monument dedicat războaielor napoleoniene sau așa ceva. A fost construit de un veteran cu un singur picior, se pare; absolut uluitor, serios, un singur individ să care toate stâncile ălea până aici, toate schelele, mortaru, și să mai aibă și un singur picior... sau uluitor, sau stupid, nu mă pot hotărî. Parcă îl aud pe Roger sufocându-se de râs și spunând că tipu', oricine ar fi fost, era un papagal prost, și poate că avea dreptate, într-un fel; adică, de ce să te chinui atât, doar ca să te asiguri că un război nu va fi uitat? Toate crimele ălea... Sigur, și poate că toate graffiti-urile ălea de pe Falls și Shankhill Road o să fie zugrăvite într-o zi. Și poate că maică-mea n-o să mai bea. Și poate că io o să câștig la loterie. Ah, ce tâmpenii! Oricum, mă îndoiesc foarte tare că Roger se gândea la genu' ăsta de lucruri atunci când a spus asta. Doar Dumnezeu poate ști la ce se gândea el *de fapt*.

Gându' la loterie, chestia asta malefică, mă face să mă gândesc la bani și la de unde o să mai fac rost după ce cheltui bancnota asta de zece din buzunar, ceea ce fără îndoială se va întâmpla în dup-amiaza asta, și ce-o să fac atunci, că salariu' de nimic al lu' Laura nu e de ajuns, cu toate restanțele la chirie și așa mai departe, da' de fiecare dată când mă gândesc la lucruri de felu' ăsta mă deprim, așa că mă întorc cu spatele la mare și încep să mă uit spre pământ, pe deasupra dealurilor... contururile

formațiunilor: conglomerate, țăncuri, gresie, granit, bucăți de stâncă, grohotiș... mă fac să uit de toate căcaturile ăstea cu banii. Deci tâmpenia aia de universitate a fost bună măcar la un lucru; în rest nu prea mi-a folosit la nimic, da' atunci părise o idee bună. Măcar mi-a dat ocazia să plec din Irlanda. Ce rost au toate ăstea? De aia îmi plac stâncile, rocile și peisajele, pentru că stâncile sunt responsabile pentru tot, ele sunt prima cauză, sunt ca Dumnezeu - de fiecare dată când văd niște granit îmi vine să-i zic „tati”. Și bucățelele sclipitoare din granit îmi amintesc de solzii de pește lipiți de mâinile și cizmele lui taică-meu, și de pălăria lui... Incredibil cum toate sunt legate între ele. Lumea asta e absolut uluitoare, chiar e.

Și totuși am mai obținut ceva de la universitate. În an cu mine era un tip care a cam înnebunit. Mă rog, a înnebunit de tot, rău de tot dacă e să fim sinceri... A ajuns să fie obsedat de roci și geologie, peisaje, istorie naturală și așa mai departe”, bătea câmpii despre cum viețile oamenilor sunt înscrise în roci și alte tâmpenii demente de-ăstea, și a scris un ghid ciudat al acestei regiuni, Aberystwyth, ca să zic, pe care a încercat să-l publice, da' a fost refuzat de o groază de edituri și asta i-a agravat nebunia. Până la urmă a luat-o razna, umbla pe străzi, lua tot felu5 de medicamente și droguri, bătea câmpii cu oricine voia să-l asculte și se pișa pe stradă, unde putea să-l vadă oricine... foarte trist. Am acasă o copie xerox a ghidului lui, e o chestie foarte bizară. Mai citesc din el din când în când da... mă rog, ca să fiu sincer, mi se pare puțin monoton. Cam plictisitor. Tipu5 ăsta ere5 tă s-a înecat, până la urmă; mă rog, adică chiar s-a înecat, asta e sigur, da5 nimeni nu știe dacă a fost un accident sau sinucidere. Sărmanu5 fraier. Nici măcar nu-mi mai amintesc cum îl chema... încă un nebun atras de orașu5 ăsta micuț de la malu5 mării. Care se pare că atrage o grămadă de nebuni.

Deci: ăsta a fost celălalt lucru pe care l-am obținut de la universitate - dovada că nu sunt singuru5 care se gândește la tot felu5 de tâmpenii, slavă Domnului.

Mă ridic în picioare și privesc dincolo de oraș, de

castel și de port, la promenada lungă și curbată din spatele lor. Dealurile din juru orașului mi-amintesc de Donegal, de vremurile când mergeam cu prietenii mei în excursie, când eram mic. Sunt atât de verzi dealurile ăstea. Ca și Donegal, numai că fără umbra constantă a unei mame bete.

Mai iau un gât lung din sticlă și un fum din joint. Toți oamenii care fojgăie în orașu de sub mine, mici ca niște insecte. Aș putea ațipi aici, să mă las furat de somn... și chiar aș merita puțină odihnă. Dacă e vreun fraier care merită puțină odihnă, atunci ăla sunt io. Oare nu io am fost ăla care, cu mult timp în urmă, m-am hotărât să-mi schimb viața în bine? Ba bineînțeles că da. Am plecat de acolo unde îmi era rău (și Donegal, și universitatea), am lucrat pe un șantier, mi-am găsit un apartament și o femeie bună... Când am venit prima oară aici aveam treizeci de lire amărâte în buzunar. Am dormit pe podea, în azilurile publice, cu bețivii și am mâncat alge comestibile și crabi de pe plajă... Ca Marc, tipu' ăla din Llanilar; după ce și-a pierdut dreptu' la șomaj, și-a luat în rucsac un reflector alimentat de o baterie de mașină și s-a dus să braconeze păstrăvi și somoni pe râu, noaptea. Am fost odată cu el, era o priveliște extraordinară; raza de lumină care se mișca prin râul întunecat și tipu' ăsta pescuind cu un harpon făcut dintr-o antenă de mașină... Scotea bani frumoși din asta, da' dup-aia a început să-i placă puțin cam mult heroina. Nu l-am mai văzut de mult timp, i-am zis să dispară dracului după ce a șterpelit niște bani din poșeta Laurei. Cre' că erau vreo zece lire. Mi se pare că mi-aduc aminte că Laura i-a mai dat încă cinci, da' asta doar ca să-l facă să plece... E o femeie bună Laura, asta e foarte clar, chiar dacă uneori, când se înfurie, țipă ca maică-mea. Asta mă termină, da' pot să suport. Te obișnuiești cu orice. Asta e clar.

Da, asta o să fac; îmi termin jointu, mă cac, mă întorc în oraș să beau câteva halbe și pe la ora ceaiului mă duc acasă, ca să-i gătesc Laurei ceva bun pentru când se întoarce de la muncă. Cel puțin acum avem mâncare în

frigider; de multe ori, mult prea multe, frigideru' era gol. Și după ce mâncăm ne ducem în pat și o fut de-i sar capacele, dacă vrea, ca să zic. Și, să mor io, îmi place la nebunie să mi-o trag cu femeia asta; dacă ai vedea-o, Dumnezeuule, e superbă, n-ai văzut în viața ta sâni ca ăștia, Doamne...

Cuvântu' „tâțe” nu e potrivit - sunt sâni, *sâni*... E o femeie superbă Laura mea. Dumnezeuule, chiar e. Aș fi în stare să mănânc cartofi prăjiți de pe chiloții ei, să mor io.

Începe să mi se scoale puțin când mă gândesc la asta, apoi îmi dau seama că monumentu5 din spatele meu se înalță spre cer ca o sculă imensă. Râd de unu' singur. Asta merită sărbătorit, bănuiesc. Absolut.

* * *

E un drum lung cu mașina până la Abergynolwyn, da' e în regulă; Laura conduce, în timp ce io mă ocup de casetofon și de pachetu' cu patru cutii de bere neagră de lângă scaun. Săraca mașină e deja futută - și e doar un Citroën CV, așa că presupun că era futută de la bun început -, da' te duce dintr-un loc în altu', înțelegi, și ce altceva ar trebui să facă o mașină? Mai demult stăteam aici, în Abergynolwyn, io și Laura, de fapt aici ne-am și cunoscut; io stăteam în vechea secție de poliție de aici, când am venit prima oară în Țara Galilor, într-una din celule, care fusese transformată în dormitor. Grădina casei era vechea curte în care ieșeau deținuții, ca să zic; un petic mic de pietriș înconjurat de ziduri, cu tufișuri pe margine, aproape de zid, tocit de atâția pași, de-a lungul anilor. Mickah, tipu'* cu care stăteam împreună, încă locuiește aici, da' în altă casă. Și acolo mergem în seara asta, să ne întâlnim cu Mickah. Peisaju' de aici e absolut fabulos, da' acu' e beznă, așa că nu se vede nimic.

Mă simt puțin ciudat să mă întorc aici. Nu fac asta prea des... îmi amintesc ce a spus Colm odată, când vorbea despre, nu știu, dragoste sau așa ceva, despre cum e imposibil ca ea să nu se piardă sau alte căcaturi de-ăstea sentimentale. Uneori spune o grămadă de tâmpenii omu' ăla. Da' îmi amintesc că a spus că întotdeauna ne

întoarcem în locurile care sunt pline de semnificație pentru noi, știi, unde te-ai sărutat, unde te-ai futut, în fine... te întorci ca un criminal la locu' crimei, a zis Colm, sau ca o vulpe la un coteț plin de găini măcelărite. Și acum încep să am puțin senzația asta, da' nu știu prea bine de ce, adică Laura e cu mine, e aici, lângă mine, în mașină, așa că nu poate fi ca și cum aș vizita un loc al dragostei pierdute sau alte prostii de-ăstea, nu-i așa? Nu, ăstea sunt tâmpeniile lu' Colm. Trecem pe lângă niște lucrări la șosea și un semn cu „REDUCEȚI VITEZA” și îmi amintesc că ultima oară când am venit aici Colm era cu noi în mașină și când a văzut semnu\ a zis:

— Ia uite: „REDUCEȚI VITEZA”. Păi cine suntem noi să încălcăm ordinele Consiliului Local Dyfed?

Apoi începe iar să ia cu degetu' din nelipsita lui pungă cu amfetamine. Ce chestii e în stare să debiteze uneori... să mor io, băiatu'* ăsta nu doar a sărutat piatra Blamey11, a *futut-o* pur și simplu.

Trecem prin orășel, pe lângă locurile cunoscute - secția de poliție, magazinul micuț, crâșma... Dealul pe care lucram io, culegând mușchi; gardul lângă care am văzut o nevăstuică ieșind din burta unei oi moarte;

11 Rocă de calcănit încastrată în zidurile Castelului Blamey; legenda spune că acela care o sărută primește darul elocvenței (n.t.).

terenu5 de joacă al școlii unde m-am bătut cu tâmpitu' ăla bătrân și i-am dislocat o rotulă; ceasu' orașului, sub care Batty aproape că s-a înecat cu propria lui vomă; câmpu' pe care am futut-o prima oară pe Laura, ah, da, era de-abia trecut de miezu' nopții, printre margarete și căcăreze de oaie... Toate locurile cunoscute. Sunt încă aici.

Batem la ușă, Mickah deschide și Trapper, câinele lui, iese în fugă și începe să sară pe lângă noi, lingându-ne. Trapper e un câine extraordinar, cum sunt toți câinii - adulare necondiționată. Nu avem toți nevoie de așa ceva din când în când?

— Ați ajuns! Intrați înăuntru, Doamne, intrați

înăuntru.

Intrăm în urma lui, printr-un nor de fum de iarbă ca un fel de vată de zahăr gri.

— Văd că încă fumezi ca o locomotivă, Mickah, hm?

Dă din mână și zâmbește, ca să zic: Și la ce te așteptai?

Zâmbește cu gura până la urechi... Un tip beton, Mickah. Aduce niște doze reci de Guinness din frigider și pregătește un joint, în timp ce noi ne așezăm lângă foc și povestim tot felul* de tâmpenii. Laura se ia imediat și începe să vorbească cu Trapper; el stă acolo, cu urechile ciulite, ascultând și înțelegând fiecare cuvânt pe care îl spune ea, sunt absolut sigur de asta. În spatele Laurei e un foc de lemne și ea arată minunat în lumina lui. Totul arată minunat în lumina lui.

— Deci, Mickah, mai ai cabana aia a ta?

Dă din cap.

— De ce?

— Păi, zic io, trecând la scopul real al vizitei, ca să zic, ne gândeam să strângem o gașcă și poate să stăm acolo un weekend, ca să zic, dacă ești de acord.

— Beton. Nicio problemă. Numa' că nu puteți sta în aia veche, o știi pe aia mare? Pentru că acolo cultiv acum ceva. Da' o puteți închiria pe aia nouă.

— Mersi. Și ce crești în aia veche, de parcă n-aș ști?

Mickah zâmbește.

— Vă arăt.

Ne luăm toți după Mickah, inclusiv Trapper, și intrăm pe ușa din spate a cabanei lui, care, exact cum credeam, a fost transformată într-o seră de canabis, o junglă vegetală în miniatură. Dumnezeuule, ce priveliște!

— Și nu e cine știe ce iarbă obișnuită, oameni buni, a, nu, zice Mickah. Țsta e superskunk tare ca dracu', care te face de cap garantat. Skunk supercampion, s-ar putea spune. N-ați fumat în viața voastră ceva nici măcar pe departe asemănător cu chestia asta. Am făcut rost de câțiva lăstari și semințe ultima oară când am fost în Isle of Man.

— Dumnezeu.

Mângâi frunzele și adulmec. E ciudat, e ca și cum în aer ar exista o vibrație, ceva care pulsează. Mă simt de parcă aș fi în vizuina unui animal sălbatic, într-un arsenal nuclear sau ceva de genu' ăsta. Înfricoșător, da' în același timp incitant, cumva.

— Am în casă deja uscată. Vă dau și vouă puțină.

Așa că ne întoarcem în casă și Mickah rulează un joint. Fumează iarbă de la sfârșitu' anilor '70, ca să zic, și e aproape imun, așa că pune aproape două grame în fiecare joint. Ar fi trebuit să-mi dau seama, pe bune, și să refuz;

da, așa cum Colm și Mags nu se pot abține de la speed sau Mairead de la alcool, io nu mă pot abține de la iarbă.

Când trag în piept, îmi arde gâtul. Laura refuză, pentru că ea conduce, așa că io și Mickah îl fumăm singuri. Are gust și miros de nu știu, sirop de iarbă sau ceva, grețos și dulceag, și într-o secundă sunt luat ca dracu'. Îmi dau seama de asta brusc, în timp ce studiez îndeaproape umbra unui cod de bare de pe pachetul cu foițele de țigări care au fost folosite pentru joint și care de-abia se vede, sub foița umedă... Cod de bare. Sunt luat. Sunt atât de luat, adică foarte, foarte, foarte luat; înspăimântător de luat, ca pe trip de acid, luat la modu' malefic (nu, nu, nu malefic), aproape îmi vine să urlu... începe cu faptu' că îmi vine să mă cac, urgent, ca să zic, adică tre' să fac un efort conștient ca să-mi țin sfincteru' închis, apoi îmi dau seama că Trapper respiră, salivează și amușină ca un fel de câine-demon, prea tare, mult prea tare, nefiresc de tare... apoi căldura focului devine prea înăbușitoare, mă pârjolește, îmi arde pielea, așa că mă trag în spate, zvârcolindu-mă pe fund, da' mișcarea pare tâmpită, neputincioasă și cumva falsă, Mickah vorbește cu mine și io încerc să-mi dau seama ce spune, da' nu înțeleg nici măcar un cuvânt, emite o serie de strigăte, mârâieli și bolboroseli care nu au cum să fie normale, ce dracu' are omu' ăsta... înțeleg ceva de genu' „de cincizeci de ori în față”, dar în ce context apare asta? Ce vrea să spună idiotu'? Sună aiurea și categoric

sinistru și poate că așa e atunci când înnebunești, îți pierzi mințile, io îmi pierd mințile, serios... Tre' să ies de aici, imediat, da' nu știu cum să procedez. Ar părea nepoliticos; Mickah ar crede că sunt un nesimțit. Și, în plus, nici nu sunt sigur că aș fi în stare să mă mișc. Cum o să încep să mă pot mișca, mușchii o să mi se descleșteze și aș putea să mă cac pe mine. O, Doamne. Nu știu. Ce dracu'. Ce dracu'. Ce să...

— Liam. Ești în regulă?

Mă uit în sus și o văd pe Laura cum se apleacă deasupra mea, cu o față prea mare și roșie. Doamne, io...

Fii normal, fii normal, fă ceva, spune ceva normal, la dracu'

— Unde s-a dus Mickah?

Doamne, asta e vocea mea? Parcă aș fi o broască, să mor io.

Nasol. Naaasooolll.

— S-a dus la budă. Vrei să plecăm? Ești alb ca hârtia.

Apoi, înainte să-mi dau seama că mă mișc, sunt în picioare și ies pe ușa de la intrare, în timp ce Laura îi strigă ceva lu' Mickah. Mă sui în mașină, îmi bag capu' sub geacă și simt pielea răcoroasă și lipicioasă pe fața mea, care are o temperatură prea mare pentru viața umană. Cum aș putea, cum aș putea...

Ce dracu'...

Maică-mea.

Simt cum mașina se mișcă și se lasă, cumva, în timp ce cineva intră înăuntru; știu că e Laura, dar apăsarea pare prea puternică, ca a unui bizon sau așa ceva. Un bizon în mașină. Îmi imaginez că îmi înalț privirea și îl văd acolo, un bizon pe locul șoferului, și tre' să mă abțin să nu chicotesc isteric. Sau să nu mă apuce isteria. Doamne, Doamne, Doamne.

— Ești în regulă? Ce e?

Soră-mea.

Picioarele ei.

Reușesc să recuperez o fărâmbă de rațiune din creierul meu sfârâitor. Asta am acum în interiorul

craniului, o bucată de slănină în tigaie: SSS.

— Sunt prea luat, reușesc să murmur. Te rog, nu vorbi cu mine, condu doar, te rog.

Așa face. Superskunk. Căca-m-aș pe el.

Zgomotu' mașinii e liniștitor la început, un huruit calm, ca să zic, numai că atunci când urcă la deal schelălăie ca un animal torturat. Am impresia că aș fi în stare să mă controlez, e doar skunku, e doar skunku, Dumnezeu, așa că îmi scot capu' de sub geacă și văd în fața mea un lac imens în care sclipește luna, cu apa ca plumbu' topit. Dacă aș putea să stau lângă apă... doar cinci minute...

— Laura, oprește mașina, te rog. Tre' să mă dau jos.

— Ce, păi...

— Lasă-mă dracului să cOBOR!

Laura oprește imediat și io mă reped spre lac, mă las pe vine în stufăriș, îmi bag mâinile în apa limpede și rece, da' care pare atât de curată și pură... mă simt și probabil că arăt stupid, da' nu-mi pasă deloc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Liam, ce ai? Ce se întâmplă cu tine?

— Dobitocu' ăla de Mickah. Mi-a pus LSD în băutură, sunt absolut sigur.

Nu-mi vine să cred că am spus asta. Doamne, ce idiot, ce palavragiu pot să fiu.

— Nu fi prost. Ești doar puțin prea luat, asta e tot.

Mâinile mele tremură în apa care strălucește printre degete ca sticla. O parte din mine vrea să-și imagineze ceva cu dinți mari care iese din lac și se aruncă spre mine, dar încerc să mă stăpânesc. Cu ochi bulbucați și morți, cât o minge de fotbal, repezindu-se... și dinții ca niște...

Sunt bine, sunt bine. E doar iarba, superskunkul. Prea tare. Îmi revin imediat.

— O să-ți treacă, Liam.

Laura îmi pune mâna pe umăr și mă simt bine.

— Taci acum. Liniștește-te. O să fii în regulă imediat.

Mâinile mele sunt în lac. Sper. Sper din toată inima.

Îmi amintesc că odată, acu' câțiva ani (Doamne, cum

trece timpul'), când un prieten de-al meu era la colegiu în Belfast și io m-am dus să stau cu el un weekend - o grămadă de alcool și droguri, și io am futut o studentă din America, tipa semăna puțin cu aia din filmu' ăla de căcat *Departe, departe*, cum dracu' o chema... Kidman, da, Nicole Kidman. Îmi amintesc că gagica asta bătea câmpii despre NORAD12 și alte tâmpenii de-ăstea, zicea că unchii ei donează bani organizației și că ea e irlandeză, pentru că străbunicu' ei văzuse odată un urcior din Cork într-o carte sau ceva la fel de tâmpit și absurd. Americanii ăștia, care dracu' e problema lor? Ah, presupun că toți vrem puțină istorie, nu? Un anumit fel de legitimitate... Oricum, gagica asta zicea încontinuu cât de mult îi place accentu' irlandez, încercând să-l imite. Nu voia decât să vadă țipi cu cagule

12 Organizație a irlandezilor din SUA, având ca scop sprijinirea eliberării Irlandei de Nord (**n.t.**) înarmați cu mitraliere, serios. Așa că am profitat, bineînțeles - cine n-ar fi făcut-o? - și i-am tras-o, în căminu' în care stătea. Pe peretele camerei avea tricolorul și salutu' tradițional irlandez. Oricum, îmi amintesc că într-o seară Ciarán, prietenu' meu, a fost oprit și percheziționat de patrulă, în drum spre casă; nu au fost prea nașpa, mi se pare că erau din Birmingham, i-au lăsat iarba. Dacă ar fi fost nesimțiți, i-ar fi confiscat-o și ar fi fumat-o ei. Am văzut țipi în uniforme de camuflaj cu puști mitralieră, am văzut tancuri pe stradă, mașini blindate, elicoptere. Am văzut vitrina unui magazin după explozie și trotuaru' din fața lui plin de geam; am văzut un grup răzlețit de protestanți mutilați defilând („defilând”! mai degrabă șchiopătând). A fost unu' dintre cele mai frumoase weekenduri din viața mea, serios. Ce n-am văzut însă au fost oameni cu pistoale și cagulă pe față; nu i-am văzut, și totuși e ca și cum mi-aș aminti că i-am văzut.

Sunt sigur că nu i-am văzut niciodată cu propriii mei ochi; da' e clar că sunt o parte importantă din viața mea, din memoria mea. Nu e ciudat?

Crâșma asta e plină-ochi și zgomotu' e asurzitor - o

trupă de căcaț cântă bluesuri -, da' tot îi aud cum vorbesc, despre ce dracu' discută, despre chipsuri? Mairead aduce laude lui Monster Munch, iar Malcolm zice:

— Mda, și io îmi ancorasem cortu' ferm în tabăra lu' Monster Munch, da' acum mă simt tot mai atras de cea a lu' Discos. Deocamdată sunt doar în vizită, am un cort temporar dacă vrei, da' ere că în curând o să mă gândesc serios să-mi închiriez un cort permanent.

— A, nu, nu, nu, zice Sioned. Discos? Nu *suport* porcăriile ălea. Arată ca o piele bășicată, serios.

— Twiglets!

— Nici ăstea.

Sioned scutură din cap, pare sincer dezgustată.

— Arată ca niște bâte ale unor oameni ai peșterii miniaturali.

— Mai sunt și Bombay Mix și tot așa, zice Mairead. Cu câteva sticle de vin și o pungă mare din ălea, sunt o fată foarte, foarte fericită.

Tre' să recunosc, chiar pare fericită. Da' probabil e din cauza băuturii. Cel puțin pare mai fericită decât era azi-dimineață, ieșind din agenția turistică. Ea nu m-a văzut; eram în spatele ei, ca să zic, ieșise cu gluga trasă pe cap și nici măcar nu ploua, de parcă ar fi fost deghizată sau ceva. Voiam s-o strig, da' părea că n-are chef să se vadă cu nimeni; mergea repede și a intrat în prima crâșmă. Mă întrebam ce pune la cale.

Plec de lângă ei și o iau spre bar. E aglomerat rău; îmi fac loc cu cotu', tot felu' de țipi transpirați îmi respiră în față. Da' crâșma asta are avantajele ei, când e înțesată ca acum; îți frece brațele de țâțe și scula de o grămadă de funduri. Laura e plecată la maică-sa, așa că ochii mei cutreieră, nu c-aș face ceva de genu' ăsta; sunt un tip fidel, pe bune. Sunt unii care ar fute orice, da' nu e căzu meu; io nu sunt așa. Și o iubesc pe Laura.

Colm e la bar, pălăvrăgind cu o studentă tinerică. Se apleacă spre ea, ca o pasăre de pradă:

— Nu, crede-mă pe mine, zice ea, io știu pentru că sunt biolog marin.

Colm rânjește larg.

— A, serios? Ești sigură că nu faci doar un optional de biologie marină în al doilea tău an de ecologie?

Fata se simte stânjenită și io râd în sinea mea, da' de fapt e problema tipei, nu-i așa? Dacă ea vrea să-și spună biolog marin, atunci las-o în pace. Și ce dacă? Nu face rău nimănui cu asta.

Spre deosebire de palavragiu' ăla enervant cu care vorbește Mairead. Malcom îi spune Schelălăilă, da' ere că numele lui adevărat e Ian. Da' e o poreclă mișto, Schelălăilă* pentru că exact asta face, rage ca un măgar, și o face tot timpul, așa că a devenit trăsătura lui definitorie, ca să zic. Și e atât de evident fals, e foarte, foarte enervant, îmi zgârie timpanele. Ce dobitoc. Știu că toți avem nevoie de un blazon, înțelegi, o trăsătură de personalitate evidentă care ne e specifică, ca să ne convingem pe noi înșine de individualitatea noastră, ca să zic, da' asta nu înseamnă că e mai puțin enervant. Tipu' chițăie la urechea lu' Mags și ea se uită la mine, ca să zic: salvează-mă, fraiere, da' io rânjesc doar și scutur din cap. Ești pe barba ta, Maggie; n-aș vorbi cu cretinu' ăla nici să mă plătești.

Uite-l și pe Roger, cu doi dintre prietenii lui demenți, Llyr și Ikey. Stau toți într-un colț, prăbușiți pe scaunele lor și încruntându-se la toată lumea; valuri de agresivitate emană dinspre ei. Roger îmi zâmbește leneș, cu dinții lui lipsă. Are o dantură oribilă, și pe buza de jos, o cicatrice mare și albă pe care nu știu de unde a căpătat-o și care îl face să se foiască din când în când și să spună:

— La ce dracu' te uiți?

A revenit de curând pe skag, tâmpitu'; se lăsase o vreme, da5 io îl știu pe Roger - e genu' de fraier care se întoarce întotdeauna la asta. Are nevoie de ea, pe bune. Cel puțin îl face să fie calm, dacă nu cumva își caută o doză. Sper, sper cu adevărat ca într-o zi să se lase de tot, da' mă îndoiesc că o va face. Dependența e o chestie groaznică. Serios; e un clișeu, știu, da' ere că majoritatea oamenilor nu-și dau seama cât de groaznică e cu adevărat.

Îmi primesc halba și sorb din ea, privind în jur. Văd o față pe care o recunosc.

— Salut, Dewi, Cerys a născut deja?

Dewi zâmbește larg.

— Ieri, prietene. Era să nu ajungem; a născut în mașină, serios, pe drum spre spital.

— O, Doamne. Și acu' e totu' în regulă?

— A, da, amândouă se simt excelent. E o fetiță. Fiesta.

— Fiesta? De la mașina în care s-a născut?

— Nu, prietene, de la revista de labă care a inspirat conceperea ei.

Mă bate pe spate și își croiește drum spre bar.

Îl văd pe Phil, dealerul slăbănog care pare tuberculos, cum se duce la Roger, Llyr și Ikey, probabil încearcă să le vândă niște heroină sau ceva. Ar fi bine să aibă grijă, altfel se alege cu o bătaie. Dacă Roger nu e luat pe heroină (și dacă e aici, probabil nu e), atunci Phil e în pericol; dacă are heroină și Roger n-are bani, atunci...

Mă întorc cu halba mea prin bar, îl văd pe Paulie cum râde ca un dement cu Roy, Mark și Iestyn. Au ieșit toți în seara asta, se pare. E ziua de șomaj pentru unii dintre ei. Toți râd și beau... chiar și Margaret, care acum s-a descotorosit de dobitocii schelălăitor (ceea ce nu e ușor, dobitocu' se agață de tine ca un scaiete); chiar și ea pare mai fericită în seara asta. De obicei are o față lungă, în afară de căzu' în care e pe speed sau pe altceva, ceea ce probabil că acum e, uită-te la ea cum îi debitează cine știe ce prostii lu' Allen. Laura crede că e ceva între Margaret și Colm, da' io nu-s atât de sigur. E posibil, io n-am cum să știu, da...

Și oricum, ce contează?

Trec din nou pe lângă Colm. Acum îi șoptește ceva la ureche tipei și ea râde. Flirtează în mod clar. Da, cum ziceam, ce contează? E problema lui, nu? Părerea mea e că tre' să-ți vezi de treaba ta. Asta când sunt bine dispus. Da' îmi pare rău pentru Mairead, asta e clar; e o tipă amabilă și bună, nu merită căcaturi de-ăstea. Da' așa se întâmplă

pe lumea asta, presupun. Bunătatea e considerată slăbiciune și oamenii profită de ea. Dumnezeu, ce împruțită e viața.

Când ajung în cealaltă cameră, o aud pe Mairead zicând:

— Nu, nu, Jacob's Club.

— E un biscuit de căcat! țipă Sioned, care deja e beată și plină de însuflețire.

Sioned e foarte micuță, da' poate să bea ca o sugativă; toarnă în ea cu găleata. Parcă ar fi spartă, serios.

— Ce plictiseală! Dacă s-ar da premii pentru biscuiți insipizi, Jacob's Club ar câștiga. Lăsați dracu' mâinile jos. Io votez pentru preferatele mele, Penguin.

— Îlân, zice Malcolm. Doar fraierii mănâncă Penguin.

Ah, mai dă-o dracu'. Deja e plictisitor, să mor io.

Mă sprijin de perete și îmi beau halba și atunci văd fantoma, fantoma băiatului cu care mergeam la școală și care a fost făcut bucăți în Armagh. Îi ziceam Pădraig Biog, pentru că îl chema Patrick și era gras ca dracu', ironic, înțelegi, pentru că „biog” înseamnă micuț în galeză.

Slăbise o grămadă după ce terminase școala și ultima oară când am auzit de el fusese omorât într-o explozie, săracu'. Încă o victimă nevinovată - era doar un civil. Da' acum e aici, puțin gras din nou, aici în crâșma asta, bea Guinness și se distrează cu prietenii. Mă întreb dacă și ei sunt morți. Arată suficient de palizi... Poate că ar trebui să mă duc și să vorbesc cu ei; hei, Paddy, cum e pe lumea cealaltă? Cum a fost când te-a sfârtecat explozia? Și te bucuri că ai revenit printre noi?

Micul Paddy spune ceva prietenilor lui fantome, nu aud ce, și toți se prăpădesc de râs. Ah, ai văzut asta? Chiar și fantomele pot să se distreze. Ah. Iată o lecție pentru noi toți, serios.

...Aș vrea ca Laura să fie aici. Sunt plictisit ca dracu'.

Petrecerea a luat o turnură urâtă atunci când a apărut gașca aia de studenți cretini, toți îmbrăcați în togă, și au urcat în camera asta de la mansardă, da' nu înainte

ca Roger să-l pocnească pe unu' dintre ei în maxilar și Colm să toarne vin roșu peste altu' care încerca să vrăjească cu Mairead. Probabil că sună chiar acum la poliție, labagiii dracului. Tâmpită aia de Sharon tre' să fie și ea pe undeva, încercând s-o mai tapeze de niște bani pe Mairead, bineînțeles; îți dai seama imediat când apare Sharon la cerșit, pentru că atunci Colm începe să scrâșnească din dinți. Da' nu pot să zic că n-are dreptate; Sharon aia e o cretină și jumătate. Nu-mi dau seama cum de Mairead n-a pocnit-o încă. E prea drăguță, asta e. Prea bună.

Da, mă rog, aici e foarte plăcut. Arată ca un fel de decor, pentru un film sau așa ceva; Mairead și Sioned cântă „Mănunchiul de cimbri”, noi ceilalți stăm în jurul lor, privim și ascultăm. Malcolm e concentrat, toacă niște praf pe o carcasă de CD (Meatloaf, îmi dau seama; singuru' lucru la care sunt buni); Colm stă cu picioarele încrucișate, cu capu' aplecat, sudează țigările și dă din cap încet, pe diazepam, după o orgie de patru zile cu speed; Paul le acompaniază la o chitară pe care a șterpelit-o dintr-un dormitor de la parter. E plăcut aici, chiar e; suntem izolați, rupți de orice; în siguranță.

Margaret mai deschide o sticlă de vin furat; Colm și Malcolm au umplut un sac de gunoi cu băutură din bucătărie și l-au adus aici sus. Bine gândit.

Voooi feteloor ca niște flori

Păstraați-văăă grădiniile curate

Știi nu lăsați pe nimeeeni să vă fure cimbrul!

Sunt minunate, amândouă, absolut superbe. Vocile lor se înalță ca niște păsări prin fumul din cameră.

Amfetamina începe imediat să-și facă efectu' și pielea capului începe să mă furnice.

Laura se apucă să mai deschidă niște vin.

Păstraați-văăă grădiniile curate!

ZDRANG! O coardă se rupe și toată lumea râde. O să supraviețuiască, mă gândesc, toți până la ultimul sunt niște supraviețuitori, se vede asta în ochii lor, chiar și Roger, care dă din cap într-un colț, cu blugii plini de

borătură uscată; chiar și el, da, absolut, chiar și pe el scrie „supraviețuitor”.

Oare ce căutam acum câteva zile, cred că niște iarbă; oricum, indiferent ce era, în timp ce căutam am dat de rozariul meu în sertar, sub ciorapii rulați. Era acolo. Nu mă mai gândisem la el de... mult prea mult timp. Și, Dumnezeu să mă ierte, când l-am văzut nu mi-au venit în minte decât bilele ălea pe care grasa aia i le băgase în cur chinezoaicei în filmu' ăla porno al lu' Paulie, pe care îl găsiserăm și ne uitaserăm la el. Era ascuns după dulap; Malcolm îl găsisese. Nu mă întrebați ce căuta acolo, pentru că habar n-am.

Dar, Dumnezeule... rozariul meu.

Stau pe marginea patului, în erecție, și răsfir rozariul cu degetele mâinii drepte.

Căcat. Dumnezeu să mă ierte. Rozariul meu.

Ah, m-am săturat ca dracu' de asta, toți tâmpiții ăștia mă fac încontinuu naiv și idealist, așa că chiar m-am săturat. Dacă oamenii spun asta suficient de frecvent, devine un fel de blazon, o trăsătură definitorie, ceva de genul: a, Liam? Irlandezu' idealist? Mă enervează îngrozitor. Mai ales tâmpitu' ăla de Malcolm; dacă nu sunt de acord cu căcaturile lui gen sfârșitu' lumii, atunci, după el, sunt naiv. Nu numai atât, da' și limitat. Ce sens au toate tâmpeniile ăștea? Și, oricum, nu sunt niciuna din chestiile ăștea; doar că am mai multă speranță decât cretinii ăștia. Nu cred că situația e iremediabil sumbră, cum cred cei mai mulți dintre ei.

În fine. Dă-o dracului. E Ziua Victoriei din al Doilea Război Mondial și în ziare și la televizor e plin de chestia asta, filmări vechi în alb-negru cu explozii și avioane și fotografii cu nemți, parade mai vechi în cinstea Zilei, boșorogi cu berete și medalii, tot mai bătrâni în fiecare an. Asta era la televizor în apartamentu' lu' Colm și Mairead, însă au închis sonoru' și au pus o muzică tehno dementă, ceea ce, de fapt, e o coloană sonoră foarte adecvată, toate bubuielile și furia aia electronică. Colm se uită la mine și la Laura în timp ce intrăm înăuntru, și o face cu ochi adormiți

și injectați; pare deja aproape beat.

Păstraați-văăă grădiniile curate!

— Ești bine?

— Da, zice el, da' nu pare deloc. Beau de săptămâni de zile, omule.

— Asta e clar, murmură Mairead.

Colm se răstește la ea să tacă dracului din gură. Ah, căcat, mă gândesc io; o să fie iar o seară din aia.

Mă duc să bag berile în frigider, care e gol, în afară de o sticlă de Martini, o cutie de lapte și ceva mucegăit pe o farfurie. Pun niște Martini pentru Laura și mă duc cu el în sufragerie, care e plină de cărți și miroase a fum de iarbă. Pute puțin de la hamsteru' lu' Colm, Plaque. Nu i se face niciodată curat, sărmanu'; stă în propriu' lui căcat.

— Cre' că arăta ca sfârșitu' lumii, zice Colm. Adică imaginează-ți, Dumnezeule, blitzkriegul, bombele atomice.

Holocaustul... căcat, chiar era sfârșitu' lumii; o catastrofă din care nu-ți mai revii niciodată. Sfârșitu' istoriei, să mor io, sfârșitu' a orice.

— Un căcat, zic io așezându-mă pe podea.

Genu' asta de discuții mă enervează; adică, uită-te la sărmana de soră-mea: chiar și ea și-a revenit, într-un fel - măcar trăiește, nu-i așa? Sau chiar prietenu' ăla al lui Roger, Bill... Da' nu-i spun asta lu' Colm; în dispoziția în care e acum, asta n-ar duce decât la o dezbatere despre avantajele eutanasiei sau așa ceva. În schimb îi zic:

— Sigur, da' bunicu-meu a scăpat, și el a fost chiar unde era mai rău. În deșert, în Africa.

— Da, și al meu. Amândoi; unu' a fost prins de naziști de două ori în Creta și a scăpat de fiecare dată, și celălalt a fost unu' dintre primii care au eliberat un lagăr de concentrare. Da' nu știu care anume. Nu vorbea niciodată despre asta, decât dacă era beat. Și oricum nu asta voiam să spun, nu ziceam la nivel personal, voiam să zic ca specie, ca rasă. Naziștii și ceea ce au făcut ei au pus capăt definitiv oricărei încrederi în perfectabilitatea umanității. Numa' că tu ești prea naiv ca să-ți dai seama de asta.

— Ah, Doamne, nu începe iar!

— Glumeam doar, Dumnezeuule, nu-ți smulge păru' din cap.

Știu că n-ar trebui să zic asta, părerea mea, n-ar trebui să mă iau de el personal, da' nu mă pot abține. Da' e din cauză că a venit iar cu ironia pe seama naivității mele. Și, oricum, Colm poate să facă față furiei.

— *Io îmi smulg păru'!* *Io!* Cre' că tu o să rămâi fără niciun pic de păr, dacă o să-ți mai cadă în ritmu' ăsta.

— N-ai decât să răgi, zice el fără niciun fel de expresie.

— O să fii ca un ou înainte de treizeci de ani. O bilă sclipitoare de biliard. Ar trebui să te ții la distanță de mesele de biliard din crâșme, că poate încearcă cineva să-ți bage capu' în gaură.

— N-ai decât să urli.

Pare enervat. Ține ochii aproape închiși.

Mairead rulează un joint pe măsuța zgâriată. Pe ea sunt niște cutii și o sticlă aproape goală de Bushmills; probabil că le-au supt pe toate de unii singuri în ultima oră sau cam așa ceva. Îi spun lu' Colm, doar ca să fac conversație, ca să zic, despre ultima oară când am fost în Donegal, când i-am povestit lu' taică-meu că el, Colm, se născuse cu căiță pe cap.

— Și el mi-a zis că data viitoare când vin să te iau și pe tine, ca să-i aduci noroc la pescuit. Fiecare pescar încearcă să găsească pe cineva ca tine care să lucreze pe vasu' lui.

Colm dă doar din cap.

— Da, cică mă ferește de înec sau altă prostie de-asta. Cel puțin așa zice bunică-mea.

Ia un gât lung de whisky.

— Și până acu' nu m-am înecat, așa că bănuiesc că tre' să aibă o anumită valoare.

Apoi își golește paharu' dintr-o înghițitură, ca și cum ar vrea să spună ceva cu asta, da' să mor io dacă înțeleg ce. Probabil nu știe nici el. Cine știe ce e în capu'* tâmpitului ăstuia, sau al oricui altcuiva, de fapt; toți suntem niște mistere, nu-i așa?

Colm mai dă pe gât un pahar de whisky și Mairead îi spune ceva ce nu aud, apoi sare în picioare de pe canapea și iese repede din cameră. Colm țipă la ea să se întoarcă, apoi ia de sub măsuță o sticlă de lapte, din aia de un litru, și o aruncă spre ea. Sticla se sparge de perete și laptele sare peste tot; pe cărți, pe covor, pe hamster. Câteva picături se scurg pe fața ridată a unui soldat bătrân de pe ecranu' televizorului și alte câteva ajung în păru' lul Laura.

— Ah, ce dracu'!

— Scuze, murmură Colm. N-am vrut să te stropesc. Voiam s-o nimeresc pe tâmpita aia de-acolo.

Mairead se întoarce în cameră cu un pahar de Martini și un joint mare în gură. Colm se uită la ea de parcă ar vrea să-i spargă paharu' în față sau ceva.

Io flutur din mâini și mă ridic în picioare.

— Dumnezeule, uite ce e, ce dracu' sunt tâmpeniile ăstea? Credeam că mergem undeva.

Până la urmă plecăm. Laura îmi șoptește că poate ar fi mai bine să ne ducem pur și simplu acasă, da' io scutur din cap că nu. Colm are doar nevoie să se calmeze puțin, atâta tot; are privirea aia, cum i se întâmplă uneori, o privire ciudată rău, ca și cum ar fi muci de zile întregi, și probabil că Mairead e puțin nervoasă din cauza asta, da' totu' o să se calmeze imediat, după ce bem ceva la crâșmă. O să se rezolve de la sine.

După ce ieșim din apartament, io și cu Laura rămânem în urmă, pe stradă, și îi lăsăm pe Colm și Mair să o ia în față. Din când în când o văd cum el o înghiontește în umăr, ca să zic, da' ea îl ignoră și continuă să meargă cu brațele încrucișate la piept și cât se poate de calmă. Ah, Mairead asta poate fi foarte rece. O țin așa tot orașu, până la crâșmă, și tre' să admir, nu pentru prima oară, rezistența lu5 Mairead, și mă întreb din nou de ce îndură atâtea porcării din partea lu' Colm. Probabil că vede în el ceva ce io, în mod clar, nu văd. A, da, el poate fi extrem de amuzant, asta e sigur, da' să trăiești cu el? Cre' că e un coșmar. Ah, mă tem că toată situația asta nenorocită e o rețetă sigură pentru dezastru - doi ratați alcoolici

împreună.

Când ajungem la crâșmă, Colm s-a așezat deja lângă lestyn și amândoi se uită cum un pisoi micuț linge bere vărsată de pe masă.

— Fii atent aici, spune lestyn. Un pisoi alcoolic. Mișto, nu?

Io mă aplec și fac „PSSSSTT!” în urechea pisicii, care fuge. Laura nu suportă pisicile, și nici io; sunt niște mici bestii însetate de sânge. Asta e natura lor, știu, dar ar tortura și ucide tot ce prind.

— Ah, ce prost ești, face Colm.

El iubește pisicile; asta da surpriză, nu?

— De ce dracu' ai făcut asta?

Îl ignor.

— Unde e Mairead?

Colm dă din umeri.

— Cine știe. Și oricum mă doare-n cur.

— S-a dus la bar, Liam, zice lestyn.

Îl întreb dacă mai are de gând să dea vreo petrecere curând.

— *Dumnezeule*, nu, spune el. Încă mai frec sângele și voma de pe pereți de la *ultima* petrecere.

Intru înăuntru, iau de băut și mă întorc la masă. În seara asta mă simt calm; calm, liniștit și în regulă. Și poate că de asta e nevoie aici, ca să-l împiedice pe Colm să-și iasă din pepeni, ceea ce amenință să facă din minut în minut; ce ochi are dementu, ceva nu e în regulă cu băiatu' ăsta, mi-e foarte clar. O ignoră complet pe Mairead și ea îl ignoră la rândul-i, în timp ce se îmbată amândoi tot mai tare, se fac mucii și de-abia dacă mai înțeleg câte un cuvânt din ce spun amândoi, da' ceva mai târziu, când o luăm spre apartamentu' meu, îi văd că se țin de mână.

Îi fac semn lu' Laura.

— Uite.

Ea dă din cap.

— Ce, nici *tu* nu mai știi să vorbești?

Laura se încruntă și scutură din cap.

— Las-o baltă, Liam, bine?

Dumnezeule. Dacă nu e una, e cealaltă. Simt cum mi se umple pieptu' de furie, da' mă strădui s-o controlez. N-are niciun rost. Și totuși, de ce dracu' nu poate să se calmeze? Deci Colm și Mairead s-au certat; da" acum s-au împăcat, nu-i așa? Dumnezeule... îmi desprind mâna din mâna ei. Ea nu zice nimic.

În fața noastră, Colm s-a oprit să discute cu un cerșetor, un mohican blond și zdrențăros, cu un câine slăbănog în lesă. E unu' nou, nu i-am mai văzut fața până acum; da" sunt din ce în ce mai mulți, pe zi ce trece.

— Ai două de pence pentru băiatu' ăsta, Liam? bolborosește Colm.

Io scutur din cap.

— Sunt lefter.

Plecăm și ceva mai încolo Colm se întoarce să-mi spună ceva, cu fața rânjind. A, bun, îmi zic io, iar o luăm de la capăt; îmi dau seama de la un kilometru ce o să spună.

— Idiot zgârcit ce ești! De ce nu i-ai dat nenorocitului ăluia o monedă? N-are unde sta, săracu' de el.

— Sigur, zic io, ca să-i cheltuiască pe băutură.

— Da, și? Ce-i rău în asta? Asta vrea el, Dumnezeule, orice poate să-i facă viața ceva mai puțin nefericită. N-are unde să doarmă la noapte. Pe vremea *asta*.

— Sunt sigur c-o să-și găsească un loc într-un squat.

Colm scutură doar din cap și se uită în altă parte. Io nu mai zic nimic. Și-a luat atitudinea de moralist și io refuz să mă cert cu el pe tema asta. Ideea e că nu vreau să accelerez moartea prematură a nimănui. Sigur, dacă aș ști că cerșetoru' ăla ar cheltui banii pe mâncare, sigur că i-aș da niște bani; dar nu, el i-ar cheltui pe cutii de Special Brew, pe care să le bea pe stradă. N-o să forțez pe nimeni să facă ceva ce io nu vreau să fac. Asta e clar.

Când ajungem în apartament, Laura se duce în pat fără o vorbă. Nicio surpriză, ca să zic, așa că deschid o sticlă de Irish Cream, pe care o ascunsesem în dulap cu foarte mult timp în urmă.

— Mai ai whisky de casă, Liam?

— Nu, Colm, s-a terminat. Nu-ți amintești că tu ai

băut ultima picătură, la chefu' lu' Iestyn?

— Da, da' te știu io pe tine, probabil că mai ai vreo patru sticle ascunse pe undeva.

Bem și Mairead face un joint. Colm nu fumează iarbă, așa că ajung să fumez și să discut cu Mair, în principal despre Ziua Victoriei și așa mai departe. Ea e foarte încântată de toate focurile de semnalizare care au fost aprinse pe vârfurile munților dimprejur; dacă stai în centru' Aberystwythului, vezi toate piscurile din juru' orașului luminate. Deja par niște flăcări pe cer, din cauza întunericului, ca să zic. Din cine știe ce motiv asta i se pare ceva beton lu' Mairead, da' mie mi se pare că intenția e aceeași ca la construirea columnei ăleia din vârfu' lu' Pen Dinas – să ne facă să nu uităm războiul. Așa că războiu' devine atunci o parte constantă a vieții noastre, ceea ce înseamnă că nu mai poate fi oprit. Și ce rost poate să aibă asta?

O ascult pe Mairead cum vorbește și ea mă ascultă pe mine, apoi mă iau rău de tot.

— Hei! Unde a dispărut Colm?

Ne ridicăm în picioare ca să ne ducem să-l căutăm, și să mor io, e greu să-ți ții echilibru, picioarele mele sunt ca niște cârpe. Îl găsim pe Colm în bucătărie, stă acolo și se uită pe fereastră la focu' de pe Constitution Hill. De la distanța asta pare o flăcără de chibrit printre stele. Flăcări portocalii pe cerul negru al nopții.

— Uitați-vă acolo.

Stăm toți trei acolo, clătinându-ne puțin și mijindu-ne ochii la scânteia roșie din noaptea imensă și neagră. În minte îmi apare o expresie, nu știu de ce, ca să zic, apare dintr-odată, pur și simplu: Rănila Războiului.

Sunt muci. Beat și luat ca dracu', serios. În noaptea asta o să dorm bine.

— Da, și io, zice Colm, iar io îmi dau seama, tresărind, că am vorbit cu voce tare. N-am mai dormit de... nu știu, miercuri?

Colm se întoarce spre Mairead, ca să-i confirme, dar ea dă doar din umeri.

— În noaptea asta dorm ca un bebeluș; o să mă trezesc din două în două ore ca să plâng și să fac pe mine.

Colm zâmbește la propria lui glumă și se lasă peste Mairead.

— Sunt mort.

— Da, și io, zice Mairead foarte calm.

Nu-mi mai amintesc când au plecat, nici când m-am dus în pat, da' a doua zi dimineața m-am întâlnit cu Mairead la crâșmă și era plină de vânătăi pe brațe și, zicea ea, pe picioare. Se pare că în drum spre casă Colm cădea încontinuu peste ea, împingând-o, aparent accidental, în ziduri și mașini. Brațele ei sunt pline de pete negre, ca la leopard. Și picioarele la fel, zice ea. Vezi? Rănila Războiului. V-am zis io.

— AH, TÂMPITĂ DRACULUI CE EȘTI!

Înainte să mă pot controla, arunc cu sticluta de piper după Laura, cât pot de tare; o lovește în partea din spate a piciorului - PLEOSC! - după care ea fuge în baie. O aud cum plânge.

Ce vacă proastă. Și-a căutat-o cu lumânarea. I-am mai spus; oricine mă lovește pe mine, îl pocnesc și io, bărbat, femeie, copil, bătrân, oricine ar fi. Am suportat destul mizerii de-ăstea de la maică-mea. Gata.

Recuperez sticluta de piper și o pun pe masă. Totul e pregătit; tacâmurile, salata, sticle de vin. Beau un pahar de vin, apoi mă duc să bat la ușa budei.

— Laura, spun io încet. Haide, vino înapoi. Nu poți să stai acolo toată seara. Și oricum, imediat o să ajungă Geraint. Vine tocmai din Florida ca să ne vadă pe noi.

— Pleacă.

— Ah, hai acum. N-ar fi trebuit să dai în mine. Știi asta. Haide, hai să bem un pahar de vin.

Laura trage apa și continuă să plângă.

— Vii sau nu?

Niciun răspuns.

— Laura?

Tăcere.

— Păi atunci du-te-n pizda mă-tii.

Dau cu pumnu' în uşă şi plec. S-o ia dracu', io şi cu Geraint o să ne facem mucii de unii singuri; n-are decât să rămână acolo toată noaptea dacă vrea. S-o ia dracu'. Dacă o să am nevoie să mă piş, sparg uşa cu picioni, să mor io dacă nu.

Mă uit în cuptor să văd ce mai face mâncarea. E perfect.

Din vârful muntelui se vede la kilometri distanţă, zăreşti celelalte piscuri străpungând ceaţa până foarte, foarte departe. Vezi oraşelu' mic de dedesubt, cu mănunchiuri de case albe şi biserici, şi coastele dealurilor din juru' lor, acoperite cu muşchiu' de turbă umed pe care îl culegeam în pungi când stăteam acolo, ca să-l vând. Scoteam bani buni din asta; oamenii îl cumpără pentru grădină, ghivece şi alte tâmpenii de-ăstea. Asta era acu' o mie de ani, ca să zic, da' şi acum, când mă uit la el, mă trezesc estimând câte pungi ar ieşi din fiecare petic şi cât aş lua pe el. Evaluez dealurile în termeni financiari. Ceea ce e absolut stupid, aşa că mă opresc.

— Ăla e acoperişu' cabanei în care stăm noi?

Paul arată în jos spre vale, spre oraş. Îmi mijesc ochii în direcţia degetului lui.

— Cre' că da... da, pentru că lângă ea e cealaltă cabană, vezi?

Întotdeauna îmi amintesc asta, cele două acoperişuri ale cabanelor, unul lângă celălalt, reperul de care mă foloseam de fiecare dată când urcam pe dealurile ăstea. Munţii verzi, casele văruiate, fumul care se înalţă din coşuri... ar putea fi Donegal Gaeltacht. Da' nu e ceva fermecător sau atractiv în sensu' de „peisaj rural idilic”, credeţi-mă; dacă stai aici o vreme, îţi dai seama imediat ce se întâmplă. Lucruri absolut incredibile.

— Ce ţine Mickah în cealaltă cabană? Ştii?

Dau din umeri.

— Tot felu' de vechituri. Utilaje agricole stricate şi chestii de-ăstea. Nu cine ştie ce.

De parcă m-aş apuca să spun găştii ăsteia de drogaţi că în cabană e plin de superskunk hibrid; crezi că a doua zi

în zori ar mai fi acolo? Însă minciuna pe care i-am spus-o lui Paul despre vechituri a fost o mare greșeală; ar fi trebuit să-mi amintesc apucăturile lui de hârciog – garajul din Llys Wen e plin de vechituri, arbori cotiți, dulăpioare, menghine, saltele, cuști de iepuri, topoare, lopeți, tot felu’ de porcării inutile. Plin ochi, ca să zic.

Ochii lui încep să-i sclipească.

— Crezi că ar fi posibil să...

— Nici într-un caz, îi zic. Las-o baltă. Oricum e tot timpu’ încuiat, și dacă Mickah nu poartă cheile la el tot timpul le ascunde undeva, nu știu unde. Undeva prin casă, așa că las-o naibii baltă.

— Poate doar să trag cu ochii pe ferestre? Doar puțin...

— Sunt acoperite.

— Acoperite? De ce dacă n-are decât vechituri acolo?

Ah, fir-ar a dracu’!

— N-am nici cea mai mică idee ce ține acolo. E doar o magazie, da’ e cabana lui Mickah, nu a ta, așa că lasă-l în pace pe om și vezi-ți de treaba ta.

Ce zâmbet îmi bagă.

— Vorbesc serios, Paul. Dacă te bagi cumva în chestia asta...

Apoi cineva – Malcolm, cred – strigă de mai încolo, de pe potecă:

— O, Dumnezeule mare! Ce oribil! Cre că-mi vine să vomit!

Toți ceilalți – Mal, Colm, Mairead, Laura, Sioned – se holbează la ceva din șanțu’ de pe marginea drumului, și deasupra lor văd un stol mare de păsări care se învârt, dând din aripi și țipând. Îmi aprind un joint și mă duc să văd de ce se agită atât, gândindu-mă la superkunkul lui Mickah și la motivu* pentru care nu vreau ca ceilalți să afle de el. Ca să fiu sincer, nu ere că mă îngrijorează neapărat că ei o să prade cabana, ci că io o să fiu tentat să fumez cu ei, și ce o să se întâmple dacă fac asta. E o chestie malefică, acidu’ și ciupercile sunt o glumă; iarba aia e un ascensor către infern.

Fața lu' Malcolm e foarte însuflețită; curiozitate și dezgust în măsuri egale.

— Pregătește-te, Liam, zice el. E ceva absolut hidos.

Mă uit în șanț. E o oaie cu picioarele din față putrezite, ca niște cioate negre, care se târăște prin noroi și căcăreze. Are și un ochi lipsă, orbita goală e umedă și vâscoasă, și lâna ei e plină de tot felu' de noroi și mizerii uscate. Săraca de ea.

— Cangrenă.

— Da, și una din păsările ăstea împruțite i-a mâncat un ochi. Am văzut-o cum i l-a ciugulit.

Colm e palid la față și are ochii holbați.

— Cre* că o să vom...

— E un Căpitan Ahab al oilor.

Sioned s-a înverzit la față, Colm și Malcolm își țin mâinile la gură, cu ochii cât niște mingi de tenis. Par îngroziți. Ceea ce mă uimește însă la oaie e că, în ciuda a orice, își continuă viața; avansează schiopătând și paște frunze de măcriș și creson din șanțu' noroios. Aproape că nu mai are picioarele din față și i-a mai rămas un singur ochi, da' își face în continuare treaba ei de oaie, rumegând și așa mai departe, cum fac oile, și chiar se uită la noi ușor enervată. Nu pot să n-o admir pe sărmana fraieră. Malcolm însă, cu căcaturile lui cu sfârșitu' lumii, vede lucrurile altfel:

— Știți cine e asta, nu? E îngerul morții. Avem în față primu' > mesager al apocalipsei iminente.

— Da, pentru tine, spune Colm. A venit aici special pentru tine, din cauza craniului prietenului ei pe care îl ții pe pervaz. Io dac-aș fi în locu' tău, aș întinde-o.

Malcolm continuă, cum face de fiecare dată:

— Vom fi conduși în lumea viitoare de o oaie cangrenată, cu un ochi și plină de căcat. Asta e răsplata pentru o viață inutilă, irosită, zăpăcită de droguri.

Asta ne face să râdem, da' e o chestie la care chiar ar merita să te gândești serios. Adică toată schema cu pedeapsa și răsplata. Da' nu acum.

— Păi, dacă asta e pentru mine, atunci ce o să

primească prietenu' tău Roger?

— Nici nu pot să-mi imaginez.

— Oricum, ceva mai puțin oribil decât e în stare să inventeze el însuși, spune Mairead.

Sioned:

— Sau ceea ce a *făcut* din sine însuși.

Desigur, Roger nu e aici, altfel n-ar vorbi așa despre el. Io încercasem să dau de el ca să-l invit să vină cu noi, da' nu era nicăieri, parcă dispăruse. Auzisem unele zvonuri vagi că fusese văzut prin Aberystwyth pe undeva, da' io cel puțin nu reușisem să-l găsesc. Știam că se apucase iar de heroină, rău de tot, da5 aveam o senzație îngrozitoare că de data asta chiar o luase razna, că își pierduse mințile.

Ultima oară îl văzusem în urmă cu vreo lună, cred, la un chef, ca să zic, avea fața vineție toată și ochii ca niște găuri de pișat în zăpadă murdară. I-am oferit niște acid, din câte îmi amintesc, ceva ușor, ca să zic Purple Ohms, și el a refuzat, ceea ce mi s-a părut puțin ciudat. Întotdeauna îl considerasem pe Roger un tip de zece pastile pe zi. În fine.

Colm, care e luat pe cine știe ce combinație tâmpită, începe cu unu' dintre delirurile lui, cățărat pe o stâncă și cu brațele deschise larg.

— Vreau să zic, uitați-vă puțin la asta! Uitați-vă! Priviți cât de departe puteți, și ce căcat vă spune asta, hmm? Ce vă sare în ochi, ca un coșmar urât, ca urletu' pe care îl auzi în cap când te pocnește cineva?

Arată spre oaie. Pare un predicator dement, ceea ce probabil a intenționat.

— Uitați-vă la ea, uitați-vă dracului la ea. Cine a creat asta? Această fărâcă nefericită de viață? Ce fel de minte perversă, ce vis al unui demon nenorocit, ce coșmar febril... ce demență...

— Colm? zice Mairead. Dacă nu te superi, și chiar dacă te superi, taci din gură.

Tâmpiții ăștia de Colm și Malcolm și aberațiile lor cu sfârșitu' lumii. Lumea va continua să existe, ca și până acum; dacă nu și-au dat seama de asta până acum, atunci

nici n-o să-și dea seama vreodată.

Pornim pe potecă la deal, printre dealuri. Colm e undeva în spatele meu, bătând câmpii către oricine vrea să-l asculte:

— Mai de mult mă vedeam cu o tipă care avea un vibrator. Nu îl spăla niciodată sau ceva, și când trebuia să schimbe bateriile și deșuruba capacu' din partea de jos, înăuntru erau niște viermi mici și albi care se zvârcoleau...

Trecem prin ceață, printre iazuri și copaci, arătând toți ca niște nebuni, cu hainele și fețele pline de noroi și păru' plin de iarbă și crenguțe. Ca oamenii sălbatici ai munților.

— ...și atunci mi-am spus: ce fel de Dumnezeu creează o lume în care există atât tigri, cât și vibratoare pline de viermi? Ce fel de lume e aceea care conține atât vulturi înălțându-se la cer, cât și astfel de mizerii? Adică...

Sioned scoate un sunet de dezgust.

— M-ai făcut să-mi fie *scârbă* de vibratoare, Colm, serios, mi-ai făcut *scârbă*.

Ne trecem unu' altuia jointuri și pliculețe cu amfetamine, trupuri ușoare, pungulițe cu ciuperci. Mairead trage constant dintr-un flacon plin cu, nu știu, probabil votcă. Îi place la nebunie votca lui Mairead. Îi place la nebunie orice e alcoolic. Mă panichez pentru un moment, crezând că l-am pierdut pe unu' dintre ei, da' dup-aia mi-aduc aminte că Margaret n-a venit cu noi; s-a dus la Sheffield sau altundeva. În vârful muntelui exclamăm admirativ în fața priveliștii o vreme, apoi ne întoarcem și o luăm înapoi, în timp ce eu mă uit în jos spre vechea secție de poliție în care locuisem. De la înălțimea și din unghiu' ăsta văd direct în curte, locul de plimbare al deținuților, ca să zic, și îmi amintesc senzația ciudată de a intra într-o celulă și de a putea ieși oricând voiam. Intram pur și simplu și eram liber să plec oricând aveam chef... deschideam și închideam singur ușa mare de oțel... puneam postere pe pereți. Beam în celulă, fumam jointuri, puneam muzică tare... Dumnezeu, se întâmplă lucruri ciudate în viața asta, în lumea asta, e clar. În drum spre

oraș urlăm cu toții:

Și pe aripa aia era o pană o pană rară, o pană tremurând și o pană pe aripă și o aripă pe o pasăre și o pasăre într-un cuib și un cuib pe o frunză

Și o frunză pe o rămurică o rămurică pe o creangă o creangă pe un copac Un copac într-o groapă o groapă într-o mlaștină și mlaștina în vale, hei!

Respirăm adânc și apoi începem îngrozitor de tare, cu vocile răsunând în ceața de pe munți:

Veniți, veniți! în mlaștina tremurătoare, în mlaștina din vale, hei!

Veniți, veniți! în mlaștina tremurătoare, în mlaștina din vale, hei!

Apoi tăcere pentru o vreme, după care se aude vocea subțire a lui Mairead:

Pe frunza aceea era un vierme...

Și toți ceilalți protestând:

— Ah, dă-o dracului!

— Nu mai vrem!

— M-am săturat!

— Ajunge!

— Mă doare gâtul!

Și exact în momentu' acela unu' dintre avioanele ălea nenorocite cu reacție trece urlând pe deasupra noastră și eu mă chircesc instinctiv, nu se aude decât mugetul motoarelor, un sunet oribil care umple toată lumea asta.

Urăsc aparatele ăstea împuțite; nu te poți îndepărta niciodată de ele, crezi că ești la kilometri distanță de ele, într-un peisaj minunat, lacuri, păduri, și dup-aia una dintre porcăriile ălea trece urlând pe deasupra și te face să te caci pe tine. Îți face creierii mucii. Bineînțeles, dacă aș putea să *pilotez* io unu, asta ar fi altceva - atunci mi-ar plăcea, le-aș aprecia ca pe niște remarcabile realizări ale ingineriei, ceea ce fără nicio îndoială și sunt. Da' nu pot, așa că le urăsc. Porcăriile dracului.

— Urăsc chestiile ăstea.

— Da. Imaginează-ți cum ar fi să te *atace* unu.

— Dacă stai aici, te obișnuiești cu ele, băiete, spune

Sioned pe un ton de cunoscătoare. Pentru guvern, țara asta nu reprezintă decât un poligon. În care să se dea mari cu ultimele lor jucării.

Suntem toți puțin obosiți și liniștiți când intrăm în crâșma din Abergynolwyn. Toți tipii dinăuntru se întorc și se holbează la noi, și îmi dau seama cum trebuie să le părem noi, fețe nefamiliare, ca să zic, ca niște troglodiți de-abia coborâți de pe munte, cu hainele și pielea murdare, fiecare dintre noi luat sau în sevraj după cine știe ce drog sau combinație de droguri. Însă barmanu' își amintește de mine, așa că e în regulă, și Sioned comandă pentru toți în galeză, suficient de tare ca să audă toți localnicii.

Ne ducem cu băuturile lângă șemineu; din noi ies aburi, ca și cum ne-am evapora. Încă mai atragem unele priviri ciudate, însă până și Colm e tăcut și rezervat. Malcolm pare speriat de bombe, Sioned și Laura emană epuizare, iar Mairead e muci de beată. O gașcă pe cinste, nu? Da' e plăcut să stai acolo în timp ce focu' trosnește, cu o halbă de Guinness umplută ca lumea în mână. Adică e plăcut până când unu' dintre țăranii din partea locului, cu un halou de păr alb în juru' feței ca gemu' de căpșune, se apropie de noi și începe să ne porcăiască.

— Drogaților, zice el cu mâinile în șolduri, cu voi vorbesc. Nouă pe-aici nu ne plac drogații. Și oricum, de unde sunteți?

Ah, căcat. Prietenii lui de la bar ne aruncă priviri tăioase, ca să zic, și Sioned, obosită și irascibilă, da' îndrăzneată ca de obicei, îi zice dobitocului cu față roșie ceva în galeză, pe un ton ridicat. Tipu' pare puțin șocat, ca să zic, și dă să mai zică ceva, da' Sioned i-o ia înainte:

— Ei, căcat, omule, n-o să-ți fac favoarea să vorbesc pe limba ta, pentru că orice aș spune, în orice limbă, oricum n-o să mă ascuți. Și nu-ți fă nicio grijă, plecăm; de parcă am vrea să stăm în aceeași crâșmă cu un cretin ca tine.

Îmi place la nebunie asta, țăranu' ăla solid care pare un papagal în fața lu' Sioned, o fată micuță. Da' în mod

clar e timpu' să plecăm, pentru că mie mi-e clar că dobitocu' ăsta o să-l plesnească în curând pe unu' dintre noi; trebuie s-o facă, de fapt, ca să-și recâștige respectul de sine. Așa merg lucrurile. Dacă ar fi Roger aici, probabil că crâșma ar fi deja țândări; dar singurii care ar fi dispuși pentru cafteală sunt Paul și Colm, și amândoi sunt terminați. Și io m-aș bate dacă ar fi nevoie; Malcolm probabil că ar fugi. Ceea ce, dată fiind situația, nu e deloc o idee rea.

Îmi termin halba.

— Haideți. Să mergem.

— Da, zice Colm.

Rânjește în față că sfecla a tipului în timp ce trece pe lângă el și vorbește tare, ca să-l poată auzi și ceilalți dobitoci.

— Haideți să ne facem toți varză, să luăm cantități enorme de droguri ilicite și periculoase. Malcolm, îți dau niște E în schimbu' a niște heroină dacă Paul ne lasă să luăm puțină cocaină de la el. Și mă abonez primu' la seringă!

O luăm spre cabană. Suntem iar puțin deprimați cu toții acum, și când ajungem la cabană Laura se duce la culcare, din nou cu o față acră pe ea, și Mairead prepară o votcă tonică enormă într-o cratiță. Malcolm toacă niște speed pe tăblia mesei și Colm se foiește peste tot, se uită la lucruri și le adulmecă, epuizat și agitat. Suntem tăcuți cu toții, nu prea vorbim, ca să zic. La dracu'. Prin fereastră intră razele lunii pline. Stau acolo bând whisky și uitându-mă la ea. Seamănă cu o față plină de coșuri.

— Tocmai mi-a venit o idee oribilă, spune Colm. Că e un cap care privește pe fereastră, da' trupu' e undeva pe vârful muntelui, așa că gâtu5 are vreo cinci kilometri.

Sioned încălzește două cuțite pe sobă, cu care să preseze marijuana și să inhaleze fumul. Asta e ceva surprinzător; ea nu prea se dă în vânt după iarbă.

Paul. Unde dracu' e Paul?

— Hei, Mairead, unde ai găsit cratița asta?

— L-a văzut careva pe Paul?

— Da, acu' vreo zece minute umbla prin curte împleticindu-se.

— O, nu! Poate că l-a prins Gât Lung!

— Hei! Veniți să vedeți ceva!

Paul stă în cadru' ușii, cu fața congestionată și gâfâind.

— N-o să vă vină să credeți! strigă el, iar eu simt cum biata mea inimă se oprește. Celălalt hambar nu e deloc plin de vechituri, e plin de marijuana! O grămadă! E beton, e un câmp întreg!

Întinde mâinile în care ține un smoc imens de iarbă.

— Uite! O parte din ea e deja uscată!

Rumoare. Ei, asta e.

— Binecuvântează-mă, părinte, pentru că am păcătuit și a trecut mult timp de la ultima mea spovedanie.

Și chiar a trecut; atât de mult, de fapt, că nici nu-mi mai amintesc când a fost ultima. Acu' zece ani? Doișpe? Trebuie să fi avut vreo cînșpe ani, presupun, când eram în sonegal, ca să zic... sigur, probabil că ceea ce voiam să mărturisesc era că băusem sau că mă jucasem cu puța. Totuși, vechile cuvinte îmi vin automat, și locu' ăsta, atmosfera mohorâtă din confesional, fața preotului printre zăbrele și tăcerea... totu' mi se pare încă atât de familiar. Nu scapi niciodată de asta. Și nici emoția nu a dispărut, o, nu; și ea e încă aici. Nu dispare niciodată.

— Dumnezeu să te ajute să-ți mărturisești păcatele cu căință adevărată.

Are accent irlandez puternic; din Cork, mi se pare. Evident, dacă întâlnești un irlandez în afara Irlandei, atunci e sau preot, sau gangster, sau marinar. Sau un drogat ca mine.

— Și, ăăă, ai putea să-mi spui cât timp a trecut, aproximativ, de la ultima ta spovedanie?

Ce pot să răspund la asta? „Cînșpe ani, părinte”? Nu... Ah, ce caut io aici? De ce am venit aici?

Fără să spun un cuvânt, mă ridic și plec, străbat biserica, trecând pe lângă toate fețele ălea pocăite și pline de speranță, și ies pe ușile mari de lemn în soarele

dimineții, unde pot să respir din nou: aaahhhhhh. La dracu'. Mă simt ușurat; nici asta nu dispăre vreodată.

Ah, sunt groaznic de schimbător Pentru un bărbat cam bătrâior Mă cheamă Stan sunt sigur că vrei Pe mine să mă iei!

Beton. Mai bine să nu mai vorbesc despre asta.

Intru într-una dintre crâșmele din centru să beau niște halbe; niște bere neagră ca lumea și un ziar de dimineață. Grasu' ăla împutit de Browntrée e acolo, în centru' atenției mai multor burți-de-bere, toți înfoiați în pene și pe cale să se îmbete pios, pentru că tocmai vin de la biserică; acum purificați, pot începe o nouă săptămână de terorizare a celor slabi și de cotonogire a nevestelor. Labagiii. Azi e prima zi în care crâșmele pot fi deschise toată ziua; nu că înainte ar fi fost vreodată dificil să bei ceva duminica, da' e înviorător să vezi că arhaicele și restrictivele legi referitoare la autorizarea crâșmelor se mai relaxează puțin. Azi-măine o să avem program nonstop, nu? E deja suficient dacă știi unde să cauți. Așa a fost întotdeauna.

Într-un colț e o gașcă de băieți care, în mod evident, beau ca să scape de efectul speedului și E-ului de noaptea **1** recută. Au fețe albe ca hârtia și ochi mici și îngropați în cearcane gri-negre. Unu' dintre ei - un fraier cu ochelari și căciulă de lână - arată de parcă ar fi pe punctu' de a izbucni în lacrimi. Arată ca niște fantome, cum stau acolo. Obiecte moarte. Îl recunosc pe unu' dintre ei - *ere* că îl cheamă Llyr, prieten bun cu Roger, ca să zic. Tipu' dă din cap spre mine, încet și terminat, după care se întoarce la berea lui blondă.

Simt că îmi vine cheful să mă fac muci, varză, distrus, terminat, așa că îmi sfârșesc halba și mă duc spre Cliff Terrace, la Colm. Mairead e plecată câteva zile; maică-sa și bunicu-său au o căbanuță undeva în munții de lângă Aberdyfi, așa că s-a dus să stea puțin acolo singură. Să ia puțin distanță de Colm, ca să zic. Vrea doar să fie de una singură, probabil cu un butoi de votcă. Colm e obositor, asta e clar. Da' e un tip mișto cu care să te faci varză dacă

te simți în stare.

Încep să aud muzica de la jumătatea străzii. La început nu-mi dau seama ce e, pentru că e distorsionată, ca să zic, atât e de tare, da' dup-aia recunosc melodia „Thirsty Dog” de tipu' ăla, cum dracu' îl cheamă. Nick Cave. Mișto. Bat tare în ușa lu' Colm. Cum dracu' suportă muzica atât de tare?

— A, tu ești, William! țipă el când deschide ușa, imitând accentu' irlandez. Bună dimineața, dragă domnule Herlihy, nu-i așa că e o dimineață splendidă? Dar vă rog, intrați pentru un strop de apă sfințită!

Intru în urma lui și el dă muzica mai încet, slavă Domnului. Simțeam că începe să-mi dea sângele pe urechi. Văd sticle goale împrăștiate în patu' lui, un suport spânzurat de veioză (probabil plasat acolo intenționat, pentru efect, ca să zic), mucuri de țigară cu urme de ruj în scrumieră. Apartamentu' lu' Colm e o combinație de haos și acea curățenie strictă, rigidă, pe care o produce obsesia amfetaminelor. Adică uită-te la el; un tricou murdar atârna de teancul de cărți perfect aliniate de lângă televizor. Sunt o grămadă de chestii de-ăstea.

— Mairead e plecată, nu? întreb io, știind foarte bine că așa e.

— Da, de ce?

— Deci tu îți faci de cap?

El se uită la mine.

— O cheamă Carol, e beton în pat și la consumat substanțe și acum s-a întors acasă în Birmingham, dacă te interesează. Deși nu e treaba ta.

Îmi dau seama că e beat, așa că încerc să mai înveselesc atmosfera.

— I-ai găsit nueniciul?

— Nueniciul? Ce-i aia?

— E porțiunea dintre pizdă și gaura curului.

— Ăla e perineul.

— Ne, e nueniciul.

— De ce?

— Pentru că nu e nici pizdă, nu e nici gaura curului.

— O, să mor io.

Se aşază pe canapea şi continuă să mărunţească speed pe măsuţă. Văd un pahar cu o chestie roşie şi vâscoasă, iau o gură din el şi aproape că o vomit imediat.

— Dumnezeule mare! Ce dracu' e asta?

— Bloody Mary.

— Asta nu e Bloody Mary. Are gust de tocană mucegăită, să mor dacă nu.

— E de la soia. N-aveam sos Worcester, aşa că am pus soia.

— Tâmpitule.

Absolut dezgustător. Mă duc să beau nişte apă, ca să spăl gustu, şi când mă întorc în sufragerie Colm trage pe nară o linie lungă de praf roz, gâfâie puţin şi apoi se lasă pe spate, trăgându-şi nasu' şi oftând.

— Oricum, zice el, în ultimele câteva zile am lăsat-o mai moale, aşa că parcă am un tigru înăuntru' meu şi vreau să-i dau drumu'. Te simţi în stare? Ai chef de puţin abuz de droguri?

Se apleacă peste liniile lui de speed şi le zice că sunt nişte porcării inutile.

Sună telefonu'.

— Alo?

Ascultă câteva minute, apoi lasă jos receptoru, scuturând din cap.

— Era Roger.

— Ce voia?

— Un emu cu pălărie roşie pe post de tractor. Nu ştiu, n-am înţeles niciun cuvânt din ce zicea.

— L-ai mai văzut de curând?

— Nu, nu l-am văzut de ceva timp. Mi se pare că pe moment bagă la greu. Am auzit că a stat o noapte la bulău săptămâna trecută, ere că era joi.

— De ce? Ce-a făcut?

Dă din umeri şi îşi face un tub dintr-o bancnotă de cinci.

— Agresiune sau vătămare corporală gravă, sau ceva. Aşa că presupun că nu bagă chiar aşa de mult dacă a avut

energia să facă varză pe cineva.

Mai trage o linie pe nas.

— Dumnezeule, zic io, ce are Roger ăsta? De ce dracu' e atât de violent? Parcă e dement.

— Nu, zice Colm, trăgându-și nasu' zgomotos. Doar că are nevoie de puțină dragoste.

— Acum bagi și tu?

— Ce, skag? Nu. Nu m-am mai atins de așa ceva de cât, de luni de zile.

— Foarte bine. Chestia aia nu ți-aduce nimic bun.

— Pot să mă simt leneș și terminat și fără droguri, înțelegi ce vreau să spun?

Telefonu> sună iar.

— Ești căutat zilele ăstea, Colm, nu?

— Da. Plătesc oameni ca să mă sune, să pară că toți mă consideră beton.

Ridică receptoru, apoi fața îi cade și vocea lui devine puțin mai elegantă și mai lentă. Îl aud cum se înțelege cu cineva să-i plătească niște bani, apoi pune jos receptoru'.

— Proprietaru'.

— Ce voia?

— Chiria, ce dracu' să vrea. Da, sigur, ia-ți chiria, sub formă de cinșpe grame de amfetamine, prietene.

— Întotdeauna tre' să-ți plătești chiria, zic io.

Ceea ce mi-aduce aminte: sper că Laura a plătit-o la timp pe a noastră. Io nu câștig nimic pe moment, așa că ea plătește cât mai trebe în plus față de subvenție, compasiunea raționalizată a administrației. Totuși rămâne și ea în urmă, da' să mor io... detest să rămân în urmă, detest să fiu dator, asta e una dintre cele mai nasoale chestii din lume, chirie, facturile la utilități, impozitu, genu' ăsta de căcaturi. Detest lucrurile ăstea. Da' tre' s-o laci, n-ai de ales. Însă Colm o să se descurce: o să facă ce face întotdeauna: o să-i zică lu' Mairead să plătească restanțele. Ceea ce ea va face.

Băgăm fiecare câte o linie mare de amfetamine și deschidem niște cutii de bere blondă. E un speed bun; îți intră direct în sânge, bum bum bum, furnicăturile de pe

față, de pe scalp, gustu' de detergent care mă îngrețoșează puțin... mișto, relaxat, fericit la culme.

— Te duci să-i vezi pe The Selecter săptămâna viitoare?

— La Centrul pentru arte? Te cred! „Too Much Pressure”, îți amintești?

Sărim în picioare și țopăim puțin: „Hopa! Hopa! Hopa! Hopa!”, da' io tre' să mă opresc, pentru că simt cum țâțele îmi saltă sub tricou și nu-mi place asta. Trebe să mai slăbesc puțin. Tre' să mă apuc iar de amfetamine și, la cum m-am simțit după ultima linie, pare o idee destul de atrăgătoare.

Colm are niște ochi cât farfuriile.

— Hei, Liam, ce dracu' facem în casă? E prima zi cu program lung de duminică, ar trebui să fim la crăsmă, să sărbătorim. Trebuie să sărbătorim, e clar. Io mă gândesc să bag o grămadă de amfetamine și să fumez iarbă toată ziua, tu ce ai de gând?

Io mă gândesc: Laura, maică-mea, spovedania, saliva care-i curge soră-mii pe bărbie, binecuvântată fii tu între femei, zile lungi și inutile care te așteaptă, senzația de arsură, o casă mică în Egiwys Fach și un câine, dar îi zic:

— Exact același lucru, prietene.

Și ieșim din casă împreună.

BARMANUL

A fost o noapte bună, da. N-a fost rău deloc.

A treia oară când țin crășma deschisă după ora închiderii săptămâna asta. Idioții au plecat la patru jumate, după ce s-au făcut muci și s-au liniștit, da' totuși a fost o noapte bună. Asta e cea mai frumoasă oră a nopții, chiar e; să stai în crășma pustie, totu' curat și aranjat după ce toți angajații au plecat, cu mirosu' de bere și de fum de țigară... îmi țiuie urechile. Am încasat un pumn ca lumea, da' casa de bani e plină; nu putem să nu ținem cont de *asta*, nu-i așa, băiete?

Au fost toți aici în noaptea asta, toată gașca, sau cel puțin aproape toți. De fiecare dată e la fel, ca să zic; o, da, există în crășma asta scaune care au luat forma fundurilor

lor. Nu c-aș ști prea multe despre fundurile lor, ca să zic, deși pe cele ale unora dintre fete mi-ar plăcea să le cunosc mai bine, ca să zic... de fapt nu știu aproape nimic despre ci, în afară că sunt clienți regulați; adică ei îmi dau bani și eu le dau băutură. E foarte simplu; consumism pur, ca să zic. O sursă de venit ca oricare alta, asta sunt ei, atâta tot. O, îmi *place* de ei, sau de unii dintre ei, nu pot să neg asta; adică cu ei îmi scot banii, nu? Nu că îmi *plac* atât de mult banii, mai degrabă *am nevoie* de ei, ca să zic; acu' sunt de unu' singur, că nevastă-mea nu poate să lucreze acolo unde e, la rădăcina florilor din cimitiru' Llanbadarn, nu-i așa? Boala care începe cu ea răpus-o; da, până la urmă ne prinde pe toți, ciroza asta. O criminală. La momentu' la care a început să se trateze era deja prea târziu - fusesem prea ocupat ca să observ ceva, înțelege? Îi tot ziceam că n-are nimic, da' ar fi trebuit să-mi dau seama că se întâmplă ceva, ar fi trebuit să ne dăm seama de la sânge.

Da' n-aveam timp. N-aveam timp să observăm ceva, doar muncă, muncă și iar muncă, fir-ar a dracu' \ Asta a fost acu' cinci ani, sau șase; ceva de genu' ăsta, oricum. Cum trece timpul5.

Tipu' ăla irlandez cu coadă de cal și whiskyul de casă; aah, aia e apă de foc adevărată, băiete. Îmi place să mai beau câte un pahar din aia, clar. Băutură de casă. Curva lui îmi amintește cum era nevastă-mea acu' atâția ani, când era tânără; o dată că era absolut superbă, ca să zic - mă uitam la ea și uitam să respir -, și vorbea frumos, părea că nu înjură niciodată. Da' e obraznică și așa mai departe, e una dintre femeile ălea moderne, știi; adică s-au schimbat vremurile, băiete, în seara asta i-am zis „fato” când i-am dat restu' \ știi, ca să zic „mersi, fato”, și ea s-a uitat la mine așa, rece, a țâțâit și a zis către prietenu' ei: „Io sunt *femeie*”. Nici nu le mai înțeleg zilele ăstea - adică, te-ai aștepta să le placă dacă le zici fată. Și oricum, femeie, fată, ce importanță are? Nu e ca și cum nu mi-aș da seama că e femeie, cu țâțele ălea în bluza mulată și picioare până în creștet! Și ce cur are, uau, Dumnezeuule, pe bune.

Mă rog.

Și tipu' ăla din Liverpool (ăștia din Liverpool sunt ca vrăbiile; dai de ei peste tot, băiete), ăla mic și murdar, cu păr ca de șoarece. Glumește tot timpul, gălăgios, și soarbe ca o sugativă (și nu doar atât; i-am văzut găurile din mâna stângă, da, da. Io am ochi de vultur - nu-mi scapă nimic). E cu tipa aia cu zâmbet larg; când zâmbește, toată fața ei, nu, toată crâșma se luminează, nu că ar zâmbi prea des. În cea mai mare parte a timpului pare deprimată. Nu înțeleg de ce simte nevoia să-și pună toți cerceii ăia nenorociți pe față; asta e dezgustător, serios. Și bea mult prea mult - am văzut-o stând acolo, în colț, lângă jocurile mecanice, de una singură, îmbrăcată elegant și de una singură, și bea whisky în neștire. Pentru o femeie, ca să zic, bea ceva de speriat; îmi amintește de nevastă-mea. Trist, nu-i așa? Și cealaltă parașută la fel, aia cu păr scurt și ghetе, arată ca un soldat, ca să zic, îi place votca, nu glumă. Bea sticle întregi, pe cuvânt. Cre' că ei i-o trage tipu' din Liverpool; așa sunt toți acum, băiete, crede-mă, fiind barman atâta timp vezi ce se întâmplă - sunt ca iepurii, să mor io. Foarte stupid, vreau să spun cu toată chestia asta cu SIDA... totuși probabil că aș face și io la fel dacă aș avea vârsta lor. Aș vrea să fie așa. Pe vremuri nu iertam nimic, orice avea fustă. Pe vremea aia nu purtau deloc pantaloni, înțelegi.

Mă rog, ca să fiu sincer, nu mai sunt deloc sigur că aș vrea să am iar vârsta aia. M-am distrat, ca să zic, da' a fost foarte greu... da' un lucru știu sigur, că nu-mi place vârsta pe care o am, absolut deloc, băiete, nu mai pot să urc scările fără să pufăi ca o locomotivă, și niciunu' din regimurile ălea nenorocite pe care le țin nu pare să aibă niciun efect asupra dimensiunii burtii mele. Nu mi-am mai văzut picioarele de ani de zile, nu mai zic de sculă. Cineva mi-a zis odată că cel mai bun regim e să nu bei bere, da' dă-o în mă-sa - io n-aș putea trăi fără Beamish. Și tre' să-ți rămână măcar o plăcere, nu-i așa?

În general vorbind, îmi plac mai mult ei decât studenții, tre' să spun asta. A, da, uneori pot fi la fel de gălăgioși ca studenții, ca să zic, da' în alt mod; sunt gălăgioși pentru că se simt bine, asta e tot, în timp ce

studenții sunt gălăgioși pentru că au impresia că așa se fac remarcați, vor ca toată lumea să se uite la ei. Ceea ce bănuiesc că așa și e, da! într-un mod diferit; adică nu am prea mulți clienți care se îmbată și încep să cânte după două halbe de bere blondă. Da' gașca cealaltă, ei bine, uneori au venit la unșpe, imediat după deschidere, și au rămas până când am închis, treispe sau paispe ore mai târziu, ca să zic. Le place să bea și să fie în compania celorlalți, atâta tot; studenților le place să se dea în spectacol.

Nu toți, bineînțeles, unii dintre ei sunt oameni foarte în regulă. Și, Dumnezeu, din cauza lor pot să dau de mâncare la pisică și să-mi pun margarină pe pâine, nu? Evident că da. N-am de ce să mă plâng. La urma urmei, studenții sunt un lucru bun pentru orașu' ăsta, cu banii pe care-i cheltuie. Și, în plus, niciunu' dintre ei nu e la fel de înspăimântător ca celălalt tip, ăla tuns scurt și cu mâinile pline de tatuaje de amatori. Și ce ochi are, pe cuvântu' meu, niște ochi *demenți*... mă sperie de mă cac pe mine, nu mi-e rușine să recunosc; nu mi-a făcut niciodată probleme, ca să zic, cel puțin nu în crâșmă, de obicei iese afară ca să pună lucrurile la punct, da' îți poți da seama după fața lui că nu le are pe toate acasă. Un nebun. Îmi amintește de pozele cu tâmpitu' ăla de Charles Manson, știi, ăla cu svastică între ochi? Și brațele lui sunt ca niște pernițe de ace, pline de vânătăi și găuri, și mi-amintesc că într-o seară stătea pur și simplu și se holba la capu' de cerb de pe perete, n-a făcut nimic altceva câteva ore la rând, stătea și se holba. ăsta nu e comportament normal, nu? Cre' că dup-aia l-a durut și gâtul? Stătea acolo, în calea oamenilor, toți îl ocoleau, prea înfricoșați ca să se plângă, nu că nu i-aș înțelege. Ce dracu' vedea acolo, hmm? Nici măcar nu e un cerb adevărat. Drogurile, asta e. Cine dracu' are nevoie de ele? Și capu' ăla e o chestie răpănoasă rău de tot; îl mai țin acolo doar pentru că îi plăcea foarte mult nevaste-mii. O să-l arunc la gunoi cât de curând, înainte să cadă și să spargă capu' cuiva.

Cine mai e... a, da, fata aia mică și blondă, care

vorbește și cântă în galeză mai frumos decât oricine, băiete... O dată am înregistrat-o, pe furiș, ca să zic, da' cu tot scandalu' din bar nu se auzea nimic. Știu cum o cheamă, ca să zic - Sioned, Sioned Elfyn. Taică-său obișnuia să bea aici, și taică-său lui la fel. Îmi amintesc cum a venit la crăsmă, cu ani în urmă, foarte încântat că fiică-sa (nu Sioned, soră-sa mai mare) se duce la facultate. Foarte bine, am spus noi toți, bravo ție. Apoi vine ziua următoare, *vânăt* de furie, ca să zic, și spune: „Buuun! M-am hotărât! O dezmoștenesc! îmi face de rușine familia! Nu accept ca o fiică de-a mea să se ducă la o universitate străină!”

Mi-a luat nu știu cât timp și mai multe whiskyuri din partea casei ca să-l calmez. Până la urmă s-a dovedit că ea pleca la Nottingham luna următoare.

Sioned e cu tipu' ăla cu ochelari. Un zănatec; nu ca celălalt, vreau să zic un zănatec *drăguț*, știi... să danseze dansuri irlandeze în mijlocu* unei crâșme înțesate.

Tuturor le place să bea - și ce? Io fumez, da' și mie îmi place puțină iarbă, băiete. Nu e ceva rău, nu e drog propriu-zis, ca să zic, e doar, știi, pentru relaxare... De ce-or fi vrând unii dintre ei să se omoare cu cealaltă porcărie... nu pot să-mi dau seama. Mă uluiește, serios.

Ce motive au să fie deprimați, hmm? Acum tinerii au mult mai multe șanse decât aveam io când eram de vârsta lor. Și pun pariu că niciunu' dintre ei nu și-a pierdut nevasta.

Mai au, cât, patruzeci, cincizeci de ani în fața lor? Aș vrea să am și io la fel; câte chestii aș face... Cincizeci de ani de irosit, de aruncat la gunoi. Asta e pur și simplu lașitate, dacă mă întrebi pe mine; e slăbiciune.

Ah, în fine. Dă-o dracu'. E treaba lor, nu-i așa? Sunt viețile lor, ca să zic, pot să facă orice vor cu ele. Și, oricum, n-aș spune că sunt neapărat deprimați, ca să zic, nu chiar; majoritatea timpului râd, cântă, glumesc, chiar și celălalt tip, ăla înalt și slab, cu accent cockney și păr blond. Ăla e uneori foarte țăfnos; își dă ochii peste cap când îi spun că tre' să mă duc să schimb butoiu> de Guniess. Ar trebui să-

și exerseze puțin răbdarea, băiatu' ăla.

Ar fi trebuit să-l vezi săptămâna trecută, când Irlanda a bătut Italia la Campionatu' Mondial, la televizor; n-am mai văzut niciodată atâta bucurie. Erau așa de fericiți că s-au apucat să spargă pahare.

Sunt aici și fac munca asta de aproape treizeci de ani deja și i-am văzut pe toți cum vin și pleacă. Oamenii trec prin Aberystwyth mai mult decât prin orice alt loc de pe pământ, și io am văzut destul de multe locuri când eram la marină. O, da. E capăt de linie ferată, înțelegi; nu pot merge mai departe spre vest. Oamenii vin și pleacă. Și o să plece și ăștia, și o să vină alții în locu' lor, alții exact ca ei... Și de unde fac rost de bani, asta aș vrea io să știu; cheltuie o avere aici, și nu au cum să lucreze... Da' e mai bine să nu întrebi. Și, oricum, toți banii sunt cheltuiți la fel, nu contează de unde vin. Presupun că trebuie să privești lucrurile în felu' ăsta. Nu mă interesează de unde fac rost de ei, atâta timp cât îmi dau mie o parte din ei.

Io acum aș avea nevoie de ceva ca să pot adormi, de obicei niște iarbă și câteva whiskyuri. Am cumpărat mai devreme niște iarbă de la tipu' ăla irlandez și de la prietenu' lui care are câine, un nou tip de superskunk sau ceva stupid de genu' ăsta. Ce nume cretine pot să mai inventeze, nu? Spun că e foarte tare, da' mie mi se pare că arată ca ceaiu' chinezesc. Sper că nu e prea tare; dacă e tare, uneori mă face puțin paranoic. Mă deprimă. Îmi face mintea să se comporte foarte ciudat, ca să zic.

Ei, acu' e timpu' să mă duc la culcare. Dimineața o să fie aici, așteptând pe trotuar să deschid. Numa' că mâine nu deschid; mă duc în Glanyrafon, ca să zic, să fac aprovizionarea de la un supermarket. Tre' să mai iau niște bomboane, printre altele; tipu' din Liverpool și ăla înalt cu ochelari mi-au zis aseară să nu uit de asta, în timp ce își băgau bombonele în nas și apoi le suflau afară. Le-au cules de pe jos, ca să zic, și pe ălea pe care nu le-au cules le-a mâncat pisica, deci n-au făcut murdărie, da' tot e puțin dezgustător, nu-i așa? Da' asta îi făcea să râdă. Sunt niște copii mari, asta sunt.

Copiii pe care nu i-am avut io? Doamne, omule, mă faci să râd! Cine i-ar vrea pe ei pe post de copii, hmm?

Să sting lumina. Mă bag în pat și fumez niște marfa de-asta nouă. Beton. Măine e încă o zi.

Din *Ghid personal al Țării Galilor de Vest*, autor anonim, ediție privată, p. 30.

Curgere, atracție, totul se supune chemării apei: orașul alunecă, se scufundă în mare. Încet, imperceptibil de încet, însă uneori recuperarea se întâmplă cu o rapiditate catastrofală, precum în cazul congregației care, cândva în secolul trecut, s-a adunat în capela acum de mult dispărută din josul ruinelor castelului, care s-a prăbușit imediat în valurile de dedesubt. Eroziunea constantă, disoluția insidioasă a elementelor sau greutatea adunată a cărnii, a dorinței și a adulației, doar un singur rezultat este posibil – recuperarea, irevocabilă și totală, precum cea întâipărită în striatiile poroase ale rocilor care nu pot face altceva decât să absoarbă până la punctul saturației și apoi să cliveze și să devină altceva. Îngemănată cu pielea, se poate spune că roca suferă; rudă a pielii, se poate spune că roca suferă.

Uneori, țările nu pot alege modalitatea morții lor.

Uneori, oase și bijuterii umane încă mai sunt descoperite în nisip.

Gura râului va deveni râul; cel puțin atât a scrijelit în stâncă vântul.

DORM

Dorm sau, mai degrabă, se bucură de acele zvâcnete toropite și zvârcoliri intermitente și agitate care țin pentru ei locul somnului. În zori, lumina slabă a soarelui strecurată printre crăpăturile perdelelor dezvăluie podeaua și mobila presărate cu sticle și cutii goale, pungi de chipsuri, scrumiere pline, pahare și câni murdare. Aici o oglindă cu o patină de pulbere și o lamă de ras tivită cu praf alb, dincolo un pachet mototolit de foițe de țigară și o pungă ermetică de iarbă uscată, firicele împrăștiate de tutun cafeniu. Undeva e o seringă, cu amprente unsuroase pe cilindru și o picătură de sânge ca rugina pe acul acum

uscat. O lingură arsă. Un tampon de vată pătat. Ampretele de pe acestea nu sunt ale lui Roger; în dimineața aceasta, el doarme la spital, într-o stare de prostrație dată de temazepam.

Nu și-au dorit niciodată cu tot dinadinsul să fie ceea ce sunt sau unde sunt, și totuși uneori pot prinde sau smulge din aer un lucru care li se potrivește și pe care îl vor purta ca pe o coroană, un lucru care le va da posibilitatea să fie stăpânii orelor lor, atât cele luminoase, cât și cele întunecate, cu acea încredere pe care i-o dau unui actor costumat replicile îndelung repetate. Unii dintre ei pot gândi uneori că au luat chipul unei umbre; alții pot să creadă, oricât de temporar, că vorbesc și aud în lumina soarelui reflectată de un ventilator de bisturie. Așa că, oricât de superficial ar fi somnul lor, oricât de scurt, țepos și zdrențuit de termitelile viselor, el totuși permite asimilarea unei compulsii a controlului, o absență contemplativă necesară, nici suficient de lungă, nici suficient de scurtă, de fapt perfect echilibrată în insuficiența ei, de vreme ce asta înseamnă că se vor trezi înfometați.

Iar lumina soarelui avansează. Alunecă blând pe capul lui Malcolm de deasupra unui pardesiu, cu pielea feței de culoarea și textura unui cârnat crud. Ce vise îi fac ochii să se miște nu se poate decât ghici; la fiecare behăit al oilor de afară, colțurile crăpate ale gurii lui zvâcnesc și lasă să scape un mic geamăt. În raza de soare care iluminează fața lui răvășită plutesc scame și fire de praf minuscule, care apoi încep să se învâртеjească tăcut și violent în turbulențele respirațiilor lui. Nările lui sunt ca niște rigole pline de licheni, ușor însângerate.

Soarele se mută la mormanul adormit care este Laura, fără Liam, deoarece acesta doarme în Cornwall sub o barcă, apoi pătrunde în holul răvășit, unde niște vomă se deshidratează lângă telefon, apoi în dormitorul principal în care zac Paul și Sioned, lipiți spate în spate. Topografia plăpumii oglindește în miniatură peisajul din jurul casei;

piscurile coatelor, ale genunchilor și ale umerilor,

pantele inegale și înclinate ușor ale văilor, punctul ascuțit de joncțiune al crestei unde se îmbină membrele inferioare. Strălucirea argintie a transpirației de pe glezne sugerează o nemișcare de ore întregi. Pe tavanul de deasupra lor mucegaiul continuă să crească și să se extindă.

Alunecă din nou, ieșind din dormitor și continuând pe hol, tulburând o muscă de la micul dejun, trece pe deasupra preșului din lamele de cocotier care poartă urmele ușoare ale ghetelor lui Margaret și intră în dormitorul mic în care se odihnește Mairead. Brațele ei goale se încolăcesc în jurul pernei, părul ei e un evantai negru desfăcut. Are buzele ușor întredeschise, iar lumina soarelui de dimineață sclipește pe dinții ei și pe cerceii de metal de pe față. Plapuma boțită urcă și coboară încet, odată cu respirația ei constantă și liniștită. Alcoolul de noaptea trecută i-a pătat fața și i-a crăpat buzele, dar acum, când doarme și s-a eliberat de presiunile din timpul zilei care îi încruntă fruntea, îi întunecă ochii și îi alungesc fața, frumusețea ei a devenit vizibilă. Genele lungi tremură în soarele calm.

În spatele peretelui de nord al acestui dormitor, în bucătărie, Colm stă la masă, privind în gol. Bea dintr-un pahar cu vin roșu și trage dintr-o țigară la intervale neregulate, dar în majoritatea timpului doar privește în gol. Din când în când intonează primele cuvinte ale unui cântec, dar apoi se oprește abrupt, privind cu coada ochiului prin încăperea goală, ca și cum s-ar simți stânjenit. Are părul țepos și ochii injectați, iar pielea lui pare una de sinucigaș. Dacă l-ai întreba ce face acolo, n-ar ști să răspundă; probabil că ar continua, pur și simplu, să privească în gol. Își mijește ochii în lumina soarelui, ca și cum ar privi spre ceva anume, și așteaptă ca unul dintre cei adormiți să se miște, în timp ce Mairead se odihnește împăcată în spatele peretelui și o muscă bine hrănită gravitează în jurul capului ei.

MAIREAD

În mă-sa. Înțelegi? Am spus *în mă-sa*.

Urâsc asta, urâsc, urâsc, urâsc asta - să fiu trezită de urletele lui Colm din bucătărie. În ultimele câteva zile a fost foarte tăcut și posomorât, la cel mai mic pretext îl apucau crizele de furie și io știu foarte bine de ce; nu e deloc civilizat și vrea să se facă varză. Am renunțat o vreme să beau, încercând, ca să zic, să-l fac să se simtă mai bine, cum ar veni solidaritate, sprijin și așa mai departe, și poți să mă crezi că n-a fost deloc ușor, da' el nu observă lucrurile astea. E de un egoism extraordinar... adică, auzi-l acum în bucătărie:

— Dumnezeuii și morții mă-sii! Cretini nenorociți, labagii împutuți și inutili...

Zdrăngăne oale, farfurii și tigăi ca un copil răsfățat. Urâsc asta, serios. Știu că în curând o să mă trezesc și Colm n-o să fie în pat, o să fie în cine știe ce crâșmă, cu cârdul meu. De ce nu e posibil ca lucrurile să meargă mai bine? De ce?

Una dintre chestiile mișto la castele e că, pentru că au fost construite pe înălțimi, ca să zic, când ești în unu' dintre ele vezi la kilometri depărtare - ceea ce, desigur, era și intenția lor, să poată depista armatele inamice din timp. Adică, de aici pot vedea Bird Rock, care e la mulți kilometri depărtare, și de la distanța asta cormoranii care țipă în jurul ei par niște țânțari. E incredibil. Îmi imaginez dealurile din jur roind de cavalerie, bărbați pe cai frumoși înarmați cu scuturi, lăncii și săbii, alții în kilturi strecurându-se printre copaci. Dumnezeuule, cum trebuie să fi fost pe vremea aia? Îmi pot imagina clar, pot auzi copitele cailor și pot mirosi bălegarul... Cre' că ciupercile încep să-și facă efectul. Ating mușchiul de pe zidul castelului; e moale, catifelat și umed, ca o blană de animal.

— Uită-te la ei, zice Laura dându-mi cu cotul \ Demențial.

Mă întorc și privesc în jos, spre curtea castelului. Ce copii sunt; Liam stă cu membrele răsfirate, ca o stea de mare, la jumătatea unui zid fărâmicios, strigând:

— M-am blocat, fir-ar a dracu'! M-am blocat! Nu mă mai pot da jos!

Malcolm, care stă pe zid, trage în Colm cu o săgeată invizibilă, Colm face „Aaah!”, își desface brațele și cade pe spate, în iarbă.

— M-ai dovedit! M-ai străpuns de moarte!

— Hei! Nu mă puteți lăsa aici, pe motiv că sunt ca un scaiete!

Ce copii. Niște tâmpiți, toți. Io și Laura râdem pe metereze, în timp ce simt cum începe să mi se învârtă capu'!

— Uită-te la Paul! El de-a ce dracu' se joacă?

Urmăresc degetul ațintit al lui Laura „sus, sus de tot, și îl văd pe Paul cum aleargă ca un tren pe culmea unuia dintre zidurile înalte, foarte, foarte sus, periculos de sus.

— Doamne. Dacă pică de acolo, o să-și rupă coloana sau așa ceva.

— O să se omoare.

— Paul! Dă-te jos! O să cazi!

El se uită la noi, își mijește ochii, ne face cu mâna și continuă să pufăie. Câți ani are? Douăș'trei? îl aud cum imită trenu':

— Ciu-ciu-ciu-ciu-ciu-ciu... ciu-ciu-ciu-ciu-ciu...

Iar ceilalți:

— Nu mă pot mișca! Haideți, ajutați-mă careva să cobor!

— Hei! Pe vremea aia nu avea mitraliere!

— Era un amărât de arc!

— Sigur, un arc care face tătă-tătă?

— Ciuciuciuciu...

— Atunci ulei clocotit: fssst!

— În mă-sa, o să alunec!

— Aaah! M-ai topit de viu, nemernicule!

— Tuuu, tuuu! Ciu-ciu-ciu-ciu...

Demențial. Sunt luați pe ciuperce, de mult timp. Ca niște copii mici. Toți au nevoie de cineva care să aibă grijă de ei.

La televizor e o emisiune, ceva despre abuzu' de droguri în zonele rurale, ca să zic, și toți se întrerup din ceea ce fac și încep să se uite. Încremeniți, ca niște statui;

Roger, cu cablul electric legat în juru' bicepsului și strâns bine cu dinții, în timp ce vena de pe braț se umflă ca o frânghie albastră; Colm, aplecat de spate în fotoliu, pe cale să inhaleze fumul de la heroina de pe un ambalaj de KitKat; Malcolm, cu cocaină mărunțită pe oglinda mea de machiaj și o hârtie de zece rulată în drum spre nas. În mod normal, aş protesta, ca să zic, la asta – Roger să se injecteze în apartamentu' meu (nu pot să văd așa ceva; ace, îâân) și Colm băgând heroină – da' sunt prea luată și băută, sunt prea *terminată* ca să-mi pese. Oricum, e decizia lu' Colm. E problema lui.

Vocea de la televizor deapănă niște statistici, zice: *în curând va fi ceva neobișnuit ca o persoană de sub treizeci de ani să nu fi încercat marijuana*, la care toți râdem. Ce accent poa' să aibă tipu' ăla de la BBC.

— Mă *plictisisem* de marijuana înainte să fac zece ani, cretinu' dracului, spune Roger cu cablul atârându-i din gură.

— Ah, ar trebui să fii mai atent, zice Colm. S-ar putea să devii dependent de marijuana. Azi-măine o să ți-o și injectezi.

În unele zone rurale, heroina e la fel de ieftină și de accesibilă ca o pungă de zahăr.

— Dobitocu'! Sigur, vezi punga asta de heroină, omule? Am cumpărat-o pe la magazinu' de-alături, serios. Era o liră kilu' \ Ce labagiu.

— Acu' câteva zile mi-am îndulcit din greșeală cerealele cu skag. Ce porcărie.

S-a descoperit că unii copii de doar doisprezece ani beau serios... Consumatorii susțin că plictiseala produsă de lipsa de șanse de la țară constituie principalul motiv al abuzului lor constant de droguri.

— Ah, mă laași! zic io.

— Mda. O ședință de o noapte întreagă la malu' unui lac din munți, lângă un foc ca lumea, după care începi să-ți revii privind cum răsare soarele deasupra apei. Plictisitor ca dracu'.

— Mai țineți minte chefu' ăla din Ynyslas, de

săptămâna trecută? Sau ăla din Dol-y-bont? Mai Țineți minte cum am adormit cu toții, din cauză că eram atât de plictisiți?

Malcolm trage pe nas și zice:

— Toate emisiunile ăstea sunt complet aiurea. Adică, n-am auzit la niciuna din ele să spună că unu' dintre efectele pe termen lung ale abuzului îndelungat de droguri este o înclinație constantă către sarcasm.

Io încep să râd, da' Roger începe să se uite fix la Malcolm, fața i se întuneacă, ca să zic, apoi începe să scuipe scânteii:

— Ce *căcat* vrei să spui cu asta? Hmm? înclinație constantă către sarcasm, ce dracu' vrei să spui cu asta?

— Roger, glumea doar, omule, zice Colm.

Pun mâna pe brațu' lu' Roger (care pare subțire ca o trestie, ca să zic) și asta pare să-l calmeze puțin.

— Păi, sper că glumește, ca să zic, asta e tot ce pot să spun *io*. Idiotu'!

— N-am vrut să jignesc pe nimeni, prietene, zice Malcolm.

Pare îngrozit. Roger se holbează la el, încă mușcând cablu' cu dinții încheștați. Văd sclipiri de cupru în locurile în care a ros cauciucu'.

— Voiam, cumva, să fiu ironic, știi, autoironie, spune Colm. Adică, chiar ce am zis io era sarcastic... așa că... făceam mișto de mine, cum ar veni...

Îmi aruncă o privire îngrijorată. Roger mai spune ceva ce nu înțeleg, pentru că acum mușcă iar tare din cablu, bătându-și brațu' slab ca să iasă o venă, se plesnește peste piele foarte tare, aproape violent, ca să zic. Vena iese reticent la lumină, Roger mârâie și întinde mâna după seringă de pe masă.

Emisiunea continuă cu o discuție obtuză și plină de prejudecăți despre E, chefuri și cultura drogurilor în general, și în curând toți își pierd interesul pentru ea și revin la drogurile lor. Roger moțâie pe o canapea, spre ușurarea tuturor, Colm trage pe nas niște cocaină, împreună cu heroina, ca să se energizeze, și face mișto de

Malcolm, și io sunt din ce în ce mai beată. Beton. Ah, iată încă o noapte de dependență de droguri, disperare și dezolare, ah, iată cât de triști suntem toți. Un căcat. Puteți să vă duceți toți la dracu'!

Malcolm ne spune că a vorbit cu... cum îl cheama, Robbie? Tipu' care o să plece în curând la Paris? Da, ere că așa îl cheamă - zicea că anumite zone din pădurile de după Goginan sunt bântuite, mă rog, nu neapărat bântuite, ca să zic, cât ciudate, bizare; zice că unii cunoscuți de-ai lui nu mai vor să meargă acolo cu copiii, zice că pământu' a devenit amar sau așa ceva (ăsta a fost cuvântu' folosit de el, „amar”). Cum auzim asta, evident, vrem să mergem acolo, sau cel puțin io și Malcolm vrem; *urlăm* că vrem să mergem, da' Margaret și Colm sunt puțin cam ciudați:

— Nu știu, nuș ce să zic cu chestiile ăstea, spune Colm. Înainte să ajungi acolo pare foarte amuzant, da\... îmi amintesc că odată...

— Ah, dă-o în mă-sa. Hai să mergem pur și simplu să vedem cum e, spune Malcolm. Măcar mai schimbăm ceva. Vreau să zic, Mags, tu ce aveai de gând să faci azi?

Mags dă din umeri.

— Nu știu. Orice. Crâșmă, biliard, beție, presupun.

— Exact. Faci asta *în fiecare zi*, la dracu'.

— Da, când am bani. Și, oricum, îmi *place* să fac asta. Ca să fiu sinceră, nu ere c-aș vrea să fac altceva. În afară de înot, poate.

— Da, bine, da' azi e frig ca dracu', nu-i așa? Cel puțin asta o să fie ceva diferit, o schimbare, nu crezi? Ne ducem doar până în pădure, ne învârtim puțin pe-acolo și dup-aia ne ducem și ne facem muci în Druid. Beton.

— Mda, mă rog. De ce nu.

Așa că s-a decis. Însă înțeleg reticența lu' Colm; el are sânge de țigan, de la bunică-sa din partea lu' taică-său, cred, și oricât de clișeistic ar suna, pare să fie în legătură cu niște chestii, știi, spirite și așa mai departe. Ceva de genu' ăsta cam acu' vreun an am început să am o senzație ciudată în apartament, ca și cum era o prezență sau ceva... e greu de explicat; era ca și cum aș fi fost privită

încontinuu, evaluată și spionată, ca să zic... A fost destul de bizar. Și-mi amintesc cum făceam baie și fumam un joint, dorindu-mi ca senzația aia ciudată să dispară, când Colm a intrat în baie cu un zâmbet ciudat pe față, s-a așezat pe marginea căzii și mi-a spus cu o voce șoptită și bizară:

— E aici. Îl simți, în juru' tău? E în apartament, cu noi, de câteva zile... L-ai simțit cum veghează asupra ta?

Mi-a explicat că prezența asta era fantoma unui strămoș mort și că era una pozitivă, bună, și că venise ca să se asigure că nu ni se întâmplă nimic rău, da' io nu puteam scăpa de senzația că sunt judecată. Pur și simplu nu mă puteam dezbara de ea. Așa că am rugat-o pe fantoma asta sau spirit, sau ce era, să plece, am rugat-o frumos, ca să zic, și a plecat. Și nu s-a mai întors de atunci, sau dacă s-a întors, io n-am simțit nimic.

Lu' Colm i se întâmplă des chestii de-ăstea, sau cel puțin așa zice el. Când era în Franța, în Camargue, stătea împreună cu niște tipi, uitându-se cum ȣiganii se întrec la curse de cai și fac negoț cu ei, și unii dintre ȣiganii ăștia tot arătau spre el și vorbeau despre el, după care l-au chemat. Colm nu înțelegea ce spun, ca să zic, pentru că vorbeau în franceză, ca să zic, așa că l-a rugat pe unu' din cei cu care era să-i traducă și era ceva de genu':

— Spun să te duci și să li te alături, spun că ești unu' de-ai lor și că ar trebui să te întorci în șatră.

Ciudat, nu? Da' tre' să fie cumva o povară, cred... într-un fel... să porți cu tine chestii de genu' ăsta... însă mie mi se pare drăguț. Mi se pare atrăgător. E interesant.

Oricum, plecăm cu mașina mea, care de-abia mai funcționează, scoțând zgomote oarecum cronice de sub capotă. Motoru' e aproape terminat și bănuiesc că o să mă coste o avere să-l înlocuiesc; e o fostă mașină de poliție, ca să zic astfel, așa că motoru' a fost forțat ca lumea, și încă mai are pe bancheta din spate agățători de care erau încătușați arestații și așa mai departe. Ne duce cu greu până în Goginan, coborâm în vale și parchez sub un copac mare și bătrân, cu aspect prietenos, de pe marginea

drumului. Miroase extraordinar aici, serios, copacii după ploaie, pământu'... Și e și foarte liniște; nici măcar păsările nu se aud cântând.

— Am niște ciuperci uscate la mine, zice Malcolm, dacă vrea cineva. Nu prea multe. Probabil cam zece - cincișpe de persoană.

— Io nu vreau, zice Colm. Nu suport porcăriile ăstea.

— Atunci ne rămân nouă mai multe.

Comprimăm ciupercile în ghemotoace mici, care pot fi înghițite și începem să le mâncăm, și atunci bineînțeles că vrea și Colm.

— Nu suport să le iau așa, zice el. Uită-te la ele.

Ține în palmă un mănunchi de ciuperci.

— Cu codițele ăstea țepene, parcă ar fi păianjeni de-ăia mici și oribili, cu picioare lungi. îâân.

Da' le înghite totuși, ca toți ceilalți, și bea după ele niște votcă încălzită care stă în mașină de dracu' știe cât, probabil luni de zile, poate chiar ani. Are un gust groaznic.

Intrăm în pădure.

— Asta e o aventură adevărată, ca să zic. Mi se pare foarte palpitant, zic io.

— Da. Uită-te la asta.

Margaret arată spre un zid izolat, ușor înnegrit și cu bârne vechi și arse ieșind din el ca niște țepi sau așa ceva. E tot ce-a mai rămas dintr-o casă, cabană de vacanță sau ceva de genu' ăsta. Pe el e lipit un afiș decolorat, de-abia lizibil, al Armatei de Eliberare a Țării Galilor, desprins la colțuri. Plecăm mai departe, printre copaci.

E extraordinar aici, în pădure, totu' e verde, copaci atât de groși și de înalți... aici copacii nu sunt în rânduri regulate, identice, nu, nu, sunt aleatorii, sălbatici și nebuni, fără niciun alt model decât al lor propriu, ceea ce bănuiesc că așa și trebe să fie. Picioarele noastre foșnesc printre frunze, ferigi și crengi. Aici mă simt liberă, cu adevărat liberă, nu m-am mai simțit atât de liberă de foarte mult timp, de când am fost la cabana lu' bunică-mea din Aberdovey de una singură, pentru că așa am avut io chef. Absolut liberă. E o senzație minunată. Restanțele la

chirie, costu' benzinei și impozitele locale pot să se ducă toate dracului. Asta e locu' în care mă simt bine, ah, da. Dacă ar fi și un izvor cu votcă, atunci.

Dumnezeule, asta ar fi grădina Raiului.

— Ăăă... ce căutăm, mai exact?

Dau din umeri.

— Nu ceva anume. Nu știu, un fel de senzație sau ceva, presupun.

— Da' nu e mișto de tot?

Este și continuă să fie mișto până când ieșim din pădure și ne trezim într-o carieră veche și dezafectată. Nu e una foarte mare, ca să zic; e micuță, de fapt sunt doar câteva găuri neregulate în pământ, fiecare dintre ele înaltă, să zicem, cât o casă. Gri și neregulate, în iarba moale. A început să se lase ceața și așa mai departe, totu' începe să pară cumva fantomatic și ireal.

— Ah, căcat, zice Malcolm.

— Asta *nu-mi place*. Nu, nu. Asta nu-mi place absolut deloc, spune Mags cu ochii holbați.

— Ești în regulă, Mags?

Poate că e doar din cauza ceții, da' e palidă, albă la față ca laptele, și are niște ochi cât capacele de la roțile mașinii. Arată de parcă o să vomite imediat.

— Da, n-am nimic. Ciupercile ăstea, cred... am o senzație ciudată în stomac...

— La mine încă n-a trecut efectul, zic io, da' nu sunt sigură că e așa... adică nu prea îmi dau seama...

— Nici la mine n-a trecut, slavă Domnului, zice Colm. Nu știu de ce dracu' le-am luat. Nu suport porcăriile ăstea.

— Păi nu tre' decât să spui nu, Colm, spune nu. N-ai văzut avertismentele din serialele cu liceeni?

Vocile noastre sună înfundat aici, nu se aude aproape niciun sunet. Când vorbesc, vocea pare să mi se oprească brusc la câțiva centimetri în fața gurii. Și parcă simt cum aerul mă apasă, mă presează, mă simt de parcă aș fi învelită strâns într-o pătură gri sau așa ceva. E foarte ciudat.

Cu un fel de înțelegere tacită, o luăm înapoi, pe

poteca dinspre carieră spre mașină, prin pădure.

— E puțin... ciudat, zice Malcolm. Simt... ceva...
fantome împrejur.

Colm scutură din cap, destul de serios.

— Io vă spun, aici sunt niște lucruri rele. Lucruri foarte rele. Lucruri care nu vor să fim aici.

— Ah, fir-ar a dracu', nu spune chestii de-ăstea.

O iau pe Mags de braț și o întreb:

— Ești bine?

Ea dă doar din cap. Da' după asta murmură, foarte încet:

— Nu-mi place asta. Serios. Chiar nu mă simt bine deloc.

— Probabil e doar de la ciuperci.

— Da.

Colm e complet tăcut, nu scoate o vorbă. Când ajungem la mașină, se duce să se pișe și după câteva minute să întoarcă, părând îngrijorat.

— Haideți să vedeți ceva, zice el. O chestie extrem de ciudată.

— Ce e?

— Dracu' știe, nu pot să explic. Tre' să veniți să vedeți.

Ne uităm unii la alții, apoi îl urmărim printre copaci și ajungem într-un luminiș unde e ceva, nu știu, un fel de sculptură ciudată, habar n-am ce e; o ușă, o ușă normală de casă, ca să zic, care stă pe verticală, în pământ, cu o coardă roșie atârnată de ea, de ale cărei capete sunt legate două recipiente goale și curate de plastic, de fiecare parte a ușii; sub ele e presărat rumeguș. Sunt perplexă. Și niște mângăleli zgâriate pe vopseaua ușii... simboluri și forme ciudate... ca niște hieroglife sau așa ceva...

— Ce... dracu'?

Colm scutură din cap.

— Adică *de cei* Hmm? De ce? în mijlocu' pădurii, de ce ar face cineva...

— Poate că sunt doar niște copii care se țin de glume, zice Malcolm.

— Da, da' chiar și-așa...

Colm întinde mâna să atingă ușa, și Margaret țipă:

— NU!

Sau cel puțin mie mi s-a *părut* că a țipat; vocea ei de-abia dacă se aude. Parcă e înghițită de ceață sau așa ceva.

— De ce nu?

— Nu știu, așa, zice ea cu voce tremurătoare. Pare un fel de poartă sau ceva... ar putea încerca să te absoarbă, dacă o atingi.

Își încolăcește brațele în juru' trupului și se cutremură. Pare foarte tulburată.

— Ah, mă piș pe ea.

Malcolm scuipe pe ușă.

— Cred că sunt doar niște copii care se prostesc. Idioții dracului.

Colm e de acord:

— Da, probabil au pus-o aici ca să-i sperie de moarte pe fraierii care vin aici să ia ciuperci.

— Da. Hai să mergem și să ne facem muci în Druid.

Asta ne înveselește pe toți și o luăm la picior spre mașină. Întorc cheia și, miracol, pornește din prima, chiar și pe ceața aia, care e atât de umedă, că parcă e un iaz plutitor. Simt cum șuvițele transpirate de păr mi se lipesc de față. Urcăm valea, spre drumul principal și spre crâșmă.

— Ei, n-am găsit megaliți, da' tot am găsit ceva, nu-i așa?

— Da. Da' dracu' știe ce era.

— Știți ce, zice Malcolm. Aș vrea să nu fi găsit niciodată țeasta aia nenorocită de berbec. Credeți-mă, de când am găsit-o n-am avut decât ghinioane și mi s-au întâmplat chestii care sunt pur și simplu bizare. Serios. O s-o arunc dracului.

Mergem o vreme în tăcere; mașina urcă greoi coasta abruptă a văii. Apoi:

— Ar mai fi o chestie, zice Colm de pe bancheta din spate. Luminișu' ăla în care era porcăria aia ca o statuie era destul de mare, nu-i așa?

— Ce luminiș?

— Tocmai am spus, ăla în care era chestia aia ca o statuie.

— Da, ere5 că da. Cam cât un teren de tenis. De ce?

— Păi, pe acolo am luat-o când ne-am dat jos din mașină, prin partea aia a pădurii. Îmi amintesc casa arsă. Cum de n-am observat luminișu' atunci?

Dintr-odată îmi trece prin cap ideea că dacă ne-am întoarce chiar acum să căutăm luminișu, nu l-am mai găsi deloc, și parcă în mașină cade dintr-odată ceva din plafon, o greutate mare și invizibilă, ca să zic. Malcolm șuieră printre dinți și Maggie face:

— Dumnezeule, hai să ne grăbim să ajungem mai repede la crâșma aia. Am nevoie de foarte, foarte multă bere.

Apăs pe accelerație, da' nu mă pot opri să zâmbesc.

Ca să fiu sinceră, mă simt exuberantă, și nu doar de la ciuperci, e ca un fel de tensiune electrică pe care o am în sânge. Mă simt excelent, beton, super, în plină formă; ăsta era chiar unu' dintre motivele pentru care am venit în Țara Galilor.

Parchez vizavi de Druid, ne dăm jos-și ne oprim să ne uităm în vale. Un nor mare de abur sau ceață, sau așa ceva se ridică din pădure. E atât de mult spațiu; vast, imens. Pe fundu' și pe laturile văii sunt căsuțe mici și albe, cam la un kilometru jumate mai jos de picioarele mele.

— Parcă e din *Twin Peaks*, nu?

— Hei, Mally, îți mai amintești când io, tu, Paulie și Roger am venit aici pe acid și moșu' ăla a dat buzna în crâșmă, zbierând că e un OZN afară? Îți amintești?

Râd amândoi, amintindu-și, și io zâmbesc încă și mai larg. Din cine știe ce motiv, mă simt foarte, foarte fericită, în seara asta mă fac muci, mă doare-n cur cine conduce; o să dormim în mașină sau o să conduc beată. Nu contează; nu e important. O să vedem ce va fi.

Văd strălucirea portocalie a unui foc puternic la ferestrele crâșmei de vizavi. De-abia aștept să intru înăuntru.

— Mă duc să iau de băut, zic io. Ce vreți fiecare?

Acu' câteva seri, când am fost la chefu' ăla ținut într-un hambar din Dol-y-bont, îmi amintesc că mă uitam la una dintre chestiile ălea fractale proiectate pe acoperișu' hambarului, studiind formele din interiorul altor forme din interiorul altor forme, toate oglindindu-se unele pe celelalte, și îmi amintesc că m-am gândit că așa e și viața cu Colm, că o oră cu el oglindește o zi întreagă, care oglindește o săptămână, care oglindește o lună, care toate se oglindesc în întreg timpu' ăsta de când îl cunosc. O zi tipică începe frumos (de obicei), apoi devine încordată, apoi supărătoare, apoi ranchiunoasă și apoi, până la urmă, plictisitoare. Și, fără îndoială, când o să fiu pe patu' de moarte, toată viața mea o să se oglindească în perioada pe care am petrecut-o cu Colm, cercuri în alte cercuri, lumi în alte lumi. Spirale nesfârșite, tot mai departe.

Totuși, astăzi cel puțin a fost altfel, ca să zic; chiar dacă are una dintre crizele lui de dimineață, cel puțin înțeleg ce spune – în ultimele câteva zile n-a fost în stare să lege o propoziție, avea creierii varză de la calmante, ca să zic, așa că presupun că plictiseala asta groaznică de acum e o schimbare binevenită față de mârâielile ălea incoerente, chiar dacă mă enervează destul de rău. Stăm amândoi în casă, ca să zic, bem vin roșu și ascultăm albumu' ăla nou al lu' Black Grape. Ne relaxăm, ca să zic, ne simțim bine, da' el începe s-o ardă aiurea că n-ar trebui să irosim o dup-amiază atât de frumoasă stând în casă și că ar trebui să mergem cu mașina undeva într-un loc plăcut, înainte ca io să depășesc limita de alcool.

Bine, îmi zic io, foarte bine. Chiar este o zi frumoasă, și e plăcut să pot discuta cu Colm fără să adoarmă la fiecare câteva minute, așa că ne suim în mașină și o luăm spre Ystrad Fflur, Strata Florida, știi, mănăstirea cu flori și cu mormântu' lu' Dafydd ap Gwilym și așa mai departe. E foarte frumos acolo. Colm ia vinu' cu el și îl dă pe gât înainte să ieșim măcar din Aberystwyth.

— Poate că o să vreau să beau și io ceva când ajungem acolo, te-ai gândit cumva la asta?

El dă doar din umeri.

— Atunci trebuia să iei două sticle, nu-i așa?

Fir-ar a dracu' \ Egoistu' dracului... Io conduc și el așteaptă să fie transportat, în timp ce bea tot vinu' \ Cretinu'! Are impresia că io sunt șoferu' lui. Nesimțitul însă la mănăstire e pace și liniște, pe dealuri strălucește soarele și păsările cântă. E extraordinar, toate pietrele ălea vechi și sculptate din nișa în care călugării se rugau, atât de vechi, cu animale sculptate și Maria cu pruncul la sân și așa mai departe, e absolut extraordinar, da' în tot timpul ăsta Colm o arde cu:

— E o crâșmă mică și drăguță în Pontrhydfendigaid, știi, foarte drăguță, am mai fost acolo. Trecem pe acolo când ne întoarcem, bine?

Vreau să zic că din cinci în cinci minute spune asta sau ceva asemănător, ca să zic, și uită că io tre' să conduc până acasă, așa că n-o să pot bea prea mult. Io mă străduiesc, chiar mă străduiesc să îmi țin nevoile la distanță, vocea din interior care cere băutură, setea mea de alcool, zumzetu' din capu' meu, da' asta pe el nu-l interesează:

— Atunci de ce dracu' ai zis în mașină că ai bea niște vin când ajungem aici, hmm? De fapt nu voiai niciun vin, era doar așa, ca să mă fuți pe mine, nu-i așa?

Oftez doar. Nu merită să mă enervez cu el când e în dispoziția asta.

— Hai să mergem și să stăm lângă mormântu' lu' Dafydd și să fumăm un joint, nu vrei? N-ar fi mișto?

— Nici măcar nu-mi place iarba. Știi doar.

— Păi atunci face dracu' vrei tu. Tu și cu căcaturile tale de dimineață.

— Păi așa o să și fac. Mă găsești la crâșmă.

O întinde imediat, și io mă duc să stau la umbra copacului de lângă locu' unde e îngropat poetu'. E minunat și răcoros. Mă las pe spate și aprind jointu' care se usucă în torpedou' mașinii de dracu' știe cât timp. E atât de relaxant și, tre' să recunosc, e încă și mai relaxant din cauză că nu e Colm aici, să se încrunte, să se lamenteze, să

se agite și să fie arțăgos. Da' o să se întoarcă în curând, sunt sigură; n-are bani decât de o halbă sau două, dacă nu cumva a ascuns ceva bani, ceea ce probabil a făcut, pentru că săptămâna asta am primit o înștiințare de tăiere a gazului. Și io am puse bine în poșetă douăzeci de lire, pe care sunt cât se poate de hotărâtă să le cheltui în drum spre casă pe o sticlă mare-mare de Martini, o sticlă uriașă de Martini sec, lămâie, niște țigări Silk Cut, niște tonic sau limonadă sau așa ceva și câteva pungi de pufuleți de-ăia cu brânză de la Spar. Beton. Deși poate că o las baltă cu pufuleții cu brânză... sau poate iau doar o pungă; am impresia că în ultimul timp m-am îngrășat puțin, ca să zic... sper că nu. Urăsc să fiu grasă, serios, și am fost blestemată cu un metabolism lent; și doar dacă mă uit la ciocolată, e gata, mă fac ca porcu'. Îmi trec mâna peste burtă, da' nu pare prea umflată, ceea ce e bine; când eram mică eram destul de dolofană... mă rog, ca să fiu sinceră, eram grasă ca dracu'... și, Dumnezeuule, câte puteam să-mi aud, știi genu' ăsta de lucruri: grășano, scroafo, guițau în urma mea pe terenu' de joacă, toate chestiile ăstea crude și nemiloase pe care le spun copiii. Niște chestii foarte, foarte nasoale (acum nu spun la prea mulți oameni despre asta; reacționează diferit, ca și cum ai fi comis în trecut cine știe ce infracțiune gravă și oribilă. Ca să zic: „Cum, pe vremuri erai *grasă*? O, Doamne, nu-mi spune! Ai putea să ajungi *iar!*”). Copiii fac tot posibilu' ca să facă viața celorlalți copii un iad, pentru motive oricât de mici și nesemnificative; uneori nici măcar nu au nevoie de un motiv, pur și simplu inventează unu, ca să zic, dacă ei decid că ești o curvă, atunci asta ești: ești curvă dacă te machiezi, ești curvă dacă îți cresc țâțele mai repede decât celorlalte sau dacă îți vine ciclu' mai devreme, ești curvă dacă ești drăguță, ești curvă dacă nu ești drăguță... La mine, ca să zic, a fost din cauză că am fost șantajată să mă culc cu cineva când eram foarte mică - aveam doișpe ani sau poate treișpe; știi, dacă nu mă lași, te pocnesc și apoi o să zic la toată lumea că ești curvă, genu' ăsta de lucruri... Așa că l-am lăsat și bineînțeles că în câteva zile toată

școala știa. Apoi au început să apară „Mi-am tras-o cu Mairead” pe peretele adăpostului pentru biciclete, „Mairead Morgan e o curvă nenorocită” și așa mai departe pe pereții de la budă. A fost groaznic. Oribil. Chiar și unii dintre *profil* Dumnezeule... îmi amintesc că odată mi-au scris în carnetu’ de note la engleză că n-am imaginație și la sport că n-am motivație, sugestia fiind, bineînțeles, că sunt grasă, grasă și proastă, grasă, proastă și leneșă. Nenorociții dracului. Și dirigintele meu a citit în carnet, m-a măsurat din cap până-n picioare și a spus: „Da, lipsă de motivație pentru educație fizică, da, mi se pare foarte clar, da...”. Apoi a rânjit, foarte încântat de sine însuși, în timp ce toată clasa se spărgea de râs. Dobitocu’ dracului! Nu uiți *niciodată* o insultă a unui profesor. Sper că o să dau peste el cândva, de preferință când o să fiu îmbrăcată elegant, în oraș, și să-i râd în nas când o să saliveze și o să se uite la mine libidinos... boșorog nemernic. Și nici nu eram grasă sau leneșă; mă rog, eram puțin dolofană, poate, da... adevăru’ e că eram atât de devorată de ură de sine... era ca un uragan în capu’ meu.

Cam în perioada aia am încercat să mă sinucid.

Aveam cam cînșpe ani... Cincizeci de paracetamol, ca să zic, spital, spălături stomacale... a fost un coșmar. Da’ ere că dup-aia a început totuși să fie mai bine, ăla a fost punctu’ de cotitură, ca să zic, după aia am început să iau lecții de cântat și probi de muzică mi-a spus că am o voce minunată și un talent pe care ar trebui să-l folosesc cât mai bine, ceea ce încerc să fac și acum. Mai ales după ce am băut ceva; alcoolu’ mă ajută să cânt și să rămân slabă, pentru că îmi suprimă pofta de mâncare, ca să zic, și în plus mă face să mă simt excelent. Cre’ că exact înainte de supradoză am descoperit alcoolu’. Da, atunci. Juma’ de sticlă de whisky din bar de la taică-său la o prietenă de-a mea, ca să zic, am băut-o pe toată în grădină. M-a făcut să mă simt... m-a făcut să cred că...

Ah, în mă-sa. Încep să fiu puțin deprimată, acum că-mi amintesc iar toate cheștiile ăstea. Toate au trecut, dă-le dracu’ sunt doar încă un lanț de care trebe să scapi. Să

trăiești în prezent e un talent care merită cultivat, după cum spune tot timpu' Malcolm, și prezentu' nu e chiar atât de rău acum; am bani pentru care nu tre' să lucrez, mulțumită KT bunică-mea, deși nu știu cât ar putea să țină după cum se bagă Colm în ei tot timpul, mai e și tâmpită aia de Sharon și așa mai departe - nouă sute de lire i-am împrumutat vacii ăleia și nu mi-a dat înapoi niciun penny. Dumnezeu, nu trebuie să te porți frumos cu oamenii, n-ar trebui să fii niciodată amabil; oamenii văd asta ca pe un semn de slăbiciune și apoi te abordează imediat, ai putea să-mi împrumuți asta, ai putea să-mi împrumuți ailaltă, o să ți-i dau înapoi săptămâna viitoare, promit... Să-i ia dracu' pe toți. Labagiii.

Da' *tre'* să zic că aș prefera să n-am niciun ban și bunicii mei să trăiască decât să am o grămadă de bani și ei să fie amândoi morți. Ceea ce e...

Ceea ce e din nou destul de deprimant. Uneori iarba are la mine efectu' ăsta, mă face să mă gândesc la lucruri triste; chestia enervantă e că nu poți să-ți dai seama niciodată când o să te lovească. Am nevoie de alcool ca să contracareze, ca să zic, numa' că senzația e atât de plăcută, că nu te mai oprești până când ești prea beată ca să mai poți ridica paharu'. Sau să te dai la o parte din propria ta vomă. Cum a fost la petrecerea aia a lu' Iestyn; se pare că mă învinetisem - io nu-mi amintesc, ca să zic, îmi pierdusem cunoștința. Da' n-o să mai pot purta niciodată rochia mea roșie frumoasă.

Ce poți să faci?

Ah, dă-o-n căcat, cum zice Liam; e simplu. Sunt aici, în Țara Galilor, sunt slabă, am ceva bani cu care să-mi potolesc setea, sunt puțin luată și soarele strălucește. Colm e la crâșmă, mă așteaptă, și Colm *poate fi* uneori drăguț, nu-i așa? Da, uneori poate... Așa că dă-le dracu' pe toate. Și dacă sunt curvă, ce? În căzu' ăsta tu ești un cretin ignorant, stupid și impotent.

Ce prostii.

Îngrop mucu' sub iarbă, îi spun pa lu' Dafydd, mă sui în mașină și mă duc în Pontrhydfendigaid. îl găsesc pe

Colm în crâșma mică de acolo, într-un colț întunecat și mizer, cu o halbă plină pe jumate și un morman de suporturi de bere rupte în față. E mirosu' ăla minunat de crâșmă; un miros bogat, de drojdie, absolut beton.

— Termină-ți berea, scumpule, îi zic. În drum spre casă o să iau o plasă plină de băutură și o să ne facem mucii. Ce zici de asta?

Colm zâmbește larg, își bea berea dintr-o înghițitură și pe tot drumu' spre casă urlăm cântece populare, mai ales „Three Score and Ten”, pentru că ăla e cel la care știu io toate versurile.

Sunt în Oxygen, care săptămâna asta s-a mutat în baru' universității, și să mor io, Dumnezeule, plutesc pur și simplu pe E-ul ăsta, sunt luată ca lumea, mă înalț sus, sus de tot. Numele de ecstasy e corect, nu există cuvinte pentru bucuria asta, exuberanța asta, îmi văd păru' plutind în lumina stroboscopică și corpu' cum îmi agită toate membrele, pielea ca un cearșaf mare și furnicător și fața luminată de un zâmbet larg și permanent. Cu colțu' ochiului îl văd pe Colm stând la bar, privindu-mă cum dansez, sunt liberă, liberă, liberă, liberă și fremătătoare, plutesc pe muzica asta printre razele de lumină, ca o forță dătătoare de viață sau așa ceva și când o să se oprească o să mă opresc și io, dar știu că nu se va opri niciodată, niciodată. Strigătele din melodia asta mă fac de fiecare dată să scot picioru' stâng în față, seamănă cu strigătele pe care le scotea Liam pe drum încoace în mașină, când încerca să imite iodelurile, și Malcolm a zis că face ca un OZN dintr-un film SF de căcat din anii cincizeci, uuu - UUU, uuu - UUU! Mags dansează în fața mea, țopăie și transpirația îi strălucește pe păru' tuns scurt, pare atât de fericită și de frumoasă, cu pantalonii ei la modă, sub stomacul plat, și picioarele ca niște pistoane în mișcare, e absolut superbă, extatică, ca să zic, în seara asta nu-mi pasă dacă bănuielele mele că și-o trage pe ascuns cu Colm sunt sau nu adevărate, în seara asta mă distrez... Paul e lângă Colm, arată de parcă ar fi mâncat zorii de zi... Bărbații se apropie de noi încontinuu dansând, da' noi îi

respingem zâmbind (monștri creați de bere, indiferenți la etichetă; regula numărul trei - nu te apuci să vrăjești cu fetele când dansează în locuri de genul ăsta; ele vin pentru dans și droguri, nu pentru altceva), în minte mi se infiltrează o idee nedorită, încerc s-o resping dar ea continuă să se infiltreze, că oricare dintre tipii ăștia ar putea fi violatoru' din campus (în cap se fac auzite cuvinte: torturăgroază - abuzumiliredurere), dar după-aia ideea pleacă de bunăvoie, ca să zic, și, Doamne, sunt fericită, atât de fericită, nici nu-mi dau seama dacă cineva poate suporta atâta fericire, mă înalț, mă înalț, dansez fericită, fericită ca dracu'.

Uneori noaptea, când Colm e încă plecat cine știe pe unde sau sforăie prăbușit pe pat, deschid sertaru > meu secret. Acolo țin toate scrisorile și survenirele din perioada petrecută în Spania, tot felu' de chestii; hărți, cutii de chibrituri, șervete, bețișoare de cocktail, scrisori și poze de la foști prieteni, chestii de genul ăsta. Răscolesc cutiile de pantofi în care sunt toate chestiile ăstea, le ating, mă uit la ele și uneori, când îmi ridic privirea, văd că e dimineată. Soarele strălucește prin perdea. Uneori nopțile nu sunt suficient de lungi.

Trebuia să-mi aduc aminte, serios, chiar trebuia; e miercuri după-amiază, mijlocu' săptămânii la universitate, ca să zic, și orașu' geme de studenți. Un grup stă în juru' bancomatului și unu' dintre ei îi face semn cu capu' prietenului lui, mă măsoară din cap până-n picioare în timp ce scot niște bani și zice:

— I-aș trage-o ăsteia.

Mă uit și io la el din cap până-n picioare, de la pălăria galbenă ridicolă până la bocancii lui de armată cu șireturi desfăcute, și îi zic cu o voce cât pot de disprețuitoare:

— N-aș crede.

Tipu' se înroșește și prietenii lui râd, urlă și se distrează. Studenți tâmpiți. La agenția turistică e și acolo un grup, când mă duc să fac ce aveam de făcut; observ că toți își cumpără bilete pentru t' Dun Laoghaire. Când ies afară mi se pare că îl văd fugitiv pe Liam pe stradă, așa că

mă reped de una singură în prima crâșmă și bag câteva votci de una singură... Imediat mă simt mai bine. Și aici sunt studenți, în câteva grupuri diferite; în unu' dintre grupuri sunt gălăgioși, enervanți și șmecheri, cei din altu' doar beau, discută și râd. Io nu cred că toți studenții sunt niște labagii; unii dintre ei sunt niște oameni perfect în regulă, ca să zic, încearcă doar să-și facă o viață mai bună, știi, încearcă să facă ceva pentru ei... însă celălalt tip, *ăia* de clasă mijlocie, zgomotoși, zâmbăreți și nechezători, studenții cu S mare, care se forțează să pară nebuni, abuzivi și intoleranți, ca niște personaje din *Pulp Fiction*, prea mândri de fărâma de inteligență pe care o au; *ăia* sunt idioții pe care îi urăsc. Știi despre care zic, sunt peste tot.

Îmi termin băutura și mă duc să mă uit în vitrina magazinului ăla de pe Pier Street; rochia e încă acolo, rochia maro cu dungi pe care am pus ochii de un secol, încerc să-mi imaginez că o port, cum aș arăta în ea, ceea ce, bineînțeles, n-are nimic de-a face cu modu' în care arăt când o îmbrac la oglinda din cabina de probă... și totuși... arată destul de bine pe mine, serios, și oricum, mă *simt* bine în ea, și asta e important, nu-i așa?

Îmi iau iar hainele mele - ștrampii rupți, salopeta decolorată și așa mai departe - și mă duc cu rochia maro la casă. Șaizeci de lire, în mă-sa. Mă rog...

La casă sunt două ilustrări perfecte ale genului Student Cretin. Țștia doi sunt genu' de oameni despre care vorbesc, vorbesc suficient de tare ca tot magazinu' ăla nenorocit să poată auzi că vor să cumpere un picior de manechin. îl țin în mână, îl mângâie și, în general, fac pe idioții:

— Uaaauu, uite... dacă și femeile *reale* ar avea picioare de-astea...

— Acu' nu-ți mai trebe varianta reală, fiule!

Nu c-ai avea vreodată șanse să pui mâna pe una, îmi zic io în sinea mea. Fata de la casă vorbește la telefon, încercând să afle prețu' piciorului:

— Nu, nu, nu manechinu' întreg... doar un picior,

da... doi băieți... Zece lire? Un picior?

Studentul Grant și prietenu' lui încep să strige și îi dau o bancnotă de zece. Fata râde, cumva, scuturând din cap:

— Ah... ce nebuni sunteți... vreți să vi-l împachetez?

— Nu, mersi. Vreau să-l admir în toată zveltețea lui.

Apoi apucă piciorul și-l ridică deasupra capului, ca un soldat care mășcăluiește cu arma ridicată peste umeri. Cretinu' dracu'. Fix atunci mă observă și începe să rânjească la mine, dar io îi întorc spatele și, în timp ce plătesc pentru noua mea rochie, îi aud cum se cară din magazin.

— De ce l-ai cumpărat? De ce l-ai cumpărat?

— Simplu. L-am văzut, ne-a plăcut și, iată, acu5 e al nostru.

Apoi încep iar să râdă, în timp ce o iau pe stradă. Intestinele mele se chircesc pentru ei și obrajii îmi ard;

oare nu-și dau seama cum se fac de căcat? Ah, în fine. Dă-i dracu'. Ce idioți.

Mă duc cu noua mea rochie la buda publică de la castel și o îmbrac în una dintre cabine. Îmi bag hainele vechi în geantă; n-o să le arunc, ca să zic, am lucruri importante în buzunare și, oricum, să-ți arunci hainele vechi e risipă, oricât de varză ar fi; poți foarte bine să le tai și să faci din ele altceva, sau să peticești cu ele găuri și așa mai departe. Nu suport risipa fără rost. Adică, una dintre fustele mele scurte preferate era înainte o geacă; io am făcut-o, serios.

Mă simt destul de bine în noua mea rochie și intru în Ship an Castle foarte mândră. Un bătrân de la bar zice:

— Ce frumoasă e.

Îi zâmbesc larg. Mă așez într-un colț, în rochia mea nouă, și încep să beau. Cutreier crâșmele de una singură, întâlnindu-mă cu oameni pe care îi cunosc și pe care nu-i cunosc, într-unu' din baruri, după ce soarele a apus, ca să zic, un grup de cretini toastază în cinstea unui picior de manechin așezat pe verticală în centru' mesei, ca să-l poată vedea toată lumea, așa că plec după o singură

băutură.

Văd totu' ca prin ceață.

Și, prin ceață, un tip superb, amuzant, relaxat, cu accent puternic de Manchester; îmi admiră noua rochie. E la studii celtice la universitate și se dovedește că îl știe pe Colm. Pe unde dracu' o mai fi umblând și *ăsta*.

În rochia mea nouă, prin ceață, mă îmbăt cât de tare pot și mă trezesc acasă, în pat, singură, fără niciun Colm, încă îmbrăcată cu rochia mea nouă, numa' că acum e plină de vomă. O scot și mă uit la etichetă: SPĂLAT EXCLUSIV MANUAL. La dracu'.

Întoarce-te la mine Nancy Mai stai aici puțin Căci de când ai părăsit acest țărm Nu mai cunosc liniștea și bucuria.

Azi e seara fetelor. Ei bine, fetele au venit cu câteva ore înainte să mergem la crăsmă; io, Sioned, Margaret, două sticle de votcă și o casetă cu Christy Moore în casetofon. beton. Încep să cânt, să țin, să zbier cât pot:

Oriunde aș cutreiera Numele tău mă obsedează Imaginea frumuseții tale rămâne aceeași lângă ocean, întrebându-mă unde ai plecat și dacă o să te mai întorci...

Ah, unde e inelul pe care i l-am dat Lu' cretina aia de Nancy Spain.

Ne tăvălim de răs și continuăm să râdem, ca să zic, pentru că râdem de cum ne prostim că suntem copii; strecurăm un cuvânt urât și un cântec, ceea ce deja e infantil, și asta ne face să râdem și mai mult. Doamne, u-om avea și noi în cap. Parcă am fi trioul parașutelor proaste, nu?

Sioned dă pe gât pahar după pahar.

— Mergeți careva la festivalu' Cnapan de anu' ăsta?

— Nu știu, zic io. Când e, ca să zic?

— N-ai fost anu' trecut?

— Ba da, zic io. Cine a mai fost? Colm, bineînțeles, Malcolm... ai fost și tu, nu?

— Da, cu Paul, zice Sioned. Da5 mi-a fost rău de tot. *Rrrăăâuu*. Am stat tot weekendul în mașina lu' Paul, cu febră.

— A, da' îmi amintesc. N-a fost și Sharon atunci?

— O, Doamne! Parașuta *aial*

Margaret face o cruce cu degetele și Sioned scoate un sunet ca și cum ar scuipa.

— Îmi amintesc cum Colm era luat pe speed de nu mai știa de el și...

— *Asta* da surpriză.

— Ha! *Tu* vorbești!

Mags zâmbește, cumva umil.

— Și era dimineța foarte devreme, vreo șase, ca să zic, și se luase urât de Sharon, Dumnezeu... nasol de tot; n-ai niciun pic de personalitate, i-a zis, mori dracu' odată, să dispară din viața lui și așa mai departe... ar fi trebuit să-l auzi. A făcut-o praf, serios. A făcut-o să plângă, ca să zic.

— Bravo lui, zice Sioned. Io, personal, nu îl condamn; nu mi-a plăcut niciodată tipa aia. E un exemplar nașpa de tot, aia e clar.

Mags face:

— De mine nu i-a plăcut niciodată! Cre' că mi-a zis trei cuvinte în tot timpu' de care ne cunoaștem.

— Ah, ea urăște toate femeile, spune Sioned. Și majoritatea bărbaților, s-ar părea.

— Ei, nu e chiar atât de rea, zic io. Chiar după toate fazele pe care le-a făcut, ere că tot îmi pare puțin rău pentru Sharon.

Sioned mârâie:

— Doamne, Mairead, tu ești mult mai drăguță decât ar fi bine pentru tine. Dacă mi-ar datora *mie* nouă sute de lire, după atâta timp...

— Bănuiesc că o să mi-i dea înapoi, zic io, da' nu sunt absolut sigură că cred asta. Da' e bine întotdeauna să gândești pozitiv, chiar dacă te amăgești singură. Adică e ca și cu drogurile; nu te ajută cu nimic, după ce iei ceva, să te gândești, ah, E-ul ăsta e ca o aspirină nenorocită sau speedul ăsta e ca un laxativ pentru bebeluși, nu-i așa?

Trebuie să gândești pozitiv. Chiar și când e vorba de idioate ca Sharon.

Sioned scutură din cap.

— Nu m-aș baza pe asta.

— Da, și atunci cum rămâne cu Colm? El...

— Da' asta e altceva, nu-i așa? Ești *împreună* cu Colm.

E prietenu' tău.

— Și atunci nu e și mai rău?

Sioned scutură doar din cap. Uneori nu poți discuta cu ea. E groaznic de încăpățânată.

Mags schimbă subiectu'.

— Cine a cântat anu' trecut la Cnapan? A fost cineva ca lumea?

— Mulți oameni, zic io, nu prea îmi amintesc... eram mucii. Dom a cântat, asta mi-aduc aminte, și nu știu ce trupă de salsa, erau vreo cincizeci care alergau prin cort bătând din tobe. A fost beton, serios. Colm cumpăraseră niște amfetamine de la Jerry înainte să plec - pffffffffffff. Am fost luați ca dracu' trei zile în șir.

— Nu v-a dezumflat cineva cauciucurile? zice Mags. Parcă îmi amintesc ceva de genu' ăsta.

Ea n-a fost cu noi la Cnapan; cred că atunci nici n-o cunoscusem.

— Da, niște copii tâmpiți, zic io. I-am văzut cum se jucau frisbee, sigur ei fuseseră, și m-am gândit, dacă vreunu' din voi, labagii mici ce sunteți, scoate un singur cuvânt... Eram furioasă rău. Fierbeam. Bine că Paul luase compresoru cu el.

Sioned dă din cap.

— Da. Uneori pică bine că Paul e așa de strângător.

Mai bem niște votcă. Dumnezeuule, am golit ceva din ea;

și, să mor io, asta e a doua sticlă. De-abia atunci îmi amintesc ceva.

— Aia a fost prima oară când ne-am întâlnit, Mags, ți-aduci aminte? La Llys Wen, în dimineața aia de dinainte să te duci să lucrezi la sindicatu' studenților? Îți mai amintești asta?

— A, atunci a fost? De-abia mă mutasem cu câteva zile înainte. Deja mi se părea că e o casă de nebuni și așa

mai departe, și apoi într-o dimineață găsesc bucătăria plină de terminați, toți pe speed sau ceva. Mi s-a făcut frică; mi-am zis, cine *sunt* demenții ăștia?

Mags râde.

— Da, noi eram.

— Nu ne-am luat toți în dimineața aia?

— Ca dracu', da.

— Da, și dup-aia io a trebuit să mă duc la muncă!

Tură cu pauze, la baru' sindicatului! Groaznic. Dracu' știe cum am reușit. Eram terminată. Da, știți, asta nu era ceva neobișnuit pentru mine; toată vara aia am fost luată încontinuu. În absolut fiecare zi.

Râdem. Apoi începem să pălăvrăgim despre alte prostii. Timpul trece și votca dispăre.

Eliberați-l pe tânărul Wicklow

Trebuie să-i redăm libertatea

Sau vreți să-l ținem în lanțuri în timp ce aceia care l-au păcălit se bucură.

— Am aranjat să mergem să ne vedem cu bărbații, zic io, pentru că bănuiesc că cineva trebe s-o zică. Toți - Colm, Paul, Malcolm, Liam, Iestyn, absolut toți - ne așteaptă la crâșma din centru. Deja am întârziat juma' de oră.

Mags dă din umeri.

— Dă-i dracu' \ Io mă simt bine aici.

— Da, zic io. Și io. Hai să mergem să mai luăm o sticlă.

O să plătesc io cu un cec.

Asta am și făcut, ne-am rostogolit afară din casă, tipând și făcând scandal, deja dispuse toate să ne facem mucii. Doi tipi de pe cealaltă parte a drumului ne observă și se opresc să se holbeze la noi.

— Heeeii, feteellooor! face unu' dintre ei.

Ne-am oprit acolo, uitându-ne la ei.

— Chiar ai spus ce mi s-a părut mie c-ai spus? zice Sioned.

— Unde ați plecat așa, elegante și sexy?

— Încă nu știm, zice Sioned. Nu suntem sigure. Oriunde nu mergeți voi, fraierilor.

O luăm la picior, râzând ca trei copii, în timp ce tipii ăia stau și se uită la noi ca niște idioți, neștiind ce să zică. Unu' dintre ei strigă după noi:

— Cu atât mai bine, curvele dracu'!

Perfect. Război.

— Ooo, foarte inteligent!

— Duceți-vă înapoi la cămin și faceți-vă laba cu revistele voastre porno, că asta e tot ce-o s-aveți vreodată în materie de futai!

— Idioți impotenți ce sunteți!

— Labagiilor!

Și tot așa. Ei mai strigă ceva după noi, da' noi râdem și îi ignorăm, au rămas în urma noastră, au dispărut, ca niște fire de praf jalnice și insignifiante. Ajungem la Spar muci de bete, în timp ce tipii ne fluieră și strigă după noi:

— Iiihaaa! Unde mergeți, fetelor?

— Ce bine arătați!

Ceea ce, tre' să recunosc, așa și e; io port o rochie mică, multicoloră pe care mi-am luat-o luna trecută din piața Machynlleth, Sioned poartă o rochie mare, vălurită, peste o pereche de ghetă Caterpillar și Mags are niște blugi vechi, ruptți și decolorați, cele mai mari ghetă pe care le-am văzut în viața mea și o bluză neagră, mică și mulată, care îi scoate în evidență tâțele și stomacu' plat. Vaca, n-are nicio problemă să nu se îngrășe. Și io simt că arăt bine, astfel că mă *simt* bine, înțelegi ce vreau să zic, ca să zic?

În față la Spar, Margaret se întâlnește cu un cunoscut, un tip extrem de enervant, cu dinți stricați, cu genu' ăla de răs care te face să vrei să pocnești pe cineva. Pare să trăiască sub impresia greșită că râsu' lui e de fapt distractiv, așa că râde și mai exagerat, ceea ce îl face să zgârie pe timpan și mai rău. Nu știu care e numele lui real, nici nu vreau să știu; Malcolm îi zice Schelălăilă, ceea ce e suficient. Îi aud schelălăitu' ăla stupid și fals dinăuntru de la Spar, în timp ce cumpăr două sticle mari de votcă și niște tonic.

— Hai să ne facem complet muci, Sioned, hm?

Sioned rânjește.

— Clar. Hai să bem până *borâm*.

În drum spre casă deschidem o sticlă și bem direct clin ea.

Șase luni nesfârșite am petrecut în Dubberlin

Șase luni nesfârșite fără să fac nimic

Șase luni nesfârșite am petrecut în Dubberlin învățând să dansez pentru balul din Lanigan!

Schelălăilă se ține după noi o vreme și încearcă să ne explice că greșim versurile și să obțină de la noi niște votcă, da' Mags îi spune, destul de frumos, ca să zic, să se care și, slavă Domnului, asta și face. Țopăim puțin în mijlocu' drumului, ca să sărbătorim, în fața cinematografului, și o mașină de poliție oprește lângă noi. Pe geam iese o față bărboasă, care ne măsoară din cap până-n picioare. Polițistu' își scoate limba roz și își linge buzele înconjurate de țepi roșcați. Libidinosu' dracului.

— Bună seara, fetelor. Ce faceți?

— A, foarte bine, mulțumim, zice Sioned. Mergeam spre casă, știți, să bem ceva.

Polițistu' amușină. Dumnezeuule, nu poate să-și dezlipească ochii de la balcoanele lu' Mags.

— V-ați îmbătat?

— Nu, încă nu. Da' în curând o să ne îmbătăm, clar!

Sioned ridică una dintre sticle și zâmbeste.

Polițistu' amușină iar și ochii lui alunecă iar, soioși, peste noi. Am impresia că are de gând să zică altceva, ca să se mai poată holba la noi puțin, ca să zic, așa că pun io capăt discuției:

— Ei, mulțumim pentru grija dumitale, domnule polițist, acu' plecăm spre casă.

— Noapte bună! Aveți grijă cum conduceți, există unii oameni foarte periculoși!

— Mulțumim, domnule polițist!

Plecăm și îl lăsăm acolo, transpirat în mașină, legănându-ne fundurile exagerat. Probabil că acum își mângâie erecția, în timp ce se holbează și își linge buzele. Dumnezeuule, cum se uita la noi, de parcă eram acolo la discreția lui, de parcă putea să ne aleagă și să ne

cumpere... îââân; bărbații și libidoul lor frenetic și animalic. Sunt toți absolut la fel. A, sigur, există câteva excepții, poate; Malcolm, de exemplu, acu' câteva seri când mă întreba de singura mea experiență lesbiană, era doar curios, ca să zic, cum vorbești despre chestii când ești băută, știi... Inofensiv. Da' cei mai mulți; cei mai mulți sunt exact ca polițistu' ăla îpuțit.

— Ai văzut ce față avea? Aproape că îi săriseră ochii din cap?

— Am crezut că o să ejaculeze *acolo!* Probabil era disperat după sex, săracu'. Imaginați-vă ce e acum în capu' lui; noi trei, cătușe, bulane!

— O, Doamne! Iisuse Cristoase!

— Da5 cine poate să-l învinovățească, hmm? Nu arătăm toate superb?

Ne grăbim spre apartament, țipând și urlând. Sper din toată inima să nu dăm acolo de Colm, cu vreun dealer de droguri după el. Nu vreau să ne strice nimic chestia asta, mă simt extraordinar. Da5 când ajungem în apartament vedem că e pustiu, în afară de Șobolan (Plaque: ce nume stupid) și Christy la casetofon:

M-am dus în pădurea de aluni Pentru că simt cum îmi arde capul.

Ne aruncăm în fotolii și ne punem de băut.

— Femeile și votca, hei, o combinație foarte solidă.

— Corect, fato!

— Combinație sută la sută garantată, nu?

Mă trezesc pe covor, auzind casetofonu' cum hârâie; gura mea e ca un cuptor murdar, miroase a vomă și pe față am un zâmbet. Sioned și Mags sunt îngrămădite una lângă alta pe canapea, sub o plapumă. Și ele zâmbesc.

O voce puternică, bubuitoare mă trezește din somnul meu alcoolic; rămân întinsă, mahmură ca dracu' ascultând-o; e Colm, care face ceai în bucătărie cântând „Oro. Se de Bheatha Bhaile”, cântecu' galez pe care l-a cântat aseară la nesfârșit, pur și simplu la nesfârșit, cu Liam la crâșmă. Au încercat să mă învețe și pe mine, da' Colm îl cântă pe melodia de la „What Shall We Do With the

Drunken Sailor", ceea ce sunt sigură că e greșit. Da' oricum, e dimineață și el cântă, așa că mă învesolesc; nu pentru că ar avea o voce minunată sau ceva de genu' ăsta, de fapt e doar un răget răgușit de tip din Liverpool, ci pentru că asta înseamnă că e fericit, așa că și mie o să-mi fie mai ușor să fiu fericită. N-o să mai trebuiască să suport capriciile lui nenorocite. Nu se întâmplă prea des să mă trezesc și să mă simt așa. Asta se întâmplă destul de rar.

Bineînțeles că sunt conștientă de riscuri; nu doar SIDA, ca să zic, da' și violatorul, nu tre' să fii neapărat în campus ca să te întâlnești cu Violatoru' din Campus, ar putea fi oricine - da' totuși o fac. Dacă o face Colm, atunci pot s-o fac și io. Și, în plus, nu e ca și cum n-aș avea experiență la asta, nu e ca și cum n-aș ști la ce să mă aștept, am făcut asta de sute de ori, e atât de înduioșător de simplu - pur și simplu arunci un anumit tip de privire la crâșmă, te prefaci că ți se par interesanți și că ești impresionată și gata, s-a făcut. Simplu. Trebe doar să-ți folosești talentele naturale.

Camera lui e una obișnuită; miroase puțin a transpirație, hainele pe podea, veselă murdară, afișe pe pereți. Sunt oarecum dezamăgită s-o văd în unu' din ele pe Pamela Anderson aia, țuguindu-și buzele, deasupra țâțelor ei ridicole, dar... mă rog, oare chiar mă așteptam la altceva? Toți sunt atât de asemănători, cei mai mulți dintre ei, cu ușoara catifelare din juru' mijlocului, nevoia, frecarea aspră a clitorisului. Aproape niciunu' nu îmi atinge sâni, sau să-i mângâie; tot ce poți spera e o strângere trecătoare. Și, ca de obicei, cel de acum mă privește iritat când nu-și poate pune prezervativu, de parcă ar fi vina *mea*.

— Stai. Vrei s-o fac io?

— Nu. Mă descurc.

Îmi dă mâna la o parte, mârâie și mormăie în timp ce și-l rulează pe scula lui îndesată, plină de vene. Mă uit la ea și nu mă pot abține să o compar cu a lui Colm; a lui e clar mai mare (Colm e foarte mândru că e bine dotat) și mai închisă la culoare - la capăt, vreau să zic. Ciudat cum

sunt atât de diferiți. Mă gândesc la șoldurile înguste ale lui Colm, la stomacu' lui moale și păros, la sfârcurile mici și roz și umerii largi, întrebându-mă ce face cu ele în clipa asta. Toți sunt atât de asemănători și totuși atât de diferiți; ăsta de acum mă împinge ușor pe pat, își bagă limba în gura mea și mă mângâie pe coapsă cu mâna lui mare. Îl prind de șolduri și desfac picioarele, mângâindu-i coaiele în timp ce el se urcă pe mine, îl zgârii încet cu unghiile ca să-l fac să gâfâie. Îl ghidez înăuntru și mă ustură puțin, pentru că nu eram de fapt suficient de udă, da' imediat mă umezesc și intru în ritmu* lui. E exact ca mersu' pe bicicletă; nu se uită. Mârâie în urechea mea și îmi salivează pe umăr; prea repede.

— Mai încet, te rog... ia-o mai ușor... puțin mai încet... așa, da...

Îmi place când osu' lui pubian îmi apasă clitorisul, da' se mișcă prea repede pentru asta, așa că îmi încolăcesc picioarele în juru' lui, exact deasupra fundului, și îl oblig să o ia mai încet. El micșorează ritmul și începe să apese cu șoldurile, scrâșnind din dinți, o senzație fabuloasă, pe care o simt chiar și prin amorteala mea alcoolică...

— Da, așa... e bine... ține-o așa...

Văd dinții lui deasupra mea, în întuneric, o sclipire stearsă, gălbuie. Îmi înalț șoldurile ca să mă frec de el, degetele de la picioare mi se chircesc, coapsele îmi tremură și burta mi se unduiește, respirația mi se accelerează, de neoprit și incontrolabilă ca zborul sau căderea, tot mai tare și mai intensă...

— Oooooaa, îmi vine, îmi vineee...

Și mă descarc de toate, cu un geamăt lung, minunat, mă simt slăbită, caldă și minunat de moale... da' imediat ce senzația descrește, el începe iar, în mare viteză, nu am timp să mă relaxez, pentru că îl văd ca prin ceață cum dă din șolduri frenetic, adică ceva de genu' ritm de techno. Io mi-am obținut orgasmul, ca să zic, așa că îl las să-i dea înainte și mă trezesc gândindu-mă, din cine știe ce motiv, din nou la Colm și la aerul lui permanent de uluială. Îmi vine ideea că el o să fie întotdeauna separat, chiar și de

sine însuși (și ce căcat e „splendidul meu secret”? Adică *cine?*). Nu știu de ce, dar încep să plâng, da' numai puțin; aproape întotdeauna mă întristez după orgasm, ca să zic, și alcoolul' nu mă ajută deloc. Doar câteva lacrimi, nu atât de multe încât să-mi fie greu să le ascund de umbra asta care geme deasupra mea, care împinge și pistonează nebunește timp de câteva secunde și apoi se oprește brusc, oftează și se dă la o parte. Prezervativu' plescăie pe podeaua de lână pat.

— Uuuuaa... absolut... absolut superb... beton...

— Mm.

— Deci ai avut orgasm?

— Da, zic io.

Îl sărut pe umăr sau acolo unde mă gândesc că ar trebui să fie umăru' lui, pe întuneric. Asta pare să-i facă plăcere, începe să respire adânc și în câteva secunde adoarme. Dumnezeu, cum pute a bere; da, pe de altă parte, probabil că și io miros la fel. A fost o băută lungă de tot... nu-mi amintesc aproape nimic... nu-mi amintesc nici măcar cum arată la față. Neras, îmi amintesc că era neras și avea o strungăreață care îl făcea să pară drăguț, ca un copil. Ochi verzi. Ochi verzi, frumoși.

Aștept până când sunt sigură că doarme adânc, apoi îmi extrag cu delicatețe brațu' de sub capul lui greu. Îmi amintesc cum Roger și Malcolm, ere că ieri era asta, discutau despre Sindromul Brațului de Coiot; când te trezești dimineața mahmur, lângă o gagică nașpa, și brațu' tău e prins sub ea, ca să n-o trezești și să trebuiască să vorbești cu ea sau, Doamne ferește, să i-o tragi iar acum când ești treaz, îți rozi brațu' ca să scapi, ca un coiot prins în capcană. Bănuiesc că ideea e că pierderea unui membru e preferabilă pierderii ultimei urme de respect de sine. Da' nu înțeleg un lucru; de ce coiot? De ce nu o vulpe? Și vulpile fac la fel, se automutilează dacă sunt prinse în capcană, ca și coioții, lupii, șacalii și așa mai departe. Așa că de ce nu o vulpe?

În fine, dă-o naibii, asta e ce fac acum – evadez. Încet și cât mai puțin zgomotos posibil, îmi caut hainele pipăind

pe jos: ghetetele, ciorapii, blugii, cămașa, sutienul, chiloții. Iau ceva de jos, un articol de îmbrăcăminte, ca să zic, unghiile mele rup o crustă de ceva și îmi dau seama că sunt boxerii lui. Probabil că a ejaculat la crâșmă, în timp ce vrăjeam cu el, sau când ne sărutam în ușa magazinului ăluia. îâââ.

După ce m-am îmbrăcat complet, rămân acolo, uitându-mă la umbra lui adormită în întuneric. N-ai fost unu' dintre cei mai răi, îmi spun în sinea mea; tu - cum te-o chema - ai fost exact precum cei mai mulți dintre ei - atât de mediocru. Și parcă te văd mâine dimineață, cu prietenii tăi la crâșmă, lăudându-te, și ce cuvinte o să folosești, „agățat”, „curvă”, „i-am tras-o”, „a fost superb”. O parașută, o să spui, de-abia aștepta, o să spui, da' n-o să le spui că parașuta asta dispăruse când te-ai trezit, nu-i așa?

Nu. Da' ea o să dispară, ștoarfa asta, o să fie dispărută de mult când o să te trezești tu, și dacă o să dai vreodată peste ea pe stradă, ceea ce într-un oraș atât de mic e inevitabil, o să te uiți la ea și habar n-o să ai de ce a făcut-o, nu-i așa? O să te întrebi de ce a plecat, de ce nu ți-a lăsat numărul sau n-a sunat, și n-o să-ți treacă niciodată prin cap că pur și simplu nu mă simțeam în stare să dorm lângă tine, de fapt nici măcar să stau lângă tine mai mult decât intervalul de timp necesar pentru a obține de la tine ce voiam. A, da, n-ai fost prea rău, dar... te voiam și aveam nevoie de tine pentru un singur lucru. Și l-am obținut.

Ies din cameră fără zgomot și mă furișez pe scări în jos, pipăindu-mi drumul în întuneric prin această casă necunoscută. Trec prin hol și prin bucătărie, unde observ sclipirea albastră a unei sticle în lumina lunii; o sticlă de gin lângă aragaz. Asta îmi e de ajuns. O iau cu mine, ies pe ușa din față și mă trezesc pe una din acele străzi înguste de pe dealurile de lângă port. Aud pescărușii și noaptea e rece, vântoasă și aproape complet lipsită de stele. Mă întreb dacă o să-l găsesc pe Colm acasă și ce-o să-i zic dacă mă întreabă unde am fost. Da' probabil că n-o să mă întrebe nimic. Probabil că nici nu e acasă. O iau în direcția

aia.

Prea târziu; chiloții mei sunt plini de sânge. Ce porcărie, îi dau jos și îmi bag repede un tampon, ca să nu murdăresc podeaua, scot ligheanu' de sub chiuvetă, îl umplu cu apă și îmi pun chiloții la înmuiat. Apa se înroșește imediat și se tulbură, ca o ceață roșie care se rostogolește deasupra mării... luna asta am avut un ciclu nasol... îmi amintește de avorturile ălea spontane de demult, de dinainte să-l cunosc pe Colm... probabil că ultimul' fusese provocat de toate pilulele ălea pe care le luasem, cel puțin așa a zis doctorul'... da' io îmi aduc aminte că...

Nu, nu te gânde la asta. Acum ține de trecut.

Sunt mai beată decât mi se pare. Mă clatin în timp ce mă așez pe budă și tre' să mă sprijin cu o mână de pervaz, în veceu începe să curgă căcat moale, aproape complet lichid. N-am mai mâncat de... de cât timp? Punga de alune prăjite de ieri... sandvișu' cu șuncă de alaltăieri... ăăă...

Colm mi-a spus o dată că citise că doctorii naștiști legau picioarele evreicelor unu' de celălalt atunci când nașteau. De atunci m-am gândit încontinuu la asta... imaginează-ți... bebelușu' care se sufocă, mama sfâșiată... ce nemernici împuțiți... imaginează-ți...

Toți bebelușii morți, toți copiii avortați. Uneori mă gândesc la ei toți, oamenii micuți arși în incineratoarele spitalelor, aruncați la veceu... îmi amintesc de un labagiu, Leon, Leon Leatherbarrow, care, când stăteam în Leeds, ca să zic, și i-am zis că sunt însărcinată, a început să-mi dea pumni în stomac, ca să avortez. Nemernicu'. Da' m-am răzbunat; după ce am ieșit din spital, am așteptat până când s-a îmbătat, apoi i-am turnat gaz pentru brichetă pe pantaloni și i-am dat foc. Am plecat și l-am lăsat alergând prin cameră, urlând și îndoindu-se de mijloc, bătând flăcările cu o pernă. Sper că i-am ars scula de tot. Să nu mai facă vreodată copii.

Sângele din ligheanu' în care sunt chiloții mei îmi amintește de râu' tulbure de lângă vopsitoria din Huddersfield. Culoarea se răspândește în vălătuci la fel ca

acolo... vopsitoria s-a închis de mult, da' fundu' râului e tot roșu aprins. Arată uluitor. Da' în același timp oribil.

Pe pervaz e o sticlă de vin roșu. Îi aud cum vorbesc, una dintre poveștile lu' Liam:

— Proprietaru' de la Mill. îl știi? Ieuan? Cu barbă și păr blonziu?

— Ăăă... nu, nu cred...

— În fine, nu contează, nu e important. Oricum, nici măcar el n-a putut să-i facă față, și ăsta fumează ca o locomotivă din anii șaptezeci încoace, a băgat orice: acid, ciuperci, o grămadă de ciuperci, recordu' lui e de trei sute dintr-odată. Da' n-a putut să facă față la superskunku > ăsta.

O ținea întruna că trebe neapărat să se cace, aproape că plângea și făcea: Doamne, Liam, ce dracu' mi-ai făcut? Ce dracu' ai *făcut*? Am crezut că o să înnebunească, amândoi am crezut. A fost groaznic. Și a început să mă amenințe, serios. Ceva demential. Mi-era frică să nu mă omoare.

— Căcat. Și ce-ai făcut?

De fiecare dată când iau o gură de vin, după câteva secunde mai curge niște căcat. E ca și cum ar trece pur și simplu prin mine, ca o cascadă care trece prin tot corpul meu, prin sacii și țevile mele... Foarte interesant, serios. Cre' că o să rămân aici.

Liam strigă din bucătărie:

— Hei, Mairead, ce dracu' faci acolo? Te-a apucat diareea?

— Alo! urlă Colm. Hai să bei ceva cu noi!

Mai beau niște vin și scutur din cap. Cre' că o să rămân aici.

Bunico?

Bunico? Buni?

...Sunt aici. Nu poți să dormi?

E în regulă, o să adorm imediat. Voiam doar să vorbesc puțin cu tine...

Foarte bine. Nu e ca și cum aș avea prea multe de făcut, nu-i așa?

Nu, presupun că nu... mai spune-mi o dată; cum e de fapt să fii mort?

Îți faci griji. În principal îți faci griji. Și te plictisești. Cam ca atunci când trăiești, de fapt.

De ce-ți faci griji?

Păi... *tu* ar trebui să știi.

De ce?

De exemplu, cel care doarme lângă tine. Colm. Chiar crezi că e un lucru bun pentru tine?

Nu știu, bunico, zău... uneori mi se pare că da. Nu prea pot să-mi dau seama. Uneori cred că da, alteori cred că nu... Mă face să fiu fericită, mă face să fiu tristă. E interesant să fii cu el, e plictisitor să fii cu el. Nu-mi dau seama.

Ah, asta a fost dintotdeauna povara ta, nu-i așa? Nesiguranța.

Da, cred că da... da5 de un lucru sunt sigură; îmi pare rău că am cheltuit banii așa.

Mă rog, asta e la latitudinea ta. Sunt banii tăi, poți să faci ce vrei cu ei. Tot ce-ți cer e să n-o lași pe Sharon să-ți fure nouă sute de lire.

A, nu, n-o s-o las.

Ba da, probabil că o s-o faci. Ești prea bună, în unele privințe. Și bunătatea e o povară foarte grea, Mairead; oamenii o să ia bunătatea asta de la tine, o s-o pervertească și o să-ți dea înapoi ceva complet diferit. Ceva hidos.

Da, acum știu asta... dormi?

Aproape.

Întotdeauna ai fost preferata mea. Mă vedeam pe mine în tine. Eu te-am botezat, după bunica mea.

Știu.

S-a născut la mai puțin de treizeci de kilometri de unde ești tu acum.

Știu.

Sigur că știi...

Bunico?

Ce e?

Aș vrea să fii încă în viață.
Știu că vrei. Acum culcă-te.
Bine.

La dracu', mmmmm, sunt beată ca dracu'... de-abia dacă văd ceva... unde... Colm? Tu ești?

Dracu' știeee...

a sunat mai devreme poliția și ziceau că e la ei în arest, da' nu știu unde sau de ce... nici nu-mi pasă... sunt beată ca dracu'...

Geraint? Țsta e Geraint?

— Credeam că ești încă în Florida...

— Ne-am văzut ieri, Mairead. Nu-ți mai amintești?

Mă mișc... sunt dusă în brațe... o voce din întuneric îmi spune că Roger a murit, da' ere că e doar un vis... l-am văzut pe Roger acu' câteva zile... avea încheietura mâinii bandajată... cine cade? Unde dracu' sunt?

— Ce?

Aripi, bubuituri și creste albe, pufoase. Nnn, rmnn. Asta văd. Sunt absolut terminată. O voce îmi murmură ceva la ureche, în timp ce mă prăbușesc în lumină, da' nu înțeleg absolut nimic.

Urăsc la maximum expresia asta, „drogul preferat”. E o tâmpenie, n-are niciun sens. Nu *tu* preferi un drog, *el* te preferă pe *tine*, indiferent care ar fi efectul lui de calmare asupra ta, de contracarare a energiilor tale negre, de a te face să fii excitat, nu excitat, fericit, în fine...

Deci io ce sunt, sunt o bețivă. O bețivă *înrațită*. Și ce dacă, ca să zic? De ce se tem atât de mult oamenii de asta? Nu e ca și cum aș fi director de bancă sau inspector... nu fac parte din acele forțe invizibile care sfârâmă viețile oamenilor și apoi calcă în picioare ce a rămas. Doar că îmi place să beau. O grămadă.

Știu ce ar spune spiritele liberale, ar spune că nu am posibilitatea de a alege, dar o am, insist asupra acestui lucru, e alegerea mea să anulez toate astea, să beau până din ele nu mai rămâne decât o pastă, o pastă inofensivă. Fără alcool totu' e prea colțuros, prea strălucitor... prea multe tăișuri de bisturie.

Am ales asta în urmă cu foarte mult timp. Sunt și alte droguri, adică E-ul e bun; o, da, E-ul e minunat, da' e exact ce îi zice numele, EXTAZ, te scoate din lumea asta, ca să zic, ești complet separat de ceea ce eu cunosc ca realitate. Cel puțin cu băutura lumea încă mai rămâne acolo cumva, într-un fel, doar că puțin zugrăvită în alb, știi, cețoasă și opacă... ca albul ăla lănos când plutești pe deasupra norilor...

Albul e plăcut. Îmi place albul. Nu cred că aş putea trăi fără el, ca să fiu sinceră, chiar nu cred.

Din *Ghid personal al Țării Galilor de Vest*, autor anonim, ediție privată, p. 33.

Poziții precare și vârfuri periculoase; cascade de piatră înghețate și avalanșe, grohotiș... O colosală tuberculoză; valea Ystwyth este gura tot mai largă a unei falii imense și lacome care se întinde până la mare, pentru a lipăi din ea, marcată pe toată lungimea ei de țăncurile și resturile de stâncă sfărâmată, fiecare dintre ele oglindită microscopic, fiecare dimensiune – mare sau mică – prinsă în universalitatea dezintegrării lente. Împărtășesc susceptibilitatea eroziunii, prăbușirea din care nu mai există vreodată scăpare. Falia este șanțul unei imense mreze de pământ, iar progeniturile ei sunt micile tunele de la suprafața rocii; creste șerpuite, canale întortocheate, modele uimitoare făcute de activitățile incompreensibile ale organismelor acum de mult dispărute, urme imposibil de eradicat ale vieților mici și timide, pe care mileniile le-au smuls atingerii noastre. Fiecare urmă slăbește și mai mult roca, chiar și acum, chiar și acum. Prăbușirea continentală se poate datora unor mici zvâcnete.

CONTINUĂ

Continuă să meargă pe lângă peretele văii, o procesiune neclară prin zăpada vijelioasă care cade neîncetat, atenuându-le schelălăielile și izolându-le strigătele, care acum descresc constant, de vreme ce vin de departe și mai au încă mult de mers. Luminile casei de pe fundul văii, la trei sute de metri sub ei, sunt, atunci când pot fi văzute prin zăpada învărtejită, simple flăcări de

chibrit pe cale de a se stinge. Destinația e cabana bunicilor lui Mairead, prinsă între acești munți și în această furtună de zăpadă prin care se împleticesc, uzi și albiți. Unii dintre ei pășesc hotărât, cu capetele aplecate și brațele încolăcite în jurul lor, alții sar și țopăie nebunește, ca niște sperietori de ciori însuflețite de o forță fantastică. Însă toți sunt ca niște fantome, prin dantela ninsorii, umbre lipsite de substanță. E ajunul Anului Nou.

— Ce mod tâmpit de a-ți petrece primele câteva ore ale lu' nouăș'cinci rătăcit într-o furtună de zăpadă. Dumnezeu!

— Da, parcă am fi căpitanu' Oates¹¹, să mor io.

— Ce?

Sunt ca niște fantome prin zăpadă, una dintre ele plutind în tăcere, alta sărind de pe un bolovan pe altul, mânată de energia chimică fierbinte care urcă odată cu sângele. Câinele lui Mickah, Trapper, țopăie înainte și înapoi, între aceste umbre mișcătoare.

— Pe ei, Trapper! Unde e Sioned? Hai, du-te și găsește-o!

— Asta e cea mai bună reclamă la droguri de excelentă calitate pe care ți-ai putea-o dori!

Vocea lui Malcolm de-abia se aude prin zăpada care cade.

— Adică mi-e *cald*! Asta e incredibil! E *minunați*

— Plutesc pe ultimul E, omule, să mor io, *plutesc*.

— Uită-te la toate astea! Atât de frumos! Doamne, cât e de frumos! Nu m-ar deranja dacă ar trebui să mor aici, serios, nu m-ar deranja să *mor* aici dacă ar trebui.

— Nu cobî. Încă e posibil să ajungem la asta.

— Da, spune Colm. O să ne găsească mâine dimineață, înghețați în picioare. Adică io nu mai simt, ca să zic, da' sunt sigur că tre' să fie suficient de frig ca să-ți înghețe sângele în vene, sunt sigur. Hai să ne așezăm toți în poziții tâmpite, ca atunci când o să ne găsească să râdă,

11 Explorator antarctic englez, care s-a sinucis în momentul în care și-a dat seama că boala sa puna în pericol viața tovarășilor lui de expediție (n. t.)-

știi, în patru labe și cu curu' în sus și așa mai departe.

— Fir-ar a dracu', Colm! se aude Sioned țișând. Mai taci dracu' din gură!

Colm se îndreaptă rânjind, prin zăpadă, spre o umbră în formă de Sioned, dar descoperă că e unul dintre necunoscuții pe care i-au luat cu ei mai devreme din crâșma din Aberdyfi. Privește cu ochii mijii fața nefamiliară și încruntată a fetei și gustă zăpada cu limba.

— A... Tu cine ești?

— Cât de departe e casa aia?

— Kilometri, kilometri întregi, spune el neutru. N-ai băgat niciun E?

Fata se cutremură și scutură din cap, apoi fața și întregul corp i se încleștează ca un pumn.

— Ah, ar fi trebuit să bagi, continuă Colm. E absolut uluitor.

Apoi dispare în vijelie, strigându-l pe Liam, care poate fi auzit spunând, undeva prin apropiere:

— Nu e chiar așa de cald. Dumnezeuule, nu e cald deloc, să mor io.

Zăpada continuă să cadă. Se așază pe jos și lumea întreagă e albă.

— Dumnezeuule, tocmai mi-am dat seama; oile. Sărmanele oi.

— Da, ce fac oile pe o vreme ca asta?

— Cine știe. Probabil mor.

— Oile, Trapper! Prinde oaia!

O siluetă mică și neagră țâșnește în semiîntunericul albicios. Mickah privește o clipă spre câinele său, apoi reia conversația bâlbâită și dezlânată cu cel cu care discută deja de vreo doi kilometri. Mickah e periculos de beat.

— ...a, da, le-am văzut, serios. Un șir de căsuțe drăguțe, ca să zic, da' când m-am uitat mai atent, toate aveau exact același ciocan de bătut la ușă, unu' cu un cap de diavol. Pentru că toți sunt sataniști, înțelegi? E ca un fel de cod, ca să se recunoască unu' pe celălalt. Pe drumu5 spre Llanegryn. E adevărat, am văzut io. Am văzut io cu ochii mei. Nu mă crezi? Hm? Vrei să zici că nu mă crezi?

Silueta din zăpadă se îndepărtează, cu căciula ei de lână cu două colțuri ridicate în sus, iar Mickah continuă conversația cu sine însuși. Începe să-și piardă echilibrul pe terenul alunecos; pe ochii lui, mai mult închiși decât deschiși, au răsărit două calote mici de gheață.

Alte voci plutesc și se învârtesc în zăpadă:

— Dumnezeule, șoferu5 ăla de taxi împuțit. Vin să vă iau după ce-i duc pe ei la castel, un căcat. Aici poți să mori naibii înghețat.

— A, nu, fii corect cu el, nu ai ce să-i reproșezi omului.

Tu ai vrea să duci cu mașina o gașcă de demenți drogați prin *astă*? Dumnezeule, putea să alunece mașina de pe drum și să ajungem pe fundu' la Happy Valley de acolo.

— Și fiindcă veni vorba - unde dracu5 este drumu5?

— Da, și unde dracu5 e casa? Am mers până acu5 kilometri întregi.

— Am lăsat o lumină aprinsă, spune Mairead. O s-o vedem cât de curând.

Trage de tivul fustei ei, un tub mic de catifea care îi ajunge poate până la mijlocul coapselor. Se felicită pentru decizia ei de a-și fi luat cei mai groși ciorapi pe ea, deși, desigur, aceștia nu pot face nimic pentru cerceii de metal de pe fața ei, care acum par bucăți de gheață pură, reci și arzători. Se gândește că sfoara de la tampon a devenit probabil un mic țurture între picioarele ei și se uită în jur după Margaret.

— Mags! Tu ești?

— Da. Cel puțin așa cred. Nu mai pot nici să gândesc, atât mi-e de frig.

— Atunci hai aici ca să-ți... căcat! Uită-te la căciula ta! E acoperită complet de gheață!

— Nu am căciulă. Ăla e *capu'* meu, în mă-sa.

Malcolm trece în galop pe lângă ele, o umbră bălăbănindu-se pe care Trapper o urmează în salturi.

— Haiiideți! La cabană ne așteaptă linii de amfetamină și pahare de whisky!

Dispare.

— Ce nebun. O să înghețe complet.

Margaret tremură.

— Dumnezeu, nu mi-a fost așa de frig în viața mea.

O voce joasă începe să cânte „I’m a Man You Don’t Meet Every Day” și treptat, prin zăpada care cade, alte voci i se alătură. Un șir neregulat de siluete cântând de-a lungul peretelui văii, umbre cântând și plutind prin albul imponderabil.

— Nu! țipă Colm. Voi cântați versiunea de la Poques! Cântați-o pe aia adevărată!

Sunt cimpoier de felul meu Un armăsar care umblă teleleu și știu să cânt Multe melooodiiii!

Liam aproape că se împiedică de un dâmb din zăpadă și recunoaște, îngrozit, geaca lui Mickah. îl ridică în fund și îl plesnește cu putere peste fața lui moale și albăstruie.

— Mickah! Ridică-te dracu5 în picioare, omule! Nu poți dormi aici!

Mickah scutură încet din cap.

— Doar puțin... tre5 doar să mă întind puțin...

— Nici să nu te gândești, omule! Ai da ortu5 popii în câteva minute, tâmpitule! Te ridici și mergi, fraiere, că dacă nu...

— ...doar puțin și dup-aia o să-mi revin... o să...

Liam deschide un pliculeț de speed sub nasul lui Mickah.

— Linge asta.

— Nu... o să-mi fie rău...

— Mai bine, decât să dai colțu5. Mănâncă dracului asta.

Mickah linge supus amestecul de zăpadă și cristale de sulfat de pe pătratul mic de hârtie și Liam îl ridică în picioare.

— Acum mergi. Mergi cu mine și Laura.

Îl sprijină între ei și încep să meargă înainte.

În față, printre norii vălătuciți, Llyr plutește înspre Colm.

— Roger nu e în zonă, nu? Că mă gândearr) că mi-ar

prinde bine niște ceva de tras pe nas când ne întoarcem, ceva care să te încălzească, ca să zic, înțelegi ce vreau să spun?

Colm scutură din cap și din părul lui zboară picături de apă.

— Nu, e în Merthyr, mi se pare. Acolo a zis că se duce, oricum, deși dracu5 știe de ce s-ar duce acolo, pentru că întotdeauna a zis doar chestii nasoale despre orașu5 ăla.

— Hmm.

— Da' hai să-ți zic o chestie; în căzu' în care cauți skag, îți dau juma' de pungă pentru încă un E.

— A, bun...

Fac schimbul acolo, lângă peretele muntelui, în zăpada care continuă să cadă, să cadă mai încet acum, după ce au traversat Windy Gap și un pisc al muntelui îi adăpostește de vântul tăios. Dintr-un făgaș adânc iese un semn pe care scrie Llyn Barfog, ca un deget ridicat a avertizare.

— Uite! Uite semnu'! Acu' nu mai e mult!

— E incredibil. E ca spuma de pe o halbă imensă de Guinness.

— O să murim toți, murmură Sioned. Nu mai scăpăm, băiete. Suntem ca și morți.

— Nu fi tâmpită, zice Paul. Nu mai e mult. O să fim în regulă.

Vocea lui Margaret, tremurând ușor în timp ce MDMA-ul* (sau ce combinație toxică i-a fost vândută sub numele ăsta) începe iar să-i curenteze trupul obosit, străpunge perdeaua de zăpadă:

— Văd o lumină! Uitați! E o lumină în față!

O lumânare în întuneric, căldură și adăpost în apropiere. Cei care sunt în stare - cei alimentați de droguri - strigă triumfător și încep să alerge; ceilalți găsesc cumva o fărâma de energie și hotărâre cu care să-și susțină în continuare clătinatul.

— Ți-am spus io că o să reușim! spune Mairead luând-o pe Sioned de după umeri. Am ajuns, uite! Am

scăpat!

— Denumirea științifică prescurtată a stupefiantului cunoscut *underground* sub numele de ecstasy (n. red.).

— Doamne, șoptește Sioned, cu vocea înăbușită de zăpadă. Mulțumesc, Doamne!

Siluite sărind și țipând pe gheața care coboară la vale, membre fluturând și fețe zâmbitoare străbătând norii de zăpadă, umbre repezindu-se rapid către lumina solitară. Dacă n-ar fi zăpada care camuflează orice sunet, acești munți ar răsună de bucuria lor.

Malcolm stă pe vine lângă ușa cabanei, clăntănind din dinți și strângându-se singur în brațe.

— Dumnezeule, ce v-a luat atât? Parcă aş sta aici de ore întregi. Haideți mai repede și lăsați-mă să intru, sunt pe jumate mort cu frigul ăsta. Căcat.

Mairead deschide ușa, în timp ce Paul aduce găleți de cărbune și lemne din magazia de lângă casă și în curând focul arde vijelios, în timp ce Trapper și mai multe perechi de cizme se prăjesc și scot aburi lângă grilaj, iar ciorapii par piei de șarpe lepădate. Prafuri și pilule acoperă fiecare suprafață disponibilă și în curând aerul e plin de fum. Pahare de whisky aruncă sclipiri de chihlimbar în lumina focului. Cei care au fost pescuiți mai devreme de la crâșmă stau tăcuți lângă flăcări, privind și ascultând, încălzindu-se. Malcolm se apropie de unul dintre aceștia, dar ea nu poate să facă altceva decât să tremure și să clăntăne din dinți. Frumoși dinți, se gândește Malcolm. Albi și puternici.

— Pare rău, reușește ea să rostească. Înânânghețată ca drdracu'.

— Poftim, încălzește-te.

Ia o pătură împletită de pe canapea și o pune pe umerii ei. Ea dă din cap și își șterge o picătură de rouă de pe nas. Frumos nas. Cumva obraznic. Cărn? Așa i se spune?

— Ei, băieți și fete, asta e!

Mickah, remarcabil recuperat, ridică o halbă cu coniac.

- La mulți ani, în mă-sa!
- *Y Flwyddyn Newydd hapus!*¹²

Băuturile sunt hăpăite, prafurile trase pe nas, pilulele înghițite. Încântat de heroina primită pentru A, Llyr o fumează de pe un staniol. Laura a adormit pe Liam, care strălucește. Iar Colm strică un puzzle completat pe jumătate de pe măsută, un peisaj cu un lac din Elveția sau așa ceva, spre consternarea lui Mairead:

- Hei! Idiotule! Mi-a luat ore întregi ca să-l fac!
- Păi atunci n-ar trebui să fii atât de anală, nu-i așa?

Își face de lucru cu piesele, mutându-le și împreunându-le, forțându-le să se potrivească.

— Puzzle-ul e pentru oamenii cu retenție anală care vor tot timpu' ca totu' să fie la locu' lui. Oameni care sunt dominați de reguli.

- Căcat. E doar stilu' tău enervant, Colm, asta e.
- Dispari.
- Hei, terminați! strigă Liam. E Anu' Nou!
- Uite. Așa e mai bine.

Colm se lasă pe spate, zâmbind larg și trăgând aer pe nas, încântat de opera sa.

Iar Margaret, după ce euforia ei inițială mai scade, privește fix la ceea ce a devenit puzzle-ul; copacii sunt acum amestecați cu acoperișul, lacul cu cerul, tufișurile cu zidul, norul cu barca. În lac se deschide o fereastră și din horn iese o creangă. Privește fix spre puzzle-ul acum neregulat și haotic, un peisaj de coșmar plin de ochiuri goale și margini ascuțite. Continuă să privească fix, în timp ce din hainele ei încep să iasă aburi, iar zăpada continuă să cadă deasupra văii, acoperind cabana, munții din jur și toată Țara Galilor.

MARGARET

Am văzut reclama asta în oare unde era, cred că în Bon Bon: CAMERĂ DE ÎNCHIRIAT ÎN CASĂ COMUNĂ, știi, genul ăsta de chestie, cu un număr de telefon și așa mai departe. Știam deja casa, pentru că locuisem lângă ea mai de mult, în Waun; treceam pe lângă ea când mergeam

12 La mulți ani, în lb. galică în original (n. t.).

prin Llanbadarn spre crăsmă, Gog sau Black, ca să zic, și îmi amintesc că mă gândeam ce frumoasă părea casa aia, părea un loc beton în care să stai. Așa că am sunat și am fost șocată că vocea de la celălalt capăt al firului vorbea în cockney:

— Păi, e foarte greu de găsit, așa că ar fi mai bine să iei un taxi...

Dar, cum spuneam, eu știam unde e, așa că am luat un autobuz, ca să fac economie, și am mers pe jos pe Cwmpadarn Lane. Îmi amintesc că se apropia iarna, ca să zic, și micul pârlăuș de acolo era destul de plin, aproape dădea pe afară și așa, și îmi amintesc că toate gardurile erau atât de verzi și înghețate și auzeam oile de pe câmp și am văzut o broscuță și tot așa. Când am ajuns la casă, în Llys Wen, ca să zic, aleea abruptă era plină de gheață și era cât pe ce să cad în fund, în timp ce încercam să ocolesc mașina care încerca în zadar să urce pe alee; ajungea până la jumate, apoi roțile începeau să patineze și aluneca iar la bază. M-am aplecat și am zâmbit prin geamul lateral și am văzut o fată cu o față acră care nici măcar n-a vrut să se uite la mine; Dumnezeuule, m-am gândit, sper că ea nu stă aici. S-a dovedit că nu stătea; era Sharon aia, știi, cea din Wigan sau pe undeva pe acolo? Slavă Domnului, zilele astea nu ne vedem prea des - nu i-a plăcut niciodată de mine, serios.

În fine, am bătut la ușă și așa și a deschis un tip înalt, slab și blond, care părea foarte nervos. S-a uitat pe deasupra mea și a zis:

— Ah, în pizza mă-sii. Încă e aici, nu-i așa? Stă aici, pe canapea, de zile întregi, și acum când în sfârșit a prins aluzia și și-a mișcat curu' nu poate urca aleea aia împuțită. Ascultă-mă pe mine, dacă are impresia că mai rămâne aici încă o noapte, se înșală amarnic. N-are decât să se ducă acasă pe jos. Parașuta.

Apoi și-a coborât privirile spre mine, ca și cum doar atunci și-ar fi dat seama că sunt acolo, ca să zic.

— Ah, căcat, scuze. Io sunt Malcolm. Tu ești Margaret, nu? Margaret Jones? Hai înăuntru.

Am început să râd și a râs și el. Părea terminat, din câte îmi amintesc; avea pielea gălbuie și ochii înroșiți și așa.

Dar nici eu nu puteam să arăt prea bine, după ce nu dormisem aproape două nopți; băgasem amfetamine în prostie la un chef din Dol-y-Bont.

Am intrat în urma lui în casă, care mirosea a umezeală, mucegai și tot așa, dar mi-a plăcut imediat; știi, ca atunci când ceva îți transmite imediat o impresie plăcută, o impresie plăcută și primitoare? Cam așa ceva era. Și era o adevărată casă de nebuni; de afară se auzea zgomotul mașinii care se chinuia, de la etaj muzică tehno la maximum și la televizor o emisiune-concurs dată tare, la care nu se uita nimeni. Stăteam în hol când a sunat telefonul; Malcolm a ridicat receptorul și am auzit o voce tare cu accent de Liverpool, subțire și minusculă, ca să zic, dar totuși foarte tare, probabil că tipul urla:

— Malcolm, fraiere! Ne luăm provizii pentru Cnapan, tu ce vrei? Grăbește-te să dai comanda, că banii se duc!

— Col, tocmai arăt cuiva casa, așteaptă...

— Băiat sau fată?

— Fată, e...

— Cum arată? E mișto?

— E chiar aici lângă mine, ascultă, io o să...

— Plecăm chiar acu, așa că zi repede ce vrei, că banii se duc! Se termină imediat! Repede!

— Două pungi. Ia-mi două pungi.

— Doar atât? Ce dracu', nu e destul!

— Și o pastilă, atunci. Da, ia-mi o pastilă și două pungi și o.

Convorbirea s-a întrerupt - zzzzzz. Malcolm a pus jos receptorul, a scuturat din cap și m-a dus să vizitez casa, ca să zic. Era absolut superb. Sufrageria era un dezastru, plină de sticle, farfurii și haine și așa, și din spatele canapelei se auzea o voce groasă care repeta la nesfârșit:

— Alo?... Alo?... Alo?...

De după canapea se vedeau niște adidași și o pereche de blugi extrem de soioși. Și apoi îmi amintesc un tip slab,

zâmbitor și cu ochelari - ăsta era Paul - care țâra o saltea pe scări în jos, în spatele nostru, și o altă voce, una irlandeză, care țipa la el:

— Doar nu crezi că vii cu salteaua aia în Cader Idris. Nici să nu te gândești. Ce dracu' vrei să faci, omule? Și ce, vii în *sandale*?

— Alo?... Alo?...

Din bucătărie a apărut cineva care bea înghețată topită din tub. ăsta era Allen, înainte să se certe cu Malcolm și să plece.

— Vrei niște lapte napolitan?

— Nu, mersi.

— Pot să scot o bucățică de ciocolată dacă vrei. Au mai rămas câteva bucățele solide.

— Mersi, nu îmi trebuie.

Malcolm scutura din cap, scrâșnind din dinți. De la televizor se auzea râsul ăla, de la etaj muzică tehno, și acum Perry Farrell¹³ începuse să țipe în bucătărie. Era ceva demențial.

— Alo?... Cine e acolo? Cine ești?

Malcolm a făcut semn cu capul spre canapea.

— El e Geraint. În curând o să plece în Florida, norocosu' dracului, așa că sărbătorește asta încercând să bea până moare.

— Paul! Io nu urc pe muntele ăla împruțit, dacă tu ai de gând să târăști salteaua aia împruțită după tine, să mor io.

Și cine dracu' l-a lăsat pe tâmpitu' ăsta la ciuperci? V-am zis să nu-l lăsați să ia ciuperci!

— Io aș prefera înghețata de zmeură, da' nu mai aveau la Spar.

— Alo?

Se aude soneria și cineva strigă:

— Malcolm! E Sharon! Nu poate urca aleea!

Malcolm își prinde capul în palme.

— Ah, fir-ar a dracu'! Cât dracu' mai trebe să...

— Nici aia cu fulgi de ciocolată cu mentă nu e rea, ca

13 Solistul trupei alternative Jane's Addiction (n. t.).

să zic, da' când se topește devine lipicioasă. Să-ți zic io ce tre' să faci...

Apoi Malcolm mi-a spus:

— Uite ce e, camera e în capu' scărilor, fix în fața ta cum ajungi la etaj. Dacă o vrei, e a ta, poți să te muți. Ne ocupăm de garanții și alte căcaturi mai târziu, bine? Nici nu mai zic că nu poți subînchiria nimănui. Nu io am lăsat-o pe crețina aia de Sharon să stea aici...

M-am hotărât să plec de acolo și să mă duc să văd camera, așa că m-am strecurat pe scări, pe lângă Paul și salteaua lui.

— Fii atentă.

— Du chestia aia înapoi, Paul, nu mai fă pe tâmpitu'. Dumnezeu mare.

Era *demențial* și camera mi-a plăcut imediat; mare, tavan înclinat, puțin mucegai, ca să zic, da' ce mai conta, și fereastra care dădea spre câmpurile verzi imense dinspre Convins Coch. La parter era scandal. Îmi amintesc că m-am gândit că era un dezavantaj să urc până aici pe jos pe la universitate, atunci fiind perioada când violatorul din campus era cel mai activ, ca să zic, dar nici măcar asta nu m-a descurajat. Vreau să spun, camera era atât de plăcută, de primitoare și așa mai departe... pur și simplu mă simțeam acasă acolo, și dă-l dracu' de mucegai și de violator din campus. E uimitor cât de ușor te obișnuiești să faci față pericolelor, nu-i așa? Îmi amintesc că am găsit un joint mare pe pervaz; chiar dacă era sau nu un cadou de mutare, l-am fumat întinsă pe pat.

La parter era haos:

— Ești aici de *marți*, în mă-sa!

— Păi da, da' nu e vina mea, nu-i așa?

— Gata, m-am săturat. Io nu mai merg, să mor io.

— Atunci doar o pernă. Doar o s-avem nevoie de ceva pe care să stăm când ajungem în vârf, nu-i așa, adică o să fim complet terminați.

— Alooo! Îmi spune și mie cineva cine e acolo?

— Atunci cheamă-ți un taxi! Uite, telefonu' e aici, bine? Și uite și numărul >! Ce dracu' mai aștepți!

— Hei, Paul, știi legenda aia despre Cader, că dacă dormi acolo, te trezești sau nebun, sau poet? Păi, tu ce crezi c-o să fie? Hai, dă-ți și tu cu presupusu’.

— Geraint! Lasă naibii înghețata aia!

— Nu mai bem o cană de ceai înainte să plecăm? Hei! Hai să luăm un termos cu ceai!

Era demential. Îmi amintesc că mă gândeam, da, mi-ar fi plăcut în mod clar să stau acolo, în timp ce stăteam întinsă pe spate pe patul mucegăit și fumam jointul. Mă simțeam ca acasă. Asta a fost acum un secol. Vreo doi ani, mi se pare.

Speedul e beton, îmi place la nebunie, serios, dar după el e groaznic. Ești atât de *deprimat*... Și, ca la toate celelalte, cu cât mai bine te simți când ești pe el, cu atât mai rău e după aia. Asta e regula. Adică eu și cu Colm am cumpărat acu’ două zile de la Phil cinspe grame și a fost beton, ca să zic, dar acum... mă simt ca un căcat. Absolut nasol. Distrusă fizic și mental. De fiecare dată mi-am dat seama că modalitatea cea mai bună de a face față situației e să bei până îți trece, și asta am făcut amândoi în ultimele câteva ore, am băut halbă după halbă și ne-am holbat la peștele din acvariu, am sudat țigările și așa mai departe în crâșma asta mizeră și întunecoasă, în timp ce ploaia bătea în ferestre. Colm pare terminat. Pielea lui e ca un cârnat crud și de-abia i se văd ochii, s-au micșorat foarte mult și așa. E duminică după-amiaza. Mă simt ca un căcat. Și în fața noastră stă Familia de Grași; mama grasă, tatăl gras, băiatul gras, fiica grasă. Toți au în față farfurii imense cu mâncare și tot așa, și din când în când unul dintre ei își înalță privirea și spune cu gura plină:

— Sunt buni cartofii prăjiți.

Și atât; asta e tot ce-și spun unul altuia. Sunt buni cartofii prăjiți. Într-o după-amiază ploioasă de duminică, într-un mic orașel galez de la țărmul mării. Sunt buni cartofii prăjiți. Dacă ar trebui să fac un desen care să ilustreze modul în care mă simt, aș desena un bărbat gras cu o față insipidă care spune: „Sunt buni cartofii prăjiți”.

— Dumnezeuule.

Colm se uită la mine, complet neajutorat și așa mai departe. Pare un copil mic și speriat, în prima lui zi la școală.

— Sunt atât de confuz, Mags. Mă simt atât de...

Mahmur mahmur mahmur.

Maaahmuuuur. Când o să reușesc să dorm...

— Chiar *sunt* buni cartofii prăjiți. Vouă vă plac?

Încep să mă usture ochii. Am impresia că o să izbucnesc în plâns. Fără speranță. Totul e atât de fără speranță.

— Hai să plecăm de aici. Nu mai suport, spune Colm.

— Bine. Unde vrei să mergem?

Dă din umeri.

— Hai să luăm o sticlă și să mergem să stăm la castel.

— Bine.

Ne terminăm băuturile.

— Sunt buni cartofii prăjiți?

— Îhâmmm.

Colm își aprinde o țigară. Îi aud respirația șuierată.

Dumnezeule. Merită oare asta? Există ceva ce merită?

Hei, ia te uită – tocmai vrea unul să mă vrăjească. Nu mi se întâmplă prea des –, presupun că majoritatea tipilor sunt descurajați de părul tuns scurt și tot așa – dar iată că acum cineva străbate curtea legănându-se și se așază în fața mea. Bărbiță castanie, păr țepos, ochi de bețiv căprui. Nu e rău deloc. Nu e vreun Jason McAteer, ca să zic, dar merge. (Eu, Sioned și Trish am hotărât acum câteva seri că Liverpool e echipa de fotbal care arată cel mai bine; lui Trish îi plăcea de Jamie Redknapp și lui Sion de portar. Dar bărbatul pe gustul meu e numărul 4.)

— Drăguță bluză, spune tipul.

— Mersi.

Și chiar are dreptate – îmi place foarte mult bluza asta. Am luat-o din Shrewsbury, ca să zic. Scurtă, cu bretele negre peste spate, lăsând să se vadă micul meu tatuaj cu șarpele. Mă simt superbă cu ea, serios.

— Arată bine pe tine, bluza asta.

— Știu.

— Da' ar arăta și mai bine atârnată pe spătaru' scaunului din dormitoru' meu.

Izbucnesc în râs, nu mă pot abține. Tipul zâmbește, foarte stânjenit și așa.

— Nu prea mă pricep la asta, nu-i așa?

Îi zâmbesc.

— Nu, nu prea. Dar cel puțin te străduiești

Râde.

— Pe cine aștepti? Adică, presupun că aștepti pe cineva dacă stai aici de una singură.

Și exact atunci Phil intră în curte cu Pinkbits, dealerul de șaispe ani (și, trebuie spus, unul dintre cei mai buni din oraș - mai ales pentru A). Tipul pleacă și Phil se uită la el, din spate, urât de tot... o, Doamne, sper că nu începe iar cu căcaturile ălea... credeam că a terminat cu porcăria asta...

— Iă-ă-ăla e-e-era S-S-S-Sieffri Lu, Lu, *Lewis*. Ce-ce-ce wvoia?

— Nu știu. Vorbeam și noi. Dumnezeule.

Mă măsoară din cap până-n picioare, foarte nervos și așa. Îmi vine să-l pocnesc. Pinkbits se cară, probabil simțind că pe Phil îl apucă obsesiile. Dumnezeule, nu înțeleg de ce ar trebui să mă justific în fața acestui nemernic, dar ce e enervant e că mă trezesc făcând exact acest lucru.

— A venit aici și a început să vorbească cu mine, nici măcar nu știam cine e! Fir-ar a dracu'! Acum nu mai am voie nici să vorbesc cu cineva? Dumnezeule, ce ai?

Phil se așază în fața mea. Simt mirosul de sulfat stătut din geaca lui de piele, un miros grețos, de detergent. De fiecare dată când se enervează și începe să transpire miroase așa.

— Ț-ț-ț-ț-ți-am lu' luat un cecc-cadou.

Zâmbește, sau încearcă să zâmbească, și îmi strecoară o pastilă de acid, pe care o înghit imediat.

— Bine.

— Și îmi pare rău, nu-nu-nu-numai că...

— Nu, nu, e în regulă, spun eu, încercând să zâmbesc și eu.

Zâmbetul de pe fața mea e deranjant, ca o excrescență sau așa era.

— Nu-ți fă probleme din cauza asta.

Nu, e în regulă, nu-ți fă probleme, lasă-mă *pe mine* să-mi fac probleme și așa, despre ce s-ar fi putut întâmpla cu Sieffri, despre cât timp o să mai treacă până când alt tip care arată bine o să încerce să mă vrăjească.

Dumnezeule... credeam că Phil trecuse de mult de obsesia asta stupidă a lui și tot așa. I-am spus în față, ești un tip mișto, dar suntem doar prieteni, nimic mai mult de atât, și el a părut să accepte, ca să zic, dar... ah, Dumnezeule, n-am nevoie de porcăria asta, mai ales acum când tocmai am băgat acid, și gândindu-mă la asta încep imediat să mă simt puțin inhibată, știi, conștientă că țâțele, mi se văd prin bluză, ceea ce mă face să mă înroșesc puțin, ceea ce mă face să mă înroșesc și mai tare, dar slavă Domnului că Phil nu se uită la mine (probabil crede că m-am înroșit pentru că sunt excitată sau așa ceva), dă pastile de acid oricui apare. Dar în continuare stă sprijinit de masă în direcția mea, cu aceeași atitudine de proprietar și tot așa.

Dewi se apropie și se așază la masă, arătând oribil. E un tip mișto, de vreo patruzeci de ani, un alcoolic la recuperare care are o nevastă complet cleptomană.

— A văzut-o cineva pe Cerys a mea? întreabă el, arătând de parcă e pe punctul de a izbucni în lacrimi.

S-a dus la cumpărături, ca să zic, și trebuia să mă întâlnesc cu ea aici acu' mai bine de-o oră... habar n-am unde e...

Pare foarte, foarte îngrijorat, ca și cum ar fi pe punctul de a înnebuni.

— A luat și copiii cu ea și așa mai departe. Dumnezeule, dacă se întâmplă ceva... i-am spus, i-am spus, fir-ar a dracu'

Phil îi strecoară o pastilă.

— Poftim. A-a-a-asta o s-s-ssă te rezolve.

Personal, nu reușesc să înțeleg cum acidul îl poate ajuta cumva pe Dewi, în starea în care e, dar el o înghite și bineînțeles că e decizia lui. E adult, nu-i așa? Poate să facă orice dracu' vrea. Simt cum degetele de la picioare încep să mă furnice și tot așa și deja începe să-mi pară rău că am băgat pastila aia, cu atât mai mult când Griff îi ia locul lui Dewi la masă, în fața mea. E atât de imens și arată atât de dement. Se zvonește că e căutat de poliție pentru crimă, ceea ce, dacă ar fi adevărat, nu m-ar surprinde deloc, absolut deloc. Pare enorm, ca un bizon sau așa ceva, și tatuajele lui sunt colorate prea țipător. Dure și macabre. Par cumva dureroase și tot așa.

— Acu' câteva seri, omule, spune el privindu-mă fix în ochi. Eram în munți, la cabana lu' Llyr, ca să zic, cu fraieru' ăla de Roger, îl știi?

Dau din cap că da.

— Heroină, băătură, un weekend beton. În fine, duminică, ca să zic, câinele meu apare în mijlocu' nopții, ca să zic, numa' că țâra după el o oaie, înțelegi? Oaia era varză, omule, era ceva de genu' ăsta...

Își ia o expresie cu ochii strâmbați, capul dat pe spate și limba scoasă, și eu aproape că izbucnesc în râs, pentru că seamănă foarte mult cu Phil atunci când se enervează.

— Era plin de sânge peste tot, omule, până și pe *pereți*, Roger a luat-o razna pentru că nu știa ce dracu' se întâmplă, s-a trezit când niște măruntaie l-au plesnit peste față, ca să zic, și dup-aia se aude cineva bătând la ușă, ca să zic, și Roger începe să facă: „E fermieru'! E fermieru'”. Încearcă să ascundă oaia mâncată, da' asta era prea mare, înțelegi, și rottweileru' meu făcea scandal la ușă, așa că deschid și câinele sare afară: BANG!

Tresar și toată lumea de pe terasă privește în jur, apoi își întorc imediat privirile când își dau seama că zgomotul a fost făcut de Griff. E dement, e supraexcitat, Dumnezeu știe pe ce e. Încep să mă simt... nu știu cum. Inconfortabil.

— Și câinele zboară înapoi înăuntru, numa' că nu mai avea cap. O singură împușcătură. Și cabana lui Llyr, omule, oof... era ca un abator împutit. Ce noapte, ca să zic. Și tâmpitu' ăla de Roger bătea câmpii că o să omoare oile fermierului, ca să se răzbune. Un dement. Pe mine nu m-ar fi deranjat, da' era rottweileru' *meu*. Da' nu-mi pasă. Oricum l-am luat gratis – l-am furat când era mic, ca să zic, exact de la același fermier care l-a împușcat!

Râde în hohote, ca și cum asta era poanta. Eu nu prea știu ce să fac, așa că râd și eu, dar mă gândesc la Roger acolo, în munți, pândind oile cu cuțitul... sfâșiindu-le... rânjind în timp ce ia sânge în pumni și se spală cu el pe față... sânge aburind, îâân, Dumnezeuule...

Griff îl bate pe Phil cu palma pe umăr, suficient de tare cât să-l facă să se aplece într-o parte.

— Hei, Phil, bâlbâit inutil ce ești. Dă-mi o pastilă.

Îmi dau seama că nu ar vrea, dar e atât de îngrozit, că tremură, așa că îi dă lui Griff două pastile, cu o mână tremurătoare.

— E ce e trei lire bucata, d-d-d-d-da ț-ț-ț-ț-ție ți le dau p-p-p-p-p-pe...

Griff se apleacă spre Phil, cu mâna căuș la ureche.

— Ce vrei să spui, Phil? Vorbește mai tare, băiete, că nu înțeleg nimic!

— P-p-p-p-pe g-g-g...

— Pe gratis? Asta vrei să spui? Ei, mersi foarte mult!

Îl bate pe umăr.

— Retrag tot ce-am zis despre tine, băiete, serios. În afară de chestia cu mirosu'! Puți, omule!

Înghite acidul, îi ciufulește părul lui Phil și pleacă, ștergându-și mâna de turul pantalonilor. Phil oftează ușurat. Mi-e milă de el, adică n-ai cum să nu simți asta, e atât de jalnic, dar adevărul e că e cel mai prost dealer din toate timpurile, ar trebui să-și găsească altă ocupație.

Adică acum câteva zile, ca să zic, băga speed și haș în pungulițe acasă la el și a bătut cineva la ușă, așa că s-a uitat pe furiș pe fereastră, a văzut doi bărbați solizi în costume negre la ușă, s-a panicat și a aruncat toată marfa

la veceu. Apoi a încercat să pară calm, a deschis ușa și și-a petrecut restul după-amiezii căutând pe conductă: erau mormoni.

Phil e alb la față. Alb cu o nuanță delicată de verde, încep să intru în sevraj.

— Ne-ne-ne-ne-nenoroci...

— Hei, Phil, vino încoace, fraieru' dracului!

Aproape că aud zgomotul pe care îl face inima lui Phil căzând pe podea. Griff stă în ușa barului cu Black Jerry și îi face semn, iar Phil se repede spre ei. Dumnezeu, e atât de agitat, că o să-i ia zece minute să spună ceva. Simt iar un acces de milă față de el; ca tipu' ăla nebun Richard, pe care îl știe Paul, Phil e una dintre victimele vieții. Parcă ar avea în permanență pe el două afișe, pe o parte unul pe care scrie „RATAT”, pe cealaltă unul pe care scrie „EXPLOATEAZĂ-MĂ”.

Așa că rămân acolo de una singură, începând să simt acidul. Adică nu, la dracu', toată *terasa* începe să simtă acidul, se pare că Phil și Pinkbits au aprovizionat pe toată lumea, ca să zic, totul începe s-o ia razna; oamenii urlă, dansează pe mese, se bat ca bețivii, râd ca nebunii... nu sunt sigură dacă mi se pare mie sau tot barul a înnebunit brusc. Aud o voce groasă și demonică în ureche:

— Așa deci... a plecat și te-a lăsat de una singură, nu-i așa?

Îmi ridic privirea și îl văd pe Jed, James Jedburgh, Cavalerul Jedi, care e cât casa. Dar e un tip în regulă, plin de tatuaje (observ un dragon nou, care scoate flăcări pe nări de pe gâtul lui) și construit parcă din cărămizi, dar de fapt e un uriaș blând. N-ar omori o muscă. Dar acum, în clipa asta, ca să zic, ochii lui au o sclipire răutăcioasă și dinții îi sunt mult prea galbeni:

— Ai rămas singură, așa-i?

Dau din cap și încerc să zâmbesc.

— Și ați stabilit data?

— Pentru ce?

— Pentru ce? Pentru nuntă, bineînțeles. Când o să fie? V-ați hotărât deja?

Asta mă lasă perplexă. Sunt uluită și așa. Complet.

— *Ce?*

— Păi, tu și cu Phil. Când vă puneți pirostriile?

Și atunci îmi dau seama, cu un șoc imens, mă ridic în picioare și îmi iau haina. Jed se uită la mine, își dă seama și încearcă să-și ceară scuze:

— Ah, la dracu', scuză-mă, chiar îmi pare rău, da' Phil Bâlbâitu' mi-a spus, înțelegi, că v-ați logodit, ca să zic, și...

— E în regulă, nu-ți fă probleme. Nu e vina ta, zău.

— Mă întrebam de ce nu ai niciun inel pe deget, ca să zic. Și ca să fiu sincer, mă mai întrebam de ce dracu' ai vrea să te cuplezi cu fraieru' ăla, ca să zic. Părea atât de sigur pe el atunci când mi-a spus, ca să zic, adică io habar n-aveam, io...

— E în regulă, e în regulă, nu-ți fă probleme. Doar spune-i labagiului ăluia, când se întoarce la masă, să nu se mai apropie de mine.

Acum aproape că plâng și plec cât de repede pot, departe, departe, departe de cretinul ăla delirant și obsesiile lui absurde, și pe la mijlocul lui Eastgate Street mă ajunge din urmă, gâfâind, roșu la față, cu ochelarii aburiți complet și așa. În gât simt gustul de fier al furiei și scrâșnesc atât de tare din dinți, că mă mir că nu se sparg.

— Papapare rău pentru asta, n-n-n-n-nu mmmă lăsa Griff s-s-s-să plec...

Mă întorc spre el și ceva plesnește. Simt, aud cum ceva se rupe în interiorul meu; TROSC, ca un băț. Oamenii se uită la noi, dar mie nu-mi pasă. Îl împung cu degetul în pieptul lui de porumbel și văd cum bobite de salivă zboară din gura mea și cad pe geaca lui de piele:

— Fir-ar a dracu', de câte ori trebuie să-ți spun? Nu mă interesezi, mă auzi, vrei SĂ-ȚI DAU ÎN SCRIS? NU! MĂ! INTERESEZI! *DELOC! NICIODATĂ!* Acum ai înțeles? Ai înțeles, cretin nenorocit ce ești?

E complet uluit, mai ales că tocmai l-am plesnit peste față.

— Ești în regulă ca prieten, deși dacă vrei să rămâi prieten cu mine, atunci ar fi bine să nu mai spui la nimeni

minciuni stupide și mizerabile că suntem logodiți, înțelegi ce-ți spun? E suficient de simplu pentru tine?

Un tip trece pe lângă noi rânjind și îmi dau seama ce vede el; încă o femeie isterică, congestionată la față și transpirată, care urlă ca o scorpie și se dă în spectacol în mijlocul străzii. Tocmai sunt pe punctul de a-i spune să dispară când izbucnesc în plâns, nu vreau asta, dar acidul potențează orice, toată porcăria asta, și simt cum fața mea se prăbușește. Phil întinde mâna spre mine, dar eu fug de el înspre gară și stația de taxiuri, de unde iau un taxi până la Llys Wen, îl ignor complet pe șofer și mă închid la mine în cameră. Toată după-amiaza aia nenorocită și toată seara trebuie să îndur acidul și tot așa; din fericire nu era prea tare și am reușit să-i calmez efectul cu un Valium, altfel dracu' știe ce-aș fi făcut. Probabil ceva mult mai rău decât să zac în pat, să plâng și să ascult radioul. Unii oameni ar putea spune că exagerasem acolo, că Phil e singur și trist și că are nevoie de milă, înțelegere și toleranță și așa, dar ei nu mă înțeleg pe mine și cum m-am săturat ca labagiul ăsta să facă chestii de genul ăsta, tot timpul face așa. Pur și simplu nu mă lasă să fiu așa cum sunt. E și așa suficient de greu să te cunoști pe tine însuși, nu mai e nevoie orice tâmpit trist să insiste că ești ceva ce tu categoric *nu* ești. Și ceea ce e și mai rău e că n-am mai avut prieten de atât de mult timp, mi-am tras-o de câteva ori, dar nimic special, și faptul că Phil răspândește zvonurile ălea împruțite îmi periclitizează șansele de a cunoaște pe cineva care să-mi placă. Și chiar aș vrea să cunosc pe cineva de genul ăsta, ah, da, sunt atât de singură...

Găsesc încă un Valium în sertarul de jos, așa că îl înghit și în curând adorm, sau cel puțin moțâi așa, cumva. Pe la vreo șase bate cineva la ușă și ghici cine e, venind umil să-și ceară scuze și așa, stând acolo ca un slăbănog prost. Apoi încetează să-și ceară scuze și începe cu ceva mult, mult mai tâmpit:

— M-m-m-m-m-ai llăsat ssssingur acolo! A-a-a-a-a-am um-um-um-umblat pe s-s-s-străzi c-c-c-cam...

Îmi îngrop fața în pernă și strig.

— VREI SĂ MĂ ASCULȚI, CRETIN PROST ȘI NENOROCIT CE EȘTI! DE CE DRACU' NU VREI SĂ MĂ ASCULȚI!

Țipasem tare de tot, atât de tare, că mă durea gâtul.

Phil se albește la față. Încă am droguri în organism și camera mi se pare cumva înțețoșată, ca prin vis, și Phil ca o apariție neplăcută la capul patului meu. Aș vrea să fi fost doar atât. Respir adânc, încercând să mă stăpânesc. Văd o sticlă goală de Smirnoff pe pervaz și mă gândesc să i-o sparg în țeasta aia proastă a lui. A, știu, știu că și el e singur, dar, Dumnezeuule, de ce dracu' nu poate să *asculte* puțin ce îi spun eu? De ce nu poate să înțeleagă că pur și simplu nu sunt interesată de el și că aș vrea să mă lase în pace? Nu îl doresc, nu l-am dorit niciodată și nici n-o să-l doresc vreodată. Nu poate fi chiar atât de greu de priceput, Dumnezeuule.

— Nu-nu-nu-numai că... M Margaret, io-io-io-io-io ere că t-t-t-te...

— Ah, Dumnezeuule, nu fi labagiu! Taci dracu' din gură!

— D-d-d-d-da io c-c-c - chiar te i-i-i-*iubesc*! îl împing violent de pe patul meu și mă ridic în picioare, în ochi îi strălucește o, o, nu știi ce... Dumnezeuule, oare îi face *plăcere* chestia asta?

— Nu pot suporta așa ceva, am doar douăș trei de ani, la dracu'!

Fug în baie. Mă așez pe veceu, cu capacul pus, îmi iau capul în mâini și simt că înnebunesc. După o vreme aud ușa de la dormitorul meu închizându-se, apoi ușa casei închizându-se la parter, așa că mă furișez înapoi în camera mea care, acum, când miroase a speed stătut și a transpirație, îmi oferă prea puțină consolare. Asta poate părea crud, știu, dar e adevărat, omule; Phil are nevoie de multe lucruri, dar primul dintre ele e o baie bună. Pe perna mea e un bilet:

ÎMI PARE FOARTE RĂU TE ROG SĂ ÎNȚELEGI
SENTIMENTELE MELE FAȚĂ DE TINE
IATĂ UN MIC CADOU

O PASTILĂ DRĂGUȚĂ PENTRU O FATĂ DRĂGUȚĂ

„Cadoul” e încă o pastilă de acid. Mă gândesc s-o iau, apoi mă gândesc s-o arunc, dar în cele din urmă o ascund pur și simplu în sertarul meu de jos, nu știi niciodată când o chestie de genul ăsta poate să pice bine. Prin scândurile podelei se aud de jos râsete, și reale și de la televizor, așa că mă șterg la ochi, mă spăl pe față și cobor în livingul mucegăit. Sioned și Paul stau îmbrățișați pe canapea. Mairead și Colm dorm într-un colț, amândoi complet terminați după cum arată. Colm, observ imediat, poartă o cămașă veche și decolorată în carouri.

Malcolm deschide o sticlă de votcă.

— Repede, Mags, stai jos și io îți pun ceva de băut. Tocmai a început Bill Hicks.

— Mersi.

Mă așez pe podea și el îmi întinde un pahar cu votcă seacă.

— Unde e Bâlbâilă? A plecat, nu-i așa?

Tot timpul îi spune așa lui Phil - „Bâlbâilă”. Zâmbesc și dau din cap că da, apoi beau din paharul de votcă.

— V-am auzit țipând mai devreme, spune Malcolm. Tocmai voiam să vin să văd dacă ești în regulă. Ești bine, nu-i așa?

Dau din cap că da.

— A, da. Dar știi ce labagiu poate fi Phil.

— A, bun.

Arată spre pahar.

— Dă-l pe gât, scumpo. Mai e o grămadă.

Fac întocmai și destul de curând încep să mă simt fericită, sau atât de fericită cât *pot* fi, dată fiind situația, ca să zic. Dar presupun că e bine și așa. Oricum, trebuie să mă mulțumesc și cu asta.

Dumnezeule, ce zi! Ce zi tâmpită. Aștept toată săptămâna ziua de șomaj și azi-dimineață ia-l de unde nu-i. Și ajutorul pentru locuință la fel, iar chiria mea e neplătită de mult. Și plănuisem totul în detaliu; mă îmbrac frumos și așa; mă duc în oraș, îmi încasez șomajul, cumpăr patru grame de hașiș și opt de amfetamine, mărunțesc speedul la

Roger sau altundeva și vând câteva grame, iar așa obțin cele două grame ale mele gratis și îmi rămân niște bani cu care să mă fac muci.

Dar acum? Un căcat.

Mă duc în oraș, la oficiul de șomaj și aștept un secol la coadă. Fețe furioase și copii care urlă. Când îmi vine în sfârșit rândul, mi se spune să mă duc după colț, la biroul de asigurări sociale, ceea ce și fac, îmi iau bonul de ordine (numărul 73) de la automat și aștept. Au un aparat asemănător și la magazinul de delicatese din Somerfield. Două sute de grame de brânză Cheddar maturată și niște crochete de ceapă, vă rog. Astea și încă trei, sau patru sticle de vin roșu tare. Asta era încă o chestie pe care urma s-o fac cu banii de azi, să-mi cumpăr niște mâncare; în ultimele șase zile n-am mâncat decât orez și mazăre.

Cât de plictisitoare și deprimante pot fi birourile ăstea. Întotdeauna pline de oameni încruntați. Și sunt și câțiva copii, de vreo șaispe sau șaptesprezece ani, presupun, care vorbesc lângă planta de plastic cu Sponge, curățătorul de geamuri, lăudându-se cu prezența lor de ieri de la tribunal:

— Da, și posesiune de trei grame, spune unul dintre ei, prea tare. Trei grame! Și io stăteam la bară cu nouă grame în buzunar, prietene!

Trebuie să spun că mie nu mi se pare un motiv de laudă că te-au prins; să scapi e, în mod clar, un motiv mult mai bun să te dai mare. Dar presupun că devine ceva atât de obișnuit, serios, adică se întâmplă tot timpul, ca și cum ai face o baie sau ai bea o ceașcă de ceai sau așa ceva. Devine pur și simplu o parte a vieții tale.

Plictiseală, plictiseală, plictiseală. Simt cum mă dezumflu, mă comprim... locul ăsta îmi seacă toate energiile. Aici l-am văzut pentru ultima oară pe Charlie Grăsanu, știi, înainte să se sufoce și tot așa. Poate că asta l-a ucis - doar faptul că a stat aici. Otravă în aerul condiționat, o altă modalitate de a menține un șomaj scăzut. Dumnezeuule, nici iadul nu poate fi mai rău decât asta; o sală de așteptare la asigurări sociale pentru

eternitate.

Înmormântarea lui Charlie o să fie în curând. Trebuie să-mi iau ceva decent de îmbrăcat dacă o să merg - nu îl știam prea bine. Niciunul dintre noi nu îl știa prea bine. Dar îmi plăcea de el, atât cât îl cunoșteam. Părea în regulă. Sărmanul fraier.

Bzz! Pe tabelă apare „73”, așa că mă duc la ghișeu și vorbesc cu omul din spatele geamului izolat fonic.

— Aăă, bună, mă întrebam de ce nu mi-a venit șomajul astăzi.

Îi dau toate detaliile și el dispare vreo douăzeci de minute. Dumnezeule, asta e muncă grea de tot. Și mai e și prost plătită. Sponge primește banii la ghișeu și pleacă zâmbitor, iar copiii încep să scrie pe pereți cu o carioca albastră. Tipul se întoarce și îmi spune că sunt anchetată pentru venituri nedeclareate: ce căcat de venituri nedeclareate?

— Ați lucrat la sindicatul studenților.

— Da, și am declarat asta pe formular! N-am ascuns nimic!

— Păi, dumneavoastră susțineți că slujba aceea a luat sfârșit pe douăzeci și trei aprilie, dar fostul dumneavoastră angajator declară că de fapt ea a luat sfârșit pe douăzeci și opt. Acum, ceea ce trebuie să facem e să...

O, Dumnezeule mare. Cinci zile. Cinci zile amărâte și acum nu mai am cu ce să-mi potolesc setea sau măcar să mănânc, fir-ar a dracu' \ Cum dracu' mai poți să supraviețuiești și așa mai departe?

Mai vorbește o vreme și după ce termină mă duc la ajutorul pentru locuință și trec din nou prin aceeași porcărie monotonă și chinuitoare. S-ar părea că ajutorul pentru locuință e oprit automat odată cu șomajul. Și eu ce fac? Sunt restantă cu chiria.

— Păi, domnișoară Jones, să sperăm că totul se va rezolva într-o săptămână...

Dumnezeule. Și între timp ce dracu' îi spun eu proprietarului? Adică, el nici măcar nu știe că sunt pe șomaj, și asta era una dintre condițiile pentru închiriere, să

nu fii șomer, nu că ar fi contat atunci când m-am mutat - toți cei din casă primesc o anumită formă de ajutor social. Dar eu tocmai am devenit în regulă, încetând să subînchiriez, și cred că el bănuiește asta, așa că ce îi spun acum? Un singur motiv îi e de ajuns ca să mă dea afară. El crede că am un venit constant. Așa că nu prea pot să-i spun că șomajul meu a fost blocat și el trebuie să mai aștepte cu chiria, nu-i așa? Ar fi în regulă dacă l-aș putea evita o săptămână, dacă cererea mea va fi reevaluată în timpul ăsta. *Dacă.*

Căcat.

Ziua asta e absolut groaznică. Oribilă, oribilă. Un chin. La sfârșitul acestei zile voi fi mai puțin decât eram atunci când m-am trezit în dimineața asta. Toate căcaturile ăstea, toată chestia asta îți ia ceva, sfâșie și smulge bucăți din tine. Ești diminuată, intrată la apă... incompletă.

Nu îmi trebuie decât douăzeci de lire pentru binecuvântata uitare, douăzeci de lire ca să scap de toate ăstea. Folosind băutura ca pe un lipici, cu care să unesc din nou la loc bucățelele. Sau, dacă nu asta, să mă îmbăt în asemenea hal, încât să nu-mi mai pese.

Așa că mă târăsc până la Llys Wen (ceea ce e o excursie al naibii de lungă, crede-mă), îmi iau niște lucruri și cobor din nou în oraș. Sunt complet terminată, după ce am umblat atât cu un rucsac greu în spate. N-am niciun ban și am nevoie să beau ceva, ăsta e unul dintre cele mai rele lucruri din lumea lucrurilor rele. Am tutun în buzunar și suficienți bani ca să cumpăr o *Big Issue*¹⁴ y ceea ce și fac, și rătăcesc pe străzi imaginându-mi cum e exact în clipa asta în Ship an Castle; întunecos și în siguranță, focul de gaz aprins și scoțând mici pocnituri, bătrâni care beau liniștiți la bar, eu bând o bere rece și dându-i cartofi prăjiți lui Murphy, câinele. Ploaia la fereastră. Ar fi absolut minunat.

Ah, Doamne. Nici. Un Ban. Și rucsacul ăsta din spate e greu ca dracu'. Intru la Trading Post.

— Am niște chestii de vânzare, spun eu.

— Bun, hai să le vedem.

Cretinul bătrân care se ocupă de magazin privește în timp ce eu scot lucrurile din rucsac; un fier de călcat (oricum nu port niciodată haine elegante), un toaster pentru sandvișuri care îmi lua o grămadă ca să-l spăl și tot așa (de acum o să folosesc pur și simplu grillul), un calculator (?) și un set de uscător de păr cu ondulator (nu l-am mai folosit deloc după ce m-am tuns scurt). Tipul le pipăie, tâțâie și face „HmK, iar eu încerc să stabilesc în cap cât o să accept pentru ele; poate două lire, două cincizeci pentru fierul de călcat; probabil cinci pentru toaster, deși o să accept și trei (căcat, Maggie, ai accepta și cincizeci de pence, fato), încă cinci pentru uscătorul-ondulator; să zicem două, două cincizeci pentru calculator. Să zicem douăzeci de lire. Nu, fii realistă – cinșpe. Cu atât mă pot îmbăta. Chiar muci, dacă mă duc la o crâșmă ieftină.

Moșul își drege vocea și începe să tușească, în gât îi gâlgăie niște chestii care după sunet par a fi moluște. Dumnezeu, ce bătrân e. Sau asta sau foarte, foarte bolnav, poate amândouă. După ce a terminat, se șterge la ochi cu mânecile salopetei și spune cu o voce încordată:

— Optsprezece lire. Nu pot da mai mult. Dacă vrei bine...

Înainte să apuce să spună „dacă nu, nu”, întind mâna după bani și aproape că pot să simt gustul berii. Optsprezece lire, nu e rău, e mișto să spargi lucrurile prea bune pentru tine. Atât o să fie de ajuns.

E absolut minunat aici, sub apă. Atât de minunat... Nu-mi pasă de poluare și așa ceva, pentru că e atât de minunat aici. Și, în plus, încă n-am văzut nicio probă a poluării; în mod clar nu e niciun rahat sau prezervativ, doar câte o pungă de chipsuri sau cutie de cola, albită de sare și lumina soarelui. Se spune că cea mai rea poluare sunt cheștiile care nu se văd, dar nu știu ce să zic, și oricum, dacă chiar e adevărat, de ce să-ți mai faci probleme? Ce nu poți vedea nu poate să-ți facă rău, sau, mai degrabă, pe ce nu vezi nu dai doi bani. Și,

Dumnezeule, ce rost ar avea să-mi fac griji pentru poluarea mării când eu îmi umplu corpul cu droguri și alcool, cu otrăvuri, la fiecare ocazie. Nu că aici aș simți nevoia de așa ceva... e atât de minunat, aici sub apă... Liam și Mickah și toți ceilalți au băgat acid și s-au dus să înoate noaptea, dar chestia asta e suficient de palpitantă pentru mine, nu am nevoie de mai mult... Mă simt minunat și în siguranță, imponderabilă, parcă zbor, purtată pe deasupra bolovanilor și prin algele unduitoare, iar respirația mea din tub seamănă cu a lui Darth Vader. Îl văd pe Colm în fața mea, cu spatele zebrat de lumina soarelui. Stă agățat de bolovani, dând încet din picioare. Pantalonii lui scurți au o gaură la șliț și uneori, când dă din picioare ca o broască, pot să-i văd pentru o clipă ouăle, zbârcite ca niște nuci. Îmi vine să râd. Zâmbesc și produc niște bule.

Dumnezeule, e minunat aici. Sunt atât de fericită aici.

Colm îmi face semn să mă apropiu, așa că mă duc să înot lângă el. Îmi arată spre nisipul pe de fundul mării, la vreun metru dedesubt, pe care se târăște un crab imens, unul chiar mare, cu carapacea de mărimea unui castronăș. Ține cleștii întinși înspre noi, ca să ne sperie, și îi văd ochii. Pare supărat. Colm se scufundă după el și crabul aleargă sub un bolovan. Îmi scot tubul din gură și ies la suprafață să iau niște aer (prinzând pentru o fracțiune de secundă imaginea lui Malcolm și Mairead bând bere pe țărm), inspir adânc și mă scufund iar. Îmi bag degetele sub bolovan, ca să nu mă ia apa, și mă uit sub el după crab; iată-l, cu cleștii întinși și deschiși a avertizare și cu ochii privindu-mă fix, de pe tijele lor. Dumnezeule. Mă uit la Colm. Din zâmbetul lui urcă bule de aer, iar ochii din spatele geamului măștii lui sunt foarte albaștri. Părul lui unduiește ca algele.

Încep să mă doară plămânii, așa că înot iar spre suprafață și capul mi se încinge imediat de la soarele strălucitor. În fața mea apare Colm. Stăm unul lângă celălalt călcând apa, vântul îmi suflă fire de nisip în față și undeva aud niște copii care se joacă.

— Dumnezeu. A fost absolut beton.

Vreau să mă scufund iar. Imediat.

— Ne scufundăm iar?

— Da. Jos e mai bine, nu?

Îmi bag iar tubul în gură și plonjez. Și imediat totul e în regulă; sunt într-o grădină subacvatică, cu algele care unduiesc ca niște copaci minusculi și bolovanii care sclipesc roz în soare. Un pește mic, gri cu dungi negre mă vede și o taie, lăsând în urma lui un nor mic de nisip. Nu fac altceva decât să plutesc, cu membrele rășchirate ca o stea de mare. Colm înoată sub mine. Plutesc cu ochii închiși, dorindu-mi ca asta să nu se termine niciodată, niciodată. Aș vrea să înghit apă până când mi se umplu plămâni. Aș vrea să-mi crească branhii. Aș vrea să mă leg cu câtușe de o stâncă și să nu mai urc niciodată la suprafață.

Asta e tot ceea ce există - a pluti într-un metru de apă poluată pe coasta de vest a Țării Galilor, într-una dintre foarte puținele zile calde ale anului și chiar îmi doresc ca asta să nu se termine niciodată, *niciodată*.

Bani împruțiți.

A nu avea bani te împiedică să faci foarte multe lucruri, dar de fapt pe mine nu mă deranjează chestiile mari, adică nu mă interesează mâncarea bună și hainele sau să am CD player și așa mai departe; nu, sunt chestiile mici, ăstea sunt cele care te enervează, chestii cum ar fi să ai doar pâine uscată și cafea neagră la micul dejun, să-ți faci țigări din chiștoacele din scrumieră ca să ai ce fuma, să trebuiască să-ți speli hainele în baie pentru că nu-ți poți permite să le duci la spălătorie, să împătorești hârtia de budă peste partea murdărită cu căcat ca să mai obții o suprafață curată cu care să te ștergi. Să trebuiască să-ți pui ghemotoace din prosoape de bucătărie între picioare pentru că nu mai ai tampoane și nu-ți permiți să cumperi altele, iritându-te și pătându-ți chiloții. Unele dintre chestiile ăstea sunt suportabile, ca să zic, cât de cât, pentru că dacă stai, ca mine, într-o locuință comună, în mod normal cineva o să-ți poată da niște lapte, margarină,

tampoane sau altceva, dar toți ceilalți de aici sunt și ei săraci în cea mai mare parte a timpului, așa că nu pot să fac rost de bani pentru băutură sau droguri. Și, să mor io, ce bine mi-ar prinde amândouă.

Am în fața mea o zi întreagă, pustie și plictisitoare. Vid și pustiu. Plictiseală absolută. Nimic de făcut. Nimic din ce aș *putea* să fac eu.

La dracu'! Mai sunt patru zile nenorocite până la șomaj. Mă aștept să primesc o deducere de impozit (una mică, de vreo treizeci de lire), cel puțin am cerut așa ceva, dar ce primesc cu poșta de dimineață? Facturi: gazul, curentul, restanțele la taxele locale, chiria neplătită. Nu se termină niciodată. Sărăcia ar fi suportabilă, ca să zic, adică să trăiești fără tot felul de chestii, știi, dacă n-ar exista labagiii ăia lipsiți de expresie din birouri care îmi cer să le dau bani, când eu n-am nici măcar pentru mine. Ce lume de căcat.

E penibil: zgâlțâi mobila, sperând să aud clinchetul unor monede. Și toți ceilalți au plecat, așa că sunt singură și plictisită, plictisită, groaznic de plictisită. N-am nici măcar treizeci de pence pentru un ghid TV. Dumnezeuule.

totultotultotultotultotultotultotul

Melodia începe iar.

— *Iar?* zic eu.

Robbie se întoarce spre mine, de pe locul lui din față.

— E preferata mea, spune el. E melodia mea preferată.

Zâmbește larg.

— La tine și-a făcut efectul' E-ul?

Scutur din cap.

— A, păi o să-și facă în curând, o să-și facă în curând. La *mine* da. Unu' din cele mai bune din ultimul timp, crede-mă. N-am mai băgat unu' așa de bun de nu țin minte.

Mă uit la munții care trec în viteză pe lângă geam, niște cocoase vagi și întunecate în lumina apusului. Ne ducem la un chef mare de pe dealuri, un fel de petrecere de adio pentru Robbie, pentru că mâine-dimineață pleacă

la Paris. Stă în față, împreună cu Dai, care conduce, și eu stau în spate cu Phil, care se holbează pe geam și scrâșnește din dinți pe cine știe ce combinație complexă de droguri pe care e acum sau de pe care a ieșit sau ambele. Eu aștept doar, aștept ca E-ul să-și facă efectul și așa mai departe. Așteptarea face parte din plăcere, asta, desigur, dacă nu cumva ai luat țeapă, caz în care așteptarea se termină atunci când se transformă în dezamăgire, ceea ce nu prea e ideea mea de distracție. Dar Robbie e cel care a făcut rost de pastilele ăstea pentru noi, așa că ar trebui să fie în regulă; Robbie se pricepe la E.

decenuvreisămăsuni,	simtcummărupândouă,
decenuvreisămăsuni,	simtcummărupândouă,
decenuvreisămăsuni,	simtcummărupândouă

E melodia aia de la Underworld, aia de pe primul lor album; mi se pare că se numește „Cowgirl”. Îmi place la nebunie, e superbă, dar asta e a cincea sau a șasea oară când se repetă, de când ne-am suit în mașină merge non-stop și începe să mă plictisească puțin... și apoi, odată cu explozia, îmi dau seama că înainte nu ascultam cum trebuie, ca să zic, și că e absolut perfectă, impecabilă, plină de energie și forță... Dumnezeuule... Sună monumental, ca să zic, cumva masiv; se identifică, în mintea mea, cu faptul că Robbie pleacă și îmi creează în cap imaginea unei statui gigantice care se prăbușește. Întotdeauna mi-a plăcut Robbie. Și asta e absolut perfect; melodia, mașina, absolut totul... uneori lucrurile merg bine, nu-i așa? Uneori chiar se leagă, asta e clar.

Dumnezeule, E-ul își face efectul.

Asta e clar.

— Mai tare! strig eu. Dă-o mai tare!

Dai dă melodia mai tare și mașina se umple instantaneu de un zgomot dement, intens și uluitor; mă zvârcolesc ca o dementă pe bancheta din spate; cu brațele fluturând pe lângă mine de parcă aş alerga pe loc; Robbie țipă peste umăr ceva despre megaliții din zona asta – ce zonă? – și melodia parcă ar curge efectiv prin mine, punându-mi membrele în mișcare și făcându-mă să dau din

cap, cu basul care tună și urlă undeva adânc în oasele mele, o, Doamne, mă simt absolut extraordinar. Și o să fie încă și mai mișto.

Vreau să mă asigur că și ceilalți se simt la fel, așa că îi fac semn cu capul lui Phil și îl întreb dacă e în regulă, și imediat expresia lui se schimbă de la ceea ce părea a fi îngrijorare la ceea ce s-ar putea numi bucurie.

Îl bat pe Dai pe umăr.

— Tu ești în regulă, Dai?

Dai face un cerc cu degetul mare și arătătorul și dă din cap că da.

— Și tu, Robbie?

Se răsuțește ca să se poată uita la mine, pe bancheta din spate, și spune încet și meditativ:

— Sar... peste niște clădiri înalte...

Beton! Absolut beton! Râd și mă las purtată de muzică, în timp ce trecem cu mașina printre munți. Aș vrea să pot vedea pe geam peisajul, dar e complet beznă și așa mai departe și nu pot vedea nimic, dar asta nu afectează cu nimic modul în care mă simt, plină de speranță și fericire, Doamne, E-ul e un drog absolut extraordinar, e unul dintre cele mai bune. A, știu că poate avea și efecte neplăcute – oare nu de-asta a ajuns Colm atunci la spital? – și fata aia din ziar, sărmana, care a murit după ce a luat E prima oară la petrecerea de ziua ei, când a împlinit optsprezece ani – dar pot deja să-mi dau seama că ăsta e beton, curat și puternic... mă simt absolut invincibilă.

Dansez pe banchetă până când Dai intră pe un drum de țară, cu copaci pe margine, și dintr-odată mașina se umple de lumină, o lumină multicoloră. În pădurea din fața noastră e o chestie mare ca un hambar din care urlă muzica, cu ferestrele pline de lumină și tot așa. Arată ca o navă spațială gigantică, aterizată printre copaci, ca în filmul ăla *întâlnire de gradul trei*. În jurul lui mișună oamenii, lângă un foc de tabără sunt siluete care beau din sticlă, câini care se reped după bețe, oameni care aleargă și se suie unul în spatele celuilalt, pare extraordinar, demential și distractiv. Sar din mașină și o iau repede spre

lumini.

— Mags! Hei, Maggie!

E Colm, care bea dintr-o cutie lângă foc, împreună cu Mairead, Malcolm, Paul, Sioned și o grămadă de alți oameni. Alerg la ei și îi îmbrățișez pe toți, vorbind non-stop, toți sunt fericiți și luați ca dracu' și se distrează de minune. Doamne, e beton. Malcolm execută un dans cumva învârtelit, atingând cu picioarele flăcările portocalii. Pe jos e cineva terminat complet, comatos, ca să zic.

— Cine e asta? E bine?

— Gareth, spune Paul. A ieșit azi din închisoare și a băgat prea multă, ăăă, metadonă, cred. Și o tonă de alcool, în plus. Acu' nu-l mai poți mișca.

Phil spune că e o camionetă în care l-ar putea băga, așa că el și cu Paul îl duc de acolo pe Gareth (care atârnă în brațele lor ca o păpușă de cârpă), iar noi, ceilalți, intrăm în hambar. Cum intru pe ușă, muzica mă izbește în față, asurzitor de tare, ca să zic, și *căldura*, Dumnezeuule, sute de oameni care dansează, nori străvezii de vapori înălțându-se în lumina stroboscopică spre acoperișul hambarului și plutind în jurul dementilor care dansează pe bârne sau stau pe ele, la vreo zece metri deasupra pământului. Văd o pasăre mică, o vrabie sau așa ceva, care intră prin una dintre uși, se învârt pe deasupra capetelor dansatorilor și apoi iese pe cealaltă ușă, înapoi în noapte, și asta mie mi se pare ceva fabulos, o mică întâmplare uimitoare și minunată, inima mi se umflă, ca să zic, mă reped în mulțime și încep să îmi fac de cap, dansez de îmi sar țâțele în toate părțile pe un *trance* bun, rapid, nu prea tare, ca să zic, doar muzică ritmată de dans. Totul e absolut minunat.

Dansez la nesfârșit. Asta e tot ce fac, doar dansez. Mă umplu de transpirație, a mea și a altora; E-ul urlă în mine și mă ține în mișcare ore întregi. Un tip negricios și sexy, cu un tricou de fotbal cu Țara Galilor mă alimentează încontinuu cu apă, zâmbindu-mi larg de fiecare dată. Și îl tot văd pe un tip micuț și ciudat, cu o șapcă verde de baseball și ochelari de soare pătrați umblând prin preajmă

foarte cocoșat, ca să zic, făcând mișcări lente, retezate cu mâinile și având o expresie serioasă pe față. Arată extrem de amuzant. Sunt o grămadă de oameni aici, la fiecare câteva minute văd pe cineva cunoscut, de fiecare dată e la fel la genul ăsta de chefuri. Mă simt beton. Atât de beton, că mă bucur până și să-l văd pe Phil cum își face loc înspre mine, în felul lui smucit, ca să îmi urle în ureche:

— L-am băbăbăgat pe G-G-Gareth în camionetă!

Ad ad adu-mi aminte să mmmmmmmmmă duc să wvăd ce face mai tttttttârziu!

Dau din cap și continui să dansez, ținându-mă de o mână, bucurându-mă că port bustiera mea de sport – dacă n-aș avea-o atunci ținuturile mele ar fi deja în agonie. Și aș avea ochii învinețiți. Picături de transpirație îmi zboară de pe față, sclipind în lumină; se vede că și cum aș transpira culoare pură.

Liam alunecă pe lângă mine, cu fața roșu strălucitor și o sticlă de popper sub nas. Trage adânc aer pe nas, apoi își dă capul pe spate, cu ochii ieșiți din orbite și mugind entuziasmat.

Malcolm dansează lângă mine o vreme, cu ochii bulbucăți și mestecând în gol. Jed își rostogolește grăsimile pe podea, zâmbitor și Malcolm vine în urma lui, scormonindu-i în buzunarul din spate după bani. Sioned plutește deasupra mulțimii, urcată pe umerii lui Paul.

(lolm se leagănă pe loc, în fața boxei DJ-ului, aplecat din mijloc pe spate, cu ochii închiși, ca un simbol al E-ului. Iestyn, Dewi, Llyr, Laura, Roy, Sue Chițăita, Sam și Antonella... o procesiune de fețe prietenoase și minunate, dans, dans, dans.

Nu știu câte ore au trecut, dar DJ-ul începe să pună niște jungle, pe care nu-mi place să dansez, și mă gândesc că oricum ar trebui să mă odihnesc puțin, așa că mă clatin spre ușă, ies afară și imediat simt că mi se taie respirația; e ziuă și priveliștea pur și simplu îți sare în ochi, urlând. În planul din față, trupuri prăbușite zac peste cenușa focului, iar în spatele lor dealurile verzi se întind pe kilometri întregi, pentru a se înălța din nou în jurul unei alte văi,

munți imenși purtând eșarfe de nori, sub un cer imens și argintiu... Absolut fabulos.

Minunat. Mă așez lângă un copac să fumez o țigară și să privesc peisajul. Transpirația mi se usucă, rece, pe piele, îmi țiuie urechile.

Lângă mine sunt câțiva tipi din Birmingham care se plâng că au rămas fără droguri. Văd cum Pinkbits, care stă în mijlocul unui grup de lângă focul stins, ciulește urechile auzind asta și se apropie să le ofere niște amfetamine. Tipii din Birmingham se uită la el și aproape că poți auzi ușurarea de pe fețele lor.

— Cât ai, ca să zic?

Pinkbits dă din umeri.

— Câtă vă trebe. O grămadă.

Un tip scoate niște bani din buzunar și zice:

— Consideră-te norocos că sunt heterosexual.

Râd, apoi admir iar priveliștea. Tipul amuzant cu pălărie și ochelari pătrați traversează smucit luminișul, cu exact aceleași mișcări de acum câteva ore - mâinile agitate și zâmbetul înghețat. Ca un fel de spiriduș al pădurii sau așa ceva. Simt cum E-ul începe acum să mă părăsească, încet, ca să zic, și pentru prima oară de multe ore încoace încep să simt neplăcuta instalare a unei emoții pure și reale: frica, frica de sevrăjul zdrobitor și oribil care mă așteaptă. Nu e bine. Absolut deloc. Deși nu-mi dau seama dacă frica e din cauză că simt o emoție reală sau e din pricina emoției ca atare...

— Mags. Cum te simți?

Ridic privirea și îl văd pe Malcolm.

— Dumnezeule, ți-ai făcut de cap ca lumea noaptea trecută, nu-i așa?

— Da, zic eu. Dar cred că în curând o să plătesc pentru asta.

— Păi, nu e neapărat necesar, încă nu.

Se așază lângă mine.

— Am pus toți bani și am mai luat iarbă și E. Planu' e să mergem cu mașina la Ynyslas, să luăm ceva de băut pe drum și, știi, să ne relaxăm puțin, să ne distrăm... să facem

un chef printre dune. Să păstrăm senzația. Ce zici? Te simți în stare?

Dumnezeule. *Bineînțeles* că mă simt în stare. Sar în picioare și mă iau după el, spre mașina lui Paul. O grămadă de fețe sunt lipite de geam, pe dinăuntru, cum ar veni.

— Robbie vine și el?

— Nu, spune Malcolm, scrâșnindu-și maxilarele. A întins-o acu' câteva ore. Trebuia să prindă avionu'. Cre' că e deja la jumatea drumului înspre veselul Paris.

Fac cu mâna spre mașină și Paul ambalează motorul ca răspuns. Ca și cum mașina ar fi un câine mare și prietenos care mârâie a salut. Picioarele încep din nou să mă furnice, dinții îmi dau o senzație ciudată... Știi, cred că pastila aia începe să-și facă efectul iar. Da, aproape sigur începe iar.

— Deci n-ai mai încercat niciodată asta?

Scutur din cap.

— Cum, nici măcar o dată?

— Nu, spun eu dând din umeri. Am băgat chestii asemănătoare, știi, dihidrocodeină, nitrazepam și tot așa, calmante. Eu sunt mai mult genul pe stimulente, știi, speed, amfetamine, E. Celelalte chestii nu prea mă ajută, ca să zic.

Roger expiră zgomotos și scutură din cap.

— Alea pot să-ți facă cel puțin la fel de mult rău, dacă nu chiar mai mult. Am văzut o grămadă de ratați pe speed, zău, serios... Adică, uită-te puțin la Colm, omule!

Zâmbesc. N-aș zice că Roger e chiar un heroinoman, cel puțin nu acum (are tot felul de faze), dar în mod clar a început să vorbească așa - disprețul stupid al drogatului față de orice în afară de heroină. Adică, să-l luăm pe tipul ăla Mickey Metadonă ca exemplu; stă într-un colț tremurând, mirosind a căcat, transpirație și vomă, cu pielea ca o pizza veche de-o săptămână și tot așa, cu saliva curgându-i prin barba rară, și asta încerca să mă avertizeze în privința amfetaminelor pentru că, după* cum zicea el:

„O să-ți zăpăcească imediat căpșorul ăla drăguț al tău” Exact așa mi-a spus acum câteva zile, acasă la Phil: „Amfetaminele o să-ți zăpăcească imediat căpșorul ăla drăguț al tău”. Ce dobitoc. Și eu zic, a, și heroina nu, asta vrei să spui? Dumnezeuule mare. Dacă n-aș fi așa de luată pe speed, nici n-aș sta aici la discuții cu tine, cretin plicticos ce ești. Și chestia e că, bineînțeles, toți drogații și terminații cred că pot să-mi dea sfaturi pentru că sunt cea mai mică; de fapt, surprinzător, Roger e singurul care mă tratează adesea ca pe un egal. Nu-mi pasă ce spun oamenii despre el, mulți spun lucruri urâte despre el (pe la spatele lui, ca să zic, niciodată în față), că e dement și așa mai departe, dar cu mine a fost întotdeauna mișto. Știu că poate fi cam nebun, ca să zic, că e șovin și așa mai departe, dar... mă rog, totul are un motiv, nu-i așa? Adică, el a fost o vreme în armată, așa mi se pare, și a stat o vreme în Irlanda de Nord, înainte de acordul de încetare a focului, zău... cred că asta e suficient ca să scoată din minți pe oricine. Dumnezeuule.

— Dacă te întreabă vreun fraier, n-ai primit asta de la mine. OK?

Dau din cap că da și iau pliculețul din mâna lui.

— Cât e?

El dă din mână a refuz.

— Asta e din partea casei. Adu-mi un pliculeț de amfetamine sau ceva, când poți. Da’ nu băga mai mult de jumate o dată, ca să zic, și să nu spui la nimeni cine ți-a dat-o. Și ferește-te de ace și tot așa.

— Bine. Mersi mult.

Vreau să mă duc direct acasă, ca să zic, să văd ce e cu chestia asta despre care vorbește toată lumea, dar tipul ăla gay Gwion, ăla cu care umblă Sharon tot timpul, vine și se așază la masă. Nu e genul flamboiant și așa mai departe, dar toată lumea știe că e gay, nu c-ar încerca să ascundă asta sau așa ceva. Fața lui Roger devine imediat rea; buza de sus i se răsfrânge, dezvelindu-i dinții galbeni, și ochii i se încețoșează. Transmite valuri de răceală și tot așa. E ca și cum ai sta în fața unui frigider deschis.

— A, Maggie! Ce mai faci, scumpo?

Eu și cu Gwion discutăm o vreme despre chestii minore, apoi cred că înțelege mesajul transmis de Roger și pleacă, în timp ce ne promitem să ne întâlnim să bem un gin și să ascultăm Abba sau altceva. Dumnezeuule, chiar și un surdo-mut ar putea recepționa mesajul transmis de Roger. Pare cumva jignit sau insultat personal, sau așa ceva.

— Spune-mi și mie de ce *dracu'* vrei să-ți pierzi timpu' cu un poponar ratat? Și dacă numai stai lângă el te *contaminezi*, omule, e mai parașută decât *tine*. De ce *dracu'* faci asta?

Oftez și dau din umeri.

— E un tip drăguț. Nu face rău nimănui.

Roger râde, un râs foarte disprețuitor și pervers.

— Te fuți în el de tip drăguț! Când o s-aștepți să mori într-un spital de SIDA n-o să mai spui asta, nu-i așa? Ești prea mică, omule, o să-ți vină mintea la cap peste vreo câțiva ani.

Ajunge. Detest asta, căcaturile ăstea condescendente. M-am răzgândit – Roger *este* un labagiu. Ikey Pritchard se apropie clătinându-se de noi, mucii de tyeat, sprijinindu-se cu o mână de capetele oamenilor pentru echilibru și cu o sticlă de Newky Brown, ținută ca o armă, în cealaltă mână.

— Hei, Ikey, omule, spune-i lu' Mags cum e cu poponarii. Spune-i cu germenii, omule, hai, explică-i cum e treaba. Pe mine nu vrea să m-asculte.

Mă prefac că văd pe cineva cunoscut și plec cât de repede pot fără să jignesc. Nu mai am chef de porcăria asta. Și, în plus, heroina îmi zumzăie în buzunar, așa că ies din crâșmă, iau un autobuz până la Waun, ajung la Llys Wen și mă încui în cameră. Am o sticlă cu cidru de la Spar, la casetofon cântă Sonic Youth, chibrituri, staniol... n-am mai băgat heroină până acum, dar i-am văzut pe ceilalți cum o fac de suficient de multe ori ca să știu destul de bine ce să fac, și oricum a fost gratis, așa că ce contează dacă o ratez și nu își face efectul? Nu pierd nimic, nu-i așa?

Deschid pliculețul (ca de obicei, un pătrățel dintr-o revistă porno) și văd o cantitate mică de praf ciocolatiu (doar o mostră, presupun; Roger nu ar da de la el un pachetel întreg degeaba, nu-i așa?). Vărs delicat jumătate din el pe staniol. Mâinile îmi tremură puțin și așa mai departe. Fac un tub dintr-o bancnotă de cinci, îl bag în gură și pun un chibrit sub staniol. Praful începe să pocnească și să scoată fum, așa că plimb flacăra pe sub staniol înainte și înapoi, ca să zic, urmând-o cu tubul făcut din bancnotă și inhalând fumul aspru și lipicios. S-a terminat. Din praf nu a mai rămas acum decât o cenușă neagră, subțire.

Mă las pe spate.

Nimic. Fir-ar a dracu' \ Oare am făcut cum trebuia? Nu simt decât un gust oribil în fundul gurii. Oare... am...

O, Doamne...

Intră în funcțiune într-o fracțiune de secundă. Apoi capul meu e în coșul de gunoi și eu îmi scuip plămânii peste mucuri de țigară, coji de banană, șervețele folosite și așa, atât de multă vomă că am impresia că n-o să se mai termine niciodată. Îlân. O, Dumnezeuule, asta e minunat; ai cumva un drog care să te facă să vomți la nesfârșit? O, da, asta mi se pare minunat, dă-mi și mie puțin. Dumnezeuule.

Dar apoi... după ce termin mă așez din nou pe pat. Care e mai confortabil ca oricând. *Niciun* pat nu a fost vreodată atât de perfect confortabil. Sonic Youth nu mi s-au părut niciodată atât de mișto, de deștepți, de perfecți. Hainele mele... pielea mea... fiecare celulă a corpului meu freamătă și zumzăie, nu mai există nimic rău, nu mai există nimic rău. Nicăieri. Niciodată.

Ah, n-are niciun rost să încerci să explici. Nimeni nu ar putea să înțeleagă vreodată... E ceva... Nu știu, nu mă mai simt singură, mă simt pur și simplu beton. Sunt cu adevărat eu însămi.

Însă rămâne totuși o chestie - n-o să mi-o injectez niciodată, nici nu se pune problema. Căcat, nici măcar n-o s-o mai inhalez vreodată; a fost mișto o dată, da, dar asta e tot. Trebe să încerci chestiile ăstea o dată, nu-i așa?

Experiențe noi și așa, senzații... ăsta e rostul vieții, sau cel puțin ar trebui să fie. Adică, ce m-a făcut să vin în orașul ăsta? Trebuia să explorez, să caut. Să încerc noi chestii. Și, da, mă bucur că am încercat o dată asta. N-are niciun rost să încerc să explic, ca să zic. Sunt luată ca dracu' și asta îmi e de ajuns.

Stau întinsă pe spate în pat, ținându-mi capul în mâini și râzând pur și simplu încet, de una singură... valuri de plăcere, o, Doamne... își face efectul iar și iar, și când crezi că s-a terminat, își face efectul încă o dată.

Uau. Dumnezeule.

Colm îmi face semn cu cotul și arată cu capul spre bar, unde proprietarii crâșmei – un cuplu din Manchester – pe care îi cheamă Ron și Babs se ceartă iar. Se ceartă încontinuu, zău, uneori rău de tot; o dată Ron a aruncat cu casa de marcat după Babs, clienții au trebuit să sune la poliție și tot așa. Ron e un fost boxer; nas zdrobit, față de un roz aprins, păr alb. Mai e și alcoolic, ca și nevastă-sa.

— Ah, porc idiot ce ești! ți-pă Babs.

Aruncă o halbă plină după Ron, care se ascunde după tejghea. Apoi iese din crâșmă vijelios. Ron apare iar, cu un zâmbet larg pe față, curăță berea vărsată și cioburile și își reia conversația cu unul dintre bătrânii de la bar. Nu știu despre ce discută; cred că despre morminte sau ceva:

— Pe numele cui e contractul?

— Păi, am verificat la arhivă.

— Și ce zicea? Al cui nume e în contract?

— Al meu.

— Păi atunci e clar, mormântu' ăla e al tău. Poți să scoți oasele fraierului dacă vrei și să le dai la câine. N-avea niciun drept să fie îngropat acolo.

Colm se freacă pe față și zâmbeste.

— E plăcut să asisti la un vodevil când se termină efectu' drogurilor, nu-i așa?

— Da.

Și la mine efectul tocmai se termină rapid, atât de repede că nici n-am timp să clilesc. Bem amândoi la greu, ca să menținem sau să recâștigăm, nu sunt sigură, senzația

pe care am avut-o toată ziua de ieri și aproape toată noaptea. Am băgat un speed bun, dar era amestecat cu praf laxativ; am reușit să dorm o oră exact înaintea zorilor, ca să zic, și m-am trezit cu o dâră de rahat lichid în pat. Dumnezeuule, uneori e greșos să fii om și tot așa. Toate fluidele ălea... ascultă-mă pe mine; când te ocupi de alcool și droguri poți să-ți iei adio de la demnitate. Trebuie pur și simplu să renunți la respectul tău de sine și așa mai departe.

Colm se uită la mine.

— Ai o expresie ciudată.

Râd.

— Ei, acum două halbe era frumoasă!

Colm rânjește și își ridică o bucă.

— Cred că o să mă bășesc.

Tocmai sunt pe punctul de a-i spune că asta s-ar putea să nu fie o decizie înțeleaptă, când din pantalonii lui se aude un pârâit umed și Colm se repede la budă, palid la față. Râd de una singură, ținându-mi capul în mâini.

— Văd că te distrezi bine.

Îmi ridic privirea și îl văd pe Ron cum rânjește rozaliu.

— Da, da, îi spun. Mă distrez de minune.

— Bun. Mă bucur să văd că tinerii se simt bine. Ei, sunteți atât de plini de viață...

Îmi face cu ochiul.

— Încă două halbe, nu-i așa?

— Da, sigur. ăstea sunt aproape gata, ca să zic.

Aduce halbele la masă, iar pe mine mă izbește un val de tristețe de după droguri. Încep să mă gândesc la Colm, la felul lui de a fi, la lucrurile pe care le face... un lucru știu sigur; n-aș putea niciodată să stau cu el. Pur și simplu nu l-aș putea suporta... ca atunci când eram toți la el acasă într-o după-amiază și am rămas fără pileală, așa că Mairead i-a dat treizeci de lire să se ducă să mai ia și a venit după două ore muci de beat, cu un pui de șobolan în buzunar. Chestiile de genul ăsta m-ar scoate din minți. Uneori mi se pare că e nebun sau că se îndreaptă în

direcția asta; unele chestii pe care le spune nu pot fi decât produsul unui creier afectat. Ca acum câteva seri, când eram în pat, trează și așa mai departe, citeam și fumam un joint, știi, la Llys Wen, și Colm a intrat în cameră luat ca dracu', s-a așezat pe marginea patului meu și a început să... mă rog, a fost ceva înspăimântător, m-a îngrozit și tot așa; își dădea ochii peste cap și a început să bată câmpii despre falia San Andreas sau așa ceva și despre pești cu ochi pe telescoape și corpuri care sunt doar niște guri mari și căscate cu colți și gheare care se încleștează pe fundul mării și alte chestii demente de-ăstea... l-am împins tare de tot, a căzut din pat, a privit în sus, spre mine, și a spus:

— Cine dracu' știe unde eram eu atunci.

Apoi a plecat. Ciudat rău. Și chiar înspăimântător. Uneori e ca și cum aş putea vedea cum unele lucruri plutesc în derivă înăuntrul lui Colm, se desprind din legăturile lor și plutesc prin corpul lui, prin capul lui... Dar, totuși... îmi place de el. Nu mă pot abține, pur și simplu îmi place de el.

— Guten abend, Margaret, wie gehts?

O, nu. Cunosc vocea asta tâmpită. Îmi ridic privirea și, căcat, e John Snobul, cu Paul. John e un obsedat de naști, aproape că nu discută niciodată despre altceva, mai ales atunci când e beat, când devine groaznic de enervant, între el și Colm există o respingere reciprocă, și nici lui Paul nu-i place prea mult de el, dar Paul e în stare să suporte pe oricine. Se așază la masă și Paul deschide gura să vorbească, dar John începe să bată câmpii despre crimele de război sau așa ceva, ceva porcărie despre naști. Mă uit pe furiș cum se întoarce Colm de la budă. Ce *expresie* are pe față când îl depistează pe John.

— ...adică, știi, ce *este* de fapt o crimă de război? Vrei tu să încerci să definești ce este de fapt o crimă de război? Și, bineînțeles, mai e problema *dovezilor* concrete...

— Salut, Col, spune Paul.

Colm se așază între noi și ne anunță că tocmai s-a căcat. Paul râde și John îl privește cu dezgust, ceea ce

Colm observă. Ochii lui se aprind și cred că ceea ce a urmat apoi e interesant:

— Ah, Dumnezeuule, a fost dezgustător, am fost eu însumi dezgustat de mine. Știți cum e buda de aici, forma ei, ca să zic, e o cabină, apoi un pisoar și chiuveta puțin mai încolo? Da? Ei bine, mai întâi a trebuit să intru în cabină, zău, să curăț, știți, să șterg tot rahatul ca să zic, nu neapărat rahat solid, cât mai ales ca un sos gros, ca să zic, sos de căcat ca o supă de pui, care îmi cursese pe picioare până jos, așa că a trebuit să-l șterg pe tot cu hârtie de budă care se rupea, ca să zic, așa că m-am murdărit și pe mâini...

Eu și cu Paul ne stricăm de răs. John se uită la Colm cu un dispreț suprem, ceea ce desigur îl provoacă pe Colm să atingă noi înălțimi sau adâncimi, depinde din ce unghi privești:

— ...așa că *atunci* a trebuit să ies împleticindu-mă din cabină și să mă duc înspre chiuvetă cu pantalonii în juru' genunchilor, pentru că nu puteam să mi-i trag, pentru că atunci mi-aș fi umplu iar blugii de căcat lichid, nu-i așa, deci stăteam acolo, zău, cu pantalonii în juru' gleznelor, spălându-mi petele de căcat de pe picioare și sperând, nu, *rugându-mă* să nu intre nimeni să se pișe, adică imaginați-vă cum ar fi fost să intre Ron să facă un pipi și io cu pantalonii dați jos și spălându-mă la cur...

Paul aproape că lăcrimează. John simulează detașarea, fluierând încet pentru el și holbându-se prin crâșmă.

— ...așa că dup-aia, după ce în sfârșit am terminat, a trebuit să mă duc împleticindu-mă înapoi în cabină, unde era sulu' de hârtie, ca să mă șterg, și apoi iar la chiuvetă ca să mă spăl pe mâini. A fost absolut oribil. Speedul ăsta era amestecat cu laxativ, nu mai iau niciodată de la Derek Jegosu'. Da' oricum am făcut-o, am curățat căcatu' de pe mine și acum iată-mă, cel mai curat tigru din toată jungla. Pregătindu-mă pentru salt. Fără niciun pic de căcat pe mine, nu, nu. Te simți bine, John?

John se uită la Colm, dă din cap și se întoarce iar

spre Paul:

— Deci, cum spuneam, chestiile ăstea trebuie să fie dovedite. Și de ce, spune-mi tu chestia asta, pentru că eu n-am înțeles niciodată, de ce nu e o scuză legitimă „eu doar am executat ordinele”?

Colm scutură din cap și murmură:

— Dumnezeuule mare, uită-te la mine.

Apoi dă din umeri, neputincios. Pe fața lui, în ochii lui se citește o disperare adevărată, vreau să spun disperare adevărată, neagră și imensă. Mă face să mă simt puțin tristă.

— Ai reușit să dormi puțin azi-noapte, Mags?

— Puțin, spun eu. Cam o oră sau așa ceva.

Colm dă din cap.

— Eu n-am închis ochii. N-am mai dormit de vreo trei nopți, să mor io. Am încercat, zău, da... de fiecare dată ajungeam să-mi fac un film în cap. Am un fel de fantezie pe care o derulez în cap ca să mă ajute să adorm... Sunt prins de o furtună de zăpadă în pădure și tre’ să mă duc să-mi fac rapid un adăpost, înainte să mor de frig, așa că sap o vizuină într-un mal de zăpadă, o gaură mare și adâncă, și știu că trebuie s-o sap repede, înainte să-mi pierd energia. La momentul la care mă târăsc înăuntru, în gaură, îmi desfac sacu’ de dormit și începe să-mi fie cald și bine, și de obicei adorm.

John încă îi turuie lui Paul la ureche, dar Paul îl ascultă pe Colm, fixând concentrat cu privirea tâmpla acestuia. Ochii lui din spatele ochelarilor sunt sticloși și tot așa. Încă unul care își petrece mare parte a zilelor cu sticla în mână.

— Da’ noaptea trecută n-a funcționat, și nici noaptea de dinaintea ăsteia, spune Colm. Dumnezeuule, când o să reușesc în sfârșit să dorm... cred că o să dorm la nesfârșit.

După o vreme, Paul și Colm pleacă spre altă crâșmă, dar John vrea să rămână aici. Aș prefera să merg și eu cu cei doi, dar mă simt obligată să rămân cu John, pentru că... ei bine, mi-e puțin rușine să recunosc, ca să zic, dar într-o vreme eram împreună cu John Snobul. Știu, știu, e o

chestie penibilă și așa mai departe... eram mică, încă adolescentă, să mor io, și tocmai sosisem în Aberystwyth după ce fugisem de acasă, zău, eram singură și vulnerabilă și simțeam că am nevoie de un fel de protecție. Dumnezeuule, toți facem greșeli. Numai că trebuie să învățăm din ele, nu-i așa?

— Știu că e prietenul tău, Mags, dar...

John e muci de beat. Tărăgănează cuvintele și se clatină pe scaun.

— Țiganul ăla împutit... nu pot să-l suport. Țigan cretin, mizerabil și hoț.

Se lasă spre mine și eu îl îmbrâncesc.

— Să nu te mai aud că-i vorbești de rău pe prietenii mei. Bine? Ține-ți gura. Nu mă interesează dacă-ți place de ei sau nu, doar nu-i mai vorbi de rău în fața mea.

John se prăbușește iar pe mine.

— Ah, ne-am distrat bine, nu-i așa? Noi doi, hei...

O, da, mă gândesc eu; m-am distrat de minune, stând în patul din camera ta mizeră de cămin, bând cidru White Lightning și ascultând teoriile tale despre cum Adolf Hitler a fost salvatorul acestei lumi. A fost extraordinar.

— Hei, ascultă; Nicola e plecată, s-a dus la maică-sa în weekend. Sunt singur în cameră... ce zici?

Mă uit la fața lui. Îmi amintesc cum eram cu el, ceva de genu': Da, John, sunt de acord cu tot ce spui tu și tot așa. Dar acum... sunt mai matură, mai experimentată. Nu mă mai poate controla, indiferent cât de tare ar crede el că poate. Acum sunt o altă persoană.

— Haaaiii... ca pe vremuri și așa mai departe... hai, era frumos pe vremea aia, îți plăcea la nebunie, *știi* că am dreptate!

— Bine, atunci, zic eu. Dar pe drum luăm ceva de băut, bine?

Ieșim din crâșmă, trecând pe lângă Babs care încearcă să-l strângă pe Ron de gât lângă jocurile mecanice și mergem să luăm de băut. John de-abia poate să meargă, se izbește de mașini, strigă în germană și cântă „Tomorrow Belongs To Me”. E jenant ca dracu' Cumpără o

sticlă de coniac de la Spar și ne ducem la el în cameră, care nu seamănă deloc cu ce îmi aminteam eu, diferența fiind că acum se vede influența unei femei, știi, sticlute de parfum pe dulap, ornamente și așa mai departe. Și femeia aia nu sunt eu, eu sunt o vacă incapabilă, mă uit în jurul meu prin cameră, camera asta în care odată am băut, am râs, am plâns, am dormit, m-am trezit, m-am futut, m-am certat etc., și simt o crampă în stomac, nu știu prea bine ce înseamnă. Doar o înțepătură ușoară. O durere foarte, foarte mică.

John dă să mă apuce de țâțe.

— Nu, nu încă, Dumnezeule, potolește-te... să bem ceva mai întâi.

El se aruncă pe pat și deschide coniacul. Eram mai tânără, am fost mai tânără în camera asta... Doamne, am doar douăj'doi de ani acum, dar, știi... aveam nouășpe în camera asta. Atât de incredibil de tânără. Aveam încă doi sau trei ani plini de posibilități în fața mea, drept în fața mea... totul se putea întâmpla. Și totul s-a întâmplat.

Ah, dă-o dracului. John și obsesiile lui perverse.

— Ai pahare?

El face semn cu mâna spre dulăpior, din care scot două pahărele pe care le umplu cu coniac. John îl dă pe gât pe al lui, dă să mă apuce și eu mă feresc până cade în comă sau ceva ce seamănă foarte bine cu asta. Un morman tresăltând și sforăind pe pat. Când sunt sigură că n-o să se mai trezească, îi iau geaca de pe jos, unde a aruncat-o, și caut prin buzunare. Iau douăzeci de lire din cele treizeci din portofel. O iau spre ușă. Apoi mă întorc la portofel și le iau și pe celelalte zece. Apoi ies din clădire, întrebându-mă în ce crâșmă or fi acum Colm și Paul... ei bine, va trebui să le verific pe toate, nu-i așa? White Horse e cea mai apropiată. Pot foarte bine să încep cu ea.

Mă ia cineva din fața universității. Un cuplu de tineri cu aspect morocănos, într-un break. Un break roșu.

— Unde mergi?

— Cât mai aproape de Sheffield.

— A, păi atunci nu e rău, noi mergem în Manchester,

îți convine?

— Beton.

Adorm înainte să ieșim din Țara Galilor. Știu, e nepoliticos, dar... sunt complet epuizată și așa. Joi am primit telefonul, tocmai când îmi făceam bagajele să merg cu ceilalți la Abergynolwyn. Prietenul meu Reuben... s-a spânzurat în camera lui de cămin din Sheffield. Reuben pe care l-am cunoscut în Shrewsbury. Reuben cu care eram împreună când aveam vreo șaptesprezece ani. Reuben cu care mă îmbătăm cu vin Scotsmac sau Concorde. Reuben cu care am împărțit primul meu pliculeț de speed. Reuben.

Reuben mort în Sheffield, atârnat de tocul ferestrei într-o cameră mică și anonimă.

În Manchester, lângă stația de autobuz, mi se face semn cu cotul, încet. Primul lucru pe care îl văd când deschid ochii sunt clădiri, clădiri înalte, zgomot, autobuze, fum și oameni. Cât timp a trecut de când am fost ultima oară într-un oraș? Peste tot plouă și așa mai departe. Le mulțumesc insistent celor doi și îmi iau un bilet de autobuz pentru Sheffield de la ghișeu. Niște vagabonzi, decorul inevitabil al oricărei stații de autobuz din țară, îmi cer bani, dar nu am decât niște mărunțiș. Până la autobuzul de Sheffield mai e o jumate de oră. Nu pot să mă duc să beau o halbă, pentru că nu am bani aproape deloc.

Reuben care chinuia broaște. Reuben care era bun la chitară. Reuben care a făcut praf mașina lui taică-său.

Ies și mă așez afară, ca să privesc orașul. Pare absolut imens după Aberystwyth, dar în acel mod care pare să refuze orice idee de spațiu, de libertate. Ceea ce nu înseamnă că aceste lucruri pot fi găsite într-un mic orașel galez de la marginea mării, ca să zic, sau în zona din jurul lui. O, nu. E doar o prejudecată răspândită.

Reuben care a vrut întotdeauna să meargă în Perú. Reuben care, dacă e să spunem adevărul adevărat, era cam cretin. Reuben care acum e mort.

Fumez o țigară, ascult mugetul orașului și simt ploaia lipicioasă și murdară pe brațe, pe față, în timp ce aștept autobuzul de Sheffield.

Iată-l; un apartament mare, cu ferestre imense, din cartierul nou de deasupra portului. După cum mă așteptam. Verific adresa de două ori, îmi salt geanta pe umăr și sun la ușă. Treptat, o siluetă cocoșată prinde contur în spatele geamului mat și din interfon se aude o voce fragilă, dar profundă și de o putere surprinzătoare:

— Da? Cine este, vă rog?

Mă aplec peste chestia aia pe post de microfon și spun cu cel mai politicos ton al meu:

— Sunt de la agenția de personal. Sunt înlocuitoarea de săptămâna asta.

Ușa este deschisă încet de o Barbara Cartland sfrijită, care se sprijină de un cadru de mers și e machiată atât de gros, că arată cam sinistru, ca un clown și tot așa. Dar în atitudinea ei există totuși un fel de superioritate și așa mai departe, are un fel de încredere de sine în ochii cu cearcăne albastre, ca de panda, în timp ce îmi scanează cârdul de identitate pe care l-am ridicat ca să-l vadă și apoi mă măsoară din cap până-n picioare.

— Ah. Eu așteptam, ah, o tânără domnișoară.

— Asta și sunt, spun eu zâmbind. E din cauza părului scurt.

Îmi vine să-mi trag puloverul în sus și să spun: „Ăstea ce sunt, după părerea ta? u Tânără domnișoară, Dumnezeu mare. E chioară sau ce?

— Ah. Da, bine.

Încă pare nehotărâtă, dar deschide ușa și mă conduce în unul dintre cele mai superbe apartamente pe care le-am văzut în viața mea; are un șemineu mare, pe pereți tablouri care par scumpe, tot felul de ornamente de valoare și alte chestii peste tot, pe rafturi și mese și așa mai departe. O fereastră cât tot peretele oferă o priveliște uluitoare asupra portului, până în Pen-yr-Angor și Pen Dinas, o formă mare și verde în ceață. Apartamentul miroase a parfum și flori proaspete, ceea ce nu reușește totuși să acopere mirosul pe care îl simți întotdeauna în preajma oamenilor bătrâni, acel iz ușor supărător de lapte și pipi. Totuși, ce apartament beton; ce loc superb în care

să trăiești.

— Ești nouă, nu-i așa, spune bătrâna. Nu te-am mai văzut până acum.

— Nu, spun eu. Sunt doar o înlocuitoare, înțelegeți. Dacă vreuna din femeile de serviciu permanente se îmbolnăvește sau ceva de genul ăsta, atunci mă sună pe mine să fac tura ei. Sunt doar temporară, ca să zic.

— Și ce s-a întâmplat cu Sally, cea care venea de obicei la mine? Nimic serios, sper?

— Nu, spun eu, e doar puțin răcită.

De fapt nu prea știu ce e cu ea; din câte știu eu, ar putea să aibă și lepră.

— Ei bine, pufnește baba, așezându-se într-un fotoliu imens de lângă foc. Presupun că este, *într-adevăr*, o agenție respectabilă...

Bogația expusă în apartamentul ăsta e cumva prea mult pentru a o putea asimila dintr-odată. Probabil că doar unul dintre ornamentele din jad costă mai mult decât o să câștig eu într-un an întreg. Și pun pariu că tabloul ăla de deasupra șemineului e un Turner adevărat... Dumnezeule. În meseria asta, dacă nu vorbești galeza, e un mare avantaj; te trimit la toate casele ăstea care aparțin englezilor bogați, cei care-și permit să-și petreacă ultimii ani în confort și lux la malul mării, în timp ce băștinașii, sau cei mai mulți dintre ei, sunt lăsați să moară în case sociale din Penparcau sau Llanbadarn, asaltați de insecte și igrasie. Și nu așa a fost dintotdeauna?

Femeia continuă să se holbeze la părul meu scurt. Ochii ei oscilează încontinuu de la capul meu la sânii de sub pulover, ca și cum ar fi uluită de o anumită neconcordanță sau așa ceva. Încerc să zâmbesc și să ignor privirea ei evaluatoare.

— Deci. Cred că avem tot ce ne trebuie. Plăcintă cu carne...

Bag mâna în geantă, dar ea țâțâie și zice:

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, nu fă asta, dragă, în bucătărie, te rog. Nu suport fărâmițele, mai ales în sufragerie. Atrag tot felul de insecte.

— Scuze.

Mă duc cu geanta în bucătăria din spate și scot toate lucrurile pe blatul imaculat de porțelan. E ca o bucătărie de expoziție, serios, albă și sclipitoare; mi-e frică până și să respir în ea, atât e de curată și dezinfectată și tot așa. Doamne, cred că are o armată întreagă de servitori care umblă după ea, făcând ca viața care i-a mai rămas să fie nu doar suportabilă și confortabilă, ci de-a dreptul luxoasă. Vreau să spun, ea nu e suficient de agilă ca să aprindă dimineața focul ăla sănătos din camera din față, probabil că are fochistul ei personal. Dumnezeuule. Mă întreb cum a făcut bani. Mă întreb cum reușește să trăiască așa.

— Vesela e sub chiuvetă, tacâmurile în sertar, tăvile în dulăpiorul din colț, o aud spunând din cealaltă cameră. Plăcintă cu carne și mazăre conservată. Ai lucrurile ăstea?

— A, da, spun eu. Tot ce ați cerut.

— Și bezeaua? Bezeaua cu frișcă?

„Bezea”: îâân. E o *prăjitură* nenorocită, babă proastă ce ești.

— Da.

— Bun. O felie de pâine albă cu puțin unt, o ceașcă de Karl Grey, fără lapte, fără zahăr. Și adu-mi oliviera *miey* te rog, *nu* încerca să-mi condimentezi mâncarea tu însăși. Femeia care vine la mine de obicei știe foarte bine cât de pedantă sunt în privința condimentelor.

— Bine.

Dumnezeule, mă gândesc eu, obiceiurile vechi nu prea se schimbă, nu-i așa? Aveau dreptate cei de la agenție; asta *chiar* e o babă tipică. Oricum, aveam notat tot ceea ce îmi spusese ea acum, inclusiv instrucțiunile de a nu utiliza sarea și piperul. Dar cel puțin nu se ține după mine, nu se uită peste umărul meu cum fac altele, deși picioarele ei cred că nu sunt prea bune, cu cadrul ăla de mers și așa mai departe. Mă întreb câți ani are.

Pun mazărea și plăcinta în cuptorul cu microunde, pregătesc tava și ceaiul și când totul e gata i le duc. Își încrețește buza de sus – o buclă mică în despicătura de ruj subțire – în fața ofrandei, în timp ce eu așez tava pe

măsuța de deasupra genunchilor ei, și începe să mănânce câte puțin. Vorbește cu mine în timp ce mănâncă și eu îi ascult poveștile, câți nepoți are și cu ce se ocupă ei, chestii de genul ăsta. Una dintre ei, Christine, e doctor în Londra și s-ar părea că are:

— Cel mai *minunat* păr lung, *atât* de strălucitor, absolut incredibil. Îi acoperă tot spatele. Într-adevăr uimitor, ca mătasea, *mătase*... oriunde se duce lumea se uită după ea. Toți doctorii din spitalul ei, o, sunt așa niște figuri, toți, înțelegi, ei...

Continuă să vorbească, în timp ce eu dau din cap și spun la intervale regulate „Hmmm”, dar de fapt sunt cu mintea departe; încerc să mă imaginez la vârsta ei, cum o să arăt, unde o să stau... e dificil. Nu mă pot imagina atât de aproape de moarte, atârând de capătul unei frânghii atât de lungi a timpului, a anilor și a zilelor și tot așa. Probabil că o să stau singură în cine știe ce casă, holbându-mă la pereți și la televizor... cu un vid mare și negru în fața mea. Și ce e mai rău e că, probabil, și în urma mea voi avea un vid mare și negru, o existență anulată de demență sau pur și simplu de plictiseală, în timp ce tinerețea mea va fi doar o confuzie cețoasă, amintită cu greu. Dumnezeuule. Ce viață nenorocită. N-ar trebui să gândesc așa; am doar douăj'doi de ani.

— Sper că ești de acord? Hmmm?

Mă uit la ea și văd că îmi zâmbeste, cu o mustață de Irișcă.

— O, da, spun eu. Categorical. Pot să merg la baie, vă rog?

Fața ei se bosumflă puțin a neplăcere, dar apoi spune:

— Dacă e necesar. E în spatele bucătăriei.

În drum spre baie duc tava în bucătărie, umplu chiuveta cu apă fierbinte și bag vasele în ea. Apoi mă duc la baie, încui ușa și deschid dulăpiorul de deasupra chiuvetei sclipitoare în formă de scoică. Așa, ăsta e bonusul meu: drogurile sunt ca insectele – există un milion de tipuri diferite și le găsești ascunse în cele mai curate și

bine iluminate locuri. Cele mai igienice și bine frecate zone au întotdeauna mici crăpături întunecate în care se pot refugia. Trebuie doar să știi unde să cauți.

Mai multe rânduri de sticlute maro, minunate... echipamentul de anulare temporară a durerii se găsește peste tot. Toate tipurile de dureri necesită toate tipurile de tratamente posibile, așa că avem Valium, codeină, diazepam, Xanax, Stelazine, Dramamine, tot felul de chestii îmbietoare.

Iau câteva din fiecare sticlută, le pun în buzunar și apoi, iată, în spatele tampoanelor pentru incontinență, da! șut și gol! o sticlută de DF 1. Niște pastile extraordinare. Efectul ăla de morfină e inegalabil, senzația minunată de cocon, de bulă de protecție sigură și caldă... o, da.

Trag apa la budă, apoi spăl și șterg vasele în bucătărie și așa mai departe, apoi îmi iau geanta și mă întorc în camera din față.

— Păi, cam asta e tot, spun eu. Presupun că mâine o să revină femeia care vine la dumneavoastră de obicei. Mai aveți nevoie de ceva, înainte să plec?

Sunt cumva șocată să văd că, în timp ce ridică privirea spre mine, în ochi are ceva, nu știu, un fel de frică. Un fel de profunzime insondabilă... toată încrederea, tot snobismul au dispărut complet.

— Ah, mai stai puțin, te rog, spune ea.

Aproape mă imploră.

— Bea niște ceai și povestește-mi despre tine. Să mai facem niște ceai proaspăt?

Zâmbesc. Ei, mă gândesc, aș mai putea să rămân; până la urmă nu e o babă chiar atât de rea, zău, și e posibil să nu mai ajung niciodată aici, în apartamentul ei. Pastilele parcă mă ard în buzunar, dar, ca să fiu sinceră, chiar mi-ar prinde bine o ceașcă de ceai.

Ăăă... Mairead e o tipă mișto. Îmi place mult de ea; ne-am distrat o grămadă împreună, beam, dansam și așa mai departe... n-aș vrea s-o supăr deloc, ca să zic, dar Colm; Colm stă în fața mea, la masa din bucătărie, în apartamentul lui și al lui Mairead, și toți ceilalți dorm în

camera din față, în afară de Mairead, care zace inconștientă în pat, și Colm îmi spune tot felul de lucruri... lucruri pe care n-aș fi crezut niciodată că o să le aud de la el...

— ...dintotdeauna. Eu te consider absolut superbă. Crede-mă, dacă n-aș fi cunoscut-o pe Mairead, zău, și...

Capul îmi zumzăie. Efectul speedului începe să treacă. E cam cinci dimineața și pe masă e un pahar cu bere care se trezește.

— ...adică cine ar putea să afle, hmm? Căcat, *tu* ai spune cuiva? *Io* în mod sigur nu. Adică, știi, ce vreau să spun e că n-o să afle nimeni niciodată, pentru că nu trebuie să facem altceva decât să ne ținem gura, ca să zic, și...

Afară ciripesc păsările. Bucătăria miroase discret a ceapă prăjită, și din tavan atârnă pânze de păianjen prăfoase. Șemineul vechi și scos din funcțiune e plin cu sute de cărți.

Iar ochii lui Colm sunt albaștri, în timp ce zâmbește, părul lui e unsuros și ciufulit și așa mai departe, întotdeauna mi s-a părut că numele de Colm e mișto, unghiile lui sunt roase rău și la capătul degetului mare are o tăietură adâncă. Apoi e pe mine și limba lui intră adânc, adânc în gâtul meu și eu simt gustul de tutun și alcool. Limba lui gâdilă și mângâie interiorul gurii mele peste tot, dinții, limba, gingiile... îmi vine s-o mușc tare, s-o mușc de tot...

Deschide o sticlă de vin roșu. Stăm pe podeaua bucătăriei, bând și sărutându-ne. Dumnezeu, ce lucruri ciudate se întâmplă... e o nebunie. Dar continui să fac asta.

Pe la vreo opt Paul trece prin bucătărie să se ducă la budă și eu și Colm ne depărtăm brusc unul de celălalt, probabil că pare foarte evident și așa, dar Paul nu spune nimic, zâmbește doar terminat când se întoarce. Mairead doarme beată în patul ei și eu sunt în bucătărie cu mâinile în pantalonii prietenului ei, jucându-mă și trăgând pielea înapoi încet, ca să-l aud cum gâfâie, îmi place să-l aud cum gâfâie... mângâi columna lui Colm. Columna lui Colm; aproape că încep să râd, dar mă stăpânesc, neștiind cum

ar reacționa. Probabil că ar râde și el, dar de fapt nu poți să știi niciodată. Bărbații și sculele lor.

Ah, Dumnezeuule. Ce dracu' fac? Răspunsul este: mă simt bine. Încerc să nu mă mai simt singură. Mă mozolesc cu cineva care îmi place, care mi-a plăcut *întotdeauna*. Asta e tot. E foarte simplu.

La ora deschiderii ne ducem la cea mai apropiată crâșmă și bem toată ziua, vorbim, ne pipăim, jucăm biliard și ne uităm pe fereastră la mare, prin ploaie. Pe la ora ceaiului ne ducem la toaletă publică din spatele crâșmei și ne încuiem în una dintre cabine, unde miroase a pișat și dezinfectant și așa mai departe. Pe ușă e lipit un flyer cu Oxygen să zic. Și ce lucruri începem să facem atunci... Colm îmi sugerează sfârcurile și îmi mângâie tandru cu degetele pizda și clitorisul. Se așază pe budă, mă face să mă aplec în fața lui și îmi bagă limba în fund, ceea ce nu mi-a mai făcut nimeni până acum și ceea ce mă face să mă zvârcolesc și să gem. Îngenunchez pe gresia rece de pe podea, între picioarele lui, și îi sug puia, coaiele, coapsele. Observ o crustă circulară de pudră de talc pe prepuțul lui și în cap îmi apare pentru o fracțiune de secundă o bomboană de mentă Polo. Are un miros curat, spălat, cărnos și proaspăt. Îi bag un deget în fund și el gâfâie atât de tare, încât am impresia că o să leșine; când scot degetul țipă, ceea ce îmi place, așa că îl bag iar. Părul meu scurt îi gâdilă pielea. Mizeria localului, buda asta publică jengoasă și așa mai departe, face ca totul să fie și mai palpitant, așa că am un orgasm devastator în timp ce stau cu spatele lipit de peretele rece și el mă fute, am orgasm și țip, apoi el îmi pune mâna pe gură și își apasă fața pe fața mea, pentru că în budă sunt niște oameni, niște tipi beți care cântă nu știu ce cântec despre Swansea, așa că rămân tăcută și nemișcată în timp ce pizda îmi zvâcnește, încercând să atragă înăuntrul ei cât mai mult din scula lui Colm, iar degetele mele se înfig în spatele lui și picioarele i se încolăcesc în jurul mijlocului... pleosc, pleosc se aude când fluidul cade pe podeaua de gresie...

Tipii pleacă și eu îl implor pe Colm să mă fută mai

tare, și mai tare, ăsta e Colm, prietenul prietenei mele Mairead, cu care stă împreună, cel care mă fute acum, ah, da, mă fute și mie îmi place enorm, îmi place la nebunie, și felul în care mă fute produce în mine acel calm, acea albire cețoasă din capul meu... Colm ejaculează țipând, capul meu e pe pieptul lui și îi aud inima cum bubuie. Minunat, minunat... niște furnicături minunate, în timp ce ne detensionăm amândoi și așa mai departe, puia lui se înmoaie și iese încet din mine. Lumina din capul meu începe să scadă și eu nu vreau să se întâmple asta.

Cu cât te simți mai bine acum, cu atât mai rău te vei simți în viitor, când plăcerea dispare, pentru că ea nu poate dura la nesfârșit. Înțelegi? Se întâmplă din nou. Cu cât te simți mai bine acum, cu atât mai rău te vei simți.

Știu asta foarte bine.

Ne întoarcem acasă la Colm și ne îmbătăm, sau ne îmbătăm și mai tare, cu Malcolm și Mairead. Mairead bea ca o dementă din sticla de tequila, turuind fericită. Și ce pot eu să spun? Ce *dracu'* aş mai putea eu să spun? Ne facem toți muci și ne uităm la televizor, Liam și Laura apar cu niște iarbă și eu mă trezesc dimineața terminată pe canapea, cu o pătură de lână aruncată peste mine și ochii usturându-mă, pentru că eram prea beată ca să-mi scot lentilele de contact. Ce aş putea să spun? Nu știu ce să spun.

N-ar fi trebuit să fac asta.

A fost beton și sper foarte mult s-o facem din nou. Curând.

Ah, dă-o dracului. Nu e *nimic* de spus. Nimic.

Acum câteva seri eu și cu Sioned ne-am dus acasă la Trish și Rhun ca să ne uităm la *Communion*, știi, filmul ăla despre extraterestri și așa mai departe? Și în timp ce ne întorceam cu mașina lui Paul ne-am speriat de moarte. Paul era plecat undeva pe munte, cu Harvey și Allen și o sticlă de ceai de ciuperci, și noi mergeam pe unul dintre drumurile ălea foarte înguste de lângă Devi Ps Bridge, ca să zic, nu se vedea nimic în afară de stele și de porțiunea de drum luminată de faruri, și deodată s-a auzit un bubuit

și toată mașina s-a umplut instantaneu de lumină, ca și cum cineva ar fi băgat prin parbrizul din spate o lanternă puternică. Am simțit că îmi sare inima din piept, în timp ce fața mi s-a înfierbântat din cauza groazei. Sioned a oprit mașina pe marginea drumului; o auzeam cum respiră.

— Ce... e... asta?

— O, Doamne.

Atât am fost în stare să șoptesc. Stăteam pur și simplu acolo, scăldate în lumina aia strălucitoare și tot așa, eu eram speriată rău, adică de-a dreptul îngrozită, inima îmi bubuia nebunește, mi-era greață și mă așteptam ca la geam să apară niște omuleți mici și gri, cu ochi imenși de insectă. Tremuram. Sioned a scos o rangă de sub scaun, a ieșit afară și a izbucnit în râs; acel tip de râs ușurat, cu o ușoară nuanță de isterie. Am ieșit și eu în întunericul vântos.

— Ce e?

Sioned mi-a spus, printre hohote de râs:

— E chestia aia luminoasă stupidă pe care Paul a montat-o pe mașină în noaptea cu focul de tabără. Uite. A căzut.

Mi-a arătat cu ranga lumina care căzuse. Atunci mi-am amintit; în unul dintre accesele lui ridicole de meșteșugar, Paul montase o chestie luminoasă în spate, de-a latul tavanului mașinii, breakul, cum ar veni. Nu știu de ce; avea ceva de-a face cu focurile de artificii sau ceva la fel de stupid. Paul e dement; dacă nu are nimic de reparat, e în stare să strice ceva, doar ca să-l repare.

— Doar asta era.

— Căcat, am spus eu. Era să fac infarct.

— Lasă-mă cu infarctu* tău, a spus Sioned. Știi ce-am tăcut eu? M-am pișat pe mine, doar atât.

Apoi am început să râdem, din cauză că toată chestia era atât de stupidă și așa, și dacă atunci ar fi venit niște extraterestri și ne-ar fi văzut așa – cum stăteam în munți, în mijlocul oilor, a vântului și a stelelor, râzând incontrollabil la o mașină luminoasă și mirosind a pișat –, ar fi crezut că suntem niște exemplare defecte și s-ar fi dus să

caute unele mai bune pe care să le ia cu ei pe Zob sau cum dracu' s-ar fi numit planeta de pe care veneau.

Dumnezeule, ăsta a fost un șoc groaznic.

Umblu prin oraș fără țintă, pur și simplu rătăcesc și tot așa, simt cum ultimele cinci lire scoase de la bancomat îmi ard în buzunar, ca să zic, merg pur și simplu prin centru.

E acea perioadă a anului în care evreii ăia hasidici vin să viziteze Aberystwythul, nu știu de ce, zău, fac asta în fiecare vară; orașul e destul de liniștit, după ce pleacă studenții și așa mai departe, înainte să apară fluxul principal al turiștilor, și apoi se umple brusc cu tipii ăștia cu haine lungi și negre, cu pălării și codițe ciudate în cap. Îi vezi la Spar, privind uimiți la puiul Kiev semipreparat și la porțiile de mâncare Hungryman pentru o persoană. Oricum, sunt o grămadă care mișună la debarcader, pe lângă sala de jocuri, iar eu mă întreb cum să obțin cât mai mult plăcere în schimbul acestor ultime și solitare cinci lire, dar mai întâi un avion cu reacție Tornado trece mugind pe deasupra, suficient de jos ca să-l poți atinge cu un băț mai lung și tot așa, cu un zgomot puternic de tiranozaur din *Jurassic Park*, ca să zic, și apoi se aude un BANG! care aproape îmi sparge timpanele și mă sperie îngrozitor; adică, la început am dat să mă ascund, pentru că am crezut că avionul aruncase o bombă sau așa ceva sau poate spărsese bariera sunetului, dar dup-aia mi-am dat seama că era o rachetă de semnalizare. Dar ce șoc groaznic, cele două chestii împreună, avionul și racheta de semnalizare, oribil. Parcă ar fi venit direct din Iad. Și evreii intră în panică; bătrânii își ies din minți, fugind împiedicat ca niște pinguini enervați, probabil gândindu-se la mânia Domnului și așa mai departe, iar unii dintre cei mai tineri stau țepeni și se holbează la mare, ca și cum ar fi uluiți că apele nu s-au despărțit de aici până-n Irlanda sau ceva asemănător. Demențial. Îi privesc o vreme, pentru că într-un fel e destul de amuzant, dar apoi încep să mă simt puțin tristă; par mâhniți și jalnici și tot așa, ca și cum nu aici ar fi locul lor, niște extraterestrești blânzi și stranii nepotrivți

acestei lumi a urletelor, mașinăriilor de război, zgomotului, oțelului și oamenilor care se îneacă în mare.

Sărmanii de ei. Și avioanele ălea împutite, să mor io... le detest. Încă îmi mai amintesc când vreo câteva dintre ele au trecut pe deasupra chefului ăla în aer liber din Kerry, acum câțiva ani, foarte, foarte jos... mii de oameni care dansau în același ritm și se distrau, și dintr-odată cerurile sunt sfâșiate și apar avioanele ăstea urlând. Unii s-au speriat rău de tot și așa mai departe, adică au existat crize de nervi, leșinuri... sunt sigur că piloții aveau ordin de la guvern. Sunt *sigură* de asta.

În fine.

Continui să rătăcesc. Mă rog, ca să fiu absolut sinceră, știu exact încotro rătăcesc; mă duc la magazin să iau o sticlă de vin roșu ieftin, o pungă de chipsuri și zece țigări și apoi la castel, să beau, să fumez, să mănânc și să privesc valurile. „Rătăcit” un căcat; ți-ai adus până și tirbușon, Maggie, pe cine încerci să păcălești?

La castel mă așez la soare, cu spatele rezemat de zidul străvechi, plin de mușchi. Eu și Colm am venit odată aici să bem, ca să ne revenim după speed. De fapt, am făcut asta aici de vreo câteva ori. Doamne, mi-ar plăcea la nebunie niște speed acum. Țăsta e drogul meu, amfetaminele; heroina aia a fost un experiment, o aberație de moment a carierei mele în droguri. Nu se va mai repeta niciodată. Dar e beton să încerci.

Doar un experiment. Toată *viața* mea împutită e doar un experiment, unul care, mă tem uneori, nu e controlat de mine. Tot timpul caut noi senzații, experiențe... de asta am venit aici, în Aberystwyth. Am ajuns aici rătăcind; am fugit de acasă și am ajuns aici, știi, un orașel mic pe malul mării, munți și așa mai departe... e ciudat; ăsta e un oraș în care oamenii par să ajungă rătăcindu-se. Capăt de cale ferată. Adică s-o luăm de exemplu pe Sue Chițăita; am întrebat-o odată ce a făcut-o să vină în Aberystwyth și răspunsul ei a fost acel gen de chestie pe care o grămadă de oameni de aici ți-o spun:

— Păi, știi, aveam chef să mă duc undeva pentru o zi,

știi, să plec din Londra. Am venit aici, m-am îmbătat și am uitat să mă sui în autobuzu' de întoarcere. Asta e toată povestea.

Toți suntem de altundeva, sau cei mai mulți dintre noi. Sioned nu, ea s-a născut aici și familia ei e aici de ăăă, dintotdeauna. Eu am venit din Shrewsbury, sau presupun că aici ar trebui să-i spun Amwythig, o zonă de frontieră, o zonă de nimic, de fapt, un tampon între Anglia și Țara Galilor. Adică nici nu prea am cine știe ce accent, nu-i așa?

Aș fi putut să mă duc oriunde, dar Țara Galilor părea o variantă mai bună. Așa că iată-mă aici; pur și simplu sunt aici. Ca și Colm, Malcolm, Mairead, Liam și toți ceilalți... toți suntem aici. Nu cred că e din cauza drogurilor. Ele sunt doar stații în această călătorie, opriri de o noapte în Regatul Drogurilor... e ca și cum toți am fi aterizat aici fără niciun fel de trecut. Ne vedem foarte rar familiile, părinții; nu pot să vorbesc în numele celorlalți, dar eu personal nu-i văd pe ai mei din cauză că... mă rog, pur și simplu nu ne vedem. Acum m-am împăcat iar cu ei și îi sun o dată pe lună sau așa ceva, ca să le spun că sunt încă în viață și așa mai departe, și chiar îi iubesc, dar... nu știu. Așa e viața mea. Într-o bună zi voi simți nevoia să mă mut, și când ziua aia va sosi, exact asta o să și fac; o să-mi împachetez lucrurile, o să mă sui în tren și o s-o întind, asta, desigur, dacă o să am bani, așa că sper ca nevoia asta să vină într-o zi de șomaj... și o s-o tai pur și simplu altundeva. Poate undeva unde e la fel, deși nu-mi pot imagina că mai există și altundeva o asemenea densitate de drogați, demenți și terminați. Din cauza asta e ciudat orașul ăsta; sunt atât de mulți, într-un loc atât de mic. Problemele cu drogurile și cu personalitatea sunt atât de evidente, atât de ostentative pentru că sunt atât de concentrate. E un oraș în care s-ar părea că orice rătăcitor va ajunge, mai devreme sau mai târziu. E patria clasei rătăcitoare, dacă asta nu cumva e o contradicție, și dacă e, ce-i cu asta? Dumnezeule, noi înșine, rătăcitorii, suntem niște contradicții, nu-i așa? Umbre lipsite de rădăcini, de ancore, într-o lume a unor valori fixe, impuse și a consumului constant. Vom exista

întotdeauna. Va exista o clasă rătăcitoare și peste 100, și peste 1.000 de ani, numai că în loc să rătăcească dintr-un oraș în altul va rătăci de la o planetă la alta. Poate că Marte va deveni Aberystwythul secolului XXII: ah, am venit aici doar pentru o zi, m-am îmbătat și am uitat să mă întorc la rachetă.

Termin vinul și o iau spre casă. Pe drum o văd pe Liz; Liz cea mică și drăguță, lângă care întotdeauna m-am simțit mare și stângace. Discutăm puțin și ea îmi spune că în weekend o să fie o petrecere acasă la Rolf, în Pontrhydygroes, eu îi spun că o să ne vedem acolo și plecăm, fiecare în direcția ei. Îmi place de Liz. Colm a cunoscut-o când era la Cambridge, apoi, când a plecat, a pierdut legătura cu ea. N-a mai văzut-o ani de zile.

Habar n-avea că e aici, până când a dat peste ea într-un magazin de cosmetice.

În drum spre casă ochii mei scanează pământul după bani și creierul meu freamătă de idei despre cum aș putea face rost de ei, pentru că o sticlă de vin nu te ajută cu nimic, doar îți deschide apetitul. De fapt nici n-ar fi trebuit s-o beau; să bei o sticlă e mai enervant decât să nu bei deloc. Până acasă e mult de mers pe jos și tot așa, iar când ajung, găsesc un bilet prins în piuneze pe ușa camerei mele:

AM TRECUT PE AICI

AJUTOR!

— NU MAI AM BANI DE MÂNCARE, CHIRIE,
BENZINĂ SAU DROGURI TREC DIN NOU MAI TÂRZIU
PHILXXX

Îl rup, îl mototolesc și îl arunc. Adică, dă-o-n pizda mă-sii. Ce cretin egoist. Dacă n-ai bani, atunci du-te și fa rost; nici *eu* nu am bani deloc, dar pe mine nu mă vezi șantajând emoțional oamenii ca să-mi dea și mie ceva, nu-i așa? Dumnezeuule.

Acum m-am enervat, dar într-un fel asta e bine, pentru că acum ziua o să treacă mai repede. Furia e ceva. Vezi? Aproape că am reușit.

Mă întind pe pat și îmi fumez ultima țigară, ascultând

oile de afară. Pe tavan e o pată de mucegai, fix deasupra mea, semănând cu o sculă și două coaie desenate primitiv. Ceea ce mă face să mă gândesc la Colm și să mă întreb cum voi reacționa când îl voi vedea data următoare. Să sperăm că amândoi o să fim muci și atunci n-o să fie dificil, n-o să fie dificil deloc, chiar dacă probabil că pentru Colm nu e ceva stânjenitor, doar pentru mine. Și, în plus, Mairead e mucii aproape tot timpul. Nu că asta m-ar face să mă simt mai puțin vinovată... dar... mi-a plăcut, nu-i așa? Da, Maggie, ți-a plăcut. Spune naibii adevărul. Ți-a plăcut la nebunie.

Mâinile mele coboară peste sâni, peste burtă și solduri... n-am mai mâncat de câteva zile și coastele îmi ies în afară, dar încă am senzația că burta mea e mare – de ce dracu'? în plus, tâțele mele par mult prea mari și picioarele mult prea subțiri. Dintr-odată îmi vine o imagine de coșmar cu mine goală și toate defectele mele fizice exagerate grotesc, picioarele ca niște bețe de chibrit clătinându-se sub povara burții și a tâțelor imense, e ceva oribil, și înainte să mă pot controla îmi trag un pumn în sân, mult prea tare, mult mai tare decât voisem. Au... îl masez încet, simțindu-mă stupidă. Uneori mă simt de parcă bunicul meu mort – cel care s-a născut în Ponterwyd – m-ar supraveghea, și sper că acum se uita în altă parte. Mă simt de-a dreptul cretină.

Gândurile mele răătăcesc... după-amiaza trece. Trece moțâind. Moțâială, amețeală, moțâială, amețeală, amorțeală... Pe la ora ceaiului mă trezesc niște zgomote de la parter, voci și râsete tari și oameni care glumesc. Voci de bărbați.

— Ei, sper că ai niște gheață! Nu pot să beau gin cald, îmi vine să borăsc.

— Păi atunci îl beau io și pe-al tău.

— Bei un căcat!

— Nu tu ai plătit pentru el, nu-i așa?

— Nu, da' nici *tu* n-ai plătit pentru whisky. A fost cât pe ce, nu?

— Da, Dumnezeule. Eram sigur că fata aia de la casă

ne-a văzut.

— Limonada. Cine dracu' a luat limonada?

Se aude zăngănit de sticle și tacâmuri și apoi bum!
Bum! zgomotul unei tăvițe de gheață sparte pe masă.

— Mai e cineva acasă, Malcolm?

— Nu știu. Paul nu e, îl duce pe Roger să-l vadă pe tâmpitu' ăla cu o singură mână, cum dracu' îl cheamă, Bill. Da' s-ar putea să fie alții. Să strig să văd. Strigă să vezi dacă sunt.

— Mags! Allen! Harvey! Sunteți careva aici? Avem aici o plasă plină de alcool care așteaptă să fie băut, vorbesc serios!

Mă trezesc coborând scările în fugă. Acum îmi place senzația sânilor mei mari și fermi sub bluza largă, aproape că sunt fericită deja:

Golfule Cardigan, aș vrea să fii de votcă Golfule Cardigan, o, da!

Golfule Cardigan, aș vrea să fii de votcă ia să te beau pe tot!

Luna asta e beton la Oxygen, la sindicatul de la universitate, muzică absolut beton, E excelent și așa... E-ul ăsta; mă străbate șuierând și mă face să mă simt ca o păpușă de cârpă pe care un câine o scutură în gură, un câine mare, prietenos, țopăind și salivând zâmbitor... în fața mea dansează Mairead, care arată beton. Stroboscoapele... Dumnezeule, mă simt atât de mișto și de fericită, membrele mele nu se mai opresc... e absolut incredibil... E-ul ăsta are și un foarte ușor efect de inhibare, de fiecare dată mă face să mă simt așa, dar în același timp mă simt superbă și sexy, admirată și beton... e absolut incredibil... cu coada ochiului îl văd pe Colm, care stă sprijinit de bar și mă privește, așa că dansez cu și mai multă energie, îmi legăn șoldurile și încerc să arăt sexy, ceea ce *știu* foarte bine că așa e... și Mairead la fel... mă aplec spre ea:

— Arăți absolut superb! țiș ca să acopăr muzica.

Ea zâmbeste și zice:

— *Ce?*

Îi mai spun o dată:

— Arăți! Absolut! *Superb!*

— *CE?*

Dau din mână, zâmbesc și continui să dansez. Apoi zâmbesc și continui să dansez. Apoi doar continui să dansez. Absolut beton.

— Încă o halbă, Mags? Blondă?

— Bine, spun eu, dând pe gât cei zece centimetri pe care îi mai aveam în pahar. Și o tărie? Aici e ieftină cinzeaca.

— Bine. Votcă?

— Perfect.

— Două halbe de bere blondă și o votcă, atunci. Vine imediat.

— Și mai fă rost de niște monede pentru biliard.

Martin se duce la bar și eu așez bilele pe masă. Trei la unu pentru mine; azi joc beton și așa. Dar dacă aș avea de ales, n-aș fi aici cu Martin, numai că eu sunt lefteră și el face cinste, așa că, mă rog, asta e. S-a dat la mine la un chef de săptămâna trecută, dar l-am respins; era destul de insistent și așa mai departe, dar eu n-aveam deloc chef de asta. E unul dintre tipii ăia care nu pot să înțeleagă de ce fetele nu vor să iasă cu ei; el crede că e din cauză că eu nu îmi doresc o relație în momentul ăsta sau din cauză că mi-e frică să nu fiu rănită și tot așa, pur și simplu nu e în stare să priceapă motivul adevărat, adică faptul că e un labagiu roșcat, gras și condescendent care îmi place la fel de mult ca psoriazisul. În fine, azi a fost extrem de generos, fie ca să-mi cumpere afecțiunea, fie ca un mod de a-și cere scuze pentru că a fost atât de arogant și insistent săptămâna trecută. Nu-mi pasă care sunt motivele lui, am de gând să exploatez cât mai bine situația.

— Poftim.

— Noroc.

Dau votca peste cap și sorb din bere.

— Cine e la rând să spargă?

El arată cu tacul spre mine.

— Tu.

Sparg bilele și roșia se duce învârtindu-se într-un buzunar din colț. Mai bag două, apoi trimit bila neagră lângă margine; bine lucrat. Când am chef de biliard pot juca excelent și așa mai departe; l-am bătut chiar și pe Malcolm o dată sau de două ori, chiar și pe Allen, și ei sunt aproape la nivel profesionist. Totul se datorează unei copilării singuratică, spune Malcolm; nu avea niciun prieten când era mai mic, așa că stătea toată ziua în sala de biliard în care lucra taică-său, în Colchester.

— Ah, căcat.

Martin lovește greșit și bila albă se rostogolește încet în buzunar.

— Bine lucrat, îi spun eu. Mai degrabă un rateu decât un ricoșeu.

— Încă o votcă?

— Nu spun nu.

Se duce iar la bar. Ei, Martin e în regulă, serios; numai că e ca majoritatea tipilor, știi, cu un ego umflat dincolo de orice rațiune. E amuzant să compari modul în care se văd oamenii pe ei înșiși cu modul în care îi vezi tu; diferența e de fiecare dată enormă. Dar presupun că totul vine dintr-o deficiență; lipsă de încredere în sine sau ceva ce solicită o compensație. Destul de trist.

Pe măsură ce mă îmbăt joc tot mai prost, ceea ce probabil că și vrea Martin; vreau să spun, ar trebui să vezi cum îi sclipesc ochii atunci când câștigă un joc.

Bineînțeles, să te bată o femeie nu e deloc mișto, desigur; așa ceva îi compromite lui Martin senzația de superioritate masculină. Totuși tipul nu e chiar așa de rău, serios; nu are nimic periculos, zău, e doar ridicol. Aproape jalnic. Dar e în regulă.

Ne îmbătăm crunt și Martin mă invită la el să bem un whisky și să fumăm. Ezit, dar e spăsit și convingător și, oricum, ce dracu' să fac altceva? E de-abia vreo patru după-amiaza. Au mai rămas o grămadă de ore de băut.

Așa că mă duc cu el la casa lui de pe Clif Terrace, foarte aproape de unde stă Colm, ca să zic, și mă fac varză cu iarbă și Jameson. Mă clatin pe scaun. De-abia mai văd.

— Dacă vrei să te culci, te rog, du-te în pat, spune Martin. Serios, nu e nicio problemă; te rog, ai încredere în mine. Nu vrei genul ăla de relație cu mine, știu, accept asta și respect dorința ta. Te rog, ai încredere în mine. Dacă vrei să dormi, dormi. Pari terminată. Eu o să dorm în fotoliu dacă o să-mi fie somn.

Și chiar îmi e somn, foarte somn, așa că mă împleticesc spre pat și mă arunc pe el. Cearșafurile au un miros uleios, dar sunt atât de confortabile, n-aș putea să mai rămân trează nici dacă aș vrea, sunt complet varză. Simt cum pleoapele mi se închid, ca niște uși masive de oțel.

Adorm. Sunt la mii de kilometri depărtare, ca să zic.

Când eram împreună cu John Snobul, uneori mă pipăia în somn. Era drăguț uneori; eram trezită de gâdilele calde și mângâieri minunate... dar n-am mai dormit cu John de ani de zile și nici nu mai vreau s-o fac, dar e ciudat, pentru că e aici acum, sărutându-mă, și-a băgat limba în gâtul meu și așa, una dintre mâinile lui mă ciupește de sfârc și cealaltă îmi mângâie pizda și e beton, poate că e Colm, reacționez, mă zvârcolesc, dar dimensiunile limbii lui îmi sunt nefamiliare și simt o sculă împingându-se în coapsele mele și Dumnezeuule, Martin, dă-te jos de pe mine, jegosul dracului...

— Lasă-mă! Dă-te de pe mine! NU!

Încerc să-l împing la o parte, dar m-a imobilizat și nu pot să mă mișc, gâfâie, transpiră și îmi șoptește frenetic la ureche:

— Sunt aproape gata, o, Doamne, da, aproape gata, ce bine e, te iubesc, te iubesc, ah, te iubesc...

— Dispari! Dă-te dracului de pe mine!

Mișcările lui se accelerează, apoi ejaculează pe rochia mea, geme și se duce împleticindu-se să se așeze în fotoliu. Eu mă holbez pur și simplu la el. Mi-e rău. Nu știu ce să fac. Ce dracu' să fac ce dracu'.

— Nu pot să *cred*... ce ai fost în stare să faci... eu...

Inima mea bubuie. Mi-e greață. Am dinții încleștați.

Nu are curaj să mă privească. Se uită peste tot prin

cameră.

— Credeam că vrei și tu... îmi pare rău...

Începe să tremure, chircit în fotoliu, cu brațele în jurul trupului său. Pe obrazii înroșiți și congestionați îi curg lacrimi. Sunt surprinsă, în timp ce îl privesc așa, cât de repede furia mea cedează și e înlocuită de dispreț și dezgust. E un nenorocit beat și gras care plânge și tremură, cu puia inertă atârându-i din șliț, ca un melc cuprins de febră. Dumnezeuule mare.

— Îmi pare foarte, foarte rău... Credeam că tu... Nu mă puteam opri... Doamne, ce frig mi-e... atât de frig...

Cămașa lui de mătase preferată – cea cu care încerca să mă cucerească săptămâna trecută – atârână pe spătarul scaunului de la birou. O iau, șterg sperma de pe rochia mea și o arunc într-un colț. Martin privește fix în podea, tremurând, trăgându-și nasul și tot așa.

Nu sunt furioasă. De fapt nu simt absolut nimic. Pur și simplu nu-mi pasă.

Nu găsesc nimic să-i spun. O ironie ar fi inutilă, și oricum nu-mi vine în cap niciuna. Îi zic doar „Labagiulew și plec.

Colm și Mairead sunt plecați, așa că o iau spre casă, urc dealul mare spre Llys Wen. Pe la mijlocul lui Penglais încep să plâng. Lacrimi de furie, nimic altceva; furie față de mine însămi pentru că am avut încredere în jegul ăla, furie față de mine însămi pentru că m-am făcut atât de varză. Căcat.

Oricum, așa a fost ziua mea de duminică. Asta am făcut azi.

Stau întinsă în pat. E noapte. N-am băut nimic și mi-aș dori s-o fi făcut, deși probabil că în curând o să mă cuprindă somnul... Privesc fix în întuneric și așa mai departe. Toată casa e tăcută, în afara scârțâitului patului din camera lui Paul și Sioned.

Căcat.

Nu mă gândesc decât la un singur lucru.

Că nu eu am cerut viața asta. Nu m-am așteptat niciodată la toate ăstea. Nu mai suporti, pleci de-acasă,

nicăieri nimic nu e deloc mai bine. Există întotdeauna chestii pe care nu le-ai cerut sau vrut, chestii pe care unele puteri incontrollabile te forțează să le accepți, mai ales că tu oricum nu ai fost dotată cu prea mult control de la bun început. E ca și cum ai pune un animal cu pielea sensibilă într-o cușcă cu țepi de fier pe care ai scutura-o. Nu avem resursele și calitățile necesare ca să putem traversa în siguranță lumea asta, viața asta nenorocită. Colm spune chestii de genul:

— Care e problema? Ești cu mine la crăsmă, ai băutură, droguri, ce dracu' vrei mai mult, revino-ți, înveselește-te.

Ca și cum asta ar fi suficient, ca să zic. Și Colm.

1) oamne, de câte ori l-am văzut deprimat, de câte ori l-am consolată atunci când plângea și așa mai departe, după cel recea efectul drogurilor? Și el are nevoie de mai mult decât atât. Eu am nevoie de mai mult decât atât. Nu știu ce, exact, dar am nevoie de mult mai mult decât ce îmi poate oferi viața asta împuțită. Nu că m-aș crede mai importantă sau așa ceva, Dumnezeuule, nu. Nu sunt mai bună decât nimeni altcineva, fiecare are motivele lui pentru ceea ce face... nu, căcat, stai, chiar sunt mai bună decât unii oameni – egoiști, criminali, violatori... sunt mai bună ca ei. Da, sunt.

În ochii cui? Ai mei?...

Totul depinde de context și așa mai departe, nu? Adică, atunci când mă fute Colm, ca să zic, și îmi șoptește în ureche că sunt o curvă ordinară și așa, prefer să aud asta decât pe împuțitul ăla de Martin spunându-mi că mă iubește. Înțelegi ce vreau să spun? Totul depinde de context.

Nu o să vină niciodată nimeni la mine în mijlocul nopții ca să-mi spună să nu-mi fie frică. N-o să vină nimeni cântând și înconjurat de lumină. Să le ia dracu' pe toate.

Viața promitea atât de multe. Cel mai înșelător lucru dintre toate, cea mai mare trădare...

Ce dracu' fac...

Ce dracu'...

Asta nu mă va satisface niciodată. E mult mai dificil decât aş fi crezut vreodată.

Dumnezeule, dacă m-ar auzi cineva. Nu mă mai opresc. Scuze, bat câmpii. O să tac din gură.

Din *Ghid personal al Țării Galilor de Vest*, autor anonim, ediție privată, p. 47.

Diversitatea sedimentelor de aici determină o litologie foarte bizară, o astfel de eterogenitate generând, cum se întâmplă întotdeauna, incertitudine și consecința ei necesară, ignoranța. Un astfel de proces poate fi observat, încapsulat în filoanele minerale ale regiunii; minereurile acestor filoane sunt în principal de plumb și zinc, împreună cu minereuri de argint și cupru. Artere prețioase străbătând rocile vulcanice care au călătorit departe, foarte departe; luați o mână de pietricele la întâmplare și veți găsi printre ele calcar, suprafețe colorate și pestrițe, gresie aspră, extraordinare ouă șlefuite de mare și apoi ciobite și zgâriate de contactul cu altele, din timpul și de după călătoria lor lungă și singuratică, astfel că e oare de mirare că, atunci când le atribuim necesarul nostru sentimentalism, ele se agață de hainele noastre și ne intră în ghețe ca niște scaieți? Ca fumul? Ca umezeala? Frecațiile unele de altele și unele se vor sfărâma, iar altele vă vor umple sporii cu urma vântului. Rocile sunt amestecate și sparte de multe falii. Rocile sunt foarte amestecate și sunt sparte de multe falii.

DANSEAZĂ

Dansează, transpirați și frenetici, cu o bucurie enormă și profundă, cu fețele înghețate în surâsuri alunecoase, sub ochii largi, dilatați și strălucitori. Pe scenă este The Selecter, iar ritmul muzicii funcționează ca un drog cu energie de neoprit, cum funcționează și amintirile reactivate ale acestei muzici auzite în anii trecuți ai adolescenței, ca o coloană sonoră a erupției, a confuziei și a șocului, acea combinație de reticență lașă și exhibiție stridentă produsă de convingerea unicității personale la care tânjesc în mod ciudat să revină sau în care au rămas, din cine știe ce motiv, blocați, nesiguri și copleșiți de o

cacofonie hormonală întunecoasă. Allen bate cu picioarele într-o masă; Liam și Laura se balansează ritmic în mulțimea care sare și Colm se apropie bâțâind de Bet, prietena însărcinată în ultimele luni a lui Jerry, ca să-i urle la ureche:

— E absolut beton, Beți! Când a apărut chestia asta prima oară io eram mai mult pe punk, da' am avut întotdeauna o slăbiciune pentru ska! Numa' că mi-era puțin rușine să recunosc!

Replica lui se pierde; urechile lui Colm sunt pline de sunetul propriilor săi dinți scrâșnind.

— Pun pariu că e nașpa rău să fii gravidă când cântă unii ca ăștia! Când vrei să dansezi și așa mai departe!

— O, Doamne, da! țipă Beți ca să acopere muzica, și Colm își lasă capul în jos, către ea. Cel mai rău e că nu poți să bagi decât foarte puține amfetamine, pentru binele copilului! De-abia îți stimulează apetitul, înțelegi! Dar dacă n-aș fi așa, cu burta asta, și aș avea două pliculețe în mine aș rupe ringul de dans!

Se apleacă spre Colm, în timp ce vorbește, și stomacul ei apasă pe coastele lui. Duritatea acestuia îl deconcertează cumva pe Colm, așa că face un pas ca să-și recupereze halba de pe o masă din apropiere și înghite ce mai rămăsese din ea.

— Și cât ai băgat, atunci?

Beți dă dim umeri.

— Nu prea mult, zău. Cam o treime de gram. Aproape nimic.

— Da, nu prea ai cine știe ce efect de la atât.

— Nu, nu prea ai cine știe ce efect de la o treime. Dar tre' să iau ceva, nu-i așa? Altfel ar fi plictisitor ca dracu', ca să zic.

— Da.

Colm privește în jur.

— Unde e Jerry?

Beți se străduie să se uite peste umăr.

— Nu știi! Era aici, în spatele meu, zău, dar... a, uite-l, e la bar!

Colm dă din cap și se îndreaptă bâțându-se spre bar, mișcându-se în acel mod smucit, entuziast și neliniștit al amatorului de speed, zâmbind și strigând la oamenii pe care îi recunoaște. Nu îi recunoaște pe unii dintre cei care strigă după el, dar răspunde oricum la salutul lor, însă ochii lui nu încetează să scaneze capetele celor care se înghesuie la bar, în căutarea frezei afro ostentative a lui lerry.

— Hei, Colm, ce mai faci?

— Beton, beton, auzi, l-ai văzut cumva pe Jerry?

Un deget arată într-o direcție pe care Colm o urmează și îl găsește pe Jerry în timp ce ia în brațe un snop de sticle.

— Jerry, omule!

— Colm. Cum a fost amfetamina aia?

— La fix, omule, mai ai?

Jerry studiază ochii cât niște mingi de tenis ai lui Colm și maxilarele încleștate.

— Dumnezeuule, prietene, mai ai *nevoie*?

— Păi, a trebuit să dau o parte din ea. Mai poți să-mi dai ceva? Îți plătesc săptămâna viitoare.

Jerry pune sticlele înapoi pe bar, se asigură că barmanii sunt ocupați și, cu o dexteritate remarcabilă, transferă o pungă mică din buzunarul lui de la piept, din stânga, în buzunarul lui Colm. O îndemânare rară, deprinsă în mulți ani de traficare a substanțelor ilicite. Revigorare magică a energiei prin două mișcări ale încheieturii.

— Asta nu e așa bună, e doar praf. Restul e promis.

Colm zâmbeste larg.

— Căcat, e bună și asta, e bună și asta, îmi ajunge. Deja parcă zbor. Îți dau banii săptămâna viitoare, bine?

— Bine.

— Noroc, prietene. Apropo, te distrezi ca lumea?

— Sunt în extaz. Asta a fost prima trupă pe care am văzut-o în viața mea, The Selecter. Îmi trezește tot felu' de amintiri.

Jerry își face loc cu sticlele prin mulțime, Colm

cumpără o sticlă de Budweiser rece și apoi se duce și se încuie într-o cabină de veceu. Muzica se aude înfundat, tobele și picioarele bubuie înfundat prin perete. Primele acorduri din „Pressure Drop”, pe care Colm se blestemă că le pierde.

Pufnește, scrâșnește din dinți, se lasă pe vine și varsă încet o grămăjoară de sulfat roz pe capacul veceului. Praful e gros, așa că îl zdrobește și mărunțește până îl transformă în pulbere cu marginea permisului de bibliotecă, apoi îl împarte în două linii neregulate. Se gândește că ar fi putut să-l mărunțească mult mai fin, dar ar fi fost puțin probabil. Apetitul lui e puternic și un sinus usturător e doar un preț mic pentru un efect imediat. Trage una dintre linii pe nara dreaptă, cu o bancnotă de cinci rulată, și apoi cealaltă pe nara stângă, bând după ele câteva guri de bere. Linge urmele de praf de pe capacul de plastic, apoi se simte stânjenit și îngrețșat. Trage tare aer pe nas, închide ochii, murmură satisfăcut și mintea lui rătăcește pentru o clipă, în timp ce chimicalele îi alunecă plăcut pe gât, apoi duce imediat mâna la gură, simțind cum bila îi urcă în piept. Se strâmbă, înghite puternic ca să elimine reflexul de vomă, se ridică, privind în gol, și așteaptă ca stomacul lui răvășit și clocotind să se liniștească.

În sala mare fremătând de trupuri, Liam și Laura se odihnesc la marginea ringului de dans, cu genunchii strânși la piept, ca să nu fie călcați de picioarele care tropăie. Liam încearcă, gâfâind, să ruleze o țigară pe cele două cocoșe gemene ale genunchilor lui, dar fiecare foiță de țigară se rupe din cauza umezelii și e aruncată cu un

„Căcat”.

— Ah, fir-ar a dracu' \ îi cer lu' Colm când se întoarce. Chiar așa, unde e?

Laura, care se uită la dansul căzăcesc de pe masă al lui Allen, dă din umeri.

— Nu știi. Ultima oară când l-am văzut era la bar. Probabil încerca să mai cumpere ceva.

— Ei, se întoarce el în curând.

— Uită-te la Allen, ce e în stare să facă. Ce-a luat în seara asta?

— I-a dat Colm niște speed. Cred că era din ăla bun. Ce e sigur e că pare din ăla bun.

Muzica erupe.

— Poftim?

— Am spus că cred că e din ăla bun! Senzația e superbă!

Laura, care nu e sigură dacă Liam tocmai a informat-o că muzica i se pare superbă sau că el e varză, simte cum o mână îi ciufulește părul. Se întoarce și îl vede pe Colm aplecat deasupra ei, printre lumini și aburi, cu pielea sclipind și ochii atât de lărgiți, încât par în pericol de a-i sări din orbite. Părul lui din care ies aburi pare să se unduiască de parcă ar fi sub apă sau cineva l-ar electrocuta ușor. Buzele lui Colm tremură, se închid, se deschid, iar apoi el spune:

— Mă distrez atât de bine!

Toată fața îi tremură:

— *Mă distrez atât de bine!*

Un zâmbet enorm despică fața spasmodică a lui Colm, în timp ce el urlă:

— E FANTASTIC DE MIȘTO!

Apoi o frânghie invizibilă îl trage în mijlocul mulțimii, o marionetă în mâinile unui păpușar suferind de Parkinson; pentru o clipă se poate vedea cum dă din picioare, sus de tot, în timp ce blugii lui sclipesc de umezeală, apoi totul e înghițit de mulțime.

— Ah, la dracu', spune Liam. Am uitat să-i cer o țigară. Și mor să fumez. Fir-ar a dracu'.

Liam se încruntă.

— Vrei să mai dansăm?

— Da, spune Laura.

Apoi încep să danseze.

COLM

Bou' ăla de Packie Bonner scapă, nu, aruncă mingea în propria lui poartă și acum e doi-zero pentru Olanda și e gata, s-a terminat, Irlanda e eliminată de la Campionatul

Mondial. Cretinu'.

— Ah, fir-ar a dracu'!

Liam sare în picioare și iese imediat din cameră, dezgustat. Îl aud cum bocăne pe hol, murmurând:

— Cretin inutil ce ești... habar n-ai ce-i ăla control al mingii... mi-e greață...

Simt o vreme cum mă arde stomacu, apoi mai deschid o cutie de bere neagră. Căcat. Republica Irlanda eliminată de la Campionatul Mondial din 1994. Sferturi de finală, după ce a bătut chiar și Italia. Oare chiar mă așteptam să meargă mai departe, am crezut vreodată că o să câștige? Păi, nu, bineînțeles că nu, dar, Dumnezeuule, ce bine a fost să avem șansa de a spera și de a ne ruga, imaginându-ne că, cine știe...

Dă-o dracu'. Acum e gata.

Ultimele minute ale meciului sunt doar o formalitate, Staunton și băieții nu mai fac decât să mimeze. Bonner ăla... oi fi fost tu un erou cu România, acum patru ani, da' acum nu ești decât un idiot inutil. Mult sub standardele internaționale de portar.

Beau din bere. A câta cutie e asta, a noua, a zecea? Draar știe. Am pierdut șirul. Logoul Guinness, ăla cu harpa, apare pe ecran și îmi amintește de unchiu-meu Tom, pentru că el și-o tatuase pe braț, o harpă mare cu nuanțe șterse de mov și verde. Acum e mort. Da' mi-amintesc când eram mic și el venea pe la noi și îi spunea lu' maică-mea: Ar, mă duc cu micuțul Colm până la Cast Iron Shore, apoi mi-am petrecut următoarele două zile sau așa ceva sub o masă de bar din Dock Road, unde îmi dădea la fiecare câteva ore o pungă de chipsuri și o jumate de bere neagră. De ce avea nevoie Tom de compania mea în orgiile lui alcoolice maraton nu știu, da' io stăteam acolo, împrietenindu-mă cu scândurile prăfoase ale podelei, câinele soios care dădea din coadă și cizmele mari pline de noroi și ciment. Tom avea un singur dinte, o chestie maro, ascuțită și roasă ca o stalagmită pe gingia de jos, și îmi amintesc că odată, prin anii șaptezeci, când a fost jefuit de niște șmecheri în fața crâșmei și el l-a pocnit pe unu, l-a

mușcat de față și și-a înfipt dintele în nasu' tipului. A trebuit să meargă la spital, zău, cu fețele lipite una de alta, fiecare din ei urlând la celălalt:

— Dementu' dracului, dă-mi drumu'! Dă-mi drumu'!
Ajutor!

— Îț fac fa'a praf, Tetinule!

A fost extrem de amuzant. Un dement, Tom. Da' acum e mort; ciroză, printre altele. Da' așa o să mi-l amintesc totdeauna, cu fața lipită de fața șmecherului ăluia, fiecare ținându-l în brațe pe celălalt și împleticindu-se pe stradă ca și cum ar fi fost prinși în ghearele unei pasiuni extraordinare, intensă și incandescentă.

Liam se întoarce cu încă niște cutii reci. Toată ziua a fost într-o dispoziție arogantă, defilând prin casă și vorbind tare; îmi place când e așa. Mă face să râd.

— O, Doamne, Bonner, spune el. Ce căcat. Să mă pupi în curu' meu alb, negru și irlandez.

Râd.

— Alb și negru? Păi de ce e alb și negru, Liam?

— Păi pielea e albă și păru' e negru. Alb, negru și irlandez.

— Curu' tău e *foarte* păros, ca să zic?

— O, Doamne, da. Păros ca hamsteru' tău.

— Și, ăăă, păru' e cârlionțat înspre gaură, ca să zic, ca și cum curu' tău ar imploda?

Îl întreb asta doar pentru că al meu așa e. L-am văzut în oglindă acum câteva zile, când mă uitam după coșuri.

— Curu' *meu* nu implodează deloc, fiule. Traficu' e exclusiv pe sens unic acolo.

— Aiurea, spun io. Paulie zice că dacă-ți bagă cineva un dovlecel în cur, nici nu clipești, ba chiar îți place. Mi-a zis că așa a consumat toate legumele pe care le cumpărase săptămâna trecută.

— Tâmpitule. Paul să irosească legumele pe curu' altcuiva? Le-ar ține pentru al lui, așa ar face.

Liam bea din bere.

— În fine, bea-ți berea. Nu uita, când se termină meciu > tre' să ne ducem să ne întâlnim cu Paulie.

— Păi s-a terminat, omule. E gata, zău, totu' e gata.

Ne înțeleseserăm să ne vedem cu Paul și Sioned la crâșma din centru, dacă nu cumva e trecut de nouă, în care caz o să fie la Crystal Palace, așa că io propun să așteptăm până atunci, pentru că la crâșma din centru e proprietar grasu' ăla cretin de Browntrée, care se bagă în seamă, face pe libidinosu' și încearcă să lase impresia că e un mare gangster. Un gangster în Aberystwyth: ce dobitoc. Acu' câteva zile am mai auzit despre el o poveste, care de fapt îl definește perfect: un tip - ere că e posibil să fi fost Rhun - lucra în unu' dintre restaurantele lui ca bucătar, și era bun, ca să zic, da' voia să plece de acolo ca să meargă la facultate, așa că Browntrée nu i-a mai plătit salariu' și i-a zis că n-o să-și mai găsească de lucru în veci în orașu' ăsta. Asta e cât se poate de tipic pentru el. Un labagiu absolut; ar trebui să-l rupă cineva în bătaie, serios. Palavragiu împuțit.

În fine, mai pierdem vremea prin casă până pe la vreo nouă, bând și discutând, ca să zic, apoi ne ducem în Crystal Palace. Cum intrăm înăuntru începe să-mi pară rău; nu numai că pe ecranul TV uriaș se dau fazele nașpa de la meci, da' Browntrée conferențiază la bar în fața altor grași ratați și colțu' de lângă masa de biliard e ocupat de o grămadă de studenți cretini care cântă ceva stupid, idiotii. Cântă tare, ca niște stresăți, ratații ăia, ceva ca să zic uitați-vă-la-mine-ce-nebunsunt... dar nu toți studenții sunt așa, bineînțeles; unii dintre ei sunt mișto, știi, încearcă doar să-și creeze o șansă mai bună, da' faza tristă e că în curând o să-și dea seama toți cât de inutilă e de fapt diploma; adică, de parcă asta i-ar ajuta să ducă viața pe care și-o doresc, de parcă toată cunoașterea asta a terminologiei posistrukturaliste sau a semioticii teatrului sau așa ceva îi va ajuta să obțină ceea ce-și doresc cel mai mult. De parcă ar avea de ales; în viață problema nu e ce îți dorești cel mai mult, ci ce nu îți dorești cel mai mult să se întâmple. Sau cel puțin așa e în majoritatea cazurilor; în al meu nu, zău, la mine e diferit. Io am ales și mă țin de alegerea mea; o să ajung la sărăcie, în sanatoriu, în

mormânt și în Iad în modul meu personal.

În timp ce stau la bar, unu' dintre studenți se apropie și încearcă să intre în vorbă cu mine. Îmi amintesc vag că am discutat cu el într-o seară, acu' câteva săptămâni, când eram luat pe E și prietenos, știi, când sunt pe E vorbesc cu orice fraier. Da' acu' pare să aibă impresia că e cel mai bun prieten al meu:

— O, Doamne, Colm, am tras o orgie pe cinste, spune el dându-și păru' pe spate ca bou' ăla de Hugh Grant. De marți încoace n-am mai fost treaz. Nu-mi mai aduc aminte nimic.

Ridic doar din sprâncene, gândindu-mă: și nici măcar n-a venit sfârșitu' săptămânii. Ar trebui să fiu impresionat sau ce?

— Cred că devin alcoolic, spune tipu' zâmbind. Adică e clar că așa e. Marți am deschis o sticlă de whisky și...

— Dispari, îi zic io. Atunci când o să te târâi prin șanț cu pantalonii la glezne, cu picioarele pline de căcat, borând sânge și *tot* o să fii disperat să bei ceva, atunci să-mi povestești mie despre alcoolism. Bine? Acum cară-te și lasă-mă să mă fac muci în liniște.

Îi întorc spatele, îmi comand o halbă și îi fac semn Antonellei, la celălalt capăt al barului, și ea îmi zâmbește și îmi face și ea semn cu mâna. Dumnezeule, ce față minunată are fata asta; când îmi zâmbește simt că îmi zvâcnește inima în piept. E cu Sioned, care, după cum văd, are un ochi învinețit. E clar, iar a pocnit-o Paul când era beat. Se ceartă cu ea și acum, ca să zic, aplecat deasupra ei ca să-i zică ceva la ureche. Ea țipă la el, cu fața înroșită:

— Cel puțin io nu te-am lăsat pe tine de unu' singur în Pontrhydygroes!

Apoi mârâie la el și se întoarce să bea din cutia ei de Hooch. Paul ăsta; e un tip mișto, da' când bea e un cretin.

Nu știu cum poate fi în stare să dea în Sioned; adică ea e atât de mică, Dumnezeule, e jumate cât el - un pumn de-al lui ar putea s-o omoare. Io n-am lovit niciodată o fată, omule, doar nemernicii fac asta. Și oricum, pe lângă tot restu' \ Paul e ipocrit; cum poate să se ia de Sioned pentru

orice ar face ea, când io l-am văzut cu ochii mei cum i-o trăgea atunci lu' Sarah pe canapeaua mea, când ea a venit de la Liverpool să stea aici? Curu' lui păros și pătat smucindu-se în sus și în jos. Oribil.

Liam mă bate pe umăr.

— Sunt mort de foame, Colm. Aș putea mânca un bou, serios.

Cum îmi spune asta, îmi dau seama consternat că n-am mai mâncat de câteva zile. Stomacul meu ghiorăie, ca și cum ar vrea să-mi atragă atenția asupra lui, și io mi-l imaginez pe sărmanu' de el plin de bere coagulată, acoperită de spuma verde mizerabilă a acizilor stomacali, plină de scrum și chiștoace de țigară plutitoare și scoțând aburi ca o mlaștină.

— Da, și io. Ca să fiu sincer, aș fi în stare să mănânc și crusta de la o rană. Unde vrei să mergem?

— Nu știu. Curry?

Sună bine, așa că îmi golesc halba și ieșim din crâșmă, trecem pe lângă Paul și Sioned care țipă unu' la celălalt pe trotuar, în timp ce dementu' ăla de Richard stă și se uită la ei. Sioned e pornită rău, țipă la el rău de tot:

— Da' *tu* ai avut vreodată un fost prieten dement, suficient de gelos ca să-ți trimită animale moarte prin poștă? NU! Da' acum, dintr-odată, ești cel mai mare specialist pe tema asta!

— Păi și Annie? Vrei să zici că e absolut normală?

— Annie nu poate să te bată! Nu poate să te agreseze! Tu te poți apăra de ea, da' io nu mă pot apăra de Marc!

Îi lăsăm cu ale lor și ne ducem la restaurantu' indian. Nu sunt sigur dacă Liam o să ajungă până acolo, pentru că se împleticește groaznic, se izbește de mașini și se împiedică de bordură, începe să se vadă pe el că de opt ore bea bere neagră, ca să zic, da' până la urmă reușește și ne comandăm lipie, vindaloo cu ouă pentru mine, plăcintă cu carne pentru Liam și multe, multe beri. Beton, da' n-am mâncat nici jumate și încep să mă gândesc: beeeaaah, așa că îi spun că tre' să mă piș, mă furișez la budă și borăsc în

chiuvetă. Când îți vine înapoi e la fel de iute ca atunci când o mănânci, și deja mi-e milă de curu' meu mâine; o să fie ca și cum aș căca tot Iadu!

După ce am borât mă simt minunat și de-abia aștept să mai bag niște beri și ce mi-a rămasă din vindaloo, așa că mă întorc la masă. Da' în timp ce fac slalom printre mese îmi dau seama că toți ceilalți clienți sunt ciudat de tăcuți, din cine știe ce motiv, și majoritatea lor se uită urât la mine. Le simt ochii. De ce? Probabil pentru că sunt un bețiv care se împleticește și poartă niște haine pe care nu le-ar vrea nicio sperietoare de ciori, de-asta. Da' nu-mi pasă.

Căcat, Liam și-a mai luat o porție de plăcinte.

— Dumnezeule, Liam, încă una! Ție *chiar* ți-e foame!

El își ridică privirea spre mine, printre frânghiile atârând ale părului său, și io îmi dau seama dintr-odată că în bolul lui nu e o a doua porție de bălți, ci prima, venită înapoi; între buza lui de jos și marginea bolului de argint e un pod curbat de vomă cenușie. Toate privirile din restaurant sunt pe noi, și nu e nicio masă liberă; în timp ce mă așez, acoperindu-mi fața cu mâinile și râzând, vine chelnerul cu un sac de gunoi și bagă totu' în el, voma, bolul, tot. Direct.

— Puțin cam multă băutură, presupun?

Liam bâlbâie ceva, ere că încearcă să se scuze:

— Ahh Dumne eu'e îmi pa e au, îmi pa e au, foarte foarte au, da' a pierdut Irlanda, omule, sunt eliminați din... știi ce vreau să spun? Înțelegeți?

Io râd de mă sparg. Liam sughițe și mă gândesc că urmează încă o borală, dar el o stăpânește. Chelneru' scutură din cap:

— Cred că ar fi mai bine să plecați. Oamenii vin aici ca să mănânce.

Ceea ce e destul de corect. Și, oricum, nici el nu poate să se simtă prea bine: adică, India sau Pakistanul sau de unde dracu' vine el n-a trecut nici de calificări, nu? Sărmanu' fraier.

Uită-te la nenorociții ăștia de zombi. Uită-te puțin la

ei; cum se holbează la televizor și le curg balele din gură... singurele semne de viață pe care le dau sunt râsetele ocazionale la ceva ce nici măcar nu e amuzant. Pe canapea, pe fotolii, pe podea, zac pur și simplu acolo. Împăiați ca niște mumii. Ca niște fantome.

Încerc încă o dată:

— Haideți, cine vrea să ieșim? E seara de votcă ieftină la crăsmă, cincizeci de pence suta. Și dup-aia e chefu' lu' Gareth. Putem să ne facem mucii. Haideți, mișcați-vă curu'!

Mairead sforăie, Paul și Sioned mormăie ambiguu la unison, Allen continuă să-și lingă apatic înghețata, Liam chicotește la ecranu' televizorului. Malcolm, tolănit pe fotoliu, zice:

— Nu. Poate mai târziu.

Apoi mai trage un fum din pipă.

Dumnezeule mare. M-aș distra mai bine și cu un buștean, și asta ar fi ceva mai aventuros. De *asta* nu fumez aproape niciodată marijuana; la asta duce marijuana, la ăștia șase saci de toropeală și stupoare care zac la picioarele mele. Poți să uiți heroina, cocaina, E-ul; adevăratul flagel al drogurilor pentru generația mea e marijuana. Iarba sugă din tine toată viața și motivația, transformă toată ambiția și hotărârea pe care le ai în visare cu ochii deschiși, în lucruri pe care crezi că o să le faci într-o bună zi și pe care, bineînțeles, n-o să le faci niciodată. Alte droguri îți stimulează energia interioară, chiar dacă energia asta implică, de exemplu, să furi ca să-ți faci bani de încă o doză sau să mergi pe jos doi kilometri ca să cumperi marfa; cel puțin atunci te miști, știi, ești activ și viu. Iarba e doar... îââââhhhh. Căcat. Nimic. Și exact asta e ceea ce vrea sistemu'; vrea ca tu să stai toată ziua pe canapeaua desfundată din camera ta, chicotind la desenele animate de după-amiază, gol, pustiit și stupid... Adică până și skagul, ca să zic; când ești luat pe heroină e posibil să te apuci să-ți scobești mucii din nas ore în șir, da' cel puțin o faci cu intensitate și concentrare, cu senzația, nu știi, unei acțiuni importante sau așa ceva... Știi, de fapt

nu drogurile îi fut de cap pe oameni; asta se întâmplă oricum. Dacă nu sunt drogurile e altceva - infracțiune, violență, viol... Nu heroina e aia care a decimat locuri precum Ton-yr-Efail și New Gurnos - e vidul, banalitatea, golul insuportabil al vieții de zi cu zi pe care heroina vine să-l umple. Poate că sunt niște observații banale, da' asta nu înseamnă că sunt mai puțin exacte.

Ochii lui Liam sunt scufundați în cercuri roșii și inflamate. În ultimul timp a băgat ședințe de fumat maraton toată ziua, în fiecare zi, săptămâni în șir, de când s-a întors din Newbury. Și dacă te gândești bine, iarba trebuie să fie și ea bună la ceva, pentru că Liam n-a avut energia să ne ocărăască pentru că nu ne-am dus cu el la Newbury nici măcar o juma' de oră. Deși, pe de altă parte, iarba îi alimentează impresia lui delirantă despre importanța acestei călătorii; ca și Gareth, prietenu' lui Roger, tipu' ăla care vorbește încontinuu despre cum a făcut el bulău la Swansea (pentru braconat păstrăvi; uau, ăsta da mafiot), Liam are o impresie exagerată enorm despre valoarea și semnificația acțiunilor lui. Adică a stat la Newbury două zile, a fluturat pe-acolo un banner, s-a luat, a stat în formație, a scandat și a dansat puțin pe Tragic Roundabout. Da' a stat oare vreodată dracului șase luni într-un copac, s-a bătut cu inspectorii sau a sabotat măcar un bulldozer, ca să nu mai zicem de legat cu lanțuri de creanga cea mai de sus? Și acu' bate câmpii cu expresia aia solemnă de martir: „A, da, bineînțeles că am fost în Newbury, e clar că tre' să-i oprească cineva pe dobitocii ăia, tot pământu' ăla e al nostru, omule, ăsta e adevăru'...” Un căcat. Dacă îl iei la rost pe chestia asta, o să-ți răspundă cu: „Da, sigur, da' pe *tine* nu te-am prea văzut acolo!” Ceea ce e adevărat, zău, da... mă rog, înțelegi ce vreau să spun; dacă n-ai de gând să faci o treabă până la capăt, mai bine nici nu te apuca.

Mă ridic în picioare.

— Unde mergi? spune Mairead, foarte încet.

— A, deci știi să vorbești! Credeam că ești moartă.

Mă duc să-mi iau bere din frigider.

Și atunci bineînțeles că urmează:

— Adu-mi și mie.

— Îmi pui și mie puțin whisky?

— Cre' că e niște cidru în frigider. Dacă nu, atunci o bere.

— Duceți-vă toți dracului, le spun. Dacă vreți de băut, puteți să vă luați singuri.

Apoi mă duc și-mi iau o cutie de bere blondă. Drogații dracului. Nu mai poți să-i faci nici să meargă ăia trei metri până la bucătărie să-și ia de băut. Dumnezeuule.

Când mă întorc în sufragerie Mags a apărut și ea. Leagănă fotoliul în care stă tolănit Allen și face:

— Hei, bravii mei marinari! Ce noapte furtunoasă, căpitane!

Allen mormăie și murmură:

— Ah, dispari... n-ai vrea... să încetezi...

Mags stă cu mâinile în șolduri.

— Doamne. Privește acest tablou al tineretului plin de însuflețire, zice ea. Cre' că am văzut mai multă viață și în... ceva mort. Sunt luați, nu-i așa?

— Nu, zic io. Sunt doar plictisitori.

Mairead face o mutră.

— Poa' să-mi dea cineva niște hașis? spune Mags. Îmi place să fumez în baie.

Paul mușcă o bucățică de rășină, fără niciun cuvânt, și i-o dă lu' Margaret, care pleacă. Aud la etaj zgomotu' apei curgând. Mai fac o încercare:

— Deci asta e tot, așa-i? O să stăm toată seara și o să ne uităm la căcaturile de la televizor, nu-i așa? Fir-ar a dracu', cum puteți să vă irosiți viața așa, n-aveți chef să ieșiți în oraș, să vă distrați și să vă faceți muci? E plictisitor ca dracu' să stăm așa. Groaznic de monoton.

Sioned țâțâie, exasperată, și Malcom spune, cu o voce indignată și plângăcioasă:

— Calmează-te dracului, Colm, liniștește-te și tu puțin, în mă-sa. N-am mai dormit de duminica trecută și vreau doar să mă relaxez, să mă iau și să mă uit la televizor. Morții mă-sii. Dacă ești chiar atât de disperat să

mergi, atunci du-te singur și lasă-ne în pace.

— Sudist obraznic și prost, îi zic io.

Îmi vine să-l porcăi ca lumea, da' apoi nu-mi mai pasă. Nu merită, zău așa. Oricum nu m-ar asculta, și toți ceilalți s-ar enerva și ar țipa la mine, s-ar monta ca lumea și toată chestia ar deveni foarte nașpa. Așa că, în schimb, înghit pastila de temazepam pe care plănuisem s-o iau înainte să mă culc; adică fraierii ăștia oricum sunt deja pe jumate adormiți, așa că aş putea foarte bine să dorm și io dracului. Apatia e contagioasă.

Mai beau niște bere și pe la jumatea cutiei a treia începe să mă ia moțaiala. E plăcut, foarte plăcut... numai că la televizor e o emisiune oribilă, ere că-i zice chiar *Anii optzeci*, un fel de retrospectivă a acelui deceniu infect prezentată de un palavragiu odios și dezgustător care are comportamentu > de prost gust al bogătanului arogant. În ultima vreme a apărut o avalanșă de emisiuni din ăștea, nimic altceva decât niște tentative îndoielnice de ușurare a sentimentului de vinovăție, realizate invariabil de un dobitoc cu voce afectată și un păr bufant sau o coadă de cal de neuitat. Ceea ce vor să spună emisiunile ăștea e nu-ți fă probleme; nu avea îndoieli despre ceea ce au făcut în timpu' lu' Thatcher, era absolut OK să ai o freză de imbecil, era absolut OK să calci peste vagabonzi în drum spre operă sau restaurant, era absolut OK să faci mai mulți bani decât ar fi putut să-ți trebuiască vreodată pe seama celorlalți; nu-ți fă probleme, era absolut OK, toată lumea făcea la fel. Era absolut OK să vrei mai mult și mai mult și mai mult. Mai multe mașini. Mai multe costume. Mai multe broșe. Mai mulți bani. Mai multe vacanțe. Mai multe CD-uri cu bou' de Phil Collins și sperietoarea de Whitney Houston. Era absolut OK să fii un labagiu lacom, strângător și zgomotos.

Dumnezeule, ce oameni... nu numai că vor să adune cantități impardonabile de bani prin mijloace oricât de murdare, dacă e necesar, da' vor să se simtă și răzbunați moral pentru că fac asta. Cretinii. Doamne... Ce mai poți spera? Ce poți să faci?

- Uite! E Baletu' Spandau, să mor io!
- Uite ce kilturi au!
- Și ce machiaj! Ce moace!
- Uite coada aia de cal! Ce labagiu... a, scuze, Liam.

Cel puțin emisiunea asta i-a făcut pe toți să discute din nou, să comunice unii cu alții. Mă rog, într-un fel; nu fac altceva decât să râdă isteric la videoclipuri vechi cu Adam Ani, Howard Jones, căcatu' ăla de Balet Spandau și multe alte reprezentații dispărute. Pe mine mă doare-n cur; am senzația plăcută că rătăcesc printr-o ceață chimică moale și scriu în cap un eseu:

CE-AM FĂCUT ÎN ANII OPTZECI, de Colm Downey:

În anii optzeci m-am lăsat de școală. Am plecat din Liverpool, m-am întors în Liverpool și am plecat iar imediat.

Am stat în Cambridge, York, Doncaster, Londra, Nottingham, Birmingham, într-o grămadă de locuri... Și în Franța...

În anii optzeci m-am îndrăgostit. Cred.

La ordinul tribunalului, m-am internat într-o clinică pentru dependența de alcool și droguri. După patru zile m-am externat, la propriul meu ordin. Asta se întâmpla în anii '80.

În anii optzeci era să mor. De mai multe ori. Eram sub o masă dintr-o crâșmă, în propria mea vomă, și aveam convulsii.

În anii optzeci am suferit din dragoste.

În anii '80 am făcut prima oară sex anal. Cu o fată, vreau să spun.

Am început să folosesc droguri tari. Intravenos.

M-am târât sau am fost târât pe multe podele.

În anii '80 mi-am văzut fața oglindită în gresia de pe podea oglinzi sparte jante de mașină.

Am pierdut luni, luni întregi, lungi intervale de zile din viața mea care au dispărut pentru totdeauna și din care nu-mi amintesc NIMIC. Absolut nimic.

Aceasta este o lucrare scrisă neglijentă și dezamăgitoare, lipsită de impuls narativ și înzestrată cu

prea puțină motivație descriptivă. Personajul principal este neatrăgător, chiar respingător; cititorul trebuie să poată empatiza sau cel puțin compătimi, dacă autorul vrea să impresioneze. Nota 2. Poate și trebuie să facă progrese.

Adorm în timp ce Human League începe să cânte „Don't You Want Me Baby?” și pierde trei melodii întregi. Ceea ce presupun că e doar o compensație minoră.

Atâtea fluide corporale, atâtea secreții și murdărie; din asta suntem făcuți noi, ființele gelatinoase și picurătoare - sânge, saramură, pișat, spermă, lacrimi, urdori, borală și muci... Uneori mi se pare că plutesc pe o mare alcătuită din chestiile ăstea și că un val m-a aruncat aici, pe plaja din Aberystwyth, acu' câți ani? Trei? Patru? Nu-mi aduc aminte... e foarte, foarte multă borală. Și sânge, e o grămadă de sânge; de vreo câțiva ani deja sângerez la cur de fiecare dată când mă cac. Nu știu de ce, zău, da' Geraint, tipu' care s-a dus în Florida, mi-a povestit odată despre hemoroizii interni, știi, noduli pe sfincteru' tău interior, *înăuntru'* corpului tău, ca să zic; ăștia uneori sângerează, zicea el, *explodează*, ca să zic, când te scremi și împingi pe budă. El zicea că sunt inofensivi, da' io nu-s așa de sigur; nu mă doare deloc acolo, asta e clar, da, vreau să spun, cine știe ce se întâmplă înăuntru, sub piele, unde nu poți vedea? Pentru mine e un mare mister, omule... tumorile cresc încet, ca un coral. Tot ce știu e că orgiile îți aduc două chestii: o senzație de pierdere de care nu poți scăpa și pete de sânge pe hârtia igienică. A, da, și buzunare goale. Mă întreb dacă asta e ceva universal, adică dacă chestiile de genul ăsta li se întâmplă și îi deranjează și pe oameni ca, să zicem, Soiosu, tipu' ăla plin de tatuaje pe față și cu pieptu' plin de copci. Sau pe cineva ca Griff, sau Ikey, dementu, criminalu'... sau, Dumnezeuule, chiar și pe cineva ca Roger, care acum tocmai borăște zgomotos în chiuvetă:

— Uuuuaah, să mor io... grrroaa... heeeaaa... căcat...

...chiuveta cui? Unde sunt? A cui e camera asta, în mă-sa?

Roger geme, se șterge la gură cu mâneca și se așază

înapoi pe podea, lângă mine. De zile întregi e mucii, disperat și dement pentru că prietenu' lui Bill a murit. Chiar el i-a găsit cadavru, în cabana din munți în care trăia. Mă rog... trăia oarecum; e greu să numești asta viață, mai degrabă existență. A făcut o infecție sau așa ceva, ceea ce n-aș putea spune că mă surprinde; adică, ultima oară când l-am văzut pe Bill, cam acu' două luni, avea jumate din buza de jos roasă de șobolani, în timp ce era luat pe skag. Era ceva absolut oribil; ca și cum de sub barbă i s-ar fi văzut craniu'. Da' așa era Bill, adică te duceai să-l vezi acolo, pe dealuri, tot mai sus, munții și ceru' se făceau tot mai mari, era pustiu, urla vântu, era un frig îngrozitor și te-ai fi așteptat să-l vezi de domnul Kurtz¹⁷ - da' tot ce vedeai, în schimb, în cabană era un drogat bătrân, ratat și ciung. Și brațu' și l-a pierdut în Insulele Falkland *după război*, jucându-se cu o grenadă de mână în timp ce era beat. Juca baseball sau așa ceva. Așa

17 Personajul din povestirea *Inima întunericului* de Joseph Conrad, negustor de fildeș misterios în Congo (n.t.).

că n-a fost nimic eroic, ca să zic. Io personal n-am știut niciodată ce să cred despre Bill, un doctor care avea în el ceva sadic; fusese judecat în Falkland de Curtea Marțială pentru că mitraliasa opt sute de pinguini. Știu că asta se datora, în parte, antrenamentului său, adică el era pe un vapor care mergea încolo atunci când Argentina a capitulat, așa că tot antrenamentu' lui, știi, toată condiționarea să ucidă, să mutileze și să rănească nu mai avea pe ce să se descarce, și presupun că trebuia să se descarce pe ceva... da' chiar pe pinguini? Tipii ăia mici și drăguți care se bălăbăne? Și opt sute? Era ceva foarte în neregulă cu chestia asta, dacă vreți părerea mea. Pierderea brațului a fost karma lui. Bănuiesc că merita asta cu vârf și îndesat. Însă Roger, când era în Ulster; poate că nu și-a pierdut un membru acolo, da' ceva a pierdut el. Asta e absolut clar. Se vede în ochii lui, omule.

Roger geme din nou și se șterge pe față cu mâinile. Văd că iar și-a făcut tatuaje, încă umflate și aparent usturătoare; ceva ce presupun că ar trebui să fie un

dragon galez, da' care seamăna mai mult cu un ceainic.

— Uuuhhh.

Îl mângâi pe capul lui fierbinte și transpirat.

— Te simți mai bine acum?

— Uf. Cre c-o să mă simt mai bine după ce mai beau niște bere.

Râde ca Beavis. Sau Butthead. Îi dau ultima mea cutie, nedeschisă; nu pentru că aș fi într-o dispoziție generoasă, ci pentru că nu vreau s-o împart cu el și să trebuiască să bea din ceva din care a băut el, o cutie cu scuipat de borătură prelingându-se pe ea și cu gura plină de bilă.

Dumnezeule mare. Înțelegi ce vreau să spun? Suntem *înecați* în fluide corporale. Absolut toți.

Roger deschide cutia și bea jumate din ea dintr-o gură. E unu' dintre puținii care pot să combine heroina cu alcoolu'; cei mai mulți heroinomani pe care îi cunosc io nu se ating niciodată de băutură, le face rău. Da' presupun că la Roger spiritul și nevoia sunt mult mai puternice decât biochimia.

— Hei, Roger!

— Ce?

Stă întins pe spate, holbându-se în tavanu' mucegăit. Hanoracu' lui gri și rupt e aproape negru de jeg; de fapt are cam aceeași culoare cu ipsosu' de pe tavan.

— Unde dracu' suntem noi? Știi?

— Ce, vrei să zici că *tu* nu știi? Ce dracu', băiete, cât de muci ești?

Mă uit prin cameră. Și atunci o recunosc: e camera lu' Malcolm din Llys Wen, cu teancurile de cărți pe podeaua ușor umflată de umezeală, cearșafu' de plapumă maro, geaca bufantă albastră de pe spătaru' scaunului de lângă fereastră. Da' ce dracu' caut io aici? Dumnezeule, probabil că m-am distrat ca lumea în ultimele câteva zile, nu-mi aduc aminte nimic... Observ o pereche de boxeri Paisley care se usucă pe calorifer și simt o înțepătură în piept; a vedea chiloții cuiva la uscat e ca și cum ai avea acces la vulnerabilitățile lui secrete. Nu știu de ce, pur și

simplicu așa e.

Ah, căcat. Încep să mă trezesc. Mă simt ca dracu'.

Căcat.

Îl întreb pe Roger.

— Unde s-a dus Malcolm?

— Nu-ți mai aduci aminte? Dumnezeuule, ești uituc rău, omule...

— Și ce? Unde s-a dus Malcolm?

— S-a întors la Londra pentru vreo câteva zile, ca să zic. Nu-ți poți aminti de petrecerea lu' Iestyn de sâmbătă? Era și Malcolm acolo, cu bagajele, zău.

Încep să recuperez bucățele mici... Malcolm cu un rucsac pe umeri... tot speedul ăla pe care l-am băgat... cineva sângera destul de rău, îmi amintesc asta... E-ul... cineva țipa că moare Mairead... sticla de tequila, iar speed, puțin H pe nas... Mairead care se plimba peste tot și râdea, sănătoasă ca un cal, n-avea nimic... iar E... lovitura la genunchi... sticla de rom... ceva bizar întâmplându-se cu planta din cameră. Dumnezeuule, asta a fost sâmbătă? Cât a trecut de atunci? Parcă ar fi secole. Și unde e Mairead în clipa asta? Și toți ceilalți? Și de ce am ajuns iar acasă?

Și atunci începe să mă lovească, după cum știam că se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, mă izbește ca un sac mare plin de nisip ud, care explodează și îmi umple cutia toracică cu granule ude și grele: depresia. Depresia de după droguri. De care, ca să fiu sincer, m-am săturat până peste cap, m-am săturat de această ceață care învăluie. viața, de lumea asta împrăștiată pe care o vezi printr-o perdea fluidă, prin păclă... mi-ajunge. Mă uit în jos, la pantalonii mei pătați cu dracu' știe ce, da' e ceva multicolor; stofa murdară a blugilor e întinsă bine peste genunchiul meu lovit și umflat, ghetele sunt pline de noroi și mâinile mele sunt pătate cu ceea ce pare a fi sânge uscat. Lua-o-ar dracu' de treabă.

Mă uit la Roger și îi spun ceva ce nu sunt sigur că vreau cu adevărat, da' totuși îi spun:

— Dă-le-n mă-sa pe toate, Roger. Hai să trecem granița și să-l căutăm pe Malcolm. Am adresa lui. El

cunoaște oameni în Franța, îmi amintesc că a zis asta odată, hai să mergem toți trei acolo, omule, știi, o luăm de la capăt și așa mai departe. Lăsăm în urmă toate căcaturile ăstea. Ce zici?

În minte îmi fulgeră amintiri rapide despre Franța, despre Bretania, acolo unde am cunoscut o fată de care îmi plăcea atât de mult, că mi-a schimbat toată biologia... acolo eram mai tânăr, mai pur, aveam mai multă speranță. Aveam atât de multă viața în fața mea și puteam să fac orice dracu' aveam chef.

Roger se mulțumește să mă privească fix și io mă întreb dacă situația chiar e suficient de disperată încât să trebuiască să fug. Adică, Dumnezeuule, oare nu asta m-a adus aici de la bun început? Fugind de Liverpool și de familia Maguire? Toată viața mea am fugit; de datorii, de bătai, de gravidități, de morți, de stânjeneli prea acute pentru a putea fi suportate... Și chiar dacă m-aș întoarce în Bretania, oare acolo ar fi diferit cu ceva? Probabil că nu, nimic, în afară de vreme; aș continua să exist într-o pâclă autoindusă, dar în soare, în loc de ploaie.

Dumnezeule, revino-ți, Colm, asta e *viața* ta. Ai două șapte de ani. Încearcă să rezisti. Adună-te puțin, ești pe punctul de a o lua razna, încearcă să rămâi puternic. Creează-ți puncte de sprijin. Caută puțin stabilitate pentru viața ta.

— Bine, spune Roger, aplecându-se deasupra chiuvetei. Da' mai întâi tre' să fac ceva, și nu e vorba de a borî din nou.

Apoi își bagă iar fața în chiuvetă și își borăște mâțele, încep să mă gândesc să mă culc și apoi să o iau spre casă. Să văd dacă Mairead e acolo. Să iau o sticlă, ca să bem amândoi până ne trece efectu' drogurilor. Asta ar fi plăcut, da, numai că bineînțeles că mai întâi tre' să aștept până când voi fi din nou în stare să mă mișc. ăsta e primu' lucru; n-o să pot face nimic altceva până n-o să fiu în stare să mă mișc.

Mă trezesc brusc din cauza unui bubuit puternic din bucătărie, groaznic de tare: BUM! apoi zgomot de farfurii

și pahare sparte de pereți și de podea: TROSC! PAF! Ah, căcat. Iar a luat-o Mairead razna. Oare din ce motiv, de data asta?

TROSC! PAF!

Deschid ochii din cauza zgomotului sfâșietor și mă uit la ceas: 4: 32. Cifrele roșii pâlpâitoare seamănă cu ce am io în cap. O fi dup-amiază? Dimineată? Printre perdele se vede ceva lumină, da' asta nu înseamnă nimic.

Aud pași bubuind pe hol și mă ridic în fund amețit, mă șterg la ochi și mă gândesc căcatcăcatcăcat, apoi ridic din nou privirea și primesc în față niște gin care mă arde și mă ustură, iar Mairead se aruncă pe mine și începe să mă pocnească peste față, și nu se mai oprește. Asta da modalitate de trezire, nu? Da' ce proastă e vaca, pentru că ginu' ăla n-a făcut altceva decât să mă șocheze și deci să mă trezească perfect, așa că mă ridic, o prind de mâini, o iau în brațe și ne rostogolim amândoi pe podea, au, genunchiu' meu! Dintr-odată îmi dau seama că sunt gol, gol pușcă, ca să zic, așa că îmi protejez scula și ouăle cu o mână și cu cealaltă apuc fața schelălăitoare a lui Mairead.

O strâng tare, deformându-i obrajii și buzele.

— Ce dracu' ai? HEI! *Acum* ce ți-a mai venit să faci scandal, tâmpito!

Curva dracului, își smucește capu' până când capătu' degetului meu mare alunecă în gura ei și mușcă tare; aud un pocnet și simt cum dinții ei se încleștează prin pielea mea. Urlu și îmi smulg mâna; capătu' degetului meu mare atârână ca o pălărie și sângele mi-a ajuns deja până la cot. Dumnezeule, curvă nebună și psihotică! Mă urc iar în pat și trag plapuma în jurul* meu ca să mă protejez, aproape mă doare atât de tare că îmi vine să vomit, și Mairead se urcă pe mine arătând complet dementă, cu sângele curgându-i pe bărbie, buzele schimonosite într-un rânjel și ochii în flăcări. Îi place la nebunie chestia asta, sunt sigur de asta; sunt absolut sigur că o excită chestiile de genu' ăsta. Altfel nu le-ar face atât de des, nu-i așa? Uneori poate fi o curvă absolut diabolică, asta e clar.

— Cine e, Colm?

Mă plesnește peste față și capu' * meu se smucește în spate. Mâna mă doare îngrozitor și capu' îmi vâjâie, da' nu mă pot abține să mă gândesc cât de superb arată.

— Cine e?

Are o voce încordată, oribilă.

— Cine e tipa cu care te-ai futut când io am fost în Aberdyfi? Hmm?

Altă palmă. Ah, căcat.

— Ce dracu' tot spui? N-am nici cea mai mică idee...

Palmă. Și încă o palmă, de data asta nu cu mâna, ci cu un carnet roșu, un carnetel micuț în care mai scriu uneori tot felul de chestii, știi, nu chiar poeme, ca să zic, ci, știi, gânduri și așa. Palmă. Și acu' îmi amintesc. Ah, căcat.

— „Splendidul meu secret”? citează ea, râzând disprețuitor. „Aceste două zile pe care le-am petrecut împreună?” „Gustul anusului tău?” *Dobitoculey nemernicule, idiotule, dobitocule, labagiule...*

La fiecare înjurătură mă plesnește peste față, ceea ce chiar mă enervează, așa că îmi încleștez pumnul, ignorând durerea, și sunt probabil pe punctu' de a o pocni ca lumea, da' înainte să apuc să mă ridic ea prinde o scândură de scaun, ăla pe care îl spărsesem mai de mult cu picioru' și încercasem să-l repar cu o scândură scurtă și groasă pe care ea o ține acum cu amândouă mâinile deasupra capului ei. Schelălăie ca o pisică și îmi dă cu scândura în cap cu toată forța ei, io simt cum îmi explodează capu' \ apoi începe să mi se înțețoseze și asta e tot, sunt gata, terminat, cartonaș roșu, eliminat, dispărut.

Uneori, știi, pur și simplu nu simți nevoia. Uneori pur și simplu dispăre. Aseară, de exemplu; afară era frig și ploua la fereastră și io stăteam pe canapea, învelit într-o pătură, cu o cană mare de ceai și o pungă de Jaffa Cakes, și citeam un roman de Cormac McCarthy. E uluitor cum poate să scrie Cormac McCarthy. Voiam să citesc ultimul lui roman, am uitat cum îi zice, da' e încă la prima ediție și ălea mai vechi ale lui sunt mai ieftine și mai mici, mai ușor de strecurat în pantaloni. Așa că stăteam acolo, citind

Suttree, era cald și mă simțeam bine la adăpost de ploaie. Nu aveam nicio poftă sau nevoie, nu mi-era nici foame, pur și simplu mă simțeam în siguranță și confortabil, la căldură. Ceea ce, într-un fel, e și puțin enervant, pentru că atunci când foamea va reveni, fără îndoială va trebui să mă agit să fac rost de bani ca să o potolesc, și aseară aveam treizeci de lire în noptieră. Așa par să funcționeze chestiile ăstea. E puțin deprimant, de fapt. Da, oricum, era o seară beton. Chiar dacă oamenii nu au chef de faze de-astea, era o seară beton. Vorbesc serios, omule.

La spital.

Nu sunt deloc confuz sau uimit, imediat ce mă trezesc știu exact unde sunt: la spital.

Căcat. Sărmanu' meu cap. Dumnezeuule.

Îmi mai amintesc că fusese un chef cu foc de tabără la Egiwys Fach, undeva pe vârful muntelui. Lumânările din copaci indicau drumul până acolo, pe cerul de noapte se vedea strălucirea flăcărilor și îmi amintesc că Liam ne-a spus să ne luăm toți după el și a intrat direct în râu („să încercăm cealaltă cărare, pe aici e puțină umezeală”). Pluteam pe E și amfetamine ca o rachetă, mă simțeam superb și îmi amintesc că nu voiam să fac scandal cu tociaru' ăla idiot care îi tot mângâiasse picioarele lui Mairead când stătusem în grădină... îmi mai amintesc și că mă simțeam puțin ciudat, panicat, nu puteam să respir ca lumea și așa mai departe, transpiram mult prea mult și îmi tremurau mâinile încontinuu... oare ce am făcut atunci... a, da, am tras pe nas niște skag, ca să mă liniștesc... am intrat înăuntru cu Roger ca să mai căutăm de băut, în dormitoru' de la etaj unde tremura podeaua, din cauza muzicii tehno de la parter... încă un E, un Pink Cally, cred... încă puțin skag... Roger era supărat pentru că nu îi dădusem E și lui... mă gândeam ce plăcut ar fi să mă întind pe podea doar puțin... și dup-aia... și dup-aia... ce dracu' a fost dup-aia?

Dup-aia Malcolm bagă capu' pe ușa salonului și face:

— Ia uite în ce hal e capu' tău.

Încerc să râd, da' mă doare gâtul\ mă ustură cumva; de la spălăturile stomacale, presupun. Îmi dau seama ce cămașă de noapte verde și stupidă port în timp ce Malcolm intră înăuntru, trăgându-și nasu' ca un dement, urmat de Paul care rânjește și Mairead care se încruntă și e pe jumate nervoasă, după cum se pare - privește în gol, zău, și stă pe loc legănându-se. Nu sunt foarte sigur că mă bucur s-o văd. Nu-mi pot da seama deloc.

— N-aveau flori la Spar, zice Paul. Așa că ți-am adus în schimb un praz.

Pune un praz jegos pe noptieră, lângă cana mea cu suc de portocale. Dementu* dracului. Râd.

— Cine e fraieru' acum, hmm? îmi zice el ciufilindu-mi păru'. Cum ai ajuns aici?

Dau din umeri.

— Păi *io* nu știu. Speram să-mi spuneți voi.

— Îți amintești ceva?

Scutur din cap.

— Foarte puțin. Îmi amintesc că am tras puțin pe nas cu Roger, ca să zic, apoi am mai băgat un E pentru că mă simțeam puțin ciudat, da...

Mairead se bagă:

— Păi atunci e vina ta. La ce te-așteptai, Colm? Cu toată băutura, speedul, E-ul și heroina? Nici nu e de mirare că ai leșinat. Idiotule. Ție nu ți-e niciodată de-ajuns, așa-i? Nu te sature niciodată. Adună-te, Colm, fir-ar a dracu'!

— A, păi asta e minunat, zic *io* începând să mă enervez. Nici măcar un cum te simți, Colm? Nu mă bucur că ești în viață, Colm? Dumnezeuule.

Mairead mârâie.

— Mi-ar fi mult mai bine dacă n-ai fi. Și celorlalți la fel.

— Curvă...

— Hei, hei, HEI! spune Malcolm. Nu te forța, Colm. Ești bolnav. Și tu nu-l mai enerva.

— Un căcat, spun *io*.

Însă mă calmez și, oricum, gâtul mă omoară.

- Păi, ce s-a întâmplat a fost că...
- Nu te mai văzuse nimeni de vreo trei ore...
- Și cineva zice: unde e Colm? Și...
- Vrei să taci și să mă lași pe mine să povestesc?

Paul face o mutră și se bosumflă ca un copil. Malcolm continuă:

— Nu te-am putut găsi o grămadă de timp. Roger zicea că te lăsase undeva, da' nu-și mai amintea unde, și oricum la momentu' ăla de-abia dacă înțelegeam ce spune, era luat ca dracu'. Nici măcar nu se putea ține pe picioare. Și apoi niște puști care erau acolo – ți-i mai amintești?

Dau din cap că da, da' nu mi-i amintesc. Pe la petreceri sunt tot timpu' o grămadă de copii.

— Au venit în curte alergând și strigând: e un tip mort la etaj! Un tip mort!

— Și atunci ne-am dat seama exact cine era ăla, zice Mairead.

— Și atunci ne-am repezit la etaj, nu te-am putut trezi, erai rece și te învinețisei, așa că ne-am căcat pe noi, credeam că dădusei colțu', așa că am sunat la salvare și asta e tot. Te-au adus aici.

Încerc, da' nu mai pot recupera nicio amintire. Vid. Mă simt doar stupid, inutil și penibil.

— Cum te simți acum?

— Tu cum crezi? Ca un căcat absolut.

— Ei, nu-ți fă griji, pentru că am un remediu' perfect pentru asta, fiule, vechi' meu secret! Nu avea teamă, căci doctorul Malcolm Baker are grijă de tine.

Aruncă pe pat un pliculeț în care presupun că sunt amfetamine. E un pliculeț întreg, încă mai are celofanu' pe el.

— Distracție plăcută. Ești o adevărată vedetă, omule.

— Imbecilule... fir-ai...

Cuvintele lui Mairead se strecoară cu greu printre dinții ei încleștați, degetele i s-au strâns ca niște gheare și am impresia că e pe punctu' de a-i sfâșia fața lu'

Malcolm, da' în schimb se repede afară din salon, bocănind și fluturând din mâini, scuipând și şuierând ca un

râs. Paulie face o moacă îngrijorată și Malcolm dă din umeri și zice:

— Acu' ce-am mai făcut?

— M-ai făcut fericit, asta ai făcut. Ești un adevărat salvator, omule. Da' totuși ar fi mai bine să te duci după ca, să vezi dacă e în regulă. Azi-noapte era OK?

Malcolm scutură din cap.

— Aproape isterică, omule. Era să chemăm salvarea și pentru ea. Crezuse că dădusei colțu', înțelegi.

Ah. Asta e plăcut. Simt înăuntru' meu o iradiere caldă.

— Oricum, fă-ți externarea și ne vedem mai târziu la crâșmă. E o promoție la votcă sau așa ceva; două cincizeci la o liră. Bine?

— Da. Îmi ia cam o oră.

— Bun. Noroc.

Pleacă, iar io despachetez speedul și îl vârs în paharu' cu suc de portocale pe care mi l-a adus mai devreme infirmiera aia superbă, să-i dea Dumnezeu sănătate. E o scumpă... înțelegi, io nu mai am încredere în infirmiere de când am văzut-o pe dementa aia de la Birken ed. Era complet nebună. Psihotică. A aflat, nu știu cum, că mi-o trăgeam cu alta pe la spatele ei, da' n-a zis nimic până o dată când eram legat de cele patru colțuri ale patului, gol (știi, nu mi-a displicut niciodată puțin bondage) și când s-a apucat să-mi bage ace de păr – ace de păr de oțel lungi, subțiri, strălucitoare și reci – prin coaie. Nu propriu-zis prin coaie, ca să zic, ci prin piele, dar, Dumnezeule, era suficient de rău și așa. Am crezut c-o să mor, sau cel puțin c-o să rămân mutilat. Eram absolut îngrozit. Am scăpat când mi-a zis că ultimele două ace erau pentru ochii mei și apoi s-a dus în bucătărie să le sterilizeze; m-am zvârcolit până m-am eliberat, julindu-mi încheieturile mâinilor și gleznele, și am fugit unde-am văzut cu ochii. Mi-am lăsat hainele și lucrurile pe podea și am întins-o. Alergam prin Prenton gol și cu ace de păr înfipite în ouă. Ce coșmar! L-am sunat cu taxă inversă pe prietenu' meu și m-am ascuns în tufișuri până când a venit să mă ia acasă. Mi-a zis că așa

îmi trebe, asta după ce s-a oprit din râs, zău.

După ce s-a dizolvat speedu' îl dau pe gât dintr-o înghițitură; stomacu' meu slăbit încearcă să-l arunce înapoi afară, da' io îmi acopăr gura cu mâna și îl înghit iar. Baba din patu' de vizavi se încruntă la mine, da' io îi zâmbesc larg, cu toți dinții.

— Te simți bine, scumpo?

Ea se holbează la mine. Nici măcar nu clipește.

Probabil e moartă. Îmi întorc privirea în altă parte și când mă uit iar la ea are ochii închiși. Ceea ce ar putea însemna că...

Speedu' își face efectu' imediat și în curând simt că plutesc. Mă gândesc, gata, am întins-o, numai că în timp ce io mă chinui să mă dau jos din pat, infirmiera mișto intră în salon. Pătura aia împruțită de spital e ca un piton păros...

— Ce faci? Ce se întâmplă?

— Tu cam ce crezi că fac? Mă duc să mă externez. Vrei să mă ajuți puțin?

Ea se holbează la mine și așa mai departe, cu colțurile gurii îndreptate în jos a dezaproba. Și ce gură are; plină, bosumflată, roșie... uau, Dumnezeuule.

— Asta nu ar fi deloc înțelept, domnule Downey, supravegherea este...

— Ah, dă-o-n mă-sa de supraveghere, Dumnezeuule, acu' pot să am grijă de mine și singur, sunt în regulă, ca să fiu sincer nu m-am simțit atât de bine în viața mea. Da' oricum mersi pentru că ai ajutat la recuperarea degetului pe care îl vezi acu' în fața ta.

Îmi cobor picioarele din pat pe pardoseala rece și cămașa de noapte mi se suflecă, lăsând-o pe infirmieră să-mi vadă prunele vineții și umflate. Așa mi se întâmplă întotdeauna atunci când. Amfetaminele îmi străbat deja tot corpul sunt o locomotivă, sunt de neoprit, trebuie să ies de aici, să fiu înconjurat de fețe, discuții, muzică, viață, vreau să scap de locu' ăsta, cu mirosurile și curățenia lui. Spitalele înseamnă doar negativitate și anti. Moarte.

— Io cred că ar trebui să...

— Nu, nu, ascultă-mă, am plecat, am întins-o, am

dispărut de-aici. Nu mai pot sta nicio secundă. Acu' sunt chiar în regulă. Dumnezeu, de fapt nici n-am avut nimic, de la bun început. Tre' să mă văd cu niște oameni.

Podeaua rece și lipicioasă îmi amortește picioarele. Infiriera stă pur și simplu, neștiind ce să facă.

— Hei, poți să vii și tu dacă vrei. La cât ieși din tură? Ți-a spus cineva vreodată cât de superbă ești?

Nu reușesc s-o fac să zâmbească.

Mă uit în juru' meu.

— Ăăă... ai putea să-mi spui unde sunt pantalonii mei, te rog?

Tre' să plec de aici. Pur și simplu trebuie.

Lu' maică-mea și Iu5 taică-meu le place foarte mult să spună povestea asta, în rarele ocazii în care ne vedem, despre o vizită la grădina zoologică Welsh Mountain, când eu, frații și surorile mele eram foarte mici. Mergeam destul de des acolo; maică-mea se născuse pe undeva prin preajmă, așa că mergeam în vizită la familia ei, apoi să vedem animalele. Mie îmi plăcea la nebunie, serios. Era absolut beton. În fine, io aveam vreo patru ani, cred, sau cinci, și nu-mi mai amintesc de asta, da' se pare că eram fascinat de lupi; îi târâm pe toți de la elefanți, girafe sau de la orice altceva, ca să merg să văd iar lupii. Și unu' dintre lupi, spune povestea, era și el fascinat de mine; mă privea fix, își lungea buzele și scheuna, și când plecam urla la nesfârșit. Doar acel lup anume, zău; pe ceilalți îi durea în cur. O, da, eram prieteni buni, io și lupu' ăla. În fine, odată io și familia mea ne uitam cum sunt hrănite focile sau așa ceva și cineva și-a dat seama că io dispărașem, așa că s-au apucat să mă caute prin toată grădina zoologică, m-au căutat până și la mașina noastră, ca să zic, da' nu m-au găsit nicăieri, așa că până la urmă i-au spus unui paznic sau portar, sau cui i-au spus ei și a început o căutare amănunțită. M-au găsit după vreun secol lângă cușca lupilor, da' nu de partea asta a gardului, ca să zic, unde trebuie să stai din motive de siguranță. Nu, reușisem cumva să sar peste gardu' viu sau să mă strecur pe sub el și stăteam întins pe o parte, lipit de gratii, ciufulind coama

lupului ăstuia cu mâna băgată în cușcă, și lupu' scheuna și mârâia în același timp, ca și cum, după cum zicea taică-meu, s-ar fi detestat pe el însuși pentru că îi plăcea atenția pe care i-o acordam io. Se pare că stătusem acolo întinși pe jos și lipiți unu' de celălalt ore în șir. Amândoi.

Io și lupu'. Apoi a venit paznicu' și m-a luat de acolo și lupu' a început iar să urle. Se pare că și io am plâns.

Asta e toată povestea. Dracu' știe ce înseamnă, zău, sau de ce o spun tot timpul'; adică nu e vorba decât de un copil neastâmpărat și un lup de la zoo. Și nici măcar nu-mi amintesc să se fi întâmplat asta și nici nu vreau să fac o comparație banală și clișeistică între mine, copilit și animalu' sălbatic închis, da' îmi amintesc de niște vise pe care le aveam și în care alergam prin pădurea acoperită de zăpadă și urlam la lună, cu botu' plin de sânge. Dar, oricum, e o poveste frumoasă, care mie îmi place, și mă bucur foarte mult că apar și io în ea și asta e tot.

Tipu' ăsta Reich¹⁵... Wilhelm, nu-i așa? în fine, oricum l-ar chema, ăsta și-a dat seama... energia sexuală e, ca să zic... e vitală, știi, o forță vitală pe care tre' s-o manifesti ca să rămâi normal, și mai mult, recunoașterea, aprecierea propriei tale sexualități îți permite să dobândești orgasme satisfăcătoare, care la rândul lor te ajută să te eliberezi de preocupările, grijile și nevrozele tale... și astfel îți permit să fii o persoană întreagă, credincioasă ei însăși, stabilă, echilibrată și sănătoasă... forța asta albastră, energia asta sexuală este orgona... simt cum io însumi strălucesc albastru, ca fosforescența pe care o vezi uneori în mare... ah, e forța care unește toate lucrurile, vii sau neînsuflețite, toate lucrurile din univers posedă această forță, o posedă sau sunt posedate de ea, e ca și cum toate sunt puse, legate și conectate prin această forță, acest ciment... e ca Aralditul ăla...

...și mai mult decât atât; explorarea laturii mai, ăăă,

15 Wilhelm Reich, psihanalist austriac cu simpatii comuniste» cel dintâi care a analizat serios fenomenul nazist și care a lansat conceptul de „orgona”, adică energia cosmică vitală de tip sexual, singura ce permite o sănătate psihică autentică (n. red.).

aventuroase (unii ar zice murdară, da' nu io) a sexualității tale te ajută și ea la eliberarea ta de lanțurile și complexe care există din abundență într-o societate atât de intolerantă și represivă ca asta... dându-ți posibilitatea să te autoexplorezi... să dobândești libertatea, poate singura libertate adevărată posibilă, în această lume a fricii și opresiunii, a neîncrederii și ignoranței... a controlului hegemonic asupra claselor, raselor, genului și comportamentului, acele forțe care se străduiesc și care nu se vor opri până nu vor distruge tot ceea ce trăiește în afara lor și care sunt alcătuite din diferite substanțe, amestecate într-o pastă la fel de incoloră, monotonă și insipidă ca ele însele... perversitate polimorfică... sexualitatea mea, singura parte a mea care nu poate fi controlată... eliberează energiile din interiorul meu, energii bune, care amenință viziunea ta comodă și prestabilită asupra modului în care ar trebui să fie lumea, care reinvestesc această lume cu culorile și gusturile ei bogate din care a fost făcută ea inițial, înainte ca tu să ieși la lumină cu decolorantul și șmirghelul tău împruțate și să încerci să distrugi tot ceea ce e dincolo de pieptul tău îngust care de-abia respiră, pentru că te *înspăimântă* și îl urăști pentru că vorbește unor părți din tine pe care vrei, pe care *simți nevoia* să le suprimi și să negi că le-ai avea... ah, căcat... sunt plin de viață, omule, mă simt atât de plin de viață...

Simt că încep să ejaculez, acele senzații familiare care pleacă de jos, din picioare, și care îmi transformă coapsele în gelatină, încep să împing mai tare și mai adânc și ea geme sub mine, cu fața înfundată în pernă și degetele înfipite în marginile saltelei. Îmi lipesc buzele de codițele ei afro și gâfâi:

— Ești în regulă? Nu te doare?

Ea murmură:

— Nu, Doamne, nu, e minunat... superb... nu te opri, fute-mă, îmi place, îmi place la nebunie...

Mă ridic în mâini și mă uit de-a lungul spatelui ei catifelat și musculos, până acolo unde trupurile noastre

sunt unite, pelvisu' meu lipit de fundu' ei și sfincteru' ei bine strâns pe rădăcina sculei mele; fiecare mișcare a șoldurilor mele îi ridică bucle în forma unei inimi crem. O, Doamne... simt un val de energie în mine, îmi încleștez dinții și încep să împing din nou, cu inima bătând tare, ea geme și io îmi bag mâna pe sub ea ca să îi gâdil clitorisul cu vârful degetului și îi pipăi pizda superbă, goală și sexy... uau... ea geme și împinge și ea, simt înăuntru' ei ceva, un fel de protuberanță, nu una moale, parcă e un os care apasă pe vârful sculei mele, ceea ce mă șochează puțin, nu sunt sigur dacă îmi place sau nu asta, da' continui să o fut în cur și să-i mângâi clitorisul, să o sărut, să o mușc încet de gât și să-i șoptesc tot felul de chestii la ureche, cu buzele lipite de metalul cerceilor ei care îi acoperă toată urechea, de la lob până la vârf, într-o linie argintie neîntreruptă...

— Mă simți, în interiorul tău... în anusul tău... spune-mi că-ți place... să-ți deschizi larg gaura ta micuță... spune-mi cum ți se pare...

Ea gâlgăie ceva, apoi începe să se zvârcolească și să tipe în timpul orgasmului și io îmi dau drumul, explodez în fundul ei, un fulger masiv de plăcere pură și extaz care iradiază fiecare celulă din corpul meu... e mai plăcut decât orice, decât absolut orice, mai plăcut decât oricare drog inventat vreodată... Dumnezeu, Dumnezeu, sunt în rai, e atât de *plăcut*...

Mă prăbușesc pe spatele ei alunecos și scula îmi alunecă afară cu un pleoscăit încet și umed. Gâfâi, pieptul meu se zbate... imediat ce îmi recuperez răsuflarea mă rostogolesc de pe ea și rămân întins pe o parte, lipit de ea, cu brațele în junii ei, încercând să-mi amintesc cum o cheamă... ceva galez, măcar atât îmi mai amintesc... nu, n-are rost, am uitat. Oricum niciodată nu prea am avut memoria numelor, zău. O strâng în brațe, simțind cum îi bate inima în spatele coastelor ei proeminente. Ah, e foarte drăguță, îngrozitor de sexy, și a fost mișto să bag speed cu ea aseară... sper că Mairead n-a observat că m-am volatilizat așa. Probabil că nu, pentru că atunci când am

plecat de la crâșmă era aproape în comă, în sala din spate, și, oricum, probabil că și-a găsit și ea pe cineva cu care să se fută, cum face de fiecare dată. Da' totuși, Dumnezeuule, chestia asta e ceva absolut extraordinar și nu e nici pe departe la fel de perversă ca alte chestii pe care le-am făcut, cum ar fi să mi-o trag cu Sharon. Cea mai mare greșală din viața mea, pe bune, omule, o regret în fiecare zi, mai ales când Malcolm se apucă să bată câmpii despre asta... da' chestia asta...

— Mmmmmmmmm.

Murmură pe pielea gâtului meu. Apăs plapuma strâns pe pieptu' meu, în așa fel încât să nu se simtă mirosu' de căcat de pe scula mea. Riscuri profesionale.

— Nu te deranjează c-am făcut-o așa? mă întreabă ea. Chestia e că în celălalt fel nu prea mai simt nimic, cel puțin după al treilea copi-j

— O, Doamne, nu, zic io sărutând-o pe creștetu' ei încâlcit. Chiar prefer așa, ca să fiu sincer. Mă excită.

— Bun.

Mai stăm așa o vreme. Strălucitori și fericiți. Apoi ea se ridică în capu' oaselor:

— Aș bea o bere. Vrei o cutie de bere, Colin? Am o grămadă în frigider.

Colin. Mi-a spus Colin, să mor io. *Detest* chestia asta.

— E bună și rece. Vrei?

— Da, sigur.

Se ridică din pat și traversează camera. Mă uit cum se mișcă umerii ei, spatele, fundu' picioarele, coama încâlcită care îi ajunge până la cur... Colin, să mor io. Da' totuși o să te iert, cum dracu' te cheamă. Dumnezeuule, cum aș putea să n-o iert? Și trei copii? Ei bine, ți-ai păstrat bine silueta, tre' să recunosc. Da, ești în regulă. Merge.

Care e poziția mea în dezbaterea referitoare la injectare/ingerare?

Nu poți să pretinzi niciodată cu adevărat că ai băgat droguri ca lumea până n-ai folosit acu'. Acu' e *hard-core*, există o prăpastie imensă între tras pe nas și înțepat. E un val de exuberanță extrem de intensă pe care nu o poți

obține de la nimic altceva, și nu vorbesc aici doar de efectele drogului (de regulă amfetamine, în căzu' meu; o, știu că nu mai e la modă să-ți injectezi speed, da' mă piș pe asta - ce are de-a face moda cu abuzu' de droguri?); nu, vorbesc și despre actu' în sine, ritualul - muzica ta preferată, câteva sticle din berea preferată, prafu' de amfetamină care fierbe în lingură, vena umflată de pe brațu' tău legat, ca un cordon ombilical albastru... acu' care îți străpunge pielea, acea mică străfulgerare minunată de durere (și imediat ce intră acu5, imediat ce ai rupt bariera dintre sânge și aer, dintre înăuntru și afară, în momentu'* ăla ai intrat într-o lume în care toate jocurile sunt făcute, un loc în care foarte puțini oameni intră - un teritoriu virgin, ca să zic) ... sângele care înfloarește în seringă, panglicile roșii unduitoare... apeși și împingi drogu' direct înspre creieru' tău care sfârâie. Beton, omule, e prea mult pentru cuvinte; te simți ca un înger evacuat din Rai. Absolut indescriptibil. Încearcă să explici unei virgine ce e sexu* și o să înțelegi ce vreau să spun. Trasu' pe nas, înghițitu, frecatu' gingiilor; sunt în regulă, zău, dacă circumstanțele exclud acu, da' a consuma droguri înseamnă amfetamine trimise direct în sângele tău, acea stare care nu poate fi aproximată de nimic altceva. Și ironia e că doar atunci când faci asta, această dramă periculoasă care cochetează cu moartea, doar atunci îți dai seama cât de minunată poate fi cu adevărat viața. Adică viața asta e în mare parte minunată, și io mă bucur de ea într-un mod pe care cuvintele nu-l pot descrie - să dansez, să beau, să mă droghez, să mă fut, să discut, să râd, să mă joc cu hamsteru> meu, să citesc, să înot în mare, toate chestiile ăstea, mă doare-n cur ce poa' să zică alții, io îți spun aici și acum că pot să iubesc viața asta, lumea asta... da, viețile pe care le ducem noi toți sunt magice, dar ele devin monotone și năuce din cauza a ceea ce suntem obligați să facem, a ceea ce trebuie să facem ca să ne putem agăța de ultima fărâmbă de libertate care e o libertate mărunță, asta desigur doar în afară de căzu, și aici voiam să ajung, în afară de căzu' în care poți căuta un

alt tip de libertate prin intermediul unor lucruri precum drogurile sau sexul singurele arene rămase în care putem fi, dacă nu cu adevărat liberi, cel puțin mai liberi decât oriunde altundeva. Înțelegi ce vreau să spun? Drogurile îți îngăduie să înțelegi și să apreciezi magia originală care se ascunde sub viața ta și care, în ciuda tuturor realităților cotidiene urâte și a meschinelor obscenități ale existenței diurne, refuză cu încăpățănare să se lase alungată. De ce să te zbați să păstrezi o slujbă pe care o urăști? De ce să te chinui să întreții un stil de viață care îți provoacă resentimente în fiecare minut al fiecărei zile?

Un firicel de sânge ruginit pe tubul seringii. Bumbacul ca o măciulie de păpădie în lingura arsă.

Nu există niciun pericol aici, cel puțin nu pentru mine, nu cu adevărat; io sunt fermecat. M-am născut cu căiță pe cap; sunt un ales, unul dintre preferații lui Dumnezeu, sunt absolut invincibil, pot dansa pe marginea mormântului fără să cad vreodată înăuntru.

Unde dracu' sunt? Sunt în munți? Îmi simt spatele ud, prin hainele learcă, și deasupra văd stele colțuroase, ca printre lacrimi. Aud oile behăind și inima mea bătând tare, iar vântul mă strigă pe nume: Ceccccooollluuummm... E vântu* sau sunt voci? Vântu' are accent galez... Măinile și picioarele îmi tremură ca la nebuni și dinții îmi clănțane ca o mitralieră, da' nu-mi dau seama dacă e din cauza frigului, a drogurilor sau a bolii. Poate toate trei. Pur și simplu mă simt terminat, în general.

În juru5 meu sunt întinderi enorme. Siluete uriașe în noapte, cocoase enorme mai întunecate... probabil munți. Chestia aia întinsă, sclipitoare și plescăitoare din dreapta mea e un lac, presupun. În pământ sunt niște voci... care mă cheamă la ele...

Dimineața asta - sau ieri-dimineață sau când dracu5 a fost - s-a făcut a șaptea, a opta, a noua zi fără somn sau mâncare, și știi cum e asta, când totul ți se pare malefic, contaminat de o forță răuvoitoare pură... te simți hăituit, vânat... absolut oribil, zău... auzi cum șoptesc oamenii, urzind împotriva ta conspirații suierate neîncetat, devii

dureros de conștient de carnea ta moale, intricată și fragilă și cât de vulnerabilă, chiar înclinată către vătămări îngrozitoare... sângele țâșnind din mușchiul sclipitor... o lume a zgomotului și a durerii, aici în munți, aceste locuri ale masacrelor trecute, ale fantomelor și câmpurilor pline de oasele lor... durere și groază în fiecare fir de iarbă... ere5 că a fost o greșeală să iau pastilele ălea, mai ales cu Mad Dog... parcă îmi amintesc că m-am luat nasol de Sharon... din nou... mi se pare că am luat-o puțin razna lângă foc... m-am făcut de căcat... ah, fir-ar a dracu5...

Acum vântul seamănă cu vocea lu5 Malcolm: Cecooooorrrluaaahhhmmm!

Să te trezești printre dealuri, fără să știi unde dracu5 ești; singur, înghețat, vulnerabil, luptându-mă la fiecare răsufare cu isteria și groaza... zăcând aici și tremurând, ascultând vocile tânguitoare care îmi strigă numele în întuneric. Căcat. Ajutor.

— Sammy, prostu5 dracului! Ce mama *dracului* ai pe tine?

Îmi ridic privirea și îl văd pe Sam cum își croiește drum prin crâșma aglomerată înspre mine și Roger, cu un zâmbet larg și tâmpit pe față și purtând... ei, ce draar poartă? Bocanci de armată, pantaloni de camuflaj, o vestă neagră cu o bandulieră pentru gloanțe de-a curmezișul ei, bandană și... o mitralieră de plastic în mână. Ce dracu'?

Ar merita să vezi cum se uită lumea la el.

— Dumnezeu! Ce-i toată chestia asta? Arăți ca un mare cretin.

— Să-nțeleg că nu-ți place?

— Ce ar trebui să fii?

— Sunt un terorist basc.

— Ba nu, ești doar un labagiu prost, omule, se bâlbâie Roger.

— Da' de ce? îl întreb pe Sam. Care e ideea?

— Petrecerea cu costume, știi.

— Ah, ce prost poți să fii! Cine ți-a spus asta?

Roger izbucnește în râs.

— Nu e nicio petrecere cu costume, omule! O să arăți

ca un mare idiot dacă te duci la Twmi cu Țoalele ăstea! Twmi să dea o petrecere cu costume, căcat, acu' chiar că le-am auzit pe toate, serios!

Scutură din cap și ia un gât de bere, zâmbind în juru' paharului.

Doamne, ce cretin poate fi Sam.

— De unde ți-a venit ideea asta?

Sam privește în jur, înroșit la față, în mod evident simțindu-se idiot acum, în timp ce oamenii râd și îl arată cu degetu' \ Terorist basc, să mor io.

— Păi, spunea Malcolm...

— Malcolm! A, bun, asta e. Asta explică totu'!

— Făcea mișto de tine, băiete! spune Roger. Te lua de fraier, ceea ce e clar că și ești! Twmi să dea o petrecere cu costume. Acu' chiar că le-am auzit pe toate.

— Căcat, spun io. Deci acu' o să ne ducem la petrecerea asta cu tine arătând ca un mare cretin?

— Poate că m-aș putea da drept bodyguard.

N-o să înțeleg niciodată cum reușește Sam să-și ducă viața. Dacă mi s-ar cere să-l descriu printr-un singur adjectiv, cred că aș zice „năucw. Pentru că așa e, într-o stare permanentă de zăpăceală... Da' trebe să spun că după ce și-a rezolvat jena inițială cu câteva whiskyuri, s-a calmat și a început să o ia în glumă, spunându-i barmanului „el căpitan” și așa mai departe, iar clienții fac mișto de el, știi, ridicând mâinile sus și strigând „nu trage!” și așa; în mod clar Sam se simte ca un fraier, pentru că dă pe gât whiskyul ca pe apă, încercând să-și stingă flăcările din obraji, iar când suntem suficient de beți ca să nu ne mai pese, plecăm de la crâșmă și o luăm pe străzile întunecoase și ude spre petrecere. Strada nu e iluminată deloc, de-abia reușesc să văd ceva. Toată lumea spune că întunericu' de la țară, ăla e întuneric *adevărat* și, Dumnezeule, chiar așa e; e ca și cum ai merge prin funingine sau așa ceva. E atât de negru, zău. Nici nu știi prea bine unde suntem; Goginan? Cwmbwrwyno? Ponterwyd? Da' nu prea are importanță, ca să ajungem la petrecere nu trebe decât să ne luăm peste câmp după

lumina strălucitoare și bubuitul de tehno, basul de tehno. Sună beton. Da5 se mai aude un sunet, mai aproape de noi; Roger îl aude primu5.

— Ați auzit asta? Țipătu\ ca să zic?

Ne oprim și ascultăm.

— Nu știu, șoptește Sam. Ce poate fi?

— E un ținăt, fraiere. Ce altceva poate fi un ținăt, decât un ținăt?

Îmi ciulesc urechile și stau nemișcat. Și apoi îl aud, încet, pe fondu' muzicii, un ținăt ascuțit și chinuit. E absolut oribil - pare să transmită durere reală, groază reală. Simt un spasm în stomac.

— Căcat. Pare să fie o fată sau un copil. Ce facem?

Roger ne conduce în direcția sunetului, printr-o gaură din gard și peste un câmp noroios. Îmi murdăresc ghetetele și pantalonii și sunt cele mai bune pe care le am, da' nu mă deranjează prea tare, pentru că, oricum, „cele mai bune haine ale mele sunt zdrențe. Mi-e puțin frică, ca să zic, da' nu mă pot opri să nu râd de Sam, care se furișează tăcut prin iarbă, cu mitraliera de jucărie în mână, ca și cum ar fi în Vietnam sau așa ceva. Idiotu'!

Țipătu' se aude tot mai tare. Acu' e absolut oribil, un III! III! Mă cac pe mine de frică. Cineva e în mare pericol, în agonie; sunetu' îmi străpunge craniul ca un fierăstrău. E îngrozitor. Privesc spre Roger, sperând că asta mă va liniști într-un fel, da' e și mai rău; ochii lui negri sclipesc în lumina lunii și fața lui ascuțită și osoasă e concentrată și hotărâtă. Arată ca un prădător la vânătoare, plin de o furie tăcută; o energie cumplită bine reținută, gata să explodeze într-un acces de ferocitate incontrollabilă.

— Ah, căcat, spune Sam oprindu-se. Acu' văd ce e.

Roger e imediat lângă umăru' lui.

— Unde? Ce e? Ce dracu' e?

Sam se furișează înspre un gard, cu mine și Roger imediat în spatele lui, și apoi aud și alte sunete, pe lângă ținătu' care deja zgârie pe creier - crengi rupându-se, ceva care se zbate nebunește. Apoi dintr-odată se oprește și nu mai scoate niciun zgomot, în timp ce Sam dă gardu' la o

parte. Atunci o văd, de-abia se distinge în întuneric; o vulpe care stă înțepenită, tremurând, cu buzele răsfrânte deasupra dinților și ochii bulbucăți ca niște mingi de ping-pong. Simt că mi se oprește răsuflarea. E imaginea agoniei și a fricii absolute; blana din juru' gâtului ei e ridicată, udă și țepoasă de la sânge, și tot trupu' ei se cutremură din cauza groazei și a durerii. Vederea ei îmi străpunge măruntaiele ca o sabie rece ca gheața.

— Ah, la dracu'... sărmana de tine... ce s-a întâmplat, scumpo?

Vocea lui Roger e surprinzător de blândă.

— Căcat. S-a prins într-un laț.

Stăm toți acolo, întrebându-ne ce dracu' să facem și holbându-ne la vulpea prinsă în capcană, care tremură și sângerează. Ritmu' îndepărtat al tobelor techno se potrivește cu bătăile inimii mele și cu bubuitu' sângelui din cap.

— Ce șmecherie împuțită, șoptește Roger. Laț pentru gât. Te sufoci și mori din cauza propriului tău sânge. Asta e de-a dreptu' malefic, zău așa.

Apoi se repede și, cu o agilitate uimitoare, prinde vulpea de picioarele din spate și o ridică, astfel încât să reducă presiunea lațului; vulpea se zbate din toate puterile, înnebunită, mârâie și scuipă ca un diavol.

— Lațu' omule! Scoate lațu'! Nu sta acolo ca prostu, folosește-te de mitralieră!

Sam trage lațu' peste capul vulpii cu țeava mitralierei lui de plastic, sângele începe să țâșnească, Roger îi dă drumu' și vulpea sare și îl mușcă pe Sam. Sam țipă și cade în cur în noroi, iar vulpea fuge pe câmp, schiopătând și bălăbănindu-și capu' înspre muzica asurzitoare și lumina intensă.

Sam se uită în jos, la mâna pe care o ține în poală. Spune cu o voce slabă:

— M-a mușcat de deget. Mi l-a rupt.

Aprind Zippoul meu și examinăm degetu'. Nu se vede prea bine din cauza sângelui, da' arată destul de rău.

— Doare?

— Tu ce crezi? Aproape că mi-a mușcat degetu' de tot. Mă simt foarte bine și confortabil. Dumnezeuule.

— La spital cu tine, omule, spune Roger. Turbare, ca să zic.

Așa că ne întoarcem la crâsmă și sunăm la salvare. Cum tre' să arătăm toți trei, beți și plini de noroi și mizerie, Sam cu costumu' lui de terorist și mitraliera de jucărie și cu o mână scaldată în sânge până la cot... absolut dement. Nu trebuie să așteptăm la coadă la telefon, asta e clar. Mai băgăm niște whiskyuri în timp ce așteptăm salvarea și ne uităm la mâna lui Sam la budă, o clătim cu apă rece și atunci apare o rană sfâșiată din care se văd mușchii mov pulsând și ligamentele galbene bine întinse... aproape că mi se face rău. Cre' că erau și niște sclipiri albe de os.

Roger dă doar din umeri, zicând că a văzut chestii mult mai rele. Vine salvarea și ne duce la Bronglais, ar fi meritat să vezi fața doctorului când dă ochii cu noi; tremură, îngrozit. Exact ca vulpea, de fapt. Îmi vine să râd. Îl ia pe Sam să-l trateze, iar io și Roger ne ducem să stăm în sala de așteptare. Io detest spitalele. Sunt niște locuri hidoase, pline de boală. Mă deprimă groaznic.

Roger parcă e maniac, tropăie pe linoleum și face piruete. Vede niște jucători de rugby de lângă automatu' de cafea, care privesc uimiți cum îl duc pe Sam să-l trateze, și se repede spre ei, urlând:

— Hei, băieți, ăsta e Războiu' de Independență, înțelegeți! îi dăm pe englezi afară, clar, a sosit timpu'! Mișcarea de Eliberare a Țării Galilor!

Unu' dintre ei zice:

— Da, e clar, vă luptați cu whiskyul!

Apoi se holbează la Roger, care începe să răcnească „A Nation Once Again”¹⁶ cam la vreo zece centimetri de fața lui:

Când focul tinereții îmi ardea în vine Visam la bărbații liberi din vechime! La Grecia și Roma unde s-au

16 Cântec scris în secolul al XIX-lea de Thomas Osbome Davis, militant pentru independența Irlandei (n. t.).

ridicat Trei sute de bărbați și încă trei!

Și încă mă rog să apuc ziua la la la la la la

Și Țara Galilor, acum doar o provincie să fie din nou o
NAȚIUUUNEEEE!

Apare o infirmieră care îi spune să-și țină gura și el începe să danseze cu ea, învârtind-o și râzând nebunește. Jucătorii de rugby se holbează la el, uluiți. Pare complet dement. Io îmi găsesc un colț liniștit și îmi frec pe gingii niște amfetamină, amintindu-mi cum venisem s-o vizitez la spitalu' ăsta pe Mairead, nu cu mult timp în urmă, când făcuse avort. Mi-o amintesc cum stătea în pat, pierdută în cămașa de noapte, scoțându-și din mâneca enormă mâna tremurătoare, cu unghii lungi, date cu oja, ca să-și șteargă lacrimile. Cât de jalnică părea... cât de tristă... am plâns și io; oja de unghii roșie și brățărilor m-au făcut să plâng, aceste încercări inutile de a ameliora cât de cât o viață a cărei sălbăticie nu admite compromis și nu cunoaște milă.

Uneori urăsc lumea asta împutită.

Sam se întoarce, curățat, injectat și cusut; sărim într-un taxi și ne ducem la petrecere. Roger încă e supraexcitat, cântă și zbiară în timp ce mergem pe străzi, dar Sam e liniștit, probabil din cauza injecției pe care i-au făcut-o la spital (norocosu' dracului) și io sunt... mă rog, nu știu, pur și simplu sunt. Amfetaminele încă nu și-au făcut efectu' și mă gândesc la vulpea aia, la Mairead și la modu' în care ceea ce e nevinovat va suferi și va fi pedepsit, iar cei umili vor fi măcelăriți. Îmi amintesc când eram copil și îmi vopseam inițialele, CD, ca să zic, pe melcii mari, ca să-i însemnez, zău, că sunt ai mei, tovarășii mei, da' n-am văzut niciodată vreun melc târându-se cu „CD” pe spate, pentru că vopseau îi otrăvea și îi omora. Credeam că sunt în siguranță în cochiliile lor, da' în tot timpu' ăsta ei absorbau încet toxine mortale. Io nu voiam să-i omor, zău așa, numai că nu știam asta.

Noaptea e complet întunecată. E ca și cum ai merge pe fundu' unui ocean de Guinness.

— Colm, ești prea tăcut, omule, spune și tu ceva, la dracu'!

Io dau din umeri.

— Păi, știi... cu vulpea și așa mai departe. Săraca de ea. Poate avea pui și tot așa. Poate că au murit deja. Asta e tortură lentă, să mor io. Cre' că îmi trebe niște calmante.

— Și chestia e, spune Sam, că toate capcanele ăstea sunt ilegale. Am avea tot dreptu' să le dezactivăm pe toate, știți. Asta ar trebui să facem; să venim mâine și să le dezactivăm pe toate.

Degetu' lui bandajat sclipește alb și enorm în întuneric, ca un deget mare de desene animate.

— E o mare porcărie, zic io, simțind cum speedul începe să mă furnice. Dacă vulpea aia voia să omoare găini sau altceva, asta e din cauză că trebuia să-și hrănească familia. Doar asta voia să facă, să supraviețuiască și să-și hrănească familia, ca noi toți, da' *noi* ne-am obișnuit să avem mult prea mult. E ca și cu turma aia de căprioare de pe drumu' spre Purulumon, știi, era acolo de mii de ani și acu' e o fermă de vânat, adică cum mă-sa...

— Hei, Colm, revino-ți, omule, că ne faci să plângem! strigă Roger, suficient de tare și de brusc ca să mă facă să tresar. O să ne dea lacrimile din cauza ta, prietene! Nu te mai încrunta, zău, că doar mergem la o petrecere, Dumnezeuule! Și imaginează-ți ce fețe o să facă ăia când o să-l vadă pe fraieru5 ăsta!

Roger arată cu degetu' spre Sam și io nu mă pot opri să nu râd de halu' în care arată. Râd și mai tare când ajungem la petrecere și o văd pe Antonella stând încruntată și înroșită la față pe canapea, îmbrăcată într-un costum tradițional scoțian, și pe Malcolm care stă în spatele ei, arată spre ea și se strivește de răs. Acum speedul își face efectu' ca lumea și maxilarele mele încep să scrâșnească, așa plin de noroi cum sunt; o văd pe Mairead deja beată, chinuindu-se să deschidă o sticlă de vin, așa că îmi fac loc prin mulțime spre ea. Și cel puțin am o poveste mișto de spus, nu? Da, măcar atât. Acum mă simt în regulă.

Împutita de Sharon. Compania ei e cam la fel de dorită ca negii genitali; nu știe să vorbească decât despre

cine o place și cine nu și dacă Mairead i-ar mai împrumuta niște bani. Vreau să spun, uită-te la ea acum, rășchirată ca dracu' într-un fotoliu și cu un scrum de cinci centimetri la țigară și bătând câmpii cu accentu' ăla nazal și aspru de Wigan:

— Păi, știi sigur că lu' Rhodri îi place de miiineee, pentru că mi-a zis asta când era beat, zău, numa' că e curva aia de Helena care îi dă târcoale și...

Dumnezeule. Nu are nimic mai important la care să se gândească? Și Mairead stă pur și simplu acolo și ascultă porcăriile astea; e în stare să suporte orice căcat din partea lu' Sharon, dracu' știe de ce; adică Sharon nu contribuie cu nimic cât de cât valoros la viața *mea*, nu face altceva decât să ia. E o lipitoare împruțită. Mairead ar trebui s-o trimită la plimbare. Deși, ca să fim sinceri, Mairead ar suporta orice căcat din partea oricui. În afară de mine.

Încerc să nu mai aud vocea lu' Sharon și să mă concentrez la cartea mea, da5 e foarte greu; e ca și cum ai încerca să ignori un căcat de țânțar care îți bâzâie neîncetat la ureche. Foarte enervant. Apoi sună telefonu'. La început nu vreau să răspund, pentru că mă gândesc că poate iar e Sarah, care sună să se lamenteze că Paul i-a dat papucii. A sunat de cinci ori în ultimele cinci zile și începe să mă calce pe nervi. Și chiar dacă nu e Sarah, știi că nu poate fi nimic bun; e doișpe fără un sfert și, cum știe toată lumea, veștile bune dorm până la amiază (ca să-i citez pe Cowboy Junkies). Sună și nu se mai oprește.

— Ai de gând să-l lași să sune, Colm, sau răspunzi odată? spune Mairead.

Pe fața lui Sharon fulgeră un mic rânjet. Scorpia. Ridic receptoru'.

— Da?

— A, bună, sunt Arfon Morris...

Ah, căcat. De fiecare dată când aud vocea proprietarului la telefon simt cum mi se oprește inima. Și are și de ce; proprietaru' îmi spune că suntem în urmă cu patru sute de lire la chirie și că dacă nu plătim până la

sfârșitu' lunii, ne evacuează. Patru sute de lire. N-ar fi trebuit să bea ultimele două chirii. Îi zic că o să facem tot posibilu' și închid.

— Cine era?

— Proprietaru, zic io, adresându-mă lui Mairead, dar privind-o țință pe Sharon. A zis că îi datorăm patru sute de lire și că dacă nu plătim până la sfârșitu' lunii, tre' să ne cărăm.

Sper ca Sharon să se ofere acum să dea înapoi o parte din ălea nouă sute de lire pe care i le datorează lu'

Mairead, dar, Dumnezeuule, asta are piele de mistreț. Nu face decât să zâmbească afectat, să-și întoarcă privirea de la mine și să continue cu monologu' ei monoton și egoist:

— Oricum, Jenny crede că lu' Rhodri *chiar* îi place de Helena, da' vinerea trecută vorbeam cu Rhidian și el zicea că Rhodri spusese că...

În cele din urmă scrumu* ei cade peste trilogia mea *Illuminatu Sy* pusă lângă fotoliu. Nu mai suport asta. Serios, dacă mai continuă un singur minut, îi bag un cap în expresia aia încrezută și satisfăcută de sine. Da' cum poate Mairead să stea așa și să nu zică nimic? Mi-e clar că, dintr-o clipă în alta, Sharon o s-o tapeze iar de bani pe Mairead, care o să i-i dea supusă și io o să simt că înnebunesc și...

Mă duc în spatele fotoliului în care stă Sharon.

— Dă-te puțin.

Ea se apleacă în față și io îmi iau geaca atârnată pe spătaru' fotoliului.

— Unde pleci?

— Afară, zic io.

Mairead se uită urât la mine. Știu că mai târziu o să-mi reproșeze că am lăsat-o singură cu Sharon, dar.

Dumnezeule, dacă n-are chef de ea, atunci ar trebui să zică ceva, nu-i așa? N-ar trebui să stea așa și să îndure, Dumnezeuule. Să se lase călcată în picioare în halu' ăsta...

În timp ce ies pe ușă o aud pe Sharon spunând:

— Așa că i-am zis lu' Rhodri să ieșim diseară în oraș, numa' că n-am niciun ban și știu că și el e lefter, pentru că

așa mi-a zis, și mă întrebam dacă nu cumva...

Trântesc ușa.

Afară e cald, cald rău de tot; soarele arde totu' \ Habar n-am ce-o să fac; adică n-am niciun ban și nici cum să fac rost... ba da. Voisem să prad poșeta lu' Mairead, da' n-am prins ocazia, așa că tre' să recurg la planu' de rezervă.

Care e:

Mă duc și șterpelesc o grămadă de cărți de la librăria Smith și de la aia a universității și apoi le duc la anticariat, mototolind cotoarele pe drum ca să pară c-au fost citite. Femeia îmi spune să vin cam peste o oră, ca să le evalueze, așa că mă duc până la castel și mă așez acolo pe o bancă, fumând și privind marea. Gândurile despre Sharon sunt ca un pumn încleștat în pieptu' meu și sărăcia mă apasă ca o cămașă de zale, așa că mă străduiesc să mă gândesc la ceva plăcut, cum ar fi să mă duc să beau o bere după ce o să-mi iau banii pe cărți; știu că n-o să primesc mult, doar de vreo câteva guri, ceea ce s-ar putea să mă frustreze și mai tare, pentru că atunci o să mi se deschidă apetitu'... nu știu. Da' oricum n-am ce să fac altceva, nici nu se pune problema să mă întorc acasă; cel puțin aici, în oraș, există întotdeauna o șansă să se întâmple ceva plăcut, ceva neașteptat.

Văd o siluetă familiară străbătând cu hotărâre curtea castelului, pășind apăsător printre ruine. Îmi mijesc ochii și văd că e Margaret. O strig și ea vine la mine.

— Ce-i cu tine?

— Încerc să fac rost de niște bani.

— Și io, îi zic. Aștept să-mi evalueze niște cărți la anticariat. Și mă cam plictisesc, ca să fiu sincer.

— Io am ăstea, spune ea ridicând o pungă mare plină de monede. Mă duc să văd cât o să-mi dea pe ele la bancă.

Sunt tot felul* de monede înăuntru, franci, pesetas, până și zloți, lire, drahme, și unele ciudate, cu găuri în mijloc, arătând ca niște bomboane mentolate mari, de aramă...

Mags îmi zice că atunci când era mică strângea

monede străine și că asta e colecția ei. Zice că și-a vândut toate cărțile și aparatele electrice; săptămâna trecută l-a vândut pe ultimul dintre ele, un televizor alb-negru, pe cinci lire.

— Cât crezi că o să-ți dea pe ele? Pe toate monedele ăstea?

Ea dă din umeri.

— Nu știu. Nu știu ce curs valutar au cele mai multe. Aștept să văd. Ai chef de-o bere?

Are câteva lire, așa că ne ducem la Ship an Castle să bem ceva și să jucăm biliard. Murphy, câinele, stă pe un taburet de bar și se uită la noi cum jucăm; e plăcut înăuntru și așa vrea să mai stau, da' după o halbă jumate fiecare am rămas fără bani, așa că mă duc la anticariat și iau opt lire cincizeci. Crezusem că o să-mi dea mai mult, ca să zic, dar... bănuiesc că tot e mai bine decât nimic.

Pe drumul de întoarcere ne întâlnim cu Dai Datblygu, care se clatină pe Great Darkgate Street, cu barba lui până la centură. Poartă papuci de casă, e mort de beat și bea dintr-o sticlă de vin care pare scumpă.

— Ești bine, Dai?

— Sunt muci. Am lucrat, înțelegi.

— A, da? Și ai câștigat?

— Cînșpe la unu, pe un pariu de cinci lire! Sunt bogat, băiete!

Rage și ne strivește pe mine și pe Mags într-o îmbrățișare uriașă și puturoasă. Pfuu, Dumnezeule... e un tip mișto, da' în mod clar nu i-ar strica o baie bună.

— Cînșpe ori cinci, zice Mags. Asta face...

— Suficient pentru două zile de uitare, scumpo.

Îi dă un sărut apăsător și lipicios pe obraz, și fața lui Mags se pierde în barba lui.

— Am câteva datorii presante, zice el. După asta o să fiu în Llew, la bere. Fac cînște.

— Frumos din partea ta. Ne vedem acolo.

Dai dispăre. Norocosul dracului. Poate că ar trebui să mă apuc și io de pariuri. Ne ducem la Barclays și io rămân afară, în timp ce Mags o stresează pe casieră. Probabil că

o să stea acolo un secol, cu toate cursurile ălea de schimb de stabilit, așa că mă așez pe treptele reci de granit și aștept. Dau din umeri a scuze către un vânzător de *Big Issue*, care mă privește plin de speranță.

— Sunt lefter, prietene.

Tipu' zâmbește și dispare în mulțime. Orașu' e înțesat, plin de armate de turiști care rătăcesc aiurea și vorbesc cu accent de Birmingham, câțiva studenți rătăciți care mai amână să meargă acasă în vacanță și toți localnicii care au ieșit afară din cauza vremii calde. Probabil că la crăsmă te sufoci. Am opt lire și cincizeci în buzunar, care nu ajung nici pe departe. Și sunt sigur că nici ce-o să primească Mags n-o să fie destul; adică pentru o orgie ca lumea e vorba de vreo șaptezeci, optzeci de lire doar pentru tine - amfetamine de douăzeci (minimum), vreo zece pentru țigări, multă, multă bere, bineînțeles, mâncare pentru acasă ca să rezisti noaptea și alți bani ca să bei a doua zi, până trece efectu' drogurilor. Costă al dracu' de mult. Totuși cine știe ce se poate întâmpla... Poate că Mags o să primească mult mai mult decât se aștepta. Poate că printre monedele ălea e una extrem de rară care face câteva sute... sau poate casiera e o colecționară de monede avidă care o să i le cumpere pe toate direct, cu mult mai mult decât valorează ele de fapt. Poate că Mags o să găsească niște bani înăuntru. Poate că, în timp ce stau aici, din buzunaru' cuiva o să cadă un teanc de bancnote, care o să aterizeze la picioarele mele. Dumnezeuule, nici nu ar trebui să fie un teanc, o bancnotă de douăzeci ar fi de ajuns... sau de zece... chiar și una de cinci ar fi de mare ajutor...

Poate că se va întâmpla ceva frumos. Nu se știe niciodată.

Un cărucior pentru copii se oprește în tibia mea și îmi ridic privirea. E Sieffri Lewis, cu nevastă-sa și o armată de copii mici după ei.

— Ce mai faci, Colm? Te-ai apucat de cerșit?

— Nu e o idee rea.

— Ești lefter, așa-i?

Îmi întorc palmele, ca să vadă cât de goale sunt.

— Da, ca de obicei.

Mâna stângă a lu' Sieffri e legată cu un bandaj soios și nevastă-sa, Amanda, are o tăietură enormă la buză. Fețele copiilor sunt pline de ciocolată și înghețată.

— Păi, au apărut niște slujbe, dacă te interesează. Știi șantieru' ăla nou de lângă gară? Caută muncitori pentru fundații, e și prietenu' ăla al tău Paul, parcă.

Cuvintele și mișcările lui parcă sunt în reluare, subacvatice. Amanda la fel. N-aș zice nu la puțin skag... mi-ar mai abate gândurile de la sărăcia asta apăsătoare...

— De muncă? Nici vorbă, Sieff. Nu mă interesează, prietene. Absolut deloc.

— Nu, nu e chiar așa de rău, zău, da' io fac mai mulți hani vânzând. I-am zis chestia asta maistrului, serios; de ce vrei să pleci? face el. I-am spus că fac mai mulți bani într-o /i vânzând decât muncind la ei o lună. Merita să vezi ce față a făcut.

Râd. Îmi place de Sieffri.

— E lejer, ca să zic, nu foarte greu, patru lire pe oră, sâmbătă scurtă...

— Nu, nu, Sieff, chiar nu mă pasionează, prietene.

Situația încă n-a ajuns atât de disperată. Nu te mai obosi, prietene, io sunt un Hercule al dezinteresului.

Sieffri începe să se mai însuflețească puțin, în timp ce își ia accentu' afectat de Liverpool:

— Hei! Hei! Potoliți-vă, potoliți-vă! Haideți...

Unu' dintre copii începe să se agite și Mandy îl ia în brațe:

— Șșșș, dragule, aproape am ajuns... vezi marea?

Arată spre capătu' drumului și copilu' gângurește.

— Te-ar interesa ceva heroină bună?

Sieffri vorbește încet și confidențial.

— Marfa beton, zău... am adus-o chiar io din port de la I ishguard, azi la trei dimineața, ca să zic...

Scutur din cap.

— Nu pot, prietene. Sunt lefter. Am opt lire la mine și. ista e tot, dup-aia rămân falit.

— Păi...

Mototolește o hârtie de cinci în buzunaru' de la cămașa mea.

— Poftim. Ți-aș da mai mult dacă aș putea, zău, da...

— Nu, Doamne, e de ajuns. Ești un mare domn, prietene.

— Da, știu. Cheltuie-i cu înțelepciune.

Îmi zâmbește larg, dezvelind o cacofonie dentară de prima mână. Apoi îmi face cu ochiul și pleacă încet, cu Mandy și copiii în urma lui, strecurându-se leneș printre trecători. Un tip mișto. Poate chiar ar trebui să mă apuc de cerșit. Sunt aici de cinci minute și am primit deja cinci lire, fără măcar să încerc. Totuși, nu toată lumea e la fel de generoasă ca Sieffri, nu-i așa?

Maggie se întoarce.

— Șapte lire, spune ea. Mă așteptam la mai mult. Șapte lire prăpădite...

Ceea ce nu e prea mult pentru o pasiune din copilărie, nu-i așa? E întotdeauna șocant când pasiunile și interesele tale, chiar dacă sunt depășite, ajung să fie traduse în unități monetare, pentru că atunci ești forțat să-ți dai seama că în lumea practică ele nu au niciun fel de valoare pentru ceilalți. În afară de tine, nimeni nu dă un câcat pe ele; și dacă tot măsurăm valoarea lucrurilor în termenii schimburilor monetare, atunci asta înseamnă că ți-ai irosit timpul\ N-ai făcut nimic. N-ai învățat nimic. Puteai la fel de bine să te ocupi cu umplerea rafturilor de la supermarket.

Deci: avem cele șapte ale lu' Maggie, cele opt jumate ale mele și cele cinci de la Sieffri... Douăzeci de lire cincizeci. După un pachet de țigări rămânem cu ceva mai puțin de optsprezece lire, pe care le cheltuim în Black, Yr Hen Llew Du, o crâșmă răcoroasă și întunecoasă, departe de arșiță și de picioarele cumpărătorilor. Da' optsprezece lire nu înseamnă decât nouă halbe și după patru de fiecare sfârșitul începe să prindă contur și io încep să simt un freamăt alcoolic care cere în gura mare să fie alimentat în continuare.

Vine Roy, pe care Mags îl întreabă dacă l-a văzut pe Dai.

— Da, tocmai acum, zice el. Era întins pe spate, pe plajă, și cânta cât îl ținea gura, mucii de beat. De-abia se putea mișcă. Am vorbit cu el și nici măcar nu m-a recunoscut. De ce?

Mags scutură din cap și continuăm să ne descântăm fiecare ultima jumate de halbă, așteptând să se întâmple ceva. Vreau să spun, uneori *chiar* se întâmplă lucruri; ălea cinci lire neașteptate de la Sieffri, de exemplu... *chiar* se întâmplă lucruri. Dar acu' nu se întâmplă nimic. Stăm acolo, sorbind încet din bere și așteptând, și din acel freamăt slab pe care îl aveam dispărea orice plăcere, pentru că nu se întâmplă nimic, în mă-sa.

Stau sprijinit de tejpheaua de la Oxygen, simțind E-ul în organism, în extremitățile și în dinții mei, și un nou val îmi vine de la ultima tabletă pe care tocmai am înghițit-o și știu că în câteva minute voi fi într-un loc în care niciun fraier n-o să-mi poată tulbura sau dilua bucuria, da' oricum n-o să vrea să facă asta, pentru că și ei o să se simtă la fel. Paul îmi urlă ceva în ureche, nu aud prea bine din cauza muzicii, da' cred că era ceva gen „Tiger Feet” de Mud sau așa ceva, da' oricum nu sunt prea atent pentru că mă uit la Mairead și Margaret cum dansează, cu fețele cuprinse de extaz, și mă gândesc la vânătaia pe care am observat-o pe sânul lui Mags noaptea trecută și mă întreb de unde o are. Am întrebat-o, ca să zic, da' ea s-a fâstâcit și a zis că a alunecat în baie, da' acum nu pare s-o mai deranjeze, cum dansează împreună cu Mairead, cu niște expresii angelice pe fețele lor, cu membrele lor superbe și pielea strălucitoare, amândouă frumoase și cool... atât de fericite...

Stau și le privesc pe amândouă, în timp ce MDMA-ul bun își face rapid efectul. Nimic nu poate fi mai bun decât asta. Exclus.

Femeile mele superbe. Fetele mele frumoase.

— Aaahh! Ai picioarele înghețate complet!

Mairead râde și apasă și mai tare cu picioarele ei pe

ale mele.

— Nu, vorbesc serios, Mairead; sunt atât de reci că *doare*.

Își trage picioarele și se ghemuiește lângă spatele meu, cu fața în ceafa mea și genunchii băgați în partea din spate a genunchilor mei, ca niște linguri. Mă întreabă la ce mă gândesc și io dau din umeri.

— La nimic.

Și uneori chiar nu există nimic în capu'* meu... doar blocuri albe, plutitoare, de nimic... însă acum mă gândesc la elasticitatea minunată a mușchilor și la cât de uimitor e că gaura curului mică și strânsă a lui Mags poate primi scula mea în erecție.

Dumnezeule. Cât de crudă e dinamica umană. Mairead e aici, lângă mine, și Mags la Llys Wen, de una singură. Oare oamenii nu mai cunosc mila? Ce dracu' e cu mine?

Mairead murmură ceva și în curând adoarme, îmi dau seama din cauză că respirația ei devine mai lentă și mai profundă, iar io rămân așa, holbându-mă în întuneric și ascultând ploaia de la fereastră. Sper că Mairead nu va începe să vorbească în somn; uneori face asta și e groaznic de enervant – din cuvintele pe care le pot înțelege s-ar părea că vorbește cu bunica ei, cea care a murit și i-a lăsat toți banii... E ceva tulburător. Devine un fel de altă voce din capu' meu, acele șoapte sinistre de proveniență necunoscută care vin uneori noaptea... și mi-o imaginez pe bunica lui Mairead, aici, în cameră cu noi, stând la capu'* patului în întuneric, respirând și privindu-mă fix. Pe moment nu există niciun fel de voci aici, ca să zic, da' așteptarea lor poate fi mai rea chiar decât să le auzi.

Uneori.

Sunt treaz, complet treaz. E posibil să mai existe niște urme de sulfat în sângele meu, de la grămada pe care am mâncat-o cu trei zile în urmă, dar asta e tot. Și sunt obosit – de-a dreptu* epuizat, ca să fiu sincer –, dar nu reușesc să adorm. N-am mai dormit ca lumea de zile întregi, așa că ar trebui să adorm imediat, da' nu pot; prin

cap îmi trec o groază de chestii, mintea mea e cuprinsă de un vârtej nebun - o să fim evacuați (ultimele trei ajutoare pentru locuință au fost încasate și cheltuite), ce-o să facă Mairead când o să-și dea seama cât de puțin i-a mai rămas din moștenirea ei, o să fim dați în judecată pentru neplata taxelor locale, o să vină inspecția la noi, o să afle Mairead despre Margaret? Tot felul de căcaturi îmi clocotesc în creieru* meu obosit și terminat.

Paranoia de speed. Paranoia de amfetamine e un înlocuitor al viselor; pe speed nu poți dormi, dar mintea ta, psihicul tău are nevoie să viseze, așa că, în consecință, începi să visezi treaz. Pur și simplu mintea ta încearcă să se pună la punct și să facă totu' și mai rău... imagini oribile de război și mutilare vin spre mine din întuneric, senzația unei armate cu glugi pe cap adunată la capătul străzii, pieptul mi se umple de vinovăție și rușine pentru toate lucrurile urâte și egoiste pe care le-am făcut vreodată... căcat. Regret regret regret. Îmi pare rău. Tăcere, în afara bătăilor inimii mele, a ploii și a respirației profunde a lui Mairead. Un ritm: bum, pam, sss. Bum, pam, sss.

Afară, în întuneric, dincolo de fereastră, sunt cucuvele, vulpi, nevăstuici, șerpi, moarte, pândă, dinți ascuțiți, sfâșiere și țipete de durere și de groază. Chiar și aici, înăuntru, în dormitor, sunt păduchi în saltea, căpușe în covor, în colțurile de sus, unde pereții se îmbină cu tavanul, sunt păianjenii ăia slăbănogi, cu corpurile lor stupide ca niște saci aspiratori, care stau acolo agățați, perfect tăcuți și nemișcați, atârând acolo în aer, așteptând... ticăloșii dracului... urăsc păianjenii ăia cu picioare lungi; nu pe cei dolofani și păroși, ăștia chiar îmi plac, ci pe cei cu trup minuscul și picioare de coșmar, disproportionat isteric; dacă ai putea vedea un urlet de durere, așa ar arăta. Săptămâna trecută mi s-a părut că am o experiență gen drumul Damascului cu ei; mă uitam cum unul dintre ei își țese plasa în baie, cu picioarele mișcându-se în toate părțile, și apoi dintr-odată l-am văzut ca pe o ființă de cea mai mare frumusețe, minunat de delicată, un miracol al evoluției, cu glandele care secretă

capcana lui de mătase de două ori mai rezistentă decât oțelul... dar senzația nu a durat decât câteva secunde, după care l-am strivit pe nemernicu' ăla mic și sinistru cu o revistă *Viz* făcută sul.

Mai demult, acum mulți ani, taică-meu lucra pe un șantier din Liverpool. Ajutoru' lui s-a dus să deschidă un cofraj nou de cărămizi, după care s-a întors alergând, alb ca hârtia și cu mâna întinsă. Zicea că dintre cărămizi țâșnise un păianjen mare și galben, cu picioare foarte lungi și ochi negri, imenși, care îl mușcase de mână, de pielea dintre degetul mare și arătător. În câteva minute se înverzise, voma și aiura... au chemat salvarea, da' a murit înainte s-apuce să-l ducă la spital. Ultimul lucru pe care îl spusese era despre mărimea ochilor păianjenului. Nu-i venea să creadă că fusese în stare să vadă ochii unui păianjen.

Ce lucruri se întâmplă în lumea asta. Lucruri pe care n-o să le cunoaștem niciodată. Lucruri care, dacă *am reuși* să le cunoaștem, ne-ar face să urlăm, să fugim în munți, dincolo de nori, ca niște sperietori de ciori, ca niște păsări moarte, cu căcatu' cald alunecând pe...

Nu. N-are rost. N-are niciun rost.

Să rătăcești pe insula asta împuțită. Unde o să mă duc după Aberystwyth, unde o să ajung? Afară, în întuneric, dincolo de sticlă: Anglia, Scoția, Isle of Man, alte părți ale Țării Galilor... Franța, ah, Franța aia împuțită; urăsc țara aia, zău (printre altele, pentru că e plină de francezi), dar am amintiri dragi de acolo... tre' să-l fac pe Malcolm să-și miște curu' și să găsească un loc în care să stăm. Să fim toți trei acolo, io, el și Roger, asta ar însemna un șir de baruri golite, femei însărcinate și, cunoscându-l pe Roger, nasuri sparte de-a lungul țării... perfect.

Dar asta dacă; doar dacă. Franța un căcat. O să rămâi sărac, plouat și bețiv și o să continui să faci lucruri din cauza căroră mai târziu o să vrei să te arunci pe geam, ca să scapi de amintirea lor. Știi că așa va fi. Nu te poți abține, Colm. E destinul tău să fii un ratat, nu pretinde că nu e așa.

Nu, se întâmplă și lucruri bune, uneori chiar se întâmplă; trebe doar să crezi. Și să aștepți. Asta e tot ce tre' să faci.

Dumnezeule. Viața mea, omule. Bum, pam, sss. Viața. Mea.

Mare greșeală asta, mare mare MARE greșeală - să bagi speed de unu' singur. Ajungi să te sui pe pereți, să-ți muști unghiile până la sânge și să sudezi țigările până când de-abia mai poți respira, și singuru' miros sau gust pe care îl mai simți e ăla de cenușă. Stau aici, bombardat cu informații senzoriale; televizoru' merge cu sonoru' dat încet (Brucie se dă în spectacol cu noua lui perucă) și la boxe zăngăne albumu *Twisted* de la Hallucinogen. Răsfoiesc ultimul număr din *The Kop* pe care mi l-a trimis Sarah săptămâna trecută, mestec gumă, fumez și beau cidru rece, în timp ce în organismu' meu își face de cap juma' de gram de cea mai bună amfetamină... suprasolicitare senzorială, să mor io. Absolut beton. Tot corpul* îmi zvâcnește și se bââie și creierul > mi se învârtă ca o mașină de spălat, sub acest asediu. Sunt în flăcări. Însă ceea ce-mi lipsește e cineva cu care să vorbesc sau căruia să-i vorbesc, oricine, sunt disperat, îmi scrâșnesc dinții până când îi sfărâm și nu mă pot opri să bâigui chestii de unu' singur, am nevoie de fețe, mulțime, trupuri mișcându-se, o altă prezență umană... Mairead s-a dus la Glengower cu Sam, Ella, Paul și Sioned și mi se pare că și Laura e cu ei, da' n-am chef să mă duc și io acolo, pentru că tot timpu' e plin de studenți tâmpiți și fani labagii de rugby și nu vreau să compromit ceva modu' în care mă simt... totuși poate că ar fi mai bine, decât să stau aici de unu' singur... le-am spus că ne întâlnim acolo cam într-o oră și imediat ce au ieșit pe ușă mi-am scos sculele: ac, lingură, praf etc. Sunt luat ca dracu' acum și nu sunt încă atât de agitat încât să trebuiască să ies din casă, mă simt minunat, dar mi-ar prinde bine puțină companie. Ah, nu știu nici io. Cum aș putea să fiu sigur, când prin venele mele circulă juma' de gram de Pink Champagne și aproape patru halbe și aproape două kile de cidru nefiltrat?

Hamsteru' meu se agită în spatele dulapului; acu' câteva minute am avut o conversație cu el, da' a fost mai degrabă unilaterală - am trăncănit la el, da' el stătea doar pe genunchiul meu, își curăța urechile și fremăta din nas. Ce prostănac.

Mă ridic și încep să dansez de unu' singur, învârtindu-mă și vâjâind cu mâinile prin aer... îmi place la nebunie Hallucinogen... se aude soneria și inima îmi sare din piept. Mă duc să deschid, apoi mă întorc și îmi ascund sculele sub o pernă. Nu știi niciodată cine poate fi. Da' până la urmă e în regulă, nu, e chiar minunat, pentru că e Mags.

— O, Doamne, ce mă bucur să te văd, simțeam că înnebunesc aici, hai, intră.

— Ești pe speed?

— Da, la greu.

— Se vede. Ți-a mai rămas ceva?

Ne ducem în sufragerie și îi dau punga de sub pernă, și în timp ce ea își mărunțește o linie pe măsură, cu marginea ascuțită a cârdului ei de la Narcotics Anonymous, pălăvrăgesc la ea, trăncănesc tot felul de tâmpenii, superbucuros că am cu cine să vorbesc. Ea știe cum e treaba, Mags e în regulă, râde și dă din cap la intervale regulate, se concentrează la mărunțirea amfetaminei și mă lasă să-i dau înainte. De fiecare dată când se apleacă să toace sau să tragă pe nas arunc o privire pe sub salopeta largă pe care o poartă, în decolteu' adânc, întunecos și alb. Uau.

Aspiră ultimele fărâme și se lasă pe spate, trăgându-și nasu!

— Beton, spune ea. Muream după o linie... ai de gând să ieși mai târziu și așa mai departe?

— Da, da, dacă vrei și tu, zău...

Dintr-odată îmi amintesc ceva:

— Ah, căcat, tocmai mi-am amintit; sunt aproape lefter. Mă gândisem să beau cidru' din frigider sau s-o tapez pe Mairead de niște bani, dac-o s-o mai găsesc, ca să zic. Speedul și celelalte m-au curățat.

— Aha, deci atunci Margaret tre' să-ți ia de băut toată seara, nu-i așa?

— Nu, adică da, hei, stai puțin, *tu* ai venit la *minei* și amfetamina aia din nasu' tău face cinci lire!

Margaret zâmbește.

— E OK, azi am luat șomaju'. Am vreo patruzeci de lire în buzunar. Unde vrei să mergem?

Dau din umeri.

— Păi, trebuia să mă întâlnesc cu ceilalți în centru, da' nu-mi place deloc acolo. E o piață mizerabilă de came. Am putea să bem acolo câteva beri, bănuiesc, și apoi să mergem altundeva. Ce zici?

— Unde e Malcolm?

— Lucrează în seara asta, la restaurantu' ăla din Eastgate. Sărmanu' de el. Prefer să fiu lefter. Vrei cidru?

Pun pentru amândoi, vorbim și glumim, pregătindu-ne să ieșim, mai băgăm niște speed și niște cidru, iar mai băgăm niște speed, iar când ceilalți se întorc după miezu' nopții, cu pungi de plastic pline de cumpărături și o gașcă după ei, io și Mags suntem în mijlocu' camerei, dansând ca nebunii pe Essential Selection, ere că John Kelly e, tropăind cu ghetetele pe podea. Sunt luat pe speed ca dracu' \ O petrecere improvizată: cel mai bun tip. Pe ușă intră un șir lung de cinci minute de oameni beți și drogați.

E și Liam, complet muci, cu o sticlă de Rush băgată în nară, e și Malcolm, care miroase a grăsime de cartofi prăjiți și oțet și care bolborosește fericit despre ceva referitor la Paul și o barcă, nu înțeleg mare lucru. Și mai sunt o grămadă de oameni pe care nu-i știu sau pe care nu-i știu prea bine; de unde dracu' au apărut toți ăștia?

O găsesc pe Mairead în bucătărie, sprijinindu-se strâmb de aragaz, muci de beată. O vrăjește un fraier înalt, cu un tricou lălâi de rugby. îl privesc cât de tăios pot io.

— Mairead, cine dracu' sunt toți ăștia? I-ați închiriat de undeva sau ce?

Ea se prăbușește pe mine, cu mâinile în juru' taliei mele, și tricou' de rugby se cară. Aud alți țipi cum fac mișto de el pe hol.

— Ne-am întâlnit cu ei în Glen. Cre' că Liam îi știe pe unii dintre ei. Te deranjează?

— Nu, zic io. Sigur că nu, și chiar nu mă deranjează pe bune, da' e cam neașteptat, știi? Adică, io stăteam aici cu Mags, dansam ca nebunii, și acum uite... casa e plină ochi.

Geme de oameni. Iestyn e în frigider, scoțând cutii de bere; ne întinde, mie și lu' Mairead, un pachet de Stella Artois de patru.

— Mersi.

Mairead bea jumate din a ei dintr-o înghițitură și se prelinge, moale, pe podea și se ghemuiește în colțu' plin de grăsime de la aragaz. Acolo e în siguranță, nu e în drum, ca să zic, așa că o las acolo și mă duc să caut pe cineva cunoscut. Bucătăria e deja plină de fum de marijuana și oameni cu ochi sticloși și păr lung și lins bântuie fără scop, ca niște fantome terapeutice.

— E casa ta, omule? mă întreabă un hippiot băut.

— Da., De ce?

— E mișto, omule. Putem să folosim aragazu' ca să preparăm haș?

Frumos din partea lui că a întrebat.

— Da, da, nicio problemă. Numa' s-aveți grijă la prietena mea, a leșinat lângă ușa cuptorului.

Tipu' mă bate pe umăr cu mâna lui osoasă, io i-o dau la o parte și îl iert de data asta. Hippioți nenorociți. Dacă bucătăria aia pățește ceva cât de mic... sau dacă o jignește cineva pe Mairead... dacă fură careva ceva...

Nu. Sunt în regulă. Au fost politicoși și au întrebat, Dumnezeuule, nu fac niciun rău. Simt cum sunt străbătut de speed, la fel de extaziant ca plonjarea în mare; plutesc din nou. Zbor.

În holu' întesat, Liam strigă peste capetele înghesuie la laura:

— Laura! Laura! mai vrei o votcă?

— Până sus, iubitule!

Îmi place când Laura îi spune lu' Liam „iubitule”; îmi amintește de cuplul Holling și Shelley din *Northern i*

xposure. Mă lipesc de perete, astfel ca Liam să se poată strecura pe lângă mine.

— Ești fericit, Colm?

— Ca un porc în cocină.

— Bravo. Vrei ceva de băut?

— Nu, am deja. Da' hai să-ți spun ceva, dacă se ține careva de prostii prin bucătăria mea, să-mi spui mie, bine? Iii cu ochii pe ei, zău.

— Absolut.

— Și mai uită-te la Mairead; e leșinată lângă aragaz.

Mă chinui să străbat holu, mergând pe lateral ca un e rab. Îi zâmbesc larg unei fete blonde pe care am futut-o o dată pe plajă și ea îmi zâmbeste, spunându-mi ceva, dar cuvintele ei sunt înecate de o voce care cântă refrenu' din „Parklife” de Blur. O voce cu accent de Liverpool; mă întorc repede, dar e în regulă, sunt în siguranță, e barmanu' din Fountain. Da' tot ar putea să fie conectat cu familia Maguire, presupun... dar nu, probabil că nu; mă îndoiesc foarte tare că ei ar lucra cu un poponar. Familia Maguire sunt niște cretini din Birkenhead, gangsteri moderni, ca să zic, care mi-au încredințat cu ani în urmă două mii de lire cu care să cumpăr heroină olandeză. Pfuuu. Ce idioți! Am ținut io banii și m-am dus în Franța, unde m-am distrat mai bine ca oricând, dar, bineînțeles, după asta nu mă mai puteam întoarce în Liverpool, cel puțin dacă nu voiam să mă aleg, în cel mai bun caz, cu leziuni cerebrale serioase. Chiar și Aberystwyth e prea aproape, presupun, da... mă rog, dacă e să se întâmple, se întâmplă. N-am ce să fac. Tre' să accept situația. Unii oameni zic că să faci așa ceva înseamnă să-ți cauți moartea, da' io zic că asta înseamnă supraviețuire. Să ai grijă de tine. Ca să-și salveze onoarea, tânăra' Maguire, dementu' de Tommy, un violator gras, transpirat și psihotic, cu păru' făcut permanent pe spate, i-a zburat creierii unui tip pe nume Noel, în camera lui de cămin din Texteth, și a răspândit zvonu' că ăla era cel care fugise cu banii. Cel puțin asta ere că s-a întâmplat.

Mă strecor până în dormitor, unde Malcolm le

vorbește câtorva țipi cu ochelari, de-a dreptul îngroziți. Gesticulează violent și are ochii cât farfuriile:

— Ascultă-mă pe mine, fir-ar a dracu', s-a terminat! Meciu' s-a sfârșit! Treci prin viață ca și cum lumea ar fi receptivă sau mai știu io cum la diplomele voastre de căcat de sociologie sau de ce mai sunt, io vă spun aici și acum că n-o să mai rămână decât cenușă! Cenușă și oase! Cum dracu' puteți să trăiți așa de nepăsători, gândind și acționând de parcă ar mai fi rămas timp măcar cât să vă scrieți voi lucrările voastre de licență nenorocite, care oricum nu valorează nici cât hârtia pe care sunt scrise? Hmm? N-ai învățat nimic, prietene, absolut nimic, dacă ai avea măcar o urmă de inteligență, ai ști ce să faci, ai tăia-o la Polu' Nord, în Tierra del Fuego, Dumnezeuule, oriunde! Oriunde, da' nu aici! O să mori, omule, văd deja cum bube verzi imense îți apar pe piele și...

Mi-ar plăcea la nebunie să stau și să urmăresc faza asta, mă distrează la culme, da' am neapărat nevoie să mai trag ceva, așa că îl bat pe Mai pe umăr și el își întoarce fața pătată, spasmodică și cu maxilarele scrâșnind spre mine.

— Mal, dă-mi și mie pe ce ești tu, indiferent ce e. Am rămas fără.

Îmi întinde un pliculeț.

— E tare ca dracu', fii atent.

Apoi se întoarce la audiența lui, care încerca să se fofileze, dar devin imediat atenți când Malcolm începe să le vorbească din nou:

— N-aveți decât să vă fluturați revistele voastre studentești de căcat și să vă amăgiți că faceți ceva extrem de important atunci când discutați despre rolu' teatrului în societatea de azi! Dumnezeuule, omule, sunteți orbi, cum puteți fi atât de orbi!

Mă duc să-mi iau sculele din sufragerie, unde e aglomerat ca dracu'. Maggie dansează, s-a dezlănțuit lângă combină, pare extatică și sexy. Îl văd pe Plaque cum stă pe picioarele din spate pe măsută și mă duc să-l iau și să-l duc înapoi în cușcă, să fie în siguranță, da' înainte să

fac io asta văd cum un dobitoc apropie de nasul lui mic și roz o țigară aprinsă, pe care Plaque tocmai e pe cale s-o amușine.

— HEI!

Tipu' îi bagă hamsterului țigara în față; hamsteru' sare și io îl prind și îl pun pe umăru' meu, apoi mă întorc la dobitocu' ăla gras cu țigara, în timp ce în mine crește furia alături de elanu' amfetaminei, mare, neagră și binevenită:

— Ala e hamsteru' meu, dobitocu' dracului! Și, oricum, cine dracu' ești tu?

Tipu' ridică privirea spre mine. Un nemernic obez, idiot și roșcat.

— Aăă, mă cheamă Dafydd și nu voiam să...

— Poți să pleci. Hai, dispari din casa mea înainte să-ți sparg fața, dobitoc prost și urât ce ești.

— Da' de ce, io...

Văd roșu; îl iau de guler și îl arunc de pe canapea, în timp ce Șobo își bagă ghearele în gātu'* meu, ca să nu cadă. Tipu' dobitocu' ăsta de Dafydd, se prăbușește zgomotos pe podea și toată lumea se întoarce să privească.

— Vrei să-mi arzi hamsteru' nu-i așa?

Îi trag două șuturi în curu' lui gras, foarte tare, cât de tare pot, și el chelălăie și fuge, scheunând niște explicații jalnice care mă înfurie și mai tare:

— Ieși afară din casă! Dacă te mai prind pe undeva înăuntru în seara asta, te omor, pe cuvântu'* meu!

Mă aplec deasupra lui și îi urlu în față. Tipu' se ridică în picioare clătinându-se și fuge din cameră. Toată lumea mă privește, da' pe mine mă doare-n cur, ca să zic. Se uită la mine cum îl bag încet înapoi în cușcă pe Plaque, apoi îmi recuperez sculele de sub pernă. Ce gașcă de idioți. Vin la mine în casă și...

Îmi pun sculele în buzunaru' de sus, rânjesc la toate fețele ălea cu gura căscată, o sărut apăsător pe gură pe Margaret și ies. Ce ieșire superbă; mă simt ca, nu știu, un cowboy, un gangster. Mă simt extrem de mișto. Și de ce nu m-aș simți? E casa mea, nu-i așa?

Ajung în hol (cântărețu* din Liverpool e acum un

morman comatos, pe jumătate băgat în debara), apoi în bucătărie (Mairead e un morman adormit, în spatele pardesiului lui Liam) și în baie, unde niște idioți își prepară un joint. Toți își ridică privirea spre mine.

— Bun, ieșiți afară.

— Ce...

— Dispari de-aici...

— Afară! țiip io. Duceți-vă în curte sau altundeva!

Pleacă bombănind și io încui ușa. Morții mă-sii.

Labagii ăștia vin în casa mea... dacă mai prind vreun dobitoc sadic care îmi chinuie hamsteru, îl...

Mă așez și îmi pregătesc sculele. În colțu' de lângă veceu e o pereche de ciorapi mucegăiți și puturoși, încă mirosind a pișatu' lu' Mairead de săptămâna trecută. Alcoolicii ăștia nenorociți; cea mai rea specie de dependenți dintre toate... îmi amintesc de o clinică în care am stat odată, la Cambridge. Alcoolicii erau cei mai răi. Până și heroinomanii reușeau să suporte sevrăju\ zău, da' alcoolicii făceau chestii gen să bea Domestos și aftershave și să mănânce cremă de ghete, ca să simtă efectu' de alcool. Era absolut oribil. Io stăteam acolo la ordinu' tribunalului, ca să zic, încercând să-mi înving presupusa mea dependență de alcool și amfetamine. Am avut câteva zile de sevrăj ușor. Imediat ce mi-au dat drumu' am golit o farmacie de calmante și m-am dus direct la crâșmă, ca să sărbătoresc. A fost o simplă pierdere de timp și irosire a banilor contribuabilului, atâta tot.

Brichetă, apă în lingură, praf, vată... n-am vată, așa că folosesc partea din interior a unuiia dintre tamponalele lu' Mairead. Merge. Micul cazan al lingurii, elixirul clocotind; *aqua vitae*> apa de foc, mă rog. Știu că am mai spus asta de multe ori, da' nu strică să repet: asta e *hard-core*. Asta e dincolo de cuvinte, dincolo de viață și biologia ei simplă, asta înseamnă să ajungi pe tărâmu' cu care doar îngerii și demonii sunt familiarizați. E lipsa de frică. Asta înseamnă să trăiești, nu te obișnuiești niciodată cu ea, de fiecare dată e palpitant, de fiecare dată simți vulturi care dau din aripi în stomacu' tău, de fiecare dată inima îți

bubuie ca dracu' în torace...

Acu' intră în vată. Acu' intră în vena mea, acea înțepătură dureroasă familiară și superbă... asta e marfa lu' Malcolm... apăs puțin pistonu' apoi îl trag iar, scoțând un fir de sânge care se extinde și se răsfirează ca o dantelă sau ca penele de pe aripa unei păsări strălucitoare, de asta îmi amintește de fiecare dată... nu știu cât de tare e... Malcolm era luat rău și doar trăsesese pe nas... căcat, nu știu nici măcar ce e... apoi apăs rapid și complet pistonu'.

Instantaneu, sunt în picioare și defileș prin baie cu seringă încă în braț, pereții se învârt în juru' meu și podeaua parcă e gelatină sau apă și drogu' începe să mă străbată, îmi scapă câteva picături de pișat în blugi și asediul ăsta mă face să scheaun și să mă gândesc CĂCAT CĂCAT PREA MULT PREA MULT mă agăț de pereți și îmi lipesc fața de zugrăveala rece și simt cum inima îmi explodează în torace... prea multă respirație, respir prea mult, sângele meu circulă mult prea repede... Nu cred că pot să-i fac față... căcat... ce-am făcut...

Apoi demența inițială scade, la fel și frica și ce crezi?

Da, mă simt absolut beton, extatic, sunt cuprins de o bucurie pe care n-o s-o cunoști și n-o s-o experimentezi niciodată, nici măcar n-o să te apropii vreodată de sentimentu' ăsta, omule, n-o să știi niciodată...

Îmi scot seringă din braț cu degete tremurătoare, îmi ascund sculele în coșu' de rufe tip Ali Baba și mă întorc la petrecere. Toți oamenii ăștia de aici au impresia că sunt fericiți, au impresia că sunt fericiți cu marijuana și băutura lor, cu prafurile frecate de gingii și trase pe nas, da' habar n-au ce e adevărata fericire, adevărata bucurie. Trec țănoș printre toți ăștia, toți ratații ăștia triști, rânjind atât de larg că mă aștept să mi se despice fața oricând. Eu sunt alesul. Pot defila țănoș printre ei, îi pot strivi pe toți cu degetu' mare... M-am născut cu căiță. Sânge țigănesc. *Eu* sunt cel ales, să mor io. Toată planeta asta nenorocită o să tremure când trec eu.

Mairead încă sforăie în spatele pardesiului lu' Liam, în pădurea de picioare și ghetе. Malcolm e în celălalt colț

al camerei, sprijinit de masa plină de sticle și cutii, împungându-l cu degetu' în piept pe un tocilar scund și urlându-i în ureche.

— Hai, Malcolm, arată-ne ce poți, băiete! îi strig io lu' Malcolm, apoi mă reped spre el.

Și continuă tot așa. Tot așa le nesfârșit, și n-aș vrea să se termine niciodată.

E una pe care mi-o amintesc, cât se poate de clar și de detaliat, cum stătea pe spate goală, cu picioarele încrucișate la gleznă, mâinile sub cap, cu lumina strălucind pe stomacu' ei bronzat, picioarele foarte lungi și sâni perfecti. Stătea așa, zâmbind, așteptând ca io s-o ating și s-o mângâi, când eram mai tânăr, acu' ceva ani.

Conturu' mușchilor, umbra în V a părului pubian... au fost o grămadă; o grămadă de femei, presupun, o grămadă de fete, ca să zic, dar pe asta mi-o amintesc cel mai clar, chiar dacă s-a întâmplat cu atâția ani în urmă și la atâția kilometri depărtare... încă îmi amintesc. N-o s-o uit niciodată pe asta care stătea întinsă, goală, cu toată Franța la fereastră și inima mea bătând nebunește.

Ei, dă-le dracului. Noi, drogații, alcoolicii, dependenții de toate tipurile, noi nu avem iubiți sau iubite; noi nu facem altceva decât să luăm prizonieri, scuturi umane, pe care să le folosim ca monedă de schimb și în spatele cărora să ne ascundem în evadarea lungă și singuratică. Asta e tot.

Pleosc!

Ladracu'! Ssss...

Uau. Țsta a fost mare. Mi-a usturat puțin curu' \... un căcat de vin roșu, rahat, caca, mizerie... mă întreb ce are vinu' roșu de îți face căcatu' la fel de tare ca fonta?

Montez cabluri transatlantice.

Mă aplec în față pe veceu, ca să citesc graffiti-urile de pe pereți și ușă. Mi-e puțin greață la stomac din cauza mirosului; nu mă refer la mirosu' de căcat, pe al meu îl pot suporta, mă refer la mirosu' dezgustător, ca de detergent, de speed care te trăsnește în toate bucele de crâșmă. E absolut oribil. Tre' să fie ceva, un ingredient asemănător în

detergentu' de curătat și în sulfat. Foarte neprietenos pentru stomacu' meu sensibil și devastat... mă face să-mi vină să vomit, da' fără să dau nimic afară, zău așa, pentru că în stomac n-am decât bere și bilă. Imaginează-ți cum e să te caci și să borăști în același timp, cum a făcut tovarășu' meu Richey din Liverpool atunci lângă cort, în Tal-y-Bont, când eram adolescenți și am plecat în excursie; marele șlem, parcă îl văd încă, în patru labe pe iarbă, la lumina lunii, scuipând șuvoaie de vomă în timp ce de la curu' lui se auzeau trosnete și pleoscăituri.

Nu mă mai puteam opri din râs. În prima seară io băusem o sticlă întreagă de tărie, zău. Cre' că era gin. Am borât zile în șir.

Uuh! Țsta a fost mic de tot... supa de coadă de bou... ere că mă apropii de sfârșit... sper să fie așa, am impresia că sunt aici de ore întregi...

Vârfu' sculei mele, atârându-mi între picioare, se lipește de porțelanu' galben și io mă gândesc la toate sculele diferite care s-au atins de exact, același loc și stomacu' mi se strânge iar. Câte chestii ajungi să faci... toate aceste mici atrocități zilnice...

Îmi mijesc ochii ca să citesc scrisu' de pe ușă. Din nou; ere că l-am citit de o sută de ori, aproape că-l știu pe de rost. Da' nu-mi dau seama ce vrea să spună:

Tydi Alan Ddim y n hoffi Mygy cwin Tydi Tudwal Ddim yn dreifio Limosân Tydi Bleddyn Ddim yn caru Blirdd bach blân

Tydi leuan Ddim am werthui Drampolân

Ceva despre Regina care e jefuită, cred, prima parte... înțeleg în mare, da' n-aș putea să traduc. Am prins puțină galeză de când sunt aici și am mai învățat câteva cuvinte și de la bunică-mea, când eram mic; galeza era limba ei maternă, ca să zic, da' probabil că uitase mare parte din ea după ce se mutase la Liverpool, pe la vreo șaispe, șaptesprezece ani. Mi se pare normal; adică, Dumnezeuule, când ai două de ani, trei copii mici care urlă și mai aștepți unu' și trăiești într-un apartament cu trei camere din Dingleul ăla nenorocit, ultimul lucru la care te

gândești e să menții în viață limba galeză. Ai lucruri mai urgente la care să te gândești, cum ar fi să îi ții în viață pe copii. La fel a fost și cu taică-meu și galeza, zău așa; când îți cauți de lucru pe șantier, ce îi zici maistrului? Că ești *briceadoir*¹⁷? Nu, evident că nu – îi zici că ești zidar. Tre’ să uiți de chestiile ăstea, ca să zic, cultura ta, moștenirea ta, tre’ să uiți de toate lucrurile ăstea atunci când prima e prioritate e supraviețuirea, a ta și a familiei tale. Și maică-mea la fel, ca să zic, sânge sută la sută țigănesc, născută în Mayo, a stat patru ani de zile în mlaștini în timpul războiului, zău, acu’ mai grăiește pe țigănește doar atunci când vorbește singură sau cu soții ei morți. Sau cu zânele sau cu extratereștrii, sau cu oamenii din pereți sau cu cine mai conversează ea acum. E puțin senilă, ca să zic astfel.

Dumnezeule. În ce babei am crescut, nu? Așa e în Liverpool; chiar și varianta lui de engleză de-abia seamănă cu engleza. E un oraș anglo-celtic, la fel de mult ca și Edinburgh, Cardiff sau Dublin. Ar trebui să aibă propriu’ lui guvern. Autonomie regională pentru Liverpool, absolut. Asta e clar, omule.

Mă screm și mai scot o bășină mică, doar atât. Totuși, încă mai am senzația că mai e ceva înăuntru, așa că rămân pe budă. Cât mai liniștit posibil.

Însă mă enervează modu’ în care oamenii simt nevoia să te bage în categorii; mă gândesc mai ales la ăia doi cretini de atunci de la crăsmă, proștii ăia doi care ziceau că sunt prinți galezi sau așa ceva și care au încercat să-mi atribuie o parte din vina pentru inundația din Tryweilyn. Papagalii dracului. Io și cu Roger a trebuit să-i punem la punct, să-i căpăcim puțin, ca să zic (deși Roger a făcut puțin mai mult decât *atât*, nu-i așa?). Ei, ca și mulți alții ca ei, nu vor să înțeleagă că sunt tot felu’ de oameni care suferă din cauza birocrăției inumane, călcați în picioare de hârțogari, și ale căror vieți sunt distruse de organizații egoiste pe care le doare-n cur de câte vise sfărâmă sau de câte existențe deja chinuite aruncă în haos. Io personal am suferit mult mai mult din cauza consiliului local din **I**

17 Zidar, în lb. galeză în orig. (n. t.).

iverpool decât o să sufere vreodată ăia doi ratați, deși setea lor de martiriu, indignarea moralistă și afișarea unei **l**; ilse suferințe ca efigie a identității nu o să le permită niciodată să creadă sau să înțeleagă că... De fapt, dacă te gândești mai bine, unu' dintre băieții ăia n-ar înțelege nimic, indiferent ce i-ai spune, cel puțin acum, după ce Roger l-a aruncat de pe podu' Trefechan și marea se retrăsese; s-a izbit de stânci și se pare că acum e varză, o legumă. Leziuni ireversibile ale creierului, cam așa. Sau cel puțin așa zicea în *Cambrian News*, care are tendința de a înfrumuseța, așa că ar putea fi abureli. Totuși, l-am întrebat pe Roger dacă îi părea rău pentru asta și el mi-a zis:

— Păi, io am *țintit* apa, omule, da' dobitocu' s-a zvârcolit în aer, ca să zic. Nu e vina *mea* dacă un tip nu e în stare să cadă drept, nu-i așa?

Dumnezeu știe cum a scăpat în căzu' ăsta. Nu l-a anchetat nimeni în legătură cu asta, deși o grămadă de oameni îl văzuseră cum s-a bătut cu tipu' ăla la crâșmă. Frica, presupun. Erau prea speriați ca să-l identifice. Sau, cel puțin, dacă nu le-a fost frică la început, le-a fost sigur după ce Roger și Ikey au avut o mică discuție cu ei.

Stomacu' mi se chircește și în gură mi se scurge puțină bilă, care are gust de cenușă. O scuip pe gresia de pe podea și câteva picături ricoșează pe blugii mei. Căcat. O picătură verde, ca o capsulă de temazepam, sclipește pe eticheta pantalonilor mei, mototolită între gleznelor mele:

LEVI STRA Quality ciot

San Fra TRADE

Original nu Patented în US

O șterg cu degetu' mare. E uleioasă, soioasă când o ating.

Dumnezeule mare. Uită-te la mine cum stau pe budă și bombăn de unu' singur, când aș putea să beau cu tovarășii mei, care mă așteaptă acolo, pe terasă. Pe Sky începe imediat Liverpool cu Arsenal. Ce dracu' fac aici? Fir-ar a dracu'.

Liverpool i-a bătut întotdeauna pe ăia de la Arsenal,

mai puțin în '89, bineînțeles.

Mă ridic și trag niște hârtie de budă ca o piele de șarpe părăsită din sulu' de pe perete. Și în veceu sunt șerpi, unii subțiri și negri, zvârcolindu-se în apă... vipere... un ghem întreg... balegă caldă și proaspătă...

Asta sună bine: „balegă caldă și proaspătă” îmi plac cuvintele, mi-au plăcut întotdeauna; mă pricep la cuvinte încă de când eram mic. Primu' meu cuvânt a fost „pasăre”. Îmi plac sunetele, ritmurile, capacitatea cuvintelor de a face din ceea ce e familiar ceva neobișnuit, și uneori pot chiar să le gust („plintă” are aromă de banană), da' asta nu înseamnă nimic; felul în care folosesc io limbaju' nu face decât să ascundă faptul că nu știu, n-am nici cea mai mică idee la ce se referă toate ăstea. Sunt absolut perplex.

Uuuf, sărmane! mele măruntaie... poate o să mănânc un sandviș cu brânză sau ceva înainte să mă apuc iar de băut. N-am mai mâncat de cel puțin o săptămână. Nici nu mă mir că rahatu' era atât de oribil.

Mă șterg bine la cur și mă întorc înăuntru. Mă simt mult mai bine acum.

asta e tot, deci asta e absolut tot? Să pluteșit printre valuri alb și umflat? Să te mănânce peștii și crabii, să plutești fără rost, gol, umflat și putrezind... ah, la dracu'.

E albă ca, nu știu, cum e carnea fiartă de pește, albă, purulentă și cleioasă și îți lasă impresia că dacă ai atinge o bucată din carnea ei, ai rămâne, zău așa, cu ea în mână... ai putea s-o rupi în bucățele mici cu mâna goală, ca pe plastilină sau ceva... apa din port e destul de mică, da' cred că imediat o să revină marea, pentru că valurile se izbesc de trupul ei, umflându-i fiecare părul decolorat ca pe un evantai, făcându-i membrele să se legene și să plească încet în apă... valurile scot un sunet șuierat, ca o scurgere de gaz. Ca bășinile ălea vâscoase și șuierătoare pe care le scoți după o noapte de băut bere neagră și care, invariabil, put îngrozitor. Sss. Poate chiar e un gaz care se scurge; metan sau ceva ce scapă prin orificiile ei. Nu știu.

Săraca femeie. Să sfârșești așa, n-ar fi trebuit să pun în practică ideea aia stupidă de a veni în port ca să mă uit

după delfini. Mă simțeam groaznic după o orgie cu speed, știi, eram deprimat ca dracu'. Am executat toate activitățile obișnuite de după orgie - baia, sudatu' țigărilor, laba, o sticlă sau două de vin roșu, micu' dejun la televizor - încercând cu disperare să mă apăr de depresia aia groaznică de după, atunci când vrei și simți nevoia să fii singur, dar știi că atunci când o să fii singur o să te copleșească o tristețe enormă, care promite să nu te mai părăsească niciodată. Tristețea aia ca o durere fizică, o gaură neagră urlătoare în locu' în care ar trebui să fie inima ta și vocea din ureche care îți explică într-un mod perfect rațional și logic de ce ar trebui să te sinucizi. Vorbesc serios, e iad curat. Așa că am plecat singur de la Llys Wen, unde chefuisem câteva zile în șir, lăsându-i pe toți ceilalți în stare de comă, pe diferite mobile sau pe podea (da' nu înainte de a-i șterpeli lu' Mairead cardu' din poșetă), m-am dus acasă, mi-am făcut treaba și apoi am venit aici, în port. Și atunci am văzut-o, o văd și *acum*, femeia mea moartă, cadavru' meu, fărâmițându-se în valuri. Stau aici, la capătu' digului de beton, privind-o, soarele de-abia a răsărit la orizont, totu' e portocaliu strălucitor și minunat, Pen Dinas e doar o picătură mare și verde în ceața ușoară, vântu' ăsta nenorocit îmi jupoaie pielea de pe față și curu' meu ud e complet înghețat, dar să le ia dracu' pe toate, dă-le dracului, nimic nu mai contează, totu' e futut, cum am știut dintotdeauna că este. Sau că o să fie.

Un avion din ăla militar, Tornado sau cum mă-sa îi zice, îmi trece urlând pe deasupra capului, despicând aeru, și io îmi imaginez cum îl dobor cu o bazooka. Porcăria dracului.

Membrele ei sunt smucite de un val mai mare, e ca și cum ea ar da din picioare, ca și cum ar încerca să fugă înot de ceea ce i s-a întâmplat. Acum e prea târziu pentru asta, scumpo, ar fi trebuit să încerci mai devreme, nu-i așa?

Asta, bineînțeles, doar dacă nu asta ai vrut tu, dacă nu a fost sinucidere... dacă nu ai făcut ca Reggie Perrin, 20, fundându-te pur și simplu în mare. Numai că Reggie a

reușit să iasă. Spre deosebire de duduia asta de aici și de Inliatu' ăla nebun, am uitat cum îl chema, cel care a scris (*ihidul* ăla amuzant din care are și Liam un exemplar; și el s-a înecat, nu-i așa? Nu-mi pot aminti nici dacă mă tai cum îl chema... pe *el* mi-l amintesc însă și modu' ăla al lui în care te făcea să te simți agitat și examinat, ca și cum le-ar fi supravegheat în permanență, zău așa... privind în lundu' sufletului tău... nu vorbea niciodată prea mult și. ivusese dintotdeauna ceva sinistru și bizar; ca și cum.

20 Personaj principal al unui serial de televiziune britanic, un tânăr de succes profund nemulțumit de viața sa (n.t.).

atunci când se uita la tine, te-ar fi evaluat la un nivel profund, incomprehensibil. Ca și cum ar fi putut să vadă fiecare lucru rău pe care îl făcusei vreodată sau tot ce era odios la tine. Ca și cum ar fi putut să-ți spună ziua și modalitatea exacte ale morții tale. Era ciudat rău tipu' ăla. Până și lu' Roger părea să-i fie frică de el. Însă mie îmi plăcea destul de mult, ca să fiu sincer; era, știi... diferit.

Însă acum nu mai e. Acum e doar un cadavru, ca toate celelalte miliarde de cadavre, doar îngrășământ. Sau hrană pentru pești, ca femeia asta de aici. Proximitatea morții mă face să mă simt ciudat. Putrezire și descompunere. Spongios, putred și alb. Nu că n-aș mai fi văzut un cadavru până acum, a, nu; probabil că aș fi văzut o grămadă în Hillsborough dacă aș fi prins trenu' în ziua aia, în loc să zac în propria mea vomă în squatul ăla din Tuebrook, când primele trupuri strivite au fost scoase pe teren, dar odată, pe vremea în care stăteam la Cambridge, am găsit un vagabond mort pe o alee din spatele unei crâșme; probabil că era mort de foarte mult timp, pentru că avea pielea ca plastilina, maleabilă, ca să zic, și în timp ce așteptam salvarea ne-am petrecut timpu' modelându-i fața în forme comice, făcându-i o bărbie de vrăjitoare, un nas ca o pârtie de schi și un zâmbet larg, prostesc, ca al lu' Stan Laurel. Merita să vezi fețele ălor de la salvare, când au venit să-l ia. Demențial. Atunci a fost foarte amuzant, zău, da' acum... nu știu. Mi-am justificat asta față de mine

Însumi făcându-mă să cred că aceste trupuri fizice de carne în care locuim sunt doar niște cochilii, doar niște pachete, și ceea ce suntem noi cu adevărat, știi, esența sau sufletu', sau spiritul, sau ceva de genul ăsta se duce altundeva atunci când dăm colțul \ lăsând în urmă doar un cadru gol, da' poate că ăstea nu sunt decât abureli, nu-i așa? La momentu' ăla, în Cambridge, ca să zic, băgăm o grămadă de acid și eram mult mai tânăr. Acum știu că nu e așa. Cred.

Dar sărmana femeie... plutind cu fața în jos, dezbrăcată, cu picioarele larg depărtate, cu părul unduind ca niște frunze de palmier lungi și blonde... nu se vede nicio rană pe trupu' ei, da' pe de altă parte io văd destul de prost și sunt la vreo șase metri deasupra ei și oricum, ar putea să fie rănită în față sau ceva, sau poate nu e rănită deloc, poate că s-a înecat accidental, știi, s-a îmbătat și s-a dus să înoate noaptea, sau poate chiar a căzut peste bord. Sau a fost împinsă. Cine știe? Sunt atâtea lucruri care ți se pot întâmpla, peste tot e plin de pericole și amenințări, omule, viețile noastre sunt la fel de fragile ca aripile insectelor; vreau să spun, mergi prin camera ta și ceva sare la tine și te mușcă, când ai ajuns în partea cealaltă nu mai ești aceeași persoană care plecase, ești mai puțin, ești diminuat. Și asta se întâmplă de o sută de ori în fiecare zi nenorocită. Peste umăru' tău sunt tot timpu' umbre, oriunde te-ai duce, există arme, topoare, mașini, supradoze, ace infectate, curry cu care te poți îneca, așa cum a făcut Charlie Grăsanu, hipotermie, cancer, SIDA, ferestre de la care poți cădea peste țepi de fier, accidente de mașină, înecare în baie, electrocutare, cheaguri de sânge, infarcte... totu' nu e decât o glumă sinistă, chiar asta e viața asta împutită. O farsă uriașă, bizară și perversă. Chiar și atunci când te simți fericit și mulțumit; adică, bun, deci avem, sau dacă ești Credincios, ți s-a dat, capacitatea de a trăi și aprecia bucuria și extazul acestei vieți, fie că e prin droguri și sex sau orice altceva te atrage pe tine, și totuși, în același timp, avem, de asemenea, și capacitatea de a înțelege dispariția completă a acestei

fericiri și bucurii! Ce glumă perversă! Oare ce făcea femeia asta aseară? Poate că făcea exact același lucru ca mine, băga speed și alcool, bea, discuta, râdea și se distra de minune. Și acum iat-o - nimic altceva decât poluare. Moartă. Nimic.

Dumnezeule mare.

Încep să mă gândesc la toate animalele care probabil că s-au înfruptat din ea; crabii, țiparii, toate tipurile de pești, pescăruși ciugulindu-i sălbatic fața, mrele, îâni, mrele... un bufet scandinav enorm și plutitor pentru toate creaturile mării. Deși pentru un animal mai mare, un rechin, să zicem, sau o balenă ucigașă, n-ar fi decât o îmbucătură, cât să muște o dată. Nu că în Cardigan Bay ar fi prea multe animale din ăstea. Chestia ciudată la balenele ucigașe e că, în general, s-ar părea că sunt niște ființe destul de pașnice, sau cel puțin așa zicea în revista zoologică pe care o citeam acu' câteava zile, înotă în grupuri formate din familie și prieteni, der printre ele există și câte un dement, un cretin psihotic și feroce care atacă orice, așa că toate celelalte se asociază împotriva lui (sau ei) și îl alungă, lăsându-l să se descurce pe cont propriu. Și, cumva, nu știe nimeni cum ăstea nebune reușesc să se caute și să se găsească una pe cealaltă pe mii de kilometri de ocean adânc, să se adune și să formeze o bandă, o bandă separată de demente sălbatice, o haită de balene nebune la pândă, care se suportă una pe cealaltă dar despre care se știe că atacă tot ce mișcă, chiar și balene albastre, sfâșie orice în bucăți. E ciudat cum se găsesc una pe alta proscrisele. ăsta da magnetism.

Un alt avion trece mugind pe deasupra mea și aproape că mă cac pe mine, dar fac semnu' victoriei; un gest infantil, jalnic și inutil. În timp ce ridic brațul mâneca îmi alunecă și văd urmele de ace cicatrizate și apoase și dintr-odată mă cuprinde brusc și total o milă și un regret imense față de propriul meu trup, față de organele mele interne delicate pe care le-am distrus prin ani lungi de abuzuri, față de plămânii mei negri, de ficatul umflat... de creierul meu epuizat. Adică, sărmanu' meu ficat; se

străduiește din răputeri să asimileze și să purifice tot căcatu' pe care mi-l pompez io în sânge, se străduiește din răputeri să mă țină în viață și în stare de funcționare și io cum îl răsplătesc? Păi, dându-i încă și mai mult de lucru, aruncând și mai multe otrăvuri spre el în fiecare zi... el n-a făcut nimic ca să merite o astfel de pedeapsă. Absolut nimic.

Îmi ridic privirea de la femeia plutind și privesc spre țarmu' din fața mea. Ultimele lumini rătăcite de pe străzile din Aberaeron și Newquay de-abia se văd prin vălătucii de ceață, la kilometri depărtare, ca să zic, strălucind slab pe o linie incredibil de enormă de munți și stânci înalte. Arată superb, și dacă aș mai avea ceva respirație în mine, după dezmațu' de azi-noapte, atunci priveliștea asta mi-ar tăia-o. Lumea asta poate fi atât de minunată uneori... io am o teorie - probabil am citit-o într-o carte uitată rapid și apoi am făcut-o a mea - că la un moment dat situația s-a complicat și Dumnezeu și-a pierdut capul și a pus toate ființele destinate *acestei* planete pe o planetă din cealaltă parte a galaxiei care inițial ne fusese destinată nouă, și *acea* planetă, cea pe care ar trebui să fie oamenii, e plină de uragane, vulcani, furtuni permanente, ploi torențiale și insecte fremătătoare și mușcătoare, iar *această* planetă, cea pe care n-ar trebui să fim noi, este... mă rog, trebe să știi cum poate fi uneori planeta asta. Încerc adesea să-mi imaginez cum arată cealaltă specie de ființe, cele create pentru aici, și întotdeauna le văd ca înalte, slabe și grațioase, dar și stângace, stinghere și uimite în *acea* lume greșită, cea în care sunt acum, și unde trebe să rămână pentru totdeauna. Tânjind, rătăcite și nemulțumite ca și noi, pentru veșnicie.

Nu. Prea simplist. Revino-ți, Colm, ce dracu'!

Îmi mai aprind o țigară și inhalez dureros, depășind rezistența din gâtul meu, apoi încep iar să privesc fix la femeia moartă. Un val îi prinde piciorul și corpul alunecă încet în lateral, începând să se izbească de zidul plin de mușchi al portului la fiecare val. E rășchirată ca o stea de mare, inertă și izbindu-se de zid, complet moartă, absolut

moartă, moartă ca dracu' \ Cât se poate de moartă. Mai mort decât femeia asta nu se poate. Nici-măcar nu i-am văzut fața, dar știu că n-o s-o uit niciodată; nu ca pe un memento mori sau ceva de genul craniului de berbec al lui Malcolm, nu, dă-le dracului pe ăstea, urmele mele de ace îndeplinesc această funcție foarte bine, ci ca pe un indicator a ceea ce s-ar putea întâmpla: mai exact, mă gândesc la Mairead – dacă există printre noi un candidat la sinucidere sau moarte accidentală, ăla e Mairead. Adică io nu m-aș putea îneca niciodată, cu căița mea și așa mai departe, dar întotdeauna mi-am imaginat ziua în care

Mairead o să fie găsită așa, aruncată pe plajă sau în port, cu moluște poluate în gură și alge în păr. Și mă doare să spun asta, dar tre' să recunosc: nu sunt un lucru bun pentru Mairead. O fac să fie și mai rea decât e. Ca să fiu sincer, nici nu știu de ce stă cu mine; mi-a spus unele chestii beton, îmi amintesc că odată mi-a spus că io sunt un adevărat, că ea a fost cu o grămadă de tipi care încercau să fie persoana care sunt io, dar nu reușeau, și asta e una dintre cele mai mișto chestii pe care mi le-a spus vreodată cineva, n-o s-o uit niciodată, dar chiar cred că ei i-ar fi mai bine fără mine, cu altcineva, cineva care să-i poată oferi ce vrea ea și ce nu-i pot oferi io, pentru că nu am asta în mine, zău așa. Nici măcar nu știu despre ce e vorba. Dar ce știu e că probabil o să bea până când o să moară tânără, cu fața ciuruită de alcool, cu mult înainte de vreme, și mai știu, de asemenea, că merită pe cineva mai bun decât mine. Mai bun pentru ea, adică, Mairead e beton, știu că ar putea părea că io nu am sentimentele ăstea față de ea, dar așa e, serios. Aș vrea să mă părăsească. De dragul ei.

Da' știu că n-o s-o facă niciodată.

Vedeți, indiferent că e sau nu o tipă beton, Mairead a fost cu niște labagii absoluți. O văd în crâșmă sau altundeva vorbind cu vreun sugător de bere ratat, stupid, bălos și cu tricou de rugby și apoi aflu că mai demult și-o trăgea cu el. Asta nu prea îți face bine la ego, înțelegi ce vreau să spun? Ca dobitocu' ăla de Twmi, idiotu' ăla cu

capul ras... însă Roger mi-a spus că Twmi s-a futut cu Mairead și ea neagă, așa că poate sunt abureli. Nu cred nici jumate din ce-mi spune Roger. Dar Twmi ăla rânjește încontinuu și se uită la Mairead înfumurat... într-o bună zi o să-l pocnesc pe idiot. Nu mai e mult.

Ah, căcat. Prostiile ăstea n-au nicio importanță. Femeia asta moartă din apă.

Mâinile încep să-mi tremure incontrollabil, semn că drogurile încep să-mi părăsească organismul. Mi-e greață și gâtul îmi pulsează, iritat. Ceața începe să se ridice de pe Pen Dinas, ceea ce ar sugera că e vreo opt sau așa ceva... peste trei ore se deschid crâșmele. Aș putea să mă duc acasă, să beau câteva cutii din frigider, apoi să mă duc în Glen sau altundeva și să beau până îmi trece efectul drogurilor, și știu că o să fie destul de rău de data asta - o să fie o treabă destul de disperată, o să stau cu lama la încheietura mâinii, terminat fizic și cu creierii muci. Ah, căcat. Ba nu. O să fie în regulă. Mai întâi sună la poliție, spune-le că e un cadavru în port. Poate o să creadă că tu ai omorât-o. Poate o să creadă că sunt un criminal. O să mă aresteze și o să mă arunce într-o lume kafkiană de coșmar, cu formalități și interogatorii, iar rezultatul inevitabil va fi moartea mea lentă.

La naiba.

Mi se întâmplă destul de des chestia asta, sunt acuzat pentru lucruri pe care nu le-am făcut. Ca atunci când eram mic, toți ceilalți copii făceau: țigane, țigane, țigan mizerabil, îâââ, fa și tu o baie, țigan puturos ce ești. Căcaturi de-ăstea. Și dacă se fura ceva în zonă, gaborii veneau imediat acasă la mine: unde a fost Colm seara trecută, domnule Downey? Afară, sacrifică virgine, dobitocul dracului. Totuși, adevărul e că a început să-mi placă să fur de foarte mic; polițiștii ăia idioți mi-au dat idei la o vârstă impresionabilă. Încă îmi amintesc primul meu furt; un abtîbild cu El Cid furat de la un chioșc de ziare. Senzația a fost incredibilă. Aveam șase ani.

Amintiri... ca un tufiș protector în care te poți ascunde. Un mecanism defensiv, și să-ți spun de ce; pentru

că nimic nu te pregătește pentru oroarea asta, nimic nu te poate ajuta vreodată să-ți crezi resorturile emoționale de apărare de care ai nevoie pentru a face față căcatului și terorii inerente acestei vieți, acestei lumi, pentru că acest căcat și această teroare sunt prea mari, prea imense și oribile, prea căcăcioase și prea teribile pentru a le putea suporta, te mănâncă dintr-o înghițitură și te cacă înainte s-apuci să verși o lacrimă. Nu poți să faci nimic. NIMIC. Și dacă după moarte nu mai e nimic, de ce să-ți fie frică de ea? E logic, nu? Dar gându' la acest nimic, acest vid, acest vacuum dă acelui ceva care îl precede, viața, și mai multă oroare, tremur și lipsă de sens... Și frica aceasta produce paralizie, ceea ce e încă și mai terifiant decât moartea. Să nu fi capabil să rezisti, să sfidezi, să te lupți, să te opui... ca oia aia de atunci din Abergynolwyn, cea cu cangrenă și ochii ciuguliți de corbi; ce era oribil și dezgustător la ea nu era ce i se întâmplase, ci faptu' că nu părea să-i pese, știi, continua să facă ce făcea ea de obicei. Ar fi trebuit să fie *turbată*, să zbiere și să dea din picioare la ce i se întâmplase, la acest ghinion, furioasă pe această neșansă și pe soarta potrivnică, pe mizeria acestei existențe celulare îpuțite... ah, să le ia dracu' \ Dumnezeu, era doar o oaie nenorocită.

Toate gândurile ăstea despre moarte și oroare mă umplu de o dorință copleșitoare de a mă face muci, complet varză, atât de beat încât să nu mai pot nici măcar merge sau vorbi... Roger s-a lăsat de heroină pentru moment, așa că sigur are mari provizii de alcool, de fiecare dată când încearcă să se lase are... poate ar trebui să-i fac o vizită...

Roger. Mă întreb ce-ar face Roger în situația asta, cu femeia moartă, vreau să spun? Mă gândesc la asta câteva minute, apoi scutur din cap energic, ca să scap de imaginea dezgustătoare cu Roger care fute sălbatic un cadavru zgâlțâit de valuri, în timp ce la fiecare opintire a lui din gura trupului sare apă murdară, ah, fir-ar a dracu', nu. Nu știu de ce mi-a venit imaginea asta; Roger nu e un necrofil, cel puțin din câte știu io. E din cauza sevrăului;

îți face mintea să se comporte bizar.

Strângi pur și simplu din dinți. Asta e tot ce poți să faci, strângi din dinți și îți duci viața mai departe, pentru că nu ești decât un tânțar pe lângă un elefant, n-ai nicio șansă pentru că asta e locu' în care ești menit să fii, aici, exact în clipa aceasta, făcând exact asta, încercând să suporti efectele speedului și privind corpul care plutește și pleoscăie în apă, o forță malefică a pus totul' la cale astfel încât circumstanțele să nu te poată duce decât aici, acum, la asta.

Nu fi tâmpit. Dumnezeuule, Colm, un simptom clasic al instalării schizofreniei e certitudinea crescândă că acțiunile și gândurile tale sunt planificate și controlate de o forță superioară ție, necunoscută sau poate cunoscută... Adică, gândește-te puțin; nu ți-a vândut Jedburgh amfetamină aseară, știind foarte bine că îți place să te plimbi pe malu'

mării când ești în sevrăj? Și oare nu el s-a dus după aia și a găsit o femeie singură, a dus-o în port și...

Ah, termină. Îți pierzi mințile, omule. Jed nu e un criminal. Ai luat-o razna, revino-ți. Descotorosește-te de imaginea asta cu un Jedburgh mare cât un munte și rânjind diabolic când manipulează o păpușă micuță care seamănă cu tine. Scapă dracului de imaginea asta.

Ceața se sparge și o rază de soare albă se înfige oblic în mare. Lumina soarelui. Care are nevoie de opt minute jumate ca să ajungă pe pământ. Imaginează-ți cum o să fie când o să se stingă în cele din urmă, toți oamenii de pe planetă stând cu ochii ridicați în sus și clipind, având la dispoziție opt minute și jumătate pentru a contempla nu doar moartea lor iminentă, ci și dispariția completă și ireversibilă a întregii vieți de pe planeta asta, pentru totdeauna.

Însă ar mai fi o chestie; mi-ar plăcea la nebunie să văd (așa femeii moarte. Nu știu de ce, pur și simplu mi-ar plăcea; poate că aş putea citi ceva pe ea, un indiciu... poate chiar aş recunoaște-o! Nu că din spate ar arăta precum cineva cunoscut, da' pe de altă parte nici nu știu

pe nimeni care să arate ca un morman descompus de grăsime umflat de apă și ciugulit de pești. Poate doar Griff.

Săraca femeie. Mama, iubita, sora sau fiica cuiva... toate acele speranțe, temeri, vise și caracteristici specifice doar ci, nimănui altcuiva, au dispărut acum, sunt doar niște aditivi în marea împruțită. Femeie nenorocită și ghinionistă. Indiferent cum ai murit, ai murit cu zile. Ar trebui să fii în viață.

De unu' din picioarele ei s-a agățat o pungă de chipsuri și la subsuoară s-a înțepenit o cutie de cola. Ceea ce pare a fi rezumatul și definiția perfectă a morții: să nu mai fi capabil să dai la o parte gunoaiele.

Îmi pun trupu' terminat în mișcare și plec de acolo, de lângă ea. Intru în cabina telefonică de vizavi de crâșma Fountain Inn, oribil de închisă.

— Alo, situații de urgență, ce serviciu doriți?

— Poliția, vă rog.

— Așteptați o clipă. Vă fac legătura.

Bring bring.

— Alo, poliția, cu ce vă pot ajuta?

— Aăă, e un cadavru în port. În Aberystwyth. O femeie înecată. Mă plimbam pe acolo și am văzut-o.

— Îmi puteți spune...

Închid și mă îndepărtez rapid, începând să tremur.

Ce frig e, fir-aș al dracu'... Huw Chioru, vagabondu, doarme pe o bancă de lângă zidu' vechii fabrici de bere. De fapt nu e chiar chior, cel puțin nu de tot: numa' că are cataractă la un ochi, arată ca o picătură de spermă în ciorap, albastru cu firșoare. Da' acu' rjiu poți s-o vezi, pentru că are ochii închiși. Fața lui e roșu aprins și brăzdată adânc, după o viață de abuz de alcool și expunere la vânturile tăioase ale Mării Irlandei. Până și în somn pare dement și furios. Asta, bineînțeles, doar dacă nu cumva e treaz; o, Doamne, sper că nu și el...

Mă aplec să verific dacă mai respiră și deschide ochii brusc, făcându-mă să tresar. Unu' e albastru și injectat, celălalt ca laptele prins. Țipă ceva la mine, ceva eu să mă păzesc de câini. Plec.

Două, trei ore până deschid crâșmele. Aș putea să mă duc și să beau acasă, aș putea să mă duc și să-l trezesc pe Roger, să văd dacă are ceva tare... ah, viața e atât de plină de posibilități. Indiferent de variantă, am nevoie de uitare.

Dacă atunci când trec peste râu fac un număr par de pași, mă duc acasă. Dacă o să fie impar, mă duc la Roger.

Trec peste podu' Trefechan și intru în orașu' care se trezește, chircit împotriva frigului și a vântului.

Îl văd cum fulgeră prin aer, rapid ca un glonț și galben ca pișatu'.

Fusese o dimineată bună până acu'; mă trezisem refăcut și simțindu-mă oarecum dinamic și plin de viață după prima noapte de somn ca lumea de nu mai țin minte când, cu o foame imensă în mine, pentru că nici de mâncat nu mai mâncasem de nu mai țin minte când.

I) dar nasu' îmi mai curgea puțin. Mairead era lipită de mine, caldă și somnoroasă, arătând albă și superbă. Am mângâiat-o pe față până când pleoapele ei au început să tremure și i-am spus în șoaptă:

— Mair... Mair...

— Ng.

Pleoapele ei au fluturat și apoi s-au deschis, odată cu sunetu' plescăit al sărutului meu pe obrazu' ei. Ochii ei sunt absolut uluitori imediat după ce se trezește - imenși, întunecați și plini de chestii, chestii visătoare care plutesc în ei.

— Mairead.

— Ah, ce e, ce vrei?

— Ți-e foame? Să mă duc să iau ceva de haleală?
Și-a schimbat poziția.

— A, înțeleg... asta e ceva nou.

— Știu. Deci, să mă duc?

— Tre' să mai dorm puțin înainte.

— Păi foarte bine, poți dormi, mă duc io singur.

Ce-ai vrea la micu' dejun?

Ea mă privește fix.

— Vorbesc serios, Mairead; fără crâșmă și droguri, mă întorc cu mâncarea în mai puțin de o oră. Vorbesc

foarte serios. Jur.

Așa că am făcut o listă; pâine, unt, gem, șuncă, un borcan de cafea și câteva sticle de vin roșu, și în timp ce Mairead ațipea iar am făcut repede un duș și mi-am scobit o grămadă de muci pe care i-am aruncat în chiuvetă. Fusesem puțin răcit în ultima vreme, nu foarte rău, zău așa, doar multe mucozități în cap și durere de rinichi, chestii de genu' ăsta, fără îndoială exacerbate de faptu' că toată săptămâna trecută băgasem amfetamine la greu, da' începea să-mi treacă și mă simțeam betqn acu' când îmi trecea, puternic și sănătos. Nici nu-mi mai injectasem nimic de o grămadă de timp și tre' să spun că asta mă făcea să mă simt mult mai bine. Mult alcool, ca să zic, Doamne, alcoolu' nu lipsea niciodată, da' din ăsta e destul de ușor să-ți revii dacă nu bagi nimic altceva cu el și dacă ai băut la viața ta atât cât am băut io. Corpu' tău pur și simplu se obișnuiește cu el.

Mi-am mângâiat corpu' la duș, săpunindu-mă, zău așa, și verificându-l; brațele erau încă groase și musculoase, urmele de ace erau acu' doar niște amintiri galbene, și colacu' de grăsime pe care îl avusesem dintotdeauna pe mijloc dispăruse aproape complet, cel puțin atunci când inspiram. Scula mea era mare și solidă, plină de sânge și putere, iar fața mea în oglindă nu avea pete, vene plesnite sau coșuri și chiar și păru' părea să mi se îndesească. Creștea la loc, poate; am auzit că se mai întâmplă. Ochii mei păreau foarte albaștri și vedeam în ei sclipirea aia pe care o remarcă oamenii întotdeauna, da' pe care i-o n-o văd decât când sunt luat rău de tot. Mi-am spus: da, probabil că pe dinăuntru arăți deja ca un ghiveci, da' exterioru' n-are nevoie decât de reparații minime.

Mă simțeam absolut superb.

M-am îmbrăcat în dormitor, fără zgomot, ca să n-o trezesc pe Mairead. Podeaua, noptiera și măsuța erau pline de ghemotoacele mici și țepene ale șervețelilor pline de muci, moștenirea răcelii mele. Muci, mucii peste tot. Unde te uiți e un muc. Unu' dintre picioarele lu' Mairead atârna de sub plapumă, lung și bine proporționat. Uau. Îmi

venea să-l ling. Poate după ce mâncăm micu' dejun ne-am putea întoarce în pat; n-am mai făcut sex cu Mairead de nu mai țin minte, când fuseseră mai mult Mags și alte femei, așa că era timpu' să redeschidem acea parte a relației noastre. Îmi era dor de asta, ca să fiu sincer.

Am luat portofelu' lu' Mairead și am ieșit afară; era o zi strălucitoare, minunată. Încă destul de rece, ca să zic, da' soarele strălucea, aeru' era curat și limpede și era o senzație extraordinară să îl respiri; revigorantă, ca un drog ușor. Minunată. Trupu' meu, pielea, creieru' și tot trupu' mă furnicau plăcut și eram în regulă cu orice - restanțele la chirie, prezentarea la tribunal pentru neplata datoriilor, citațiile pentru taxele locale și abonamentu' TV, nu-mi mai păsa de niciuna dintre ele. Mă durea-n cur. Nu-mi mai păsa decât de Mairead, cum dormea acolo în pat, și de niște mâncare și băutură bună pentru când avea să se trezească. Atâta tot. Toate celelalte puteau să se ducă dracului.

Am intrat în oraș pe faleză. Pe balustrade stăteau pescăruși și porumbei, da' și-au luat toți zboru' când am tușit și am mai scuipat o flegmă mare. îâân. Răceala îmi trecea, da' catarul încă rezista cu încăpățănare. Am scuipat ghemotoace mari de chestii verzi și mucoase peste balustradă, în mare. Marea arăta incredibil.

Am luat-o pe Pier Street și am intrat într-o librărie, unde am început să studiez rafturile de noi apariții. Nu cine știe ce, ca de obicei; atâtea cărți contemporane sunt atât de reci, atât de desprinse de ce știu și ce am trăit io, vreau să spun că m-aș alege cu mai mult citind *Mersu Trenurilor*, sunt tâmpite, snoabe și elitiste. Sau așa, sau cine știe ce scurtă incursiune în narcoturism scrisă de vreun labagiu plângăcios de clasă mijlocie care crede că poate să dea lecții despre lumea contemporană a drogurilor pentru că fumează iarbă și a luat o dată un E la un chef. Exista însă o nouă antologie de poezie irlandeză în galeză, cu traduceri în engleză; pe asta o vreau, mi-am zis, așa că mi-am strecurat-o în pantaloni și după ce am ieșit afară am transferat-o în buzunaru' de la haină. Atunci schimbăm planu'; după ce fac cumpărăturile mă opresc

puțin la Central pentru două beri, doar două beri, și citesc câteva poezii. Bun așa. Oricum lu' Mairead o să-i prindă bine puțin mai mult somn. Asta ar putea să devină o zi absolut beton. Astăzi tre' s-o răsfăț pe Mairead; o neglijasem în ultimii timp, și ea e o persoană prea mișto ca să merite un tratament de căcat ca ăsta. De fapt, o să-i iau și o grămadă de flori; o s-o trezesc cu o tavă de mâncare bună și flori proaspete, vin și apoi sex. O să-i spun că țin la ea și o s-o fac să se simtă bine. Ah. Mairead. Ce nume minunat.

După ce am trecut pe la bancomatu' de la Midlands am luat-o pe Terrace Road, în ideea să trec pe la florărie, Spar, brutărie și crâșmă. În timp ce mă apropiam de Spar am observat în fața magazinului un cerșetor cu o coamă blondă și ondulată, care stătea pe trotuar cu picioarele încrucișate sub el; la început am crezut că era labagiu' ăla pe care îl știe Margaret, ăla care ne tapase de o liră acu' câteva săptămâni și apoi insista să ne arate noii lui cercei din buric și prepuț, fix acolo, în mijlocu' străzii. Da' nu era el; după ce m-am apropiat mi-am dat seama că era doar un băiat de vreo două sau treișpe ani, care stătea acolo cu mâna întinsă și nelipsitu' cățel răpciugos adormit în poală. Avea fața lovită, plină de vânătăi, iar unu' din brațe era lipsit de carne, uscat ca o creangă. Poliomielită sau așa ceva. Sărmanu' de el. Oare la ce viață mai putea să spere? Hm? Una de căcat, asta era clar; nu avea să se trezească niciodată lângă o fată superbă, simțindu-se minunat, și să meargă să cumpere niște mâncare și băutură bună cu bani pentru care nu muncise din greu. Probabil că nici măcar nu avea să trăiască până la vârsta mea. Sărmanu' de el. Ce circumstanțe complotaseră pentru a-l aduce în această stare deplorabilă? Bătut, bolnav, cerșind într-un mic orășel galez de la malu' mării, având doar un câine păduchios drept companie... O să-i dau o hârtie de cinci, m-am gândit; o hârtie de cinci și săream peste crâșmă. El avea nevoie de bani mai mult decât aveam io nevoie de câteva beri.

Mergeam spre el, scotocind după bani în buzunaru'

de la spate. El s-a uitat spre mine cu o expresie îngrijorată și îmi puteam imagina ce vede el; adică arătam destul de elegant față de aspectu' meu zdrențaros și mizerabil obișnuit, iar el nu putea să vadă decât un tip la aproape treizeci de ani cu o cămașă de blugi curată, blugi negri și ghetete mari, care se îndreaptă hotărât spre el. Probabil că primise pumni și picioare de la tipi care arătau ca mine toată viața lui scurtă și nenorocită. Așa că i-am zâmbit și mi-am dres vocea, da' a trebuit să tușesc destul de tare pentru că aveam gâtul înfundat cu ceva, care apoi a zburat pe neașteptate, a țâșnit pur și simplu din pieptu' meu blocat, mi-a ieșit pe gură, rapid ca glonțul și galben ca pișatu, un ghem de muci ca o stridie imensă care fulgeră prin aer și aterizează plescăind drept în fața băiatului ăstuia.

Căcat.

Am rămas nemișcat, iar el s-a uitat la mine cu o expresie care acum era de groază pură. Are fața plină de mucii vâscoși sub formă de semilună și de vârful nasului îi atârna o picătură mare. Mă simt rușinat și stânjenit și îmi regăsesc vocea de abia după câteva secunde:

— Dumnezeu... îmi pare atât de rău... n-am vrut să fac asta, sunt puțin răcit.

Da' băiatu' nu mă ascultă; și-a luat capu' în mâinile lui murdare și e zgâlțâit de suspine. Câinele lui continuă să doarmă, ignorând toate astea.

Căcat. O, Doamne.

Aud voci:

— Ai văzut? L-a scuipat în față pe băiatu' ăla. Ce animal împruțit.

— Nici io nu sunt de acord cu cerșitu, da' asta nu e în regulă deloc. Ar trebui reclamat la poliție.

— I-ar trebui o bătaie bună. Ce lucru îngrozitor. E de două ori cât el.

Ah, Dumnezeu. Îmi vine să mă ghemuiesc lângă bordură, în poziție fetală, și să urlu, aș vrea să fiu invizibil, să dau ceasu' cu două minute înapoi. Căcat.

căcat

căcat

căcatcăcatcăcatcăcatcăcatcăcatcăcatcăcatcăcat

CĂCAT

Arunc o hârtie mototolită de cinci peste câine și dispar rapid. Intru direct în Central și îmi iau o juma de litru de cidru cu un Bloody Mary, uitând complet de cumpărături. Mairead o să mă facă albie de porci pentru că m-am îmbătat din banii ei, da' mă doare-n cur. Nu ies din crâșma asta decât târât de mâini și de picioare. Oricum acum totu' s-a dus dracului. Căcat.

O, nu... o, Doamne, nu...

Exact asta-mi lipsea; mă întorc de la budă, după ce spălasem diareea de pe mine, amfetaminele de noaptea trecută amestecate cu laxativ de copii, ca să zic, sprijinindu-mă penibil de marginea chiuvetei ca să-mi spăl curu' plin de căcat, de mizeria grețoasă, sordidă și umilitoare, și pe cine văd stând la masă cu Maggie și Paul dacă nu pe nazistu' ăla împutit de John Snobu. Exact asta îmi lipsea. În momentele lui bune e un labagiu, zău, da' acum, când simt pârâiașe de căcat apos pe partea interioară a picioarelor mele și aud unu' din delirurile lui demente, o Doamne. De-ar veni cineva să ducă această umbră tristă departe de tot răul.

Mags dă doar din umeri și se strâmbă disprețuitor. Mai demult a fost împreună cu John Snobu' și acu' i-e puțin jenă de asta, nu că asta m-ar mira. Adică John e un idiot pervers, e ceva greșit la el. Vânează fete tinere, vulnerabile și confuze, încercând să le convertească la viziunea lui deformată asupra lumii. Auzi-l cum bate câmpii la Paul:

— Adică, ce este o crimă de război? Cine are autoritatea să stabilească ce e și ce nu e crimă de război? Războiul e război.

Dumnezeule mare. Să măcelărești sistematic zece milioane de bărbați, femei și copii din cauza caracteristicilor lor spirituale, rasiale și sexuale e o crimă de război, dobitocule. Cretin bolnav și pervers... Mă apuc să povestesc despre diareea mea, descriind cum mă spălasem la budă, destul de explicit, ca să șic, și asta îi face pe Paul și Margaret să râdă, da' nu pare să-l

impresioneze deloc pe John Snobu'. Convingerile lui - oricât de deformate ar fi - îi servesc drept arumură, una dificil de străpuns. E atât de sigur pe el, atât de convins că are dreptate, că nu ascultă nicio opinie contrară. Vorbește despre război de parcă ar fi fost o constantă a copilăriei lui, ceea ce a fost din părți. N-ar rezista două minute în armată. Roger îl urăște, spune că într-o zi o să-l taie. Uneori mi se întoarce stomacu' pe dos când îl văd pe

Roger cum o ia razna cu sticla, cuțitu' sau alte de-astea; da' asta ar fi o „pedeapsă” (ca să folosesc expresia lu' Roger) pe care mi-ar plăcea s-o văd, să mă ierte Dumnezeu.

Mags mă privește trist și io dau din umeri. Îmi golesc halba. Sevraju' începe să fie tot mai rapid și puternic, foarte-foarte neplăcut, și nu vreau altceva decât să mă îmbăt cu prietenii mei și să discutăm despre tot felul de prostii, știi, droguri, fotbal, pescăruși, autostrăzi, orice. Nu vreau să ascult un nazist idiot cum bate câmpii despre rasele inferioare și viața pe care nu merită s-o trăiască, de parcă cine știe ce alb mizerabil și urât din cine știe ce cartier social din inima unei insule împruțite și pe cale să se scufunde ar fi cumva superior. Se găsește întotdeauna un dobitoc ca John care să strice situația, care să mânjească situația cu ideile lui bolnave. Ca și cum situația nu ar fi și așa destul de rea. Ca și cum lumea ar avea nevoie de încă un palavragiu ca el.

Ridic din sprâncene către Maggie și fac semn din cap spre ușă. Ea scutură din cap; înțeleg, așa că mă întorc spre Paul.

— Paulie, hai să plecăm. Hai să mergem în altă crâșmă. Aici am început să mă plictisesc.

Paul dă din cap și începe să-și ia haina. John zice:

— Oricum, Paul, citește *Mein Kampf*. Acolo e explicat totul.

Nu, mă gândesc io, citește Primo Levi, Robert Jay Lifton, Hannah Arendt, Martin Gilbert - acolo e explicat totu' \ îmi vine să mă iau de el serios, să-i urlu în fața aia înfumurată a lui, da5 mă abțin pentru că trupu' meu,

reflexele, tot metabolismu' meu e futut și răvășit de droguri și știu că n-aș fi capabil să fac față unei confruntări. Mi-aș pierde mințile și aș ajunge să sparg sticle, poate chiar să le bag în cineva și apoi m-aș urî pentru asta. Și, în plus, nimic din ce aș putea să fac sau să spun io vreodată nu ar clinti cu nimic rețeaua largă și tare ca fieru> a autoiluzionării lui John, așa că ar fi o risipă totală de timp și energie. Nu merită. Mai bine să-l ignor pur și simplu pe cretin.

Plec din crâșmă cu Paulie, în timp John începe iar să-i turuie lui Mags despre tribunalele de sub fereastra lui de cămin. Căcaturi paranoice și exagerate. Ca și cum el ar fi atât de important pentru ei! Ca și cum l-ar fi considerat vreodată demn de a fi urmărit! Dumnezeuule, e un nimic, un fir de praf, o pată insignifiantă. Ca noi toți, presupun.

Dumnezeule, ce oameni atrage orașu' ăsta, idioți ca Chițăilă, John sau Gladys Trevithick sau alți o sută... Vin aici ca să fie lângă mare și să profite de politicile sociale relativ generoase, sperând că aeru' de aici o să-i vindece de acel germen obscur și pervers care îi supără, așa că stau și se iau în camerele lor de cămin fără să facă nimic toată ziua, da' se uită la televizoare portabile alb-negru ca să se convingă singuri că sunt rebeli, că resping sistemul, încercând să analizeze aparatul statului în camerele lor mici, umede și mucegăite cu instrumente intelectuale împrumutate din *Dosarele X* și interviuri cu Shamen. Cu adevărat jalnic. Iar la un moment dat își autoinduc o falsă imagine a puterii care le servește apoi să-și uite de propria lor impotență, o mică dezinformare în jurul* căreia își construiesc întregul sistem de convingeri, incapabili să recunoască procesul enorm de autoamăgire aflat la lucru.

Și niciunu' dintre ei, nici măcar unu' nu va fi niciodată în stare să înțeleagă cât de disperată e imaginea, sunt inerent incapabili să aprecieze cât de puternic și de insidios e de fapt sistemul. Statul le cunoaște viețile; le cunoaște gândurile, locurile în care trăiesc, știe foarte bine cum vor utiliza ei picăturile de cunoaștere și autonomie pe care el li le-a acordat. Vreau să spun cât de amenințătoare

e o persoană care stă toată ziua într-o cameră ca o cutie mucegăită, fumează iarbă și bea cidru tare de la Spar, râzând la *Kilroy* și *Teletubbies*, convingându-se singură, ca și John Snobu, că i-ar fi fost mai bine dacă naștii ar fi câștigat războiu'? Hmm? Tocmai.

— Colm.

Paul îmi ciufulește părul!

— Nu te mai frământa. Nu are niciun rost să te enervezi din cauza asta, nu-i așa?

— Nu, ere că nu... numai că mă scoate din minți.

Creștinu' dracului. Crezi că Mags o să fie în regulă?

— A, da. Știe să se descurce.

— Sper. Crede-mă, dacă se atinge de ea, îl omor. Îl bat în centru' orașului până se pișă sânge.

Ne ducem la altă crâșmă și bem și jucăm biliard până când niciunu' dintre noi nu-și mai poate ține tăcu' cum trebuie, apoi mai luăm niște sticle de la Spar și mergem să stăm pe plajă. Îmi place compania lui Paul, așa beat cum sunt; ăsta e unu' dintre lucrurile la care sunt buni oamenii ca John, te fac, involuntar, să-i apreciezi pe oamenii care-ți plac, oamenii drăguți.

Luminile din Aberaeron și Newquay sclipesc pe țărm ca niște țâșnitoare luminoase. Un vânt rece îmi șuieră pe față și pietricelele pe care stau cu curu' sunt tari și reci, da' nu-mi pasă, îmi place aici. E frig, da, dar e liniște și pace.

Și mi-am atins obiectivul de a face față sevrăului cu alcool; simt un zumzet încet și plăcut în cap și mă gândesc că poate la noapte o să și dorm ca lumea, fără coșmaruri.

— Era un rege chinez, spune Paul bând din vin. Pe vremuri, în epoca medievală. Voia un castel nou, pentru că ăla vechi era varză. Voia cel mai maiestuos și grozav castel din lumea întreagă, unu' care să facă de rușine toate celelalte castele din regat. Așa că l-a chemat pe cel mai bun arhitect al lui și i-a spus ce vrea și i-a spus că vrea să-l vadă gata în trei luni. Arhitecții spun că e în regulă și se apucă de lucru. După trei luni, niciun castel. Unde dracu' e castelu' meu? zice regele. Încă o lună, stăpâne, încă o

lună. Trece o lună. Niciun castel. Regele e nervos, da' îi mai dă arhitectului o ultimă lună ca să-l termine. Așa că mai trece o lună - acum deja sunt cinci luni în total - și arhitectu' îl cheamă pe rege acasă la el și spune: Poftim castelu' tău. Unde? zice regele, asta e casa *ta*, nu vād niciun castel. Așa că arhitectu' derulează un desen mare cu castelu, o chestie absolut uluitoare, cu sute de turnuri, metereze, ferestre, acoperișuri, balcoane și tunuri și tot ce trebe. Absolut uluitor. Și regele zice da, foarte bine, da' unde e cel adevărat? Și arhitectu' zice aici e; desenu' ăsta e castelu' tău. Un căcat, spune regele, cum pot să îmi resping inamicii cu un desen nenorocit? O să rādă lumea de mine. Dacă nu îmi arăți castelu' adevărat în următoarele cinci secunde, îți tai capu' și îl dau la câini. Scoate sabia și începe să numere: unu... doi... trei... și când spune cinci, arhitectu' întinde mâna și deschide una dintre ușile din desen, intră înăuntru, o închide în urma lui și regele nu l-a mai văzut niciodată.

Aștept să continue, dar nu o face. Pescărușii țipă în întuneric, valurile se sparg pe țărm și vântul urlă prin cerceii mei din ureche ca un obuz care se apropie.

— Asta e tot?

— Asta e tot.

— Ce se întâmplă cu regele?

— Nu știu. ăsta e sfârșitu' poveștii.

Îmi termin vinu' \ Sunt destul de beat deja.

— Îmi place povestea asta.

— Și mie, spune Paul.

Apoi spune ceva ce nu aud, pentru că exact în clipa aia izbucnește un foc de semnalizare, cu un BANG foarte tare, și aproape că mă cac iar pe mine. Am sărit în sus un kilometru, ca și cum aș fi auzit un foc de armă lângă urechea mea. Vreun fraier care se îneacă în mare. Peste vreo zece minute o să auzim un elicopter mugind și vibrând deasupra valurilor și o să vedem faru' lui alunecând deasupra apei, asta bineînțeles dacă nu cumva are treabă în altă parte, cu alți fraieri care se luptă să supraviețuiască. Ceea ce e foarte posibil.

Ah, bun. E timpu' să merg acasă, cred. Sunt terminat. Da' nu înainte să văd elicopteru'.

Capela Seilo e demolată, ca un mare sevraj după orgia calvinismului. Știu cum e. A dispărut aproape complet; nu se mai vede nimic din ea pe deasupra panourilor publicitare înalte de doi metri din juru' ei, care au fost decorate cu simboluri pictate majoritar creștine – porumbel, pește, scară etc. –, da' e și un ghem celtic, ceea ce constituie un adaos interesant, însă unu' la care n-am chef să mă gândesc pe moment, pentru că și io sunt în sevraj, mă prăbușesc iar și mă simt ca un căcat, terminat și eviscerat, și e cam vreo șase dimineața și io bântui prin acest orașel de coastă adormit încercând să scap prin mers de sevrāju' ăsta oribil și mă simt ca un căcat, foarte trist, viața asta împutită e doar un șir de sevraje. Asta e tot ce există. Totu' intră în sevraj. Chefu' s-a terminat. Pentru noi toți.

Dumnezeule, ce distracție a fost, ăstea ultimele câteva zile; a început la chef, apoi s-a mutat pe plaja Ynyslas, cu luminile și sistemul de sunet bubuind printre dune, absolut beton. Două pastile de E și juma' de pliculeț din speedu' isteric de tare al lu' Iain, eram luat ca dracu' și am dansat până n-am mai putut, zece ore non-stop pe nisip. Era extraordinar. După o zi sau două chefu' s-a mai potolit, apoi a continuat prin mai multe crâșme din câteva orașe și sate, diverse case, un hambar de undeva din munții de deasupra Penrhyncochului... am băgat suficiente droguri cât să omoare un elefant... și acum, după toate astea, iată-mă aici de unu' singur, din nou în sevraj, simțindu-mă de parcă cineva mi-ar fi scos toate măruntaiele pe urechi și mi-ar fi făcut creieru5 terci. Mă simt bătrân, pustiit și complet gol. Găunos. Inutil, stupid și insensibil, ca o unghie care continuă să crească pe un cadavru.

Vizavi e un magazin de presă deschis și, în excitația mea nediferențiată de sevraj pe speed, încep să mă gândesc la reviste porno, voyeurism, poze glossy cu femei cu piele maro și picioare lungi deschise și puțin ridicate,

zâmbind, cu pizdele și găurile curului expuse privirii mele și tălpile încrețite ale picioarelor goale sau scobiturile arcuite ale tălpilor în pantofi cu toc... Dar nu, nu cumpăr o revistă de-asta, pentru că știu că dacă o fac mai târziu, o să mă simt ca un fraier trist. O să mă simt ca un nenorocit singur și mizerabil, am câteva femei la dispoziție și simt nevoia să-mi fac laba pe porno. Jalnic. Bineînțeles că am mai cumpărat porno până acum, doar sunt bărbat, nu, da' problema nu e neapărat cumpăratu, ci motivu' pentru care cumperi, înțelegi ce vreau să spun? Nu cred că unele motive sunt mai bune decât altele, serios, da' unele așa par sau cel puțin sunt mai ușor de acceptat. Cel puțin pentru mine. Și mai știu că dacă n-aș fi atât de sevrat, nu m-ar interesa pozele; adică o femeie frumoasă care nu se mișcă, nu râde, nu vorbește? Prefer varianta reală, zău așa, cel puțin când nu sunt în sevraj, ca acum. Și oricum, pe lângă toate astea... orașu' ăsta e prea mic; oamenii de la magazin m-ar recunoaște și apoi de fiecare dată când îi văd mi s-ar părea că își imaginează cum mi-o frec cu un exemplar din *Razzle*.

...Stau întins, gâfâind... cu pantalonii la glezne... spermă vâscoasă încleiată în mâna mea murdară...

Ah, căcat. Nu știu; Bănuiesc că nu vreau decât să mă simt cumva mai viu.

O iau pe Queen's Road, plină de sticle, doze de bere și cutii cu staniol goale de la fast-food-ul din apropiere. Resturile tipice ale începutului de săptămână. O băltoacă de vomă din care ciugulesc porumbeii. Șlițu' blugilor îmi.1 târnă spre genunchi și ghetele mele se târăsc pe trotuar, iar din tricou' murdar se ridică un miros urât. Mă simt și arăt în ultimul hal. În fața mea e Pen Dinas, în spate Constitution Hill, ca două tocuri de ușa sau bârne gigantice, opresive și restrictive. Îmi amintesc că Malcolm zicea odată când era beat cum în ținutu' dintre munți ai tendința de a te uita sus la cer sau jos la pământ, sau la orașele care se ascund în golurile dintre ei, în fundu' văilor. Nu există zonă intermediară, zicea el; priveliștea orizontală e rară - în ținutu' dintre munți poți fi doar un

visător sau cineva resemnat cu soarta.

Ceea ce e de căcat. Da' rămâne faptu' că în ultimul timp m-am gândit din ce în ce mai mult la plecare. Sânge de țigan. Picioare neastâmpărate. Tre' să-mi amintesc neapărat să-l întreb pe Malcolm de Franța. Cumva nu reușesc niciodată să deschid vorba de asta. Uit de fiecare dată. Sau când tocmai sunt pe punctu' de a-l întreba unu' din noi își pierde cunoștința sau borăște, sau așa ceva. E ridicol. Da' am nevoie de ceva, de un scop... simt că mă prăbușesc...

Am ajuns pe faleză. Marea nu e nimic, doar o grămadă de apă cenușie și monotonă, o găscă singuratică zboară pe deasupra ei în căutarea cârdului. Sau când zboară i se zice stol? Mă uit la apă și nu-mi pot imagina nicio formă de viață în ea, da' cu colțu' ochilor am impresia că văd aripioare mari și triumphiulare brăzdând valurile. Mă uit drept, dar acum a dispărut. Nimic. Marea... dacă aș intra azi în ea, m-ar scuipa imediat înapoi. Zbătându-mă și gâfâind pe pietricele.

Îl văd pe cretinu' ăla de Peter pe plajă, antrenându-și ăia doi pitbulli ai lui. S-a trezit devreme. Își duce câinii la lupte cu bursuci, dobitocu5. Îmi amintesc că o dată m-am luat tare de el în legătură cu asta, la crășmă, da' a fost ca și cum m-aș fi dat cu capu' de zid, ca de fiecare dată când vorbești cu fanaticii. Apărarea lu' Peter era că e ceva natural, că bursucii și câinii sunt dușmani naturali; io am contraatacat spunând că asta poate fi valabil în sălbăticie, dar în sălbăticie (și oricum în Marea Britanie nu mai există câini sălbatici) bursucii n-ar avea dinții și ghearele smulse sau n-ar fi pocniți în cap cu lopata ca să li se dea câinilor un avantaj, și oricum câinii lu' Peter nu sunt sălbatici, sunt domesticiți. Ei bine, vă puteți imagina ce mi-a răspuns la asta:

— Nu sunt sălbatici, prietene? Păi, dacă ți se pare că nu sunt destul de sălbatici câinii ăia, uită-te puțin la ei, omule, când sunt în țarc cu un bursuc sau cu o vulpe. O să-nțelegi atunci ce înseamnă sălbatic.

Dobitoc ignorant. Urăsc asta la greu, oamenii care își

exorcizează propriile lor confuzii și furii prin tortura și moartea violentă a ceva mai mic și mai slab decât ei. Mă face să-mi vină să vomit. Roger poate fi așa uneori, dar în principal tendințele lui distructive sunt îndreptate asupra lui însuși. De cele mai multe ori. Da, bineînțeles că și el poate să aibă secrete, nu-i așa? Ca noi toți.

Acum sunt pe Terrace Road. E marți; ziua în care aduc pâine la Spar. Banii lu' Mairead s-au terminat de tot. Ceea ce trebuia să se întâmple la un moment dat, ca să zic; unșpe mii de lire nu țin prea mult atunci când sunt folosiți pentru întreținerea a doua dependențe de alcool și droguri. Aseară am băgat cardu' în bancomat, mi-era sete rău de tot, am cerut șaiszeci de lire și porcăria aia mi-a spus, cu litere verzi, DISPARI, FIULE, EȘTI PE ZERO. Ce aparate oribile, impersonale; adică ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi rămas blocat pe undeva și aveam nevoie de bani ca să ajung acasă? Dacă aș fi fost jefuit sau așa ceva? Într-o societate detașată și anonimă ca asta nu există pic de respect, nici măcar recunoaștere pentru nevoile personale. E un căcat. Așa că am cerut cincizeci și mi-a zis NU; patruzeci, tot NU; treizeci și mi-a zis BINE, TREACĂ DE LA MINE. M-am dus direct la Ynyslas cu mașina lu' Paul și am băgat două pastile de E, apoi am găsit un golf frumos și izolat în care să-mi umplu circuitu' sangvin cu amfetamine. Am vândut o parte din ele, amestecate cu nisipu' ăla alb și fin unor copii de școală, era întuneric, așa că n-au observat și le-am zis că o să aibă un efect mai mișto dacă o înghit, mi-am recuperat o parte din bani și i-am dat lu' Mairead, care de atunci încoace e beată încontinuu. Într-o oră era comatoasă, în iarba de pe dune. Totuși e ciudat; aș fi putut să jur că îi mai rămăseseră câteva sute de lire în cont. Ah, în fine. Acum chiar că e nașpa. Nu vreau să mă gândesc la asta.

Totuși, unșpe mii. Acu' ce facem? Mă rog, io mai am ajutora' de șomaj și ce mai vine de la indemnizația de handicap, pentru că sunt înregistrat ca alcoolic, zău așa, da' cine dracu' poate să trăiască din asta? Chiar și dacă n-ai consuma droguri ar fi o luptă continuă să

supraviețuiești. Va trebui să încep să vând pe scară mai largă sau altceva – să pun de ceva cu Roger. Tre' să găsesc alt gangster ca Maguire care să-mi încredințeze vreo două miare... și să o tai dracului undeva, să las totu' în urmă. Dracu' știe ce-o să fac. Da' un lucru e sigur; dacă parașuta aia de Sharon nu îi dă lui Mairead ăia nouă sute de lire până la sfârșitu' săptămânii, îi fac mașina praf. O nemernică, o împruțită. O urăsc la culme. Pe vremuri avea o companie de teatru de căcat sau așa ceva (care între timp a dat faliment, din cauza talentului ei antimanagerial și a incapacității ei sociale în general) și i-a spus lu' Mairead că are nevoie de bani ca să-i plătească pe actori sau altă abureală de-asta. Zicea că o să primească un grant sau un credit de la bancă sau așa ceva și că o să-i dea banii înapoi într-o săptămână. Asta a fost acum șase luni, în mă-sa. Și a așteptat până când Mairead s-a îmbătat, ca să-i ceară (și a avut de așteptat, ooo, zece minute), știind că o să zică da, și chiar i-a dat o chitanță, știind că Mairead n-o s-o folosească niciodată. E prea bună, iar Sharon e prea parșivă. Mairead ar fi trebuit să m-asculte pe mine; i-am spus să nu aibă încredere în Sharon. Da' să vezi dacă nu plătește până sâmbătă...

Restanțele la chirie; acum nici vorbă să le mai plătim. O să fim evacuați în curând. Și restanțele la taxele locale și așa mai departe. Și acum nu mai avem nici cu ce să ne mutăm în altă parte, să fugim, ca să zic, prăpastia dintre ajutoru* de șomaj și prețu' билетelor de tren e prea mare, e o situație calculată în așa fel ca segmentele sărace și nemulțumite ale populației să trebuiască să stea într-un singur loc și să nu poată acumula niciun bun. Ce căcat. Acu' nu mai am cum să iau droguri. Nu mai am cum să fac nimic, în afară de a urla printre gratii. Ce dracu' o să fac?

Nu... dacă chiar o să am nevoie, o să fac io rost de bani. O să supraviețuiesc. Întotdeauna am reușit să fac asta, cumva. Adică, legea impozitelor locale: mă piș pe ea. Datoresc taxe și impozite locale în Liverpool, York, Cambridge, Nottingham, Londra... într-o grămadă de locuri. Nu e un motiv de îngrijorare. Guvernu' ăsta vrea ca

oamenii să rămână acolo unde sunt, vrea să le limiteze mișcările, da' până la urmă nu face altceva decât să-i încurajeze să fugă. Fiecare persoană pe care o cunosc io a fugit de o formă sau alta de datorie, printre altele. În multe cazuri, politicile în interes de partid au produs involuntar modalități noi și remarcabile ale ingeniozității și inovării umane. Sau faci asta, sau mori. Dobitocii dracului.

Deci asta e, atunci, la asta am ajuns - să caut prin gunoaie. Ca omu' peșterii. Mă uit cum e descărcat camionu' cu pâine lângă Spar, cu șoferu' în halat alb care pare obosit și nefericit, și când pleacă ies de după intrarea în magazin și îmi fac plinu' cu marfa din cutii - pâine, lipii, fursecuri, biscuiți, chec scoțian, tot felu' de chestii.

Iau și o grămadă de dulciuri pentru Mairead, pentru că acu, după ce consumu' de alcool o să se reducă atât de drastic, trupu' ei o să tânjească după zahăr și am mai văzut-o cum e în stare să mănânce gem cu lingura sau nenumărate ciocolățele pentru hamster, nu că ălea ar avea zahăr. Așa că iau două pachete de tarte cu frișcă, niște plăcinte cu mere și câteva chestii mici și ciudate ca niște checuri, despre care se spune pe ambalaj că sunt „O aromă de Spania”, lângă un sultan sau ceva cu sombrero pe cap. Asta e o coincidență, pentru că Mairead a stat o vreme în Spania. Așa că ar trebui să-i placă ăstea, da' știu ce-o să zică - o să scuture din cap, cu obrajii umflați de mâncare, și o să zică: „N-au nimic de-a face cu ălea pe care le găsești în Spania. Nici nu se compară. Sunt un căcat pe lângă ce găsești în Spania”.

Mișcările rapide ale mâinilor în timp ce îmi îndes prăjituri în haine rup cicatricile de pe urmele mele de ace și simt cum pe piele mi se scurge o secreție caldă și vâscoasă. Ce porcărie. Totuși, acum nu mai am de ales, tre' să mă las de droguri. Al meu e sevrăju'.

Probabil că am o siluetă ciudată în timp ce mă împleticesc spre casă, cu pâine și chestii furate îndesate în fiecare buzunar, înghesuite sub bluză, am pachete de biscuiți până și în glugă. O expediție de succes, da' asta nu mă face deloc mai fericit, motivu' fiind că acu' îți dai

seama că nu mai e o alegere. Când e o alegere e în regulă, e minunat, da' când e o necesitate devine plictisitor, nu, mai rău, devine lipsit de sens. E un nimic. Un vid. Sper ca asta să nu se întâmple niciodată cu consumu' meu de droguri; sper ca ăsta să rămână întotdeauna o alegere. Naș vrea ca asta să-și piardă vreodată valoarea. Nu că în perioada următoare o să consum prea mult, oricum, asta în căzu' în care n-o să găsesc un mod de a face niște bani.

Deschid un pachet de briose și le mănânc așa seci, în drum spre casă.

N-a trecut nici măcar juma' de oră de când am tras pe nas cocaina aia și deja a început să-și piardă efectu'. Ce porcărie. Un lucru e sigur cu cocaina: e o mare porcărie. E un drog moale și plângăcios, la început îți dă o senzație mișto, zău, da' nu ține decât juma' de oră, urmată de o oră de sevraj, și la ce preț! Dumnezeu! Cu niște amfetamine bune luate cu aceiași bani ești luat săptămâni întregi, omule. Cocaina asta împruțită. E un drog pentru oameni cărora li se pare că sunt mai consumatori decât sunt de fapt, un drog pentru labagii cu prea mulți bani, pentru idioți cu schi-jeturi și aspirații să fie primiți în cluburi private și fani Oasis. Ce contează la droguri e efectul, nu mistica lor, nu stigmatu' și nici cine știe ce idei tâmpite de revoltă romantică; doar efectul e important. Cocaină, să mor io; poți să ți-o bagi în cur.

Totuși, pe masa din fața mea am mâncarea mea preferată; douăzeci de țigări Camel cu filtru și un gram de speed care se dizolvă încet pe fundul unei halbe cu bere rece, cu picături de condens pe ea, în timp ce în bere se înalță bule. Superb. Drogul meu e speedul, îmi place la nebunie; chiar și faptul că îți intră scula la apă e distractiv, într-un mod pervers, toată experiența amfetaminelor e de neegalat. Îmi place la nebunie. Probabil că efectul cocainei a trecut deja, dar simt cum sulfatul mi se strecoară încet în organism; scalpul care furnică, extremitățile zvâcnind, fulgerele din creier, nevoia de a vorbi, de a atinge, de a râde, de a scrâșni din dinți, sentimentele calde și expansive care încep să îmi umple pieptul... da. Cocaina

promite și nu reușește să-și țină promisiunea; speedul îți dă direct ce ai nevoie. Încă vreo patruzeci de minute și o să fiu un prostănac pălăvrăgind și zvâcnind, fericit ca un porc în noroi.

La ce dracu' se uită barmanu' ăla? Sper că nu m-a ginit când am băgat praf în bere... nu; dacă m-ar fi văzut, m-ar fi dat afară imediat. Poate e gay și-i place de mine. Cred că m-a văzut aici într-o seară gay, când am intrat cu Malcolm din greșeală, neștiind că e doar pentru gay. Ei bine, îmi pare rău, prietene, ghinionu' tău; curu' meu are sens unic, asta bineînțeles dacă vreo fetiță nu are un deget neastâmpărat; pentru asta fac o excepție, o, da.

Mags e la masa de biliard, vorbind cu jegosu' ăla de Mickey Metadonă, care e muci și îi arată oferta lui amplă de pastile. Probabil că azi e ziua cinematografilei, săracu' de el. Auzi-l ce poate să spună:

— Dacă îți dau din ăstea, în două de minute leșini. Și dacă îți dau una din ăstea, ești gata înainte să apuci să duci paharu' ăla la gură. Instantaneu.

Parcă e Danny din *Withnail & I*; dobitocu' dracului.

— Da, te arzi ca un bec. Buf, într-o clipă ești la podea.

Ce să zic, foarte distractiv; chiar îmi doresc un drog care să mă adoarmă imediat. Pâinea prăjită, ceaiu' și televizoru' îmi produc același efect. Și oricum, ce au unii oameni de vor să-și doarmă toată viața?

Hai, speedule, hai, speedule... lucrează, prietene, lucrează... Aș fi putut să mi-l bag în venă la budă, da' mi-am pierdut seringă și să mor io dacă o s-o folosesc pe a altcuiva. În afară de Derek Damblagiu, SIDA încă nu prea a ajuns pe aici, cel puțin din câte știu io, da' nu vreau să mai risc, așa cum am făcut în Liverpool, nici nu mă gândesc, omule. O să-mi mai iau niște ace de la clinica din Plas Crug, sau să văd dacă a mai furat cineva unele de la spital sau de la cabinetele veterinare. Între timp o să mă descurc foarte bine cu speedul băgat în bere. Bine pe dracu'.

...Simt că înnebunesc. Poate că e din cauza abuzului de droguri, lipsa somnului sau a mâncării sau o combinație a ăstora trei, da' simt că înnebunesc... văd tot felu' de

chestii... aud voci și simt înțepături de insecte. Gânduri, gânduri demente și oribile, nedorite și de proveniență necunoscută. Vreau să spun, capu' ăla de cerb nenorocit de pe perete tocmai mi-a făcut cu ochiu'. Sunt sigur de asta, omule. Da' acu' când mă uit țintă la el nu mai e nimic, e doar capu' ăla chelit de cerb care ar fi trebuit lăsat pe umerii cerbului ăluia nenorocit. Ah, știi ce e; e un robot acționat prin telecomandă, pe care barmanu' îl manevrează de la un panou de comandă secret de sub tejghea, de asta se holba la mine mai devreme, să vadă cum reacționez când îmi face cerbu' cu ochiu', dacă mă cac pe mine de frică, zău așa. Ei bine, ghinion, prietene, pentru că m-am prins de schema ta, în timp ce faci pe nevinovatu' și ștergi tejgheaua cu cârpa. Idiot parșiv.

Nu sunt sigur dacă senzația asta e de la amfetamine sau cocaină sau de la declanșarea cine știe cărui tip de isterie... înnebunesc, înnebunesc; asta pică bine, serios, pentru că se știe foarte clar că dacă te gândești că înnebunești, în mod evident nu ești nebun, autoanaliza perspicace, chiar dacă oarecum eronată, nefiind una dintre caracteristicile recunoscute ale călătoriei spre nebunie. Nu e ca și cum, să zicem, ai mânca libelule sau te-ai mânji cu propriile excremente. Așa că spune-o cu voce tare și o să te simți mult, mult mai bine; înnebunesc, înnebunesc, înnebunesc. Să mă ajute cineva, pentru că am senzația că-mi pierd mințile.

Când eram copil am scris o poezie:

Aseară taică-meu mi-a spus

Că dacă mă holbez la lună sunt dus

Dar aseară la ea am privit și n-am înnebunit.

Margaret bagă bila neagră și ridică tăcu' deasupra capului, triumfătoare. Puloверul i se ridică și îi dezgolește stomacu' plat și musculos. Tipu'* pe care l-a bătut stă și se holbează la ea, probabil acu' simțindu-se un incapabil, și Mickey zace întins pe spate într-o baltă de bere. Barmanu'* încearcă să-l trezească, plesnindu-l peste față cu un prosop îmbibat în bere, da' el nu mai simte nimic, e pierdut pentru lumea asta. Mai încearcă cu mine șmecheria cu cerbu'

care face cu ochiu' \ idiotu' dracului.

Să nu te mai trezești niciodată stresat și să te gândești: Dumnezeu, mă întreb ce-o să mi se întâmple azi. Să nu mai simți niciodată cum îți bubuie sângele în urechi. Să nu mai simți niciodată libertatea asta, aerul care freamătă de astfel de posibilități. Să fiu ucis încet, într-un alt mod decât al meu, să par întotdeauna epuizat și nefericit. Să urăsc viața și monotonia ei. Să accept iadul oferit.

Niciodată. Absolut niciodată.

Mags traversează crâșma spre mine, zâmbind larg și scuturând din cap. Arată uluitor, cum se mișcă. Și iată că Unchiul Sulfat îmi face o nouă vizită, vine cu un braț de cadouri fabuloase, aceleași ca de obicei, dar nu mai puțin palpitante, minunate, beton. Bun venit din nou, prietene, ia loc, parchează-ți curu'; și să nu mai pleci niciodată.

BILL

Roger l-a adus acu' o lună sau două la mine pe Malcolm ăla care m-a întrebat cum e să n-ai nimic și io i-am zis să se ducă dracului. Nimic, un căcat; am tot ce-mi trebe aici, omule, tot ce-mi doresc sau vreau îmi stă la dispoziție, adăpost, haine, mâncare și tot felu' de chestii pe care Roger, Dumnezeu să-l binecuvânteze, mi le aduce, și în plus față de necesitățile ăstea cotidiene am unele lucruri atât de prețioase că oamenii ar fi în stare să ucidă alți oameni ca să le aibă, aer curat, libertate, posibilitatea de a trăi numai și numai în acord cu metodele mele, ale nimănui altcuiva, posibilitatea de a fi cu adevărat eu însumi și de a privi cum cerul se transformă dintr-un negru furios de fum uleios în albastru complet, atât de albastru că îmi pătează pielea, întipărindu-mi pe față și pe mâini modele ca ale lemnului... Aici nu-mi fac griji din cauza banilor, nu am facturi, nu vin nenorociți la costum să-mi bată la ușă, nu primesc plicuri maro în cutia poștală pentru că nu am cutie poștală, nu există chirie, taxe, telefon, birouri guvernamentale... Am lăsat toate porcăriile ăstea în urmă, în oraș, zău așa, departe de tot, la capătu' văii, și n-au decât să rămână acolo. Pentru ei, pentru nenorociții ăia

la costum care stau în spatele unui birou, ca să zic, io nu exist; am dispărut de pe fața pământului. Nu apar în nicio statistică și în niciun recensământ aici – n-o să-mi poată da de urmă niciodată. Singurii oameni care vin aici sunt ăia care vreau io să vină aici, ăia pe care îi invit io, Roger și tovarășii lui, zău, ei nu mă deranjează deloc, îmi aduc mâncare, tutun și o heroină care îmi oprește mâncărimea oribilă de acolo de unde era înainte brațu' meu, membru' fantomă, ca să zic. Heroina asta e cel mai bun antihistaminic din lume, zău așa, o, da. Singurii intruși din spațiu' meu personal sunt păsările, insectele și șobolanii de munte, fraierii ăia mari și tupeiști, zău, unii dintre ei cât o pisică, da' ăsta e și spațiu' lor, așa că nu mă plâng. Îl împărțim, chiar așa, io și cu animalele, împărțim muntele ăsta, ceru' ăsta. Le urez bun venit în spațiu' meu. Îmi place de ei, serios; sunt o companie plăcută. Așa că nimic, un căcat; am tot ce-mi trebe aici, serios. Să nu crezi nici măcar pentru o clipă că n-ar fi așa.

E un idiot condescendent, Malcolm ăla. Anglia de Sud, înțelegi; Sassenach. Un dobitoc din Sassenach. Tot timpu' cât a stat aici și-a ținut mâinile băgate adânc în buzunar, ca și cum i-ar fi fost rușine de ele sau așa ceva. Și de-abia dacă mi-a spus două vorbe; se holba în jos la mine, răsffângându-și buza de sus. Întoarce-te dracului în Essex, omule.

Stau întins pe spate pe un deal, în timp ce soarele începe să apună și un ultim val mărunț al heroinei mă face să rămân calm și relaxat. Deși io *întotdeauna* sunt calm și relaxat, omule. Roger tre' să apară azi, mai târziu, cu provizii, ca să zic, așa că holbez ochii după mașina lu' Paul pe drumu' din vale, din care văd vreo cincizeci de kilometri din punctu' ăsta, o panglică cenușie care se încolăcește printre lacuri și țăncuri până la orizont, acolo unde orașu' se îngrămădește lângă mare. ăsta e primu' lucru pe care îl văd dimineața, când ies din coliba mea să aduc apă pentru ceai din pârau, munții ăștia, valea, marea sclipind în depărtare, între două vârfuri, spațiul imens al cerului, toate ale mele. Păsările care se înalță în aer, vulturii,

șoimii, creții. Ah, da, nimic nu mă deranjează aici, omule. Nu am nevoie de nimeni altcineva.

Da' totuși mă întreb cu cine o să vină Roger... întotdeauna ia pe cineva cu el, în cel mai rău caz pe Paul, pentru că Roger nu poate să conducă, înțelege, și niciun autobuz nu vine până aici pe munte, nici vorbă. Paul e băiat bun, ultima oară când a venit aici mi-a construit un veceu, unu lângă casă, ca să zic, o gaură adâncă în pământ cu pereți de lemn și un acoperiș deasupra, și câțiva saci de var turnați înăuntru ca să nu miroasă și să ajute procesul de descompunere. Nu prea seamănă cu revistele de decorațiuni, ca să zic, da' își face treaba, mă scutește să mă aplec pe vine deasupra unui râu sau a unei gropi din pădure, să car după mine lopata și toată agitația asta. Paul are mâini îndemânaticе, e rapid și eficient. Era cu prietena lui, Sioned cred că o chema; părea puțin precaută față de mine, zău, îl tot atingea încontinuu pe Paul, ca și cum căuta protecție sau să-l țină aproape de ea sau așa ceva.

DaJ nu pot să-i reproșez asta, serios; io sunt un fel de monstru pentru ea. Nu m-am mai ras sau tuns de trei ani, cel puțin. În curând o să-și facă păsările cuib în părul meu, serios. Ceea ce ar fi drăguț; ciripitu' lor, un cor de dimineață, ca să zic, ar fi ceasu' meu deșteptător. Să mă uit la pui cum cresc și își iau zborul pentru prima oară, lansându-se de pe pieptul și burta mea. Mi-ar plăcea asta, serios. Bănuiesc că ar fi ca o compensație sau reparație față de lumea păsărilor, pentru că am omorât toți pinguinii ăia. Îi văd cum cad în fiecare noapte, cum se prăbușesc ca niște popice pe țărmul plin de zăpadă, cu aripile lor mici depărtate de trup. Îmi pare rău că am făcut asta, zău așa, da' n-a fost vina mea, serios; adevărații ucigași de pinguini stau foarte liniștiți la căldurică în cine știe ce birouri ale ministerului apărării din Londra aia împuțită. Nenorociții. N-ar rezista aici nici două ore, nici într-un caz; sigur, ei ar avea aparate de orientare și așa mai departe, da' asta e doar dacă ai echipament complet - *orice* fraier ar putea supraviețui cu un echipament complet. Fără asta n-ar rezista nici două ore amărâte. Nici într-un caz.

Poate o să vină irlandezu' ăla să-mi mai facă un superjoint cu skunk. Aia a fost o iarbă a dracu' de tare, uau, mi-a făcut creieru' varză, omule. Are degete de aur băiatu' ăla, e îndemânatic, ca să zic, mi-a făcut jointu' în câteva secunde, serios, rula, răsucea, are degete abile. Mi l-a băgat în gură și mi-a dat foc. Da' el n-a fumat deloc din asta, și dup-aia după ce m-am făcut bine și eram varză a încercat să-mi vândă o pungă, fluturându-mi-o pe sub nas, zău așa, vorbind cu accentu' ăla al lui. De parcă aş fi putut; cu ce dracu' îşi imagina că l-aş plăti, nu? Aici n-ai nevoie de bani, omule, Dumnezeu, nu, totu' e gratis, absolut tot. Uneori totuşi, ca să-l ajut pe Roger, mi s-a mai întâmplat să lucrez la ferma lu' Thomas din vale, mai mulgeam, mai culegeam cartofi sau adunam ouăle, tăiam animale, măturam curtea, ca să zic, ceea ce nu e uşor atunci când n-ai toate membrele, zău așa, și o dată, da' doar o dată, când Roger n-avea bani, cred, am tâlhărit un excursionist cu un bolovan la poalele lu' Cader și i-am dat rucsacu, bocancii și celelalte lucruri ale lui lu' Roger, în schimbu' unei pungi mici. Nu sunt mândru de asta, deloc, da' a trebuit s-o fac; m-am furișat pe la spatele lui, în ceață, ca să zic, și buf, l-am pocnit și a picat jos. Banditu' cu o singură mână, io sunt ăla, omule. Nu sunt mândru de asta, zău, da5 ascultă-mă pe mine, oamenii ar trebui să fie atenți; vremea nu e singuru' pericol din munții ăștia. Dumnezeu, nu. Munții o să te pedepsească dacă nu îi respecti suficient, zău așa. Da' irlandezu' ăsta nu voia s-o lase baltă, îi tot dădea înainte cu: „Să-ți vând și ție vreun sfert sau așa ceva. Sunt sigur că poți face rost de bani de undeva”. Adică, dă-o dracului. Aici n-am nevoie de banii ăștia împruțiți, tot ce îmi trebuie e gratis; ciuperci (atât comestibile, cât și de plăcere) de pe câmp și din pădure, păstrăv din râu, legume de la ferme, ouă, găini, totu' e gratis. Totuşi n-aş refuza un joint; efectu' heroinei o să treacă în curând, ca să zic.

Sper să nu vină tipu' ăla din Liverpool - e foarte enervant și ar fi prea mult pentru mine în acest moment, când sunt complet relaxat, cu energia lui dementă și pălăvrăgeala și turuiala lui. Data trecută când a venit aici

purta un tricou Carlsberg al lui Liverpool, cu „DOWNEYM și „9” pe spate, și dădea din mâini încontinuu, încercând să mă convingă să mergem în Llangurig, peste munte, să ne facem de cap. „Haide”, zicea, „haide, o să ne distrăm, te îmbăt și te cuplez cu o lăptăreasă cu țâțe mari pe care o cheamă Rhiannon, o să fie beton, omule”. Io n-aveam chef deloc de faze de-astea. El avea degetele roase rău și-mi amintesc că am văzut o rană la vârful degetului mare și în timp ce el țipa și bătea câmpii io mă gândeam la infecție, cangrenă și amputare. M-am izolat în capu’ meu și l-am lăsat să-i dea înainte. N-a mai venit aici de foarte mult; Roger zicea că aflate de pinguini și că a spus că sunt un dement nenorocit. Nu mi-ar strica puțină înțelegere, o urmă de compasiune măcar, zău așa; era din cauza pregătirii, înțelegi, fusesem antrenat să fac asta, UCIDE UCIDE UCIDE, ce dracu’ puteam să fac altceva? Aș fi înnebunit dracului pe faleza aia, unde în afară de privit marea nu făceam nimic toată ziua, săptămâni în șir. Aș fi înnebunit de plictiseală, omule. Și oricum, nemernicu’ ăla din Liverpool n-are decât să nici nu vină, din partea mea, n-o să-mi fie dor de el; e prea zgomotos. Arogant. Da’ nu m-ar deranja o vizită din partea prietenei lui, Dumnezeule, deloc, era o fată minunată; îmi amintea de fosta nevastă-meă (care a dispărut cu un pământău de prof. de școală generală când am început s-o lovesc cam des; tot pregătirea, înțelegi). Adusese un casetofon cu ea, a pus niște muzică de-aia modernă și repetitivă de căcat și a început să danseze în juru’ colibei mele, în timp ce io și Roger ne holbam pur și simplu la ea cum zvâcnea din șolduri și mângâia și tăia aera’ cu mâinile și io nu puteam să-mi iau ochii de la degetele ei – lungi și înguste, cu unghii pilite și ascuțite, elegante e cuvântu’ potrivit, cu o grămadă de brățări și inele, mâini sexy, mâini de femeie... Dumnezeule, începusem să mă gândesc la lucruri la care nu mă mai gândisem de luni de zile, poate chiar ani. A trezit unele impulsuri vechi și unele amintiri bătrâne, fiind o fată foarte frumoasă – foarte lipicioasă și prietenoasă, își puneă mâinile ălea superbe pe jumătatea mea de braț, am

pălăvrăgit ore întregi amândoi, în timp ce Roger a adormit în mașină și Paul s-a dus să exploreze dealurile. Mă întreba despre viața mea și așa mai departe și îmi dădeam seama că chiar mă ascultă, știi, chiar era interesată, nu era doar politețe găunoasă sau așa ceva, voia cu adevărat să știe, era interesată cu adevărat. Așa că i-am povestit totu', ca să zic, am deschis pur și simplu gura și s-a revărsat tot. Poate că ea a fost cea care i-a zis prietenului ei de pinguini, zău, nu știu, da' pur și simplu nu mă mai puteam opri, parcă se rupsese un baraj, da' probabil că ea nu-și mai amintește prea multe pentru că era puțin beată. A și căzut, îmi amintesc bine, s-a împiedicat de cizmele mele și a căzut pe spate, râzând în hohote. De regulă mie nu mi-e dor de oameni, aici, adică m-am mutat aici în parte ca să scap de oameni, de rivalitățile lor meschine și așa mai departe, da' Dumnezeule, a fost plăcut să am cu cine discuta pe bune, cineva care să mă asculte, să pună întrebări și chiar să audă ce-i spui, și nu doar să te judece. A fost o schimbare plăcută, serios. Și poate că asta e o caracteristică a femeilor tinere din ziua de azi, pentru că și cealaltă față era la fel, cea cu păru' scurt, ca să zic, părea puțin timidă și agitată, am observat că îi tremurau puțin mâinile când mi-a rulat o țigară. Dumnezeu știe de ce, zău așa, nu avea de ce să-i fie fiică de mine. Da' era plăcut să fii în compania ei – vorbea, asculta, era interesată de mine și de poveștile mele, chiar... m-a făcut să mă simt, nu știu, cumva important, cred, nu că aş avea *nevoie* să mă simt așa, Dumnezeule, nu – sunt absolut mulțumit aici, nu îmi lipsește nimic, nu vreau nimic în plus față de ce am. Nu fac parte din lumea lacomă, ahtiată după bani și cu gândire meschină de acolo de jos, din vale, și nu mi-aș dori niciodată mai mult de atât. Asta o să mă omoare, omule, într-o zi senină pot vedea orașu' din capătu' văii, zău, care pare maro, ghemuit și murdar. Ca un capăt de morenă sau așa ceva; tot căcatu' care rămâne după ce se topește un ghețar.

Văd o mașină albă care se târăște pe drum, la kilometri depărtare, și sper că e mașina lu' Paulie, da' apoi

cotește pe drumu5 de țară înspre ferma lu' Thomas. Căcat. Sper să vină curând, pentru că am nevoie de o grămadă de chestii - ceai, pâine, tutun, mai ales tutun. Ikey e cel care îmi trimite tutunu\ sau care îl aduce el însuși, ca să zic. Îmi aduce pachete mari de o sută de grame, arată ca niște cutii de chibrituri în mâinile lui, zău, Ikey are niște mâini enorme, de fermier, ca să zic, tăiate și julite și cu o cruce tatuată pe fiecare deget. Arată mai mult a rădăcini de copac decât a mâini de om. Și io sunt foarte priceput cu foița de țigară, serios; pot rula cu o mână mai repede decât pot majoritatea oamenilor cu două. Exercițiu, înțelegi. Pot să fac chiar și jointuri cu o mână, deși nici pe departe la fel de repede ca irlandezu5. Paul mi-a adus odată o mașină de rulat, zău așa, da' io n-o folosesc - n-am nevoie de ea. (Mașină de rulat! Paul e bine intenționat, serios, da5 sunt multe lucruri care mi-ar fi de mult mai mare folos decât o mașină de rulat.

Paul e un tip drăguț, da' e cam greu de cap; nu prea îl duce mintea, ca să zic. Ultima oară când a fost aici se tot uita în jur și io i-am zis: „Hei, Paul, vād că ordinea și curățenia decorului te-au amuțit”, și el face „Ăăă... ce?” (... E prost ca noaptea, omule.) Da, io pot să fac orice cu o mână, orice vreau; să strâng lemne și să le tai, să fac focu5, să gătesc, să sap o groapă, să pescuiesc, absolut orice, omule, chiar și să-mi prepar o doză de heroină, dacă sunt atent: țin lingura în dinți, pun bricheta sub ea și când fierbe mă aplec și pun lingura foarte, foarte încet pe o suprafață plană, iau acu5 și e gata. Ușor. Răbdare și atenție, asta e tot ce-ți trebuie, omule. Răbdare și atenție.

Da' io nu sunt un drogat, omule, Dumnezeu, nu. Consum heroină, da, pentru că mă face să-mi pierd cunoștința, mă împiedică să-mi amintesc și uneori, omule, să-ți amintești e al dracu' de dureros. Așa se întâmplă lucrurile, zău că da, și uneori îmi amintesc totu' atât de clar și îmi doresc atât de tare ca grenada aia să mă fi făcut să-mi pierd cunoștința sau chiar să mă omoare dracului. Îmi amintesc că râdeam, zău așa, că mi-am luat degetu' de pe mâner și am aruncat-o; îmi amintesc zgomotu, un

BANG, îmi amintesc cum zburam prin aer, cum am aterizat și m-am ridicat cu greu în genunchi și Hughesy care se uita la mine cu ochi mari, în timp ce vântu' îi flutura părul, și care apoi s-a întors ca să vomite, și îmi amintesc în cel mai mic detaliu cum mi-am ridicat brațu în fața mea și am râs iar pentru că pur și simplu nu-mi venea să cred, nu-mi venea să cred pentru că brațu' meu devenise două, era despicat pe lungime, ca să zic, pe mijloc între al treilea și al patrulea deget și exact între cele două oase, ulna și radiusul, ca să zic, până la cot, și îmi amintesc cum cele două jumătăți s-au depărtat una de cealaltă și apoi s-au apropiat, scoțând un pleoscăit atunci când s-au întâlnit, apoi s-au despărțit iar ca și cum ar fi aplaudat ceva, ca să zic. Ah, da, pot să vă spun cum face o mână care aplaudă singură, chiar pot. Și toate culorile și chestia aia caldă care îmi tâșnea pe față și Hughesy borând și era ca un vis, un vis urât de care nu mai vreau să-mi amintesc niciodată. Era ca și cum aș fi dat peste ceva ce nu ar fi trebuit să văd niciodată; era, cum aș putea să explic, ca și cum aș fi văzut măruntaiele brațului meu, oasele, venele, mușchii dezgoliți și tot așa, e ca și cum a vedea toate ăstea se identifică, în mintea mea, cu acel moment când eram copil și am venit de la școală mai devreme și unchiu-meu Maldwyn i-o trăgea lu' maică-mea pe masa din bucătărie. Maică-mea era aplecată, cu tâțele ei mari și grele legănându-se, pentru că tocmai îl născuse pe frate-meu Gary, și fusta ridicată pe talie; unchiu-meu Maldwyn plesnind-o peste fund și făcând-o în toate felurile; brațu meu despicat în două, osul sclipind alb-albăstrui, venele răsucindu-se ca niște viermi. Toate par a fi părți ale aceluiași eveniment, același secret întunecat pe care nu ar fi trebuit să-l văd niciodată.

Ah, căcat. Ce-a fost a fost. Așa se întâmplă lucrurile. Tre' s-o iei așa cum e, omule, da. E singuru' lucru pe care poți să-l faci.

Da' ceilalți, Roger și prietenii lui, zău, ei nu pot s-o ia așa cum e, nu pot face ceea ce tre' să facă; se vede în ochii lor, omule, adesea par speriați, nu vor să trăiască în oraș,

cu toate presiunile banilor, datoriilor și ale oamenilor la costume, da' n-au sânge să facă ce-am făcut io, să dea dracului totu' și să-și găsească un spațiu în care să fie cu adevărat ei înșiși. Sunt prea speriați ca să evadeze din lume, chiar dacă vor asta cu adevărat, pentru că sunt încă și mai speriați de necunoscut. Îi atrage, da' în același timp îi și îngrozește, așa că își duc pur și simplu viața făcând tot ce pot ca să ignore sau să uite dualitatea asta. Așa mi se pare mie, cel puțin. Asta e teoria mea.

Soarele apune după Cader Idris în depărtare, înspre mare, și ceru' e plin de focuri gigantice și asta e tot ce-mi trebe, omule, nu-mi trebe nimic altceva. Tot ce-mi trebuie, tot ce-mi doresc e aici, la îndemână. Am tot ce-mi trebuie aici, serios.

Unde dracu' ești, Roger? De ce nu vii?

Din *Ghid personal al Țării Galilor de Vest*, autor anonim, ediție privată, p. 70.

Munții pot fi uneori auziți, pot fi auziți în timp ce se apropie lent; un huruit profund, grav, din pământ, urmat de un scrâșnet încet și persistent, senzația de foame a unui animal incomensurabil adormit în subteran imprimându-și vasta lui siluetă asupra peisajului, nasul unui țanc, sfârclul unui munte, coasta unei stânci, imensă, pasivă și verde. Oare de ce fac munții asta, de ce se grăbesc către mare, de ce par a căuta acel unic element care dintotdeauna i-a detestat și li s-a opus, și care întotdeauna va face la fel? Poate că posibilitatea uniunii este cea care pune în mișcare această alunecare gargantuescă, bocetul de după miezul nopții al lanțului Wicklow, prea ascuțit pentru urechea umană, refacerea unui cuplu odată perfect, odată puternic, acum pierdut. Astfel că pământul și apa se luptă la nesfârșit, cel ce nu poate fi oprit împotriva celui care nu poate fi clintit, o încheștare eternă ce admite limitare sau amânare, și breșa dintre cele două țipete, știindu-se că munții, precum ciliile din tractul digestiv, creează o suprafață uriașă într-o națiune cu granițe înguste și că oceanul, atunci când e amabil și bine dispus, poate îngădui uneori evadarea. Ascundere sau fugă, deci; motivele,

scopurile și mijloacele vor decide. Nu trebuie să faci nimic. Doar să aștepti.

SĂRBĂTORESC

Sărbătoresc cu o ferocitate pe care Geraint și-o va aminti vag, cutremurându-se, în zborul său iminent către Florida. A băut cot la cot cu ei, enorm, și acum stă într-un colț al crâșmei și ascultă cu urechea dreaptă cum se ceartă Liam și Colm și cu stânga poveștile bizare ale lui Malcolm dintr-o implauzibilă călătorie în New Mexico, din urmă cu câțiva ani. Fusesse o ședință lungă asta, ziua se topise în noapte și devenise din nou zi, o mare cantitate de fluide fiind atât consumate, cât și eliminate. Deocamdată, acest proces nu dă semne de descreștere; energiile desperate care îl alimentează sunt la fel de viguroase și solicitante ca piatra.

— Păi, ce vreau să zic e multă baftă, pentru că io am avut. Da' vreau să zic și că nu ere că o să-ți placă acolo.

De fapt, sunt absolut sigur că n-o să-ți placă deloc. Crede-mă. Adică, principalele atracții ale Statelor, nu-i așa, sunt berea de căcat, adică e vorba nici mai mult nici mai puțin de bere cu ghimbir, până s-o piși te plictisești de ea;

Iarbă atât de tare, că ești varză după juma' de joint; lăcomie și materialism neînfrânate, fiecare dobitoc merge cu mașina, așa că nu există trotuare și nu poți să mergi pe jos nicăieri. Crede-mă. Da' deșertu' e supertare. Și gagicile la fel; artificiale, ca să zic, clar, țâțe de silicon și așa mai departe, da' sunt moarte după britanici, omule, crede-mă, englezi, galezi, scoțieni, pentru ele e tot una. Sunt toate călare pe tine.

— Te previn, Liam, spune Colm pe un ton crescător. Ține-ți dracului gura.

— Ah, nu-mi pasă, mormăie Geraint, ridicându-și paharul spre gură și vărsând puțin Guinness pe umărul lui stâng. Aici nu m-așteaptă nimic, nu-i așa? Știi, toate căcaturile ăstea cu noi oportunități și așa mai departe. Locuri noi, fețe noi, zău. Clar. Asta-i tot ce-mi trebe, omule, ceva șanse noi... zău așa... clar...

— A, da, Dumnezeuule, să nu mă înțelegi greșit, nu te

acuz că ai plecat. Dacă aş putea, m-aş sui în avion cu tine.

Nu voiam să zic decât că...

— LABAGIU DRACULUI, CRETIN NENOROCIT! ȚI-AM SPUS, NU-I AȘA, TE-AM AVERTIZAT! DĂ-TE DRACULUI, DĂ-TE DRACULUI ODATA! IMBECILULE!

Scuipatul lui Colm stropește masa, iar el se îndepărtează de scaunul răsturnat și de Liam, care e stânjenit și scăldat în bere, cu o țigară rulată flască și udă learcă atârându-i de buza de jos. Liam o scupă și își scutură capul ca un câine ud, împrăștiind o ploaie de stropi de bere peste pereții de piatră reci ai crâșmei.

— Dumnezeu-le! Ce dracu' a fost asta? spune Malcolm ștergându-se pe față.

Liam își piaptăna părul ud pe spate cu mâna.

— Ah, i-am zis doar ceva prietenului tău. Ceva ce poate n-ar fi trebuit să-i spun.

— Păi, da, cam așa s-ar părea, nu?

— Ce anume era? întreabă Geraint. Ce i-ai spus, ca să zic?

Liam dă din umeri.

— Nu mare lucru, numa' că s-a enervat el. Nu i-am zis decât că grupusnu ca ei...

— Ce?

— Cum?

Liam își rulează altă țigară și murmură:

— I-am zis că tot ce știe el despre viață e din cărți, în timp ce io știu ce e viața pentru că am trăit-o. Atâta tot.

— Ah, păi asta e. Consideră-te norocos că nu te-a pocnit. Io în mod clar aş fi făcut-o.

Apoi Malcolm scutură din cap, uluit, exasperat și beat.

— Ar fi trebuit să-ți dai seama, Liam. Ar fi trebuit să știi că o să reacționeze exact așa. Și, oricum, nu e adevărat, ceea ce sunt sigur că știi foarte bine... ce dracu' îți trebe de provocă toată certurile ăstea? De ce nu poți să te relaxezi și tu puțin? E ultima noapte a lu' Geraint, în măsă...

— Unde a tăiat-o așa? întreabă Geraint.

Liam dă iar din umeri.

— Nu știu. Și nici nu-mi pasă.

Malcolm scutură din cap.

— Maturizează-te și tu dracului, omule. Idiot infantil.

— O... o să mă duc să văd dacă-l găsesc.

Geraint își golește halba și se ridică ezitant, cu o mână pe umărul learcă al lui Liam și cu cealaltă pe masa udă.

Se ridică și se clatină pe loc pentru o secundă, până când e sigur că poate să meargă fără să se prăbușească, apoi ridică ancora și traversează crâșma clătinându-se, cu pașii înceți și exagerați ai celor care și-o iau sistematic în desenele animate. Dacă n-ar fi atât de beat și de amorțit, probabil că ar medita la tristețea despărțirii de un loc în care s-a bucurat, în mare, să trăiască în ultimii câțiva ani, și ar cântări teama și bucuria plecării lui iminente înspre un loc îndepărtat și complet nou (și, într-adevăr, și-a petrecut ultimele două sau trei zile făcând exact asta, zgomotos și umed, în orice ureche din apropierea gurii sale), dar acum, cu simțurile înecate în alcool, are doar o idee vagă că trebuie să-l găsească pe Colm, care s-a pierdut, un obiectiv abandonat în clipa în care depistează două fete drăguțe pe care le cunoaște din vedere, care vorbesc și discută serios la o tablă din colț. Geraint se străduiește, clătinându-se pe picioare, să se concentreze asupra fetelor și să-și amintească numele lor; bruneta cu cerceii ăia pe față și legendara ei înclinație către alcool e de undeva din Yorkshire și are ceva nume galez... Mary? Nu... Mairead; și blonda în rochie neagră și strâmtă, care s-a mutat în Cornwall acum câteva luni, e Rebecca. Se așază neîndemânatic la masa lor, aproape răsturnând-o în timp ce se prăbușește pe scaun, dar ele sunt amabile și receptive, cum el știa că vor fi.

— Deci mâine pleci, nu-i așa?

— Îhî.

— Ești puțin amețit, Geraint, nu-i așa? Doar așa, o idee?

Geraint zâmbește aproximativ și ele râd, cu râsul

acela zgomotos, beat și sexual care pentru Geraint, la acel moment, este cel mai obsesiv și minunat dintre toate.

— Dumnezeu, nu văd nimic rău în asta, spune Mairead, legănându-se cumva și ea. Dacă aș pleca mâine spre Florida, aș fi ajuns la spital acu' trei săptămâni.

Geraint își mijește ochii, încercând să înțeleagă cuvintele ei, dar apoi renunță și zbiară:

— BĂUTURĂ! Cine vrea ceva de băut?

— Io vreau.

— Și io.

Geraint ia comenzile lor și se împleticește spre bar. Rebecca se duce la toaletă și Mairead, în timp ce privește vârful aprins al țigării ei, aude un accent bâiguit de Liverpool spunând:

— Salut. Pot să stau cu voi? Tu cine ești?

La bar, Geraint este imediat înconjurat de o mulțime de oameni care îi urează drum bun, îl copleșesc cu băuturi, îi strâng mâna și îl bat pe spate. El acceptă bucuros ofrandele lor și comandă greșit pentru Mairead și Rebecca, de-abia dându-și seama cine sunt oamenii ăștia fericiți din jurul lui. Băutura curge și Iestyn strecoară un pliculeț mic de hârtie în buzunarul de la cămașa umedă a lui Geraint.

— Ceva pentru călătoria cu avionul, bine? Ca să treacă mai repede.

— Mersi.

Își croiește drum înapoi spre masă, ținând strâns băuturile în mâinile lui uriașe. Deschide ochii mari când îl vede pe Colm stând în fața sa și discutând cu Mairead.

— Aici erai! Cine te-a găsit? Te-am căutat peste tot, serios!

Geraint îi dă lui Mairead votca ei cu cola și lui Rebecca halba ei de Guinness. Ele ceruseră, respectiv, un Jack

Daniel's și o bere Newcastle Brown la sticlă, dar le beau și pe acestea. Colm arată spre pahare:

— E și pentru mine?

Geraint scutură din cap:

— Nu știam ce vrei, col. Și nici nu știam că ești aici.

— Ah, nenorocitele. Fă-mi loc, atunci, lasă-mă să trec...

— Nu, e în regulă, mă duc io să-ți iau. Sigur. Nicio problemă.

— Mersi.

— Ce vrei?

— Aăă... o bere mică... bere blondă, cred.

Geraint se ridică cu greu și își croiește din nou drum spre bar, sperând că întâlnească din nou oameni care să-i ureze drum bun; motivul, de fapt, pentru care s-a oferit să-i ia lui Colm de băut. Bâiguie comanda și se lipește de perete, în timp ce Sharon își face loc prin mulțime și vine lângă el:

— Salut.

— Sal.

— Nu știam că Colm o cunoaște pe Mairead.

— A... zâmbește Geraint. N-o cunoaște. Da' începe s-o cunoască, clar, începe s-o cunoască.

— Mmm... în fine, tu cum ești?

— Absolut beton... mucii de beat. Sunt terminat, serios. Măine plec în Florida, înțelegeți.

— Florida? Măine?

— Da.

— Ah... Fă-mi te rog un serviciu, du-te și spune-i lui Colm să vină aici.

Geraint ia de la barman berea și se strâmbă la Sharon.

— Da' spune-i tu, mârâie el.

Apoi se întoarce iar la masă, ricoșând din pereți și oameni, și în cele din urmă îi întinde lui Colm berea lui mică, la pahar.

— Ai luat o gură, nu-i așa?

— Am vărsat. Și oricum, ai putea să-mi fi recunoscător, tâmpitu'...

— Glumeam doar, Geraint, mersi fain. Noroc.

Ciocnesc paharele și beau până la fund. Stomacul răvășit al lui Geraint se revoltă și el icnește, lipindu-și mâna de gură. Rebecca privește îngrozită de vizavi de el:

— Nu pe rochia mea! De-abia azi am cumpărat porcăria asta!

Geraint face o față pe jumătate grimasă, pe jumătate zâmbet.

— E în regulă, acu' mi-a trecut... da' pentru o clipă m-am gândit... A, da, cum să bei aceeași bere de două ori!

Râde și simte cum cade sau ceva căzând pe el. Prin ceața care se lasă îi aude pe Colm și Mairead cântând împreună și se întreabă cum o să iasă lucrurile între ei, cum o să iasă totul, și în timp ce pleoapele grele i se închid încet, creierul i se îneacă în alcool și el alunecă încet de pe scaun, cu o anumită grație maleabilă, pe lespezile de piatră ude și pline de rumeguș din care e alcătuită podeaua, ultimul lui gând coerent și conștient pentru câteva ore este: doar ratații nu pleacă.

GERAINT

TRENUL

Călătoriile cu trenu' sunt groaznic de plicticoase, serios, da, Dumnezeule, ce plăcut e să vezi verdele, atât de mult verde, munții verzi și câmpurile verzi care aleargă pe la fereastră. Și toate căsuțele mici și văruite și așa mai departe; da, seamănă perfect cu un capac de cutie de cremă de ciocolată. Crema de ciocolată Țara Galilor. Florida e toată maro, cumva maro cu galben, după o vreme devine monotonă, serios. Până și mlaștinile sunt maro. Ăsta e principalu' lucru pe care mi-l amintesc despre Țara Galilor când sunt acolo - e verde. Peste tot e verde. O, da.

Sunt din nou în Țara Galilor, în tren, bronzat și cu bani în buzunar, simțindu-mă sănătos și plin de speranță. Am fost tentat să aduc cu mine niște iarbă și poate chiar niște cocaină, zău așa, da' mi-e teamă de vamă, de câinii care amușină, de mânușile de cauciuc și așa mai departe și, a, da, în aeroportu' din Miami toți au pistoale-mitralieră, așa că nu mi-am mai bătut capu' \ Și, oricum, m-aș putea folosi de timpul* petrecut în Țara Galilor ca să mă curăț, să-mi spăl organismu, ca să zic; o, da, în State am băgat puțin cam mult, mi-ar prinde bine o pauză. Să scap de toate toxinele, să mă scald pur și simplu în senzația

plăcută de a fi din nou acasă. Da' nu mi-ar strica ceva cu care să-mi petrec timpul* în călătoria asta; mă cam plictisesc. Deși aș fi în stare să mă uit o zi întreagă la parașuta aia sexy de vizavi de mine care își tot aruncă păru' pe spate și își încrucișează picioarele. Poartă fustă scurtă și ciorapi groși care lasă să se vadă lângă tivul lor pielea catifelată a picioarelor. Dumnezeuule. Mă face să mă gândesc la dansatoarele ălea la bară, zău, care sunt peste tot în State, o, da, încerci să comanzi ceva de băut și te trezești cu o femeie care îți bagă sub nas chiloții ei dantelați. Demențial. Da' fata asta e absolut superbă, cu păr castaniu, și ce citește oare? Flann O'Brien? Cine e ăsta? Pare numele unui fel de mâncare pe care îl primești într-o crâșmă cu tematică irlandeză. Cu pâine crocantă și salată.

Da' călătoria asta cu trenu' e stupidă rău; din Abergavenny până în Cardiff, de acolo în Birmingham, apoi în Shrewsbury și apoi în Aberystwyth. Foarte tâmpit, încălzit ca dracu'. De ce dracu' nu vor să lege centru' Țării Galilor de sud, asta mă depășește, ca să zic. Noroc că am apucat să dorm câteva ore la unchiu-meu, în Crickhowell, altfel acum aș fi terminat de diferența de fus orar. Păi da, doar n-am pierdut niciodată trenu, nu-i așa? Puțin somn, o baie și gata, sunt în regulă acum, serios.

Tuu tuu tuu. Locomotiva cea vitează, omule. Din Florida până acasă, în Țara Galilor, din Florida până acasă, în Țara Galilor...

Trenu' trece peste un râu. Peste tot împrejur sunt munți uriași; atât de mult spațiu, Dumnezeuule... o, da, Florida are o grămadă de *spațiu*, ca să zic, mai ales în deșert, da' e de un tip diferit, nu-i așa? E doar spațiu plat, ca să zic. ăsta de aici e... nu știu; absolut *imens*.

Fata lasă cartea jos și se ghemuiește ca să doarmă puțin, cu capu' sprijinit de geam. Mare păcat; tocmai voiam să inițiez o conversație. Ca să mai scăpăm de plictiseală, nu de alta. În fine, nu contează, dă-i înainte, scumpo, dormi puțin.

Mă întreb ce mai fac toți. Mă întreb dacă Laura a

primit e-mailul meu; l-am trimis la universitatea la care lucrează, da' n-am avut timp să mi-l verific pe al meu să văd dacă a răspuns, atât de nebună a fost graba. Sper că da, altfel o să mă trezesc că n-am unde dormi când aterizez în Aber. Dumnezeuule, mă întreb dacă măcar mai sunt prin zonă, ca să zic, au trecut aproape doi ani... poate că au întins-o toți, zău așa. O, da, ar fi și normal, la norocu' meu. Da' totuși, doi ani; peisaj u încă pare familiar, vechea țară, nu pare străin sau ceva de genu' ăsta, da' presupun că e și normal; adică, Dumnezeuule, munții ăștia n-o să dispară niciodată, nu-i așa? Totuși, ce e ciudat e că dealurile, văile, râurile și tot așa par cel mult și mai familiare decât înainte să plec, zău, pentru că întorcându-mă aici mă simt încă și mai galez, și acum pot să vorbesc mai bine limba, pentru că în State am făcut ceva ce mi-am dorit să fac întotdeauna, adică să vizitez Y Wladfa, în Argentina, ca să zic, știi, așezările galeze din Patagonia? Da, am economisit și m-am dus acolo, zău, o chestie pe care voiam s-o fac încă de când citisem povestea aia despre ei în timpu' războiului din Falkland, când urma să fie deportați toți de guvernul argentinian, da' au reușit să-i convingă pe fasciștii ăia împuțiți că ei n-au nimic de-a face cu războiu' că sunt galezi, nu englezi. Și au fost tratați corect, tre' să spun. Și, o, ce minunat era acolo; m-am dus și am stat cu ei, pur și simplu am apărut acolo, și ei mi-au gătit o variantă sud-americană de tocană galeză, probabil că era cu lamă în loc de miel, ca să zic (a trebuit să-mi flexibilizez principiile vegetariene cu ocazia aia), mi-au dat bere de casă, m-au învățat mai multă galeză decât învățasem la școală și mi-au povestit despre Sfântul Madoc și așa mai departe. A fost absolut minunat. Da' vreau să spun, știi, ca să-mi redescopăr cultura a trebuit să călătoresc mii de kilometri depărtare de Țara Galilor; cam stupid, nu? Mă enervează chestia asta, să mor dacă nu. Aici încep să scrâșnesc din dinți, deși s-ar putea să fie din cauza plictiselii. Și să-ți mai spun ceva, e o chestie pe care n-o s-o mai mănânc cât trăiesc, griș de porumb; alburii și gelatinos, ca niște lapți de broască sau așa ceva. Un fel de

budincă. Fulgi de ovăz. Budincă pe aceeași farfurie cu ochiurile cu șuncă. Absolut oribil, zău așa.

Călătoriile ăstea cu trenu'... bat darabana cu degetele pe măsuță, hmm, ca un copil mic nerăbdător. O, da, sunt foarte nerăbdător, nerăbdător să ajung acasă... uită-te la munții ăștia. Nu mă mai satur să mă uit la ei. Și în ultimul timp am mai descoperit un lucru; io m-am născut în Crickhowell, înțelegi, unde s-a născut și Sir George Everest, ăla cu munții, ca să zic. O, da, era un colonist din India, zău așa. Unu' din patagonieni, pe nume Bryddon, mi-a povestit totu' despre el, ca și despre un uriaș masacru și o trădare care s-a întâmplat în Abergavenny cu ani în urmă, da' nu-mi mai amintesc detaliile. Da, Bryddon știa istorie ca lumea. Știa totu' despre Țara Galilor, ca să zic. Și știi ce? Nu fusese în Țara Galilor nici măcar o dată, zău. În viața lui.

Patagonia seamănă cu partea asta a Țării Galilor. Același peisaj, pe cuvânt. Uluitor. În afară de cartierele sociale imense de aici, ca să zic, alea ca niște mormane gigantice de bălegar pe fundu5 văilor, cum e New Gumos, cocina aia de unde e Roger; nici nu e de mirare că e așa cum e, dacă vine dintr-un loc ca ăla - ăla ar scoate-o din minți și pe Maica Tereza. Locu' ăla nu e altceva decât o rezervație de indieni, o bucată de Lumea a Treia în mijlocu' a ceea ce ar trebui să fie Lumea întâia. O, da; celții sunt echivalența' britanic al indienilor americani, suntem bătuți, oprimați, futuți la greu, omule, exact la fel, numa' că rezervațiile de aici sunt niște țarcuri imense de beton și sticlă, știi, și nu de wigwamuri și colibe de lemn. Ah, ce nebun e băiatu' ăsta. Da' poate că Roger s-a schimbat între timp, poate că s-a liniștit; da' mă cam îndoiesc. E făcut să fie așa toată viața lui. Și, oricum, nu întotdeauna funcționează așa, nu trebe neapărat să fi crescut în New Gurnos ca să fii un dement, o, nu, adică uită-te la nenorocita' ăla de Ikey Pritchard - el e dintr-un sat de munte drăguț, da' e dus cu capu' complet. Nu contează de unde ești, zău, poți să te defectezi pe traseu, încă îmi amintesc cum a luat-o razna Ikey atunci, în curte

la Jester, când a aflat că Soiosu' o întinsese cu o grămadă de bani de la Phil, bani pe care Phil i-i datora lu' Ikey; a fost cu mulți ani în urmă, da5 n-o să uit niciodată furia, ura și nevoia de a face rău cuiva de pe fața lu' Ikey... făcea spume la gură, ca să zic, și încă îmi amintesc ce-a spus:

— Hai să-ți spun io ce facem, bine? Luăm un topor. Punem mâna pe Soiosu'. Punem mâinile dobitocului pe masa asta de aici și îi tăiem degetele unu' câte unu, de la amândouă mâinile, omule, mă auzi ce-ți spun, prietene? Poate îi lăsăm degetele mari dacă ne roagă suficient de frumos, ca să-și mai poată face laba, da' n-o să mai fure niciodată ceva.

Bineînțeles, Roger, Gareth, Phil și ceilalți dementi erau foarte dispuși la așa ceva, da' io am tăiat-o în Florida, așa că n-am aflat niciodată ce s-a mai întâmplat, ca să zic. Mă întreb cum a fost... a, da, și mă mai întreb dacă Colm s-a cuplat cu fata aia, cum o chema... parcă Mererid? Nu, Mairead, așa, nu arăta prea rău parașuta. Da' parcă mi-amintesc că bea ca un marinar.

Crede-mă pe mine, omule, de când sunt în State am creierii varză. Așa pățești dacă stai acolo, ți se fute atenția. Acolo totu' se mișcă încontinuu, non-stop, la fiecare cinci minute e pauză de publicitate, și în pauza de publicitate e alt căcat de pauză de publicitate. Detest unele părți ale vieții de acolo; de exemplu, majoritatea oamenilor pe care-i cunosc io sunt niște labagii răsfățați, nu merg niciodată pe jos undeva, merg doar cu mașina, și când se apucă să bată câmpii cu pădurea tropicală și stratu' de ozon, pe cuvântu' meu, e ca și cum ar spune „afro-american” și „cioroi” în aceeași propoziție. Un idiot s-a apărat spunându-mi că e OK să spui „cioroi” pentru că și ei înșiși folosesc cuvântu'; nu putea să înțeleagă diferența, zău, cum ar veni că ei sunt negri și el e alb ca hârtia. E o mare porcărie, omule, toată chestia asta, corectitudinea politică de genu' ăsta e doar o virtute ieftină, dacă vrei să știi părerea mea, ipocrizie, ca să zic, e un eșec, un mod de a se autoiluziona că le pasă de planetă și de minoritățile etnice, când de fapt, în fundu' sufletelor lor, nu le pasă decât de ei înșiși, nenorociții.

Majoritatea sunt nesimțiți și proști. „Țara Galilor? A, aia nu e undeva peste Ocean?” Un dobitoc credea că e Germania.

Dumnezeule, capu' meu... se smucește în toate părțile. Tre5 să mă piș.

Mă ridic în picioare și mă duc la budă. Niște tipi cu tricouri de fotbal UMBRO, roșu cu verde, beau tacticos dintr-o sticlă de doi litri de Smirnoff albastră. Par beți, supărați și așa mai departe; probabil că Țara Galilor a pierdut iar. Nicio surpriză, omule. Unu dintre ei îmi face cu ochiu' în timp ce trec pe lângă el:

— Ești bine, prietene?

— Da, zic io și mă încui în budă.

Veceu' de oțel inoxidabil dă pe-afară de hârtie de budă cu pete maro și rahați, așa că mă piș în chiuvetă. Căile ferate britanice, omule, nesimțiții dracului; pun niște prețuri exorbitante la bilete și nici măcar nu curăță veceurile. Dezgustător. O, da, deja începe să-mi fie dor de curățenia dezinfectată din State, totu' e imaculat și fără germeni. Îmi doresc, pentru o clipă, să fi avut niște cocaină pe care s-o trag pe nas ca să treacă mai repede călătoria, da' n-am, așa că nu mă mai gândesc la asta. Căcat. Totuși nu mi-ar strica ceva de băut.

Mă stropesc pe față cu apă de la chiuvetă și mă duc zâmbind la vagonu' restaurant, unde cumpăr patru cutii de bere caldă și vărs una din ele într-un pahar de plastic, îmi place mult mai mult să beau berea din pahar, ca să zic, e mai ușor, poți să iei înghițituri mai mari, poți să muști din ea ca și cum ai mânca-o... dar e o greșeală, pentru că trenu' se leagănă în toate părțile, în timp ce intră în estuarul Dyfi, și berea dă afară din pahar și când ajung în compartiment vărs niște bere pe fata frumoasă și adormită, care se trezește uluită și io îmi cer scuze și mă așez pe locu' meu, cu o erecție. Căcat. Acu' nu mai am nicio șansă să vorbesc cu ea, zău așa, după ce am udat-o learcă, pe ea și cartea ei nenorocită, Flann cu brânză și șuncă sau cum dracu' îl chema... da' poate totuși ar trebui să mă folosesc de berea asta vărsată ca să sparg gheața... poate c-o să fac asta...

Mă uit la ea cum se șterge cu o batistă de hârtie.

— Îmi pare groaznic de rău, spun io. E din cauza trenurilor ăstora nenorocite, se mișcă în toate părțile, nu-i așa? Ești în regulă, pot să te ajut cu ceva?

Dau să mă ridic de pe locu' meu, da' ea îmi face semn cu mâna că nu și scutură energic din cap.

— Nu, Doamne, nu, mă descurc. Doar rămâi la locul tău, te rog.

Mă las pe spătar. Te rog un căcat. Mă oferisem să te ajut doar, vacă arogantă ce ești.

Ascult o compilație veche de punk la walkmanul meu și mă holbez pe geam. Acu' nu mai e mult până în Aber, nu... Dyfi Junction, Machynlleth, Borth, Aber. Aproape am ajuns. O chestie bună la călătoriile cu trenu' e că ești tot timpu' în mișcare; o, da, io detest să st-u pe loc, mi se pare că nu e ceva firesc. Ce mișcă e viu, ca să zic, asta e toată chestia, omule. Foarte simplu. Nemișcarea produce putrezirea creierului, stagnare și moarte. O ecuație simplă. Nu c-aș fi învățat *asta* la școală; școala nu m-a învățat absolut nimic, dacă stau acu' să mă gândesc. Toate chestiile importante pe care le-am învățat le-am învățat după ce am terminat școala, în crâșme, fabrici, cu prietenii... și e adevărat, nu-i așa, că tre' să te miști ca să supraviețuiești și există mai multe moduri de supraviețuire, oamenii își părăsesc casele, ca ăia din Y Wladfa, zău, și fac asta nu doar ca să fugă de pericol și așa mai departe, da' și de unele părți ale lor înșile, o, da, fug de trădare și de ucidere și tot așa, zău, pentru că dacă rămân prea mult într-un loc, asta e ceea ce o să li se întâmple, asta o să pățească. O, da, mișcarea e toată chestia, singura chestie, da' în curând ajung în Mach, unde trebe să schimb și s-ar putea să trebuiască să aștept o grămadă acolo, ca și mai devreme în Birmingham și Shrewsbury. Să stai și să nu faci nimic, înghețând pe un peron. Ah, în fine. Dumnezeule, aș vrea să pot încetini puțin lucrurile... sau să le accelerez... nu știu...

O, da; m-am întors din America înapoi în Țara Galilor.

LIAM ȘI LAURA

Dumnezeule, Liam e însuflețit, foarte, foarte însuflețit, așa e tot timpul, da' în seara asta nu poate fi pe ceva tare, pentru că bagă în el ca un porc și bea vin roșu de parcă de asta ar depinde viața lui. Ar fi plăcut să cred că e așa de însuflețit din cauză că m-am întors io, zău, dar... probabil că nu e adevărat; e însuflețit pentru că așa e el, ca să zic, asta e tot, omule. Și, pe de altă parte, Laura e foarte, foarte deprimată, complet tăcută, cu cearcăne ca de panda la ochi, ca și cum ar fi plâns. Ea nu a fost niciodată prea vorbăreată, da' chiar și Stevie Wonder ar putea să vadă că se întâmplă ceva nasol cu ea. O, da, arată de parcă ar fi pe punctul de a se arunca de la fereastră. Și Liam turuie înainte, umplându-mi bolu' cu paste, ca să zic, pâine cu usturoi și așa mai departe și turnându-mi vin în pahar; Laura își trage nasu' și privește fix masa, sprijinindu-și capu' cu o mână, zău așa, și cu cealaltă jucându-se cu mâncarea din farfurie. Nu e un semn prea bun pentru vizita mea, nu-i așa? Ah, nu.

— Și care e calitatea ierbii din State? întreabă Liam. E tare, nu?

Io scutur din cap și expir puternic printre buze.

— O, da. Mult mai tare decât orice am băgat aici vreodată, zău, nu glumesc deloc. Serios; un fum de iarbă acolo și ești complet luat, prietene. E, să zicem, ca trei sau patru fumuri de rășină de aici. N-am băgat în viața mea ceva asemănător. E incredibil.

— Pare destul de mișto.

— Păi... nu neapărat. Adică, nu e prea distractiv; nu e ca fumatul social, ca să zic, sau să te faci puțin înainte să ieși în oraș, sau ceva de genu' ăsta, e doar un fel de a-ți face creierii complet varză. Paralizie, la naiba. Nu te mai poți ridica de pe scaun, omule. A, da. Odată, ca să zic, ne-am luat niște casete video la care să ne uităm...

Și le spun o poveste plicticoasă despre cum am stat toată noaptea cu niște prieteni (mă rog, cunoștințe, zău așa, că acolo nu există prieteni adevărați, omule) să ne uităm la filme și să fumăm, iar io m-am făcut în așa hal că

m-am trezit în baie, gol, ca să zic, în apă rece, și n-am văzut decât primele cinci minute din primu' film, care, încă îmi amintesc, era cel mai tare porno pe care l-am văzut în viața mea. O, da, în primele cinci minute apărea un căcat și un set de vase (da, yankeii ăștia idioți tre' să exagereze cu orice, deși majoritatea celor din filmu' ăsta erau mexicani). În primele cinci minute, zău așa. Niciun fel de poveste sau ceva, doar o femeie în pantaloni scurți care făcea o prăjitură, apoi intră grădinaru' și într-o clipă îi dă jos pantalonii și apare un tip inovator de sos de ciocolată. Absolut dezgustător, serios. Nu intru în detalii acum, din cauza lu' Laura, când e ea prin preajmă tre' să cenzurezi poveștile de genu' ăsta, dacă nu vrei să-ți arunce priviri tăioase toată seara, zău. Și io nu vreau. Și, în plus, e deja supărată.

Așa că, oricum, le spun:

— O vreme o să iau o pauză, ca să zic, cât stau acasă. Da, da, o s-o frec o vreme, să-mi mai revin, știi.

— Da. Întrebam doar pentru că, îl mai ții minte pe Mickah? Care stătea lângă Abergynolwyn?

Dau din cap că da.

— Care avea un câine, Trapper?

— Exact. Ei bine, s-a apucat să cultive în magazie la el niște superskunk; n-am mai fumat în viața mea așa iarbă. M-a făcut s-o iau razna, nu-i așa, iubito?

Laura dă doar din cap.

— Am crezut c-o să-mi pierd mințile. Voci, panică, tot tacâmu' am crezut că fac infarct. A fost ca un trip pe acid, serios. Îți amintești?

Se întoarce din nou spre Laura, care iar dă doar din cap și Liam mârâie. Începe să se acumuleze o atmosferă nasoală, așa că, pentru a schimba subiectu, îl întreb pe Liam despre tipu' ăla ciudat pe care îl știa el, cel care scrisese ghidu' ăla dement. Și el îmi răspunde impasibil:

— Mort. S-a scufundat în mare. Gâl-gâl. Finito.

Laura cascadează, se întinde și zice:

— Io sunt obosită. Mă bucur mult că te-am văzut, Geraint, da' mâine-dimineață am treabă și...

— Nicio problemă, zic io. Nu-ți fă griji. Du-te și culcă-te dacă ești obosită, zău. Și mersi pentru mâncare și pentru locu' de dormit și așa mai departe.

Ea mă sărută pe obraz, chiar așa, și se duce la culcare. Mă uit la ea cum pleacă și observ o vânătaie mare și albastră pe partea din spate a piciorului ei stâng, pe partea cărnoasă, știi, pe gambă. Mă întreb de unde o are.

O, da, Laura are niște picioare superbe. Un trup superb și așa mai departe. De fapt, e pur și simplu superbă în general. Uneori poate fi puțin cam arogantă, ca să zic, da' ăsta e stilu' ei. Ca să fiu sincer, întotdeauna mi-a plăcut de ea. O, da.

Încep să fiu puțin excitat. În State nu prea am avut parte de asta, zău așa; a fost una, ca să zic, părea o tipă în regulă, știi, arăta bine, am început să ne vedem și după două săptămâni ea începe să vorbească de căsătorie, zău așa, și copii. Și nu doar să vorbească, ca să ție, adică îi dădea înainte la nesfârșit, într-un mod bizar, cu o privire ciudată în ochi, zău. Așa că am întins-o urgent, cât de rapid mă puteau duce micile mele picioare. O, da; te cred și io, omule.

Da' vânătaia aia, nu știu... mă uit spre Liam, da' el doar îmi zâmbește, îmi întinde o pungă de iarbă și zice:

— Păi atunci fa tu un joint, omule, și io mă duc să aduc de băut. Vrei bere blondă, nu?

— Da, zic io.

Fac un joint mare pe masă. Nu pun prea mult în el, ca să zic, da' tot ne face varză, omule. Nu după mult timp Liam râde incontolabil, zău, da' cumva încet, tăgănat, ca un disc care se învâрте prea încet sau ceva de genu5 ăsta. Suntem pe treabă.

Deci asta a fost prima mea seară după întoarcerea în Aber; m-am făcut complet varză cu Liam. O, da. Pliu să șanj sau cum dracu5 e căcatu5 ăla în franceză. Sunt sigur că înțelegi ce vreau să spun.

MALCOLM ȘI MAIREAD

Malcolm e sfâșiat între exuberanță și îngrijorare; tocmai a fost dat afară de la restaurant pentru că și-a

băgat mâna în casa de marcat, așa că acum e liber, ceea ce explică exuberanța, da' fostu5 său șef l-a amenințat că îl reclamă la poliție, ceea ce explică îngrijorarea. Fața lui nu știe dacă să zâmbescă sau să se încrunte, ca să zic. Și e luat ca dracu5 pe speed, bea ca un dement și pute groaznic a grăsime de prăjit cartofi și a oțet.

— Oricum, nu e decât un grăsan inutil, spune el, referindu-se la fostu5 său șef. Ia ghici cât te plătește? Doi nouăzeci pe oră. Cine dracu5 ți-ar putea reproșa că îți suplimentezi veniturile din casa de marcat? Și, în plus, am luat bani din casă doar de două, nu de trei ori, pentru că ce făceam io, și era floare la ureche, era să aștept să vină bețivii ăia care voiau bere, și atunci sau îi puneam să plătească mai mult, sau le dădeam rest mai puțin, fraierii, și ei erau prea muci ca să-și dea seama. Da' ce e rău în asta, hmm? Făceam treizeci sau patruzeci de lire în plus pe săptămână în stilu' ăsta. Și chiar trebuia s-o fac, nu?

— Da, bine, du-te și ia bere, fraier stresat ce ești.

— Ce vrei?

Se duce să comande o halbă și o votcă pentru fiecare, ca să zic, și după ce le terminăm o luăm spre casa lu'

Colm, din cealaltă parte a orașului. Pe drum Malcolm îmi spune că Mairead și Colm stau împreună de ceva timp, ceea ce mă surprinde; vreau să spun, Colm e un mare amator de speed care ar fute orice mișcă, iar Mairead e o bețivă care, cu timpul, va fute și ea orice mișcă. O, da, ce cuplu minunat tre' să alcătuiască, nu? Rețetă mai sigură pentru dezastru n-am văzut în viața mea. O, da.

Reflectez, nu pentru prima oară, asupra circumstanțelor care ne-au adunat pe toți aici. Adică, într-un fel, ni s-a permis, cumva, să ne alegem unii pe ceilalți, zău așa, nu am fost aruncați aici de școală sau ceva de genu' ăsta. Ne-am căutat, doar, cumva unii pe ceilalți, ne-am găsit, ca un grup de rătăcitori care i-ățăcesc în aceeași direcție. Ceea ce presupun că ar putea însemna că fiecare a văzut în celălalt anumite chestii atrăgătoare, anumite chestii care ne plăceau, anumite similarități... așa că presupun că e posibil ca în privința asta alegerea să nu fi

avut niciun rol. Poate că eram împreună pentru că trebuia să fim, cum a fost și cu mutatu' meu în Florida; nu prea am avut de ales în chestiunea asta, era ceva ce pur și simplu simțeam că tre' să fac, zău așa. Însă, în oricare dintre variante, nu e o idee prea liniștitoare, omule.

Colm, am aflat, nu era acasă și nu mai trecuse pe acolo de câteva zile, ca să zic, și Mairead era beată muci și se uita la un știu ce căcat de emisiune-concurs cu idiotu5 ăla de Bariymore. I-au mai rămas vreo zece centimetri dintr-o sticlă de tequila. Mă primește cu o îmbrățișare și nu-mi mai dă drumu5; Malcolm stă și se holbează la noi, cu un zâmbet larg și sentimental pe față, ca să zic.

— Dumnezeule, Mairead! Mă sufoci, omule! Nu mai pot respira, omule!

Ea râde și se prăbușește la loc pe canapea. Malcolm aduce bere din bucătărie.

— L-ați văzut cumva pe Colm pe unde ați fost?

— Ăăă, nu, nu l-am văzut. Nu știi unde e?

Ea scutură energic din cap.

— Dă-l dracu' oricum, hai și povestește-mi despre Hawaii.

— Florida.

— Florida, exact, hai și povestește-mi despre Florida.

Așa că îi spun, în mare, cam aceleași povești pe care le-am spus tuturor celorlalți, zău; drogurile, mâncarea, vremea, berea, mașinile, toate chestiile ăstea, ca să zic, și când îi spun că majoritatea yankeilor sunt niște grăsani, ca să zic, Mairead sare în picioare și își ridică tricou5 până sub țâțe, zău, ca să se dea mare cu stomacu5 ei. Merita să vezi sclipirea din ochii lu5 Malcolm, să mor io. O, da, e ca și cum ar avea un reflector aprins în cap.

— Uită-te la mine! strigă Mairead. Nu ți se pare că am slăbit o grămadă de când ai plecat? Nu ți se pare că arăt mișto?

— O, da, zic io.

Da' de fapt mi se pare că arată absolut groaznic - are niște coaste ca un xilofon, zău așa. Arată ca o victimă a foametei. Sunt șocat. Pe fața ei nu observasem asta, da'

acum, Dumnezeu, aproape că nu-mi vine să cred, zău, că organele ei interne mai încap într-un spațiu atât de devastat și comprimat. Să mor io.

— Ții regim? zic io, doar ca să zic ceva, zău așa.

— Da.

Se așază la loc și aproape că se poate auzi cum Malcolm se dezumflă, dezamăgit.

— Stricta necesitate, ca să zic, dat fiind că nu mai am niciun ban. Nu-mi pot permite să mănânc.

— Ce, toată moștenirea ta, căcat? E gata?

Mairead dă din cap.

— Dumnezeu. Cum?

Mairead dă din umeri și arată spre sticla de tequila.

— Întreabă-l pe Colm. Dacă reușești să dai de el.

Dumnezeule. Cât era oare, unșpe, doișpe mii?

Să-nnebunesc.

Io și cu Malcolm bem bere și Mairead termină sticla de tequila, apoi deschide o sticlă de vin. Unde ((racu' bagă toate astea? Mă aștept ca în orice clipă să înceapă să-i curgă pe urechi și pe nas, pentru că nu mai are loc de nimic în corpu' ei. Ceea ce e cumva adevărat, pentru că pe la mijlocu' sticlei de vin se prăbușește pe podea și rămâne acolo, da' cam din cinșpe în cinșpe minute se ridică să mai bea niște vin și să turuie prostii. E ceva oribil de privit, zău așa.

E ceva trist. Mă face să mă simt foarte trist, omule. O, da, încep să-mi doresc să nu mă fi întors niciodată. Ce dracu' s-a întâmplat cu toți?

— Cred, spune Malcolm, că ar fi bine s-o punem în pat. Ce zici? Nu putem s-o lăsăm aici.

— Ai dreptate.

O ridicăm de jos, io de subsuori și Malcolm de picioare, și o ducem în dormitor, unde o așezăm încet pe pat. Dormitoru' e ca după bombardament, zău; cărți, haine, reviste, farfurii murdare, sticle goale, șervețele folosite și mototolite, pahare cu apă galbenă pline de mucuri de țigări înecate. E o adevărată cocină, omule.

Mairead geme și murmură ceva ce nu înțeleg, așa că

mă aplec spre ea.

— Ce vrei să spui, Mair? Ce e, iubito?

Da' ea bate câmpii, ca să zic, habar n-am despre ce vorbește. Sunt doar aberații:

— Super, zice ea. Nu, nu super, era splendid, așa, splendidul meu secret, așa era... n-am fost niciodată *așa ceva* pentru nimeni... absolut niciodată, zău, nu, ce porcărie... tu, Geraint, tu ai fost vreodată așa ceva? Ai fost?

— Nu, îi zic io, doar ca s-o calmez.

Pur și simplu bate câmpii, e complet dusă, vorbește aiurea.

— Florida, Geraint, povestește-mi despre Flooorida... poți să te sui în pat lângă mine dacă vrei, zău așa... spune-mi povești...

— Cre' că mai bine plecăm, spune Malcolm încet. E complet dusă, omule. Nu mai știe de ea.

Mairead se apleacă peste marginea patului și borăște. Io și cu Malcolm sărim înapoi, când voma fierbinte ne stropește picioarele.

— Ah, fir-ar a dracu'! îmi luasem blugi noi! Căcat!

Mairead stă întinsă pe spate, gâlgâind. O întorc pe o parte ca să nu se înece cu voma ei, zău așa.

— Oricum nu-mi mai pasă deloc, spune ea, sau cel puțin asta mi se pare mie că spune. Mi-am luat deja bilete, serios... Spania, ca să zic... treia să plec când eram mai tânără, nu acu\.

O mai ține o vreme cu Spania, din cine știe ce motiv, apoi adoarme. Da, pieptu' i se cutremură de sforăituri, zău.

— Crezi că ar fi bine să curățăm aici, hmm?

Malcolm scutură din cap.

— Dă-o dracului. Lasă-l pe Colm să curețe.

— Și Mairead? Adică, ar putea să se înece, zău.

— Nu. Până acu' nu s-a înecat, nu? Și e așa în fiecare seară.

— Bănuiesc că ai dreptate.

— Haide, hai să-l găsim pe Colm. Mairead e responsabilitatea lui, oricum.

— Da.

Ieșim din casă. Și nu pot să spun că-mi piare rău.

MARGARET ȘI COLM

E ceva cu Colm, ceva ce nu e în regulă. Vorbesc serios; nu-mi amintesc să-l mai fi văzut vreodată așa. Și nu e vorba doar de droguri, nu, nu, adică stă aici, în crâșmă și își tot ia capu' în mâini și bâiguie de unu' singur, hainele lui sunt mizerabile, dinții complet galbeni și pielea lui, Dumnezeuule, pielea lui e ca o bucată de carne, oribilă și incomplet făcută, precum cocoloașele de carne grasă de miel pe care le găsești în tocana galeză din crâșmele de pe aici. Mă uit la el, ca să zic, și aproape că pot auzi cum se prăbușește interior. O, da, e foarte trist, omule. Și n-a băut decât o halbă de Guinness în loc de prânz, zău, o, da, și io am mâncat un hamburger vegetarian cu niște salată și pâine cu usturoi. Eram mort de foame, ca să zic. Și Margaret a băut șase votci și a mâncat o pungă de chipsuri. Și ea arată complet terminată.

— Oricum, de unde știai că suntem aici? mă întreabă Colm.

Io doar îi zâmbesc, zău așa. El dă din cap și zice:

— Da, sigur. Cre' că n-am mai ieșit de aici de o lună.

Zi și noapte. Sunt complet distrus.

Apoi ochii lui se îndreaptă iar spre ușa crâșmei, fără îndoială în așteptarea dealerului. Știi de cine-mi amintește; îl știi pe tipu' ăla care s-a înecat singur în mare, prietenu' lu' Liam, zău așa, ăla care a scris ghidu' ăla tâmpit? De el. De el îmi amintește acum Colm; așa era și el înainte să intre în mare și să nu mai iasă niciodată. O, da.

Spun iar aceleași povești pe care i le-am spus lu' Malcolm, Mairead, Liam și Laura și tuturor celorlalți, ca să zic, cu care m-am întâlnit de când m-am întors. Începe să fie al dracu' de plictisitor, zău, și sunt convins că îi plictisesc și pe terminații ăștia doi, hmm, pentru că Maggie rulează țigări încontinuu, adică fără încetare, zău, are una în gură și își rulează încă una, și Colm își tot scarpină cicatricile de pe brațe, privind în juru' lui. Zgândăre o cicatrice mai mare, care începe să sângereze, hmm, și un

sânge apos, cu puroi începe să i se prelingă pe antebraț. Se uită la sânge și zice „Căcat”, apoi îl șterge cu un șervețel pe care l-am primit odată cu mâncarea.

O, da, cu fiecare minut e tot mai oribil, omule.

Mags se duce la bar.

— Ia spune-mi, Geraint, zice Colm. În măsura în care călătoria ta în Florida a fost o expediție de descoperire, ce anume ai descoperit?

Mă prefac că mă gândesc puțin, apoi spun:

— Că americanii sunt niște labagii mari și grași, că berea lor e ca pișatu' de oaie și că păsatu' de porumb are gust de căcat. A, da; arată ca sperma și are gust de căcat.

Colm râde și fața i se luminează de speranță când Margaret se întoarce de la bar cu un fraier mare și negru după ea, un tip cu freză afro pe care nu-l recunosc. E evident că Margaret a evoluat mult între timp, zâmbește și îi spune negrului o poveste despre cine știe ce chef sau ceva de genu' ăsta:

— Io nu voiam nici să rămân afară, nici să intru în hambar, pentru că înăuntru era muzică gabta, știi, duvduvduvduv. Așa că am intrat în casă, pentru că acolo era garage și așa mai departe, am început să dansez și tot așa de una singură în bucătărie, eram complet dezlănțuită și tot așa, și când mi-am ridicat privirea am văzut trei găini pe pervaz, care stăteau pur și simplu acolo și se uitau la mine. A fost absolut beton.

Negru' zâmbește și mormăie, și Colm spune:

— Jerry, prietene. Ce ai?

Tipu' se uită la mine pieziș și Colm spune:

— Nu, e în regulă, Geraint e OK.

Jerry se așază lângă el, ca să zic, și îi dă lu' Colm o pungă mare de pulbere roz în schimbu' a ceea ce pare a fi

O grămadă de bani. Nu-mi dau seama cum a reușit Colm să facă rost de atât de mulți, zău, acu' că moștenirea lu' Mairead s-a terminat. Mă întreb de unde îi are? Margaret e spasmodică, rupe suporturi de bere, se scarpină și trage sute de fumuri mici din țigară. Jerry - dacă ăsta e numele lui adevărat, ca să zic - rămâne de o

bere, apoi pleacă și Colm și Margaret fac fiecare câte o vizită la budă. Apoi Colm devine imediat acel Colm pe care îl cunoșteam io, vorbind încontinuu, râzând, cântând, bând ca o sugativă, spunând povești care mă și amuză, dar mă fac să mă simt și murdar, se învâрте cu Mags prin crăsmă, și ne petrecem restu' zilei alergând de la o crăsmă la alta, iar io continui să beau până când adorm acasă la Colm, pe la vreo nouă dimineăta, a doua zi, ca să zic. De data asta e rându' lui Mairead să fi dispărut. Mă prăbușesc pe canapea, zău, lăsându-i pe Colm și pe Margaret în bucătărie, încă vorbind și bând, așezați pe podeaua unsuroasă și ascultând muzică. Câteva ore mai târziu cineva mă scutură să mă

1 rezesc și îmi spune să mă duc la crăsmă. Așa și fac.

La un anumit nivel, ca să zic, a fost o distracție pe cinste; amuzant, demential și plin de energie, da. O, da.

I) à la un alt nivel... mă rog, sunt sigur că știi ce vreau să spun, zău. O, da.

PAUL ȘI SIONED

— Nu, Paul, n-am de gând să înghit așa *ceva*, spune Sioned.

Obrajii ei încep să strălucească, roșii de furie. Are flăcări în ochi și începe să ridice vocea. Se uită spre mine.

— Îmi pare rău, Geraint, știu că stai aici doar puțin timp și că n-ai chef să asculți asta, dar *dobitocu'* asta...

Arată cu mâna spre Paul, ca să zic, care stă lăsat pe spătaru5 scaunului, cu fața complet impasibilă.

— Păi văd că nu înghiți, spune el. Văd că scuipi.

— O, ha ha, foaaarte ammuzant. Cam la fel de... comic ca un furuncul pe cur.

De ce se ceartă, omule? Să mor dacă știu; dacă e să spun adevăru, m-am decuplat deja de vreo două de minute, concentrându-mă asupra mâncării și savurând-o. O, da, e atât de bine să poți găsi mâncare vegetariană adevărată; în State, zău așa, nu poți să ceri decât fasole prăjită, care e cam singura mâncare pentru acasă fără carne pe care o poți găsi și care e gătită cu slănină, să mor io, și prin care găsești bucăți mari de cartilaj. O, da; singurii vegetarieni

de acolo sunt vacile.

Sioned îi dă înainte, ridicând tot mai mult vocea, în timp ce ceilalți oameni din crăsmă fac tot posibilu' să ne ignore, ca să zic.

— Ai zis acu' câteva zile că o să recuperezi lanțu' meu de la Banon, așa-i? Ești de acord că asta ai spus?

Paul dă doar din umeri.

— Și acum îmi spui că l-ai pierdut.

Paul nu face nimic.

— Nu sta și te uita la mine, Paul, lanțu' ăla a fost a lu' maică-mea. Vreau să știu unde e.

Dumnezeule. Țștia doi se mușcă de gât unu' pe celălalt de când m-am dus la ei în vizită azi-dimineață, la Llys Wen. Ideea era, ca să zic, să venim să mâncăm ceva și să ne întâlnim cu ceilalți, da, și să stăm toată ziua în oraș, știi, bere, iarbă, în fine. Am sunat la toată lumea și Mal, Colm și Mairead sunt pe drum, zău, iar io nu îmi doresc altceva decât o ședință de băut de o zi întreagă. O, da. Da' Paul și Sioned... se pare că au alt fel de idei.

Simt ceva ud pe mână și când ridic privirea să văd de unde vine îl văd pe Paul ud learcă și pe Sioned stând în picioare lângă el, cu paharu' ei gol în mână. Paul bolborosește și râde disprețuitor, să mor că da.

— Deci asta voiai să-mi spui, nu-i așa? Acum înțeleg punctul tău de vedere. Da, acu' mi-e cât se poate de clar. Cum am putut să fiu atât de orb?

— Îmi pare rău, Geraint, spune Sioned. O să fac în așa fel încât să te mai văd înainte să pleci. Preferabil fără dobitocu' ăsta care se face singur de răs.

Iese din crăsmă ca o furtună și Paul se ia după ea, scrâșnind din dinți și încleștându-și pumnii. O, da, și pe mine mă lasă acolo, plin de bere și frământând din degete. Și era halba mea aia pe care Sioned a aruncat-o pe Paul. Căcat. Ah, mă rog; ceilalți o s-ajungă aici în curând.

ROGER

Ah, știam io că fraieru' o să fie aici, la castel, zău. Pur și simplu știam. De fapt, eram atât de sigur că nici n-am mai trecut pe la el pe acasă, am venit direct aici.

Dintotdeauna castelu' a fost locu' lui preferat și uite-l cum stă pe treptele memorialului războiului, ca un fel de versiune distorsionată a unui cavaler, cu geaca lui veche și oribilă, plină de jeg, pe post de armură. O, da. În mână are o sticlă de vin și pare pe jumate beat.

— Fraieru' dracului! țipă el la mine când mă vede. Auzisem io că te-ai întors!

Sare în picioare și mă îmbrățișează, iar io îi răspund doar pentru o secundă sau două deoarece a) nu prea mi-a plăcut niciodată să ating alți țipi, mi se pare stânjenitor, zău, și b) pute. Judecând după miros, nu s-a mai spălat și nu și-a mai spălat nici hainele de când am plecat io în America. Vorbesc serios; pute oribil. i

— Deci te-ai întors, așa-i, din tărâmu' celor liberi în tărâmu' celor futuți?

Râd.

— Așa s-ar părea, da. Da' numai puțin, numai puțin.

— Păi atunci avem de băgat în noi o grămadă de băutură, nu-i așa? Avem de lucru, omule. Ar fi căzu' să ne apucăm.

Mă bucur să-l văd. O, da, presupun că m-am bucurat să-i văd pe toți. Ca toți ceilalți, Roger arată complet terminat, da' pe de altă parte el întotdeauna a arătat așa, deci nu e nicio diferență aici. Pe vremuri mă surprindea asta la Roger, ca să zic, cum poate cineva să arate atât de rău și să mai fie încă în viață. îl duc să bem o halbă-două în Angel (unde mă tapează de douăzeci de lire; o, da, nimic nu s-a schimbat), ne înțelegem să ne vedem în crâșma de la Castel diseară, el se duce să facă ceea ce face el în timpu' zilei și io îmi petrec după-amiaza plimbându-mă prin oraș, revăzând priveliști cunoscute, vizitând oameni, știi, chestii de-ăstea. Ziua trece, ajung mai târziu la Castel, pentru prima oară în viața lui Roger nu întârzie, și minunile nu se opresc aici, a făcut baie și poartă haine curate, blugi negri și un tricou galben pe care scrie cu litere negre FFYCD. E plăcut să vezi că a renunțat în sfârșit la geaca aia oribilă, din care de-abia i se vedea nasu' și pe care o purta încontinuu, cu generațiile de jeg

de pe ea. Se mișcă încet de tot și pare că nu e complet aici, deci în mod evident a băgat ceva, ceva cu efect calmant, așa zice io, da' în fine, pare fericit, așa că unde e problema, ca să zic? Dacă asta îl face fericit, dacă face ca lucrurile să meargă mai ușor, atunci dă-i înainte, bagă mare, băiete. Absolut. Și, cel puțin, atunci când Roger e pe heroină sau pe calmante, măcar știi că ești în siguranță, zău; o, da, Roger pe heroină e ca un Jekyll și Hyde întors pe dos - e un monstru până când și-o trage în venă, după care devine cuminte ca un miel. O, da, dependența lui Roger ar trebui subvenționată de stat, pentru siguranța celorlalți. Absolut.

Eu mă fac muci, da' Roger nu prea bea și când crâșma se închide o luăm înapoi de-a curmezișu' orașului ca să-i vizităm pe Colm și Mairead, sperând că găsim la Colm niște stimulente, pentru că ne-am pleoștit puțin, ca să zic.

Pe drum ne oprim să cumpărăm țigări de la un service nonstop și, pe Great Darkgate Street, Roger mă oprește în față la Victoria Wine. Se uită la mine, complet galben în lumina de pe stradă, și văd în ochii lui acea sclipire pe care o cunosc prea bine.

— Ce fraieri suntem, am uitat să luăm ceva de mâncare, nu-i așa, spune el rânjind. Și știi cum e tâmpitu' ăsta de Colm; crezi c-o să ne dea iarbă dacă nu primește nimic în schimb, omule? Nici poveste. ăsta e zgârcit ca dracu', nu știi?

Își strecoară mâna sub haină.

— Și oricum, nu știu ce crezi tu, da' io n-am chef să stau toată noaptea pe amfetamine fără nimic de băut, ca să zic. Nu putem să băgăm amfetamine fără băutură, zău, nu-i așa? E absolut oribil. Ne trebuie ceva care s-o îmblânzească, băiete.

Io dau din cap, gândindu-mă, ah, căcat, în timp ce el scoate de sub haină o scrumieră de sticlă mare și groasă. Observasem mai devreme când o șterpelise din crâșmă, dar nu dădusem atenție; printre celelalte vicii ale lui Roger exista și o urmă de cleptomanie, strecurată în! toată acea combinație. O, da. Se uită în stânga și în dreapta pe stradă,

să vadă dacă nu e nimeni, apoi se uită la mine și zice:

— Îți mai amintești lecția aia de istorie, omule? Unitatea noastră? Îți mai amintești?

— Da.

— Și? Există?

„Unitatea noastră”; Roger și jocurile lui tâmpite, ca să zic. Știu unde bate cu chestia asta; când Owain Glyndwr a înființat parlamentu’ lui din Machynlleth, s-a ridicat în fața tuturor celorlalți delegați din diferitele regate ale Țării Galilor (și din Scoția, Franța și Spania, dacă ar fi să crezi toate poveștile, zău) și a întrebat „Avem unitate?” și toți ceilalți cică s-ar fi ridicat și ei și au strigat „Unitate!” Așa că acolo bate Roger; vrea să știe dacă mai sunt cu el, ca să zic, întreabă dacă avem unitate. E un test tâmpit al galezității mele sau așa ceva, verifică dacă știu istorie. Idiotu’ ăsta de Roger. Uneori se ține de jocuri tâmpite, hmm. O, da, în majoritatea timpului își bate joc de Țara Galilor, dup-aia vine cu chestii de-ăstea. E puțin sărit de pe fix, omule, clar.

— Avem unitate? întreabă el din nou.

Mă uit la el și zic:

— *Bineînțeles* că da, omule.

Roger aruncă scrumiera în vitrina mare a magazinului, se aude un TROSC foarte tare, cioburile sar în toate părțile, se pornește o alarmă BRRRREEE! și noaptea liniștită se transformă în haos.

Dăm jos cu picioru’ bucățile mari de sticlă din ramă, trecem prin spărtură (mai târziu, acasă la Colm, îmi dau seama că m-am tăiat la braț), în timp ce sticla scrâșnește sub tălpile noastre, și ne îndreptăm direct spre raionul de băutură, unde ne umplem buzunarele; whisky, gin, votcă, rom, tot felu’ de chestii, apoi sărim înapoi afară și Roger, dementu’ dracului, pocnește din degete și se întoarce înapoi. Io stau pe loc, zău așa, mort de frică, în timp ce alarma îmi sfâșie timpanele, în timp ce Roger se întoarce înapoi.

— Roger! Ce mă-sa, omule! Hai să plecăm!

— Stai puțin! strigă el de undeva din magazin. Am

uitat de țigări! Nu poți să bagi amfetamine fără să bei ceva și nu poți să bei un whisky fără ceva pe lângă el, nu-i așa!

Reapare cu un rânjel larg pe față și cu buzunarele umflate de pachete de țigări, cu două pachete de patru cutii de bere Wrexham în mână și o luăm pe Baker Street, apoi pe faleză și coborâm pe plajă, mergând pe lângă zid ca să nu putem fi văzuți de pe faleza de deasupra. Îmi umplu pantofii cu nisip și pietriș ud, da' ajungem în siguranță pe Cliff Terrace și Colm deschide ușa clătinându-se, în mod evident complet muci.

— Dumnezeu! Toată pileala asta e pentru mine, nu-i așa? Și, Roger – ce dracu' ai făcut, pari atât de curat! Oricum, parcă ați căzut în mare, intrați, intrați, aici sunt oricând bine-veniți ăia care au de băut. Mairead! Spală niște pahare!

Urmează o noapte absolut superbă, ca să zic. O, da, uneori se poate întâmpla și așa. Cam asta s-a ales de dezintoxicarea mea.

Rămân beat și luat până când mă întorc fyi Florida, cinci zile mai târziu. Nu-mi curăț pantofii, deși nu sunt comozi așa, zău, până când ajung pe pământ american, pe aeroport, ca să zic; o, da, acum o mică parte din Țara Galilor e purtată de vânt peste piste, omule. Conglomerate de Aberystwyth, sub soarele Floridei. O, da, mi-am lăsat nisip și alte căcaturi în pantofi pe toată durata zborului; o chestie sentimentală și *usturătoare*. Și totuși. Poate că n-o să mă mai întorc niciodată. Cine poate ști ce se va întâmpla?

Din *Ghid personal al Țării Galilor de Vest*, autor anonim, ediție privată, p. 89.

Principiul unificator, proprietatea sordidă comună tuturor formelor de viață aflată în creștere este competiția, competiția pentru lumină, aer, hrană, spațiu în care să crești, să simți și, mai ales, să te miști. Ca și vegetația, rocile suferă în mod necesar uzurpările străine sub forma buruienilor și, ca și vegetația, trebuie să le alunge sau să piară: de aici războaie purtate eroic. Astfel de bătălii sunt duse pe fondul dispariției, avantajul perdantului, un loc gri

precum granitul care pâraie de electricitate statică și care dăinuie pentru eternitate. Astfel că înălțimea neobișnuită a țărmului de aici se datorează exclusiv eroziunii marine; un element, o condiție a materiei execută un raid de gherilă asupra arsenalului magic al celuilalt și îl întoarce în avantajul lui. Astfel de lucruri chiar se întâmplă. Pădurea subacvatică de la Borth, de exemplu, cu vârfurile copacilor la nivelul apei în timpul refluxului, ca niște dinți cariați, demonstrând uzurparea mării, dar nu neapărat și predarea pământului, o manifestare de monumentală de rezistență. Astfel de lucruri chiar se întâmplă. Cantre's Gwaelod poate chiar este, cu adevărat, un oraș scufundat din Golful Cardigan; poate că seara morenele stau în poziție verticală în stranele capelei, delfinii trag trăsuri pe strada principală peste pietrele pline de mușchi, Jones „Peștele” 21 chiar *este* un pește care vinde idei de sinucidere viermilor și râmelor din cârlige. Astfel de lucruri chiar se întâmplă.

21 Robert Jones, poreclit „Peștele”, om de afaceri american de la începutul secolului XX; proprietar al unei piețe de pește (n.t.).

PLUTESC

Plutesc printre vălătucii de ceață ca niște himere sau fantome sclipitoare, recăpătându-și treptat forma, dimensiunile și idiosincraziile locomotorii și, în sfârșit, prezentându-se ca entități diferite de stâncile vulcanice negre și sfărâmate care stau de pază aici, în Tany-bwich, sau pe plaja de sud. Mănunchiuri de raze de soare răsărind străpung blând ceața stratificată, brăzdându-le fețele pestrițe, palide și rătăcitoare, cu pielea ca înnegrită de cenușă și părul mirosind a apă sărată și a fum de lemne. Sunt tăcuți, foarte tăcuți, cu excepția ghetelor lor care scrâșnesc la nesfârșit pe pietriș. Pescăruși ascunși țișă de parcă ar arde în foc.

Colm întrerupe tăcerea.

— Ce-a fost zgomotu' ăla? întreabă el privind în jur, dar fără să primească vreun răspuns. L-a mai auzit cineva? Țipătu ăla? Părea un suflet pierdut și jalnic, bâjbâind frenetic prin eter, implorând cu disperare pentru

restituirea unei oarecare corporalități, dar știind că e condamnat la veșnică izolare și agonie. Poate era Sharon.

Malcolm izbucnește în râs.

— Ce dracu' delirează ăsta? se aude vocea lui Liam, pierdută în ceață.

— S-a apucat iar să-și debiteze prostiile lui, spune Mairead. Nu e deja evident? Că el e regele aberațiilor?

— Dispari. Cel puțin io pot să zic ceva mai interesant decât „Unde e pileala mea” sau „Are cineva o cutie în plus?” ăstea sunt singurele chestii pe care știi să le spui.

Vocea lui Colm e veninoasă, scuipată în ceața care pare să se închege ca smântână lângă fața lui ascuțită, cu ochii roșii și nedormiți sfredelind ca niște burghie umbra împleticită pe care el o ia drept Mairead. Ceea ce înseamnă că următoarea lui ironie este lansată înspre Antonella:

— De fapt, nu te-am mai auzit spunând ceva interesant sau cât de puțin neobișnuit sau surprinzător, în orice fel, de mă rog, de o veșnicie. Nu pot să înțeleg ce drept ai *tu* ca să...

— AH, FIR-AR A DRACU'! NU VREȚI SA TERMINAȚI DRACULUI CU CERTURILE ĂSTEA!

Sioned pare doar o voce ridicată, fără trup, pe plaja plină de ceață. Valuri nevăzute foșnesc pe n-al și pescărușii continuă să țipe.

— N-am auzit toată *noaptea* altceva decât oameni care săreau unii la alții. Care se atacau fără niciun fel de motiv, din câte puteam io să înțeleg, și m-am *săturat* de asta, serios.

Colm e uimit.

— Tu ești, Sioned? Unde ești? Credeam că te-ai dus acasă de mult. Nu aud decât vocea ta.

— Tu și cu tot restu' Țării Galilor, murmură vocea lui Paul.

— Nu e Sioned, Colm, spune Mairead. E vocea conștiinței tale, ca să zic. Neplăcut, nu-i așa?

Malcolm râde iar, undeva.

— Încetează odată să mai montezi oamenii, Colm,

pentru numele lui Dumnezeu, continuă Sioned. Lasă-ne puțin să stăm în liniște, omule.

— Io nu montez pe nimeni! Nu fac decât să mă apăr, și pe bună dreptate, după părerea mea, împotriva vulgarităților gratuite ale lu' Mairead.

— O, Doamne.

— Colm, unde ești tu acum? Întreabă Sioned.

— Aici. La stânga ta, cred. De ce?

— Nu, nu asta am vrut să spun, vreau să spun, ești pe o plajă din Țara Galilor, după o noapte de alcool, lângă un foc de lemne, sau ți se pare că ești cine știe ce pământău de avocat dintr-un tribunal din Londra? Pentru că așa vorbești, băiete.

— Niciuna, nici alta. Sunt în al șaptelea cerc al infernului.

Apoi nimeni nu mai spune nimic o vreme, în timp ce rătăcesc ca niște fantome scrâșnind pietrișul și scoicile, până când vocea lui Sioned, imaterială și minunată, străpunge ceața, ca o baliză auditivă. Melodia tristă și sunetele cuvintelor îi calmează pe toți cei care merg, terminați, și creează în jurul fiecăruia dintre ei un receptacol în care își pot turna acele dorințe și temeri care îi rod și îi mână de la apusul soarelui de ieri, când primele sticle au fost deschise. Cântecul îi conduce ca un colac de salvare printre stâncile tăioase și neînduplecate și ceața densă, iar ei se agață de el recunoscători:

O, Doamne, pogoară a Ta binecuvântare Asupra celui slab din pustiu Pentru a-l feri de a minciunii capcană Pe drumul spre Canaan, spre a Ta mărire.

Întreaga slavă a Bisericii Tale în cer precum și pe pământ va fi toată a mea dacă voi reuși să primesc divina Ta slavă.

De sfintele Tale picioare mă agăț.

Virtuțile sângelui Tău le voi cânta.

Crucea o voi purta, voi merge cu valul Dacă Tu vei fi îngăduitor cu mine.

Cântecul se sfârșește în timp ce ei ies împleticindu-se din ceață și se opresc uimiți, clipind unul la celălalt în

razele slabe și apoase ale soarelui, pe drumul plin de găuri spre port. Monumentul Pen Dinas străpunge ceața care urcă spre cerul de deasupra lor, la vreo mie de metri distanță. Liam, Laura, Sam și Antonella pleacă acasă cu mașina; Malcolm, Sioned, Paul, Colm și Mairead rămân unul în fața celuilalt ezitanți, aproape epuizați și disperați după somn, dar fiecare dintre ei în egală măsură înspăimântat de perspectiva singurătății și apropierea oribilei treziri. Paul, mai ales, se simte complet terminat; stă în picioare legănându-se, cu ceața învârtelindu-se în jurul picioarelor lui, și scoțând din gât niște sunete ușoare, ca niște scâncete, în timp ce ignoră următoarea conversație:

— Hei, cu Roger cum rămâne?

— A, se descurcă el... m-am uitat la el înainte să plecăm și încă respira.

Stau în tăcere, cu părul lor lung răsfirat de vânt.

— Bun. Și acum?

— Cât e ceasu'?

Mairead își scutură încheietura în așa fel încât mâneca cămășii ei albastre largi să urce pe braț și își mijește ochii la ceas:

— Aproape șapte și-un sfert, ca să zic. Și doispe.

— Căcat, oftează Malcolm. Ce facem acum?

— Nu mai avem alcool, nici droguri... latră Colm. Ce dracu' *putem* să facem? Suntem futuți, asta e.

— Sau putem împărți sticla de votcă pe *care i-o* am avut prevederea s-o ascund sub canapeaua lu' Mairead, spune Sioned zâmbind.

— Ce?

— Faci mișto.

Sioned scutură din cap.

— Vorbesc serios, băiete. Neîncepută, etichetă albastră, și avem până și suc de portocale în frigider.

Malcolm strălucește.

— Beton!

— Ești o bomboană, Sioned, zâmbește Mairead, strivind-o cu o îmbrățișare.

Orele sinuoase, lungi și dureroase până la redeschiderea crâșmelor pot acum să fie umplute și, ca bonus neașteptat, chiar savurate, iar această promisiune iutește și ușurează lungă lor călătorie de întors acasă. Mahmurelile lor pot fi amânate încă o dată. Parcurg drumul portului cu pas vioi, cu excepția lui Paul, care se împleticește orbește în urma lor, ignorând complet unde merg și de ce merg acolo.

Iar ceața părăsește această planetă, cu zdrențele ei plutitoare și răătăitoare. Undeva pe plajă, între două stânci și lângă Roger, comatos și cu o seringă murdară drept tovarăș de pat, tăciunii continuă să mocnească – poate ouăle încinse la roșu ale unei păsări cu penaj de foc.

SIONED

E oribil – dezgustător. E plin de viermi – zvârcolindu-se în orbite, în urechile lui – fremătând în lâna lui putrezită, plină de noroi. Nu vreau să mă uit, dar ceva mă silește să o fac – mă face să întorc capu' și să mă holbez. E ca ceva dintr-un coșmar – mă face să-mi vină să vomit. E oribil.

Aici sus, pe munte, vântul urlă și șfichiuieste – sunt sigură că dacă n-ar bate atât de tare, aş simți mirosul berbecului mort din fața mea, aş putea mirosi moartea și întunericul lui. Versanții munților din jurul meu sunt punctați de oile ca niște picături albe – nu-mi pot da seama care sunt moarte și care vii, ca să zic – și câțiva oameni – un alt tip de oi, presupun – stau în patru labe, culegând ciuperci magice pe care le bagă în pungi de plastic – iar pe unele dintre ele mâncându-le așa, crude. Și mi-aș dori să se grăbească, pentru că m-am plictisit și am înghețat și de-abia aștept să ne oprim la crâșma din Derwenlas pentru o halbă sau două, în drum spre casă, ca să zic –, asta în cazul în care o să-l pot convinge pe Paul – el conduce, înțelegi. Ți-ai uitat ciupercile, băiete – nimic nu se poate compara cu o burtă plină de ciuperci –, o, nu.

Pe coasta dealului de sub mine, Liam începe să cânte – vântul poartă vocea lui spre urechile mele:

Ooohhhh...

Era o bătrână care locuia în pădure

Ah, vai, vai, vai

Era o bătrână care locuia în pădure

Pe malul râului Siile

Pe panta verde de lângă Liam - la sute de metri distanță, ca să zic - îl văd pe Paul privind în sus și mijindu-și ochii spre mine. Zâmbește și face un V cu degetele și eu îi răspund cu un V cu ambele mâini. Strigă ceva ce nu aud.

— CE?

El scutură din cap și continuă să culeagă - vântul îi lipește bluza strâmtă de spate -, îi văd nodurile coloanei - sub fiecare e o umbră ca o lună mică.

Avea un bebeluș de trei luni Ah, vai, vai, vai Avea un bebeluș de trei luni Pe malul râului Siile

Vântul rece îmi sfichiuiește porțiunile dezgolate de piele și îmi înțeapă tăieturile de pe mâini și față cu care m-am ales când ne-am rătăcit în pădure mai devreme și Malcolm ne-a făcut să pierdem poteca - prin niște tufișuri încâlcite, rugi de mure și scaieți, crenguțe ascuțite și frunze țepoase pe piele. Mă gândesc că mai târziu o să stăm în crâșmă și o să ne comparăm rănilor, dar ale mele o să fie cele mai bune - sau mai rele, depinde din ce unghi privești. M-am ales cu o lovitură zdravănă în bărbie când am alunecat de pe stânca aia plină de mușchi - ghetetele ăstea nenorocite, n-au niciun fel de priză. Li se zice ghetete de cățarat, dar de fapt nu sunt, e doar marketing, zău așa - minciuni, abureli - arată bine, hmm, dar, mă rog, pentru urcat pe munții ăștia împuțiți te-ai descurca mai bine și cu niște papuci de casă. Și aproape șaptezeci de lire - furt pe față - bani aruncați.

A înfipt briceagul în capul bebelușului Ah, vai, vai, vai

A înfipt briceagul în capul bebelușului Pe malul râului Siile

Unu' dintre avioanele ălea împuțite cu reacție trece urlând pe deasupra și mă sperie de mă cac pe mine - mă chircesc sub gluga mea. Nici nu pot să spun cât de mult urăsc porcăriile ăstea - aproape că leșin, serios - zgomotoase și amenințătoare - poți să te plimbi pe lângă

un lac sau așa ceva, perfect împăcat cu toate, apoi o porcărie de-asta trece mugind pe deasupra ta și strică totul și asta e - te ia depresia. O, cică piloții au nevoie de antrenament - bun -, dar nu poate nimeni să-mi spună că nu e și o demonstrație de forță - o amenințare - ca să zic, vedeți ce avem dac-am vrea să vă distrugem - dacă vrem, putem să vă facem bucăți. Saunders Lewis a găsit soluția perfectă - ar trebui să dăm foc la porcăriile ăstea - bineînțeles, omule. Eu personal nu înțeleg cum ar putea fi antrenați ca lumea piloții pentru război dacă nu se trage asupra lor cu tunuri de calibru mare - nu e prea greu de ghicit cine s-ar oferi primul pentru slujba *asta*.

— O, Doamne. Uită-te la asta.

Colm privește oaia putrezită - cu fața schimonosită.

— Malcolm a văzut-o, nu-i așa? Când o s-o vadă o să încerce să-i ia capu' pentru colecția lui.

Colm arată cu mâna spre oaie.

— Vezi ce ne așteaptă, Sioned? Viermi, descompunere, putoare... oasele noastre expuse vântului și privirii tuturor rataților. Ce porcărie. Asta e ceea ce suntem, nu-i așa?

Ah, căcat - iar începe cu ale lui.

— Vorbește în nume personal, băiete, îi zic. Io n-am lână pe mine. Sau coarne. Sau muște.

— Nu, e adevărat, e adevărat. Da' totuși realitatea noastră e foarte fragilă, nu e nevoie decât de un pas greșit în viața noastră ca să cădem în ororile colcăitoare care se ascund sub orice. Nu e nevoie decât de atât.

— O, Doamne. Oricum, de ce nu ești acolo, la cules cu ceilalți?

Colm dă din umeri și scutură din cap:

— Io nu bag halucinogene. Sau foarte rar. N-am mai băgat de nu țiu minte când. Le detest, ca să fiu sincer. Nu mă împac cu ele, nu m-am împăcat niciodată.

Au tras frânghia și au spânzurat-o Ah, vai, vai, vai.

Au tras frânghia și au spânzurat-o Pe malul râului Siile

Ne așezăm - departe de căcăreze și de oaia moartă,

ca să zic - și fumăm, privindu-i pe ceilalți cum se târăsc mai jos de noi, căutând ciuperci. Paul aleargă acum pe deal în jos, făcând ca trenu, în timp ce Malcolm aruncă după el cu cocoloașe de căcăreze. Ceilalți se uită și râd. îl întreb pe Colm ceva - doar ca să spun ceva, știi:

— Colm, chestiile ăstea pe care le spui, toate chestiile ăstea pe care le spui cu ce se ascunde sub lucruri, ca să zic, despre moarte și așa mai departe... înțelegi despre ce vorbesc?

— Da?

— De unde-ți vin toate ăstea, ăăh? De unde iei ideile ăstea?

Colm dă din umeri - din nou - și își încrețește buza de sus:

— Nu știu. Bănuiesc că din cur, uneori.

— Da, asta e altă chestie: de ce ești atât de obsedat de cur, căcat și așa? Vorbești încontinuu de asta. De ce ești atât de fascinat, zău?

Colm zâmbeste:

— Simt nevoia să-mi maschez esența mea divină cu un camuflaj scatologic. Ca s-o protejez, ce naiba.

— Hai, dă-te dracu'.

Malcolm strigă spre noi de pe versantul muntelui:

— Hei, Colm! Ce e o tipă din Liverpool într-un costum de trening alb și sclipitor?... Mireasa!

Io râd și Colm strigă înapoi:

— Nu te-aud, prietene! Tre' să strigi mai tare!

— CE E O... A, DU-TE DRACULUI!

Ne așezăm și fumăm, privind înspre vale. Vântul suieră prin cerceii mei ca o bombă care se apropie de pământ, într-un film vechi despre Primul Război Mondial sau așa ceva.

Și așa a sfârșit femeia din pădure Ah, vai, vai, vai.

Și așa a sfârșit și copilașul ei Pe malul râului Sâileeee!

O să vorbesc în engleză ca să înțelegi - niciun fraier nu vrea să mă asculte dacă vorbesc în limba mea, ca să zic - deși mi se pare ciudat - e ceva străin în gura mea. Chiar și după toți acești ani mi se pare ceva străin. Am început

să învăț engleză când aveam - cât - treispe ani? Și chiar dacă aproape nimeni nu mai vorbește acum engleza „corectă”, zău - asta în cazul în care au vorbit vreodată - totuși îți dai seama că de fapt oamenii nu te ascultă dacă nu vorbești în engleză. Aud, ca să zic, dar nu vor să *asculte*. Nu-ți fă griji, engleza mea e bună - nici nu se putea altfel, am fost în preajma ei toată viața mea - dar, desigur, o să se găsească întotdeauna nemernici care n-o să te asculte indiferent cum vorbești. Pentru ei, tot ce nu iese din gurile lor e doar zgomot - care nu merită niciun fel de atenție - mai ales în cazul galezilor care vorbesc engleză.

Margaret vorbește cu mine și e vizibil tulburată - îmi spune tot felul de chestii - și tre' să recunosc că sunt puțin șocată de destăinuirea ei că și-o trage cu Colm. Vreau să zic - am bănuțit asta, într-un fel - vag, zău - dar acum că am confirmarea nu prea știu cym să reacționez. O iubesc pe Mairead, dar țin și la Margaret și Colm - ce se poate face? Prietenii mei de aici - aceștia anume - sunt un fel de bagaj pe care l-am luat cu mine atunci când am început să mă văd cu Paul, pentru că el îi cunoscuse mai întâi pe ei - înaintea mea, vreau să zic - dar asta nu mă împiedică să-mi placă de ei și să-i consider drept prieteni, nu-i așa? Roger, mă rog, Roger nu e neapărat un om plăcut - e rece și dur, ca o stâncă - ca să fiu sinceră, e o povară să-l cunoști - și atunci când prietenii te împovărează cu problemele lor pot fi destul de constrângători - pot deveni uneori parte a acelui îngrozitor set de lucruri care te apasă și îți îngreunează viața - te împing în întuneric, ca să zic - dar, Doamne, dacă nu ești în stare să ascuți un prieten aflat în necaz, înseamnă că ești doar un idiot. Și Margaret - Margaret e atât de scufundată în întuneric că de-abia o mai văd. Uneori e așa - groaznic de deprimată, zău.

Peste umărul ei tremurând îi văd pe Trish și Rhun - în colțul crâșmei - cum cumpără un pliculeț cu ceva de la Jed. Speed, probabil, știind-o pe Trish, ca să zic. Mă uit la ea cum se chinuie să-l deschidă, ca un copil cu o pungă de bomboane, și sper ca Margaret să nu înceapă să plângă,

pentru că crășma e destul de plină și o să fiu groaznic de stânjenită, zău. Și toată lumea de aici mă cunoaște - așa e și normal, vin aici de când aveam șaispe ani - și înaintea mea soră-mea - și taică-meu - și taică-său înaintea lui - îl știu pe barman pe numele mic - îl cheamă Rhobert.

— De ce toate mi se-ntâmplă mie, Sion? Tipii care îmi plac sunt totdeauna cu alte femei și așa mai departe, de fiecare dată altă femeie ajunge la ei înaintea mea, sau mi se pare că sunt mișto și așa și dup-aia se dovedesc a fi niște labagii. Pur și simplu nu e corect și urăsc asta... ca John, da, știu că e un labagiu și așa înainte, dar e foarte, foarte deprimat. Taică-său a întins-o când John avea cînșpe ani și asta l-a dat complet peste cap... nu e fericit deloc...

Aștept încă un „și așa” mai departe; Margaret spune asta încontinuu - e ca un semn de punctuație la ea.

— Toți bărbații pe care îi cunosc sunt sau obsesivi, sau nemernici, violenți, sau căsătoriți și așa mai departe... adică, uită-te la Reuben! S-a apucat să se sinucidă și tot așa... n-am întâlnit niciodată un tip decent sau care să fie disponibil și așa mai departe. Adică, Mairead e mișto, e beton, ce pot io să fac? Ce dracu' pot să fac?

— Păi... pentru început, ai putea să nu te mai culci cu prietenul ei.

— Dar asta nu e atât de simplu, nu-i așa? Adică îmi place de el, chiar îmi place mult de el...

— Ah, scumpo...

Margaret își ia capul în mâini, în timp ce pe obraji îi curg lacrimi. În spatele ei îi văd pe Colm și Paul cum ies din crăsmă - cu obraji umflați ca la hamster de sandvișurile pe care le-au furat mai devreme de la bufetul clubului de darts. Colm se uită în spate la Margaret - pare îngrijorat, dar nu face nimic, zău - doar își întoarce iar privirea și iese din crăsmă cu Paul.

Sărmana Margaret. Pare să aibă ceva ce atrage bărbații ratați - nu știu ce ar putea fi, zău - poate că e ceva ce are de-a face cu reticența ei - faptul că e slabă la băutură și se droghează - timiditatea ei - sânii mari - nu știu. Orice ar fi, ratații sunt atrași de chestia asta și unii

dintre ei profită de asta - de ea. Îmi amintesc - era acum câțiva ani - îmi amintesc cum într-o zi a ieșit în oraș cu părul ei lung, minunat, des și cârlionțat - îi ajungea până la fund, da - și după vreo câteva ore s-a întors fără el - cheală, ca să zic - stil Sinead O'Connor. Spunea că unul dintre motivele pentru care și-l tăia se era că se săturase să mai atragă un anumit tip de bărbați și voia să vadă dacă o să fie altfel cu părul scurt. Dar era totuși mai mult decât atât - cred - îmi era clar, zău așa - era și un mod de a spune DUCEȚI-VĂ DRACULUI tuturor acelor lucruri care o supărau - și erau - și sunt - destule din ăstea - știu că există pentru oricine, dar... în fine, Margaret nu e o fată prea fericită.

— Toți sunt atât de terminați și așa mai departe, își trage ea nasul. Niciun om pe care îl cunosc eu nu e fericit. Adică, îl știi pe Dewi? Tipul care e căsătorit cu una Cerys, care e, ăăă, cum i se spune când ești dependent de furat chestii?

— Malcolm.

Râde - un sunet slab și înspăimântat.

— Nu, știi, când e un fel de boală... mă rog, oricum, ea are chestia asta, și acum câteva zile a fost arestată după o urmărire cu mașina de o sută cincizeci de kilometri, de aici până în Rhayader. Cu un copil de șapte ani pe bancheta din spate și tot așa, și un morman de chestii furate, inclusiv mașina. Trei mașini de poliție o urmăreau, zău așa... au prins-o doar după ce a ieșit de pe șosea și a intrat într-un copac; și-a rupt pelvisul și câteva coaste și copilul și-a strivit fața de scaunul din față, zău... de ce e totul atât de varză, Sioned? Totul e varză. De ce sunt oamenii atât de demenți și așa mai departe? Tu și cu Paul păreți singurul cuplu normal din zonă, serios... toți sunt nefericiți sau dependenți, sau căutați de poliție... sau cleptomani, da, ăsta era cuvântul, Cerys e cleptomană.

Pe deasupra umărului ei, Trish încă se chinuie - beată - cu pliculețul de speed. Cei din jurul ei privesc nerăbdători - spasmodici, ca să zic. Trish îl răsuțește și trage de el și dintr-odată pliculețul se deschide explodând,

umplându-i fusta de catifea cu o pulbere albă, fină. Trish râde, cu capul dat pe spate.

În ce-l privește pe Paul... aici e o problemă. Normal, da, adică în comparație cu alții noi suntem normali – deși unele chestii pe care le spune Paul uneori mă lasă cu gura căscată – de exemplu când ne uitam la televizor acum câteva seri – era un documentar despre hermine – care mâncau un iepure – și Paul s-a ridicat brusc în picioare și a strigat: „Căpitanul Campion!” N-a vrut să-mi spună ce înseamnă – deși cred că nici n-am întrebat – era doar una dintre prostiile lui, ca să zic. Tot timpul face chestii de genul ăsta – probabil doar ca să mă enerveze, zău așa. Ca atunci când pur și simplu a dispărut – eram la Llys Wen – a durat la nesfârșit – l-am căutat prin toată casa – nu l-am găsit nicăieri, ca să zic – apoi m-am dus la congelatorul cel mare (pe care Paul l-a furat din unul dintre locurile în care a stat) – ca să gătesc ceva pentru ceai și ghici cine era înăuntru – cu chiciură în păr și pe barbă și modele ca de ferigă pe ochelari – cu un zâmbet larg și prostesc pe față. M-am căcat pe mine de frică, serios. După ce a ieșit afară l-am întrebat cum e în congelator și el a zis „Foarte frig”. Asta a fost tot. Stătuse acolo aproape o juma’ de oră.

Deci – bun – atunci nu neapărat normali, și cu siguranță nu abștinenți – mie îmi place un pahar și lui la fel, în plus îi place și puțin E și acid – de fapt orice îi pică în mână – dar în comparație cu ceilalți... Nu, există un lucru de care e dependent – și eu m-am săturat de asta – un lucru care îmi face rău, mă sperie și demonstrează lipsă de respect – da, m-am săturat ca dracu’ de asta – temperamentul lui. Îi place să dea în mine. E un cretin că face asta... da, sunt unele lucruri care îmi plac foarte mult la el – are un fel de inocență a lui – adică, să luăm furtul – Malcolm și Colm pradă orice – în fiecare săptămână fură mormane de cărți, băutură și mâncare – eu știu, pentru că i-am văzut când fac asta – trăiesc în aceeași casă cu Malcolm și dulapul lui de alimente e întotdeauna mai bine aprovizionat decât al meu – și Roger, Dumnezeu, cred că a spart fiecare clădire publică și locuință privată de la

estuarul Dyfi încoace - dar Paul... săptămâna trecută la Leo - pe muntele Waun, ca să zic - stăteam la coadă la casă și l-am văzut cum se înroșește și începe să transpire și să tremure, fremăta să scape de acolo - mi-am dat seama că furase ceva, era evident - și după ce iese afară începe să rânjească, extrem de încântat, și ce crezi că furase? Baterii. Și un set de agrafe de păr. Și nici măcar nu erau baterii mari - erau din ălea mici și prăpădite - inutile, zău. Gunoi. Dar el se purta de parcă șterpelise *The Black Book of Camarthen*¹⁸ de la biblioteca națională sau așa ceva. Și congelatorul - se panichează din cauza unor agrafe de păr și baterii - dar ia un congelator imens din casa cuiva fără să clipească. Nu-l înțeleg - chiar nu-l înțeleg.

Însă violența... Colm are și el crizele lui de furie, ca și Mairead - Roger are psihozele lui - și Paul are accesele lui când dă cu piciorul în coșurile de gunoi de pe faleză - și, bineînțeles, când mă plesnește pe mine - mă pocnește - mă împinge - mă aruncă pe jos. Ceea ce de fapt e tipic pentru partea asta lașă și insipidă a lui - preferă să nu se bată cu un tip dacă poate să-și descarce furia pe mine, zău așa - absolut. Și de fiecare dată îmi dau seama când e pe punctul de a mă lovi - are o privire pierdută și absentă - începe să gâfâie - urăsc asta... Și celelalte chestii; n-a rezistat decât două ore la cursurile de limba galeză (o încercare de a îmbunătăți comunicarea dintre noi: HA), și refuză categoric să-l dea dracului pe dementul ăla de Richard. E tot timpul în preajma noastră și e complet nebun - acum câteva nopți i-a zis chiar să doarmă în pat cu noi - stătea în lumina lunii lângă pat - cu erecția lui debilă la doar câțiva centimetri de fața mea. Paul ar trebui să-i spună să dispară dracului - e singura persoană de care Richard ascultă. Paul se pricepe la motoare - le repară imediat - își dă seama ce probleme au, zău - dar când vine vorba de relații umane - e inutil - complet varză.

— Urăsc chestia asta, Sion, serios, nu cred că mai pot suporta prea mult...

Trish e acum în mijlocul unei frenezii generale -

18 Cel mai vechi manuscris în limba galeză (n. t.)

oamenii stau în patru labe în jurul ei - îi ling fusta - plimbă hârtii rulate de cinci lire pe ciorapii ei de lână. Ea râde de se sparge - foarte amuzată.

— Și e din ce în ce mai rău...

Ușa crâșmei se deschide și Colm și Paul se întorc înapoi, cu un val de aer rece - e și Liam cu ei - toți trei luați rău pe ceva - e evident. Liam are o sticlută cu aur lichid lipită de nas - ca de obicei e foarte roșu la față și transpirat - râde în hohote. Paul îmi zâmbește larg și își scoate ochelarii - îl văd pe Colm cum își ridică privirea spre fața lui și spune:

— Dar, domnule O’Riordain, fără ochelari sunteți... sunteți... superb!

— Nu mai văd niciun fel de speranță... toată chestia e ca un coșmar... ce-o să mă fac?

Îi dau iar lacrimile, așa că îl îmbrățișez - îl îmbrățișez strâns, dă-o dracu’ de stânjeneală. Liam trece pe lângă noi cu o halbă.

— Ah, înveseliți-vă, amândouă. Dacă zâmbești, toată lumea îți va zâmbi, dacă plângi...

— Plângi singur, știu, se răstește Margaret. Ceea ce nu face decât să confirme bănuiala mea că majoritatea oamenilor sunt niște nemernici nesimțitori, egoiști și mercenari.

— Dumnezeule. Cine dracu’ te-a supărat? Fir-ar a dracu’. Încerci să înveselești pe cineva și uite ce primești. Doamne.

Liam pleacă și Margaret plânge pe umărul meu. Mă uit să văd dacă nu cumva ne privește Colm, dar nu - stă cu spatele la noi și se joacă la aparatele mecanice cu Paul. Eu îi spun lui Margaret să nu-și facă probleme și că lucrurile o să se rezolve, dar ăstea sunt doar cuvinte, nu-i așa? Doar atât - niște cuvinte amărâte, ca să zic.

La bar sunt o grămadă de idioți - știi genul - zgomotoși, cu burți de bere și tricouri de rugby - care încearcă să-l enerveze pe Malcolm pentru că el e englez, înainte îmi plăcea de ei - când cântau „Gafr Gochw, zău - dar acum sunt pur și simplu nesimțiți. Încep să cânte „Men

of Harlech” și Malcolm li se alătură, cu propriile lui versuri – un cântec din West Ham, ca să zic:

Ian Wright se fute cu maică-sa Tony Adams se fute cu frate-su Toți ăia de la Arsenal se fut între ei să te fut în gât, Arsen-aaal!

Apoi scutură trist din cap și spune:

— N-ar fi trebuit să-l alegem niciodată pe dobitocu’ ăla de Adams căpitanu’ echipei Angliei, *niciodată...* bănuiesc că de la asta au început lucrurile să meargă prost...

Unul dintre idioți strigă la el:

— Doar atât poți, băiete? Jucători de fotbal? Zi un englez celebru care nu e jucător de fotbal. Hai, să vedem dacă poți. Măcar unu’.

Malcolm își ia capul în mâini.

— Vezi! Vezi! Nu poți, ai văzut!

— Ah, fir-ar a dracu’! Și cu Prințu’ de Wales cum rămâne, hmm? De ce naționalitate e ăla?

Sunt sigură că își exagerează accentul, ca să zic – încercă, la rândul lui, să-i enerveze și el. Ce cretini nesimțiți. Am cunoscut sute ca ei, serios. Adică, nici eu nu prea mă dau în vânt după englezi, în general – știi – ca rasă – dar unii dintre ei sunt perfect în regulă. Dar băutorii de bere ca ăștia – care vorbeau mai devreme – prea tare – despre hiraeth¹⁹, hmm – și pentru oamenii ca ei hiraeth e doar o formă și o justificare a rasismului flagrant. Ce cretini. Nu doar englezii sunt rasiști – a, nu – ăsta e un mit stupid, prietene, că rasismul e o chestie specific englezească, ca să zic – uneori ceva ce începe ca antirasism se poate transforma el însuși în rasism – și ceva atât de prețios precum hiraeth poate deveni ceea ce arianismul era pentru naziști. Hiraeth e – este – mă rog, e greu de explicat, de fapt – sau cel puțin de tradus, ca să zic. E ceva de genul – caracterul unui loc – peisajul – limba – istoria – cultura – toate chestiile importante care te fac să fii ceea ce ești. Nimic nu poate surprinde semnificația lui. Am cunoscut odată un tip – nu foarte bine, zău așa – cred

19 Cuvânt galez intraductibil, asemănător dorului din română (n. t.).

că era în an cu Liam la universitate (nu că Liam ar fi rezistat prea mult acolo, hmm) - care a scris la un moment dat o carte despre hiraeth - mă rog, ceva destul de aproape de hiraeth, ca să zic - sub forma unui ghid al acestei regiuni. Nu a fost publicat niciodată, zău, dar el i-a făcut câteva copii xerox și i-a dat una lui Liam - am citit unele părți din el luna trecută, când am fost acasă la el și toți ceilalți erau terminați. Era aberant - prostii - aproape că nu înțelegeam nimic. Dar tipul ăsta - autorul ghidului, ca să zic - a înnebunit și a ajuns la azilul din North Road - imediat ce i-au dat drumul a luat-o razna și a intrat iar la azil, zău așa. Când i-au dat drumul a două oară a plecat de la spital și s-a dus ată pe plajă și pur și simplu nu s-a mai oprit - a intrat direct în mare - s-a înecat singur, ca să zic - sârmanul de el. Uneori mi se pare că dacă încerci să explici hiraeth la asta ajungi - te tâmpești - te sinucizi. Dar tipul ăsta fusese atins de spiriduși, cum zicea bunică-mea.

Malcolm îmi întinde un pahar - un Martini sec triplu. În seara asta am chef să mă îmbăt - să mă fac complet muci, ca să zic - îmi place la nebunie alcoolul - deja de vreo trei ani beau cel puțin un pahar pe zi - de regulă mult, mult mai mult. Nu sunt în stare să las băutura în pace - sau poate că e invers, ea nu mă lasă în pace pe mine.

— La bar sunt tot felul de cretini, spune Malcolm scuturând din cap.

— Știu, am auzit. Nu le mai tăcea dracului gura, zău așa.

— Niște labagii nenorociți. Unde s-a dus Colm?

— Ultima oară când l-am văzut era în cealaltă cameră, vorbea cu o grămadă de tipi din Liverpool.

— Trebuia să-mi dau seama. Vechea schemă cu siguranța pe care ți-o dă mulțimea. Nu ți se pare ciudat cât de uniți sunt toți ăștia din Liverpool?

— Ba da. În afară de ăla care bea în Ship and Castle - îl știi? - ăla cu permanent și mustață?

— Da! Ăla care arată ca Terry din *Brookside*? Colm îl urăște, știi. Îți amintești că odată a încercat s-o vrăjească

pe Mairead și Colm voia să-l omoare? Era ca un tigru. Paul și Liam a trebuit să-l țină.

Cretinii de la bar încep iar să cânte în galeză:

Sunt doar un băiat obișnuit
Ce nu-și poate stăpâni iubirea

Malcolm se strâmbă și face semn din cap spre camera de la subsol - ne ducem acolo. Acum Colm vorbește cu o fată cu codițe afro și vreo treizeci de cercei într-o ureche - e ca și cum ar avea o ureche de metal. Liam e beat și îl îmbrățișează pe un tip cu ochelari, spunându-i:

— Nu mă interesează că ești protestant irlandez. Acum suntem frați cu toții, nu? E armistițiu, omule, războiu' s-a terminat, la dracu', războiu' s-a terminat.

Ne așezăm pe capătul unei bănci și îmi dau seama prea târziu că stau lângă animalul ăla de Ikey - nenorocitul de Ikey Pritchard. E muci de beat - agresiv și beligerant - și se apleacă spre mine și începe să-mi vorbească. Îl cunosc vag, ca să zic - adică, oricum toată lumea știe cine e - dar nu suficient de bine ca el să-mi pună mâna pe picior în timp ce îmi suflă în față cuvinte cu miros de borâtură. Mâna de pe piciorul meu e enormă, cu câte o cruce tatuată pe fiecare încheietură a degetului - degetul lui mic îmi atinge genunchiul și degetul lui mare, șoldul. Îi dau mâna la o parte de pe piciorul meu și el și-o pune imediat înapoi. Malcolm se prefacă că nu observă, ca să zic - bea din halbă și privește în jur, prin crâșmă - e absolut inutil în situații de genul ăsta, serios. Mirosul respirației lui Ikey aproape mă face să vomit.

— Și să-ți mai spun o chestie, Sione... o chestie - știi cine e violatoru, violatoru' din campus! Împuțitu' dracului. Jegu' ăla de... și să nu suflă o vorbă despre asta la nimeni, da' o să-l rezolv pe nenorocit. Știi cine e, vreau să zic Griff, zău, o să-l termin. Îi tai coaiele cu o sticlă spartă și o să i le bag pe gât dobitocului, să vadă și el ce e durerea, și dup-aia îl arunc de la fereastră. Nu-ți fă nicio grijă, scumpo; o să fac în așa fel încât să te simți în siguranță pe stradă, așteaptă doar să vezi, o să-l urmăresc până îl prind, zău, și o să mă asigur că nu se mai atinge în viața lui de o

femeie. Vorbesc serios. Mă crezi, nu-i așa? Știi că vorbesc serios, nu?

Se uită la mine foarte sincer – eu dau din cap și spun:

— Bravo ție, prietene. Asta și merită.

— Bineînțeles, omule. Perversu' dracului.

Gorila dracului. Are impresia că am nevoie de protecția lui? Doamne, eu știu karate, dacă se atinge vreunul de mine fără să-i dau eu voie, îi smulg coaiele – serios. Sunt deja vreo cinci studenți care au fost atacate, hmm – nimic foarte grav, adică n-a fost nicio crimă, înjunghiere sau ceva de genul ăsta – deși bineînțeles că și violul e destul de rău. Doamne, ce fel de lume e asta în care nu te consideri ghinionistă pentru că ai fost violată – te simți norocoasă pentru că n-ai fost omorâtă? Dumnezeuule.

Și nu poți avea încredere în nimeni – kbsolut nimeni. Răul se ascunde în cele mai neașteptate locuri, ca să zic – ca Gladys Trevithick – sau ca vicarul ăla din Tywyn cu colecția lui de scule murate – în borcane. Se pare că avea camera plină de așa ceva – le tăia de la cadavrele de la morgă – le mura ca să se poată juca cu de ani la rând.

M-am săturat ca Ikey să saliveze pe mine, așa că mă prefac că am văzut pe cineva și plec, împreună cu Malcolm – el e probabil și mai ușurat decât mine, că e îngrozit de Ikey – dar, pe de altă parte, cine nu e? Ikey strigă în urma mea:

— Dacă ai vreo problemă, vii la mine, fato, bine? Mă ocup io de ea! M-ai auzit?

Eu doar îi zâmbesc și îi fac cu mâna. Trecem pe lângă Liam și, ăăă, cum i-a zis, „fratele meu”?

— Nu, omule, nu ești, ești un irlandez. Vrei să mă asculți? Britanic un căcat, ești...

— Și dacă io vreau să îmi spun britanic, atunci o să-mi spun britanic! Cine dracu' ești tu să-mi spui *tu* mie de ce naționalitate sunt io?

— Sunt un irlandez, na!

O, Doamne. Nu pentru prima oară, mă trezesc gândindu-mă la sora lui Liam – cât de bine face față

handicapului ei, ca să zic - bomba și toată povestea asta - dar pe de altă parte îmi dau seama acum că - oricât de mare ar fi capacitatea noastră - a tuturor - de a ierta - nu e suficient. Există ură - ură adevărată, reală - pretutindeni.

Protestanții irlandezi arată cu degetul spre Liam și cântă:

Ee aai ce aai ce aai oh!

Ee aai ce aai ce aai oh!

Ee aai ce aai ce aai oh!

Irlandezu' era un nemernic - ce aai oh!

Mairead e plecată la cabana bunicilor ei din Aberdyfi - de una singură - Paul lucrează până târziu la o casă din

Tal-y-bont (probabil trăgându-și-o cu proprietara) - Roger a dispărut, nu știe nimeni unde - Margaret stă în casă cu o sticlă de tărie și se uită la *Marele Albastru*. Așa că ce-mi mai rămâne? Păi, tocmai ai văzut - compania lui Malcolm și o sete dementă. Oricum, suficient cât să mă îmbăt - cel puțin.

— Anarhist împutit! Catolicu' dracului!

— Sunteți niște loialiști portocalii cretini, asta sunteți!

E ziua absolvirii - vârful lui Penglais Hill - lângă universitate, ca să zic - e blocat de mașini, mame mândre și tați la patru ace - fiii și fiicele lor îmbrăcați cu mantii negre fluturând și pălăriile ălea plate tâmpite, cu franjuri care se bălângăne - tichii, ca să zic. Toți sărbătoresc luarea diplomei - care îi califică pentru absolut nimic, pe banii tuturor. Nu că ar avea cu adevărat nevoie de ele, oricum - adică intră direct în firma lui tăticu' sau așa ceva - sau a unuia dintre prietenii lui tăticu' - bogați împutiți - oamenii care chiar au nevoie de diplomă nu și-o mai pot permite.

Mă strecor prin mulțime - mă simt jerpelită și nelalocul meu, cu puloverul și blugii mei vechi - dar la dracu', nu-mi pasă. Aș vrea să scuip la picioarele lor și să îi jignesc rău - și chiar aș face-o, numai că îmi păstrez scuipatul pentru mai târziu. O să am nevoie de el - există

nenumărate ținte mai bune, clar.

La poalele lui Penglais o iau la stânga, pe lângă Y Cwps. Aici, la capătul străzii, stă un labagiu - cine știe ce emigrant englez bogat - care arborează steagul britanic pe vârful acoperișului său. Un dobitoc imperialist, ca să zic - nemernic arogant. I-au umplut casa de graffiti-uri și așa, dar asta l-a făcut și mai încăpățânat să nu renunțe - mai încăpățânat să etaleze ceea ce el consideră a fi un fel de cucerire - un fel de superioritate perversă. Sper că într-o zi cineva să toarne benzină în cutia poștală a dobitocului și să arunce un chibrit înăuntru - să-l rezolve pe idiot. Înțeleg că nu vrea să arboreze steagul galez - dar atunci de ce să arboreze alt steag? Și-o caută cu lumânarea, asta e - oricum - el primește prima mea salvă - mă opresc în fața porții lui mari, din fier forjat - adun o grămadă de muci înspumați - îi trimit printre barele de fier, până pe capota Volvo-ului lui cafeniu, bine îngrijit. O parte a scuipatului ajunge pe parbriz, improșcând geamul fumuriu - ce execuție, omule, așa da.

O iau pe niște străzi lăturalnice și ies pe Alexandra Road, lăsând din mers suveniruri pe fereastra unei femei care și-a tras-o cu Paul odată când eram eu plecată - și pe ușa proaspăt vopsită a unui proprietar care nu-și închiriază camerele - igrasioase, părăginite și nesănătoase - decât drogaților, știind că aceștia o să-l lase să le-o tragă - bărbați sau femei, tineri sau bătrâni - în schimbul chiriei. Pervers nenorocit. Doamne, oamenii adulmecă puțin puterea banilor și își pierd orice simț moral - și după ce se întâmplă asta urmează tot ce-i mai rău. Toate inhibițiile și cenzurile morale sunt date la o parte de puterea pe care o aduc banii - și, între timp, cei care suferă din cauză că sunt săraci sunt făcuți să sufere și mai mult, în moduri noi și diferite. E o situație perversă, oribilă și mizerabilă.

Aproape că scuip pe capela din Gray's Inn Road, dar în ultima clipă mă răzgândesc - nu pot - încă exercită o anumită putere asupra mea, ca să zic. Sentimentele mele față de capelă sunt amestecate - vreau să spun, m-a ajutat în vremuri de nevoie, dar pe de altă parte a transformat

perioade potențial bune în opusul lor - de exemplu, prima cameră închiriată de mine era pe strada asta, când aveam șaispe ani - eram singură, căutam companie, hmm - și de la fereastra mea nu vedeam altceva decât fațada capelei ăsteia - era întotdeauna acolo, ca o mătușă strictă - muștrându-mă. Mi-aș fi pierdut virginitatea în camera aia, cu un băiat minunat pe nume Iorwerth - dar de fiecare dată când ne suiam în pat mă gândeam la capela de afară - gravă și rigidă - și deveneam foarte tensionată. Primul lucru pe care îl vedeam dimineața și ultimul seara era capela aia nenorocită - era întotdeauna - întotdeauna - acolo - reverendul Thomas stând în fața ei duminica - încruntându-se la fereastra mea dacă nu eram printre enoriași. După vreo câteva luni Iorwerth și-a pierdut răbdarea, ca să zic, așa că m-a părăsit și l-am cunoscut pe dobitocul ăla de Marc - căruia nu-i păsa de eram sau nu prea tensionată - și-a scuipat pur și simplu pe sculă și mi-a băgat-o. M-a durut rău de tot. Așa că bănuiesc că Marc a fost de vină - pentru că era un cretin, zău - dar - nu știu - s-ar părea cumva că - în Țara Galilor - capelele și casele sunt aranjate în așa fel încât niciun dormitor să nu scape vreodată de priveliștea unei capele - fiecare fereastră de dormitor dă spre o clopotniță - sau spre o bucată de clopotniță. Sunt peste tot, fir-ar a dracu' \ Nu poți scăpa de ele niciodată.

Nu că asta i-ar deranja pe unii oameni, ca să zic - a, nu - ca tâmpită aia de Gladys Trevithick, în fața casei căreia stau acum, în timp ce îmi adun o grămadă de flegmă și muci, învârtindu-le în gură. Fac asta zgomotos, sperând că ea e aici și mă aude și se va uita pe furiș prin perdelele ei semitransparente la ceea ce fac eu - perdelele lui Gladys sunt întotdeauna curate - niște perdele murdare n-ar fi suficient de bune pentru ea, nu-i așa? Dar asta îmi pică bine și mie - îi e mai ușor să vadă cât de mult o urăsc.

Gura mea se umple cu scuipat înspumat, plin de muci și cu gust de tutun. Mă simt inconfortabil stând atât de aproape de casa ei - încercând să mă opresc din a-mi imagina ce s-a întâmplat înăuntru - după ce adun atât de

mult scuipat că începe să dea pe-afară, îl lansez de la mică distanță spre fereastra ei – scoate un sunet cumva zăngănit – perdelele zvâcnesc, ceea ce mă încântă, și mă opresc o clipă pentru a-mi admira opera – saliva groasă, gălbuie și spumoasă alunecă pe sticlă, strecurându-se în fanta tocului de fereastră deformat. Bună treabă. Vino și curăță *asta*, curvă bătrână și perversă ce ești.

Observ că în fața ușii ei e un rahat mare și sclipitor – dacă e de câine, e de la un câine al dracu' de mare – e gros cât mâna mea, zău. În fine. Exact *asta* merită.

În timp ce mă îndepărtez mă simt cumva amețită – tot hârâitul și scuipatul ăla, o supradoză de oxigen pentru creierul meu. Ce mi-ar prinde bine acum ar fi ceva de băut – așa că o iau spre bancomat. Numai că în vârful lui Great Darkgate Street sunt ambuscată – o grămadă de studenți cu mantii și părinți se foiesc prin piață – probabil că tocmai au fost în Treehouse să mănânce de prânz, ca să zic – toți încercând să ignore silueta zgomotoasă și dementă a lui Dai Datblygu de pe bancă. După cum arată – și după ce zgomote scoate – Dai vine după o orgie – cu barba și părul lui încâlcit de pe piept – haină jengoasă – papuci de casă. Arată absolut dement – un nebun. Oamenii încearcă fie să-l ignore, fie să-l cerceteze pe furiș – speriați. Din barba lui iese un trabuc enorm și bea dintr-o sticlă de șampanie – lângă el e o pungă de plastic plină. Când mă vede sare în picioare și răcnește:

— Ce este acest *diamant* din fața *ochilor* mei!

Mă îmbrățișează prea tare – doare, zău – și cam miroase:

— Dave, Dave, mă doare, prietene. Dă-mi drumul.

Îmi dă drumul.

— Ah, îmi pare rău, scumpo... Știu, scumpo, știu... vrei să vezi ceva drăguț?

Deschide punga de plastic și – Dumnezeule mare – e plină cu bani – n-am văzut atâția bani în viața mea. Dacă aș avea atâția bani toate grijile mele financiare? ar lua sfârșit – aș putea să-mi achit toate datoriile, până la ultima.

Ochii lui Dai strălucesc – așteaptă reacția mea.

- Uimitor, nu-i așa, scumpo...
- Dumnezeule. Ce ai făcut? Ai jefuit pe cineva?
- Nu, bineînțeles că nu - drepturi de autor, scumpo.

Drepturi de autooor. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe John Peel²⁰. Iar acum noi doi ne ducem frumos în Llew și ne facem complet mucii. Putem bea orice vrem, absolut orice - cel mai bun whisky, șampanie... sau putem merge pe chestii rafinate, dacă vrei. Cum ar fi Blue Bols.

Ia un pumn de hârtii de cinci și le flutură spre studenți și părinții lor - care își întorc privirile - precauți, stingheriți - prefăcându-se că nu îl văd - sau îl aud când strigă:

— Vedeți ăstea? Vedeți asta, hmm? Păi atunci uitați-vă bine la ei, pentru că a doua oară nu-i mai vedeți!

Apoi îi bagă la loc, mă ia de talie și ne îndreptăm spre crâșmă, unde face cinste la toată lumea (73, 28 de lire, în total) - bagă un pumn de monede de o liră în tonomat - îl programează să cânte toate cântecele Datblygu de două ori. Îmi ia un pahar cu șampanie, un Jameson's triplu și o halbă de bere blondă - și, Dumnezeule, totul merge la fix - intră în reacție cu freamătul pe care deja îl am în cap și știu că imediat nu o să-mi mai pese de nimic - nimic din toate porcăriile ăstea - întunericul va dispărea, ca să zic - steagul ăla britanic împuțit - toate ăstea - faptul că știu că Gladys Trevithick - care întotdeauna zâmbea tuturor și pe care toți o plăceau - până când a încercat heroina și i-a plăcut prea mult - își finanța dependența închinându-și copiii - de cinci, șapte și unșpe ani - cu zece lire ora unor pedofili recunoscuți - amatori de copii mici - explicând dificultățile lor de a merge cum trebuie timp de o zi sau două după fiecare ședință printr-o boală osoasă moștenită de la tatăl lor - care o bătea și care a întins-o cu altă femeie acum mulți ani de zile - pervers - malefic - copiii i-au fost luați cu multă vreme în urmă, zău așa, dar după ce a ieșit din închisoare s-a întors aici - nu știu de ce, hmm - stupid - probabil că viața ei e un chin.

Și eu mă străduiesc din rășputeri să fie așa în

20 Celebru DJ britanic, care a lansat multe trupe de succes (n. t.).

continuare. Acum probabil că e acolo - ștergându-și ferestrele cu o cârpă udă - în timp ce vecinii râd de ea - și aruncă cu tot felul de chestii. Ar merita ceva încă și mai rău. Și într-o bună zi o să și primească asta.

Dai pune încă un whisky și o halbă în fața mea.

— Mai avem o grămadă, scumpo. Nu te abține, ca să zic, dă-le pe gât.

Dar un lucru e clar - toată chestia asta cu scuipatul, ca să zic - sunt sigură că-mi face bine - elimină toxinele și otrăvurile din trupul meu - sunt absolut sigură de asta. Mă simt cumva nouă - gata să o iau iar de la capăt - spălată, cumva - strălucitoare. Mă simt curată.

A început acasă la Spank, în Porky's - când a fost? - joi? vineri? - nu-mi mai aduc aminte, zău - acum câteva zile. Ne întâlniserăm la crâșmă toți, cu câteva ore înainte - adică eu, Paul, Colm, Margaret, Mairead, Malcolm și Laura - Roger era la spital, nu știu de ce - Liam era plecat în Cornwall - apoi ne-am dus acasă la Spank - la un chef, am uitat al cui - a doua zi am băut toată ziua - la fel și următoarea - și apoi - și tot așa.

În fine. Cum se termină de fiecare dată chestiile ăstea.

Cu mahmureli oribile - borât - oameni care o iau razna. Îmi amintesc o ședință de cântat de tot căcatul - Colm stătea în mijlocul camerei, răcnind „Hot in the

City” - Paul insista să cântăm „Sylvia's Mother” de Dr Hook - deși știe că eu o detest, pentru că era una dintre melodiile preferate ale lui Marc - oamenii își pierdeau cunoștința unul după celălalt - Mags a stat la budă o grămadă, după aia a vomat pe hol și a ieșit în fugă pe ușă - dracu' știe unde s-a dus, ca să zic - mâncarea și somnul au devenit doar o amintire - Mairead s-a culcat în camera de oaspeți - eu și cu Paul trăgând unul de altul să mergem la culcare și trecând pe lângă Colm în bucătărie - stătea pur și simplu acolo - se holba la pereți - continua să bea, zău.

În cele din urmă somnul, ca un fel de simptom al unei boli - era atât de inconfortabil și eu eram atât de tensionată - apoi vomatul și diareea de dimineață și

mahmureala groaznică, paralizantă.

Dumnezeule mare - nu mai vreau - nu.

În fine. Cum se termină de fiecare dată chestiile ăstea.

Îmi place la nebunie aici, serios. Vin aici des, de una singură, la Cwm Einion - doar labagii englezi bogați spun „Valea artiștilor” - e un loc minunat - munții, copacii și lacurile - în ciuda faptului că prostul ăla bătrân de Robert Plant și-a cumpărat o casă aici și și-a vopsit inițialele cu spray-ul pe toate oile lui - cretinul - obsesia proprietății, ca să zic. Măine trebuie să mă întorc în Camarthen - plictisitoare treabă, zău - așa că încerc să mă bucur cât mai mult de timpul care mi-a mai rămas. E stupid, de fapt - mă întristează că o să plec iar - dar probabil mă întorc weekendul următor - poate chiar mai devreme - dacă nu ca să-l văd pe Paul, atunci măcar pe ceilalți. Nu, categoric ca să-i văd pe ceilalți - pe Paul să-l ia dracu’.

Labagiul. N-o să-l iert niciodată după noaptea trecută - dar ce a făcut el înseamnă că acum mă pot ierta pe mine însămi.

Am o grămadă de lucruri la care să reflectez aici.

Merg pe poteca de lângă Leri - văd apa lacului sclipind printre copaci - e atâta liniște aici - nici măcar un sunet, zău - atâta calm.

Noaptea trecută mi-am tras-o cu Malcolm.

Eram prin crâșmele de pe faleză - cumva l-am pierdut pe Colm - nu știu cum, era luat complet pe cine știe ce combinație - însă Mairead mai voia să rămână în oraș, așa că mi-a dat cheile de la apartamentul ei. Când am ajuns acolo, Paul voia să mă lege de pat - eram mucii de beți amândoi - eu nici nu voiam să aud de așa ceva - adică, ușa apartamentului lui Mairead dă direct în dormitor, și cum ar fi fost dacă ea sau Colm se întorcea și dădea de mine rășchirată și goală pușcă - Paul a început să insite - încerca să-mi impună asta - i-am zis să se ducă dracului - el m-a pocnit, eu am ieșit pe ușă în fugă, trecând pe lângă Mairead care tocmai se întorcea - taxi până în Llys Wen - am bătut la ușă la Malcolm, foarte supărată - el avea o

sticlă de coniac și niște iarbă - m-am luat, plângeam - am ajuns în pat cu el - ne-am futut.

Asta a fost tot; cât se poate de simplu. N-am mai înșelat pe nimeni în viața mea - nici măcar pe Marc. Malcolm a fost foarte tandru - amabil, ca să zic - cam de căcat, zău - dar am avut orgasm, așa că...

Și acum ce fac, hmm? Ce dracu' fac acum?

Ies din pădure și merg pe malul lacului. Pe apă sunt câteva lebede și niște păsări mai mici și mai întunecate la culoare, care țipă ascuțit. O ceață ușoară plutește peste ape înspre ruinele înnegrite de la celălalt capăt al lacului. Mă îndrept încolo.

Paul a spus întotdeauna că dacă mă culc vreodată cu cineva pe la spatele lui, își iese din minți - ei bine, acum am făcut-o, și a fost greșeala lui - a fost atât de cinic - când e beat pur și simplu devine un tiran. Nu sunt mândră de asta - a, nu - întotdeauna am considerat fidelitatea o virtute, zău - dar așa merg lucrurile - ceilalți oameni și nevoia lor de putere și control te fac să-ți respingi principiile, pentru că dacă nu faci asta, atunci o să-ți pierzi orice urmă de respect de sine - devii un sclav nenorocit. Mulți oameni pe care îi cunosc sunt așa - bat câmpii la nesfârșit despre cum își respectă ei principiile și refuză compromisurile - și ce sunt ei de fapt? - simpli sclavi ai unor tipi tiranici - sau ai unui șef ignorant și insensibil - sau cine știe cărui birocrat șters și crud căruia nu-i pasă câtuși de puțin dacă ei trăiesc sau mor - nu, de fapt preferă să trăiască, pentru că așa pot să îi exploateze în continuare - da, stoarce de la ei cât mai mulți bani înainte să moară - deja niște zombi - cei mai mulți oameni sunt morți cu mult, foarte mult înainte să fie îngropați sau incinerați. Așa merg lucrurile, prietene - trebuie să te alături marelui cerc al oferirii și al acceptării durerii dacă vrei să te salvezi. Asta în cazul în care a mai rămas ceva de salvat. Asta e situația. E o situație absolut oribilă - și nu știu cum a ajuns așa, zău - dar așa e. Nu trebe decât să te uiți în jurul tău.

Zâmbesc când îmi amintesc brusc de timiditatea lui

Malcolm. Făcea „Ăăă...” și tușea ușor de fiecare dată când îi spuneam să-mi facă ceva – era drăguț. Atinge-mă acolo, Malcolm: „Ăăă”, apoi tuse; suge-mi sfârcurile, Malcolm: „Ăăă”, apoi tuse; acum linge-mă acolo: „Hâr hâra, apoi dres vocea. Era haios.

Un pescar îmi face semn cu mâna și eu îi răspund.

— Ai prins ceva?

— O răceală, doar.

— Aha.

Pășesc cu atenție peste porțiunea mlăstinoasă de la capătul lacului și intru în carcasa înnegrită a casei arse. Pe drumul din spatele zidului plin de funingine trec mașini – le aud. Am mai fost aici – de mai multe ori, ca să zic – cu toți ceilalți – odată ne-am adăpostit aici de ploaie, când eram la cules de ciuperci – îmi amintesc că Roger s-a ghemuit într-un colț – băga heroină – sufla fumul pe nări – noroiul gros în care se lăsase să cadă se întărise ca niște solzi pe haina lui. Și îmi amintesc cum am ieșit toți împleticindu-ne din pădure la șosea – un autobuz cu turiști a trebuit să vireze brusc ca să ne evite, zău – fețele de la geam căscau gura la noi. Vin în Țara Galilor să vadă sate mici și ciudate, munți și lacuri și poate să vacia care sunt prețurile cabanelor de vacanță și ce văd? Niște sperietori de ciori care aleargă prin pădure – cad – borăsc...

Mă rog – nu – nu chiar – văd ceea ce vor să vadă – văd doar căsuțele văruiate din văi și nu ce se întâmplă în ele – sărăcia abjectă – violența – satanismul – incestul – abuzul de substanțe – fabricile de droguri și bombe. Vorbesc serios, zău – habar n-ai ce se întâmplă aici. Vezi ceea ce vrei să vezi.

În colț e un cuib de seringi, chibrituri, foi de staniol mototolite și canistre galbene de benzină – sub un graffiti:

MEIBION GLYNDWR TAI CYMRAEG VR CYMRU
CYMRAEG NID YW CYMRU AR WERTH SAEFON MOCH
ALLAN

Asta exprimă trăirile de fostă bastardă, de fapt.

Exact asta cred și eu. E foarte simplu, evident – dacă Țara Galilor s-ar conduce singură, poporul galez ar fi altfel

- mai încrezător - mai relaxat - mai puțin înclinat la autodistrugere și lupte interne - e foarte simplu - și foarte complicat. Asta e clar, prietene. Asta e motivul pentru care locul ăsta - Aberystwyth, ca să zic, această regiune de vest a Țării Galilor - atrage toți ratații - în aparență, hmm, oamenii vin aici ca să evadeze - cel puțin asta spun - dar dincolo de asta, ca să zic, ceea ce fac ei de fapt e să răspundă chemării - concretizarea externă a haosului lor lăuntric - îi cheamă, dincolo de granițe - această mică regiune de pe marginea vântoasă de vest a Europei - acest loc dintre munți și mare - această colonie mică a tristeții și a nebuniei.

Printre căpriorii carbonizați începe să cadă ploaia, așa că mă adăpostesc lângă un perete - aprind o țigară. Simt mirosul de pișat - pute - și prin gaura neregulată unde înainte era fereastra văd cum pescarul începe să-și strângă lucrurile.

Îmi amintesc sunetul ușor de surpriză pe care l-a scos Malcolm când a ejaculat - un fel de „uuf!” N-o să-l compar cu Paul sau viceversa - nu e corect să faci așa ceva - sunt diferiți - atâta tot.

Poate că o să aștept până când mă întorc din Camarthen ca să-i spun lui Paul - probabil așa e cel mai bine. Nu știu ce-o să facă - dar sper să nu mă lovească iar. Nemernicul.

Astăzi a fost incinerat Charlie Grăsanu' - într-un coșciug supradimensionat - în crematoriul de pe strada Llangorwen/Clarach - deasupra furnalului, prin fumul unsuros, era o priveliște superbă asupra munților verzi - Charlie Grăsanu' a fost incinerat.

Niciunul dintre noi nu l-a cunoscut foarte bine - în afară de Roger, care nu a venit la incinerare - dar sora lui ne-a invitat să venim - așa că am stat acolo, printre pietrele de morminte - amușinând aerul și fumând - într-un ciudat asortiment de rochii și costume. Costumul lui Colm era atât de mare, că putea să-i fi aparținut lui Charlie Grăsanu' însuși.

— Îmi place costumu' tău, Col, a spus Malcolm,

mestecând gumă și purtând genul de haine care n-ar fi arătat deloc deplasat pe un general nazist dintr-un film vechi. E uimitor ce poți găsi uneori la Cancer Research, nu-i așa?

— Da. Și uite...

Colm s-a întors cu spatele și a fluturat coada hainei sale.

— Dacă te uiți atent, se vede unde au cusut urmele de înjunghiere. Nu e rău deloc pentru câteva lire.

Oamenii dintr-un grup de lângă noi au început să ne privească stăruitor și să murmure - familia și prietenii apropiați ai lui Charlie, ca să zic - strânși în jurul unei femei bătrâne suspinând, în costum roșu și cu voal, care bănuiam că e mama lui Charlie. Cimitirul era presărat cu grupuri de oameni - noi stăteam într-un colț, zău - cerșetorii în altul - dealerii în altul - mama lui Charlie și anturajul ei de gangsteri în mijloc. Nu mai auzisem în viața mea de o asemenea varietate de accente într-un loc atât de restrâns - era ca și cum toate insulele britanice se comprimaseră într-un cimitir. Și e ciudat cum oamenii formează biserițe până și la înmormântări - moartea, marele unificator - un căcat.

Maggie și Mairead erau mucii de bete - se sprijineau una de cealaltă. Paul era în prima fază a unui trip pe acid - idiotul dracului - și încerca să-și înăbușe chicotelile. Era pur și simplu - îngrozitor. Era pur și simplu o mare porcărie.

— Tipu' ăla de-acolo are ceva tupeu, să mor io, a spus Liam, făcând semn din cap către un tip micuț și alunecos într-un costum gri și adidași. Să apară aici.

— Cine? a spus Colm. Tipu' cu costum de țăran? De ce, ce-a făcut?

— El e ăla care i-a vândut lui Charlie ultima lui doză. El e nenorocitu' responsabil pentru moartea lui.

— Nu, ai înțeles greșit. Charlie s-a înecat cu curry.

Liam a scuturat din cap.

— Asta e lipsă de respect. Să apară aici cu mâinile pline de sânge. În timp ce maică-sa lui Charlie e distrusă.

Mags a început să plângă - cu nasul băgat în gâtul lui Mairead:

— Urăsc înmormântările... urăsc moartea, fir-ar a dracului... de ce trebuie toți să murim? De ce mor toți atât de tineri?

Zilele astea pare să nu facă altceva decât să plângă - mai ales când e beată.

— Șșșșș, taci... șșșș...

Mairead a mângâiat-o pe spate. Malcolm se uita la ele uluit.

— Nu înțeleg ce mare chestie e și cu asta, ca să fiu sincer. Nu e decât moarte, nu-i așa?

Paul a scuiat brusc, apoi a încercat să mascheze tușind.

Treptat oamenii au început să plece - pantofii scrâșneau pe pietriș. Cerul era albastru și imens, suspendat deasupra văii ca un - ca un - ah, nu știu ca ce, fir-ar a dracu' - pur și simplu stătea acolo suspendat. Și asta a fost înmormântarea lui Charlie Grăsanu' - s-a înecat cu propria lui vomă și a fost depus în pământ - nu, incinerat - pârjolit până nu a mai rămas decât cenușa - în mijlocul unor grupuri de oameni ratați, cârcotași, inutili și respinși care păreau să facă tot posibilul ca să o ia după el, în flăcări. Toată chestia asta m-a uimit - m-a lăsat perplexă, ca să zic - nimic nu avea niciun fel de logică.

Am privit în sus, la norii de cenușă. Malcolm a oftat.

— Mie mi-ajunge cu atâta moarte, zău așa. Hai să ne îmbătăm.

— Da, a spus Paul. Și dup-aia hai să *nu* ne luăm vinaloo.

I-am aruncat o privire și apoi am ieșit din cimitir - până la cea mai apropiată crăsmă era mult, foarte mult de mers pe jos. În timp ce ieșeam pe porțile mari de fier am auzit pe cineva plângând - m-am uitat în jurul meu, zău - dar n-am văzut pe nimeni. Trebuie să fi fost mama lui Charlie - ghemuită undeva printre cruci.

Dumnezeule - ce dezastru - ce dezastru absolut. Uneori chiar îți dai seama ce mare porcărie e totul.

— ...Așa că, în fine, tipu' ăsta vine în fugă la taică-meu strigând că îl mușcase un păianjen, înțelegeți? Asta era în Liverpool, un păianjen mare a ieșit dintre cărămizi și l-a mușcat de degetu' mare. Și...

— Votca. Unde dracu' e votca aia?

— ...A, ăsta era un mare labagiu, Toby îl chema, taică-său era proprietaru' fabricii de bere Bass sau avea acțiuni acolo și așa mai departe, erau foarte bogați, Dumnezeuule, și să mor io, el era un dobitoc...

— Îlân, ce gust de căcat are.

— Deci tipu' ăsta îmi spune că el e din Colchesta, înțelegeți, așa că io îl întreb de pe ce stradă și el îmi zice Troon Close, și mie nu-mi venea să cred, pentru că fusesem cu o tipă din Troon Close, așa că îl întreb ce număr și el zice...

— Ah, sărmana mea inimă.

— Încă doare. Da, după patru zile încă...

— Nu reușesc să trec de asta... pur și simplu...

— Fiți atenți ce se întâmplă acum; vedeți? întreaga planetă e inundată, hmm, și mașina continuă să meargă, mesajul reclamei fiind, evident, că încălzirea globală e în regulă, nu contează, n-ai de ce să-ți faci griji, pentru că mașina o să te protejeze, ceea ce înseamnă...

— ...Eram vecin cu Phil, știi, în casa aia oribilă de pe faleză unde stătea el și așa...

— ...Hei, l-a văzut careva pe Roger de curând? Tâmpitu' ăsta iar a dispărut ca măgaru-n ceață, ăsta...

— ...O duhoare oribilă...

— ...Ah, sărmanu' meu cur. Și genunchi și toate celelalte. Și nici nasu' meu nu se simte prea bine.

— Bâlbâilă.

— Da.

— Nu, n-am văzut-o niciodată, omule. Nici n-am vrut s-o văd. Pentru că...

— Nu, nu, tipu' ăla, cum îl chema, Peter Lorre, io...

— ...Atâta timp cât ai tipu' ăsta de mașină e în regulă. ăsta e egoismu' suprem, zău, nu-i așa. Ca un fel de arcă modernă...

— ...Cam atât de mare, zicea, era imens, și îi tot dădea înaintea că era galben aprins și că i se vedeau ochii, niște ochi mari și negri, zău, așa că l-au dus la spital și după vreo oră...

— ...Face asta sistematic, din când în când. Se ridică și dispăre. Pfuu – și gata, a dispărut.

— Ah, ai ratat o chestie de milioane.

— Și asta e atât de tipic pentru tine, chiar e. Absolut tipic.

— Ce e aia de acolo, de pe podea? Lângă cizmele tâmpite cu spițe ale lui Liam. Parcă ar fi alge.

— Ce dobitoc.

— Oo!

— Nu știu. Număru' trei'sase, presupun.

— Dumnezeuule!

— Cinciștrei, și io fac, ce? Și nu uitați că asta era într-o tavernă mică și mizerabilă de lângă Tijuana, așa că îl întreb care e camera și el îmi zice că aia din spate, de lângă boiler, cu fereastra la stradă...

— Mai pune-mi niște whisky.

— Vorbește în engleză, scumpo!

— Dispari.

— Da, au apărut în *Cambrian News*. Absolut toți. Nu poate fi o fermă de vânat dacă nu există nicio câprioară, nu-i așa? Țsta e un lucru bun, că au apărut iar câprioare sălbatice în Țara Galilor, ar fi frumos să...

— Încă îmi amintesc prima pereche pe care mi-am cumpărat-o. Cinșpe lire am dat pe ea.

— Serios?

— Îâân, uite, sânge...

— Pârrțț...

— Aoleo! Dumnezeuule, ere că după *asta* ți-au rămas pe chiloți niște pete, deșteptule. Dumnezeuule, e scârbos. Miroase ca sulfu5.

— Du-te și spală-te la cur, prietene...

— ...Sărmanu' fraier a murit. A dat colțu' \ Un păianjen veninos în Liverpool. La autopsie, ca să zic, era un entomolog care a testat sângele tipului, zău, a izolat

veninu' și a strâns informațiile despre păianjen, știi, galben aprins, cu ochi mari și negri și...

— Ah, mulțumesc, domnule Chomsky, vreau să zic, Mairead...

— O porcărie. Puteam foarte bine să iau câteva aspirine în loc de asta...

— ...Fetița lui și-a revenit, avea cinci sau șase ani și așa mai departe, și-a revenit de una singură și a lăsat niște bilețele la ușa lui Phil, în care...

— Chiar *sunt* alge.

— PAUL! TERMINĂ DRACULUI!

— Exact în același dormitor. Adică, am rămas complet șocat. Pur și simplu nu-mi venea să cred. Asta da coincidență...

— Așa că acum e posibil să vedem iar căprioare sălbatice prin văi. Mi se pare beton.

— S-ar putea să mă duc acasă în perioada aia. Nu i-am mai văzut pe ai mei de o mie de ani, ca să zic, tre' să fie, cât, aproape trei ani...

— Și nicio specie cunoscută de păianjeni nu se potrivea descrierii sau acelui tip de venin. Nicio specie cunoscută.

Și asta s-a întâmplat pe un șantier din Liverpool. Ascultă-mă pe mine, omule. Îți vine să...

— Lipici...

— De fapt ăștia sunt ei! Dumnezeuule!;

— Nici nu-ți mai spun că...

— M-a durut ca dracu', serios, și...

— Dă și mie puțin. Hai.

— Toți sunt niște cretini, prietene...

— Care a spus că a sunat Ffion; l-a văzut careva pe tăticu' meu?

— Palavragiu. Un...

— Aș vrea să știu, omule, serios...

— Nu mai poți să faci nimic...

— Nu m-ar deranja deloc, zău așa. Atâta vreme cât nu e unu' din nenorociții ăia cu picioare lungi, nu pot să-i suport, în, Dumnezeuule, mă scot din minți ăia...

— Oo! OO!

Dumnezeule mare; amfetaminele ăstea de la Jed, uau.

Toți vor să bea ceva, dar nimeni n-are chef să meargă la magazin - Roger și Colm nu vor să meargă pentru că sunt amândoi luați, deși Colm se plânge încontinuu că se plictisește, așa că ți-ai imagina că ar trebui să se bucure că are ceva de făcut - o tot îmboldește pe Mairead să meargă ea, dar ea nu vrea pentru că spune - și pe bună dreptate, după părerea mea - că dacă ea plătește pentru băutură, atunci ar trebui să se ducă altcineva s-o cumpere. Ceea ce e corect - dar eu nu pot să mă duc pentru că am o unghie intrată-n carne și mă doare când merg - serios - e un adevărat chin, prietene. Și mai sunt și răcită. Sunt bolnavă. Roger nu mai bagă heroină de câteva săptămâni și arată mai bine - dacă n-ar veni după o orgie cu speed, ar arăta bine sănătos - și io care nu m-am atins de heroină în viața mea arăt și mă simt ca un căcat - absolut tipic - nu e corect.

Și Malcolm nu vrea să meargă la magazin pur și simplu pentru că nu înțelege de ce neapărat el.

Sună telefonul și Colm își agită brațele nebunește:

— Nu răspunde! Să nu cumva să răspunzi! Știi cine e, nu-i așa, e cretina aia de Sharon și în momentu' ăsta nu sunt în stare s-o suport. Nici nu se pune problema, omule, în cel mai bun caz e enervantă, ca să zic, da' când ești după amfetamine e cel mai rău coșmar posibil al tău.

Lasă-l să sune.

— S-ar putea să fie altcineva, spune Mairead.

Colm scutură din cap.

— Nu, ea e. Nu răspunde, Mairead. N-are decât să se ducă dracului.

Roger e de acord:

— Absolut, prietene. Dacă vine aici când io mă simt ca acum, omule, și începe cu văicărelile ei, crede-mă că-i rup gâtul\ îi iau gâtul' ca la găină. Hei, asta nu e o idee chiar atât de proastă, omule - atunci am scăpa de vaca asta proastă, nu-i așa? Păi da! Zi-i să vină încoace! O lînșăm împreună, omule!

Malcolm râde nervos, probabil nu atât din amuzament cât din nevoia de a se da bine pe lângă Roger. Nenorocitul. Soneria telefonului devine supărătoare – trebuie că e Sharon, nimeni altcineva nu sună atât – dar în cele din urmă se oprește. Îmi pare bine că Mairead n-a răspuns – Sharon ar fi venit aici și i-ar fi cerut bani, ea ar fi zis da, cum face de fiecare dată, Colm s-ar fi enervat și apoi ar fi urmat o ceartă și totul ar fi devenit prea mult. Sharon se folosește de Mairead în mod nerușinat – dar ce mă uimește e modul în care Mairead se lasă folosită. Adică – asta cred că a fost săptămâna trecută – eram pe aici – Sharon a sunat – a întrebat-o pe Mairead dacă are de gând să iasă în oraș – și dacă i-ar putea împrumuta niște bani ca să vină și ea – Mairead a spus da, Sharon a zis că vine în câteva minute – zece minute mai târziu – Sharon sună iar – acum s-a răzgândit și o să iasă cu Rhidian, Jenny și Rhodri – dar o să vină totuși să ia banii. Zece minute mai târziu – țâr-țâr – Sharon – se cam grăbește, n-ar putea Mairead să vină să-i aducă banii? Fix în celălalt capăt al orașului – Mairead spune că a băut prea mult ca să conducă – Sharon zice, a, nu-ți fă probleme, ia un taxi, dar grăbește-te, te rog, pentru că în câteva minute se întâlnește cu Rhodri. Mairead e acord cu toate ăstea și iese în ploaie ca să oprească un taxi și să-i ducă banii lui Sharon. Eu i-aș fi spus curvei ăsteia tâmpite să se ducă-n mă-sa – adică dacă tot împrumuți bani, *nu* îi ceri persoanei care ți-i împrumută – sau, în acest caz, care ți-i dă, pentru că Mairead n-o să-i primească niciodată înapoi, nici într-un caz, prietene – să ți-i aducă – deja ți-a făcut un serviciu că ți-a împrumutat banii – *tu* te duci la ea. E vorba de respect, respect și recunoștință – asta e tot – calități pe care, evident, Sharon nu le are. E abuzivă – un parazit – mie nu mi-a plăcut niciodată. Mă uluiește modul în care Mairead se face preș în fața ei – adică dacă faci asta, e clar că o să fii călcat în picioare – dacă faci asta cu Sharon, o să sugă tot sângele din tine.

Malcolm, Roger și Colm ovaționează când telefonul încetează să mai sune – Mairead îl privește fix, în tăcere,

îmi amintește de mătușa mea Menna - chiar și seamănă - păr și ochi negri, buze pline - deși Menna nu și-a făcut niciun piercing pe față, desigur - dar dacă vrei să vezi cum o să arate Mairead peste treizeci de ani, uită-te la Menna - și ea e alcoolică - și-a pierdut cei doi copii în dezastrul din Aberfan, în 1966 - acum treizeci de ani - imaginează-ți - propriii tăi copii înecați în noroi - de atunci nu s-a mai oprit din băut. Mă aștept să moară - toți murim - nu poate să mai aibă mult de trăit, arată ca un cadavru - stă aproape tot timpul la spital - de-abia dacă mai are organe interne - imediat cum îi dau drumul se apucă iar de băut, de la spital se duce direct la crâșmă. Treizeci de ani. Încă stă în Aberfan - spune că vrea să fie aproape de copiii ei. Trăiește în întuneric - imaginează-ți - asta face de treizeci de ani. Treizeci de ani nenorociți, prietene.

Ah, în fine.

Colm se plictisește - încearcă să-l enerveze pe Malcolm - Malcolm pur și simplu îl ignoră:

— Malcolm Baker, ce labagiu. Se dă cu ruj și e cam diliu.

Malcolm se uită la televizor - cu brațele încrucișate și fața impasibilă, e *întâlnire cu surprize* - apare fata-cea-norocoasă-care-poate-să-aleagă-dintre-trei-tipiminunați - zveltă, drăguță și brunetă - seamănă cu fata care stă în apartamentul de la etaj. Colm - nesimțit și libidinos ca de obicei - atât de ușor se plictisește băiatul ăsta - rânjește și zice:

— Uau. Ce corp are *asta*.

Mairead îl privește tăios - și mi se pare normal.

— Hei, ce te uiți așa la mine? *ziceam* și io așa.

Dumnezeule.

— Da, păstrează-ți observațiile perverse în cocina aia la care-i zici minte. Nu vrem să le auzim.

— Nu, tu nu vrei să le auzi. Pe ceilalți nu-i deranjează.

— Taci dracului din gură.

— Aoleo! De ce suntem așa de artăgoasă în seara asta? Ce ai?

Mairead se încruntă și schimbă canalul.

— Hei! Mă uitam la aia!

— Ei bine, acu' nu te mai uiți.

— Nesimțito.

Colm stă puțin încruntat, apoi se întoarce iar spre Malcolm:

— Malcolm Baker, ce pământău. Poartă chiloței ca un homalău.

Malcolm doar oftează.

Știrile sunt cam așa - o poveste cu descoperirea trupului unui copil în Rhondda - mutilare - probe de abuz sexual. N-am timp să mă simt deprimată din cauza asta deoarece reacția lui Roger e extremă - chiar și pentru el - bruscă și șocantă. Se încordează înspre ecran, cu venele umflate pe gât - spume la gură - e oribil, înspăimântător - ochii atât de holbați că par gata să-i sară din cap.

— Vedeți! Ați VĂZUT ACU! Așa o să se întâmple mereu până nu îi pedepsim ca lumea pe împuțiții ăștia! Ar trebui să-i OMORĂM! Să-i omorâm pe împuțiții ăștia, omule! Să-i TORTURĂM! Să le tăiem COAIELE și să-i facem să le poarte la gât CA UN COLIER! JEGURILE DRACULUI!

Mă șochează - furia de pe fața lui - vocea lui - îmi vine să fug de el. Colm se holbează la el, ca și cum tocmai ar fi scos flăcări pe nări sau ceva - Malcolm stă cu bărbia în piept - și Mairead îi pune mâna pe umăr și îi spune încet:

— Doamne, Roger, liniștește-te, dragule. Liniștește-te puțin.

— Da' ăștia sunt niște CRIMINALI nenorociți! ÎMPUȚIȚII! Sunt niște...

— Știu, știu... \$\$\$... \$\$\$...

Îl mângâie pe umăr și în curând Roger redevine calm - sau oarecum calm. Atât de calm cât poate fi el vreodată, ca să zic. Ce-o fi în sinea lui? Ce îl face atât de - mă rog - știi cum.

Colm zice:

— Vezi ce-ai făcut acum, Mairead? Ți-am spus io că

mai bine ne uitam la *întâlnire cu surprize*.

Schimbă canalul la loc, ca s-o vadă pe Cilla cum își ia la revedere, cu dinții ei de iepure. Se uită puțin, apoi se întoarce iar spre Mairead:

— Atunci dă-mi cardu'.

— Ah, te duci tu! Drăguț!

Mairead se ridică în picioare și îl sărută pe cap.

— Da' nu prea mult. N-am chef să car o grămadă de plase.

Mairead îi dă cârdul ei - noi îi spunem ce vrem.

— Ăăă... care era pinul tău?

Ca și cum n-ar ști, zău așa.

Mairead zâmbește ironic:

— 1270.

— Oof, spune Roger. Prost număr ăsta.†

Ne uităm toți la el.

— De ce? zice Malcolm.

— Pentru că e anu' în care Prințu' Llywellyn a distrus castelu' Caierphilly, nu-i așa? E ușor de ținut minte, înțelegeți?

— Aha, spune Malcolm.

Colm scutură din cap și pleacă spre magazin. O clipă mai târziu bagă capul pe ușă, rânjind, și zice:

— Malcolm Baker, ce poponar. Poartă rochiță și...

De data asta Malcolm mușcă:

— Ah, dă-o-n mă-sa! N-ai vrea să iei totuși o pauză? Du-te la magazin și nu mai fă pe tâmpitu' Colm, ce Dumnezeu.

Colm ovaționează, ridică brațele deasupra capului și face:

— Victorie! Victorie!

Apoi închide ușa. Când se plictisește se ține numai de prostii. E ca un copil mare.

Malcolm e prost dispus și Roger chicotește, furia lui pare să fi dispărut complet. Roger e nebun, sunt sigură de asta - modul în care trece brusc și drastic de la una la alta, zău - chestiile pe care le memorează - chestii de istorie inutile, ca să zic. Mă înspăimântă, serios - și nici nu prea

îmi place de el – dar uneori chiar mă surprinde, și bănuiesc că nu sunt prea mulți oameni care sunt în stare de asta.

Mi-e puțin teamă să fiu singură cu el – doar eu, el și Mairead – a, pe Malcolm poți să-l uiți, la primul semn de scandal a întins-o – e mai puternic – mai nebun decât noi, dar nu face altceva decât să sudeze țigările și să se uite la televizor. Nu scoate un cuvânt, în afară de „mersi” atunci când Malcolm îi întinde jointul pe care l-am pregătit, fumează ca să treacă timpul, în așteptarea lui Colm. Promisiunea alcoolului ne face pe toți puțin agitați – Malcolm se zvârcolește în fotoliu de parcă ar avea viermi intestinali – Mairead își pilește unghiile frenetic – dintre care unele sunt la fel de lungi ca niște gheare – altele scurte și crăpate. Mor să beau ceva – nu mi-am dat seama cât de mult îmi doresc asta până când nu a plecat Colm la magazin – acum am o sete cumplită în mine, prietene – absolut – și nu doar în gât – în plămâni – în cap – în picioare.

Apoi pe alee se aude o voce – o voce cu accent de Liverpool – e Colm:

Nu există durere care să nu poată fi alinată
De rozariul tău și-a diavolului apă sfințită!

Apoi strigă:

— Hei! Să vină cineva să-mi deschidă repede!

Malcolm și Mairead se reped la ușă și îi deschid. Eu închid televizorul și pun niște muzică bună – o casetă cu o compilație galeză pe care am făcut-o săptămâna trecută – Catatonia – 60 Fi Dolls – Super Furry Animals – Datblygu – Dom – Manics – tot felul de chestii foarte mișto. Primul cântec care se aude e „Australia” – un cântec care îmi place la nebunie – îl dau mai tare și Roger își exprimă aprobarea mugind.

Și asta e tot – ne îmbătăm – e foarte simplu, prietene.

Din *Ghid personal al Țării Galilor de Vest*, autor anonim, ediție privată, p. 102.

Litoralul de aici e presărat cu lespezi alungite de piatră, înguste, groase, apoi din nou înguste. Niciun Ishmael nu ar supraviețui pe aceste forme, dar ar putea să

priceapă mesajul lor pregnant și să fugă, repede și departe... Ah, însă acesta este capătul liniei; a fugi sub imperiul acestor resturi prăbușite ar însemna pur și simplu să te îneci, așa că trebuie să urmezi alt făgaș și să te întorci - înspre pământ. Departe de mare. Linia ferată încă există și aici îi vei găsi capătul; acesta este punctul terminus al Europei. Așa că: fie în mare, fie pe pământ; alegerea e limitată, îngustă. Practic, nu există nicio alegere. Înnoată.

STAU

Stau pe aceste dealuri pustii, trăgându-și nasul și cu hainele learcă de la ploaia mărunță. Caută orice adăpost s-ar putea găsi lângă coastele dealurilor, sub aflorimentele pietroase sau sub propriile lor glugi trase peste ochi, stau în ploaie, cenușii, ca o sectă sau o armată, cu fețele ascunse și membrele nemișcate. Tremuratul pielii lor nu are nimic de-a face cu ceea ce unii ar numi puterea pământului sau electricitate naturală, datorându-se în schimb consumului de substanțe chimice, spasme ale alcoolului și bâțâieli ale drogurilor. Cu toate acestea, trecerea lor printre aceste țancuri verzi, gargantuești, bătute de vânt și ostile, are un aer cert de hotărâre și dedicare, ca și cum orice oprire posibilă vreodată este decisă numai și numai de ei. Se lasă pe vine și se strâng unii în alții, ca o armată ambuscată.

Malcolm, cu mâinile în buzunare, gulerul ridicat și căciula trasă pe ochi, privește pentru o clipă cum Roger și Colm încearcă să fumeze heroină, aplecați de spate în scobitura unui delușor. Umăr lângă umăr, atingându-se, cocoșați, par niște inițiați care execută un ritual secret și tenebros, cu bancnote rulate în gură, în timp ce invocă aprinderea focului și apariția fumului. Privindu-i prin perdeaua gri și opacă de ploaie, Malcolm are un acces de nu-și da seama ce, apoi se apropie încet de Paul, care stă lângă o momâie de pietre și privește fix de ceva timp spre un anumit punct de pe malul lacului.

— La ce te uiți?

— Șșșș. Pasărea aia de acolo, de pe stâncă. O vezi?

Cred că e un bătlan sau așa ceva.

— Unde?

Paul arată cu degetul.

— Poate e un uliu sau cam așa ceva. Stă așa. Aștept de nu mai știu când să se miște. Mă gândesc că poate pasărea e moartă.

Malcolm își mijește ochii, dar nu vede pasărea.

— Ce pasăre?

— Șșșș! O s-o sperii!

— Paul, nu e nimic acolo. Te holbezi la o cracă. Dumnezeu, ere că acidu' ăsta te orbește.

Paul se dezumflă și oftează, iar Malcolm se lasă pe vine, tremurând de frig. Acidul pe care l-a înghițit mai devreme își începe acum furnicăturile și Malcolm se simte temător, nu pentru prima oară în această zi. Experiența halucinogenă îi este foarte familiară, dar în mintea lui e încă proaspătă și febrilă amintirea nebuniei din New Mexico, atunci când, în peisajul suprarrealist al deșertului contorsionat și al albiilor de lavă, fusese martorul primului său caz adevărat de psihoză pe LSD; goliciunea subită a prietenului său Davey din Plymouth, bolboroseala înfrigurată și absurdă, dispariția lui panicată printre stâncile contorsionate. Chiar Malcolm îl găsisese pe Davey, după o căutare de coșmar de șase ore printre fantome care gemeau și magme care urlau; tremura într-o mică peșteră, plin de nenumărate tăieturi și vânătași, și nu-și mai amintea nimic, avea doar o senzație de groază supremă de care nu putea scăpa. Davey nu și-a revenit niciodată. Și de atunci încolo, Malcolm a fost întotdeauna conștient de posibilitatea ca o calamitate similară să se abată asupra lui și să-l distrugă, deși până acum nu avusese acest ghinion. Totuși, se gândește el, e bine să fii tot timpul conștient că așa ceva se poate întâmpla; asta produce respect față de droguri și, poate, în consecință, pentru sine însuși.

Privește fix spre apa întunecată și sumbră a lacului, nemișcată de valuri și unde, și își imaginează un masacru trecut care ar fi avut loc aici, șiruri de oase albe fremătând în pământul de sub ghetele lui. Își imaginează un bărbat

stând ghemuit în apa mică, un bărbat îmbrăcat în zdrențe și plin de sânge, cu fâșii de carne în părul și barba lui încâlcită, ținându-și capul în mâinile lui crăpate și suspinând incontrollabil peste secole. Un bărbat cu topor, un ucigaș. Un bărbat cu un colier de intestine.

O imagine care, la acest moment, ar trebui alungată, deși priveliștea lui Colm și Roger nu oferă o alternativă viabilă – acum s-au întins amândoi pe spate, în noroi și în căcărezele de oaie. Totuși, se gândește Malcolm, ei sunt imaginea unui anumit tip de succes minor; nu asta și-au dorit? Niște ștregari palizi și bizari, în căcărezele de oaie și noroi.

Înconjurat de munți, Malcolm privește fix spre lac. I-au înghețat mușchii de la un picior și are crampe în această poziție ghemuită, dar știe foarte bine că atunci când acidul accelerează și își începe raidul de neoprit prin structura lui celulară, atunci, chiar dacă o să-l doară, se va mișca.

O, da.

MALCOLM

Să mor io, nu-mi vine să cred. Nu știu dacă să cânt sau să urlu; n-am mai văzut așa ceva în viața mea și nu știu cum să reacționez.

— Dumnezeule. Uite încă una, spune Harvey, din iarba înaltă.

Deci cu asta sunt optsprezece. Îți vine să crezi una ca asta? Optsprezece nenorocite, optsprezece oi moarte pe un singur câmp, fiecare în alt stadiu de descompunere. O putoare groaznică. Optsprezece amărâte de-ăstea. Știi cum e aici, ca să zic, e ca un echivalent galez al cimitirelor de elefanți din Africa; aici vin toate oile să moară. Și nu e un loc potrivit pentru un băiat din Essex.

Allen și Harvey merg în fața mea, amândoi la fel de șocați ca și mine. Nu sunt doar animalele moarte, zău, tot locu' ăsta are ceva, e ciudat, e ceva ce nu e în regulă. În primu' rând, nicio pasăre nu cântă; ai crede că, la atâtea cadavre putrezite, ar trebui să fie plin de ciori, vulturi și așa mai departe, dar nu – nimic. În aer sunt niște pârlături

ciudate; aproape că le pot auzi, deși s-ar putea să fie doar în imaginația mea. E bizar. Mă simt extrem de ciudat.

Și mă simt și mai ciudat când observ cum se holbează la mine de sub un mănunchi de urzici, se holbează la mine cu ochii lui mari și negri. Îl smulg de sub rochița-rânduncii și celelalte plante înfășurate pe el și îl ridic în lumina soarelui, ca să mă pot uita ca lumea la el; e cea mai perfectă chestie pe care am văzut-o în viața mea – un craniu de berbec, cu coarne, coarne curbate, ca să zic, dinți, monturi ale sprâncenelor, bavuri și semne de sutură pe partea de sus. E absolut uluitor, superb. Perfect. Unii se sperie de cranii; până și Roger, să mor io, până și el a luat-o razna atunci, când a văzut capu' de cerb de pe peretele crâșmei. Da' nu io, prietene, mie îmi plac la nebunie, serios; au ceva care e atât de perfect, atât de bine conturat, albe și pline de viața care a pulsat odată în ele, pline de mister, zău așa. Bineînțeles, nu-mi place să mă gândesc la propriu' meu craniu, care rânjește acolo, sub fața mea; asta nu, în mă-sa.

— Ce-ai găsit?

Îl ridic, ca să-l vadă Harvey.

— Un craniu.

Harvey rânjește.

— Ah, sărmana Flossie, am cunoscut-o bine.

— Da, ai „cunoscut-o” în sensul biblic, face Allen. Peste asta am dat noi aici, știi; cimitirul unei orgii galeze. Toate oile ăstea au fost futute până au murit. Pun pariu.

Apoi găsim cea mai ciudată chestie dintre toate; un morman de oi moarte, vreo șase aranjate într-un mic turn, una peste alta. Un teanc de oi de-ăstea. Cum dracu'? De ce? Ce dracu' se întâmplă aici? E ceva foarte dubios aici. Asta ne sperie *chiar* rău de tot, zău, așa că ne întoarcem rapid la mașină și o luăm spre casă, la Llys Wen. Oricum trebuie să ajung devreme; Paulie, tâmpitu' dracului, ne face lasagna, cu convingerea deprimant de eronată că asta ne va ajuta să scăpăm de efectu' drogurilor grele. Ce prost. E luat sau ce? Eu personal sunt cât se poate de hotărât ca după ce îmi diger haleala, ca să zic, să trag pe

nas o linie de cocaină la fel de mare și lată ca liniile de pe mijlocu' drumului și s-o țin așa toată noaptea. Da' dacă asta îl face pe el fericit, atunci n-are decât să facă ce vrea. Totuși, io ere că ar trebui să se caute la cap.

În timp ce urcăm dealu' cu mașina înspre Waun, încep să am o presimțire foarte, foarte rea. Adică, tot câmpu' ăla plin de oi moarte, și io o să-mi bag în casă craniu' uneia dintre ele; dacă e blestemat? Dacă atrage pieirea și dezastru' asupra noastră, a tuturor? În fine, acu' nu mai e nimic de făcut. O să-l întreb pe Colm ce crede despre asta, că el e cu căcaturile ăstea țigănești. Se uită la mine de pe banchetă; e urât ca dracu'. Nu e altceva decât os, os lipsit de viață, mort și inofensiv. Calciu. Da' tot nu pot scăpa de senzația că am făcut o foarte mare greșeală.

Dumnezeule, în lumea asta există unele chestii... chestii foarte bizare... chestii care te fac să o iei la fugă urlând dacă te uiți la ele prea de aproape.

Păi atunci nu te uita la ele. E simplu.

Și dacă io sunt blestemat, atunci nu poate fi ceva prea rău, pentru că la Spar nu mă prinde atunci când ies pe ușă cu o sticlă de coniac în mânecă. Și tipa aia de la tejghea e superbă.

Speed. Încep să mă întreb dacă efectu' merită senzația de după. Când sunt pe speed, atunci da, evident, merită; ultimul lucru la care mă gândesc e senzația de după. Da' după, e exact pe dos; ultimul lucru la care mă gândesc e ce bine m-am simțit.

Senzația de după speed e cea mai rea din lume. Parcă aş fi jupuit, vulnerabil terminat expus îngrozit deprimat sinucigaș dezgustător vinovat abject ca și cum aş fi fost mâncat și căcat.

E pur și simplu îngrozitor. Stau întins în pat, simțindu-mi propriu' miros dinspre cearșafurile murdare, sunt ghemuit sub ele ca un fetus. Creieru' îmi zbârnâie, urechile îmi țiuie, toți nervii mi se termină brusc, până la ultimul, zdrențuiți și roși după ultimele câteva zile de chef. Da' acu' plătesc pentru ele, serios, asta e foarte clar. Poate că asta e, ca să zic, o amintire îngropată sau așa ceva,

poate că așa te simți când te naști, când am fost împins în jos pe canalul de naștere al maică-mii – dinspre siguranța caldă și castanie înspre țipete, sânge, lumini orbitoare și un bărbat cu mască ținându-mă cu capu' în jos și plesnindu-mă peste fund. Dumnezeu. Asta da viață, nu?

...Măcar dacă aş putea dormi. Eu dorm bine, profund, n-am fost niciodată chinuit de coșmaruri, nu-mi pasă ce spun alți fraieri. Asta atunci când *chiar* dorm; pe moment, șansele de a adormi sunt cam la fel de mari ca a avea erecție data următoare când o să-l văd pe Roger cum borăște pe el.

Sunt un dobitoc inutil. Serios, asta sunt. Sunt o pată, un neg, nu o să pot să fac niciodată ceva bun. N-am făcut niciodată ceva care să aibă o cât de mică valoare sau utilitate. Sunt un dobitoc inutil.

Da, ce viață mai e și asta! O glumă oribilă. Data viitoare când te întreabă cineva de ce bagi droguri, pur și simplu povestește-i viața ta; trauma nașterii și copilăria chinuitoare (și orice copilărie e chinuitoare, să nu crezi că nu), adolescența plină de puroaie, labă și nesiguranță care îți sfâșie sufletu', uimirea față de schimbările enorme prin care trec trupu' și mintea ta, tortura școlii, profii sadici, presiunea groaznică de a avea succes ca să poți să obții o slujbă bună și să fii un cetățean liniștit, responsabil și respectabil, membru al unei societăți care nu ți-a oferit niciodată nimic cât de cât valoros sau interesant și pe care o doare-n cur dacă tu ești fericit sau nu, în siguranță sau amenințat, mort sau viu... o soție drăguță și un șemineu fals cu cărbuni în suburbii, o mașină nouă în garajul de tablă ondulată, cincizeci de ani din viața ta și așa scurtă într-o slujbă pe care o urăști, da' pe care ești îngrozit să n-o pierzi și pentru care ai fii în stare să ucizi ca s-o păstrezi, toată viața ta nenorocită controlată de altcineva, cineva mai urât, mai rău și în cele din urmă mult inferior ție care te domină. Și pentru ce? Pentru ce? Pentru senilitatea care se apropie rapid, pișat și căcat în pantaloni, să-ți curgă balele pe cămașă și să încerci cu disperare să obții o dovadă de viață de la scula ta inutilă, care nu mai e bună

nici măcar să te piși cu ea. Și apoi marele întuneric: Moartea. Ești îngropat într-un loc de veci frumos, cu priveliște frumoasă spre parc, plătit din banii câștigați tot de tine cu greu, pentru care a trebuit să lucrezi luni de zile ca să-i câștigi, în aceeași slujbă de căcat care, de fapt, te-a băgat în mormânt. Asta da perversiune! Să trebuiască să lucrezi toată viața pentru a-ți putea cumpăra un loc în care să fii un mort respectabil și acceptabil social.

Căcat.

De fapt, senilitatea ar putea fi un lucru pe care să-l aștepți cu nerăbdare; nu pot mânca asta, doctore, are viermi și unghii tăiate în ea. Tu n-ai murit acum douăzeci de ani? Elsie? Tu ești, Elsie? Hopa, iar am făcut diaree în pat. Întinde mâinile, doamna infirmieră, am o surpriză minunată pentru tine...

Căcat.

Nu există nicio speranță. Nu există *nicio* speranță. Suntem toți blestemați, futuți și inutili. Ne mințim unii pe alții, ne înjunghiem pe la spate, ne rugăm la Dumnezeu care nu ne ascultă niciodată, dacă există cumva. Suntem plini de secrete și ură, așa suntem toți.

N-am avut în viața mea depresie mai rea decât aia de după amfetamine. De aia încerc să prelungesc efectul, încerc s-o țin tot așa cât mai mult posibil, trei zile, patru, cinci, șase, oricât trebe ca să ard ultima fărâmbă de energie și adrenalină... Da' ce e ciudat e că depresia asta de după vine invariabil cu o excitație devastatoare și jrepresibilă. O combinație perversă. De exemplu, în dimineața aia (era oare sâmbătă? dracu' știe) făceam autostopu' spre casă de la petrecerea din Ynyslas, de plecarea lu' Robbie, ca să zic (deși Robbie, de fapt, o întinsese de mult), eram luat ca dracu', aveam picioarele futute după ce dansasem toată noaptea, tobele încă îmi bubuiau în urechi, și m-a luat o camionetă Bedford; în spate era un grup de copii, mă rog, cam de vreo șaispe ani, toți suferind de primul lor sevraj după E și amfetamine. Merita să-i vezi; albi ca hârtia, tremurând, clănțănind din dinți, un dezastru. Și unu' dintre ei - o fată superbă și așa mai departe - m-a privit cu ochii

plini de lacrimi și mi-a spus:

— Tu cum faci? Care e cea mai bună metodă să faci față chestiei ăsteia?

Mi-am aprins o țigară și am conferențiat o vreme, am zis:

— Păi, eu personal, în căzu' în care nu am la mine o tonă de calmante, beau câteva sticle de vin roșu, mă bag în pat pe ceva muzică lentă, îmi fac laba până când scula mea se irită groaznic și apoi încerc și, trebuie să spun, de regulă nu reușesc să mă conving că viața chiar merită trăită.

Nu mi-a mai spus nimic tot restu' călătoriei.

Mă ghemuiesc ca o minge sub plapuma pe care dacă nu o spăl cât de curând, o s-o pot rupe pe genunchi. Dintre buzele crăpate și soioase îmi scapă gemete involuntare. Niște oi sinistre se cheamă una pe cealaltă la fereastră și io încep să mă gândesc la craniu' din bucătăria de la parter; poate că simt că e aici. Poate că îl vor înapoi. Crede-mă pe mine, oile care trăiesc pe câmp, de aici până la universitate, au început să atace oameni, nu e nicio glumă - adică nu doar berbecii, ci și oile, chestiile ălea pufoase care fac „beee”. Prima oară mi-a zis de asta Harvey, mi-a spus că-l mușcaseră, așa că am testat chiar io, și e absolut adevărat - oaia te vede și se repede spre tine cu viteză maximă, cu dinții dezgoliți și o privire satanică în ochi. Am reușit să ajung la poartă la timp, da' Harvey zicea că îl izbiseră cu capu' și îl mușcaseră, și e adevărat că gambele lui erau pline de vânătăi. În mă-sa, acu' avem și oi mâncătoare de oameni. Toată lumea asta e futută, omule.

...Cineva cu care să vorbesc. Ar fi frumos.

...Ah, în fine. Să terminăm odată cu chestia asta; știi că tot o s-o faci, mai devreme sau mai târziu, așa că n-are niciun sens să mai amâni.

Mă întind pe spate și reușesc să-mi aduc scula la o rigiditate aproximativă. Chiar e o povară, cum îți intră scula la apă de la amfetamine. Când ești luat ești plin de încredere, de o istețime sclipitoare, stârnești interesul unei

gagici care vine acasă la tine sau te duci tu la ea și ce vede când îți dai chiloții jos? O stafidă albinoasă. O ghindă albă cu un ochi. O cruzime perversă în plus, nu-i așa? Știu, cum stau întins pe spate, că nu după mult timp o să zvâcnesc într-o baltă de transpirație acră, cu mâna murdară, plină de spermă vâscoasă și dezgustătoare, simțindu-mă mizerabil și penibil, da' nu mă pot abține, excitația asta de la speed e irepresibilă. Chiar e. Ce mă mai sperie e și gându' la ce o să-mi apară în cap, nesolicitat, atunci când o să ejaculez; e ciudat, da' uneori, atunci când ejaculez, prin minte îmi fulgeră imagini pe care nu mi le doresc și care nu mi se par deloc excitante, de fapt sunt exact opusu\ nu sunt sexy deloc; chestii cum ar fi maică-mea, degetele goale ale lui Paul când poartă sandale, despicătura curului ofilit și pătat al lu' Roger atunci când s-a aplecat ieri ca să borască în chiuvetă. Ce dracu' se întâmplă? De ce-mi apar chestiile ăstea?

Încep să pompez, cu mișcări lungi și line, și din nou mi se reface în cap experiența lesbiană a lu' Mairead. Mi-a povestit odată despre ea; nu mi-a dat prea multe detalii, ca să zic, da' simpla idee e suficientă, e o fundație solidă pe care se poate construi. Sunt sigur că n-a ajuns la chestiile pe care mi le imaginez io că le-a făcut, dar, Dumnezeuule, imaginația umană e o putere magică, nu? Clar.

Ejaculez surprinzător de repede: degetelul mijlociu, cu unghie lungă, al lu' Mairead intră în gaura curului epilată și strâmtă a prietenei ei (Rebecca, tipa care s-a mutat în Cornwall) pentru a treia oară, încheietura delicată a mâinii ei se răsucește în timp ce degetul ei sondează și e gata, gem și ejaculez dureros pe burta mea. Mă șterg, mă dau jos din pat și încep să mă uit la casete, înainte ca dezgustul de sine și depresia să prindă ocazia de a se instala: Tom Waits e prea lent și mârâitor; primu' album de la Cowboy Junkies mă face să-mi vină să plâng și să mă arunc de la fereastră; orice sunete ambientale sunt prea vagi și inconsistente, n-ai de ce să te agăți; și orice altceva e prea tare și enervant. Așa că îmi spun dă-o-n măsă, mă îmbrac și cobor la parter, în sufrageria friguroasă și

mucegăită, care miroase a fum de țigară și whisky stătut. Și mucegaiu' e absolut oribil; când intri în camera asta e ca și cum ai intra în niște intestine constipate. E atâta igrasie, că foița de țigară mi se rupe în timp ce-mi fac un joint.

Mă întind pe canapea, mă uit la o emisiune muzicală și mă iau ca dracu' \ încerc să-mi fac creierii muci cu iarbă, dar petrec o oră fascinantă uitându-mă la o priveliște incredibilă: o insectă cu picioare lungi care s-a prins în pânza de păianjen din colț se chinuie să scape, iar păianjenu' se chinuie s-o învelească într-un mic coșciug de mătase. Sunt numai picioare, e un haos de membre de insecte. Asta l-ar scoate din minți pe Colm; detestă chestiile cu picioare lungi sau, ca să-l citez pe dobitoc, picioare care sunt „isteric de disproportionate”. Chestia asta l-ar băga în spital, bâiguind și curgându-i balele. Da' mie mi se pare absolut incredibil; privesc complet surescitat. În juru' nostru se întâmplă unele chestii uluitoare, incredibile. Nu tre' decât să le cauți.

Păianjenu' o întinde cu răsplata lui și după patru ore io sunt tot acolo. N-am mișcat un mușchi, în afară de ăia de la degete, ca să schimb canalele cu telecomanda și să-mi rulez mai multe jointuri. Căcaturile de dimineață de la televizor, acu' e un fel de mărturisire exhibiționistă oribilă stil Oprah, ofensatoare și scârboasă, da' n-am chef să mă mișc. Am chiar și caseta video cu *Cele mai frumoase 100 de goluri*, perfectă pentru când ai creierii muci, da' actul de a mă ridica de pe canapea și de a mă târî până la televizor ca s-o pun mi se pare atât de extenuant... și oricum, dă-l în căcat de fotbal; acu' nu mai e vorba decât de bani, a devenit o chestie pentru clasa mijlocie; jucătorii de acum nu mai au motivație, motivația de a scăpa din mahala, sau cel puțin majoritatea lor. De aia echipe ca Brazilia sunt așa de bune, pentru că acolo nu e totu' atât de dominat de bani și jucătorii sunt foarte motivați, plini de o energie fantastică. Universitățile sunt la fel; studenții de acum nu își obțin locu' datorită talentului și pasiunii pentru domeniu' lor, ci pur și simplu pentru că și-l permit.

Mămica și tăticu' o să plătească pentru el. De aia cei mai mulți studenți de azi sunt niște labagii, din cauza privilegiilor moștenite. Și toți au același accent tărăgănat și relaxat de școală privată și același zâmbet arogant care le plutește în permanență pe buzele pe care îți vine să li le umfli. Nu găsești nici măcar unu' decent printre ei. E o mare porcărie, și o să fie și mai rău.

O, Doamne. M-am plictisit și m-am săturat. Aștept să aud sunetu' muzicii în casă – oameni care se trezesc – companie. Da5 nu se întâmplă nimic. Absolut nimic. Am fumat destulă iarbă ca să bage în comă un cal, da' iată-mă încă treaz, plin de scârbă și dezgust. Pentru orice. Pentru tot.

Poate o să bat la ușa lu' Mags, să văd dacă are ceva calmante. Să văd dacă și-a mai revenit și așa mai departe; a trebuit să intervin hotărât acu' câteva zile, la chefu' ăla din munți, petrecerea lu' Robbie, ca să zic. Îmi dădeam seama că începe să se prăbușească, cum stătea acolo și privea în gol către munți, îmi dădeam seama că asupra ei se lasă întunericu, cum se întâmplă de fiecare dată. Margaret nu e o fată prea fericită. Țsta e și motivu' pentru care probabil că are niște calmante, aș putea să mă adorm și să mă trezesc simțindu-mă mai bine, după ce tot sevraju' s-a scurs din mine în timpu' somnului. Aș vrea să pot dormi, chiar aș vrea. De ce nu pot dormi? De ce sunt încă treaz?

La dracu'. Să le ia dracu' pe toate. Pur și simplu nu-mi pasă.

Și încă mai simt efectu' E-ului. Au trecut aproape două patru de ore de când am luat ultima pastilă, la chefu' dintre dealuri, în Tal-y-bont, sau așa ceva, și încă mai simt efectu'. Am plutit tot drumu' de la chef până la plaja Borth și așa mai departe, a fost extraordinar, colosal, încă e super, așa cum stăm în apartamentu' lu' Colm, în timp ce Mags moțăie pe canapea, bem vin roșu și ascultăm muzică bună, televizorul merge cu sonoru' dat încet. Suntem toți fericiți, încă luați, savurăm experiența comună a nopții trecute și a nopții de dinaintea ei... îmi plac la nebunie

momentele ăstea; depășim încet sevrăju, bem, vorbim, stăm pur și simplu împreună și ne simțim excelent în compania celorlalți. E absolut minunat. Colm și Mairead simt și ei asta; stau prăbușiți pe canapea, ținându-se strâns în brațe. Drăguț. E frumos să vezi așa ceva. Tandru, minunat și ușor. Ar fi totuși o problemă; mi-aș dori să mai aspire din când în când covoru!

— Dumnezeule, de când nu v-ați mai jucat cu aspiratorul De fiecare dată când iau o gură tre' să mă uit la porcăriile ăstea lipite de fiindu' paharului. Uite - floci, așchii de unghii, să mor io, fărâmițe de mâncare... mă termină psihic.

Colm râde.

— Dacă te uiți bine, ere că găsești și niște firicele de rahat. Tocmai m-am scobit în cur mai devreme, ca să zic, și m-am scobit ca lumea. Hei, Mairead! Trage-ți fusta în jos, fato!

Mairead s-a aplecat peste măsuță ca să schimbe programu' și fusta i-a urcat până la spate. Da' nu se vede nimic.

— Nu vrem să vedem cum îți atârnă curu'! Acoperă-l odată, Dumnezeule!

Mairead se lasă din nou pe spate.

— Foarte frumos. A existat o vreme în care dacă-mi vedeai curu' mă duceai pe sus în pat. Mă bucur să văd că magia n-a dispărut de tot din relația noastră.

— Nu, încă există, numa' că la modu' Paul Daniels²¹.

Apoi vocea lu' Colm devine ascuțită și schelălăită:

— Acu' o vezi... acu' n-o mai vezi! Asta e magie!

La fix. Încep să râd. Colm o strivește pe Mairead cu o îmbrățișare aprigă și eu simt un junghi. Îmi place Mairead, chiar dacă bea ca o sugativă nenorocită - acu' e la mijlocu' unei sticle de coniac - da' tot are un zâmbet minunat și ceva minunat în general... Mă gândesc că dacă aș fi cunoscut-o io primu', acu' ar sta cu mine. Absolut clar. Niciun dubiu, omule. Dacă aș fi cunoscut-o înaintea lu' Colm, io și cu Mairead am fi acu' împreună, am sta

împreună și tot tacâmu'. Încă o șansă pierdută, nu-i așa?

Mai deschid o sticlă de vin și îmi pun mie și lu' Colm. O strig pe Mags să văd dacă vrea și ea, da' nu răspunde; probabil a ațipit.

— A fost un chef beton, nu-i așa? spun io, simțind cum clocotește energia în mine. Absolut superb. Și cu E... voi v-ați distrat?

Mairead dă din umeri.

— Da, io m-am distrat ca lumea, ca să zic. Numa' că nu suport sevraju'.

Vorbește încet și bâiguit. Pare complet terminată.

Colm o îmbrățișează iar.

— Nu, e mișto, chiar e mișto... io încă mai simt puțin efectu' E beton.

Ciufulește păru' dezordonat al lu' Mairead, încântat de cât de beton e totu' și apoi începe cu una dintre poveștile lui:

— Ghiciți unde am luat primu' meu E. Hai, ghiciți.

— De unde dracu' am putea noi să știm? Hai, spune-ne.

— Pe feribotu' din Mersey, zâmbește Colm larg. Acu5 un secol, pe la sfârșitu' anilor '80, bănuiesc. Ne duceam la un chef de pe peninsula Wirral, într-un orășel la care-i zice Thurstaston. Am înghițit toți pastila la debarcader și pe feribot și-a făcut efectu, a fost atât de beton, că am rămas la bord o grămadă, făceam ture între Liverpool și Birken ed... a fost fabulos. Așa e prima oară, nu?

Mairead scutură din cap.

— La mine nu. M-a făcut să borăsc.

— Io prima oară am băgat ketamină, așa că a fost oribil, zic io.

Ceea ce nu e tocmai adevărat; băgasem ketamină de mai multe ori, fără să-mi dau seama, zău așa, și fusese oribil, da' primu' meu E a fost perfect, colosal, n-a fost nimic nasol. Dracu' știe de ce i-am zis asta lu' Colm. Așa mi-a venit.

Colm ne ignoră și continuă:

— Pe vremea aia, sfârșitu' anilor '80, începutu' anilor

'90, mergeam la o grămadă de chefuri. În fiecare weekend. Și vreau să spun chefuri ca lumea, pe câmp, în hangare sau în depozite, nu în tot felu' de cluburi mizerabile. Erau niște evenimente mari, enorme. O vreme mi-au plăcut la nebunie, până când au început să mă enerveze; mi-am dat seama cât de superficiale erau, știi, cât de găunoase și conformiste erau, toți oamenii ăia care băgau aceleași droguri, veneau în același loc, făceau aceleași lucruri, purtau aceleași haine... oameni care nu se puteau entuziasma față de nimic altceva decât droguri. Uneori ne duceam acasă la careva, ca să zic, ca să ne relaxăm sau ceva similar și simțeam că plutesc, eram dus complet, voiam să vorbesc despre absolut orice, știi, cărți, păstârnac, șoimi, aisberguri, absolut orice, zău, da' toată noaptea nu auzeam nimic altceva în afară de povești despre droguri. Care e recordu' de pastile de E pe care le-ai băgat într-o noapte? Ai amestecat vreodată E cu skag? Era plictisitor ca dracu'... Acu' au început iar să-mi placă chefurile, mai ales ălea afară; toți labagii fac acum clubbing. Oamenii cărora pur și simplu le place să danseze și să bage droguri se duc la ălea de afară, nu ca toți papagalii ăia afectați. Nu știu, poate că e din cauză că acu' sunt mai bătrân, da' acolo pare să fie mai multă conexiune. Oricum e mai bine decât să stai acasă, nu-i așa, gândindu-te pentru ce nimicuri țipătoare să mai economisești bani.

Se lasă pe spate, ca și cum atâta vorbit l-ar fi extenuat. Și poate chiar așa e. La televizor apare David Bowie și Colm murmură:

— Ia uite cine a apărut. Voma albă și zveltă²⁶.

Încep să râd. Voma albă și zveltă... îmi place mult modu' în care Colm folosește cuvintele; îmi place uneori să-l ascult. Poate fi distractiv. Acu' câteva zile, la crăsmă, a venit de la budă cu un rânjet larg pe față și a spus ceva de genu':

— Există ceva absurd de satisfăcător în a sta pe budă plutind deasupra putorii bogate care se înalță din propriu' tău bălegar proaspăt și aburind, iar apoi să te ridici ca să te uiți la un ghem static de vipere bej.

M-am cocoșat de răs. Și modu' în care spune chestii de genu' ăsta, umblând pompos, ca și cum ar fi pe o scenă...

26 în original „Thin White Puke” - referire ironică la „Thin White Duke” (Ducele zvelt și alb), personaj al lui David Bowie (n.t.).

mă face să râd. Deși bănuiesc că, în mintea lui, Colm a fost întotdeauna o vedetă; se vede imediat. În mintea lui, e în lumina reflectoarelor. Și adevăru' e că își va petrece acel mic interval de maturitate lucidă pe care îl va trăi înainte să moară într-o cameră închiriată mică și mizerabilă de cine știe unde, finanțându-și cine știe ce dependență de droguri va avea atunci prin mici infracțiuni, delirând despre sine însuși și despre ce mare om e el și devenind stânjenitor și plicticos, o povară pentru toți cunoscuții lui. Va muri neîubit, singuratic și disprețuit. E trist, ca să zic, da' asta se va întâmpla. Așa îi e scris. Dincolo de toate astea, Colm e exact la fel de confuz și haotic ca noi ceilalți, poate chiar mai mult; de aia e atât de dependent de spus povești, pentru că ele par să-i ofere mai multă concentrare, un sens și un țel. Vreau să spun că sunt bune, poveștile lui sunt bune, și uneori îmi place cum bate câmpii; dar drogurile încep deja să-și lase amprenta asupra lui (ceea ce nu e deloc surprinzător, după cînșpe ani de abuzuri grave) și memoria lui de scurtă durată e varză. Pierde șiru' în mijlocu' propozițiilor și se repetă la nesfârșit. Ceea ce e plictisitor.

— Și bineînțeles că mai e și atracția E-ului în sine, continuă el. Când dai de un E mișto, e cel mai bun drog din lume. Mai ales Pink Cally-ul ăla care m-a băgat atunci în spital.

— Ce te face să crezi că E-ul a fost de vină? spune Mairead. Nu putea să fie speedul, hmm? Sau calmantele?

— Sau heroina? zic io.

— Sau sticla de votcă?

— Sau morfina?

— Sau romu'?

— Sau cocaina?

— Sau cele douăzeci și ceva de halbe de bere?

— Bine, bine, scutură Colm din cap. Mai tăceți dracu' din gură. Credeți-mă pe mine, Dumnezeuule, când m-am trezit atunci la spital, zău așa, aveam coaiele cât niște mingi de tenis de câmp. Habar n-am de ce, ca să zic așa. Și mai erau și vineții.

Sună telefonu'.

— Nu răspunde! șuieră Colm. E sau proprietaru' sau Sharon, și n-am chef să vorbesc cu niciunu' dintre ei. Lasă-l să sune.

— Da' s-ar putea să fie Sioned. A zis c-o să ne sune dacă ea și Paul vor să vină pe aici sau să iasă în oraș, spune Mairead. Dacă nu răspundem, o să creadă că nu suntem acasă.

Colm duce receptoru' la ureche, încrețindu-și buza. Se încruntă imediat și i-l dă lu' Mairead.

— Sharon, scuipă el. Știam io. Spune-i să se ducă dracului, Mairead. Dacă vine aici, o să ne deprime pe toți, n-o să mai termine cu de ce n-am luat-o și pe ea la chef cu noi. „De ce nu m-ați invitat și pe mineee? De ce nu m-ați invitat și pe mineee?” Pentru că ești o vacă împutită, egoistă și înțepată, de-aia. Fir-ar a dracu'.

Își aprinde o țigară și se încruntă la ecranu' televizorului. Mairead vorbește politicos la telefon cu Sharon, ca de fiecare dată, dracu' știe de ce. Sharon pare să se simtă bine doar atunci când abuzează sau se folosește de cineva, când ridiculizează pe cineva... nu-mi place de ea, da' poate să-mi fie milă de ea; povara ei e de a se fi născut urâtă, vreau să zic fizic, zău așa, și în lumea asta nu poate fi ușor să fii urât... toată agresiunea la care te supune te face urât și pe dinăuntru. Oricum, n-am nicio simpatie pentru modu' în care o exploatează pe Mairead; Mairead are o amabilitate de care oamenii ca Sharon o să profite întotdeauna. Sharon pur și simplu ia - fără să dea nimic în schimb. Vreau să zic, când Colm sau Mags sunt lefteri nu mă deranjează să le fac io cinste, pentru că sunt oameni interesați, amuzanți. De obicei. Da' Sharon e doar vacă.

— Căcat, spun io. Exact asta ne lipsea.

Colm scrâșnește din dinți.

Mă uit la Mairead în timp ce vorbește, cum e politicoasă și drăguță cu cineva care pare s-o ia în considerare exclusiv ca sursă potențială de bani. MDMA-ul care încă mă furnică în creier declanșează procese cognitive, chestii care ar putea fi intuiții, da' nu sunt sigur de asta. Mă gândesc, mă uit la Mairead și mă gândesc că ceea ce ar putea rezolva problemele ei, ceea ce-ar face-o să nu mai bea și i-ar oferi o nouă rațiune pentru a trăi ar fi un copil. Cred că un copil ar rezolva-o... da' apoi îmi amintesc că acum nu mai poate să ducă o sarcină până la capăt. E sterilă. Nu știu dacă asta e sau nu adevărat, da' poate că de-aia stă cu Colm, pentru că el e ca un copil; are nevoie să aibă cineva grijă de el, e un monstru plin de dorințe... și uneori chiar se cacă în pantaloni și așa mai departe.

Acum m-am deprimat. M-am deprimat. Dumnezeuule.

— Hai să ieșim în oraș, îi zic lu' Colm. Nu vreau să fiu aici dacă vine Sharon. Hai să mergem la crâșmă.

Colm aprobă din cap și face semn spre telefon.

— Hai să vedem mai întâi ce zice. Poate că nu vine.

— Bun atunci, spune Mairead. Bine... da... ne vedem, scumpo... pa.

Pune receptoru' jos.

— Ce-a zis?

— A zis că se duce pentru câteva zile în Wigan. M-a întrebat dacă mai aveți ceva speed și i-am zis că nu.

— Deci asta e tot? Nu vine pe-aici?

— Ba da, da' numai puțin, înainte să plece, ca să zic.

— Căcat. De ce?

— Vrea să-i împrumut treizeci de lire.

Colm se uită la ea.

— Și ai zis da?

Mairead dă din cap.

— O, băga-mi-aș picioarele.

Stinge țigara violent și se ridică în picioare.

— Hai, Mal. Hai să ne cărăm dracu' la crâșmă.

— Deci io tre' să rămân singură cu ea, nu-i așa?

Colm dă din umeri.

— *Tu* ai invitat-o aici pe vaca aia proastă. N-ai decât s-o primești *tu*. Io, dacă sunt aici când vine ea, o și pocnesc.

Intră bufnind în bucătărie, căutându-și geaca. Căcat. Și mă simțeam atât de bine.

— Îmi pare rău, spune Mairead dând din umeri. Da' nu puteam s-o refuz, nu-i așa? Se duce la părinți, zău. Nu ere c-o să stea foarte mult, a zis că doar trece pe aici.

Da, mă gândesc io, te cred și io; ia banii și o întinde. Tipic.

— Nu-ți fă probleme, îi spun. Doar că-mi pare rău pentru tine, că tre' s-o suporti pe ștoarfa aia. Vino la crăsmă după ce pleacă, bine? Da' numai după ce pleacă. Indiferent ce s-ar întâmpla, n-o aduce și pe ea.

Mairead dă din cap și io mă duc în dormitor s-o trezesc pe Margaret. Căcat. îl aud pe Colm cum murmură de unu' singur în bucătărie și simt cum rămășițele de E îmi părăsesc organismu, aproape ca un fluid care mi se scurge prin pori, de parcă s-ar fi deschis un robinet. Realitatea își arată capu' ei hidos. Căcat.

E frig ca dracu' aici, foarte foarte frig, și pe Devil's Bridge șoseaua e plină de gheață. Mașina patinează în toate părțile și stilu' dement și dezordonat de a conduce al lu' Paul nu ajută cu nimic.

— Fir-ar a dracu', Paul, las-o mai încet! O să cădem dracului în vale!

Paul chicotește ca un dement. Pe marginea drumului e doar un gard de sârmă fragil - niște pari de lemn și fâșii de plasă de sârmă sunt tot ceea ce mă desparte de o moarte agonizantă și mutilantă. Da' pe Paul pare să nu-l intereseze asta, râde ca un dement și derapează în toate părțile, distrându-se de minune. Nu că ar fi sinucigaș sau așa ceva, e doar dobitoc. Mă agăț de scaun, sperând să scăpăm, mă cac pe mine de frică, dinții îmi clănțane în primu' rând de frică, apoi din cauza vântului înghețat care bate prin sistemu' de ventilație stricat al mașinii. Da'

totuși, la urma urmei s-ar putea să fiu în siguranță cu Paul la volan; după câte știu eu, n-a făcut în viața lui vreun accident. Accident de mașină, vreau să spun. Poate că face pe tâmpitu', da' se pricepe la condus.

Imediat după ce mă gândesc la asta pierde controlu'; mașina derapează pe gheață, patinează și io mă piș pe mine în timp ce o ia spre gard și spre prăpastia enormă a morții, da' în ultimul moment Paul smucește de volan și mașina își revine. Acu' sunt furios, în mă-sa.

— Ai văzut? Dobitocu' dracului! Puteai să ne omori pe amândoi! încetinește dracu', boule!

Paul râde, da' îmi dau seama că s-a speriat și el puțin; îi tremură puțin râsu' și vocea, atunci când spune:

— Nu te mai văicări atât! Babă ce ești. Vrei să trăiești la infinit?

— Nu, zic io, da' nici nu vreau să mor la două șapte de ani.

Paul încetinește și, în timp ce trecem prin Pisgah, un camion cu nisip al primăriei iese în fața noastră, aruncând o grămadă de sare și pietriș din capătu' din spate pe drumu' înghețat. Pietricele mici ricoșează în parbriz. „În mă-saa, face Colm, fiind obligat să încetinească. Io râd.

— Nici să nu te gândești să-l depășești, Paul. Aproape am ajuns, oricum.

— Sper. Tre' să mă întorc rapid s-o iau pe Sioned de la gară.

Ajungem lângă Pisgah, unde vedem câteva camionete într-o parcare de pe marginea drumului. Au fost transformate în case mobile, cu coșuri pe care iese fum străpungând plafonu' și așa mai departe, lemne de foc și saci de gunoaie afară. Par confortabile, dacă n-ar fi toate resturile, toate porcăriile ălea; cărucioare de supermarket ruginite, saci de gunoaie spărți, cărucioare de copii deformat. Tot felu' de chestii, ca să zic. E o cocină împutită.

— Aici stau? întreabă Paul.

— Cre' că da.

Oprește și io mă dau jos. E frig ca dracu' \ Simt cum

mi se învinețește fața. Pe deasupra trece un elicopter, la mică înălțime, apoi dispare după un deal, înspre munți; probabil îi caută pe excursioniștii ăia care au dispărut de curând. Parcă erau patru. Excursioniști. Au dispărut pur și simplu în munți.

Zgomotul elicei se stinge și se face din nou liniște, liniște perfectă în afara vântului. Un cățel maro privește spre mine în sus, de pe locul pe care stă în iarba rară.

— Fii cuminte, îi spun.

Apoi bat la ușa uneia dintre camionete. Îmi deschide un șmecher soios, care arată exact cum mă așteptam; geacă de camuflaj, codițe afro până la cur, cercei în nas și în buze. Rune pe un lanț la gât. Căcaturile obișnuite.

— Da?

— Ăăă, o caut pe Suzanna. Mickey m-a trimis.

— Mickey? Cine-i Mickey?

— Ăă, Mickey Metadonă. Din Aber.

Tipu' mă măsoară din cap până-n tălpi și se întoarce în camionetă. Îi aud vocea cu accent încă mai sudist decât al meu:

— Zanna! Te caută cineva la ușă!

Fermecător. Idiotu'.

Se aude o voce de fată, mai încet:

— Nu poți să te ocupi tu, io sunt la budă!

Șmechera' soios reappare:

— Ce-ți trebe?

— Doar un sfert.

— Da, da' de ce? Cocaină?

— Da.

— Hai înăuntru, hai înăuntru. Să nu intre chiar tot frigu'.

Intru după el în camionetă. Înăuntru e atât de întuneric că nu văd absolut nimic în afara unei raze de un metru, iar în raza asta de un metru sunt o grămadă de plante uscate, un set de greutate, niște farfurii murdare pe o ladă răsturnată cu fundu-n sus și un bebeluș adormit într-un cocoloș de haine și pături. La picioarele bebelușului e o pisică vârgată mare, care mă privește satisfăcută cu

ochii ei verzi și strălucitori. Interiorul miroase a ceapă prăjită și ulei de paciuli; se simte și mirosu' ăla ciudat de lapte de care dai întotdeauna lângă copiii mici.

— În oraș e încă secetă, nu?

— Da, zic io. Din celelalte se găsește cât vrei, da' nu cocaină. E plin de heroină.

— A, știu. Banii.

Îi întind banii și el îmi dă o bucată de rășină. Are mărimea potrivită, da' textura pare cam sfărâmicioasă și deschisă la culoare; probabil e slabă ca dracu'. Da' dacă cerșești, nu poți să faci mofturi, nu-i așa?

— Mai vrei și altceva, omule?

— Cum ar fi?

Acum a devenit prietenos, se poartă ca și cum am fi tovarăși, mă ia cu mâna de după umeri și se apleacă spre mine. Atât de aproape că pot să văd resturile de mâncare din barba lui.

— Păi... am la mine ceva foarte special, un tip foarte nou de MDMA. Eu personal n-am băgat în viața mea ceva nici pe departe, reține, nici pe departe asemănător. Să mor dacă te mint, serios, să mor io dacă te *mint*

Ridic din sprâncene. Dobitocu' ăsta vorbește ca Foghorn Leghorn²².

— Ai băgat vreodată un Dennis the Menace?

— Absolut, zic io. De o grămadă de ori.

Tipu' rânjește și dă din cap.

— Păi...

— E o porcărie.

Tipu' pare jignit.

— Sau Rhubarbs an Custards? Chestiile ălea demente?

Dau din cap că da.

— Păi, ălea sunt ca niște aspirine pe lângă marfa asta, omule. Crede-mă; am simțit efectu' șaptej'două de ore, nu glumesc deloc. Trei zile și trei nopți. Crede-mă, omule; marfa asta e *specială*. După asta n-o să mai vrei nimic altceva.

22 Personaj de desene animate, cocoș antropomorfizat (n. t.).

Probabil că n-ar trebui să am încredere; în şmecheru5 ăsta, dar am auzit că circulă nişte pastile demente; Iestyn petrece pe ele de două săptămâni încoace. Mie îmi place la nebunie E-ul, mă rog, atunci când e bun merită de fiecare dată riscu'.

— Bun, zic io. Cât?

— Păi... cât ai fi dispus să plăteşti pentru un efect ca ăsta? E ceva unic, omule.

Mă prefac că mă gândesc. Acum încep să mă simt arogant. Colm are dreptate atunci când spune că unui laş fizic nu-i stă bine să fie atât de arogant cum sunt io uneori (şi chiar sunt un laş, o, da, nu am nicio problemă s-o recunosc; la primu' semn de scandal am întins-o ca trenu'), dar nu mă pot abţine. Probabil că într-o bună zi asta o să mă bage în spital, da' oricum, şmecheru' ăsta o merită; e un dobitoc. Aşa că mă îndrept de spate şi spun:

— Păi, dat fiind faptu' că ceea ce sunt *dispus* să plătesc este inevitabil proporţional cu ceea ce *pot* să plătesc, să zicem, ăăă... şaptezeci şi trei de pence?

Tipu' mă priveşte fix, fără nicio expresie.

— Doispe lire.

— Bine.

Încă mai am nişte bani de la slujba aia cretină de la restaurant unde am fost; ultima gaură pe care am dat-o la casa de marcat mi-a adus un profit net suplimentar de patruzeci de lire, aşa că şi dacă E-ul ăsta e ţeapă, de fapt nu pierde nimic. Totuşi ar fi destul de enervant să fie ţeapă; nu e vorba atât de banii pierduţi, cât de dezamăgire. Toată însufleţirea şi nerăbdarea irosite. Ar fi trebuit să-l întreb pe Reggie, prietenu' lu' Robbie, ca să zic, dacă au apărut noutăţi despre ultimele tablete de pe internet, când l-am văzut ieri în parc. Reggie e bine informat despre E.

Îi dau banii şi el îmi dă pastila. Mică şi albă, cum sunt de obicei; mie mi se pare că seamănă cu un E obișnuit. O s-o păstrez pentru o ocazie specială, şi sper să-şi facă efectul!

În spatele camionetei, în umbră, se vede o siluetă mişcându-se, palidă şi slabă ca o fantomă. Probabil că e

Suzanna, ca să zic, da' cu colţu' ochiului pare alburie

și filiformă. Se mișcă încet. Ca un păianjen albinos enorm care face t'ai chi. Mă sperie puțin, așa că îi mulțumesc tipului și o întind.

Mă întorc la mașină și Paul o ia din nou spre oraș. Mă lasă la Llys Wen, apoi se duce s-o ia pe Sioned de la gară. Mă ascund în cameră, ascult niște muzică bună și testez iarba: nu e rea deloc. Am fumat și mai bună, da' am fumat și mult mai proastă.

Unii spun că dracu' a murit Dracu' a murit, dracu' a murit Unii spun că dracu' a murit și a fost îngropat în Killarney!

Știu că va învia din nou!

Știu că va învia din nou!

Știu că va învia din nou.

Să conducă Partidul Conservator!

Liam și Colm cântă cântecul lor stupid de rebeliune. Asta au făcut toată seara. Îl cântă iar, numai că de data asta au schimbat ultimul vers în „ca să se înroleze în Armata Britanică”. Cântă cu elan și cu un anumit venin real, ca și cum chiar ar fi subversivi, ca și cum a te îmbăta lângă un lac din munții galezi la două noaptea ar modifica în vreun fel politica dobitocului de Major în Ulster. Ca și cum. Ce idiști.

Colm se apropie cu mișcări smucite de lumina focului la care Liam prăjește cârnați. Miros superb. În spatele lui e

Laura, pieptănându-i cu peria păru' lung care, atunci când nu e legat în coadă de cal, pare de homalău. Căcat, da' ce dracu' spun? Pare de homalău și când e legat în coadă de cal. Colm e complet muci, varză, vreau să spun complet terminat, nu cred că l-am mai văzut atât de beat, în afară de comă. Cade încontinuu în noroi, pe malul lacului, și pur și simplu rămâne întins pe spate și plin de noroi, râzând și bolborosind aberații de unu' singur. Mai devreme blugii lui au luat foc și a fugit în lac ca să stingă flăcările, apoi ne obligă să-l ascultăm în timp ce ne povestește, iar cum a găsit un cadavru în iarbă, o poveste pe care fiecare am auzit-o deja de vreo douăzeci de ori și despre care nici măcar nu sunt așa de sigur că e

adevărată. Cu Colm nu poți fi sigur niciodată; vreau să spun că înfrumusețează, exagerează, uneori spune minciuni pur și simplu... ca și povestea despre cum era el mic și s-a întâlnit cu lupu' de la grădina zoologică Welsh Mountain; de fiecare dată când o spune e altfel. Uneori se sfârșește cu el efectiv în cușca lupului, ceea ce sunt convins că e abureală. Cum ar fi putut să sară peste gratii, fiind doar un țânc? Nu cred că mai știe nici el ce e adevărat sau nu, ce s-a întâmplat într-adevăr. Nu cred că la Colm mai funcționează distincția între fantezie și realitate.

Lacul sclipește în lumina lunii și munții se înalță în juru' nostru, ca niște cocoloașe imense de negru mai intens pe cerul nopții. Fețele oamenilor care stau în cerc în juru' focului sunt ca niște luni portocalii, cu cratere, câmpii și dealuri. Nu există muzică deloc (în afară de cântatul nostru oribil); da' înainte a existat, zău că da; cineva a adus un casetofon uriaș și a pus Leftfield, da' apoi

Colm a căzut peste el în timp ce era ud learcă și acum nu mai merge. Bineînțeles, Colm nu și-a cerut scuze; a râs doar. A fost într-o dispoziție nenorocită și agresivă toată seara, atacând verbal pe toată lumea; mai devreme a scos-o din pepeni pe Sioned, făcând-o vacă rasistă (în urma unei povești spuse de Sioned despre cum și-a bătut soră-sa joc de ea întrebând-o cum se spune în galeză la „câine” - adică „cum” - în timp ce treceau pe lângă un negru). Îi tot dădea înainte că rasismu' nu e neapărat o boală pur englezească, că e endemic în toate insulele britanice, lucru cu care Sioned, cu periculoasa ei idealizare a orice e galez și demonizarea oarbă a orice e englez, nu a fost de acord, ceea ce era scânteia de care avea nevoie Colm pentru a ataca. Eu personal eram de acord cu el, dar... e mai bine să-ți ții gura.

Colm e... în mare pericol. Se prăbușește. Întotdeauna mi-a plăcut Colm; înainte era cu totul el însuși, un individ sălbatic, cu o minte foarte profundă și incisivă. Știi cum un câine e cu atât mai mult câine? Ei bine, așa era Colm; vechiul Colm. Unu' dintre cei mai mișto țiți din perioada mea din Țara Galilor. Acu' însă se transformă rapid în... mă

rog, în ceva complet diferit, ceva ce înainte detesta, o povară jalnică, un ratat trist și terminat. Dă mai multe semne de distrugere decât oricare dintre noi; vene plesnite pe nas, până și dinții și părul încep să-i cadă, nu mai are memorie de scurtă durată aproape deloc, ceea ce înseamnă că spune la nesfârșit aceleași povești, ceea ce e cumplit de plictisitor și enervant, are impresia că ți-a împrumutat bani când tu știi sigur că nu e adevărat, insistă că ți-a dat înapoi banii pe care ți-i datorează, deși nu ți-a dat nimic.

Și irascibilitatea lui de acum, Dumnezeuule, el a fost întotdeauna irascibil, da' acum își iese din pepeni din nimic. Ca mai înainte, când se împleticea pe lângă foc și Roy i-a spus să fie atent; Roy voia doar să se asigure că nu pățește nimic, da' Colm a început cu:

— Zău, da' de ce? Pentru că nu-s în stare să am grijă de mine, asta vrei să spui? Crezi că o să cad și o să mă lovesc, nu-i așa, crezi că sunt un invalid nenorocit?

Foarte agresiv, ca să zic, știi, ca și cum ar fi fost jignit cu adevărat. E foarte trist. Înainte se purta ca și cum era important, ca și cum era deosebit, da' acum, mă rog, uită-te doar la el; stă acolo, sub ochii tuturor (și sunt o grămadă de oameni aici, cam vreo treizeci, pe mulți dintre ei nici măcar nu-i cunoaștem), clătinându-se, cu balele curgându-i din gură, cu scula atârându-i din prohab și stropindu-și cu pișat ghetetele. Una dintre fete scutură din cap și murmură pentru ea însăși: „Dezgustător... dezgustător”. Și chiar e – și așa mai departe; și-a pierdut orice demnitate. N-aș fi crezut niciodată c-o să spun așa ceva despre Colm, și imediat după ce îmi spun asta mă simt oribil, o greutate enormă se lasă asupra mea. Demnitatea lui a plecat, l-a părăsit, și ea era cel mai prețios lucru pentru Colm.

Mairead nu se uită la el, dar e atât de beată că probabil nici nu știe că e acolo. Mă întreb cum ar reacționa Margaret dacă l-ar vedea așa; știu că îi place de el, în modu' ăla special, ca să zic, și mă întreb ce-ar face. Poate că pe termen lung i-ar prinde bine să-l vadă așa; atunci și-ar da seama că are în el și ceva foarte nasol, ca noi toți

ceilalți. Da' ea nu e aici, s-a dus să bea cu bou' ăla gras de Martin; sper că e în regulă - n-am avut niciodată încredere în nemernicu' ăla. Prea pervers. Prea onctuos.

Mai iau un gât de coniac. Mairead spune cu o voce joasă și tristă, de undeva din stânga mea:

— Cum se spune când îți omori prietenu'? Există un cuvânt special pentru asta, știi, ceva cu cid? Partenericid?

— Prostaticid! face Sharon.

Apoi chicotește tare. Mairead râde și ea.

Colm se holbează la ele amândouă, apoi își bagă scula la loc (văd în lumina focului cum încă o pată udă se lățește pe partea de sus a blugilor lui răpănoși).

— Du-te dracului, Sharon. Și tu, Mairead. Dispăreți dracului.

— Foarte drăguț, spune Sharon. Să-i spui prietenei tale să dispară.

— Cel puțin io nu-i datorez nouă sute de lire. Lipitoareo.

— Nu, îi datorezi vreo patru mii.

Colm se apropie de Sharon, scrâșnind din dinți atât de tare că aud ecou' lor printre copaci. Cre c-o s-o lovească cu sticla de vin Mad Dog pe care o ține în mână, dar se abține; rămâne doar acolo, lângă ea, în timp ce o grămadă de oameni îl privesc, și spune:

— Sharon, dispari în clipa asta din viața mea și să nu cumva să te mai întorci vreodată, jengoasă proastă și urâtă ce ești. M-am săturat să te tot văd cum te agăți de noi ca un păduche, nu te vrea nimeni aici, când suni la telefon nu răspundem, când bați la ușă ne prefacem că suntem plecați, pentru că nimeni nu vrea să te aibă în preajmă.

Ești o povară, ești proastă și enervezi pe toată lumea, ești complet inutilă, consumi spațiu' degeaba. Ascultă-mă ce-ți spun, cea mai mare greșală din viața mea de până acum a fost să mă culc cu tine. Ce dracu' o fi fost în capu' meu? N-aș fi făcut-o dacă nu eram atât de beat și o s-o regret toată viața. Eram muci, da, *trebuia* să fiu muci, da' a fost o experiență atât de scârboasă că încă mi-o amintesc. Ca un coșmar. Ești urâtă ca moartea. De fiecare dată când

mă gândesc la asta tre' să mă opresc, ca să nu vomit. Chiar ești cea mai mare *nașpetă* pe care am futut-o vreodată. Am futut ceva urâte, da' tu ești de departe cea mai nașpa.

— Hei, vezi că sari calu'! strigă Liam.

Mairead își acoperă fața cu palmele și Sharon fuge înspre mașini.

— Și dă banii înapoi! strigă Colm în urma ei. Dacă nu, îți distrug mașina! Vaco!

Se întoarce spre Liam.

— Și tu de ce dracu' îi iei partea? E cumva problema ta? Hmm? Labagiule.

Se clatină în lumina focului, caută prin buzunare un pumn de pastile pe care le înghite cu niște vin. Dracu' știe ce sunt. Calmante, îmi imaginez; exact la fix.

— De fapt, *toți* sunteți niște labagii împruțiți. Niște nemernici, absolut toți. Puteți să vă duceți toți la dracu'.

Apoi dispare împleticindu-se în întuneric, înspre munți, pe lângă placheta care comemorează bătălia de la Hyddgen sau ce a fost aia. Un măcel, în orice caz. Îmi spun că modu' în care se comportă Colm se datorează în mare parte alcoolului, drogurilor și nopților nedormite, da' de fapt știu că e ceva în neregulă cu el. Ceva profund dinăuntru' lui a luat-o razna, și o să fie al dracu' de dificil, poate chiar imposibil, să își revină. Ce se întâmplă cu el?

Ce se întâmplă cu noi toți? De unde a început decăderea asta, care sunt rădăcinile ei?

Mă întorc spre Mairead și îi ofer coniacu' meu. Pare să se fi trezit, cumva.

— Ești bine?

Ea dă din cap că da, da' văd că fața ei e udă și gura închisă strâns, o linie subțire. Lumina flăcărilor i se reflectă pe obraji și pe cerceii de pe față, apoi pe sticlă, în timp ce o duce la gură și ia o înghițitură zdravănă.

— Dumnezeuule, Mairead, ia-o încet.

— De ce?

Iau de la ea sticla de coniac și beau și io. Simt niște mici furnicături cum stau lângă ea, doar noi doi. Crede-mă, ar fi trebuit să fie a mea. Aș fi fost atât de bun cu ea,

serios. Stau atât de aproape de ea că simt mirosu’* săpunului cu care se spală și îmi vine s-o ling pe gât, pe spate, pe brațe. Malcolm și Mairead sună bine. Corect.

Și poate că sunt suficient de beat ca să-i spun asta, în timp ce mă întorc spre ea, da’ e deja dusă, întinsă pe spate sub stele, din nou aproape în comă din cauza alcoolului. O privesc cum stă acolo întinsă, terminată pe malul lacului. Un superb morman de disperare, dacă așa ceva poate să existe.

În minte îmi apare un gând. O idee, ca să zic, care imediat devine dorință. Nu fac nimic ca s-o împiedic să crească.

— Ah, fir-ar a dracu’!

Liam a scuturat tigaia și unu’ dintre cârnați a sărit în flăcări. Se întinde după el din reflex, dar Laura, care încă îi pieptăna părul lui de fată, îl trage înapoi și el se răstește la ea:

— N-ai vrea să încetezi odată să mă tot piepteni, de parcă aș fi o oaie! Dumnezeu!

— Bine. Scuză-mă.

Lasă din mână părul lui Liam și se dă înapoi, enervată, încruntată și cu mâinile încrucișate.

Și parcă văd cum o să fie tot restul nopții, parcă văd ce o să se întâmple: o să ne îmbătăm toți, apoi cei care trebuie să facă asta o să se împace, apoi când o să vină zorii o să ne ducem toți să-l căutăm pe Colm în munți, în sălbăticie sau unde dracu’ s-a dus el. Foarte plăcut. Asta o să se întâmple. O aud pe Sharon cum plânge în mașina din spatele meu, pe vârfurile dealului. Nu merita jignirile lui Colm. A sărit rău peste cal.

Îmi beau coniacul lângă Mairead, care sforăie, și mă uit cum cârnatul din foc devine și el un tăciune strălucitor. Nu-mi vine să cred că viața mi-a oferit un simbol atât de melodramatic. Nu-mi vine să cred că viața mi-ar jigni inteligența în modurile astea; vreau să spun, din tigaie sare direct în foc? Hai să fim serioși. Cam melodramatic. Mă hotărâsc că asta nu poate fi o profeție, pentru că viața adevărată nu e niciodată atât de clișeistică și superficială,

deși știu, bineînțeles, că uneori chiar așa e.

Bun: azi o să fie o zi foarte agitată, deci am nevoie de un stimulent, așa că după ce fac duș trag câteva linii – cocaină amestecată cu amfetamine. Mă ustură pe nas și îmi arde fața, și am impresia că o să borăsc din cauza gustului grețos, în timp ce îmi coboară pe gât, însă doar icnesc de câteva ori, beau niște apă, fumez o țigară și am plecat.

E o dimineată superbă în timp ce merg spre oraș, pe câmp și prin campus. În curtea universității e un grup de studenți în juru' clopotniței; trec printre ei în timp ce drogurile acționează în pieptu' și în capu' meu, mestec gumă și mă uit din spatele ochelarilor de soare după gagici mișto, din care sunt o grămadă, aproape dezbrăcate pe căldura aia. E minunat. Una dintre ele trece pe lângă mine și îmi atinge brațu5; ere că de-abia așteaptă. Nu poate avea mai mult de optsprezece ani, poartă pantaloni scurți mulați și o bluză scurtă pe care scrie „NEBUNATICĂ – DAR DRĂGUȚĂ”. Dumnezeule. Dacă n-ar fi amfetaminele și așa mai departe, în pantalonii mei ar fi o adevărată revoluție. Să fiu al dracu'.

În timp ce cobor pe Penglais Hill pasu' mi se iuțește și încep să fluier. Creieni meu produce gânduri într-un ritm incredibil și inima îmi bubuie cu repeziciune. Doamne, Colm își injectează chestia asta – dementu' dracului. De asta o ia razna; nu poți băga droguri intravenos timp de zece ani și să rămâi normal la cap. Vreau sătspun, uită-te la Lou Reed; acum cântă cu nenorocitu' de Dave Stewart. Și cu asta ere că am spus tot.

Din acest punct văd tot orașu' dedesubtu' meu, făcut sandviș între cele două cocoase verzi, imense, Pen Dinas la stânga și Constitution Hill la dreapta; totul e neclar în lumina strălucitoare a soarelui, între dealuri, în spatele orașului, marea e gri și calmă. Par două santinele enorme, niște temniceri, ca să zic, care stau de pază ca să nu poată fugi nimeni. Pe moment nu mă interesează absolut deloc asta, sunt luat, da' uneori am senzația că e greu să trăiești printre munți. Opresiv, cumva. Atârnă deasupra ta, colosali

și imuabili, te simți în permanentă supravegheat. Nu oricine poate să trăiască într-un astfel de loc; de exemplu, fraieru' ăla dus care a scris ghidu' ăla - el n-a putut trăi aici, literal vorbind -, sărmanu' de el s-a sinucis, nu-i așa? Săracu' \ Totuși... nu-mi amintesc să-l fi cunoscut, zău, da' din ce mi-a povestit lumea despre el pare că era cam tâmpit.

Bun. Picioarele mele transpiră din cauza căldurii - e arșiță de-a dreptu'. Îmi amintesc cum Colm a spus odată că îi era atât de cald, că a sta cu pantalonii pe el ar fi fost ca și cum ar fi locuit într-o tigaie păroasă. Am râs. Mi-a plăcut asta; tigaie păroasă. Ha.

Prima oprire: oficiu' de șomaj. Săptămâna trecută n-am mai primit ajutoru' pentru locuință și îmi fac griji că poate au aflat că lucrez la restaurant, dar Paul, care se pricepe la chestiile ăstea, mi-a spus că dacă ar fi aflat, m-ar fi chemat imediat la interviu. Așa i s-a întâmplat lui când parașuta aia dementă de Annie l-a turnat. Da' tot sunt puțin îngrijorat; printre altele, nu mai am decât treizeci de lire și mi s-au terminat drogurile aproape de tot, așa că am nevoie de ajutoru' ăla. Nu suport să fiu lefter, serios. Să stai pe ajutoru' de șomaj e oribil, omule, tre' să mai lucrezi ceva la negru; adică guvernul recunoaște că ajutoru' de șomaj e minimu' absolut necesar supraviețuirii, da' io nu vreau doar să supraviețuiesc și nu înțeleg care e problema cu asta; vreau să beau, să-mi cumpăr haine, cărți și droguri, să închiriez casete, să mă distrez cât sunt încă tânăr. Îmi doresc senzația aia că ești stăpănu' vieții tale pe care ți-o dau banii din buzunar; să fii sărac e atât de represiv, te simți ca un pușcăriaș, când nu mai ai niciun ban chiar începi să-ți dai seama că există unele forțe - oameni - care te controlează. Vreau să spun, te manipulează și te manevrează ca pe un aparat. E absolut oribil. Da' dacă ai o slujbă - prost plătită, ca să zic astfel, așa cum sunt majoritatea slujbelor, mai ales ălea disponibile pentru un băiat din Essex care n-are nicio calificare - și ieși de pe șomaj, atunci sar pe tine cu taxe locale, plată integrală pe chirie, transport, rețete, absolut

orice. E o situație oribilă. Da' nu tre' să te lași copleșit, pentru că exact asta vor ei. Tot ce tre' să faci e să te descurci cum poți, să îți cultivi anumite deprinderi de furat din magazine și fraudare. Asta e tot ce poți să faci. Și la dracu' – asta e de ajuns, nu-i așa?

Scrâșnesc din dinți în oficiu' de șomaj, pereții îmi trimit înapoi ecou'. Oficiu' e gol, cu excepția lu' Derek Jegosu' și a plozilor lui cu nas cârn, care sunt la ghișeu; Derek e tot mai exasperat, pufnind și plesnind cu palmele pe geamu' de sticlă; fata încearcă să își păstreze calmul, încearcă să-i explice ceva, da' el nu vrea să asculte. E ca o sperietoare de ciori anorectică; e infectat cu HIV, da' io sunt sigur că are deja SIDA propriu-zisă, zău, pentru că aproape poți să vezi cum se stinge sub ochii tăi. S-a mutat aici din Londra, după ce a fost diagnosticat, ca să zic, cu tot cu copii și cu nevastă-sa (care dup-aia a întins-o imediat înapoi în sud, de una singură), probabil gândindu-se că o să fie mai sănătos pentru el să trăiască lângă mare și munți, ceva de genu' ăsta. Apele ălea vindecătoare și toate aburelele ăstea; se pare că victorienii aduceau aici bolnavii de tuberculoză, ca să facă baie în mare. Nu știu dacă asta i-a ajutat sau nu cu ceva, da' acum sigur nu i-ar ajuta, cu toți rahații și toate gunoaiele ălea. Și nicio cantitate de apă de mare, poluată sau nu, n-are cum să vindece Virusul. Pe Derek sigur nu l-a ajutat cu nimic.

— Sigur, din spatele geamului poți să spui asta, da' dacă ai fi aici, n-ai mai spune asta, nu-i așa? Nu! Pentru că te-aș strânge de gât, de-aia! Curvă arogantă ce ești! Cum pot să fiu apt de muncă dacă am HIV? Și cum aș putea să le dau lor de mâncare, hmm, tu ai putea? Uite – dă-le tu de mâncare!

Îi ridică pe copii și îi pune te tejghea, la care ei încep să urle. Țipetele lor îmi irită terminațiile nervoase. Foarte enervant. Fata din spatele geamului încearcă să potolească Tribu' Jegos, da' ei n-au chef să asculte; copiii continuă să urle și ceafa lu' Derek se învinețește.

La dracu', vin mai târziu. Cum dracu' să stau și să aștept când am în trupu' meu un motor V8 care rage?

Amfetaminele ăstea sunt superbe. Foarte bune. Cocaina le dă un impuls, zău așa, da' speedu' ăsta, Dumnezeu, ascultă-mă pe mine, când își face efectu' n-ai cum să-l ignori. Sunt luat ca dracu'. Beton. Mă simt ca un zeu.

Plec și în față la Western Vaults dau de Roger. Arată mult mai sănătos ca de obicei, s-a îngrășat puțin, și-a lăsat păru' să crească mai mult decât tunsoarea lui normală, foarte scurtă, și sunt surprins să văd că de fapt e cârlionțat. Din cine știe ce motiv, n-aș fi crezut niciodată că Roger are păru' cârlionțat. Cârlionțat și blond; aproape de heruvim, de fapt, deși mă tulbură să spun asta. E cu tipu' ăla, Ianto, cu care m-am văzut de câteva ori, ăla din munți cu dinți de iepure, căruia îi curg balele ca la un retardat și care chicotește ca un maniac. Nimeni nu știe cine e taică-său, da' are limba aia care atârnă a lu' unchiu-său. Parcă e din Deliverance²⁸, omule.

— Malcolm, fraiere! țipă Roger. Ce mai e nou, băiete? Dau din umeri.

— Ce vezi, prietene; sunt lefter, pe speed...

Se dă mai aproape de mine.

— Ți-a mai rămas cumva puțin? Mi-ar prinde bine o linie.

Scutur din cap.

— L-am băgat la micu' dejun, prietene. S-a terminat. L-am tras pe nas.

— A, bine. Te cred. Mulți alții nu te-ar crede, ca să zic. Hei, nu știi cumva de unde am putea să facem rost de niște E? Ianto de-abia așteaptă să se facă, nu-i așa, băiete?

Ianto chicotește, din gură îi curg balele și capu' îi saltă pe gât ca la câinii ăia pe care îi vezi în spatele mașinilor de familie. Când sunt treaz tipu' mă îngrozește, da' când sunt luat pot să râd cu el. Niciun pericol.

— Ați putea încerca la Jed, le zic. Sau Jerry. Iain scoțianu' avea ceva, da' s-a cărat undeva, dracu' știe unde. Nu l-a mai văzut nimeni de nu știu când.

Roger dă din cap.

— Atunci mă duc până la Jed. Da' mai întâi tre' să luăm ceva, nu-i așa, Ianto? Căutăm un vibrator imens.

Ianto iar chicotește.

— Cyril Dementu' încă mai vinde de-ăstea, nu-i așa?

28 Film american în care un grup de orășeni aflați în excursie intră în conflict cu câțiva țărani primitivi dintr-o zonă izolată de munte (n.t.).

— N-aș putea să-ți spun, prietene, zic io. Io n-am avut nevoie de așa ceva.

— Ah, nu, nu-mi spune că încă folosești castraveți? Și morcovi și păstârnaci, și pe prietenu' lu' Paulie, când are chef!

Lui Ianto asta i se pare extrem de amuzant, iar io mă întreb la ce le-o trebui ăstora doi un vibrator imens. Nici nu vreau să mă gândesc.

Roger îmi spune că vorbim și ne vedem fiecare de drum, io spre Great Darkgate Street și el pe... mă rog, unde dracu' se duce el. Nu țin neapărat să știu. Roger e, mă rog, vreau să spun că uneori e amuzant, ca să zic, da' cu nebunu' ăsta nu știi niciodată cum stai, nu știi ce-o să facă în secunda următoare. E foarte imprevizibil, nu te simți niciodată în siguranță lângă el. Ca atunci, la petrecerea lu' Iestyn, când Roger a ațipit și tipu' ăla din Wrexham, Tansey îl chema, i-a desenat mustață și barbă pe față. Când s-a trezit, Roger a râs, zău, nici măcar nu s-a șters și a băut câteva pahare cu Tansey, discutau, hmm, pălăvrăgeau ca doi amici, și apoi, după vreo cinci ore, în bucătărie, Roger s-a furișat în spatele lui și l-a lovit cu toată forța în cap cu o sticlă de Newcastle Brown. O chestie dementă. Îmi amintesc foarte clar; zgomotu' ca de împușcătură, sticla care a explodat, împrăștiind bere în toată camera, Tansey prăbușindu-se imediat, ca și cum i s-ar fi înmuiat toate oasele, șuvoiu' de sânge care îi țâșnea din urechi, din nas... a fost oribil, serios; pervers și îngrozitor. Îmi amintesc că-mi venea să vomit. Și Roger stătea pur și simplu acolo, uitându-se în jos spre el, cu barba și mustața (una mare și curbată, ca de Cei trei mușchetari) încă pe față, apoi l-a scuipat pe Tansey și i-a tras câteva șuturi în coaie și dup-aia s-a dus să-și bage în venă. Nu știu ce s-a mai întâmplat cu Tansey după asta; a

trebuit să mă duc să stau puțin în grădină. Presupun că l-a dus cineva la spital, pentru că atunci când m-am întors nu mai era nicăieri; doar o pată întunecată de sânge.

Amintirea asta îmi trezește alta, la fel de neplăcută, în timp ce mă strecor printre cumpărători; cam cu vreo două luni în urmă făceam exact același lucru - mergeam pe strada principală, pe speed - și l-am văzut pe Peter, dobitocu' care își punea câinii să se bată cu viezuri, împleticindu-se pe trotuaru' de vizavi, intrând și ieșind din magazine, urlând și lăsând în urma lui o dâră de sânge. M-am repezit înăuntru la Superdrug, pentru că mă speria, zău așa, da' nu înainte să observ că avea o macetă înfiptă în umăr, băgată adânc exact deasupra claviculei, ca să zic. Se clătina pe trotuaru' aglomerat, sângerând puternic, intrând în magazine în timp ce oamenii fugeau din calea lui. Una dintre cele mai nasoale chestii pe care le-am văzut vreodată. După cum am aflat mai târziu, se pare că Charlie Grăsanu' îi făcuse asta, după ce îi dăduse focla rulota lui din Bow Street ca să-l scoată afară. Nu știu din ce cauză, da' Charlie Grăsanu' făcea chestii de-ăstea tot timpu' - bătauș plătit, înțelegi. Rupea picioarele oamenilor pentru două de lire; nu știu cât lua ca să bage maceta în cine știe ce amărât. Țsta era alt dement, Charles Grăsanu'. Și ce farsă a fost înmormântarea lui; oricum niciunuia dintre noi nu-i plăcea de el, Paulie stătea acolo tripuind pe acid, Mags și Mairead erau muci de bete, împiedicându-se de cruci... io n-am vrut să mă duc din capu' locului. Nu era nicio pierdere, un nemernic violent mai puțin. Da' soră-sa ne invitase, așa că bănuiesc că a trebuit să merg.

În fine.

În piață îl văd pe Dai Datblygu, da5 e muci și incoerent, bate câmpii fără niciun sens, așa că îl fac de ceva cât să-mi ajungă de o bere și de o linie în Ship an Castle, apoi o iau spre supermarket. Somerfield; de acolo e cel mai ușor de furat, floare la ureche, pentru că îi știu pe niște tipi care lucrează acolo și mi-au spus codurile; „Directoru' e chemat la casa trei” înseamnă că au depistat pe vreunu', „Anunț pentru Bill Rhodes” înseamnă că e o

echipă la furat etc. Așa că atunci când auzi asta la difuzor știi că ai fost luat la ochi și poți să pui marfa furată înapoi în raft și apoi să le ceri indignat să-și ceară scuze, atunci când ieși din magazin și agentu' de pază te caută în buzunare și nu găsește nimic. Beton. Azi am nevoie de o grămadă de chestii, la capitolu' mâncare acasă am patru felii de pâine și o conservă de ton, da' pentru că sunt pe speed mâncarea e ultima chestie care mă preocupă; nu e o idee bună să te duci la furat din magazin când ești pe speed - ai impresia că n-o să mai mănânci în viața ta, așa că ajungi să subtilizezi chestii inutile, cum ar fi câni, reviste și jucării. Speedu' îți dă încredere, zău așa, da' capacitatea ta de raționare nu e într-o stare prea bună, da' oricum aspectele ăstea practice nu mai contează prea mult - contează senzația, adrenalina... nu că în ultimu' timp aș mai simți asta prea mult. Acum furatu' din magazine a devenit doar o slujbă; o altă corvoadă care trebuie făcută.

Înăuntru la Somerfield e plăcut și răcoros, datorită aerului condiționat, da' nu suport postu' ăla de radio al magazinului. N-am înțeles niciodată de ce pun așa ceva; se presupune că asta creează o atmosferă relaxată în care să-ți faci cumpărăturile, da' nu face altceva decât să te zgârie pe creier și să te facă să vrei să ieși cât mai repede de acolo. Fructele și legumele sunt toate colorate țipător; par artificiale, prea vii, prea plastificate. Scrâșnesc din dinți și îmi trag nasu' de parc-aș avea pleurezie; mă plimb printre cumpărători, în lumina strălucitoare, și mă simt absolut minunat.

Uite-l și pe Roy, la raionu' de pește.

— Ce mai faci, Roy?

— Beton, Malcolm. Dă-te puțin mai așa.

Țin de șase în timp ce el își bagă niște somon afumat în buzunar și un pachet de stridii irlandeze în pantaloni. Cre' că sunt foarte reci.

— Bun așa. Mersi.

— Cu mare plăcere, Royston.

O iau pe culoaru' următor. Chestia asta e beton, cum mă plimb printre toate mărfurile ăstea fără să-mi doresc

niciuna dintre ele. Drogurile mi-au comprimat stomacu' până l-au făcut de mărimea unei alune și ideea de a mânca e oribilă;

* * *

mai degrabă mi-aș băga în venă borătură decât să mănânc ceva (asta poate fi una dintre comparațiile lui Colm, nu-mi dau seama sigur; cam așa sună). Atunci când apetitu' tău natural dispăre și ești relativ eliberat de nevoie te poți uita la aceste produse ca la ceea ce sunt ele în realitate - dorințe artificiale, necesități fabricate, reprezentări inutile, goale, apatice, penibile ale unei alegeri gândite să îți ofere o senzație iluzorie de satisfacție superficială. Oferte găunoase, asta e tot. Vreau să spun, chiar avem nevoie de patruzeci de tipuri de deodorante? De mâncare de fasole cu sos HP? Avem nevoie un că cât. Lasă-le să putrezească.

Îmi trag nasu' tare de tot și substanțele chimice îmi ard plăcut gâtul. Stau lângă aceste obiecte tăcute, aștept valu' care urmează să vină și mă simt minunată. Beton.

Rhodri îmi face cu ochiu' lângă raionu' de lactate, în timp ce bagă în buzunar o bucată de brânză. E o bucată mare, care îi atârână pe șold ca un fel de hernie. Griff trece pe lângă mine cu un zâmbet larg pe față și cu salopeta umflată, de parcă ar fi gravid. O văd pe Cerys - pentru o cleptomană are un stil cam nonșalant de a fura - care strecoară un pui congelat în sacoșă și apoi o întinde, urmată de un tip de vârstă mijlocie cu cravată care, în mod evident, e detectivu' magazinului. Acum sunt în siguranță; în timp ce el o urmărește pe Cerys pot să fac o vizită la raionu' de băutură.

Pe drum trec pe lângă Laura, care caută în raftu' de produse deteriorate ca să-i gătească ceva lui Liam. Mazăre zdrobită și plăcintă ruptă. Vezi? Respectă legea și o să mănânci ca un vagabond.

La raionu' de băutură îmi strecur o sticlă de jumate de votcă în fața pantalonilor și una în spate. Câte o sticlă de whisky de un sfert în fiecare buzunar din față și o sticlă de vin roșu pe mâneca mea largă; mă duc la casă cu un

pachet de patru cutii de Heineken; tre' să cumperi ceva, ca să eviți suspiciunile; dacă nu iei nimic, atragi atenția. Mai iau și o revistă și în timp ce fac asta de la stație nu se aude altceva decât muzică; îi zâmbesc gagiii de la casă și aproape că izbucnesc în râs când văd expresia de durere de pe fața lu' Roy în timp ce plătește pentru pliculețele lui de ceai;

ere că stridiile ălea i-au congelat deja coaiele. Cre' că sunt ca varza de Bruxelles din congelatoare.

În timp ce ies din magazin aud cum vocea de la difuzor cheamă directoru' la casa trei; mă întreb pe care din ei l-au ginit. Mi-ar plăcea să stau și să văd ce se întâmplă, da' am prea multă marfa de contrabandă la mine, așa că ies în lumina soarelui și îmi cântăresc opțiunile: să-mi găsesc un loc pe plajă unde să stau și să-mi citesc revista și să mă fac muci; să fac același lucru acasă; să trec pe la Colm și Mairead... Atât de multe opțiuni. Opțiuni adevărate și așa mai departe; chestii pe care vreau să le fac.

Apoi îmi amintesc că tre' să mă duc la oficiu' de șomaj să văd ce s-a întâmplat cu ajutoru' meu. Căcat. Am uitat de asta în timp ce mă distram. Totuși asta n-ar trebui să-mi ia prea mult, ca să zic, și am buzunarele pline de băutură și încă vreo câteva linii bune în pliculeț. Dacă mă gândesc la ele, o să m-ajute. Beton. Îmi apăs o nară cu degetu' și inspir tare pe cealaltă, ca să recuperez rămășițele de la ultima priză, apoi o iau spre oficiu' de șomaj în timp ce un nou val începe să-mi furnice coapsele. O zi splendidă. Până acum.

Doișpe lire pentru un E contrafăcut. Labagiii ăștia de dealeri hoți, soioși și nemernici. Își permit cam multe. Aș fi în stare să pun pe cineva să arunce un Molotov în rulota dobitocului ăluia, dacă n-ar fi și un copil înăuntru. Să sperăm doar că n-a vândut nimic lu' Roger, Griff sau Ikey, cuiva de genu' ăsta; ăștia i-ar scoate mațele labagiului, ceea ce ar fi exact ce merită. Dobitocu'. Detest asta, serios; oricum n-am prea mulți bani, și nu numai că am irosit douășpe lire pe un paracetamol împuțit sau ce dracu' e,

da' a trebuit să cumpăr și două pliculețe de amfetamine, ca să simt și io ceva. Căcat. Nemernici egoiști și mercenari. E plină lumea de ei.

De ieri după-amiază, de când am descoperit că E-ul ăla e contrafăcut, sunt foarte nervos. Amfetamina mi-a prins bine o vreme, zău, da' acu' sunt iar în sevraj și sunt de două ori mai scârbit decât înainte. Știu că sunt un labagiu arțăgos, da' nu mă pot abține; oricine ar fi la fel, în locu* meu. Ce dezamăgire oribilă. Ieri, pe la vremea ceaiului, când a trebuit în cele din urmă să recunosc că pastila n-o să funcționeze, m-am dus să iau o pizza, și în timp ce așteptam s-o prepare, Colm a luat un formular de comandă și a început să scrie comenzi de genul „gem de unghii cu căcat prăjit... garnitură de aluat de pizdă... floci cu salată de ouă”, și io i-am zis că e copilăros, infantil și stupid și că se dă în spectacol, da' de fapt era din cauza mea - io făceam pe tâmpitu' în mod normal mi s-ar fi părut amuzant ce făcea Colm, ca să zic, da' ieri... pur și simplu nu mă puteam abține. E așa de deprimant să iei țeapă.

Și ăsta e norocu' meu, nimeresc lângă niște copii morți după E. Fraieri naivi. Auzi-i ce spun:

— A, da, omule, asta e singura modalitate de a rezolva problemele lumii, nu-i așa? Să-i obligi pe toți politicienii, bancherii și mahării să bage o pastilă de E și să se ducă la un chef și îți garantez io că n-ar mai exista războaie, foamete sau lăcomie... nimic de genul ăsta, niciodată.

— Da. Toți i-ar lăsa pe ceilalți să...

— Nu s-ar mai lupta nimeni nicăieri în lume. Îți dai seama cum ar fi, omule? Sfârșitu' violenței. În toată lumea.

Rolf, în grădina căruia stăm, se bagă atunci și el și le spune că habar n-au de nimic și începe să bată câmpii cum el era acolo când a început toată povestea cu drogurile, fusese la Horizon, la Shoom²³. Copiii cu E-ul se uită la el de parcă ar vorbi în greacă sau așa ceva. N-au mai auzit în viața lor de Shoom; probabil cred că e o băutură

23 Cluburi din Londra (n.t.).

energizantă nouă și la modă pentru sevrăj.

Vai de capu' lor de tăntălăi amețiți. O, da, E-ul are un efect extraordinar, incredibil, poate cel mai bun dintre toate, da' nu e nici pe departe vreun soi de panaceu. E doar un drog care te face să uiți de tot și îți dă posibilitatea să te simți și bine. Asta e tot. Nu poate rezolva nimic în afară de chestii personale, și nici asta nu e sigur. Vreau să spun, uită-te la acid, în anii '60; toată lumea credea că acidu' e salvarea, un pas pe drumu' unei conștiințe noi și superioare, și ce s-a ales acum de oamenii ăștia? Trei chestii simple: dobitocu' de Richard Branson. Genesis. Fraieru' de Roger Waters.

— La tine încă mai acționează amfetamina, Mal?

Mă întorc spre Colm și scutur din cap.

— Nu, nu prea. Începe să treacă efectu, zău. N-ar strica încă puțină.

Colm îmi întinde un pliculeț din care iau de câteva ori cu degetu'. Îl stingem cu șerbet. Colm are în gură un cocoloș de gumă cât o minge de tenis de câmp și ochii îi zvâcnesc în toate părțile. La vreun metru în spatele lui, oile pasc iarbă pe câmp.

Fetele discută despre... oare despre ce discută? Sinonime pentru „pizdă”, mi se pare:

— S-ar părea că în America asta înseamnă fund, spune Mairead. Mi-a spus Geraint.

— Io nu suport „vagin”. „Vagin”... sună așa, a ceva gras și împrăștiat și așa mai departe. E oribil.

— Moluscă păroasă.

— O, da!

— Sau „curu' din față”, asta e cea mai nașpa. Ca și cum n-ar avea altă funcție decât excreția, zău. De fapt „pizdă” e cel mai frumos, pentru că rădăcina lingvistică e aceeași ca la „regină”. Dacă stai să te gândești, ca să zic...

— Ah, ce frumos, spune Mags visătoare. Micuța mea regină...

— Asta e o prostie, Mairead, spune Colm. Nu poți prețui un cuvânt doar datorită etimologiei. Vreau să spun, acu' s-a îndepărtat atât de mult de rădăcinile lui, „pizdă” e

un cuvânt aspru, brutal. Ce se întâmplă dacă cineva îți spune pe stradă „pizdă”, cum am văzut că fac unii tipi cu femeile? Ca și cum asta e tot ce ai fi, nimic altceva, doar o pizdă, ți s-ar părea ăsta un compliment? Nu, nici vorbă. Te-ai simți regală și maiestuoasă?

Și tot așa. Colm continuă procesul de ciomăgire a lui Mairead până o îmblânzește. Nu fizic, desigur, da' există și alte modalități, nu-i așa? Colm face asta de mult timp deja; și ce e mai tulburător e că el nici măcar nu-și dă seama că face asta. Ascultă-mă pe mine, lu' Mairead i-ar fi mult mai bine cu mine. Absolut clar.

O hipiotă idealistă încearcă s-o convingă pe Mags să se lase de fumat. Cunoașteți genu'; în jur de patruzeci de ani, rochie înflorată, parfum de paciuli, păr lins, expresie stupidă și năucă. Bate câmpii cum trupu' lu' Maggie e un templu care n-ar trebui poluat. Maggie se holbează la ea. Mi-o amintesc pe tipa asta; ea e aia care la petrecerea *lu'* Iestyn era călare pe Liam și Colm, se ținea după ei peste tot, le aducea de băut și se purta de parcă ei ar fi fost un fel de gemeni divini, când ei de fapt nu sunt decât niște nesimțiți irlandezi din Liverpool, zăpăciți de droguri și începând să chelească. Îmi amintesc cum Colm își bătea joc de gagică asta; ea i-a spus că arată ca un „înger desfrânat” și Colm a început să bage ceva, ca să zic:

— Și vrei să spui că n-am dreptu' să fiu desfrânat? Nu e nimic romantic în asta, Dumnezeuule, viața e scurtă, monotonă și complet umilitoare. Toate visele tale se vor transforma în mocirlă, mai devreme sau mai târziu. Fără droguri și alcool viața nici măcar nu merită trăită; nu merită efortu5. Angelic un căcat.

Asta a enervat-o pe tipă, care s-a apucat să explice că ea are un fiu de vârsta lu' Colm și că dacă el ar începe să gândească așa cum gândește Colm pentru ea ar fi cel mai rău lucru imaginabil. Era destul de trist, de fapt; adică tipa părea cu adevărat tulburată. Și dobitocu' de Colm, când ea s-a dus să mai aducă ceva de băut, i-a borât în geantă. Una cusută de mână de țăranii din Guatemala și așa mai departe. Colm nu a făcut-o cu răutate, zău, adică pur și

simplic atunci i-a venit, da' tot tre' să-ți pară rău pentru ea, nu-i așa? Tipa e bine intenționată, ca să zic, și îți poți da seama că pe vremuri a fost foarte drăguță și că pierderea frumuseții a fost probabil o catastrofă pentru viața ei, mai ales dacă s-a întâmplat când era foarte tânără (deși, la o adică, io i-aș trage un număr). Cre> că există în trecutu' ei un anumit tip de dependență; se vede în ochii ei. Da' acum e abținută și manifestă aroganța aia moralistă a reformatilor și renăscuților, ceea ce are daru' de a-i enerva pe oameni, vreau să spun că până și Mags s-a luat de ea:

— Abureli! Țstea sunt abureli! Io am douăj'doi de ani, crezi că-mi pasă dacă o să fac riduri de la fumat? Să fumezi e beton! Îmi place la nebunie când, după două zile de speed, fumez ca o locomotivă, am plămânii iritați și când inhalez simt cum nicotină mă arde și tot așa! E beton! Fumatul e plăcut, savuros și, mai mult decât atât, mi se pare mișto!

Și ca să-și susțină ideea trage un fum foarte lung din Camelul ei. Amatorii de E par îngrijați. Idealista pare din nou tristă, și îmi imaginez că, din punctu' ei de vedere, probabil are impresia că toți oamenii din juru' ei care posedă acel lucru pe care ea îl prețuiește cel mai mult și a cărui dispariție o jelește aprig – tinerețea, adică – încearcă să îl arunce la gunoi în cea mai rapidă, nedemnă și mizerabilă modalitate posibilă. Sărmana femeie. Probabil că nu vrea să accepte cât de mult s-au schimbat lucrurile de când avea ea douăzeci și ceva de ani.

Colm încă bate câmpii către Mairead. Idealista îl urmărește și, când el se oprește ca să respire, îl bate pe umăr și îi spune:

— Știi, eu te-aș putea ajuta. Cele două chakre ale tale sunt blocate. De asta ești atât de încordat. Lasă-mă să ți le curăț, să îți eliberez energia. Sărmanu' de tine.

Colm se holbează la ea.

— Să ce?

O altă femeie intervine, o tipă cu față aspră, păru' vopsit negru și brățări. Un fel de gotică întârziată:

— Nu e vorba de asta, Di, spune ea. E din cauză că

urăște femeile. Ca toți bărbații. Urăște femeile.

Colm își dă capu' pe spate și râde:

— Nu urăsc femeile! M-am futut cu sute de femei!

Ele nu-l bagă în seamă și încep să discute între ele despre șalurile lor, dintre care unu' e din Perú și celălalt din Afghanistan. Da' Colm nu vrea să le lase în pace:

— Știți ce? spune el, aplecându-se spre ele. Toate ăstea sunt așa niște căcaturi. Corectitudinea politică e doar o abureală pentru voi, nu-i așa? Doar niște cuvinte, ca să zic. Și ce faceți voi – tot scormonitu' ăsta prin magazine după produse străine lucrate manual, pe care le cumpărați doar din motive ideologice și pe care dup-aia le purtați ostentativ, ca pe un simbol al unei compasiunii ipocrite – nu e decât un jaf. E o mare porcărie. La voi văd mai degrabă colonialism decât generozitate. E doar un căcat.

Văd cum pe buze îi plutește un zâmbet și îmi dau seama ce vrea să facă, îmi amintesc ce-a spus acu' vreo lună, când s-a certat cu un conferențiar de la universitate, la o petrecere: „Dacă ei mă consideră un țigan hoț din Liverpool, atunci așa mă și port. Și ar fi bine să fie atenți, pentru că sunt un hoț de mare clasă. Da' dup-aia, înțelegi, când ei cred că și-au dat seama cine sunt, îi lovesc cu vreo remarcă deșteaptă și intelectuală – să văd cum își holbează mutrele lor stupide. Îi jignesc cu propriile lor prejudecăți stupide”.

El numește asta „Mau Mau”²⁴, după o chestie ca să zic Black Power din anii '60; io o numesc a face pe tâmpitu'. Și nici nu știe când să se oprească:

— Și oricum, de ce e atât de minunat Afghanistanul Dacă te-ai duce acolo cu șalu' tău, așa cum ești acum, cu fața și mâinile dezgolite, te-ar omorî cu pietre. Când Rusia era în război cu Afghanistanu, un pilot tânăr s-a prăbușit cu avionu' în deșert. Era rănit, confuz, absolut îngrozit și nu știa ce să facă; s-a dus la cel mai apropiat cort să ceară ajutor. Cortu' era plin de țărânci, care probabil făceau șaluri ca să le vândă la femeile occidentale, ca să zic, și știi

24 Revoltă a țăranilor kenieni împotriva stăpânirii coloniale britanice (n. t.).

ce-au făcut? L-au dezbrăcat la piele, l-au legat de un copac și i-au *smuls* coaiele. Nu le-au tăiat – le-au smuls. Au legat o funie în juru' lor și au tras până le-au rupt de trup. Drăguț, nu?

Dumnezeule mare. Colm o ia razna, ascultă-mă pe mine. E terminat.

Mă întorc spre Mags, da' ea e pierdută în lumea ei. Marginea grădinii lu' Rolf e marcată de un rând de pietre și scoici drăguțe și așa mai departe, probabil puse acolo de niște plozi, ca să zic, și printre ele e o bucată mare de plexiglas cu un căluț de mare încastrat în ea. Mags o ține aproape de ochii ei, zâmbește și murmură de una singură:

— Ah... micuțule căluț de mare... Dumnezeule, cât de frumos poți fi...

Vorbește cu el, fascinată. Probabil e ceaiu' ăla de ciuperce din care a băut patru căni mai devreme.

Observ la capătu' degetului mare al lu' Colm o rană mare, cu o crustă neagră și sunt pe punctu' de a-l întreba de unde s-a ales cu ea, când Liz intră în grădină alergând și țipă:

— Rolfl A venit poliția! Ajunge aici imediat!

— Ah, căcat.

Acțiune instantanee: Rolf sare din leagănu' în care se dădea și se repede în casă, urmează o agitație nebună în timp ce fiecare își ascunde marfa în tufişuri, ciorapi, pantofi, unii o înghit, un tip prinde pisica lu' Rolf și încearcă să-i bage punga lui de pastile în cur, apar de toate, bucăți de haș, E, amfetamine, skag, calmante, acid. Black Jerry, despre care știu sigur că avea și cocaină, și heroină, și amfetamine, își varsă toate pliculețele în pahar și înghite tot. O farmacie întreagă dată pe gât. Da' noi suntem în regulă, io, Mairead, Mags etc., pentru că ne-am terminat toate drogurile de acu' câteva ore, când încă era întuneric. În afară de pliculețu' din care mi-a dat și mie Colm și pe care acum îl termină.

Lu' Mairead oricum nu-i pasă, e mucii de beată. Varză, începe să-l întrebe pe Colm, în timp ce doi gabori intră în grădină și se îndreaptă hotărâți spre noi, despre o

seringă pe care o găsisese în coșu' de rufe cu câteva zile în urmă:

— A cui era, Colm? Vreau să știu, chiar acum. Am dreptu' să știu, în mă-sa.

— Habar n-am, a mea nu, și acu' taci dracu' din gură că au venit gaborii. Ține-ți gura.

— Păi, m-am înțepat la deget în ea. Poate c-am luat SIDA sau cine știe ce.

— Taci din gură.

Unu' din gabori ne vorbește în galeză, și unu' din copiii pe E zice cu voce tremurătoare:

— Nu înțeleg ce spui, dom'ne. Nu știu decât engleză.

Gaboru' pare indignat, da' și înfumurat:

— Păi, dacă ai vorbi limba Domnului ai înțelege ce spun, nu-i așa?

Fir-ar a dracu' \ Galezii ăștia. Gaborii ne percheziționează, da' nu reușesc să găsească nimic. Unu' dintre copiii pe E începe să plângă și Black Jerry fuge în juru' leagănelor de un polițist bătrân, care n-are chef de așa ceva.

— Hei, pe ea n-aveți voie s-o percheziționați, fir-ar a dracu', spune Colm în timp ce un polițist începe s-o caute pe Mairead. N-ați adus și o polițistă cu voi?

— Mă tem că nu.

— Păi ar fi trebuit, în mă-sa. N-aveți voie s-o percheziționați. E ilegal.

Gaboru' oftează.

— Da. Bineînțeles, există nenumărate polițiste la secție.

Îl măsoară pe Colm din cap până-n picioare, ca și cum ar fi o mizerie pe care tocmai și-a șters-o de pe pantofi.

— Ei, Colm, spune Mairead. Nu mă deranjează.

— Și nu e nevoie de obscenități, continuă gaboru'. Țsta e un semn de inactivitate. Presupun că poți folosi și alt fel de cuvinte? Mai știi și alte cuvinte, nu-i așa?

— Da. Un căcat.

Gaboru' se încruntă la Colm și Mairead ridică

brațele.

— Dați-i drumu' \ Căutați-mă cât vreți. N-am nimic.

Colm îl urmărește cu ochi de vultur pe gaboru' care o percheziționează pe Mairead. Rolf strigă către noi din fundu' grădinii, cu un gabor pe fiecare braț:

— Io am plecat la secție, băieți! Nemernicii mi-au găsit ascunzătoarea! Serviți-vă cu berea de casă!

Gaborii îl conduc prin spatele casei.

— Mă tem că niciunul dintre voi nu o să mai bea nimic, spune polițistu' care l-a percheziționat pe Colm.

Are nas arcuit și barbă roșcată. Nu vi se par oribili idioții care spun „mă tem că „de parcă ți-ar refuza ceva?

— Cel puțin nu aici. Mă tem că petrecerea a luat sfârșit.

— Nu puteți să...

— Ba da, putem. Te-ai uitat la știri în ultimul timp? Ai auzit de Legea combaterii infracționalității? O inițiativă legislativă absolut minunată. O să ți-o explic pe scurt, vrei?

Colm murmură ceva.

— Ce-ai spus?

— Am spus că suntem pe o proprietate privată. Legea Combaterii Infracționalității nu se aplică aici.

— Ah, în privința asta...

Gaboru' rostogolește o piatră vopsită țipător cu unu' din pantofii lui lustruiți. Pantofii lustruiți, simbolu' labagiilor din toată lumea.

— Aceasta de aici este limita proprietății domnului Maddox. Voi sunteți în afara ei. Acolo unde stați voi, terenul îi aparține domnului Reece, fermier, și sunt convins ca el nu v-a invitat pe proprietatea sa.

Zâmbește batjocoritor și Colm trece granița înapoi, cu ochii în flăcări. Murmură iar ceva.

— Scuză-mă, ce-ai spus?

Colm se mulțumește să-l privească urât.

— Exact. Ține-ți opiniile fără îndoială jignitoare pentru tine și du-te acasă. Sunt sigur că testele de urină și sânge ar aduce rezultate foarte interesante, nu-i așa? Exact. Acum *mișcați-vă*.

Asta îi bagă pe toți în viteză, într-adevăr. Copiii pe E practic o iau la fugă, ca să zic, Linford Christie. Din Pontrhydygroes până în Aberystwyth; asta da plimbare. Și tocmai când începe să-și facă efectu' amfetaminele și așa.

— Nu vă faceți griji, spune Mairead. Crâșmele deschid la unșpe, zău. Sunt sigură că găsim una în drum spre casă.

Maggie nu spune nimic; se holbează în continuare la căluțu' de mare.

O luăm din loc. Nu contează prea mult, nu-i așa? Nu. Nimic nu contează. Oricum nu era o petrecere prea reușită, ca să fiu sincer.

Mă trezesc scâldat într-o transpirație rece oribilă, în mijlocu' nopții, aproape sigur că la capu' patului meu e o siluetă care ridică ceva deasupra aripilor negre și unduitoare ale mantalei ei. Rămân o vreme întins pe spate, gâfâind, până când senzația dispare, și apoi rămân întins pe spate în continuare. Acum senzația aia sinistră se strecoară în interioru' meu... aprind lumina să văd, da' bineînțeles că nu e nimic, așa că sting iar lumina și fumez o țigară în întuneric, vârful ei strălucește portocaliu, mai intens când trag din ea. Casa e tăcută; singuru' zgomot care se aude e ploaia de la fereastră și câte o oaie care se lamentează afară, pe câmp. Toată lumea asta nenorocită de la fereastră. O simt cumva, imensă, deschisă și disponibilă... mă face să simt o mâncărime în plămâni. E acolo, pur și simplu, așa cum a fost întotdeauna; e acolo, așteptându-mă.

— Sprinter de culoare britanic, adversar al celebrului Carl Lewis prin anii '80 (n. red.).

Îmi sting țigara și mă ghemuiesc în întuneric. În timp ce adorm iar, amintiri și imagini mi se înghesuie în minte, derulându-se în fața mea ca un film sau așa ceva. Mă uit la ele și văd:

Un copac nenorocit pe o coastă vântoasă de deal.

Mairead dansând de una singură în mijlocu' crâșmei; toți tipii dinăuntru sunt cu ochii pe ea.

Joc biliard cu Colm și Margaret în a șasea zi fără

somn și mâncare. Bilele zboară în toate părțile, mai puțin în găuri. Absolut, complet aiurea. Colm zice: „Hei, știi chestiile ălea care-ți dansează în colțurile ochilor în a treia zi? Ei bine, azi pot să pun mâna pe ele. Au niște gheare mici. Hai, încearcă și tu”.

Paul stă atârnat de grinzile garajului cu capu-n jos, un gibbon zâmbitor.

Ceață în munți.

Margaret iese din mare, cu tricoul lipit de țățe. Sâni ei mari, moi și primitori. Sfârcurile ei proeminente, ca niște gloante. O sireună.

Plutesc pe E în furtuna de zăpadă; văd luminile de la cabana bunicilor lu' Mairead printre fulgii care cad.

Oi, oi, oi.

Un spațiu verde imens; îmi vine să sar de pe o stâncă în el.

În sevraaj, pe malul lacului; lumina zorilor pe apă și țipetele păsărilor.

Privesc cum înoată o focă în port, în timp ce aștept să se deschidă crâșmele.

Spatele gol al lu' Sioned.

Dansăm pe un câmp, în întuneric, io, Colm, Mairead, Liam, nu e niciun fel de lumină, niciun fel de muzică, doar noi, drogurile și stelele.

Tripuiesc pe Cader Idris și privesc în jos la vulturii care se înalță. E absolut uluitor să poți privi de sus păsările. Nu poți s-o faci decât de pe munte sau de pe blocuri-turn. Păsările mari care se avântă au ceva al lor...

Cântăm în jurul focului de pe plajă, morți de beți, în jăratric se coc cartofi.

Furnicăături, zvâcnete.

Mă adăpostesc de ploaie în ferma în ruine, cu whisky și iarbă.

Plouă al dracu' de mult.

Avioane cu reacție trec urlând pe deasupra capului meu, mă sperie de mă cac pe mine.

Crâșme întunecoase și liniștite, afară se aude marea.

Mă uit după delfini; n-am văzut niciodată vreunu'.

Cuptoarele crâșmelor din munți; întuneric și frig afară, foc și bere înăuntru.

Trag pe nas amfetamine de pe capace de budă soioase.

Borăsc în apa unui lac străvechi.

Pe un val de ciuperci într-un castel medieval.

Copaci desfrunziți și rupți.

Și multe, multe alte imagini din viața mea aici, în Țara Galilor, pierdute acum într-o succesiune de momente uitate, de neamintit pe care drogurile o produc ca mecanism de apărare împotriva imensului pustiu dinainte, nu doar al morții, ci și al viitorului neexplorat, imposibil de cunoscut. Acum pierdut.

Adorm iar, în timp ce ploaia bate în fereastră.

Paul e pe pilot automat, schimbă rapid vitezele și gonește pe străzile înguste ale orașului, de parcă breakul lui vechi și hodorogit ar fi de mărimea unui Mini sau așa ceva. Peste tot sunt șantiere; chestii care se înalță, chestii care sunt demolate. Aberystwyth nu mai arată deloc ca atunci când am venit io aici în vacanță cu părinții. Stau lipit de spătaru' scaunului și ascult deliru' lui Paul, ca să zic, flux al conștiinței:

— Uită-te la bătrănu' ăla mic, cu cățelușu' ăla... ah... amândoi albi și senili... hei!... a, mișto pălărie, scumpo... dă-te dracu' la o parte, dobitocule!... să scuze!... frumoasă mașină... ce cur are aia! Lasă-mă și pe mine să pun mâna, iubito!... dați-vă la o parte, porumbeilor! Niiieeaauu, era să-i iau... uită-te la ăla; seamănă cu Alexei Sayle... aș vrea să am timp să stau și io pe o bancă!

Și-o ține tot așa tot drumu' până la agenta' imobiliar, destinația noastră, da' când ajungem acolo nu oprește.

— Ce faci? Credeam că mergem să plătim chiria!

„Da

— Păi tocmai ai trecut mai departe. De ce-ai făcut asta?

— Cabina telefonică. Tre' s-o sun pe Sioned mai întâi.

Inima începe să-mi bată puțin mai repede când Paul intră în cabina telefonică, repetându-mi la nesfârșit

nuspunenimicnuspunenimicnuspunenimic. Nu pot să mă simt vinovat pentru că m-am culcat cu Sioned; Dumnezeu, nu mi-am mai tras-o de aproape doi ani de zile, și după-aia apare ocazia asta, ca o plească picată din cer, Dumnezeu, ce dracu' era să fac? Doar nu era să refuz, nu-i așa? Sioned arată beton. Și are nevoie să consoleze cineva după ce o pocnește Paul, ceea ce, după părerea mea, se întâmplă mult prea des. Dacă el n-ar fi făcut asta, atunci Sioned n-ar fi venit la mine și n-am fi ajuns să ne culcăm împreună, așa că la dracu', e vina lui Paul. Nu e vina mea, nici a lui Sioned, e vina lui Paul. Și nu cred că ea o să zică ceva, da' nu poți să știi niciodată... poate că acum îi pare rău, știi, se simte vinovată și toate căcaturile ăstea. Mi-a spus că îi place de mine și că întotdeauna i-a plăcut de mine și chiar mi-a sugerat să fugim amândoi peste graniță, da' ere că ăstea sunt prostii, doar efectul emoției; vreau să spun, ea se plânge tot timpul că nimeni nu poate să înțeleagă cât de stresant e să fii obligat să vorbești o limbă străină, engleza, și totuși vrea să se ducă să trăiască în Anglia! Asta m-a făcut să cred că nu era cu adevărat serioasă. Și alte chestii pe care mi le-a spus, cum ar fi minciuni - de exemplu atunci când eram amândoi nervoși după petrecerea de pe plajă, din cauză că nu mai aveam deloc băutură și droguri și eram îngroziți de mahmureala care ne aștepta, și Sioned a spus că a ascuns o sticlă de votcă acasă la Mairead. Și bineînțeles că nu era nicio votcă; a spus că ne-a zis asta doar ca să ne binedispună, să nu suferim prea mult pe drumul lung pe jos până acasă. Parțial a avut acest efect, da... ce dezamăgire oribilă.

În fine, asta e Sioned. O mincinoasă. Da' în pat e beton... am ejaculat ca la nebuni, serios.

Paul se întoarce în mașină cu o față ca o furtună. Îmi spun în sinea mea, ah, la dracu', și pun mâna pe clanța de la ușă, gata să o întind. Îl întreb ce s-a întâmplat.

— Sioned tocmai mi-a spus ceva, zice el scuturând din cap. Sunt șocat... nu-mi vine să cred. Nu se poate.

— Ce?

— Sunt terminat.

— Ce?

— Roger. A murit.

— ...Ce?

— Da. Roger a murit, în mă-sa. Tocmai mi-a spus Sioned. Îți vine să crezi una ca asta?

Mai întâi mă simt ușurat, ca să zic, ușurat că Sioned și-a ținut gura despre, ăăă, flirtul nostru, apoi vestea mă izbește ca un bocanc în stomac. A murit Roger.

— A murit Roger?

— Da. Nu-mi vine să cred.

— Dumnezeu. Cum?

— Păi, asta e chestia. S-a întâmplat acolo, în Camarthen sau Caiernarfon sau cum dracu' îi zice. Se pare că a fost omorât în bătaie. Sioned mi-a spus că a apărut în toate ziarele, probabil și în *Cambrian News* de miercuri, înjunghiat de douăzeci de ori, craniu' sfărâmat, chestii de genu' ăsta. Îți vine să crezi așa ceva?

Scutur din cap că nu, dar de fapt, da, îmi vine să cred fără probleme. Dacă vreunu' dintre noi era destinat să aibă o moarte violentă, atunci ăla era Roger. Era clar ca lumina zilei, omule. Dacă duci o viață violentă, o să ai o moarte violentă. Roger se dusesse în Camarthen sau Caiernarfon, sau unde dracu' e, acu' câteva zile, ca să vândă o grămadă de medalii vechi de război și alte chestii de-ăstea; se pare că acolo e un dealer de lucruri de-ăstea. Zicea că n-ar vrea să le vândă, da' e lefter. Fuseseră ale lu' bunicu-său sau așa ceva, din război... poate chiar ale lui, da' mă îndoiesc. După cum spune lumea, experiența lui din armată nu i-a adus nicio medalie; din toți anii ăia nu s-a ales decât cu o înclinație către violența fizică, unele abilități de supraviețuire și camaraderia aia ciudată și inabilă care a contribuit destul de mult la distrugerea lui. Ei, la dracu' dacă nu era vorba de violență, ar fi fost altceva, skagul, un accident sau altceva. Era condamnat. Se vedea pe fața lui. Da' presupun că ar trebui să zic sărmanu' de el sau ceva de genu' ăsta.

— Nu-mi vine să cred, spune Paul din nou. Nu știu ce

să fac acum... ce facem acum?

Io fac pe vocea rațiunii:

— Păi, facem ce trebuia să facem. Ne ducem și plătim chiria. Dup-aia ne ducem și ne facem mucii. Ce zici?

— Bine.

— Dă-mi banii, să mă duc să-i plătesc omului.

Îmi întinde în tăcere un teanc gros și io alerg la agenția imobiliară. Mi se învâрте în cap, Dumnezeule, îmi urlă în cap... am o căruță de bani în mână... gara e aici, după colț... Roger e mort... m-am futut cu Sioned... am la mine o grămadă de bani...

Pămpălău' de la ghișeu se uită la mine.

— Ah! Pentru chirie, nu-i așa?

Îi dau mălaiu'.

— E pentru toată lumea?

— Da. Sunt toți. Pentru Llys Wen, ca să zic.

— Da, știu. Așteptați puțin până îi număr.

— Nu pot, prietene, îi spun.

Apoi, înainte să mă pot controla, îmi scapă:

— Plec. Tre' să mă duc să-mi fac bagajele.

— Poftim?

— Plec.

— Când? Azi?

— Da. Nu știu; curând.

— Mă tem că nu se poate. Contractul prevede un preaviz de două săptămâni.

— Tre' să plec. Am un deces în familie.

— Păi, îmi pare foarte rău, dar ai semnat un contract care prevede...

— Ascultă, tu cine dracu' te crezi? Ești surd? Plec. Am întins-o. Am dispărut. Doar io plec, ceilalți rămân, zău așa că tot o să primiți o parte din bani. Găsiți-vă alt fraier care să stea în lada aia cu gândaci pe care aveți tupeu' s-o numiți casă.

Apoi ies din birou, ca să zic, cu o harababură de sentimente; furie, tristețe, ușurare, neliniște, tot felu' de chestii. Unde dracu' mă duc? Da' totuși, mutările tre' să fie spontane, asta știu; dacă plănuiești atent lucrurile, atunci

creezi posibilitatea ca lucrurile să meargă prost. Tre' să acționezi impulsiv, totdeauna, și io exact asta am făcut.

Așa că nu îmi dau seama prea bine ce simt acum.

Nu-i spun lu' Paulie ce am făcut, îi spun doar să o ia spre Ship an Castle, unde el se duce să ia de băut, în timp ce io mă reped la bancă. E o zi însorită, strălucitoare, și Great Darkgate Street e înțesată; cumpărători, turiști, oameni în pauza de masă... văd, aud și simt chestii și mă gândesc că Roger nu va mai face așa ceva niciodată. De acu' încolo, în lume va exista o gaură cu conturu' lu'

Roger... Ce simt despre asta? Roger era un nebun, un dement, sărit de pe fix, spărgea sticle în cap oamenilor, le remodela fețele, le rupea picioarele cu ranga, nu m-ar mira dacă la viața lui ar fi aruncat și unu sau doi oameni de la fereastră. Dacă sunt trist că nu mai e? *Ar trebui* să fiu trist că nu mai e? Iar modalitatea în care a murit - dreptate poetică, nu-i așa? Bănuiesc că, până la urmă, chestia e că prin actu' morții lui, prin faptu' că a fost omorât, Roger a făcut ceva util; vreau să spun, povestea lui s-a terminat, a luat sfârșit, și ea e doar un capitol din povestea mea, zău așa, da' moartea lu' Roger, uciderea lui, va da sens acestei felii din existența mea. E timpu' să plec. Viața lui nu a fost complet în zadar.

Îmi amintesc cum, la festivalu' Cnapan de anu' trecut, a jefuit de instrumente doi cântăreți, cu o seringă plină cu sângele lui. O ținea ca pe o sabie. Le-a spus că are SIDA și că dacă nu îi dau lui chitarele lor, îi înțeapă. Bineînțeles că ei i le-au dat și Roger a luat pe ele patruzeci de lire în Aber. Sunt destul de sigur că Roger nu era infectat, ca să zic, dar, Dumnezeuule, tu ți-ai asuma riscu' ăsta? Așa mi-l amintesc pe Roger; un nemernic jegos și slăbănog, cu față de șobolan și brațele pătate de urmele de ace și de tatuaje făcute pe genunchi, fluturând o seringă plină cu propriu' sânge. Imaginea asta o să-mi rămână în minte mult timp după ce orice altă amintire cu Roger va fi dispărut; când n-o să-mi mai aduc aminte nici măcar vocea lui sau modu' în care mirosea, o să mi-l imaginez rânjind și folosindu-se pervers de propria lui plasmă poluată ca de o

armă.

Roger. Acum a scăpat de toate astea.

În holu' băncii, acolo unde e bancomatu, un morman de zdrențe transpirate și pătate cu pișat îi hărțuiește pe oameni, cerându-le bani. Dinspre tip vin valuri de putoare oribilă. Cerșetorii ăștia nenorociți n-au pic de rușine. Îl ignor și bag cardu' în aparat, în timp ce el se uită peste umăru' unui fraier bătrân care scoate bani.

— Hai, dă-mi și mie cinci lire, doar cinci lire amărâte, ce contează la tine, că văd că ai o grămadă. Hai, nu fii zgârcit, când o să scriu un bestseller...

— Lasă-mă în pace dacă nu vrei să chem poliția!

— Ah, dobitoc cărpănos ce ești. Oricum, ce-ți trebe ție bani, în curând o să fii mort, Dumnezeuule. Uită-te la tine. Bășinos bătrân.

O, Doamne. Recunosc accentu' ăla, vocea aia. Oare așa să fie? Asta e încă mai rău, îmi spun în sinea mea, asta e mult mai rău...

— Colm. Ce dracu' faci, omule?

El se holbează la mine și bolborosește:

— Hei, prietene, nu-mi împrumuți și mie cinci lire?

— Colm, io sunt, Malcolm.

Ochii lui sunt sticloși și lipsiți de viață. Pute a pișat, căcat și vomă; pe șlițu' blugilor lui e o crustă galbenă oribilă și tricou' e pătat de sânge și borâtură. Aște un ochi învinețit și umflat și respiră puturos spre mine printre dinții înnegriți și cariați.

— Știu cine ești. Doar cinci lire, ți le dau înapoi, pe cuvânt.

Ăsta nu e Colm. Nu e el. Ăsta e un facsimil pervers al lui, un robot, o imagine deformată și mutilată. În săptămâna asta în care nu l-am mai văzut, adevăratu'

Colm a fost răpit și înlocuit cu ființa asta jalnică. Ăsta nu e Colm.

În timp ce scot bani de la bancomat aud în ureche vocea lui încleiată; îmi respiră în față, mă face să-mi vină să vomit. Și n-am nici cea mai mică idee despre ce delirează:

— Franța, nu, când plecăm în Franța? Noi doi și Roger, da, da, unde dracu' e Roger? A tăiat-o și el, ca ștoarfa aia împutită? M-a lăsat singur? Au tăiat-o împreună în Franța, nu-i așa? Nu-i așa?

Ce dracu' sunt toate prostiile ăstea cu Franța? Vreau să zic, taică-meu vitreg stă acolo, da' e un labagiu. îl urăsc.

Nu l-am mai văzut de vreo trei ani. Tocmai vreau să-l întreb pe Colm despre ce vorbește, când el mă lovește în braț și strigă:

— Dobitocii ăștia au plecat deja, fără să-mi spună și mie? Au plecat? Răspunde, idiotule!

Mă ia de braț și mă scutură ca lumea.

— A plecat și m-a părăsit curva aia, nu-i așa? Cu *el*? Și tu o să te duci după ei, nu-i așa, pentru asta ai nevoie de bani, nu?

E dus, bate câmpii rău. Mă sperie. Vorbește aiurea. Are ochii injectați și măriți și când te uiți în ei parcă ai privi în iad. Nu mai suport. îl iau de braț și îi spun:

— Colm, liniștește-te, omule, calmează-te... uite, ia banii ăștia...

Îi dau o hârtie de zece.

— Ia asta. Calmează-te. E în regulă, omule, totu' e în regulă...

Se uită la bancnota din mâna lui.

— Hei, dă-mi doar două de lire... doar două și jumătate de lire.

Plec de lângă el, în timp ce sosește o mașină de poliție. Colm o vede, se aruncă într-un colț și începe să strige și să urle, foarte isteric, ca să zic:

— NU! NU! PLECAȚI! PLECAȚI DE-AICI! AJUTOR! AJUTOR! AH, NU! VĂ ROG NU! DISPĂREȚI! DISPĂREȚI! DISPĂREȚI!

Încă îl mai aud din stradă. Oamenii privesc în jur, temători și îngrijați, de parcă ar fi auzit un lup urlând sau ceva. O săptămână; n-a fost nevoie decât de puțin mai mult de o săptămână. E doar la un pas distanță, nu-i așa, acel vid, acea obscenitate, la doar un mic pas distanță.

Când ajung la crăsmă, Paul stă la masă cu Iestyn și Phil Bâlbăitu'. Îmi dau pe gât halba caldă și trezită și

comand imediat încă una, împreună cu o votcă. Înăuntru meu e un vârtej negru, o gaură căscată pe care doar substanțele chimice o pot umple și tocmai vreau să-l întreb pe Iestyn dacă are ceva, pentru că se vede că e luat sau așa ceva, da' apoi, ascultând ce-i spune lu' Paul, îmi dau seama că de fapt e ceva de genu' fricii:

— Nu mi s-a mai întâmplat în viața mea așa ceva. Întotdeauna m-am simțit extraordinar pe E, serios. Am *auzit* că asta se întâmplă uneori, zău, dar... știi, întotdeauna ai impresia că ție n-o să ți se întâmple niciodată. A doua pastilă a declanșat toată chestia, cred, cam pe la ăă, cinci dimineăța, nu-i așa? Și nici măcar n-aveam nevoie de ea, acum îmi doresc enorm să n-o fi luat niciodată.

Bea din halba lui și văd că mâna îi tremură ca dracu' \ E îngrozit. Nu l-am mai văzut niciodată pe Iestyn în halu' ăsta. Și nici nu credeam c-o să-l văd, categoric.

— Am făcut praf tot clubu' \ Eram convins că toți tipii de acolo completează să mă ducă la budă și să mi-o tragă în cur. Eram absolut convins de chestia asta. Absolut paranoic. M-am aruncat prin geam și umblam prin Cardiff plângând, fără să știu unde sunt. Am cumpărat de la piață fructe de patru'sase de lire, pepeni, guave, să mor io, am luat o mușcătură din fiecare și le-am aruncat. O luam razna. Înnebuneam, înnebuneam pur și simplu. Stăteam la un tip, un homosexual, și am cumpărat o bătă de baseball și i-am făcut mașina varză, în mijlocu' străzii. Pur și simplu habar n-aveam ce fac, eram complet dement.

Scutură din cap și văd frica de pe fața lui. Iestyn arată de parcă n-o să mai zâmbească niciodată.

Phil, care s-a scufundat în tăcere, creează un contrast înspăimântător; fața lui Iestyn exprimă o repliere toxică, cea a lui Phil o demență toxică. Face spume la gură și ochii lui sunt ca niște cazane în care clocotește sângele. Pe tricou' lui scrie: „NU VEI ÎNȚELEGE NICIODATĂ” și Phil nici măcar nu-și dă seama câtă dreptate are:

— P-p-p-pe ju-ju-ju-ju-decătorii ăia împuțiți îi doare-n c-c-c-cur, nnnu le p-p-pasă că am pus o p-p-p-pătură pe un

o-om mmmmort. G-G-Gareth? L-l-l-l-l-la chechechechefu' din s-s-s-seara în care G-G-Gareth a fost e-e-e-e-eliberat din înîn-închisoare era p-pe mmmmmmetadonă și s-s-s-s-a culcat în mmmmmașina cuiva și era fffffrig, a-a-așa că l-l-l-l-am învelit cu o p-p-p-pătură și dddddimineța era m-m-m-mort. S-S-Supradoză. A-A-Am învelit un o-o-o-om mmmmort. Și do-do-do-dobitocii de la tribunal s-s-se uită la mmmmine de s-s-sus și îmmmmi dau ppposesie de hașis - t-t-ttreizeci de lire. Ssscot treij' de l-l-l-lire din buzunar și zic: „Poftim”, ș-ș-și unu' dintre do-do-do-dobitocii ăia face: „O-o-o-fensă adusă a-a-a-autorității”. Aș vrea s-s-să pot arunca o ggggrenadă în ei, sssă mână ascund și să rād în t-t-ttimp ce bubu-bucățele din ei zboară în toate p-p-părțile. O, da; mmmmi-ar p-p-plăcea la nebunie, ssserious. Hei - v-v-voi știați că G-G-G-Griff a luat şşşşase ani p-p-p pentru t-t-traffic de E?

Între timp io am uitat de la ce plecase Phil și masa e plină de scuipat. Phil emană un miros chimic și Iestyn îl privește de parcă l-ar privi pe Diavol. Sunt înconjurat de victime ale drogurilor și de nebunie, Roger e mort și dau peste cap votci ca să sting tumultu' ăsta din mine. Încerc să mă distanțez de toate porcăriile ăstea, de toată oroarea asta. La tonomat începe să cânte Phil Collins și îmi amintesc de unu' dintre delirurile lu' Geraint împotriva lui, cum el ar accepta bucuros să-l omoare și să stea la închisoare, pentru că ar ști că la eliberare ar trăi într-o lume fără Collins. Da' nici măcar asta nu mă poate face să rād acum, și când o văd pe Sharon intrând în crâșmă decid că e momentu' să plec. Îi spun lu' Paul că ne vedem acasă și o întind. Mairead, mă gândesc, mă gândesc la Mairead; dacă Colm e în halu' ăsta, cum trebuie să fie Mairead? Cochetez cu ideea de a-i face o vizită, da' până la urmă mă hotărâsc că de fapt nu vreau să știu. Chiar nu vreau să știu. Dacă stau să mă gândesc, n-am mai văzut-o pe Mairead de vreo câteva săptămâni. Mă întreb unde a ajuns... Pentru că, oriunde ar fi ajuns, i-ar fi mult mai bine dacă ar fi cu mine. Chiar cred asta; i-ar fi fost mult mai bine dacă ar fi fost cu mine, și nu cu Colm. Vorbesc serios.

Mă mai gândesc să trec pe la Liam și Laura, dar renunț și la asta. Liam s-a apucat de o afacere foarte lucrativă, vinde superskunk din hambaru' lu' Mickah, defilează în ținute Tommy Hilfiger și chiar zice că o să plătească un avans pentru o casă în Egiwys Fach din profituri. Ei, io îi urez multă baftă. Și lu' Laura la fel, ea a fost dată afară de curând, așa că merită și ea puțin noroc. Oricum, de acum înainte o să aibă mai mulți bani. Superskunku' ăla e o marfă foarte profitabilă.

Sau Mags. Da, Mags. Aș putea să mă duc pe la ea. Dincolo de orice altceva, aș vrea s-o întreb dacă e adevărat ce zicea jegu' ăla de Twmi, că săptămâna trecută l-a lăsat s-o fută pentru zece lire, în buda de la Plas Crug. Sper că nu.

Da, Mags. Da' nu se oprește niciodată, nu-i așa? Disperarea continuă la nesfârșit. Mizeria umană nu cunoaște maxime.

Când ajung la Llys Wen bat la ușa lu' Margaret - pe care e lipită cu bandă adezivă o capsulă de temazepam, lângă care scrie „VISE PLĂCUTE” - și apoi intru. E în pat, zâmbindu-mi cu ochii pe jumătate închiși. Simt mirosu' de vomă.

— Mags, îi spun. Plec.

— Mmmm, murmură ea.

Apoi văd totu'; crustele și vânătăile oribile de pe partea interioară a brațelor ei; seringă, lingura și celelalte lucruri de pe plapumă; camera complet lipsită de orice aparat electric sau chiar mobilă, în afară de pat. Băltoace de vomă pe covor. Cocoloașe de vată pătate cu sânge peste tot.

Nu se termină niciodată. Niciodată. Un urlet fără sfârșit. Pierdere și oroare.

Închid ușa încet. N-o s-o mai văd pe Margaret niciodată, în toată viața mea. Ace, heroină... întotdeauna m-au speriat de moarte. Întotdeauna mi-a fost prea frică să încerc. Când i-am văzut atunci pe Colm și Roger lângă Bearded Lake, amândoi aplecați de spate și injectându-și heroină, singuru' gând pe care îl aveam în cap era: ce

cretini. Și aveam dreptate; uită-te la ce au pățit amândoi. Dar Mags, micuța și frumoasa Mags; heroina o s-o ucidă. E cât se poate de sigur – heroina o s-o ucidă. Încă și mai rău decât asta e gându' că, din cine știe ce motiv, asta pare a fi și ceea ce își dorește ea.

Simt că mi-e rău, în timp ce urc scările în fugă ca să-mi fac bagajele. Atât de multe chestii... Acu' tre' să fiu rapid, n-am timp să zăbovesc, n-am timp de pierdut; vreau să fiu plecat de aici înainte să se întoarcă Paul cu Sioned. Repede. *Mișcă-te*.

Ascultă-mă:

Există în lumea aceasta forțe care te controlează. Forțe ostile și perfide care încearcă să te încovoie și să te supună voinței lor, ideilor lor perverse despre cum trebuie să fii tu. Sunt enorm de puternice și nu se vor da în lături de la nimic până când nu își ating scopu, care e de a aduce totu' într-o singură unitate; o singură națiune, o singură personalitate, o singură voce. Să le ia dracu'!

Viața e foarte dură pentru unii oameni. Margaret, de exemplu, n-ar fi fericită nici dacă ar avea oricât de mulți bani și libertatea de a trăi oricum vrea ea. Nefericirea ei e inherentă, dracu' știe de ce; dezechilibru chimic, depresie ereditară, nu are importanță... Pentru ea viața e dură, grea și oribilă, și totuși există unii cretini care vor să i-o facă și mai rea. Tortura nu se limitează la Evu' Mediu sau la Lumea a Treia; promovarea insistentă a uniformității este nenorocirea modernă căreia îi suntem toți supuși, sau am fi dacă acești cretini vor reuși să-și impună voința. Răul nu e o chestie amorfa și anonimă; are o casă și o familie, ia micul dejun, poartă anumite haine și își înfige tentaculele în fiecare aspect al vieții tale. Nu va înceta niciodată.

Să nu crezi cumva că e încă departe. E aici și va aduce moartea asupra ta în modalități mai rele decât cea fizică. Chiar în clipa aceasta cineva își înnoadă șireturile și verifică încă o dată adresa ta. Fugi cât poți de tare.

O zi frumoasă și caldă, prin geamu' vagonului, strălucitoare, clară și luminoasă. Însă cu vremea asta galeză, peste câteva minute ar putea să plouă.

Îmi ridic picioarele pe locu' din fața mea, întinse e sub masă. Mă întreb ce o să facă, ce o să creadă atunci când o să descopere că am plecat. Oricum, la momentu' ăla n-o să-mi mai pese. Eșecu' e parte integrantă a procesului, nu-i așa?

Dealurile aleargă la fereastră și suburbiile orașului încep să dispară, lăsând locul unor zone rezidențiale și furnalelor. Înainte să mă mut la țară credeam că zona aia e un pumn încheștat, acu' nu mai știu ce e. Da' io sunt un băiat de oraș, îmi plac mașinile, zgomotu, monoxidu' de carbon, neoanele, cluburile, structurile înalte create de om, toate chestiile ăstea. Într-un oraș e mai ușor să scapi, să devii anonim, dacă asta vrei. Și drogurile sunt mai bune și așa mai departe; nu dai douășpe lire pe o pastilă care nu face altceva decât să vindece durerea de cap. Travellerii ăștia New Age împuțiți. Mă cac pe ei.

E vina guvernului, în mă-sa. Dacă drogurile ar fi legale, n-ar exista toate problemele ăstea; substanțele chimice ar putea fi analizate și atunci ai ști ce iei. Da' asta n-o să se întâmple niciodată. Totuși, presupun că o interdicere totală a drogurilor e mai bună decât să nu existe droguri deloc.

Trenul merge înainte. Llanbadarn, Borth, Dovey Junction, Machynlleth... Nu, stai, în Llanbadarn nu oprește; înainte oprea, cred, da' acu' nu mai oprește, în afară de căzu" în care mergi cu trenu' cu aburi de la Cwm Rheidol la Devil's Bridge, și dacă faci asta ești un mare prost - costă zece lire și nu durează decât jum<a de oră. E furt pe față, după părerea mea. Însă nostalgia se expune ea singură exploatării, nu-i așa?

Mă uit pe fereastră la dealurile care trec. Văd pentru o fracțiune de secundă peretele lateral de la Llys Wen, o felie de alb printre copaci. Mă întreb ce se întâmplă acolo în clipa asta... Unu' din avioanele ălea împuțite cu reacție trece pe cerul albastru de deasupra casei, probabil făcând ferestrele să zăngăne în tocurele lor și sperându-i pe toți de moarte. Mă bucur că nu-l pot auzi, de la distanța asta și prin geamul ferestrei - fac un zgomot oribil, când treceau

așa, foarte, foarte jos, parcă îmi tăia cineva oasele cu bomfaieru'. N-o să-mi fie dor de ele, asta e clar.

Ne încrucișăm cu un tren care merge în direcția opusă, înspre Aberystwyth și marginea extremă a pământului.

Fără îndoială, aducându-i pe alții; alte fețe nerăbdătoare care vor traversa gara, clipind, sperând, căutând un ceva anume pe care n-au reușit niciodată să-l găsească altundeva. Sper că îl vor găsi aici. Io le urez baftă. Diseară o să fie luați în ultimul hal pe skunku' lui Liam, plini de voma lui Mags, Colm o să le fure toți banii și Roger o să-i rupă-n bătaie. A, nu, ultima chestie nu.

Deschid una dintre cutiile de bere blondă. Sunt douășpe, ar trebui să-mi ajungă pentru toată călătoria, călătoria asta care mă așteaptă la plecarea din Țara Galilor... O voce din capul meu repetă la nesfârșit „profețieautoamplinită”, așa că o înec cu o selecție asurzitoare de John Kelly de pe walkmanul meu. Oricum e o mare prostie; chestii de genul ăsta nu se întâmplă în realitate. Și oricum, craniul de berbec e acum pe fundul râului Ystwyth, peștișori mici îi intră și ies prin orbite și deasupra lui crește iarba. Ce prostie. Mă gândesc la asta și apoi aud iar vocea lui Roger povestindu-mi, cu tonul ei săltăreț și lamentativ când se simțea jignit, cum a fost când era în armată și avea antrenament de tragere cu mitraliera grea în Brecon Beacons; într-o pauză de tragere, spunea Roger, în timp ce toți reîncărcau, o oaie a intrat în poligon și fraiera a fost imediat vaporizată, omule, n-a mai rămas decât un nor roșu din ea, înțelegi, toți idioții ăia începuseră să tragă în oaia asta, au pulverizat-o, mi-a spus

Roger, apoi a râs cu râsul lui de Beavis, cu dinții de sus deasupra buzei de jos și balele curgându-i pe bărbie. Tâmpitu' de Roger. Tâmpitu' de Roger, cu seringă plină de sânge pe post de armă. Tâmpitu' de Roger, murind în șanț.

Trece o tipă cu un cărucior cu băuturi și snackuri și îi fac semn că nu vreau nimic. Să plătesc prețurile de la British Rail? Nici nu mă gândesc. Îmi aduc berea mea. Mult mai ieftin. Sigur, a trebuit să plătesc prețul biletului,

care a fost astronomic, da' călătoria asta, mutarea asta mă face să mă simt bine. Destinația de pe bilet e Londra, da' mă gândesc că, în fine; tre' să schimb în gara New Street din Birmingham și am un prieten în Dudley – sau, cum îi zicem noi, Dudiaaayy – și știu pe cineva în Wolverhampton și așa mai departe și, la dracu', din New Street ai legături cu orice oraș din insulele ăstea, Aberdeen, Penzance, peste tot, omule. Și am și bani – tipu' de la agenția imobiliară o să aibă un șoc când o să numere banii de chirie, și mai am și garanția pe care am plătit-o pentru Llys Wen (sub formă de cec, da' o să găesc undeva sau pe cineva care să mi-l schimbe), așa că toată țara asta e a mea. Pot să merg oriunde. Cu trenu, cu autobuzu\ banii pot să mă ducă oriunde. Beton. Unde să merg, unde să merg? îmi place la nebunie libertatea asta.

Încă nu știu ce să cred despre perioada petrecută în Țara Galilor. E prea devreme ca să ajung la o concluzie.

O să aștept să văd.

Munții se strâng încă în juru' meu și trenu' trece printre ei duduind, da' am mai trecut pe aici și știu că în curând o să înceapă să dispară. Pe măsură ce mă apropii de Anglia, munții ăștia vor dispărea.

Deci ce am acum? Păi, am bere, muzică, mișcare și ultimul număr din *Viz*²⁵. Ar trebui să fie o călătorie plăcută. Și uite, ți-am spus io; pe cer au apărut acum nori de ploaie. Și în timp ce intrăm în Borth, speedu' pe care l-am tras pe nas la budă înainte ca trenu' să plece din Aberystwyth începe să-și facă efectul\ cu obișnuitele furnicături minunate ale scalpului și strânsoarea plăcută a dinților, și io știu că va continua să-și facă efectul până când totu' va fi în regulă. Există fericire în viitor. E minunat.

Niall Griffiths s-a născut la Liverpool în 1966. În prezent locuiește în orașelul galez Penrhyn-coch. A publicat până acum șase romane: *Grits* (2000), *Sheepshagger* (2001), *Kelly & Victor* (2002, tradus în românește în 2008 și publicat la Editura Pandora-M), *Stump* (2003, pentru care a primit premiul acordat „Celei mai bune cărți galeze a anului” în 2004), *Wreckage* (2005), *Runt* (2007) și *Real Aberystwyth* (2008). De câțva timp s-a dedicat prozei scurte și teatrului radiofonic. În afara beletristicii s-a manifestat și ca autor de ghiduri de călătorie, meniuri de restaurant și cronici de carte. Este considerat unul dintre cei mai talentați tineri scriitori britanici.

Să mori încet, tânăr și chimic *t* de Valentin Protopopescu

Povestea dependenților de droguri este o constantă a modernității. Firește, experimentarea halucinogenelor are o îndelungată tradiție culturală, de mai multe ori milenară, fiind o activitate care nu cunoaște granițe geografice sau lingvistice. Dar o poveste ca atare, cu tramă explicită și personaje definite, nu a fost posibilă decât în clipa în care religiosul s-a estompat, făcând loc unei modernități laice, capitaliste și excesiv de alienante. Garanția unei eternități asexuate a fost substituită prin promisiunea unui libido plural. Prin urmare, conflictul dintre stimularea artificială a dorinței și imposibilitatea socială a realizării ei se cuvenea rezolvat cumva. Drogul a devenit noul El Dorado, un aparent panaceu, însă în realitate calea cea mai sigură către extincția mai întâi chimică, apoi morală și, la urmă, fizică. Romanul lui Niall Griffiths *Sfârtecări* este o asemenea poveste. Una tristă, coerentă și elocventă, căci tema ei este prăbușirea omenească privită prin ochii

posedatului de stupefiante. Dintr-un asemenea punct de vedere, este dificil de imaginat un mai ireversibil abis al decăderii omenești decât această carte. Saga plurală, madrigal cacofonic, poveste rostită de voci diferite din varii unghiuri de vedere, ficțiunea lui Griffiths rezistă tocmai prin radicalul ei caracter antifictionalist. Spre deosebire de cartea tinerei scriitoare poloneze (care a șocat lumea literară) Dorota Masłowska, *Albă ca Zăpada și roșu bolșevic*, unde discursul dependenților de stupefiante este prea literar ca să provină dintr-o realitate experimentată pur și simplu de autoare, romanul *Sfârtecări* cu greu poate fi bănuț de invenție, cât mai curând de autoreferențialitate. Este imposibil ca retorica, obsesiile și alegerile eroilor lui Griffiths să nu fie aproximări ale unor tragice fragmente de realitate, de care cu siguranță că scriitorul născut la Liverpool nu este străin. De aceea, orașelul de pe coasta vestică a Țării Galilor Aberystwyth (cu care se învecinează Penrhyn-coch, localitate în care Niall Griffiths chiar locuiește), deși pare un fel de Macondo mitic și velș, e de fapt un foarte realist cimitir al disperărilor, un punct terminus al oricărei speranțe, o Meca a drogaților, alcoolicilor, micilor infractori și curvelor de ocazie, granița în care Europa se învecinează cu oceanul, dar și cu cea mai autentică lume posibilă a decłasărilor, înfrânți ai vieții și mai ales foarte tineri, Roger, Malcolm, Mairead, Sioned, Margaret, Paul, Colm, Laura, Liam, Bill etc. nu au altă alegere decât lenta autodistrugere cotidiană, prin practicarea tuturor orgiilor evazioniste imaginabile. Rătăciți din toate colțurile Marii Britanii, acești evadați din propria lor viață nu fac altceva decât să se apropie metodic de moarte, trăind la cote insuportabil de intense ceea ce ei consideră a fi o viață liberă, *unica viață*. Povestea lor doare pentru că este o schiță verosimilă a viitorului ce amenință tinerele generații. Aparent, marginalii care eșuează în toleranta localitate galeză reprezintă scursura de cea mai joasă speță a societății. Și tot aparent, discursul acestor deraiiați mor-l este o mostră a unui delir degradat imagistic și

cantonat într-o concretețe fascinantă de cele câteva zeci de variante ale stupefiantelor. În realitate, dincolo de argoul limitat semantic, personajele lui Griffiths sunt extrem de vii, par oameni plenari, plini de povești, fiecare cu destinul, fantezmele, durerea și înfrângerea sa. Fiecare are o filosofie personală articulată, fiecare vede lumea într-un fel unic și substanțial. Doar că viziunea lor nu rimează cu marginalitatea la care îi condamnă plictiseala calculată a capitalismului postthatcherian. Așa că nu le rămâne decât alunecarea înceată și garantată către moarte, prin intermediul falsului rai halucinogen. Deprimant și elocvent, romanul *Sfârtecări* este, în sine, documentul clinic-literar al unei insuportabile și imposibile existențe.

„Orice fan al *Trainspotting* va considera *Grits* un roman convingător, tulburător și fascinant. Scottish council estates al lui Welsh pare un orașel de jucărie în comparație cu Aberystwythul lui Griffiths”.

The Times